GLENN MEADE

Mısır'ın egzotik ve gizemli arkaplanı üzerinde gelişen Sakkara'nın Kumları, soluk soluğa okunacak, gerilim dolu bir roman.

SAKKARA'NIN KUMLARI

Çeviren:
Ali Cevat Akkoyunlu

SAKKARA'NIN KUMLARI

Glenn MEADE

Orijinal adı: The Sands of Sakara

İngilizce aslından çeviren: Ali Cevat AKKOYUNLU

1. baskı / haziran 1999

3. baskı / şubat 2001 / ISBN 975-6817-30-5

Kapak tasarımı: Artun ÇİNETÇİ Baskı: Şefik Matbaası

Doğan Kitapçılık AŞ Hürriyet Medya Towers, 34544 Güneşli-İSTANBUL

Tel. (212) 677 06 21 - 677 07 39 Faks (212) 677 07 49

Una ve Neal'a

"İnanılmaz bir planımız vardı. Muttefikler'i kargaşaya sürükleyecek ve Avrupa'yı İstila etme

isteklerini yıkacaktık. Almanya'nın savaşı kazanmaya ne kadar yaklaşmış olduğunu tahmin edemezsiniz."

SS Generali Walter Schellenberg.

Şubat 1946'da Nürnberg'de

Müttefik sorgulayıcılara verdiği bilgilerden.

"Arkadaşlar arasında adalete gerek yoktur."

Aristoteles

SAKKARA'NIN KUMLARI

GLENN MEADE

GİZE PİRAMİTLERİ

Şimdi

Birinci bölüm

Kahire

Nisan ayıydı ve hamsin esiyordu, sokakları kumdan kırbaçlarla döven uğultulu bir çöl rüzgârı. Taksi morgun önünde durduğunda indim; elimde yaşlı bir adamın Nil kıyısına sürüklenen cesedi dışında delil yokken bu kadar aşağılık bir gecede beni buraya çeken şeyi hâlâ merak ediyordum.

- Beklememi ister misiniz, efendim? Taksi şoförü sakallı ve bir ağız dolusu sararmış dişli genç bir adamdı.

- Neden olmasın? Başka bir taksi aranacak gecelerden değildi. Morg, Mısır'da sık sık rastlanan eski ve sağlam taş binalardan, sömürge geçmişinin anılarından biriydi, ama yılların yıpranması ve boş vermişliğiyle kararmış granit iç kapatıcı bir görüntü veriyordu. Binanın yan tarafında, çöplerin rüzgârda savrulduğu pis bir aralık fark ettim. Maviye boyalı kapının üzerinde, madenî bir kafesin arkasında bir ışık vardı. Geçide girdim ve zile bastım. Binanın içinde bir yerde zilin çalışını duydum, bir süre sonra kapı açıldı ve tıraşsız bir yüz görüldü. - İsmail? Başıyla onayladı. Arapça "İhtiyarın cesedini görmeye geldim" dedim, " Nil'den çıkardılar cesedi. Kahire Emniyeti'nden Yüzbaşı Halim seni görmemi söyledi." Dilini konuşmama şaşırmış gibiydi, jöne de paslı demir sesleri çıkaran sürgüleri çekip kapıyı açtı, kenara çekildi ve içeri girmemi bekledi. Rüzgârın uğultusundan kaçarcasına içeri girdim, ceketimdeki kumları silkeledim ve koridorda yürümeye koyuldum. Kalbimin heyecandan hiç alışmadığım biçimde çarptığını hissediyordum. Ellisine merdiven dayamış olmama rağmen, bir okul çocuğu kadar heyecanlı, burada, yıllardır beynimi kemiren garip esrarın cevaplarını arıyordum.

İçerisi şaşırtacak kadar serindi. Daha serinliğe aksamadan, güçlü bir koku etrafımı sardı. Çiçek kokusuyla, kokmuş balık karışımı bir şey. Asıl morga giden ahşap kemeri, kemerin ötesinde de soluk bir ampul ve bir iki titrek mumla aydınlatılan koridoru görebiliyordum. Odanın içinde birkaç madenî masa vardı ve masalardaki cesetlerin üzeri kirli çarşaflarla örtülmüştü. Morgun granit duvarları içine oyulmuş paslanmaz çelik bölmelerin kapakları yılların kullanımıyla çizik içindeydi. İsmail uzun yılların tecrübesiyle kazandığı üzüntülü bir bakışla yüzüme baktı. Kısa boylu, çok şişmandı, rengi solmuş pamuklu bir cellabe giyiyordu. "Ölünün akrabalarından mısın?"

- Gazeteciyim.

Suratındaki üzüntü kayboldu, “anlamıyorum” kaşlarını çattı.

- Burada ne arıyorsun?

Cüzdanımı çıkardım, banknotların yarısından çoğunu ayırıp uzattım.

- Zahmetlerin için.

- Anlamadım.

- Vaktini aldığım için. Zaten fazla kalmayacağım. Sadece ihtiyarın cesedini görmek istiyorum. Mümkün mü? Belki de cesetten ilginç bir haber çıkarırım. Anlıyor musun?

İsmail anlıyordu. Para her türlü itirazı önlerdi. Gülümsedi, banknotları cebine tıkıştırırken ‘Tabi dedi. “Nasıl istersen. Her zaman gazetecilere yardımcı olmaya çalışırım. Amerikalı mısın?”

Evet Anlamıştım. Bu taraftan.

Morgun içine girdik. İçerisi neredeyse soğuktu; yaprak yaprak dökülen ördek yumurtası mavisi duvarlar, kendi başlarına bir sanat eseri olan filigranlı ahşap işleri harap görünüyordu ve yenilenmeye muhtaç olduklarını haykırıyordu. İsmail küçük bir çalışma odasına benzeyen, asıl odadan boncuklu bir perdeyle ayrılan bölümü işaret etti. “Ceset orada. Sen kapıyı çaldığında üzerinde çalışıyordum. Bir vücut günler boyu suda kaldıktan sonra pek de iç açıcı olmuyor. Hâlâ görmek istiyor musun?”

- Bunun için geldim.

Perdeyi kenara çekti, onu izledim. Çıplak cesedin yatırıldığı mermer masanın çevresinde kokulu mumlar yanıyordu; masanın bir kenarına morgcunun aletleri dizilmişti. Mumlu ip, pamuk, birkaç tas su. İster Kahire’de olun, ister Kansas’ta, ölümün avadanlıkları pek değişmiyor. Masanın yanında temiz ve özenle katlanmış bir elbise vardı; eski bir keten takım, gömlek ve kravat, çorap ve ayakkabılar; sanki cesede giydirilmeyi bekler gibiydiler. Mermer masanın üzerinde yatan ihtiyar yetmiş yaşlarındaydı ve oldukça uzundu, neredeyse 1,90 m. Ölümle açılmış gözleri cam gibiydi, seyrek gri saçları ensesine dökülmüştü. Beyaz teni uzun süre suda kalmaktan buruş buruştu, yüz hatları korkunç derecede kasılıydı. Bütün bunların yanında, göğsünün otopsi sonrasında tekrar dikildiğini gösteren derin yaradan eser yoktu. İslam ülkelerinde ölüler zaman geçirmeden gömülür; eğer ölüm sabah olmuşsa, cenaze güneş batmadan kaldırılır. Ölüler kutsal sayılır ve cesetlerine hemen hemen hiç dokunulmaz. Cinayet kurbanlarının cesedi bile, ölüm nedeninin anlaşılması için gözle muayene edilir. Ürperdim; mumlar çürümekte olan cesetten gelen ağır

kokuyu bastıramıyordu. İsmail'e döndüm, cesedi göstererek "Onun hakkında bana neler söyleyebilirsin?" dedim. Morg memuru, on beş milyonluk bir kentte bir fazla ya da bir eksik cesedin çok da önemli olmadığını belli etmek istercesine omuzlarını silkti, "Buraya dün getirdiler. Polis cesedi Nil üzerindeki tren köprüsünün yakınında bulmuş. Cüzdanındaki kimliğe göre adam Alman, adı da Johann Haider; adres olarak da İmbaba Mahallesi'nde bir dairesi var." Buraya kadarını zaten biliyordum, "Cesedi almaya kimse geldi mi?"

- Daha kimse gelmedi. Akrabaları bulunmaya çalışılırken ceset daha birkaç gün burada kalacak. Şimdiye kadar hiçbir yakınını bulamadık. Yalnız yaşıyormuş sanki.

- Müslüman değil herhalde?

- Polis Hıristiyan olduğunu sanıyor.

- Boğulmuş mu?

Başıyla onayladı. "Patolog öyle diyor. Gördüğün gibi, vücutta yara izi yok. Doktor ihtiyarın kazayla nehre düştüğünü söylüyor; böyle şeylere sık sık rastlıyoruz. Ya da belki intihar etmek için köprünün birinden atladı." Sakalını sıvazladı. "Kesin olarak söylemek imkânsız."

- Başka söyleyebileceğin bir şey var mı?

- Maalesef. Belki polis daha fazlasını anlatabilir. Polisin söylediğine göre ölü arkadaşımızın dairesinde ikinci bir takım kimliği varmış. Oldukça yaşlı, adı da Hans Meyer.

İsmail omuzlarını silkti. "Ben sadece basit bir morg memuruyum. Böyle konularla ilgilenmem. Kahire'de birçok yabancının yaşadığını biliyorum, bunların arasında Almanlar da var. Sen Amerikan gazetesinden misin?"

- Ortadoğu muhabiriyim. İlginç.

- İhtiyarın yarısı kadar değil.

İsmail şaşırdı, "Onu tanıyor muydun?"

- Şöyle diyelim: Eğer sandığım kişiyse, şu anda gerçekten inanılmaz bir adamın cesedine bakıyorsun; üstelik en ilginç yanı, elli yıl önce ölmüş olması gerekirdi.

Ne dedin?

- Uzun hikâye. Ama eğer oysa bu geceyi çok ilginç bir arkadaşla geçireceksin. İsmail hafif bir ıslık çaldı: "Demek öteki bey bu nedenle çok ilgilendi."

- Hangi öteki bey?

- Yarım saat önce buradaydı. Cesedi incelemeye gelmiş. Yaşlıca bir Amerikalı. Bütün Amerikalılar gibi, istediğini elde etmeye alışmış. Kapıya dayandı ve cesedi görmek istediğini söyledi. İsmail sırıtarak cellabesinin cebini gösterdi. “Ne yazık, bazı vatandaşları kadar cömert değildi. Ufak bir bahşiş istediğimde, beni elimi kesmekle tehdit etti.”

- Adı ne?

İsmail başını kaşıdı: “Harry Weaver dediğini sanıyorum.” Meraklanmıştım, belkemiğimden aşağı inen değişik bir elektrik akımı duydum. “Harry Weaver mı? Adını doğru işittiğinden emin misin?”

- Evet.

- Bir tarif et.

- Uzun boylu. Yetmişlerin sonunda, belki de daha yaşlı, ama kendine çok iyi baktığı belli oluyor. Ne istediğini bilen birine benziyor. İsmail suratımdaki ifadeyi görüp şaşırdı:

- Mr. Weaver’i tanıyor musun?

- Sadece adını duydum.

- Önemli birine benziyordu. Emir vermeye alışmış. Tam asker tipi.

- Herhalde askerdi, dedim. “Bırak elini, hayatını kaybetmediğin için talihlisin. Harry Weaver kesinlikle rüşvet istenecek biri değil. Kırk yıl boyunca Amerikan başkanlarının güvenlik danışmanıydı.” İsmail ellerini umutsuzca yana açtı, “Ama bahşiş bizim hayat tarzımız.”

- Bilmez miyim? Ceketimin yakasını kaldırdım, gitmeye hazırlandım. İsmail sordu, “Cesedin, söylediğin Alman’a ait olduğunu mu sanıyorsun?” Cesede baktım. “Allah bilir. Zavallı öyle bir halde ki, hangi tarafın kafası olduğunu bile söylemek zor. Mr. Weaver ‘in nereye gittiğini biliyor musun?”

- Alman’ın evine. Dışarıda bekleyen taksi şoförüne söylerken duydum.

- Bu iş gittikçe daha da ilginç oluyor. Peki, adresi biliyor musun?

- Tabiî. Dün oraya gidip cenaze için birkaç parça giyecek aldım. Polis öyle istedi. İsmail uzattığım kâğıda bir şeyler çiziktirdi.

- Odalar en üst katta.

- Polis daireyi mühürlemedi mi?

- Hayır. Zaten gerek de görmediler. İhtiyarın çalmaya değecek kadar malı yoktu. Eğer kapıları kilitlemişlerse, aldırma; ev sahibinde anahtar var. Kâğıdı cebime sokarken, İsmail yeniden sordu: “Başka bir şey var mı?”

Arkamı dönmeden önce ihtiyarın yüzüne son bir kez baktım ve “Hayır” dedim, “beklediğimden de fazla yardımın dokundu.” İmbaba, Nil

kıyılarında ahşap ve beton yapılardan oluşan bir işçi mahallesidir. Sokaklar, açıkta akan lağım sularından çamur içindedir ve evler, sanki çevrelerindeki sefalet ve bakımsızlıktan korunmak istermiş gibi birbirlerine dayanmaktadır. Taksi şoförü adresi güçlük çekmeden buldu. Ev eski kahverengi tahtadan Arap stiline göre yapılmıştı, eski ve büyüktü. Pencereler kirli ve yırtık perdelerle kapanmıştı ve birinci katta yıkılmaya yüz tutmuş ahşap bir balkon görülüyordu. Kapının önünde başka bir taksi yoktu ama evin kapısı açıktı, rüzgârda çarpıyor ve aralıklarından karanlık bir koridor görünüyordu. Şoföre "Burada bekle" dedim ve arabadan indim.

Koridor sidik ve bayat yemek kokuyordu. Merdivenlerden tırmandıkça, ayaklarımın altındaki basamaklar gıcırdıyordu. Karanlıkta, evin içinde bir yerde, ağlayan bir çocuk ve tartışan bir çift duyuyordum. Merdiven sahanlığına vardığımda, kapılardan birinin açık olduğunu gördüm ve içeri girdim.

Girdiğim oda, tam bir Mısır odasıydı ama harap ve karmakarışıktı. Sanki birisi evi aramışçasına çekmeceler açılmış, içindekiler etrafa saçılmıştı. Yerde eski kâğıtlar, mektuplar, elbiseler, kişisel eşya, hatta kırık bir gözlük gördüm. Başka odalara açılan iki kapı ve Nil'e bakan, kirden kararmış bir pencere vardı. Mektupları ve kâğıtları gözden geçirdim, ilgimi çekebilecek hiçbir şey bulamadım. Çekmecelerden birini kapatırken dirseğimle masa lambasını devirdim. Gürültüyle kırıldı; öteki kapılardan biri aniden açıldı. Döndüğümde, odaya giren uzun boylu ve yaşlı adamı gördüm. Kapısında durduğu yatak odasının da karışıklık bakımından bulunduğum odadan bir farkı yoktu: kâğıtlar her yana saçılmıştı. İhtiyarın elinde de bir okuma gözlüğü vardı. Soluk bir yağmurluk giyiyordu, gümüş rengi saçları kum taneciği doluydu, güneşten yanık yüzünden hafif bir endişe okunuyordu. Sekseninde olduğunu biliyordum, buna rağmen yıllara boyun eğmemişti. Duruşu on yıl daha genç birisini andırıyordu. Bütün varlığıyla, iki metreye yakın boyu, keskin yüz çizgileriyle hâlâ tipik bir askerdi; yaşını belli edenler, hafifçe düşük omuzları ve yılların yorgunluğuyla sulanmış gözleriydi. Yaklaşırken beni süzüyordu, başkasıyla karıştırılamayacak kadar koyu bir Amerikan aksanıyla sordu: "Sen de kimsin?"

- Eğer cevabını bilmeseydim, ben de size aynı soruyu sorardım, Albay Weaver. Şaşırmışa benziyordu, "Beni tanıyor musun?"

- Daha önce tanışmamıştık, ama Harry Weaver'i tanımayan bir tek Amerikalı var mı? Yaşayan efsane Weaver'i? Kırk yıla yakın bir süre

boyunca Amerikan başkanlarının güvenlik danışmanı?

- Peki, sen kimsin? Diye homurdandı.

- Adım Frank Carney.

Fazla etkilenmemiş gibiydi; yine de gözlerinde bir kıvılcım çaktı, kaşlarını çattı.

- New York Times muhabiri Carney olmasın?

- Ta kendisi.

Weaver bir an için rahatladı.

- Yazılarını okurdum. Bu, yazdıklarının hepsiyle hemfikir olduğum anlamına gelmez.

- Bazılarıyla hemfikir olmuşsunuzdur dedim, Kennedy'nin öldürüldüğü gün bir arkadaşımın yerine Dallas'ta muhabirlik yapan bir çaylaktım. Siz de onun güvenlik danışmanlarından biriydiniz. Ona gitmemesini söylemiştiniz, hatırladınız mı?

- Bir sürü zayıf nokta. Bölgesel güvenlik örgütünde bir sürü Allah'ın belası delik. Gizli servisin onu koruyacağını söylemesine rağmen o üstü açık arabada bir ördek gibi oturuyordu.

- Jack Kennedy sizi dinleseydi, belki de bugün hâlâ yaşıyor olacaktı. Daha sonra suikast hakkında yazdıklarımda da bunu demiştim.

Weaver kızgınlıkla başını salladı. “Artık çok geç. Ama düşündükçe, yazdıklarını hatırlamaya başlıyorum. Olaylar hakkında tarafsız ve adil bir yazıydı.”

- Çünkü dersimi iyi çalışmıştım. Sizin geçmişiniz hakkında o dönem ne bulabildiysem okudum. Kişisel sloganınız “Kimseye güvenme ve her şeyden şüphelendi. Bu kadar uzun bir meslek hayatından sonra, dinlenmesi gereken tek insan siz olmalıydınız.

- Tecrübe diyelim. Yıllar insanı sertleştiriyor. Weaver bana baktı, o kuşkulu bakış yüzüne geri dönmüştü. Bütün bunlar burada ne aradığını açıklamıyor. Burası özel mülk.

- Ben de size aynı soruyu soracaktım. İçeri girmenize ev sahibi mi izin verdi?

- Verdiyse verdi, sana ne? Sorduğuma cevap ver.

- Burada ne aradığımı tahmin edebilirsiniz. İkimiz de morga aynı nedenle gittik. Johann Haider. Dediklerine göre, İkinci Dünya Savaşı'nın en karışık muammalarından biri. Weaver dikildi. “Morgda mıydın?”

- anlaşılan sizi kaçırmışım. Ha, unutmadan söyleyeyim, morg memuru hiç bahşiş vermediğiniz için kırgın.

Weaver'in gözleri kuşkuyla kısıldı. "Johann Haider'i nereden tanıyorsun?"

- Mısırbilimi başlıca ilgi alanlarımdan biri; zaten bu nedenle Kahire'de muhabir olarak beş yıl geçirdim. Birkaç yıl önce Eski Mısır eserlerini toplayan zengin Franz Haider hakkında araştırma yapıyordum. Yazmak istediğim makale, son savaş sırasında özel koleksiyonlardan ve müzelerden kaybolan paha biçilmez Mısır hazineleriyle ilgili olacaktı. Bu eserlerden çoğu hâlâ bulunamadı. Weaver ilgi göstermeye başladı, "Eee?"

- Savaştan önce Haider Almanya'nın en zengin özel koleksiyonuna sahipti; elindeki bazı parçaların bir eşi yoktu. Zaten Mısır Müzesi'ne önemli bağışlar da yapıyordu. 1943 yılında, Müttefiklerin Hamburg'u bombalamaları sırasında öldü. Ölümünden kısa bir süre sonra bütün koleksiyon ortadan kayboldu. Biraz araştırmaya çalıştım, hayatta kalmış bir yakını, ya da koleksiyonun nereye gittiğini bilen birisi olup olmadığım öğrenmek istedim. Berlin'de gazetecilik yapan ve benim adıma bütün araştırmayı yürüten bir arkadaşım vardı. Haider'in hayatta kalmış hiç yakını yoktu. Tek öğrenebildiğim, Haider'in savaşa katılmış Johann adında bir oğlu olduğuydu. Alman askeri kayıtları Johann Haider'in 1943 yılında savaşta görev başında öldüğünü gösteriyor, ama görevin ne olduğu ve Haider'in nerede öldüğü hakkında en ufak bir bilgi yok. Arkadaşım sayesinde Haider'in 1940 yılında Abwehr'e alındığını öğrendim. Abwehr, Almanların gizli örgütünün adı.

- Abwehr'in ne olduğunu biliyorum Carney. Sen devam et.

- Haider çocukken Amerika'da büyüdü, annesi ikinci çocuğunun doğumunda ölünceye kadar. Annesinin ölümünden sonra babası onu Berlin'e geri getirdi ama çocuk uzun yıllar boyunca yazları Amerika'ya gitti. Annesinin ailesi New York Eyaleti'nin kuzeyinde büyük topraklara sahip. Birkaç yıl önce orayı ziyaret ettim ama arazi el değiştirmiş, ev yıkılıp yerine yenisi yapılmış; Haiderleri tanıyan da kimse kalmamış.

- Hiç şaşırmadım. Çok eski şeylerden bahsediyorsun.

- Johann Haider, Arapça dahil birçok dili anadili gibi konuşuyordu ve Nazi Partisi'ne üye olmamasına rağmen savaş sırasında binbaşılığa kadar yükseldi. Askerî hayatının geri kalanı sanki bir sis perdesinin ardında, tek bildiğim Kuzey Afrika'da bir süre kaldığı. Yine de öldüğü söylenen görev hakkında en ufak bir bilgi yok. Weaver sakin bir sesle "Başka neler öğrendin?" diye sordu.

- İşin asıl ilginç yanı da bu zaten. Yakın zamana kadar Haider konusunu hiç düşünmedim; kısa süre önce Mısır Müzesi'nin eski müdürlerinden Kemal Assan'la ölümünden önceki son görüşmeyi yaptım. Konuşurken Franz Haider'den söz ettim ve Assan, Haider'in oğlu Johann'la 1939'da Sakkara'da yapılan kazılar sırasında tanıştığını söyledi. Üstelik Johann Haider'i savaştan sonra Kahire'de gördüğünü anlattı. Haider'in savaşta ölmüş olması gerektiğini düşünürseniz, anlattıkları bana pek de inanılır gözükmemişti.

Weaver birdenbire pek ilgili olmaya başlamıştı. "Assan sana tam olarak ne anlattı?"

- On yıl önce Kahire'de bir kahvede oturup düşünürken, yan masada oturan adamın dikkatini çektiğini anlattı. Assan adamın şaşılacak derecede tanıdık biri olduğunu düşünmüş. Adama gidip daha önce tanışıp tanışmadıklarını sorduğunda, adam sadece gülümsemiş ve Almanca "Uzun zaman önce, başka bir hayatta karşılaşmıştık" diye cevap vermiş. Sonra kalkıp uzaklaşmış. Assan biraz Almanca biliyordu ve adamın Johann Haider olduğuna yemin ediyordu. Weaver'in gözleri parladı, "Adamı izlemeyi düşünmemiş mi?"

- Denemiş, ama çarşıda onu kaybetmiş. Weaver'in heyecanı söndü "Anladım. Sen de Haider'in hâlâ hayatta olduğuna inandın."

- O zamandan beri aklımdan çıkmıyor. O zaman ne düşünmem gerektiğini bilemiyordum her şey bilmece gibiydi. Yine de anlatılanların içinde gerçek payı olduğuna inandım. Haider hâlâ yaşıyorsa, babasının koleksiyonuna ne olduğunu bilebilirdi. İşte bunları düşünürken dünkü Egyptian Gazette'deki haberi okudum: Nil kıyısında bulunan yaşlı adam cesedini. Anlaşılan, kimlik belgeleri Johann Haider adına düzenlenmişti ve polis adam hakkında bilgisi olanların karakola gelmelerini istiyordu. İsmi duyunca, iki ile ikiyi bir araya getirdim ve toplamın dört olmasını ümit ettim.

Weaver'a baktım, söylediklerimi içercesine dinliyordu ama tek kelime bile söylemedi.

- Sormak istediğim, Albay dedim, sormak istediğim, siz burada ne arıyorsunuz? Sizin hakkınızda en son duyduğum, Washington'da yaşadığınızdı. Düşündükçe hatırlıyorum, siz de uzun yıllar Mısır'la ilgilenmiştiniz. Bir sürü arkeolojik kazıya katıldınız ve savaş sırasında burada askeri istihbarat görevinde bulundunuz. Ama burada olmanızın tek nedeninin sizin de Haider'le ilgilenmeniz olduğunu sanıyorum. Weaver bir

anda kendi kurduğu tuzağa düşmüştü, verecek cevap bulamıyordu. Derin nefes aldı, koltuklardan birine çöktü; hâlâ tek kelime söylememişti.

- Morgdaki Johann Haider miydi? Weaver cevap vermedi.

- Madem öyle, bari burada ne aradığınızı söyleyin. Haider'i nereden tanıdığınızı anlatın. Aslını düşünürseniz, ölmüş olması gereken, ama elli yıldan beri yaşayan bir adamla karşılaşmak pek de alıştığım işlerden değil.

Weaver yine cevap vermedi. Yüzüne baktım. Tuğladan bir duvarla konuşuyormuşum gibiydi, albay. Oturduğu yerde, hareketsizdi.

- Hiç olmazsa, neden burada bulunduğunuzu söyleyin. Bir tek cevap. Bu kadarını da yapamaz mısınız?

Weaver'in sabrı taştı. "Allah kahretsin, Carney, kemik görmüş it gibisin. Allah'ın belası sorularından sıkıldım." Gidecekmiş gibi ayaklandı ve sert bir sesle "Benim için bir yabancısın. Kişisel problemlerimi yabancılarla konuşmam" dedi.

- Peki, Albay, madem öyle istiyorsunuz. Yine de size bir şey söylemek isterim. İşe değişik bir açıdan bakalım. Weaver sıkıntıdan patlayacak gibiydi. "Kapa çeneni Carney. Saçmalıklarına ayıracak zamanım yok."

- Söyleyeceklerimi duymak isteyeceğinizi sanıyorum.

- Hiç sanmam.

- Öyleyse bir dakika dinleyin. Bu akşam morgda adınızı duyar duymaz, belkemiğime kadar titrediğimi hissettim. Bu işte kısmetin bir rolü olduğunu düşündüm Mısırlılar için çok önemli olan alın yazısının.

Weaver gözlerini kıstı. "Neden bahsettiğini anlamıyorum."

- Dallas'tan sonra yazdığım şu makale. Kişisel geçmişiniz hakkında bu kadar çok şey bilmeyi nasıl başardığımı hiç sormadınız; üstelik sizin hakkınızdaki bilgiler herkesin erişeceklerinden de değil. Weaver kaşlarını çatıp, başını salladı. "Sanki yazdıklarının hemen hepsinin doğru olduğunu hatırlıyorum. Peki, ne olacak?"

- Tom Carney adı sizin için bir şey ifade ediyor mu? Sanki midesine bir yumruk atmışım gibi, Weaver'in gözleri yuvalarından fırladı. "Albay Tom Carney mi?"

- Ta kendisi. Babam. Askeri istihbaratta birlikte çalıştınız ve 1943'te Meşale Operasyonu'nda Kuzey Afrika'ya birlikte indiniz. Başkent Cezayir dışında, bir havan topunun keşif koluna isabet etmesiyle şarapnel yarası aldınız. Babam yoğun düşman ateşi altında sizi Amerikan mevzilerine kadar taşıdı. Sizin tavsiyeniz üzerine de bir madalya aldı. Sizi taşırken iki yara almıştı, Amerika'ya geri gönderildi.

Weaver'in suratındaki bütün sertlik, bütün saldırganlık kaybolmuştu; dikkatle beni inceledi.

- Hay Allah! Demek Tom Carney'in oğlusun?

- Babam yıllar boyu sizden çok bahsetti. Benim düşündüğüm, iki iyi dost olmalısınız. Weaver başını salladı, gözleri, olayları hatırlıyormuşçasına sulandı. "İyi adamdı. Çok cesur. Dürüst. Birlikte çalıştıklarım arasında en iyilerinden. Daha sonra yazışamadığım için hep üzülürüm. On yıl önce mi ne, öldüğünü duymuştum."

- On iki. Hâlâ onu özlemediğim bir tek gün olmadı. Gözlerimi Weaver'a diktim. Bazen hayat yollarının kısa da olsa kesiştiklerine inanırım. Bunun nedenini biz sade faniler bilemeyiz. Belki de yıldızlarımızda böyle yazılı. Siz ve babam gibi. Size saçma gelecek ama babam sık sık kaderden söz ederdi. Belki de yaralandığınızda yanınızda olmasaydı, işler her ikiniz için çok daha değişik olacaktı. Kader garip bir şey, Albay. Morgda isminizi duyduğumda, kaderin bana bir el uzattığını düşündüm. Bu Haider meselesi yıllardır beynimi kemiriyordu; bir türlü kafamdan sökemediğim, perdesini mutlaka kaldırmak istediğim bir muamma. Bu nedenle bana bir şekilde yardım ederseniz, ömür boyu müteşekkir olurum. İnanın Albay, aile ilişkileriyle baskı yapmaya çalışmıyorum. Öyle sanıyorum ki, babam güvenebileceğiniz birisiydi. Sizden tek istediğim, bana da güvenmeniz. Weaver suskundu.

- Belki de sizden çok şey istediğimi düşünüyorsunuz? İki basit soru. Neden buradasınız ve Haider'i nereden tanıyorsunuz?

Weaver nefes aldı; sanki büyük bir acıyı vücudunun derinliklerinden söküp atmak istermiş gibi derin bir nefes. Sonunda, "Evet" dedi, "Johann Haider'i tanıyordum. Çok uzun yıllar önce."

- İşte şimdi beni şaşırttınız. Ben burada neden bulunduğumu biliyorum. Ya siz? Siz neden buradasınız?

Weaver koltuğunda öne doğru eğildi. Omuzlarının sarkıklığı onu birdenbire yaşlandırmıştı. İnatçılığım onu yıpratmış, yüzüne yorgun ve üzgün bir ifade gelmişti. "Bir sürü neden var, Carney, emin ol, bir sürü neden." Bir şey söyleyecek gibi oldu, son anda fikrini değiştirdi. "Bütün bunlardan gazeten için haber çıkarabileceğini mi sandın?"

- Öyle umuyordum. Bir hikâye olmasa da, merakımı sonunda tatmin edebileceğimi düşündüm. Weaver bir karar alması gerekiyormuş gibi tereddüt etti, daha sonra rahatladı. "Bu işten bir haber çıkarabilirim demekte haklıydın, ancak öğrendiklerinin Franz Haider koleksiyonun akıbetiyle ilgili

olacağından şüpheliyim. Sanıyorum koleksiyonunun büyük bir bölümü Berlin'in düşmesinden sonra Rusların eline geçti. Değerli olan hemen her şey şimdi Rusya'da."

- Bunun mümkün olabileceğini düşünüyordum. Peki, ya Johann Haider? Bütün bu esrar perdesinin tek bilinen halkası o. Onun hakkında bana ne söyleyebilirsiniz?

Weaver yine huzursuzlaşmıştı, sanki biraz önce içinden atmaya çalıştığı o sancı yine vücuduna geri dönmüştü. Bakışlarını odada gezdirdi. "Buralarda içecek bir şeyler var mı?"

- Sanmam.

- Allah kahretsin. Weaver ayağa kalkıp pencereye yaklaştı. Rüzgâr, Nil kıyısındaki yüksek palmiyeleri yere eğiyordu. Dalgın dalgın konuşurken dışarı bakmaya devam etti.

- Kahire savaş sırasında oldukça ilginç bir yerdi, bunu biliyor musun? Bütün dünyanın kaderi burada değişti de diyebilirsin.

- Sahi mi? Biraz daha açıklar mısınız?

Bir süre cevap vermedi, pencereden dışarı bakarken düşünceleri içinde kaybolmuş gibiydi.

- Sana bir hikâye anlatabilirim, Carney. Belki de duydukların içinde en ilginci. Asıl mesele, anlatacaklarıma inanacak mısın?

- Bir deneyin.

Bana döndüğünde, yüzü olabildiğince ciddîydi. "Bir şartla. Ben ölene kadar söylediklerimi yayımlamayacaksın." Şaşırmıştım. "Oldukça sağlıklı görünüyorsunuz, Albay. Çok beklemem gerekebilir."

- Sandığın kadar değil, Carney. Artık yaşlandım, günlerim sayılı. Bu kadar yıl geçtikten sonra gerçeğin hiç kimseye zarar vermeyeceğini tahmin ediyorum. En acayip olanı ne, biliyor musun? Sana anlatacaklarımı daha önce kimseye söylemedim. Anlatmayı çok istedim, bazen bildiklerim beynimi yaktı, yine de her şeyi kendime sakladım, elli uzun yıl. Belki de artık çok geç olmadan yükümü başka biriyle paylaşmam doğru olur. Bana baktı. Kader konusunda haklı olabilirsin, Carney. Kader kendi rolünü oynadı. Kitabını da okuduktan sonra, eğer babana benziyorsan, dürüst biri olduğunu düşünüyorum. İsteklerimi kabul edecek dürüst biri. Gözlerimi gözlerinden ayırmadan başımı salladım. "Söz veriyorum." Weaver çevrenin pisliğinden ilk kez rahatsızlık duymuş gibi etrafına baktı.

- Buradan çıksak, ne dersin?

- Dışarıda bekleyen bir taksi var, isterseniz siz de gelin.

- Böyle bir gecede hayır diyemem. Yeni Shepheard Oteli'nde kalıyorum. Eskisine hiç benzemiyor ama hiç olmazsa içilebilir Amerikan viskisi var.

- İşte şimdi güzel konuştunuz. Weaver yağmurluğunun yakasını kaldırdı, merdiven sahanlığına çıktı ve hızla basamakları indi. Harap daireye son bir kez baktım, kapıyı kapayıp peşine düştüm.

Shepheard Oteli'ne gidiş sıkıcı oldu. Nedendir bilmem, Weaver neredeyse hiç konuşmadı. Arabanın penceresinden dışarı bakıyor, bambaşka bir dünyanın düşünceleriyle meşgul görünüyordu. Hikâyesini bana anlatma kararını yeniden düşünmesinden korktum, ama otele vardığımızda yağmurluğundaki kumları silkeledi ve lobiye girerken "On dakika sonra barda buluşalım. Benim için büyük bir Dewars söyle. Sek." Weaver asansöre binerken ben de restoran bara yöneldim. Eski Shepheard Oteli, turizm rehberlerinin "atmosfer" olarak adlandırdıkları havaya fazlasıyla sahipti. Belle epoque'u andıran yıpranmış bir ihtişamı, koyu ahşap kaplı duvarları, yüksek mermer sütunları ve antika eşyaları vardı. Varlıklı Avrupalıları ağırlamak için düşünülmüş eski büyük otellerden biriydi. Yeni ve modern Shepheard adaşına hiç mi hiç benzemiyordu, yine de turistler için bir çekim merkeziydi. Ne var ki bu akşam barda hiç turist görünmüyordu, sadece ellerinde içkileri, çene çalan iki yabancı işadamı vardı. Pencere kenarında bir masaya oturdum, iki büyük Dewars ısmarladım.

Daha sonra fikrimi değiştirdim ve garsondan şişeyi getirmesini istedim.

Weaver on dakika sonra göründü. Bir kazak ve pamuklu kumaştan pantolon giymişti, bara girdiğinde çok daha rahat görünüyordu.

"Allah kahretsin, burası eski yere hiç de benzemiyor."

- Shepheard hatıraları geri getiriyor mu, Albay?

- Maalesef çok. Weaver neredeyse üzüntülüydü. Bu albay lafından da sıkıldım. Yirmi yıldan beri emekliyim. Odayı inceledi. Greta Garbo'nun eski Shepheard'de kaldığını bilir miydin? Ya Lawrence'in, Winston Churchill'in ve Gestapo casuslarının yarısının?

Bardaklarımızı doldurdum, şişeyi de ortaya koydum. "Bir yerde Rommel'in Tobruk'un alınmasından sonra resepsiyona telefon edip oda ayırttığını okumuştum. Bir hafta sonra Kahire'ye gireceğine inanıyordu. Eğer hafızam beni yanıltmıyorsa, eski Shepheard 1952'de bağımsızlık ayaklanmaları sırasında yakıldı. Anlaşılan Mısırlıların çoğu oteli İngiliz emperyalizminin rahatsız edici bir sembolü olarak görüyordu."

- anlaşılan tarih biliyorsun, Carney.

- Bu nedenle de rahatsızlık duyuyorum ya. Johann Haider hakkında bütün öğrendiklerim doğruysa ve bütün bu zaman zarfında hayatta kaldıysa, neden bunca zaman saklanıp esrara bürünmeye karar verdi?

- Bir sürü neden olduğuna inanıyorum. Bunlardan biri de Amerika'nın elinde onu ihanetle suçlamak için yeterli kanıtların olmasıydı. Amerika onu asabilecek kadar çok şey biliyordu. Kaşlarımı çattım. “Neden? Haider herhalde Alman vatandaşıydı. Amerika'ya nasıl ihanet eder?”

- Alman vatandaşı olduğu doğru, ama Amerika'da doğdu. Asıl adı Johann'dı ama çoğu kişi onu Jack olarak tanıdı. Kaybolmasının, sözünü ettiğin ve ölümüne neden olduğu sanılan görevle ilgisi var.

Bu görev Nazilerin düşündüğü en önemli görevdi ve burada, Mısır'da gerçekleşti.

- Hiçbir şey anlamadım.

- Haider, Adolf Hitler'in emirleriyle, Başkan Roosevelt ve Başbakan Churchill'i burada, Kahire'de öldürecek gizli bir ekibin yöneticisiydi.

Tokat yemiş gibiydim. “İşte şimdi beni gerçekten şaşırttınız. Hitler tarafından Amerikan başkanını öldürmekle görevlendirilen Amerika doğumlu bir katil, ha? İnanılacak gibi değil.” Weaver bardağını masaya koydu. “Üstelik bütün Amerikan başkanları içinde en iyisi. Haider'in görevi savaşın kaderini Naziler lehine değiştirmekti. Roosevelt'in öldürülmesi, Dallas'ta Kennedy'ye ateş edilmesinden çok daha önemlidir. Söz konusu olan, bütün özgür dünyanın geleceğiydi, başka bir şey değil. Üstelik her şey 1943'te Roosevelt ve Churchill'in Kahire Konferansı‘na katılmaları sırasında gerçekleşti, Müttefiklerin savaş sırasında topladıkları en önemli konferans.” Bir süre durdu, düşündü. “Her şeyden önce, başkan ve başbakan Avrupa'ya çıkarma için hazırlanan gizli Overlord Operasyonu'nun ayrıntılarını kararlaştırmak için Kahire'ye gelmişti. Eğer Hitler'in istediği olsa ve ikisi de öldürülseydi, Müttefikler korkunç bir kargaşaya sürüklenecek, çıkarma hiçbir zaman gerçekleştirilemeyecekti; Almanya da belki savaşı kazanacaktı.” Weaver elini kaldırdı, başparmağını ve işaret parmağını neredeyse birbirlerine değecek kadar yaklaştırdı. “İnan bana, Carney, başarıya bu kadar yaklaştılar. Düşündükçe hâlâ tüylerim ürperiyor.” Duyduklarıma inanamıyordum. “Ciddîsiniz, değil mi? Bütün bunlar gerçekten de oldu.” Kesin bir ifadeyle ‘Tabiî oldu” dedi, “hiç şüphen olmasın. Benim görevim Haider'i durdurup öldürmekti. Bütün bunları tarih

kitaplarında bulamazsın, yazılamayacak kadar hassas olaylar.” Merakla baktım.

- Hâlâ anlamıyorum. Haider’in hayatta kaldığını kabul etsek bile, bunca yıl sonra onu neden bulmak istediniz? Bir hain olarak tanıtmak için mi? Bunun için geç kaldığınızı düşünmüyor musunuz? Gözlerinden üzüntüsü okunuyordu. Pencereden dışarı, Nil’e doğru baktı, sonra bana döndü ve - Hayır, nedenlerim çok daha kişisel, dedi sakince. İşte o an, sesindeki güçlü heyecanı duydum. “Yanılmamaya dikkat et, Carney. Haider dünya tarihinin değişmesine gerçekten de yardımcı oldu.”

- Nasıl oldu, söyler misiniz?

Weaver yüzümdeki karışıklığı görmüş olmalıydı, yine de cevap vermedi. Yine pencereye döndü, dışarı baktı. Gözleri sanki geçmişi görüyordu. Uğultulu kum fırtınası neredeyse tamamen kesilmiş, eski kentin üzerindeki tül perdesi kalkmıştı. Birdenbire bütün ihtişamıyla Nil göründü; nehrin üzerindeki yüzen evler, dar ve dolambaçlı sokaklar, ince ve zarif minareler, uzakta Gize Piramitlerinin hayalete benzer silueti… Elli yıl önce kentin neye benzediğini kolaylıkla tahmin edebiliyordum, gizem ve entrika dolu bir Doğu şehri. Weaver tekrar masaya baktığında yüzünde derin ve anlaşılmaz bir ifade vardı. Pişmanlık, belki de acı; tam olarak bilemiyorum.

- Belki de hikâyeyi başından anlatmam doğru olacak. Bak, Jack Haider’le savaştan önce tanışmıştım. Çocukluk arkadaşıydık. Kardeş gibiydik de diyebilirsin.

İkinci bölüm

Kahire

Bir zamanlar, hep birlikteydiler. Hepsi de gençti ve toplandıkları yerin adı Sakkara'ydı. Bir arkeoloji ekibi Kahire'nin neredeyse otuz kilometre güneyinde, Antik Memfis kenti yakınlarındaki Firavun Coser'in Step Piramidi'nin hemen yanında, gizli bir mezar odasının girişini bulmuştu. Kazıya yardımcı olmak için gelen uluslararası ekibin büyük bir kısmı daha yirmi yaşlarındaki Fransız, Alman, İngiliz ve Amerikan gençlerinden oluşuyordu. Hemen hemen yüz kişiye yakın. Aralarından bazıları arkeolog ya da Mısırbilimci, bazıları mühendis, bazıları da sadece maceraperestti; hepsi de yakıcı çöl güneşinin altında birlikte çalışıyor, yaptıkları işten mutlu, ufukta toplanan savaş bulutlarına rağmen, yaşadıktan anın keyfini çıkarıyorlardı.

Gençlerden ikisi, Harry Weaver ve Jack Haider için Sakkara kazısı önceden tasarlanmış bir buluşmaydı. Mısır'a olan tutkusuyla ünlü, varlıklı bir Prusyalı babayla New York'un sosyal çevrelerinin aranan ismi olan çok güzel bir annenin oğlu Jack Haider, doğuştan maceraperest bir gençti. Yirmi dört yaşındaydı ve ilk kez yurtdışına gitmek için önüne gelen fırsatın üzerine atlayan Weaver'dan bir yaş büyüktü. Baba Weaver, Jack Haider'in anne tarafına ait geniş topraklardan birinde kâhya olarak çalışıyordu ve aralarındaki toplumsal uçuruma karşın, iki genç birbirlerinden derhal hoşlanmış, daha çocuklukta başlayıp bozulmadan süren bir dostluk kurmuştu. Haider'in annesinin ölümünden sonra da, Franz Haider'in her yaz New York'a gelmesinden yararlanarak, tatillerini birlikte geçirmişlerdi. Ancak dostlukları Sakkara'da bozulmak üzereydi: her ikisi de aynı kadına âşık olmuştu. Rachel Stern, Alman Katolik bir babayla Musevî bir annenin kızı, yirmi üç yaşında genç bir arkeologdu ve üniversiteden yeni mezun olmuştu. Sarı saçları ve mavi gözleriyle anne ve babasının zekâsını ve güzelliğini kendinde toplamış gibiydi. Her ikisi de ünlü arkeologdu ve Rachel'in babası Sakkara kazısından sorumluydu. Rachel Stern her iki gençten de çok hoşlanmıştı ancak hangisini seçmesi gerektiğine henüz karar verememişti. Bu nedenle hep bir arada olmakla yetiniyor, uzun yaz günlerinin tadını çıkarıyordu. O yaz Kahire ve Luksor'a geziler düzenleyip çarşı pazar gezdiler, Krallar ve Kraliçeler Vadisi'ni, yıkık Karnak Tapınağı'nı ziyaret ettiler. Her cumartesi gecesi Shepheard'da dans etmeyi, Gize Piramitleri'nin gölgesinde kurulmuş Mena House Oteli'nde partilere

katılmayı ya da Nil üzerindeki küçük ve samimi yüzer restoranlarda yemek yemeği gelenek haline getirdiler. Bir keresinde Harry Weaver birlikte fotoğraf çektirmeyi önerdi. Sakkara'da, kızgın çöl kumlarının üzerinde, mezarların yanında duruyorlardı. Arka planda Step Piramidi gözüküyordu; üçünün de yüzü güneşten yanmıştı; Rachel elleri her iki erkeğin belinde, aralarında durmuş gülümsüyordu. Hiçbirinin bir şey söylememesine karşın, her üçü de mutlu bir an yaşadıklarının farkındaydı, belki de genç hayatlarının en mutlu anını.

Yazın sonu geldi. Hiçbiri ilk tanıştıkları tarihi tam olarak hatırlayamıyordu, ama her üçü de mutluluklarının üzerine bir gölgenin düştüğü günü bir daha hiç unutmayacaktı: Eylül 1939. Avrupa'da savaş ilan edilmiş, Hitler Polonya'ya saldırmış ve hayatları, dünyadaki milyonlarca insanınki gibi, değişmişti. O öğleden sonra, Harry Weaver üstü kapalı cipini durdurup indiğinde, piramitlerin gerisinde görünen geniş çöl, fırın gibi kaynıyordu. Elinin tersiyle alnındaki teri sildi, arka koltuktaki eskimiş sırt çantasını aldı ve Sakkara kazı alanının çevresine serpiştirilmiş çadırlara yöneldi. Ekip üyelerinden çoğu kazı sonrasında temizledikleri malzemelerini iki Bedford kamyona yüklüyordu. Weaver gruba doğru ilerlerken çadırlardan birinden kır saçlı, kolonyal şapkası ve terden rengi solmuş tropikal gömlekli ilgi çekici bir adam çıktı. Profesör David Stern ciddî olmasına ciddîydi ama arada bir gülmekten de kaçmazdı; Weaver'i gördüğünde gözlüklerini çıkardı, mendiliyle camlarını sildi ve gülümsedi:

- Harry, döndün demek. Neredeyse seni aramak için bir ekip çıkarıyordum.

- Özür dilerim, Profesör. Dönüşte Shepheard'a uğrayıp, haber olup olmadığını kontrol ettim.

- Kahire'nin en büyük meyhanesinde ne haberler var?

- Varşova hâlâ alevler içinde. Almanların Stuka bombardıman uçakları kentte taş üstünde taş bırakmamaya kararlı. Kimse Polonyalıların daha fazla dayanabileceğini sanmıyor.

- Kaçık Hitler, Stern dişlerini gıcırdattı. Biz farkına varana kadar Avrupa'yı mahvedecek. Tehlikeli bir deliden başka ne beklenir? Konuştukları çok can sıkıcıymış gibi hemen konuyu değiştirdi, biraz öteye, delici sıcağın altında çalışan dizel jeneratörüne baktı.

Toprakta büyük bir delik açılmış, deliğin ağzı ahşap bir çerçeveyle emniyete alınmış, delikten içeri de bir merdiven sarkıtılmıştı. Elektrik kabloları birer yılan gibi deliğin içine girip gözden kayboluyordu.

Epey ilerledik. Tünel malzemesinin sonuncusunu da çıkardıktan sonra deliği kapatabiliriz. Postayı aldın mı? Weaver sırt çantasını kaldırdı.

- Hepsi burada. Eski Eserler Bakanlığı‘nın bundan sonra gelecek mektupları iletmesi için gerekli adresi verdim.

- Mükemmel. Stern ellerini beline koydu, çevresine bakarken, güneşin şiddetinden gözlerini kısmak zorunda kaldı. Demek Sakkara’daki günlerimiz sona erdi. Ne hissediyorsun, Harry? Weaver üzgündü. “Gerçeği söylemek gerekirse, pek memnun değilim. Benim gibilerin Mısır’a gelmeye ve böyle bir şeye katılmaya pek fırsatı olmaz. Bu maceranın hayatımdaki en önemli şeylerden biri olacağını sanıyorum.”

Stern güldü ve elini Weaver’in omzuna koydu:

- Saçmalama. Daha çok gençsin. Kaç yaşındasın, Harry? Ekiptekilerin çoğu gibi; yirmi üç - yirmi dört?

- Yirmi üç, efendim.

- Daha önünde bütün bir hayat var. Çok daha ilginç maceralar yaşayacaksın. Eminim.

- Ya siz, Profesör, hâlâ İstanbul’a gitmeye kararlı mısınız? Stern başını salladı.

- Dört gün sonra. Kabul ettiğim geçici ders verme önerisi hiç beklenmedik bir anda geldi. İstanbul harika bir yer, hem eşimin hem de Rachel’in İstanbul’a bayılacaklarından eminim. Ne olursa olsun bu iş beni bir süre meşgul eder.

Alnındaki teri sildi, elini posta çantasına uzattı ve tünel deliğini göstererek “Rachel, Jack ve ötekiler hâlâ aşağıda. Bu sıcakta burada durmak işkence; neden aşağıya inip orayı toplamalarına yardım etmiyorsun? Bu arada ben de adamların mektuplarını dağıtırım” dedi. Weaver demir merdivenden indi. Duvarlar neredeyse tamamen yekpare kayaydı ve iniş yirmi metreye yakındı. Dibe indiğinde, değişik yönlere giden tünelleri gördü. Sarı kil duvarlar ve tavan kütüklerle desteklenmişti, koridor yukarıdaki jeneratör tarafından beslenen bir dizi ampulle aydınlanıyordu. Geçitlerden biri bulunan üç mezara gidiyordu. Bazı bölümlerde tavan o kadar alçaktı ki, orta boylu bir insanın bile geçmek için eğilmesi gerekiyordu. Yine de yukarıdaki aşırı sıcakla karşılaştırıldığında, tüneldeki hava hoşa gidecek kadar serindi. Weaver çevresinin gerçek ötesi görünümüne uzun süredir alışmıştı, geçitlerden birine saptı ve neşeli sesler duyana kadar ilerledi. Öbür uçtaki duvarın içindeki oyukta, Coser hanedanının pek de tanınmayan üyelerinden bir prensesin büyük lahdi

görülüyordu. Lahit içindeki mumyalanmış kalıntılar müzeye götürülmüştü. Lahdin nefis hiyerogliflerle süslü mermer kapağı kaldırılıp duvara dayanmıştı. Kazı ekibinin üyeleri çevredeki kazı malzemelerini ve elektrik kablolarını toparlıyordu. Weaver, elbiseleri ince bir tozla kaplı Jack Haider ve Rachel Stern'in biraz ileride çalıştığını gördü. O sırada Rachel de dönmüş, onu görmüştü.

Sarı saçları ensesinde toplanmış, böylece çıkık elmacık kemikleri daha da belirli hale gelmişti. Yanık alnında ve ensesinde küçücük ter damlaları vardı. Oldukça bol bir gömlek ve pantolon giymiş olmasına karşın vücudunun güzelliği belli oluyordu ve her zamanki gibi nefes kesecek kadar güzeldi. Weaver'a gülümsedi. "Harry. Tam biz de senden bahsediyorduk."

- Umarım iyi şeyler söylüyordunuz.

- Tabiî. Sadece nerede kaldığını merak ettik. Yanına gelip yanağını öptü, yüzüne toz bulaştırdı.

- Hay Allah, ne aptalım.

Gülerek yanağındaki tozu silmeye girişti. Elinin teması bile Harry'nin kendini elektrik akımına kapılmış gibi hissetmesine yetti. Rachel Stern'e her baktığında ya da ona her dokunduğunda, bastırmaya çabaladığı bir heyecan duyuyordu "Shepheard'a uğradım. Haberler pek iyi değil. Varşova hâlâ yanıyor. Polonya'nın yakında teslim olmak zorunda kalacağı söyleniyor." Rachel gerçekten de üzülmüştü. "Ne kadar aptalca! Öyle değil mi, Jack?" Jack Haider, huzursuz ancak narin yüzü, soluk mavi gözleri, yüzünün ortasına kazılı ve sanki hayatı beklediğinden de ilginç buluyormuş izlenimi veren hafif gülümsemesiyle yakışıklı bir gençti. Yüzündeki gülümseme kayboldu, başım salladı; "Korkunç, şu anda Alman olmaktan utanç duyuyorum." Weaver elini arkadaşının omzuna koydu.

- Hepimiz olanlara üzüldük Jack. Ancak bu savaşı ne sen ne de kazıya katılan Almanlardan biri başlattı. Savaşı Hitler başlattı.

- Sanırım haklısın. Haider hayranlıkla açık lahde baktı elini kapağın pürüzsüz kenarında gezdirdi.

- Prensesimizin son dinlenme yeriyle vedalaşmak zorunda olduğum için üzgünüm. Düşündükçe, ne kadar inanılmaz olduğunu görüyorsun, değil mi? Ne?

- Biz onu bulana kadar binlerce yıl burada, yalnız kaldı. Bir zamanlar belki de erkeklerin arzuyla baktıkları birisiydi. Şimdiyse mumyalanmış artıkları Mısır Müzesi'nin kasalarından birinde saklı ve bulduğumuz ötekiler gibi kesilip parçalanmayı bekliyor. Sormak istediğin bütün önemli

sorular, hiçbirine cevap alamayacaksın. Neye benziyordu? Nasıl bir hayat sürdü? Kimi sevdi? Birinin bizim hakkımızda bir gün böyle sorular soracağını sanmıyorum. Ne de olsa prenses bir şekilde ölümsüzlüğe kavuştu. Rachel gülümsedi.

- Jack, sen romantik bir hayalperestsin. Weaver'in yüzü asıldı: "Umarım Prenses uğursuz değildir. Yoksa hepimizin başı belaya girer." Rachel duyduklarına inanamadı. "Bedduaya inanmıyorsun, değil mi Harry?"

- Bu soruyu bana iki yıl sonra, hepimiz vücudu kırmızı lekelerle dolu, bilinmeyen bir hastalıktan ölürken sor.

Güldüler. Arkalarındaki ahşap merdivenden ayak sesleri duyuldu ve Profesör Stern göründü.

- İyi eğleniyor gibisiniz. Keyfînizi kaçırmak istemem ama Harry'nin Kahire'den getirdiği mektupları dağıttım. Anladığım kadarıyla çoğu kötü haber veriyor. Adamlardan yarısından çoğu askere alınmış ve genellikle bu durumdan pek mutlu değiller.

- Harry Varşova'yı anlattı, dedi Haider. Profesör Stern iğrenir gibiydi. "Düşünmek bile istemiyorum. Zaten bütün günümü mahvetti." Etrafına bakındı "Epeyce iş yaptığım görüyorum, Rachel. Sen de, Jack." Haider cevap verdi:

- Hepsi de bir günlük işti. Harry de yardım ederse, iki saat içinde işi bitiririz.

- Ha, unutmadan Jack, sana da bir mektup var. Profesör zarfı uzattı, Almanya'dan sanırım. Haider ampullerden birine yaklaştı, zarfı yırtıp mektubu okumaya başladı. Suratı gözle görülecek kadar kararmıştı. Mektubu bitirince katladı ve göğüs cebine soktu. Rachel sordu:

- Ne var? Haberler kötü mü?

Haider gülümsemeye çalıştı. "Öyle de denebilir. Babamdan." Başka bir şey söylemedi, konu özeldi. Stern birdenbire canlandı, Weaver'in omzuna bir şamar indirdi. Tamam, herkes işine. Her şeyin karanlık basmadan önce bitirilmesini istiyorum. Yarın akşam büyük parti var." Weaver şaşkınlıkla profesöre baktı. "Ne partisi?" Stern gülümsedi.

- Bu da benim küçük sırrımdı; artık herkese söylemenin zamanı geldi. Hatırlarsan geçen hafta buradaki işimizi bitirdikten sonra, bütçemizin ancak kötü bir otele ve ekip elemanlarına vereceğimiz mütevazı bir yemeğe yeteceğini söylemiştim. Bu akşamkiler söylediklerimden çok daha iyi olacak. Sakkara'da kalan işleri Eski Eserler Bakanlığı tamamlayacak, buraya kadar her şey tamam. Ancak yaptığımız kazının çok önemli

olduğunu düşünüyorlar ve bu nedenle Amerikan büyükelçisinin ikametgâhında büyük bir davet düzenlendi. Büyükelçinin arkeolojiye olan ilgisi herkesçe biliniyor ve bizim şerefimize bir ziyafet vermekte ısrar etti. Nefis bir büfe olacak, ne kadar ünlü varsa davetli ve duyduğum kadarıyla bir dans orkestrası bile çağrılmış. Çok Nazik bir davet diye düşünüyorum. Haider biraz neşelenmişti. “Şanslıymışız anlaşılan.” Rachel heyecanla:

- Harika bir haber, Baba dedi, “Öyle değil mi, Harry?”

- Uzun zamandır duyduğum en iyi haber.

- Sevineceğinizi düşündüm. Profesör gömleğinin kollarını sıvadı. Haydi, artık malzemeyi yukarı çıkarıp toplayalım, daha sonra hepimiz dinleniriz.

Güneş, çölün üzerinde turuncu bir ışık saçarak batıyordu. Akşam yemeği servisi Bedevi aşçılarca yapılmıştı; köfte, safranlı pilav, taze ekmek. Çadır altında geçirecekleri son gece olacağından, Profesör Stern cömert davranmış, kendi parasıyla bol miktarda Mısır birası ve şarap aldırmıştı. Kamp ateşinin çevresinde toplandılar; savaştan çok az söz edildi. Ekiptekilerden hiçbiri politika konuşmak istemiyordu. Fransızlardan biri akordeon çaldı, iki İngiliz genç gitarlarıyla ona eşlik etti, diğerleri, sadece genç insanların sahip olduğu bir keyifle müziğe katıldı. Konuşmalar ve şarkılar sona erdiğinde neredeyse gece yarısı olmuş, ateşteki kütükler kor haline gelmişti. Ekiptekiler yavaş yavaş çadırlarına dönüyordu. Haider hafif çakırkeyifti. Cebinden üç şişe bira çıkartıp, birini Rachel’e diğerini de Weaver’a uzattı.

- Birer tane de yol için gerekli diye düşündüm. Ne dersiniz, Coser’e son kez iyi geceler dememiz gerekmez mi?

- Neden olmasın? Dedi Rachel ve üçü de içtikleri alkolün etkisiyle hafifçe yalpalayarak Coser’in Step Piramit’ine yöneldiler. Weaver’in elinde, yolu aydınlatmak için bir gaz lambası vardı. Bütün yaz boyu yaptıkları gibi, piramidin dibindeki taş bloklara oturdular, beş bin yıllık mezarın güzelliğine ve haşmetine yine hayran hayran baktılar.

- Demek böyle, dedi Haider gerçek bir üzüntüyle. Sakkara’daki son gecemiz. Rachel de üzgündü.

- Gitmek fikrinden nefret ediyorum. Burada ne kadar güzel vakit geçirdim, ne çok eğlendim. Her ikisine de baktı. Bütün bunlar sen, Jack ve sen Harry, sizin sayenizde oldu. Buradaki günlerimi hayatım boyunca hatırlayacaksam, inanın bu sizin sayenizde oldu. Bu yüzden size teşekkür

etmek istiyorum. Haider birdenbire konuştu. “Harry’nin çektirdiği resmi hatırlıyor musun? Üçümüzün birlikte olduğu?”

- Tabiî, neden sordun?

Haider şişesinden bir yudum aldı ve muzipçe gülümsedi.

- Düşünüyorum da, bu yazı hatırlamak için birlikte çektirdiğimiz bir fotoğraftan çok daha fazlası gerek. Yüzyıllarca dayanacak bir şey. Weaver sordu.

- Ne demek istiyorsun, Jack? Haider ayağa kalktı, hafifçe sallanıyordu.

- Burada bekleyin.

Gaz lambasını aldı, Mısırlı işçilerin çadırlarından birine girdi, bir süre sonra elinde yıpranmış bir torbayla çıktı. Weaver sordu.

- Ne iş karıştırıyorsun, Jack?

- Sabırlı ol. Lütfen konuşmayın. Hiç ses çıkarmayın, yoksa şaşırırım. Söyleyene kadar da buraya bakmak yok. Piramidin tabanı boyunca biraz uzaklaştı, lambayı yere koydu ve çantadan bir çekiç ve bir keski çıkardı.

Yere çöküp lamba ışığında çalışmaya koyuldu, çekiç darbeleriyle keskiyi taşa gömmeye çalışıyordu. İşini tamamlayınca yüzündeki teri sildi, arkadaşlarına dönüp gülümsedi.

‘Tamam, gelip görebilirsiniz.” Lambayı kaldırıp yollarını aydınlattı.

Coser Piramidinin bütün tabanı kazılmış isimlerle doluydu. Sakkara’ya geldikleri ilk gün, yüzyıllar boyunca ziyaretçilerin kazıdıkları bütün bu isimlere bakıp şaşırmışlardı. İsim kazımak her ne kadar yasadışı sayılıyorsa da, hiçbir yetkili insanların isimlerini kayalara kazımalarına engel olamıyordu. Kazılmış isimlerden bazıları Roma dönemine kadar uzanıyordu. O isimlerin arasında, Jack Haider’in kazıdıkları da vardı artık: RS, HW, JH. 1939. Rachel güldü. “Jack, sen sadece sarhoş değil, delisin.

Babam değerli bir anıtı tahrip ettiğini duyarsa çok kızar.”

- Olabilir. Ama artık ölümsüz olduk. Jack gülümsedi.

- Aynı prensesimiz gibi. Yıllar sonra insanlar buraya gelecek ve kim bilir, belki de kim olduğumuzu merak edecek. Artık biz de piramitlerin esrarına dahil olduk. Rachel sevgiyle koluna dokundu. “Biliyor musun?

İsimlerimizi kazıdığına sevindim. Burada o kadar özel anılarımız oldu ki, isimlerimizin kazınması uygun olurdu diye düşünüyorum. Aynı fikirde misin, Harry?”

- Hiç olmazsa biz öldükten çok sonra bile, hatırlanmamız için bir neden var. Bira şişesini kaldırdı.

- Şerefine içmeyi öneriyorum. Bize. Ve Sakkara’ya.

- Bize. Ve Sakkara'ya.
Hep birlikte içip güldüler, bir süre konuştular, uzakta Kahire'nin ışıklarına baktılar. Sonunda Rachel ayağa kalktı ve pantolonunu silkeledi. "Yatmalıyım. Yarınki partiye çok hevesliyim. İkiniz de benimle dans edeceğinize söz verin. Her ikisini de yanaklarından gerçek sevgiyle öptü. İyi geceler Jack, iyi geceler Harry. İyi uyuyun."
- Lambayla yolu aydınlatmamızı ister misin?
- Hayır. Burada kalın ve biralarınızı bitirin. Ay ışığı bana yeter. Çadırlara doğru yürüdü. Weaver, uzaklaşan silueti, gözden kaybolana kadar izledi, Haider'e döndüğünde onun da Rachel'i tutkuyla izlemekte olduğunu gördü.
- Benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?
- Bilmiyorum Jack. Sen söyle.
- İkimizin de tanıdığı en güzel, en harika varlık olduğunu.
- Her zamanki gibi aklımdakileri okudun.
- Dürüst olalım, Harry. Gerçek olan, her ikimizin de Rachel'e tutulmuş olmasıdır. Bütün bu duyguları göstermeme saçmalığına bir son verip, neler hissettiğimizi anlatmanın zamanı gelmedi mi? Şimdiye kadar bu konuyu konuşmaktan hep çekindik.
- Gerçekten de neler hissettiğimi söylememi mi istiyorsun?
- Tamamen. Kartlarını masaya aç. Ben de aynını yapacağım. Weaver uzağa, karanlıklar içindeki Kahire'ye baktı. "Dün gece uyuyamadım, onu düşündüm, onun yanındaki son günlerimi geçirdiğimi düşündüm. Onu tanıdığımdan beri onu düşünmediğim, onunla birlikte olmak istemediğim tek bir gün olmadı. Sadece yüzünü görmek yeterli. Sadece sesini duymak yeterli. O, benim âşık olduğum ilk gerçek kadın." Haider ciddîydi.
- Bu kadar kötü, ha?
- Evet. Çabuk da iyileşeceğe benzemiyor.
- Ama ona hiç neler hissettiğini belli etmedin, değil mi?
- Etmedim, biliyorsun. Beni de çıldırtan bu ya. Sanki beni tutan bir şey var. Belki de reddedilme, ya da değer verdiğim bir arkadaşı kaybetme korkusu. Weaver omuzlarını silkti.
- Belki de bambaşka bir şey, bilmiyorum. Ya sen? Haider bir an için çok gençleşmişti, bir sırrı paylaşmaya çalışan küçük bir çocuğa benziyordu; sonra yine ciddileşti.
- Sana daha önce bir şey söylemek istiyorum. Daha önce kimseye söylemediğim bir şey. Annem ölüm döşeğindeyken babamın onu görmesini,

vedalaşmasını istemedi. Onu sevmediğinden değil, tam tersine, çok sevdiği için. Vedalaşmak her ikisi için çok zor, çok acı olacaktı; bunu biliyordu. Weaver'a döndü. Onlarınki büyük bir aşktı, Harry. Bir bakıma ben de hep böyle bir aşk istedim. Gerçekten derin, dürüst, tutku dolu bir aşk.

- Peki, Rachel hakkında ne hissediyorsun? Dürüst ol.

- Bazen sık sık- yatağımda yatarken onunla benim aramda geçmesini istediğim şeyleri hayal ediyorum. Bizi birlikte görüyorum. Onu çocuğuma hamile kalmış, benimle evlenmekten mutlu görüyorum. Onunla seviştiğimizi seks değil açık ve dürüst seviştiğimizi hayal ediyorum. Bir erkeğin sevdiği kadına göstermesi gereken sevgi gibi sevişme. Ona söylemek istediğim o kadar çok şey oldu ki. Arkadaşına baktı. Ne kadar deli ve istediğini yapan biri olduğumu bilirsin, ona bütün bunları söylemek isterdim. Senin gibi, ben de beceremedim.

Neden?

- Herhalde seninle aynı nedenden. İlişkimizi düzelmeyecek şekilde bozacağımdan korktum.

- Ne demek istiyorsun?

Haider elini Weaver'in omzuna koydu.

- Bir başka sevgi var vücutlar arası sevgi değil, kardeşçe ya da çok derin dostluk- adına ne dersen de, benim için çok önemli. Sen hep en iyi dostum oldun. Eğer ikimizden biri Rachel'e açılacak olsaydı, belki de her şeyi berbat ederdi. İkimizden söz etmiyorum, dostluğumuzun bütün bunların ötesinde olduğundan eminim; söylemek istediğim, bu yaz yaşadığımız arkadaşlıklar. Bunları bozmak istemedim.

- Galiba ne demek istediğini anlıyorum. Üstelik bakarsan, her üçümüz de çok eğlendik. Belki de asıl önemli olan bu.

- Yine de Harry, ikimizin de durumu kötü. Politik bir çözüm bulmak gerekli. Haider'in sarhoşluğu birdenbire kaybolmuştu ve muzipçe gülümsüyordu. Arkadaşlık bir yana, peki ya Rachel bizlerden birine âşıksa, ne olacak?

- Ne demek istiyorsun?

- Eğer böyle bir şey varsa, tabiat kanununa karşı çıkmış olmuyor muyuz? Öteki türlü her ikimiz de hayatımızın geri kalan kısmını, gitmeden önce ona neler hissettiğimizi söylememenin pişmanlığı içinde geçireceğiz. Hiç olmazsa aramızdan birisi mutlu olsun. Rachel de tabiî. Bu herkes için en iyi çözüm. Ne dersin?

- Gerçekten de, ikimizden birine âşık olabileceğini mi düşünüyorsun?

Haider yeniden gülümsedi:

- Ne olursa olsun, yarın, bu sorunun cevabını bulmak için son gün.

Üçüncü bölüm

Amerikan büyükelçisinin ikametgâhı doluydu. Uluslararası ün sahibi kişiler, Mısır'ın seçkinleri, ülkede çalışan Avrupalıların en ünlüleri, sanatçılar, diplomatlar, yüksek rütbeli subaylar, üniversite hocaları, herkes oradaydı. Parti hızını almıştı, herkes eğleniyordu; Weaver dans pistindeki kalabalık arasından kendisine bir yol açmaya çalışırken, kendisiyle vedalaşmak isteyen arkadaşlarıyla el sıkışıyordu. Davetliler arasında basın mensupları vardı; binanın girişine yerleştirilmiş ve üniformalı iki Mısır polisinin arasında duran masanın üstü, kazıda bulunan değerli eşyayla doluydu: taşlı gerdanlıklar, böcek figürleri, muskalar, yüzükler.

Weaver kendisini selamlayanlara Nazikçe teşekkür ederken çevresinin daha da kalabalıklaştığını gördü, birdenbire yalnız kalmak istedi. "Özür dilerim. Biraz serin havaya ihtiyacım var da." Kalabalığın arasından yürüdü, yere kadar inen kapıdan geçerek balkona çıktı. Dışarısı serindi, havada nilüfer ve begonvillerin ağır, tatlı kokusu vardı. İkametgâhın bahçeleri şimdiye değin görmediği kadar güzeldi, bahçenin içindeki küçük ahşap köşk renkli fenerlerle ışıklandırılmıştı ve yüksek taş duvarların dışında muhteşem Nil'in kokusu duyuluyordu. Asıl şaşırtıcı olan, kentten o alışılmış gürültünün gelmemesi, trafiğin bile sessizce akıp gitmesiydi. Yalnızlığın ve güzel kokuların keyfini çıkararak dururken arkasındaki kapı açıldı ve bütün hatlarını saran siyah elbisesiyle Rachel göründü; Jack Haider hemen arkasındaydı. Keten bir takım giymişti. Elinde buzlu bir şişe şampanya ve üç kadeh vardı. Kadehlerden birini uzatırken gülümsedi.

- Ne parti ama? Bütün geceye yetecek kadar dans etmişe benziyorsun, Harry. Seni sakin bir yerde bulabileceğimizi biliyorduk. Gel, bir şampanya daha.

- Neden olmasın? Weaver şampanya kadehini aldı, Rachel kendi içkisini aldıktan sonra dokunmadan balkon korkuluğunun üzerine bıraktı. Suratından bitkin olduğu anlaşılıyordu. Weaver sordu:

- Yoruldun mu?

- Gülümsedi. Korkarım sen ve Jack ayaklarımı yıprattınız. Haider araya girdi.

- Unutmadan Rachel, seni tanıştırmak istediğim birkaç önemli kişi var.

Kim?

- Büyükelçi saygılarını sunmak istiyor, Kemal Assan adlı biri de öyle. Kemal Assan babamın tanıdığı önemli memurlardan birinin oğlu. Onların

yanı sıra British Museum'dan gelen bir de profesör var. Bence çok fazla içmiş ve böyle konuşuyor; parmaklarıyla burnunu sıkıştırdı ve İngiliz aristokrasisinin yukardan bakan konuşmasını taklide girişti. Oldukça sıkıntı verici bir grup Hanımefendi, sizin dinlenmekte olduğunuzu bildirdim ve onlara değerli vaktinizden çok ayıramayacağınızı söyledim. İçeri alayım mı? Rachel kıkırdadı.

- Teşekkürler, Jack.

Haider gittikten sonra Rachel, Weaver'a döndü.

- İşte son gecemiz, Harry. Seni çok özleyeceğim.

- Samimi misin?

Tabiî. Yüzüne baktı, sonra hızla konuştu. Acayip olan ne, biliyor musun? Senin hakkında o kadar az şey biliyorum ki. Jack açık bir kitap gibi. Amerikalı bir anne ve Eski Mısır eserleri toplayan zengin ve ünlü bir Prusyalı baba. Heidelberg'de klasik eğitim ve dil öğrenimi, arada bir yerde Oxford'da bir yıl. Güldü. Zaten anlaşılıyor. İngiliz aristokratlarının o gülünç konuşmasını o kadar iyi taklit ediyor ki. Hâlbuki sen geçmişinden, bir iki ayrıntı dışında hiç söz etmedin. New York'ta mühendislik okudun, sen ve Jack çocukluğunuzdan beri arkadaşsınız. Gülümsedi. Eğer sır saklamıyorsan, anlatacak daha birçok şeyin olmalı. Nasıl tanıştığınızı anlat. Bilmek istiyorum. Weaver şampanyasından bir yudum aldı, balkonun üstünden uzaklara baktı.

- Anlatacak pek fazla bir şey yok. Ben beş yaşımdayken babam Jack'in annesinin ailesine ait bir çiftlikte kâhya olarak çalışmaya başladı. Çiftlik New York Eyaleti'nin kuzeyinde, olağanüstü büyüklükte bir yer. Çiftlikte sadece iki çocuktuk, ikimiz de ailelerimizin tek çocuklarıydık. Rakip ya da arkadaş olmamız kaçınılmazdı. Daha başlangıçtan itibaren arkadaş olduk. Birlikte olduğumuz her an, çiftlik için felaketler yarattık. Babası bize Belalı İkili derdi. Tabiî, onun ailesi varlıklıydı, bizse basit insanlardık, yine de Franz Haider bize saygı gösterir, farklılığımızı hissettirmezdi.

Hiçbir zaman kibirli olmadı, oğlunun olmasına da izin vermedi. Jack daha küçücük bir çocukken, son derecede neşeli, beraber olunmaktan keyif alınacak biriydi. Vücudunda kendini beğenmiş tek bir kemik bile yoktur.

- Seni Mısır'a çeken ne?

- Geçen yıl mezun olduktan sonra, New York'ta bir inşaat şirketinde çalışmaya başladım. Gerçeği söylemek gerekirse, bir iki ay sonra yaptığım işten sıkılmıştım bile. Jack'in babası koleksiyonunun bir bölümünü çiftlikte bulundurmaktan hoşlanırdı. Daha ufacık çocukken, sadece kitaplarda ve

müzelerde görebileceğimiz eserlerle eski mücevherlerle, muskalarla haşır neşir olmuştuk; her şey o kadar muhteşemdi ki, eşyaları saatlerce seyrediyorduk. Jack mektup yazıp, kazıya yardım etmek için Mısır'a gideceğini bildirdiği zaman, benim de katılmamın mümkün olup olmadığını sordum. Yaklaşık altı aydan beri görüşmemiştik, babasına Almanya'daki aile işlerinde yardımcı oluyordu; bense Manhattan'daki sıkışık bürodan kurtulmaya can atıyordum. Sanki hayatta bir kez karşılaşılacak bir fırsat gibiydi. Bankadaki birkaç dolarımı aldım, işten ayrıldım ve öneriyi kabul ettim.

- Geride bıraktığın bir kız arkadaşın yok mu?

- Bahsetmeye değer kimse yok.

- Yaptıklarından pişman mısın?

- Hayır. Tek sorunum, biraz şımardığımı hissediyorum. Artık eski işime benzer bir yere dönüp çalışabileceğimi sanmıyorum. En azından, param bitene kadar. Mühendislik bilgilerimi New York'ta yol inşaatı yerine böylesi bir kazı için kullanmak eğlenceli oldu.

- Beni şaşırtan ne, biliyor musun? Jack'in arkeolog olmayı düşünmemiş olması.

- Bence, tek bir konuya saplanıp kalamayacak kadar huzursuz. Zaten kendi de babası gibi tutkulu bir amatör olmaktan ileri gitmeyeceğini söylüyor. Babası Jack daha çocukken onu buralara getirmişti, bunları biliyorsun sanırım. Tanıdığım kadarıyla ülkesine âşık, ona hayran; sadece tarihine değil, ülkeyle ilgili her şeye kültür, insanlar.

- Jack'i çok seviyorsun, değil mi?

- Her zaman en iyi dostum oldu diye dürüstçe cevap verdi Weaver. Olmayan kardeşim gibi. Arkadaşlığı için ona minnettarım. Üstelik babası olmasaydı, belki de üniversiteye hiç gidemeyecektim.

- Ne demek istiyorsun?

- Franz Haider bütün eğitimimi üstlendi. Kendi babam bunlarla başa çıkabilecek durumda değildi; hâlbuki yapması gereken tek şey çiftlikteki bahçelerin beyaz zambaklarla örtülü olmasını sağlamaktı, Jack'in annesi zambakları çok severdi.

Rachel tereddüt etti.

- Geçmişinden söz etmemenin nedeni bu mu? Kendini Jack'e ve ailesine borçlu mu hissediyorsun?

- Hiç de değil. Weaver'in sesi inancını gösterecek kadar kesindi. Onlar sadece benim uygun eğitim görmemi isteyen iyi insanlardı. Onlara her

zaman teşekkür borçluyum. Ama Jack'in babası, insanı kendine borçlu hissettirecek biri değildir. Üstelik böyle bir duygu, Jack'le olan dostluğumu yaralamaktan başka bir işe yaramaz. Dostluğumuzu şimdiye kadar hiçbir şey bozamadı.

- Birbirinize hiç darılmadınız mı?

- Hiç. Bence bu çok önemli. Tabiî bizim de ufak tefek anlaşmazlıklarımız oldu, ancak aramızı bozabilecek hiçbir sorun yaşamadık.

Rachel onun yüzüne baktı ve açık yüreklilikle konuştu.

- Sana bir şey söyleyeyim mi? Bence ikiniz de şanslısınız. Birbirinizi tanıdığınız için. Bu kadar iyi dost olduğunuz için. Bunu daha sizi ilk tanıdığımda düşünmüştüm. Bu o kadar ender rastlanan bir şey ki. Saygı duyulması gereken bir şey. Aranıza hiçbir şeyi girmemesini isterdim. Gülümsedi, gözlerini gözlerine dikti; kendi gözlerinde tanımlanması zor bir üzüntü belirmişti, ani bir hareketle pencerenin yanından bir çiçek koparıp Weaver'in ceketine taktı, eğilip hafifçe dudaklarından öptü. Benden küçük bir armağan. Belki üniversite öğrenimi kadar önemli değil, ama bütün isteğimle verdim. Kazıya katılıp bize yardım ettiğin için o kadar mutluyum ki, Harry, bütün bu sürenin sen ve Jack olmadan nasıl geçebileceğini düşünmek bile istemezdim.

Weaver, Rachel'in derin mavi gözlerine ve güzel yüzüne baktı.

- Ben de seni özleyeceğim, Rachel.

- Özleyecek inisin? Gerçekten mi?

- Anlatabileceğimden de çok. Ama endişeliyim.

Ne konuda?

- Durmadan Almanya'da Yahudilere yapılan şeyleri işitiyoruz. Eğer geri dönecek olursan… Cümlesini tamamlayamadı, Rachel sakindi. "Ne benim ne de ailemin Almanya'ya dönmesi söz konusu değil. En azından savaş bitip Naziler iktidardan düşürülünceye kadar. Artık bizim evimiz İstanbul ve orası güvenli. Babamın orada bir sürü tanıdığı var, sürekli bir iş bulacağından eminim. Doğrusunu söylemek gerekirse, asıl Jack için endişeleniyorum."

- Ne demek istiyorsun?

- Almanya'ya dönmek zorunda. Bu da askere alınacağı anlamına geliyor. Yine de savaşın süresi hakkında çok iyimser. Her şeyin Noel'den önce, Hitler Polonya'yı ilhak ettikten sonra biteceğini düşünüyor.

- Bunu söyledi mi?

- Bu akşam konuşurken duydum. Öyle sanıyorum ki, birçok kişi de böyle düşünüyor. İyimser olanlar. Bense o kadar emin değilim. Eğer savaş devam ederse, korkunç bir şey olur. Sıkıntıyı dağıtmak için konuyu değiştirdi. Yine de birlikte bu kadar zamanımız oldu. Her zaman keyifle hatırlayacağım. Her zaman. Bakışları birleşti, ikisinin arasında bir akım oluştu; Weaver bundan emindi, konuşmaya karar vermeden önce uzun bir süre Rachel' baktı. İçinden geçenleri, gerçek duygularını anlatmak istiyordu, o sırada Rachel'in çevresine baktığını ve birdenbire rahatsız olduğunu fark etti. Ne oldu?

- Hiç hiçbir şey.

- Weaver döndü ve açık balkon kapısından içeri baktı. Soluk renkli keten elbise giymiş, mermer kolona dayanarak sigara içen ince yüzlü ve gaga burunlu bir Mısırlı gördü. Suratı çiçekbozuğu lekeleriyle doluydu. Uzaktan uzağa, kötü bir ruhu andırıyordu ve bakışlarını onlara dikmiş, seyrediyordu. Weaver'ın baktığını görünce, kalabalığa karıştı. Weaver, Rachel'e döndü.

- O adam seni rahatsız mı ediyordu? Rachel ürperdi. "Sanki bütün akşam beni izliyordu."

- Belki de kim olduğunu anlamam gerek. Elini genç adamın kolunun üstüne koydu.

- Boş ver, değmez. Herhalde zararsız biridir. Beni sadece biraz rahatsız etti, hepsi bu. Zaten gitti.

O sırada Haider, yanında iki adamla balkona çıktı. Yanındakilerden uzun ve zarif olanı Amerikan büyükelçisi, altın ve gümüş işlemeli cellabe giymiş genç ve ciddî görünüşlü adam da Mısırlıydı. Haider gülümseyerek ilerledi. "Üzgünüm. Hâlâ İngiliz profesörü ayıltmaya çalışıyorlar. İzin verirsen sana Amerikan büyükelçisini ve Kemal Assan'ı tanıştırayım."

Büyükelçi, Rachel'in elini hararetle sıktı. "Bayan Stern, şeref duyuyorum. Babanızın çalışmalarına hayranım. Kemal de bütün gece sizinle tanışma fırsatı aradı. O da kazılarınızla yakından ilgileniyor; babasının Kral Faruk'un çok yakın arkadaşı ve Eski Eser Bakanlığı'nın en tepesindeki yöneticilerden biri olduğunu düşünürseniz, bunda pek de şaşıracak bir şey bulamazsınız." Kemal Assan elini kalbine, dudaklarına ve alnına götürerek geleneksel Arap selamı verdi. "Sizinle tanışmak büyük bir mutluluk, Bayan Stern. Ülkem size ve babanızın ekibine çok şey borçlu.

Mükemmel bir iş başardınız. Kral Faruk'un ve hükümetin size ve ailenize teşekkür etmek isteyeceğinden ve bundan böyle Mısır'ın şeref

konukları olacağınızdan şüphem yok.”

- Çok Naziksiniz, Kemal. Rachel, güçlü sessizliğin farkında, uzaktaki kentin ışıklarına baktı.

- Kahire’yi hiç bu kadar sakin görmemiştim. Sanki bir fırtına patlayacak.

Assan omuzlarını silkti. “Havada bir sıkıntı var. Sanki bütün kent savaşın getireceği kötü haberleri bekliyor.” Jack Haider saatine göz attı ve diplomatça “Baylar, sizi götürmek zorundayım” dedi, “Rachel yarın Port Said trenine yetişmek zorunda ve gitmeden önce güzellik uykusuna yatması gerek.” Kemal Assan, “Sizi kısa sürede Mısır’da yeniden görebilmeyi umuyorum, Bayan Stern” dedi. Büyükelçi her üçünün de elini sıktı. “Bir dahaki sefere kadar. Yeniden teşekkürler. Siz gençler mükemmel bir iş başardınız.” Büyükelçi ve Assan gittikten sonra Jack Haider şampanyasını yudumladı, bardağını korkuluğa bıraktı ve Kahire’ye baktı. “Haklısın, hiç bu kadar sakin olmamıştı.” Rachel yorulmuştu, saatine göz attı. “Eğlencenizi bölmek istemem, ama neredeyse yıkılacağım. Annem ile babam da gitmek üzere. İkisi de bitkin durumda. Her kazıdan sonra böyle oluyor, özellikle sıcak iklimlerde. Yaptıkları işe yüreklerini ve ruhlarını kattılar ve iyice yoruldular.”

- Hiç şaşırmadım. İkisi de neredeyse yirmi dört saat çalıştı. Haider gülümsedi. Bizler uyurken de. Geçen gün, sabah erken, ikisini de gece boyunca kazı yaptıktan sonra çadırlarına girerken gördüm. Profesörün niyeti ne, Rachel? Hepimizden saklamaya karar verdiği bir şey mi buldu? Rachel de gülümsedi. “Hayır. Ama babam yaptıklarıyla hiç yetinmiyor. Buradaki iş onun her şeyi.”

Haider, Weaver’a göz kırptı ve alçak sesle sordu. “Eee, Harry, sordun mu?”

Weaver kafasını salladı, rahatsız olmuşa benziyordu. Haider devam etti. “Ben de soramadım.”

- Siz ikiniz neden söz ediyorsunuz? diye sordu Rachel, “Ne sorusu?”

Haider sinirlerini yatıştırmak istercesine büyük bir yudum şampanya içip derin bir nefes aldı.

- Anlatması zor olacak. Ama artık zamanı geldi. Harry’yle ikimizi uzun süredir meşgul eden bir şey var, cesaret edip de soramadık. Yarın sabah da Port Said’e gideceğine ve İstanbul’a yerleşeceğine göre, kendimizi ateşe atmaya ve soruyu sormaya karar verdik.

- Ne sorusu?

- İkimizden birine âşık olmanın en ufak bir ihtimali var mı?

Rachel kızardı. Dudağını ısırdı, bir süre kararsızlıkla bocaladı. “En iyisi, en iyisi size bir söz vereyim. İkinize de mektup yazarım, siz de bana cevap verirsiniz. Böylesi bize birbirimizi daha yakından tanımak için zaman verir. Daha sonra oradan devam ederiz.” Haider’in cesareti kırılmıştı. “Çok diplomatça bir cevap verdin.”

- Hayır Jack. Şu anda hayatımda bir sürü önemli şey oluyor. Mısır’dan ayrılmak, İstanbul’a yerleşmek…

- Seni zor durumda mı bıraktık?

- Hayır, Harry.

- Peki öyleyse, neden hâlâ utanıyorum?

- Gereği yok. Her ikinizin de utanması için bir neden yok. Her ikinizden ne kadar hoşlandığımı biliyorsunuz.

- Sadece hoşlanmak mı?

- Lütfen Jack. Zamanı değil.

- Konuyu açtığım için özür dilerim, Rachel, dedi Weaver koluna girerek. Yorgun olduğunu görüyorum. Elçilik arabalarından birinin seni oteline götürmesini isteyeceğim. Seni kapıya kadar geçirelim.

- Hayır! Veda sahnelerinden nefret ederim. İkiniz de burada kalıyorsunuz ve eğlenmeye devam ediyorsunuz. Bunu fazlasıyla hak ettiniz. Durakladı, erkeklere baktı, heyecandan titreyen dudaklarıyla, size bir şey söyleyeyim mi? dedi, hayatımın en güzel günleriydi. Çok samimiyim. Bir daha görüşünceye kadar, hoşça kalın. Her şey çok ani olmuştu, ikisine de sarılırken gözleri doldu, sonra da kayboldu. Orkestra vals çalıyordu. Haider şampanya kadehini kaldırdı. “Çok üzülmüşe benziyor. Ama soruya tam cevap vermedi, değil mi? Ben biraz hayal kırıklığına uğradım.”

Weaver bir an düşündü. “Yanılıyor olabilirim, ama bize mektup yazma önerisi üç alternatiften biri demek.”

- Hangi alternatifler?

- Bir, ikimizle de bir ilişkiye girmek istemiyor, bu da en kolay çıkış yolu. İki, içimizden birinden hoşlanıyor ve aynı anda yanında bulunarak onu güç durumda bırakıyoruz. Ötekini üzmemek için, düşündüğünü açıklayamadı.

Üç?

- Her ikimizi de aynı derecede seviyor, daha kararını veremedi, önünü görmesi için biraz zamana ihtiyacı var.

- Sen hangisine inanıyorsun?

Weaver omuzlarını silkti. “Benimki sadece bir tahmin. Belki de Rachel’in söylediklerini yapmasına izin vermek en doğrusu. Kaldı ki, haksız da değil. Hayatında önemli değişiklikler oluyor. Ailesi Almanya’ya dönemiyor; İstanbul ise alışılması gereken yepyeni bir dünya. Üstelik bu akşam bitkindi. Giriştiği bütün ağır işlerin diyetini şimdi ödüyor.”

- Birdenbire pek görmüş geçirmiş oldun.

- Samimi olduğunu düşünmek istiyorum, Jack. Rachel herhangi bir ilişkiye balıklama dalacak kadınlardan değil. Zamana ihtiyacı var. Bu konuyu artık bıraksak?

- Kesin bir cevap vermemesi seni de düş kırıklığına uğrattı, belli oluyor.

- Tabiî ki öyle. İşkence daha da uzadı. Ama beklemek ve neler olacağını görmekten başka çare kalmadı. Haider kendini gülümsemeye zorladı. “İşte mühendis konuştu. Aşkta düş kırıklığı yaşasan bile, pratik yönün üstün geliyor. Belki de haklısın. Senin gibi olmak isterdim, ama onu çok özleyeceğim. Ne kadar güzel günlerdi, sona ermesi ne yazık. Yanındayken, hayatımın en mutlu günlerini yaşadım.”

Weaver şampanya şişesine uzandı, kadehleri yeniden doldurdu. “Konuyu değiştir” dedi, “Kahire’den ne zaman ayrılıyorsun?”

- Salı. Eve dönüyorum. Pek fazla seçeneğim yok, askere alındım. Weaver afallamıştı. “Demek mektup buydu.”

- Evet, maalesef. Haider omuzlarını silkti, “Babamın ailesinin uzun yıllar Prusya ordusuna hizmet etmiş subaylardan geldiğini bilirsin, aralarında askerî akademinin kurucuları bile var. Orduya katılmazsam, mezarlarında fırıldak gibi dönerler.” Weaver elini Haider’in omzuna koydu. “Bunu bana daha önce söylemeliydin, Jack. Her şey o kadar ani oldu ki. Senin için endişeleneceğim.”

- Gerçeği söylemek gerekirse, bu haberi verip son birkaç gününün keyfini kaçırmak istemedim. Üstelik bu konuyu hiç düşünmemeye çalışıyorum. Benim için korkmana gerek yok. Aldığım eğitimle, sıkıcı bir büro işi için biçilmiş kaftanım.

- Savaşın Noel’den önce biteceğine gerçekten inanıyor musun, Jack? Rachel böyle düşündüğünü söyledi.

Haider inançla başını salladı. “Bitecek sanırım. Sokaktaki Alman yeni bir savaş istemiyor. Aralarından çoğu son savaşın ne kadar korkunç olduğunu hatırlıyor. En sonunda aklın galip geleceğinden eminim. Ya sen, sen ne yapmayı düşünüyorsun?”

- Şu anda biraz kararsızım. Profesör Stern Mısırlılara devretmeden önce Sakkara'da bazı temizlik çalışmaları yapılması gerektiğini söyledi; iki kişiyle birlikte gönüllü olduğumuzu bildirdik. Bu akşam da çölde bir araştırmaya katılma önerisi aldım; belki de bir süre burada kalır, Arapça Öğrenmeye çalışırım. Üstelik Amerika tarafsızlığını ilan etti. Bizim bu savaşta işimiz yok.

- Ne kadar iyi. Her şeyin kısa zamanda normale döneceğini umalım. Yine de bu savaş, bütün dünya sanki çıldırmış.

- Ne demek istiyorsun?

- Savaş insanların hayatını etkilemeye başladı bile. Söylentilere göre İngilizler Piramitler yolu üzerinde Almanlar tarafından gizlenmiş bir radyo vericisi bulmuşlar. Bütün casusların Kahire'ye akın ettiği söyleniyor.

Weaver başını salladı. "Söylentileri ben de duydum. Peki bunun konuştuklarımızla ne ilgisi var?"

- Bir hafta önce, radyoda savaş ilanını duyduktan hemen sonra, grubumuzdaki bir İngiliz'in Rachel'in, benim ve kazıda çalışan bütün Almanların düşman ajanı olduklarını söylediğini duydum. Hiç böyle bir saçmalık duydun mu? Üstelik annesi de Yahudi. Profesör Stern ise Nazilerden nefret ediyor.

- Ya sen Jack, Naziler hakkında ne düşünüyorsun? İlk defa politika tartışıyorlardı, Haider az da olsa, şaşırmıştı. "Ben mi? Ülkemi seviyorum. Hitler'e ayıracak zamanımın olmadığını anlamışsındır sanırım."

- Polonya nedeniyle mi? Ya da Yahudilere yaptıklarından dolayı mı? Duyduğumuz bütün ırk yasaları, konsantrasyon kampları, zorunlu göç?

- Hepsi. Böylesi vahşi davranışlara ayıracak zamanım yok. Aklı başında Almanların da benim gibi düşündüğünden eminim. Seninle uzun zamandan beri arkadaşız; Nazilerin Yahudilere uyguladığı yasaları, Hitler'in Yahudileri Almanya'dan kovmasını onaylamayacağımı bilirsin. Ama hepsi bu değil. Hitler sadece yüksek sesle konuşuyor, söylediklerinin içinde zekâ kırıntısı bile yok. Böylesi hep kötü bir karışım olmuştur, özellikle bir Avusturyalı için. Hafifçe gülümsedi. Saldırgan ve sıkıcı olacak. Her şeyden de önemlisi, diktatör olmak için bütün şartlar onda toplanmış. Bütün diktatörler korkaktır. Bu nedenle de işler fazla karışmadan geri adım atacağına inanıyorum.

- Haklısındır umarım. Gerçekten de Almanya'ya dönmen şart mı?

- Almanca bir kelime var. Pflicht. Babamın kullandığını duymuşsundur. Sadece görev değil, daha da fazlası anlamına gelir. Haiderler tarafından

sıkça kullanılan bir sözdür. Aslında, aile sloganımız. Senin anlayacağın, aile adını karalayamam. Babam Hitler hakkında ne düşünürse düşünsün, askere alma çağrısına olumsuz cevap veren bir evladın şerefsizliğini taşıyamaz sanırım.

- Öyleyse, İngilizlerin senin casusluğun hakkında söylediklerine fazla üzülmeyeceğim. Üstelik Almanlardan bazılarının da ekipteki İngiliz ve Fransızlar için aynı suçlamayı yaptıklarını biliyorum. Weaver gülümsedi. Şu ana kadar hakkında kötü bir şey söylenmeyen tek kişi olduğumu sanıyorum. Bu da beni endişelendiriyor.

Haider güldü, Weaver kalabalığa araştırıcı gözlerle bakarak, ciddî bir sesle devam etti. “Bütün gece Rachel’i izleyen biri var. Mısırlı. Zayıf, kırk yaşlarında, karanlık görünüşlü, keten takım elbiseli. Fark ettin mi?”

- Hayır. Neden?

Weaver omuzlarını silkti. “Herhalde anlamsız bir duygu. Belki de gizli bir hayranı var.” Tereddüt etti. “Aklıma ne geldi biliyor musun? Eğer Amerika savaşa girse, ikimiz de düşman taraflarda olsak. Bu sende nasıl bir duygu yaratırdı?”

- Korkunç. Haider başını ciddiyetle salladı. “Biz ikimiz düşman olamayız, Jack. Hiçbir zaman. Hiç değilse, kişisel olarak, ülkelerimiz birbirleri hakkında ne düşünürse düşünsün.”

- Doğru. Weaver kadehini indirip gülümsedi. Peki, ya Rachel ikimizden birini seçse, yine de arkadaş kalma ihtimalimiz var mı?

- Her zaman. Gelecek ne gösterirse göstersin. Haider’in gözleri parlıyordu. Kabul etmem gerekir, o kadar çekici bir kadın ki, gerekirse seninle dövüşmeyi bile göze alırdım. Dostça gülümsedi, kadehini kaldırdı. Öyleyse, son kez, şerefe. Arkadaşlığa ve geçen nefis yaza. Weaver da kadehini kaldırdı. “Arkadaşlığa. Seni özleyeceğim Jack. Kendine dikkat et. Bu Allah’ın belası savaşın uzun sürmemesini dilerim.”

Haider göz kırptı. “Ben de. Ama eğer ikimizden birinin bir şansı varsa, en iyi mektup yazan kızın gönlünü kazanacak demektir.”

Jack Haider bir İtalyan yolcu uçağına binip Roma üzerinden Almanya’ya vardı. Bir hafta içinde Wehrmacht’an alındı, subay eğitimini tamamlamak üzere Berlin’e gönderildi. Nazilere hayranlık duymamakla birlikte, cesur ve maceraperest bir subay adayı olarak göze çarptı; keskin zekâsı ve yabancı dil bilgisi kısa zamanda Alman askeri istihbarat örgütü Abwehr’in dikkatini çekti. Özel olarak Amiral Wilhelm Canaris tarafından işe alındı, Balkanlar ve Akdeniz’le ilgilenen Özel Eylem Bölümü‘ne atandı,

Kuzey Afrika Savaşı önem kazanınca da Rommel'in 1 Afrika Birliği'yle birlikte çalışan Ortadoğu bölümünde görevlendirildi. Ülkesine döndükten altı ay sonra, Rachel Stern'den hâlâ mektup alamaması üzerine Hamburglu bir doktorun kızı olan Helga Ritter'le tanıştı ve âşık oldu.

Hiç beklemediği ve hazır olmadığı bir duyguydu; içinde bir bölüm hâlâ Rachel'i seviyordu, sık sık onu düşünüyordu. Yeni eşi kısa zamanda ilginç bir insan olduğunu kanıtladı; hareketli ve sevgi doluydu. Evlendikten on ay sonra oğulları Pauli doğdu. Rachel Stern iki gence de hiç yazmadı. Büyükelçinin davetinden üç gün sonra, ailesiyle birlikte Port Said'den İzmir gemisine bindiler. Türkiye'nin sahip olduğu bu yük gemisinde ücret ödeyerek yolculuk yapanlar sadece onlardı.

Yolculuğun ikinci gecesi sancak korkuluğuna yaslanmış karanlık denizi seyreder ve geçen yazı düşünürken makine dairesinin alevlerini gördü. Patlama İzmir'i sulara gömerken on dört kişinin de ölmesine neden oldu. Ölenler arasında Rachel'in annesi de vardı. Mürettebattan hayatta kalanlar yanan gemiyi terk etti. Rachel ve babası iki yaralı Türk denizciyle birlikte cankurtaran filikalarından birine ulaşmayı başardı. Babasının elinde Sakkara kazılarını gösteren haritaları taşıyan çanta vardı. Karanlıkta diğer cankurtaran filikalarından uzaklaştılar, gece yarısından az sonra da fırtına çıktı. Küçük tekne üç metre yüksekliğindeki dalgaların ve güçlü rüzgârın oyuncağı olmuştu. Şafak sökerken hava düzeldi, öğlene doğru yaralı denizciler öldü. Rachel de babası gibi yorgunluk ve susuzluktan bitkin düşmüş, kavurucu Akdeniz güneşi altında yanmışlardı. Öğlenden sonra ufukta gri bir tekne gözüktü ve onlara yaklaştı. Rachel başlangıçta gelenin hayatta kalan kazazedeleri aramaya çıkmış bir İngiliz gemisi olduğunu düşündü, ancak tekne yaklaşınca, Alman Deniz Kuvvetleri'nin gamalı haçım dehşetle gördü. Rachel ve babası yakıt almak için Napoli'ye uğrayan gemide tutuklu muamelesi gördü, iki hafta sonra Hamburg'a vardıklarında, Gestapo onları bekliyordu. Harry Weaver düşündüğünden de uzun zaman Mısır'da kaldı ve Amerikalı bir çöl araştırma ekibiyle birlikte arkeolojik kalıntılar aradı. Bu ekipteki görevi 1941'de Rommel'in Trablus'a çıkmasına altı ay kalana kadar sürdü. Önce Lizbon'a, oradan da Londra'ya uçtu, Southampton'dan gemiye binip Amerika'ya döndü. Japonların Pearl Harbour'a saldırılarının ertesi günü orduya gönüllü yazıldı. Daha Sakkara'da iken İzmir'in battığını duymuştu. Gece yarısından az sonraydı, birisi elindeki gazeteyle çadırına gelmiş ve haberi göstermişti. Habere göre

gemiden kurtulmayı başaran dört Tür denizcisi Malta bandıralı bir balıkçı gemisi tarafından bulunmuştu.

Haberleri gaz lambasının ışığında okuduktan sonra ağladı. Rachel'i gerçekten de sevmişti. O gece, büyükelçiliğin balkonunda duygularını on açıklamak istemiş, ancak bunu yapacak fırsat ya da cesareti bir türlü bulamamıştı. Daha sonra büyük üzüntü duyan her gencin yapacağın yaptı. Gazeteyi bir kenara koydu, çantasından bir şiş viski çıkardı ve sarhoş oldu.

Uykuya yenik düşmeden önce yaptığı son şey onu için çok değerli olan ve üçünü bir arada gösteren fotoğrafa bakmak oldu. Rachel, Jack ve kendisi. Güler yüzlü üç genç, kolla birbirlerine dolanmış, Sakkara'da çöl kumlarını ortasında. Güzel günlerdi.

Dördüncü Bölüm

Kahire, 10 Kasım

Otuz altı yılın en sıcak yazıydı. Gize Piramitlerinin gölgesinde kurulu eski kent her zaman kötü kokardı ama, bu seferki açık bir lağım gibiydi. Hemen hemen tüm Kuzey Afrika'da ve Avrupa'da bulutsuz gök ve dayanılmaz sıcak, savaşın getirdiği sıkıntıları daha da artırmıştı. Yine de, iklimin güçlüğüne karşın, Müttefikler umulmadık basan kazanmışlardı. Güçlü Rommel yenilmiş, Mareşal Paulus emrindeki 5. Ordu Stalingrad'da bozguna uğrayıp teslim olmuş, General Patton'ın birlikleri Sicilya'ya çıkmış ve Alman Reich'ının ikinci büyük kenti Hamburg dumanı tüten bir harabeye dönmüştü.

Sonra sonbahar geldi. Hava serinledi, Almanlar toparlanmaya başladı ve savaş birdenbire durdu. Kahire adı verilen fırında, yukarıdaki haberler serin rüzgârlar ve Kasım başında Akdeniz'den gelen yağmur bulutları kadar önemli değildi. Çam ağaçlarını gölgesine çökmüş olan Mustafa Evir için boğucu yaz sıcağı hâlâ geçmiş değildi. Havanın serin olmasına karşın, teri sırtından ve göğsünden akıyor, yüzünden ve çenesinden damlıyordu; bütün vücudu ateş kesmişti. Bunun nedeni korkuydu tabiî. Endişesini biraz azaltmak için sağ elindeki tespihle oynadı. Yapacağı işin tehlikesini düşündüğünde Evir, atacağı bir yanlış adımın hayatına mal olacağını biliyordu.

Kısa boylu bir adamdı, küçük ve zayıf. Buruşuk siyah bir elbise, yıpranmış deri sandaletler ve yakasız kirli bir gömlek giymişti. Tıraşsız ve yorgun yüzünde sürekli olarak köpeklerce kovalanmış bir tilkinin bezginliği okunuyordu. Bulunduğu yer, kentin yabancı elçilerle ailelerini barındıran seçkin bir mahallesinde yüksek duvarlı bir villanın bahçesiydi. Bir avcı sabrıyla bir saatten fazladır bekliyordu ve artık harekete geçme zamanı gelmişti. Çimenlerin ötesinde, altmış adım uzakta, Amerikan büyükelçisinin muhteşem evi yükseliyordu. Çift kanatlı ahşap kapının yanında iki silahlı muhafız devriye gezerken, diğer ikisi giriş kapısının önünde nöbet bekliyordu. Evir arkasına bir göz attı, hafif bir meyille inen bahçeye baktı, kapının yanındaki nöbetçilerin yerinde olduklarını gördü. Dövme demir kapının arasından, uzakta, karanlıkta Kasr'ül Nil Köprüsü'nü, onun ötesinde de muhteşem Nil Nehri'ni seçebiliyordu. Nehrin üzerindeki teknelerin beyaz yelkenlerinin akisleri ay ışığında parlayan sularda yansıyordu. Nehrin öbür ucundaki caminin ince uzun minaresini gördü ve

sessizce dua etti; duanın sefil hayatında bir şeyler değiştirmesini beklediği için değil, şu arada sakinleşmesi gerekiyordu. En az isteyeceği şey, diğer on iki mahkûmla paylaştığı karanlık ve pis kokulu zindana geri dönmekti; kendini koruması için Allah'a yalvardı. Tekrar önüne döndüğü an, villanın girişinde bir ışık yandı, Evir avının üstüne atılmaya hazırlanan bir kedi gibi toparlandı. Birkaç saniye sonra bir arabanın çalışan motorunu duydu, daha sonra kocaman siyah bir Ford hizmetkârlar bölümünün arkasından çıkıp kapının önüne geldi, durdu. Ahşap kapılar açılırken nöbetçiler hazır ola geçti; siyah smokinli bir adam evden çıkıp şoförlü arabaya bindi. Amerikan büyükelçisi iyi beslenmiş birine benziyordu; Evir karanlığa nefretle tükürdü. O adam yedi aç gırtlağın doyurulmasından ne anlar? Pis kokulu bir kulübede oturmanın ne olduğunu bilir mi? Bir insanın günlük ekmeğini çıkarabilmek için Kahire gibi zor bir kentte neler çektiğinden haberi var mı? Evir, Ford'un uzaklaşmasını bekledi; birkaç saniye sonra da ışık söndü. Araba ana kapıdan çıkar çıkmaz nöbetçiler rahatladı, villanın girişindeki ikisi oldukları yere çökerek birer sigara yaktı. Evir, ağaçların gölgesinde beş dakika daha bekledi, sonra yüzünün terini sildi, tespihini cebine soktu, ağrıyan dizlerini ovuşturarak ayaklandı. İşe başlama zamanı gelmişti. Amerikan Büyükelçiliği güvenlik önlemleriyle ünlüydü, ama Mustafa Evir'in adı da öyle yabana atılacaklardan değildi. Hizmetlerinden yararlananlar arasında Tilki diye tanınırdı. Kapısını açıp giremeyeceği bir ev, ya da açamayacağı bir kasa daha yapılmamıştı. Otuz yıllık suç hayatının önemli bir bölümünü kapsayan ve Kahire'nin cehennemi andıran Torah Hapishanesi'nde geçen üç mahkûmiyet işine karşı sevgisini alıp götürmüştü. Üç ay önce hapisten çıktığında namuslu bir hayat yaşamaya karar vermişti, ancak yapabildiği tek iş, parke taşı döşeli dik sokaklarda ağır pamuk balyaları taşımaktı; bunun karşılığında ona köpek muamelesi yapan şişko kumaş tüccarından ailesini doyurmaya ancak yeterli olacak kadar para alıyordu. Bu geceki işiyse ona ufak bir servet kazandırabilirdi. Güvenlik ve nöbetçiler Evir'i hiçbir zaman etkilemedi. Villayı bir haftayı aşkın bir süreden beri izlemişti: nöbetçilerin âdetlerini öğrenmiş, uzaklıkları hesaplamış ve önüne çıkabilecek engelleri önceden belirlemek için bahçenin planını çıkarmıştı. Aldığı risk yüksekti, bu nedenle hata yapmamalıydı. Bahçe duvarına tırmanmak kolay olmuştu. Nöbetçiler de karnının üstüne sürünüp binanın öteki ucundaki terasa yaklaştığını fark edememişlerdi. Almanlar Kuzey Afrika'da yenilgiye uğradıktan beri, nöbetçilerin daha rahat hareket edeceklerini umuyordu. Balkona açılan

kapıya vardı, ter damlaları çenesinden süzülürken ayağa kalktı. Ceketinin cebinden çıkardığı ince ve uzun bir bıçağı kapının iki kanadı arasına soktu. Kapıyı kolaylıkla açtıktan sonra perdelerin arasından süzülerek lambri kaplı karanlık çalışma odasına girdi. Han el Halili Çarşısı, her akşam olduğu gibi yine kalabalıktı. Gürültü, baharat ve ter kokusu insanın midesini bulandırıyordu, ama Evir iki saat sonra kalabalığın arasında kendine bir yol açmaya çalışırken, mutluluktan gülümsüyordu. İyi iş başarmıştı. Dar sokaklar dilencilerin duaları ve satıcıların çığlıklarıyla yankılanırken Evir elini cebindeki değerli şeyin üstüne kapattı. Çarşıda bir caninin bile hayatı tehlikededir. Öyle hırsızlar vardır ki, kör bir dilencinin önündeki paraları bile götürürler. İki küçük dilenci yaklaştı. “Bahşiş?” “Def olun gidin, orospu çocukları!” Çocuklar tükürdü, güldü, sonra tabanları yağladı. Evir peşlerine düşüp kulaklarını çekmeyi düşünmedi bile. Aklındaki iş çok daha önemliydi. Çarşının ortalarına doğru dükkânlar ve lokantalar arasında kalabalık bir kavşağa vardı. Sokak kaldırımları canlıydı, kahvelerden ve dükkânlardan müzik duyuluyordu. İnsanlar tramvay ve otobüslere üst üste binmiş, raylara şaşılacak kadar yakın, bir yerden diğerine gidiyordu.

Savaşa rağmen, karartma talimatları Kahire’de yarım uygulanmaktaydı. Bazı otomobillerin farları, kimi sokak lambaları geleneksel mavi boyayla köreltilmişti ama bazılarında hiçbir değişiklik görülmüyordu. Yanından eski ve dökük bir taksi geçti.

Yedek parça sıkıntısı nedeniyle taksilerin çoğu kırık farlar, düşük tamponlar ve çatlak camlarla çalışıyordu. Trafik her zamanki gibi arapsaçına dönmüştü, şoförler atlı arabalar ve caddelerden geçen keçi, koyun, sığır ve deve sürüleriyle yarışıyordu. İşleri daha da içinden çıkılmaz hale getirmek için olacak, izinli askerler sokakları doldurmuştu: İngiliz, Amerikan, Avustralyalı askerler Evim Evim Güzel Evim ya da Eski İngiltere Barı gibi isimler taşıyan bar ve restoranlara girip çıkıyorlardı. Evir aldığı talimatı hatırladı ve kavşağa gelince durdu. Binlerce geveze Arap kahvelerin dışında oturmuş, nargile içiyor, tavla oynuyor ya da çay yudumluyordu. Beş dakika kadar sonra Evir çamurlu yeşil bir BSA motosikletin geldiğini ve yaklaşıp durduğunu gördü.

Motosikletin üzerinde sakallı bir Arap vardı, cellabe giymişti. Evir’e işaret edip yaklaşmasını söyledi. Evir arka seleye oturdu; birkaç saniye sonra kalabalık içinde gözden kaybolmuştu. Adam motosikleti kullanırken arada bir omzunun üzerinden arkasına bakıyor, izlenip izlenmediğini anlamaya çalışıyordu. El Hakim Cami’ne doğru yönelip, dar ara yollara

daldılar ve on dakika kadar sonra tuğla ve ahşaptan yapılmış yoksul binalarla çevrelenmiş kaldırım taşı kaplı küçük bir meydana vardılar. BSA'dan indiler. Adam motosikleti uzun bir zincir ve asına kilitle bir ağaca bağladı ve Evir'e kendisini izlemesini söyledi. Evlerden birinin avlusuna dalıp ahşap merdivenlerden birinci kata çıktılar. Sahanlığa açılan kapının üzerinde üç kilit vardı ve adam cebinden çıkardığı anahtarlarla kilitleri teker teker açtı, Evir'e içeri girmesini işaret etti, kapıyı tekrar kapattı.

- Eee? diye sordu sakallı adam.

- İstediğini yaptım.

Adam memnun oldu. "Binada seni kimsenin görmediğinden emin misin?" Evir güldü. "Görselerdi, burada ne işim olurdu?" Bu eve daha önce iki kez gelmiş ve adamdan malzemenin nasıl kullanılması gerektiğini öğrenmişti. Oda ufak ama rahattı, ortada bir kahve masası, çevrede birkaç minder, duvarın kenarında bir soba olmasına karşın ortalık küf kokuyordu ve Evir bu evin çok sık kullanılmadığını tahmin ediyordu. Adam elini uzattı. "Makineyi ver."

- Önce para, dedi Evir.

- Paranı sonra alacaksın.

Evir başını salladı. "Şimdi istiyorum." Adam kesin bir ses tonuyla "Sonra" dedi, "Yaptığın işi gördükten sonra. Eğer fotoğraflar beklediğim gibi çıkmazsa, oraya geri dönmeni isteyeceğim."

- Geri dönmek mi?

- Geri dönmek. Şimdi bana makineyi ver.

Evir adamın sesindeki kararlılığı duydu, yüzündeki korkutucu ifadeyi gördü. Adamdan Evir'i rahatsız eden bir tehlike kokusu geliyordu. Minik Leica makineyi cebinden çıkarıp adama uzattı.

- Burada bekle.

Adam yatak odasına girip kapıyı kapattı. Karanlık oda olarak kullandığı tuvalet hemen sağdaydı ve hafifçe kimyevî madde kokuyordu. Adam içeri girip sürme kapıyı kapadı, tavandan sarkan ipi çekti. Yanan kırmızı ışık, duvardaki raflarda dizili cam kavanozları, fotoğrafçı aletlerini aydınlattı. Köşedeki küçük masanın üzerinde bir kronometre, madenî taslar, elektrikli vantilatör, alttan aydınlatılmış camlı bir kutu vardı. Kaplara developman sıvısı doldurdu, küçük Leica'nın içindeki filmi çıkardı ve kaba batırdı. Kronometreni düğmesine basıp üç dakika kadar bekledi.

Sonunda vantilatörü çalıştırdı, tepsinin üzerindeki film şeridini aldı ve kuruyana kadar vantilatörün önünde tuttu. Alttan aydınlanan kutunun

düğmesini çevirdi, filmi üzerine yayarak elindeki büyüteçle uzun uzun inceledi. “Çok Gizli” yazılı sayfalardan birinin negatifini incelerken saçları diken diken oldu. Kendine gelmesi uzun sürdü. Bir havluya ellerini kuruladı. Odaya girerken yüzündeki ifade değişmemiş olmalı ki, Evir “Ne var? Ne oldu?” diye sormak zorunda kaldı. Adam başını salladı. “Hiçbir şey. Harika iş başarmışsın.” Havluyu odanın köşesine fırlattı. “Haydi gidelim.”

- Nereye gidiyoruz?

- Paranı almak istemiyor musun?

Yirmi dakika kadar sonra Nil kıyısındaki yıkık depolardan birinin önünde durdular. Her yer ıssızdı, depo kapısının kilidi kırılmıştı; adam BSAyı deponun önündeki avluya soktu. Evir korkudan buz kesmişti. “Buraya neden geldik?” Adam motoru susturdu. “Gel, paranı alacaksın.” Motordan inip onu duvara dayadılar, sonra da depoya girdiler. Evir istemeye istemeye adamı izledi. Bütün bina harap bir haldeydi ve deponun içi paslanmış hurda demir, yağ lekeleri ve çöp doluydu. Bir köşede eski bir yağ varili ve üzerinde de bir gaz lambası göze çarpıyordu. Adam lambanın şişesini kaldırıp bir kibrit çaktı.

Deponun içi yumuşak sarı bir ışıkla aydınlandı. Adam cebinden kalın bir zarf çıkarıp elinde salladı. “Paranı ödemeden önce, sana bir iki soru sormam gerek. Kasanın içinden başka bir şey aldın mı?” Evir adamın dikkatle kendini izlediğini gördü. Gözleri sanki yüzünü yakıyordu. “Çocuklarımın başı için, sadece dediklerini aldım.”

Adam onu izlemeye devam ediyordu. “Bana doğruyu söylediğinden emin misin?”

Evir yine aynı korkuyu duydu. “Bana kasanın içindeki her kâğıdın fotoğrafını çekmemi söyledin, ben de dediğini yaptım. Şimdi paramı istiyorum.”

- Sabırlı ol. Aramızdaki anlaşmadan kimseye bahsettin mi?

- Hiç kimseye. Yalan söylüyorsam Allah dilimi koparsın.

Evir doğruyu söylüyordu. Üstelik aksini yapması halinde neler olacağım iyi bilirdi. Adam başını salladı, memnun olmuştu, gülümsedi. “İyi bir şey daha var.” Evir’in kaşları çatıldı. “Ne?” Adam zarfı yağ varilinin üzerine bıraktı ve elini cebine soktu. Elini çıkardığında, yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. Evir fildişi saplı eğri Arap hançerinin madenî bir pençeye benzeyen ışıltısını gördü.

- Gitmene izin veremem. Çok şey biliyorsun, üstelik yüzümü de gördün.

Beşinci bölüm

Chesapeake Körfezi, Virginia, 12 Kasım, 08.50

O sabah güneş karanlık yağmur bulutlarının arkasında saklanırken, Amerikan donanmasının gözbebeği, 58.000 tonluk Iowa gemisinin gri silueti körfeze girdi ve Virginia kıyılarının beş mil açığında demirledi.

Gemi komutanı Albay Joe McCrea köprü üzerinde, kıyıdan ayrılıp gemiye doğru yaklaşan, dalgaların üzerinde yükselip kaybolan ve yarım düzine teknenin eşlik ettiği römorkörü izliyordu. McCrea, VİP yolcuların gemiye binmeye hazır oldukları mesajını yirmi dakika kadar önce almıştı. Yolculardan biri, şeref dolu yirmi yıllık askerlik hayatı süresince komutası altındaki gemilerde taşıdıklarının içinde kesinlikle en önemlisiydi ve McCrea hayatının en önemli görevine başlamak üzere olduğunun bilincindeydi. Yanındaki genç teğmene döndü. “Yolcuları gemiye almaya hazırlanın.”

- Emredersiniz, Kaptan. Teğmen güverteye inerken McCrea dürbününü bıraktı. Iowa, 2 500 mürettebatıyla kendi başına küçük bir kent gibiydi. Çok sayıda ağır top ve uçaksavarla donatılmıştı; güverte ve platformları dokuz dönüm genişliğindeydi ve bütün bu ağırlığına karşın seyir hızı otuz üç deniz miliydi, sınıfının en hızlısı. Körfezin dışında, Norfolk Boğazı‘nda, hafif dalgalar üzerinde bekleyen altı gemilik bir eskort vardı; ölümcül ateş güçleriyle bu gemiler McCrea’ya büyük bir güven duygusu vermekteydi. Söz konusu grup, tarihin gördüğü en büyük armada olmayabilirdi, önemli olan, tarihin en hayati ve gizli işiyle görevlendirilmiş olmasıydı. Üniformasını tekrar gözden geçirdi, konuklarını karşılamak üzere ana güverteye indi. Römorkör en sonunda gemiye aborda olduğunda McCrea kıçta toplanmış, sivil ya da denizci, bir düzineye yakın insan gördü. Pasarella sahanlığındaki denizciler yerlerinden fırlayıp palamar aldı. Iowa’nın yüksekliği nedeniyle, ana güverte de deniz seviyesinin on metre kadar üzerindeydi. Gemiye binişi kolaylaştırmak için, ana güverteden denize doğru bir merdiven indirilmişti; işi güçleştiren de bu merdivendi. Amerika Birleşik Devletleri başkam, geminize her gün gelen konuklardan değildir. Franklin Delano Roosevelt felçliydi, hayatı boyunca tekerlekli sandalyeye mahkûm olmuştu ve onu gemiye çıkarmak başlı başına bir sorundu. Merdivenden çıkarılması düşünülmeyeceğinden, onu Iowa’ya bindirebilmek için özel bir kayış düzeni kurulmuştu. McCrea sakin dalgaları seyrederken birkaç gizli servis görevlisi römorkörden merdivene

atladı; sıra başkana gelmişti: tekerlekli sandalyesinden indirilmeye çalışılan Roosevelt'in o bilindik sevecen suratını, her zamanki gülümsemesini gördü. Bacaklarının dizlerden aşağıda kalan bölümü çelik destekli kalıplara konulmuştu, küçükken geçirdiği çocuk felci sonucunda bacakları bir çocuğunki kadar ince kalmıştı. İki gizli servis ajanı başkanı kayışların altına getirdiler, metal kilitleri kapadılar; başkan yukarı çekilmeye başlandı.

McCrea'nın hep hatırlayacağı hüzün verici bir görüntüydü. Dünyanın en güçlü devletinin başkanı, savaşın kazanılması için herkesin güvendiği insan, tahtalar, ipler ve kayışlardan yapılmış bir aletle Iowa'nin güvertesine kaldırılıyordu. Adamın suratındansa ne korku ne de acındırma okunuyordu, sadece kadere razı olmuşluk. McCrea sabırla bekledi. Yüreği ağzındaydı ve halatlardan birinin kopmaması, Amerika başkanının denize düşüp boğulmaması için Tanrı'ya dua ediyordu.

Sonunda Roosevelt güverteye konduğunda, McCrea geniş bir nefes alabildi. Gizli servis ajanları başkanın yardımına koştular, tekerlekli sandalye göründü, Roosevelt kayışlardan kurtulup iskemlesine oturtuldu. Ajanlardan biri o meşhur lacivert pelerini başkanın omuzlarına örttü. McCrea olanları izleyen mürettebatın yüzündeki hayranlığı gördü; genç ya da orta yaşlı Amerikan denizcileri güverteye doluşmuş, ünlü yolcuyu yakından görmek istiyorlardı. Hepsi de hayranlık ve şaşkınlık arasında gidip geliyordu; alkışlamak isterlerdi, ne var ki aldıkları emirler, yolcu güverteye çıktığında hiçbir selamlama yapılmayacağı yönündeydi. Görevleri gizliydi ve Iowa mürettebatı bu emirlere son adamına kadar uydu. McCrea selam verdi. "Gemiye hoş geldiniz, efendim." Roosevelt selama dostça karşılık verdi, elini uzattı. "Albay McCrea. Demek beni gideceğim yere kadar güvenle götürmek cezasına çarptırılan zavallı denizci sizsiniz?"

- Evet öyle, efendim. Kamaralarınızı hazırladık. Basamağı gösterdi. Eğer beni izlemek lütfunda bulunursanız… McCrea cümlesini tamamlayamadı, başkanın rahatsızlığının onu tekerlekli sandalyeye çivilediğini hatırlamıştı. Aptalca bir cümleydi ve yüzü utançtan kıpkırmızı oldu. İki yıl süresince Roosevelt'in emir subaylığını yapmıştı, buna karşın başkanın çelik iradesi ona sadece felçli değil, aynı zamanda ağır bir kalp hastası olduğunu zaman zaman unutturuyordu. Roosevelt söylenene aldırmadı, McCrea'nın elini tuttu ve güldü.

- Aldırmayın, Albay. Bu Allah'ın belası sandalyeyle bayağı iyi hareket ediyorum. Lütfen yolu gösterin. Roosevelt'in üst güvertedeki kamarasına girdikleri zaman McCrea "Rotamızı gösteren haritaları getirmiştim" dedi,

“Size izleyeceğimiz yolu göstermek isterim, Başkan.” Başkan Lucky Strike sigarasını bakalit ağızlığına takmakla meşguldü. “Çok Naziksiniz, Albay.” Bir gizli servis ajanı başkanın sigarasını yaktı, daha sonra tekerlekli sandalyeyi çalışma masasına doğru itti. Diğer bir ajan elinde acil durum ilaçlan dolu siyah doktor çantasıyla başkanın arkasındaki yerini aldı. Çantada Roosevelt’in kalp hapları, terden sırılsıklam olduğunda (fazla çaba harcayıp sık sık terlerdi) kullanılacak kremler, ağrı kesici şişeleri ve her zamanki gibi bir küçük şişe viski vardı. McCrea, Roosevelt gözlüklerini takana kadar bekledi, sonra haritadaki noktaları gösterdi.

- Güneye doğru rota tutup Asor Adaları‘nı tutturacağız, daha sonra kuzeydoğuya dönüp Cebelitarık Boğazı‘ndan geçip Oran’a varacağız. Tahmini varışımız bundan dokuz gün sonra, ayın yirmisinde efendim. Sonra da, aksine bir durum olmazsa, Kahire’ye kadar yolunuza uçakla devam edeceksiniz.

Roosevelt, ağızlığı dişlerinin arasında sıkıştırmış bir şekilde, Nazikçe gülümsedi. “Ötekilere karşı hazırlık yaptınız, umarım.”

- Hızımız ve destroyer eskortumuz var. Her ikisi de Alman denizaltılarının başa çıkamayacakları kadar önemli. Yine emin olamayız. Bir risk alıyoruz, efendim.

Roosevelt omuzlarını silkti. “Savaşın diyeti, Albay.”

- Uçaklarımız denizaltı faaliyetlerini izliyor, destroyerlerimiz de sonarlarını denizaltı aramada kullanıyor. En büyük tehlike Alman U-boot’larından2 geliyor. Gerçekten de ölüm makineleri gibi. Roosevelt sigarasının izmaritini ağızlığından çıkardı, kafasını kaldırdı. Yüzü çok ciddîydi. “Bu çok önemli bir yolculuk, Albay. Yüz binlerce kişini hayatı, ondan daha da önemlisi, savaşın sonuçlanması ve ülkemizin geleceği benim Kahire’ye varmama bağlı. Başarabilecek miyiz?” McCrea cevap vermeden önce düşündü. “Atlantik’te bu kadar düşman hareketi varken, tahmin yapmak zor, efendim. Diğer taraftan, Almanlar planımızı bilmiyorlar ve biz hızlı hareket edebilecek durumdayız; gitmek istediğiniz yere güvenlik içinde varacağınızdan eminim.” Roosevelt gözlüklerini çıkardı ve o ünlü çarpık gülümsemesiyle “Albay, artık kaderim sizin ellerinizde” dedi. Adam Amerikan Sahil Koruması‘nın standart koyu lacivert, cilalı ceketlerinden giymişti. Yağmur altında, Norfolk Yarımadası‘nın ıslak otları üzerinde üç saatten fazla uzanmış, elindeki güçlü denizci dürbünüyle çevreyi gözetlemişti. Römorkörün dalgaları aşıp Iowa’ya bordaladığını gördüğünde yağmur dinmiş, görüş şartları düzelmişti.

Yattığı yerden, uzaktaki tekneleri izlemeye koyuldu. Beş dakika kadar sonra dürbününü cilalı ceketinin altına soktu ve hızla patikaya yöneldi. Uzun otlar arasında gizlediği bisikleti buldu, bacağını selenin üzerinden aşırdı ve pedallara bastı.

Altıncı bölüm

Berlin, 14 Kasım, 08.30

Amiral Wilhelm Canaris tuhaf bir adamdı. Etrafta gezinirken terlik giyerdi, bürosu da sürekli olarak karmakarışıktı. Duvarlarda, herkesin asmaya mecbur olduğu Adolf Hitler portresinden eser yoktu, çünkü Canaris ya da eski mürettebatının onu sevgiyle adlandırdıkları gibi "Küçük Amiral"- gösteriş budalası ve kaba Nazi yönetimi için küçümsemekten başka bir şey hissetmiyordu. Küçümseme duygusunu kendine saklamıştı: Canaris aynı zamanda savaş Almanyası'nın askeri istihbarat örgütü Abwehr'in başındaydı ve sorumluluğu dünya yüzünde otuz ülkeye dağılmış 20.000'i aşkın personel ve ajanı kapsıyordu. O gün öğlene doğru genç bir Prusyalı çavuş Abwehr'in Berlin'de 74 76 Triptiz Ufer adresinde Landwehr Kanalı'na bakan genel merkezinde amiralin kapısını vurdu, cevap alamayınca, içeri girdi. Çavuş yeni olmasına yeniydi ama işe başlamasından bu yana sadece bir hafta geçmiş olmasına karşın amiralin tuhaflıklarına şaşırmamaya alışmıştı. Köy öğretmenine benzeyen, çalı gibi dik gri kaşlı, sırtı kamburlaşmış, elli yaşlarındaki küçük adam, yıpranmış terlikleri ve ütüsüz denizci üniformasıyla yere diz çökmüş, asabi görünüşlü iki dachshund[3] besliyordu. Çavuş öksürdü. "Amiral."

Canaris başını kaldırdı, çavuşun içeri girdiğini fark etmemişti bile. "Ne var, Bauer?"

- SS Karargâhı'ndan aradılar, General Schellenberg.

- Walter bu sefer ne istiyormuş?

- General saat dokuzda acil bir görüşme talep ediyor.

- Ne konuda?

- Söylemedi, Amiral. Sadece acil olduğunu belirtti. Aniden uzaktan hava alarm sisteminin sirenleri duyuldu.

Canaris içini çekti, köpekleri sakinleştirmek için okşadı, ayağa kalkıp dizlerini silkeledi. Amerika Hava Kuvvetleri'nin B17'leri bütün bir hafta boyunca Berlin'i bombalamıştı ve seslere bakılırsa, öldürücü uçuşlarına yeniden başlıyorlardı. "Peki. Arabayı hazırlatsan iyi olur. Acele et, Amerikalılar işe başlamadan önce gidelim."

- Zu Befehl[4] Amiral. Bauer bağırdı, esas duruşa geçti, topuklarını vurarak köpeklerin homurdanmasına neden oldu. Canaris sıkıntıyla kaşlarını çattı.

- Bana bir iyilik yap, Bauer. Bu topuk vurma ve bağırma, resmigeçitte güzel oluyor da, büroda biraz fazla kaçıyor. Üstelik köpeklerimi de korkutuyor. Bauer kızardı. “Amiral nasıl emrederse.” Çavuş odadan çıktıktan sonra Canaris burunlarını çanaklarına sokmuş sevgili köpeklerine baktı ve içini çekti. “Kötülere dinlenmek yok, çocuklarım. Genç Walter’in yeni numaralar peşinde olduğunu tahmin ediyorum.”

Walter Schellenberg, Canaris’in SS örgütünde tanıdığı en sıra dışı istihbarat subayı ve muhtemelen de en çok sevileniydi. Otuz iki yaşlarındaki bu genç hukukçu, hem atılgan, hem yakışıklıydı ve hayatta güzel ve zevkli şeylerden hoşlanıyordu. Bonn Üniversitesi’nden mezun olduktan sonra, Hitler’in 1933’te iktidara gelişiyle birlikte SS’lere katılmış ve SS’lerin istihbarat bölümü SD’de görevlendirilmişti. Burada zekâsı ve çalışmasıyla kısa zamanda Himmler’in dikkatini çekmiş, Himmler’in yakın adamı olarak bir süre sonra dış istihbarat bölümü SD Ausland’in başına atanmıştı. Patronu gibi o da komplolar, gizlilik ve entrikalara içtiği su, soluduğu hava kadar bağlıydı.

Canaris üçüncü kattaki büroya girdiğinde, sürekli sigara içen bu rahat davranışlı adam, dışarıda sürüp giden bombardımana ve duvar vantilatörünün odaya doldurduğu duman kokusuna karşın keyifli bir günündeydi.

Schellenberg gülümsedi. “Otur, Wilhelm. Her zamanki gibi dünyanın yükünü omuzlarında taşıyor gibisin.” Schellenberg, kol ağızları simli RFSS işlemeli siyah Ss üniformasını giymişti. Reichsjuhrer der SS (Himmler’in yakın adamları). İşareti görmek, Canaris’in içini ürpertti. Heinrich Himmler ve adamlarının kötülükler imparatorluğunu yönettiği, Prinz Albrecht Strasse’de SS ve Gestapo Karargâhı olarak kullanılan Ana Güvenlik Bürosu’na gitmekten hep nefret ederdi. Siyah üniformalar ve çevreni karanlığı belinden aşağı bir ürperti duymasına neden olurdu. “Bazen ben de kendimi öyle hissediyorum” diye cevap verdi. “Evet bu kez mesele ne, Walter?” Bombardıman bir an için durduğunda, Canaris iç avludan gelen ve ani bir frenle duran kamyonun lastik seslerini duydu. Arkadaki Mercedes’ten fırlayan deri ceketli Gestapo görevlileri kamyondaki insanları aceleyle indirerek işkence hücrelerine götürdüler. Tutukluların arasında, bazılarını Canaris’in de uzaktan tanıdığı, çoğu orta yaşlarda birçok Wehrmacht subayı da vardı. Bazılarının yanında gözleri dehşetten açılmış kadınlar ve çocuklar da görünüyordu.

Tutuklular binanın bodrumuna doğru yürürken Gestapo görevlileri onlara tabanca kabzasıyla vuruyor, acele etmelerini istiyordu. Canaris şaşkınlıkla bağırdı. “Neler oluyor?”

- Karışık bir iş. Schellenberg aşağıdaki sahneyi izliyordu. “Hepsinin yıkıcı çalışma içinde olduğundan kuşkulanıyoruz. Himmler, Führer’e komplo kurmaya hazırlanan bir grubun varlığından şüpheleniyor. Son sorgulamalarda aldığımız bilgilere göre bazı üst rütbeli subaylar mart ayında uçağına bomba yerleştirmişler. Bombanın patlamamasını Tanrı‘ya borçluyuz.”

- Aman Allahım. Canaris’in yüzü solgundu. Ciddî olamazsın.

- Maalesef öyle. Führer’e bağlılık yemini etmiş birinin onun ölümünü isteyeceğine kim inanırdı? Merak etme, hepsini yakalayacağız. Hepsini, bunun için ordunun, hava kuvvetlerinin ve deniz kuvvetlerinin tümünü sorgudan geçirmemiz gerekse bile. Schellenberg arkasını pencereye döndü, bir sigara çıkarıp yaktı, dumanı tavana doğru üfledi.

- Konumuza gelelim. İran’daki ve Ortadoğu’daki ajanlarımdan aldığım şifrelerden ilginç şeyler çıkıyor. Beklediğimiz gibi Müttefikler Tahran ve Kahire toplantıları gerçekleştirilecek gibi görünüyor. Senin de bildiğin gibi Roosevelt Avrupa çıkarmasının ne zaman yapılacağına henüz karar vermedi.

Canaris kendini dışarıdaki rahatsız edici görüntüye bakmamaya zorladı, sırtında aynı ürpertiyi yeniden duydu, ne geleceğini biliyormuş gibi derin derin iç geçirdi. “Neden yeni ve şaşırtıcı bir planın olduğunu düşünüyorum?”

Schellenberg sırıttı. “Sevgili Wilhelm, hayatımın tek nedeni bu. Hayat, onu ilginç kılan küçük komplolar olmasa, neye yarar?”

- Artık söylesen?

- Önce bana Başkan Roosevelt hakkında ne düşündüğünü anlat. Canaris bir kaşını kaldırdı. “Bu da ne demek? Beni asabilmek için tuzak soru mu?” Almanya’nın iki istihbarat örgütü arasında huzursuz bir işbirliği vardı ve Canaris bir çeşit tuzağa düşürülmek istendiğinden kuşkulanmaktaydı.

- Tam tersine. Karşılığında samimi bir cevap istediğim basit bir soru.

Canaris omuzlarını silkti. “Düşmanım da olsa adama karşı bir çeşit saygı duyduğumu söylemeliyim. Hayatının önemli bir bölümünü acılar içinde ve bir iskemlede geçirmiş bir sakat, buna rağmen üç dönem için başkan olmayı başarabiliyor, bütün bunlar ona saygı duymam için yeterli. Amerikan kamuoyuna gelince, herhalde Lincoln’den bu yana en sevilen

başkan o. Amerikan ekonomisini tarihinin en önemli durgunluğundan neredeyse tek başına çıkardı, bunun için ona saygı duyuyorlar. Hâlbuki Almanlar, Amerika'yı savaşa soktuğu ve bombalarıyla şehirlerimizi harabeye döndürdüğü için ondan nefret ediyorlar."

- Dürüst bir değerlendirme. Schellenberg ayağa kalktı, masasının etrafını dolaştı ve kenarına oturdu.

- Kahire'deki baş ajanım hakkında ne biliyorsun?

- Sanırım Bülbül'den söz ediyorsun. Tek duyduğum, şimdiye kadar bulduğun en iyi ajan olduğu. Schellenberg güldü ve başını salladı. "Bülbül'ü unut. O arak uzak bir geçmişte kaldı. Ben şimdiden bahsediyorum."

- Hiçbir şey bilmiyorum. Böyle bilgileri sadece kendine sakladığının farkındasın. Schellenberg gülümsedi. "Zaman değişiyor ve şimdi de işbirliği zamanı. Savaş şu anda pek de istediğimiz gibi gitmiyor. Üstelik bazıları da kaybeden tarafta olduğumuzu söylüyor." Canaris kaşlarını kaldırdı, hafifçe gülümsedi. "Senin yerinde olsam, bunu yüksek sesle söylemezdim, Walter. Ya da mesleğine veda etmek ve taşaklarının bodrumda yeniden şekillenmesini istiyorsun." Schellenberg başını geriye atıp güldü. "İşte senin en çok beğendiğim yanın, Wilhelm, her zaman beni düşünürsün. Şimdi konumuza geri dönelim. Şu anda Kahire'de faaliyette olan iki önemli ajanımız var. Bunlardan en önemlisi, Beşeba kod adlı Harvey Deacon, Hamburg doğumlu, kırk sekiz yaşında."

- Alman vatandaşı mı?

- Aslında İngiliz. Müttefiklerden nefret etmesi ve onlardan intikam almak istemesi ilginç, değil mi?

- Sebebini sorabilir miyim?

- İngilizler babasının ölümünden sorumlu.

- Bu da yeterli bir neden.

Tamamen. Gece kulübü sahibi ve işadamı. Sana çok yetenekli ve çok acımasız olduğunu da söyleyebilirim. Geçmişte de bizim için iyi işler becerdi, çok iyi işler.

Ya öteki?

- Hasan Sabri adında bir Arap. Kod adı Zümrüdüanka. Daha önce Rommel'in adamları için çalışıyordu, daha sonra onu Kahire'ye aldık. En büyük amacı, İngilizleri Mısır'dan kovmak. Her ikisi de lağım fareleri kadar kurnaz olmalarına karşın, büyük işe gelindiğinde yetenekleri sınırlı kalıyor.

- Bütün bunları bana neden anlatıyorsun?

Schellenberg sigarasının izmaritini tablaya bastırarak söndürdü, hemen bir yenisini yaktı. “Yardımına ihtiyacım var. Aklımdaki proje, Deacon ve Sabri’yle birlikte çalışmak için adamlarından bazılarının yardımını gerektiriyor.”

- Ne gibi bir amaçla?

Schellenberg birdenbire ölüm kadar ciddileşti. “Çünkü, Sevgili Wilhelm, birlikte Başkan Roosevelt’i öldüreceğiz.” Oda o kadar sessizdi ki, Canaris saatin tik taklarını duyuyordu. Duyduklarına şaşırmıştı. Kendini toparladı. “Aklını mı kaçırdın? Söylediklerin saçma.”

- Gözü pek demeni tercih ederim. Unutma, daha altı hafta önce Albay Otto Skorzeny’nin paraşütçüleri Mussolini’yi tepeden tırnağa silahlı bir garnizondan kaçırdılar. Bu operasyona başlamadan önce bütün belirtiler yapmak istediğimizin imkânsız olduğunu gösteriyordu; kendimiz bile en çok yüzde on başarı şansı tanıyorduk, buna karşın işi başarıyla tamamladık. Yere inişten kurtarmaya kadar sadece dört dakika geçti ve bütün eylem sırasında tek bir kaybımız bile olmadı.

Duçe’nin[5] 12 Eylül günü İtalya’nın ortasında Abruzzi Dağlarındaki Campo İmperatore Oteli’nden kaçırılmasının öyküsü hâlâ SD Karargâhı koridorlarında heyecanla anlatılıyordu. Başarının göz kamaştırıcı olduğu doğruydu, ancak Canaris başını salladı. “Senin önerdiğin tamamen farklı bir şey. Hepimiz, Churchill gibi Roosevelt’in de çevresinde gece gündüz çelikten bir güvenlik duvarı bulunduğunu biliyoruz. Böyle bir şey imkânsız.”

- Hiçbir şey imkânsız değildir, Wilhelm. Umutsuz koşullar, umutsuz önlemler doğurur. Üstelik her şey planlamaya bağlı.

Canaris yorgun bir sesle sordu. “Amerika başkanım nasıl öldürmeyi öneriyorsun?”

- Sana daha önce bir şey göstereceğim. Schellenberg masasının üzerindeki dosyadan çıkardığı kâğıdı uzattı. Canaris okumaya başladığında, “Deacon’dan gelen oldukça önemli bir mesaj” dedi, “Umarım sen de onun zengin bir maden bulduğunu kabul edeceksin.”

Canaris şifresi çözülmüş mesajı okudu, başını kaldırdı. Yüzü solgundu. “Bu doğru mu?”

Schellenberg gülümsedi. “Şaşıracağını biliyordum. Gördüğün gibi, elindeki kâğıt Roosevelt’in sekiz gün sonra, bu ayın yirmi ikisinde Kahire’de olacağını ve oradan da Tahran’a geçeceğini bildiriyor. Orada

Churchill ve Uzakdoğu savaşında daha fazla destek isteyen bir Çin heyetiyle görüşecek. Himmler'se Roosevelt'in asıl amacının Churchill'le oturup Avrupa çıkarmasının tarihini kararlaştırmak olduğunu düşünüyor. Eğer çıkarma gerçekleşirse, düşünülmesi bile korkunç, bütün cephelerde savaşmamız gerekecek. Canaris mesajı tekrar okudu, havaya kaldırdı. "Bu bilginin doğru olduğundan emin misin?"

Senin adamların gibi, SD ajanları da Tahran ve Kahire toplantıları hakkında ne bahasına olursa olsun bilgi toplama talimatı aldı. Amerika'daki ajanlarımızdan biri savaş gemisi Iowa'nin Chesapeake Körfezi'nden bazı sivil yolcular aldıktan sonra denize açıldığım bildirdi. Burada şaşılacak bir şey yok diyebilirsin, ancak biz Roosevelt'i Kuzey Afrika'ya götürmek için Iowa sınıfı bir geminin kullanılacağını düşünüyoruz. Bu sadece bir kuşkuydu, bu nedenle daha fazla bilgiye ihtiyaç duyduk. Talihimiz yaver gitti, Deacon istediğimiz bilgileri buldu. Amerikan büyükelçisinin Kahire'deki ikametgâhının kasasında sakladığı ve konferansın tarihini belirten çok gizli bir notun fotoğrafını çekmeyi başardı. Mikrofilmler dün, bir İspanyol diplomatik kuryesi aracılığıyla geldi."

- Şu Deacon, notun fotoğrafını nasıl çekti? Schellenberg sırıttı. "Birkaç hafta önce bize, Gize Piramitleri'nin yakınında, eski ünlü Mena House Oteli'nin yerinde yapılmakta olan özel projenin ayrıntılarını ve burada çok yakında önemli bir toplantı düzenlenmesi hakkında duyduğu söylentileri iletti. Tabiî derhal daha fazla bilgi toplaması istendi. Bütün bulabildiği, otel bölgesine çok sayıda birlik ve askerî mühendis kaydırıldığı, bütün bölgenin ordu tarafından kontrol altına alındığıydı. Ben burasının muhtemel konferansın toplanacağı yer olduğunu düşündüm. Hiçbir çarem kalmadığı bir an, Deacon'a hiçbir güvenlik kuralı tanımaksızın İngiliz ya da Amerikan büyükelçiliklerine girmesi talimatı verdim: önemli belgelerin tutulacağı tek yer orasıydı. Aşırı derecede tehlikeli ve riskli bir emir olduğunu biliyordum, zaten Deacon da birkaç günlük bir izlemeden sonra, her iki binanın çok sıkı güvenlik altında olduğunu bildirdi."

- Ve tabiî içine girilmesi imkânsız.

- İşte bu nedenle Deacon dikkatini Amerikan büyükelçisinin ikametgâhına çevirdi. Büyükelçinin evindeki güvenlik çok daha gevşekti. Üstelik bir İspanyol diplomatından Amerikan büyükelçisinin bir hafta kadar sonra Türk Büyükelçiliği'ndeki bir ziyafete katılacağım da öğrenmişti, böylece zarlar atılmış oldu. Gerekli olan işi yapmak için Kahire'nin en iyi hırsızım görevlendirdi. Schellenberg gülümsedi. Ama işin e önemli yarın,

Amerikan başkanının kesinlikle Kahire'ye geleceği, bizim de geliş tarihini bilmemizdir. Sence de kaçırılmaması gereken mucizevî bir fırsat değil mi?

- Peki ya bütün bu bilgiler bizi yanlış yola yönlendirmek için hazırlandıysa?

- Yapma lütfen, eğer Müttefikler bizim bu belgeyi bulmamızı isteseler, onu çok iyi korunmuş bir kasaya mı saklarlardı? Üstelik Deacon kimsenin ikametgâha girildiğinden ve notun fotoğrafının çekildiğinden kuşkulanamayacağını söylüyor. Bu da bütün kartların bizim elimizde olduğunu gösterir. Canaris kâğıdı masaya bırakırken yüzü hâlâ inanmadığını gösteriyordu. "Ciddîsin, değil mi? Bu planı gerçekten de uygulayacaksın." Schellenberg başıyla onayladı. 'Tahran'daki konferans sırasında talihimi denemeyi düşündüm, ancak İran tam düşman toprağı. Çevrede o kadar çok Müttefik askeri varken, Stalin'in de paranoyasını düşünürsek, böyle bir görev imkânsızı istemek olacaktı. Mısır, tamamen ayrı bir konu. Rommel'in tehlikesi azaldıkça güvenlik de gevşiyor. Üstelik Mısır cepheden çok uzak ve Müttefikler bizi orada hiç beklemez. Tabiî bu hareket, tek seçeneğimiz değil. Hem Luftwaffe6, hem de Atlantik'teki Uboot'lar alarmda, Roosevelt'in konvoyunu bulup denizin dibine göndermek için fırsat kolluyorlar. Ben de sadece buna güvenecek değilim, bu nedenle de Kahire projesine, hayatımız o projenin başarısına bağlıymış gibi dört elle sarılacağız."

- Tam olarak ne amacındasın?

- Maalesef elimizdeki not, Roosevelt'in nerede kalacağını, ya da ne gibi güvenlik önlemleri alınacağını belirtmiyor. Bütün bunlar bizim için problem olsa da, çözümlenmeleri imkânsız değil. Operasyona gelince, aynı Mussolini için yaptığımız gibi, iki bölüme ayıracağız. Önce küçük ve seçkin bir ekip gönderip başkan ve başbakanın tam olarak nerede kaldığını, çevrelerinde nasıl bir güvenlik kuşağı olduğunu belirleyeceğiz. Bunu yaptıktan sonra; sen de bilirsin, güvenlik sistemlerinin her zaman zayıf halkaları vardır içeri sızmanın bir yolunu arayacağız. Hedeflerine varınca bizimle irtibat kuracaklar. O zaman da operasyonun ikinci ve önemli bölümünü başlatacağız. Skorzeny'nin en yetenekli iki uçak dolusu paraşütçüsü İtalya'da bir hava üssünde bekleyecek. Uzman birliklerin içinden en iyi yüz tanesi SS'lerin verebileceği en sert, en cesur, en iyi eğitimli yüz asker. Hepimiz SS paraşütçülerinin dünyada kesinlikle en iyileri olduklarını biliyoruz. Hiçbir tereddüt geçirmeden Führer uğruna hayatlarını verebilecek adamlar. Sinyali alır almaz onları Kahire'ye, kent

yakınlarında, ilk ekibin daha önce güvenlik altına aldığı bir havaalanına göndereceğiz. Paraşütçüler havaalanında kamyonlar, taşıt araçları vs de bulacak. Eğer düşündüğüm gibi niyet Roosevelt'in Mena House'da kalmasıysa, b bizim için iyi haber olacak. Skorzeny'nin adamları iyi korunan bir otele sızabileceklerini bir süre önce gösterdiler. İçeri girip çıkmaları o kadar kısa sürecek ki, Müttefikler ne olduğunu anlamaya fırsat bile bulamayacaklar.

- Hazır işe başlamışken, Churchill'i sağ bırakmak niye - Bir hedefi vurmak, iki hedefle uğraşmaktan daha kolaydır. Churchill'in de öldürülmesi bizim için inanılmaz bir sonuç olur. Onun için merak etme, eğer fırsatını bulurlarsa, onu da ellerinden kaçırmazlar. Canaris içini çekti. "Hâlâ bunun delilik olduğunu düşünüyorum. Müttefiklerin güvenlik sistemi bankanın kasa dairesi gibi sağlam olacaktır. Hem yerde hem de havada." Schellenberg gülümsedi. "Sevgili dostum, Mussolini işinde de gördüğümüz gibi, her kasayı açmaya yarayacak bir çatlak vardır. Üstelik başarılı olursak, ele geçirdiğimizi pek düşünmez gibisin. İkisinden birinin öldürülmesi Tanrı'nın bir lütfu gibi, özellikle Amerikalının. Roosevelt, Müttefikleri bir arada tutan direk gibi; iş malzemeye gelince de ne isterlerse veriyor. Eğer onu yolumuzun üzerinden kaldırırsak, Müttefikler kargaşaya düşerler. Başkanları öldükten sonra Amerikalıların da gelecek yaz Rusların ve İngilizlerin istediği gibi bir çıkarma hazırlamaya pek istekli olmayacakları ortada. Roosevelt'in ölümü büyük bir ihtimalle Müttefiklerin bölünmesini sağlayacaktır, bu da bizim işimize yarar. Üstelik bir de propaganda değerini düşün; askerlerimiz için büyük moral olur. Bunun yanı sıra, bir ders vermek de gerekli. Amerikalıların Alman şehirlerini bombalamasının ve kendilerini ilgilendirmeyen bir savaşa katılmasının cezasız kalmayacağını öğrenmeleri gerek. Artık onların da bir tokat yeme zamanları geldi."

- Yani bu operasyonun kesinlikle uygulanacağını mı söylüyorsun?

- Ubootlar ya da Luftwaffe bir mucize gerçekleştirip Iowa'yı batırmazlarsa, evet; bundan emin olabilirsin. Operasyonun adını bile koyduk Sfenks Operasyonu.

- Öyleyse benden çok ileridesin. Emirleri kim verdi?

- Himmler.

Canaris kaygıyla başını salladı. "Hitler'in bu çılgınlığı onayladığını sakın söyleme."

- Operasyona öncelik verdi. Kendin bak. Canaris, Schellenberg'in dosyasından çıkardığı mektubun dibinde Adolph Hitler'in imzasını gördü.

Mektubu okudu, başını kaldırdı. “Abwehr ve SD tarafından birlikte yapılacak bir operasyon. Şimdiye kadar hiç böyle bir şeye rastlamamıştım.”

- Doğru. Ama Hitler hâlâ Kahire’deki son fiyaskodan dolayı size kızgın bunun itaatsizlik mi yoksa beceriksizlik mi olduğuna daha karar veremedi bu nedenle de bu operasyonu benim yürütmemi, senin de bana yardım etmeni istiyor. Eğer beni destekleyip yardımcı olmazsan, bundan pek memnun kalacağını sanmam. Kötü kötü sırıttı. Daha da kötüsü, Tanrı korusun ama seni de ona karşı komplo kuranlar sınıfına koyabilir.

Bazen çok önemli operasyonları planlayacak yetenekteki Abwehr, kimi durumda da bu planları uygulamada düşünülemeyecek kadar beceriksiz davranmasıyla tanınıyordu. Mısır’daki en önemli casusları John Eppler geçen yıl, bir operasyon için kullanacağı sterlinler uzmanca hazırlanmış sahte paralar olduğu anlaşılınca, İngilizler tarafından tutuklanmıştı. Ancak bu yakalanmanın gerisinde, Canaris’in hiç kimseye açıklamadığı çok daha önemli bir hata vardı. Bir yıl kadar önce, İspanya’daki ajanlarından biri, Roosevelt ve Churchill’in Casablanca’da bir araya geleceğini öğrenmiş, buluşmanın tarihini, saatini ve yerini telsizle Berlin’e bildirmişti. Ajanın İspanyol olmasından olacak, Abwehr’deki bir salak Casablanca’yı kelime anlamına sadık kalarak Almancaya çevirmiş ve üstlerine Müttefikler liderlerin Kuzey Afrika’da değil, Washington’daki Beyaz Saray’da[7] toplandığını düşündüklerini bildirmişti. Canaris mektubu masanın üzerine bırakırken, yapılan tehditten ürperdi. “Pek seçme şansım yok gibi gözüküyor. Adamlarımdan hangilerini düşünüyordun?”

- Önce Mısırlı ajanlarından birine ihtiyacım var. Mümkünse, uzakta çölde, Kahire’den iki günlük yolda oturan birini. Tamamen güvenilebilecek birini. Canaris omuzlarını silkti. “Uygun olabilecek bir iki kişi var. Devam et.”

- İkincisi, Jack Haider’in her şeyi hazırlayacak birinci ekibi yönetmek için biçilmiş kaftan olduğun düşündüm. Senin en iyi adamlarından biri, Kahire’yi tanıyor, Arapça biliyor ve bütün istenenleri becerebilecek yetenekte. Bunun yanı sıra doğuştan Amerikalı ve Oxford’da geçirdiği yıllar sayesinde İngilizceyi kusursuz bir Amerikan ya da İngiliz aksanıyla konuşabiliyor. Bütün bunlar Roosevelt’in karargâhına girebilmek için çok yararlı olabilir. Canaris’in yüzü karardı. “Demek bunun için dosyası dün Reichsführer’in bürosuna istendi? Ben de bunun aylar önceki Sicilya işiyle ilgili olduğunu sanmıştım.” Schellenberg güldü. “Haider’in etkileyici bir

şöhreti olduğunu kabul etmen gerek. Kuzey Afrika'da görevliyken Müttefikler hatlarının arkasına sızması neredeyse bir efsane oldu.

Kahire ve İskenderiye'de İngiliz subayı maskesiyle geçirilen bir ay, düşmanın burnu dibinde toplanan bilgi. Oldukça dikkat çekici bir başarı."

- Emrimdeki adamların en iyilerinden biridir, ama sen zamanını boşa harcıyorsun. Canaris başını salladı. "Eğer dosyasını okumuş olsaydın, babasını kaybettiği ve oğlunun yaralandığı o tatsız işten sonra bütün arzusunun kaybolduğunu görürdün. Sanki artık hiçbir isteği yokmuş gibi; zamanının büyük bir bölümünü Wannsee kıyılarının tepesinde, babasına ait olan bir yazlık kulübede geçiriyor. Onu geçen ay kulübesinde ziyaret ettim. Çok mutsuz görünüyordu. Schellenberg'in sesi üzgündü. "Evet, bütün bu olanlar çok acı. Peki ya onu ikna edersem?"

- Bu bir intihar tuzağı, Walter. Onu kesin bir ölüme göndermiş olursun.

Schellenberg ısrar etti. "Planın başarılı olacağından eminim. Operasyondan hayatta kalanlar güvenlik içinde geri dönecekler. Üstelik bütün ayrıntıları öğrendiğinde, sen de benimle aynı fikirde olacaksın." Canaris tartışmanın anlamsız olduğunu anladı. Omuzlarını silkerek yenilgiyi kabul etti.

- Haider'i tanıdığım için operasyonun küçük de olsa başarı şansı olduğunu düşünüyorum. Schellenberg'in gülümsemesi soğuktu. "Başarılı olmak zorunda. Yoksa Himmler, Führer'in kellelerimizi isteyeceğini söyledi."

- Ama böyle bir operasyonu hazırlamak için bir hafta çok az.

- Bu nedenle de şu andan itibaren çok çabuk davranmamız gerekecek. Kaybedilecek hiç zamanımız yok.

Yedinci bölüm

Berlin

Aynı gün sabah saat on bire doğru Schellenberg'in Mercedes'i Berlin'den on kilometre kadar uzaktaki gölün kıyısında, yazlığın önünde durdu. Grunewald Ormanlan'nın kıyısındaki küçük sakin köy yüksek rütbeli Alman subaylarının sayfiye yerine dönmüştü; çoğu burada muhteşem yazlıklara sahipti. Yağmur bulutları kaybolmuş, parlak sonbahar güneşi ve mavi gök Kasım ayında pek rastlanamayacak güzellikte bir gün oluşturmuştu. Beyaz boyalı, tek katlı ahşap ev nefis bir göl manzarasına sahipti. Evin çevresinde tahtadan bir çit, önündeyse küçük bir veranda görülüyordu. Schellenberg, çite dayalı kadın bisikletini görünce gülümsedi. Bir elinde deri çantası, diğerinde gümüş saplı kırbacı, verandaya çıkan basamakları tirandı. Kilitlenmemiş ön kapıdan küçük bir oturma odasına girdi. Bütün ev iki odadan ibaretti. Odalardan birindeki şöminenin iki yanında birer divan, bir masa, birkaç sandalye ve küçücük bir mutfak bölmesi görülüyordu. Aradaki kapı, evin tek yatak odasına açılmaktaydı. Raflarda kitaplar, Kral üt'un bronzdan yapılmış büstü ve iki gümüş çerçevenin birinde güzel bir sarışın kadının, diğerinde de küçük bir erkek çocuğun resimleri vardı. Etraf karmakarışıktı. Kahve masasının üzerinde yarısı içilmiş bir şampanya şişesi ve iki kadeh, yerde de bir çift kadın ayakkabısı ve bir üniforma eteği gördü. İskemlelerden birinin arkalığında bir çift temiz havlu atılmıştı.

- Haider? Sen misin?

Birkaç saniye sonra oda kapısı açıldı ve güzel bir kadın onbaşı göründü. Üniformasının sadece üstünü giymişti, çıplak bacakları ve iç çamaşırları görünüyordu. Havlulardan birine sarınmaya çalışırken yüzündeki şaşkınlık belli oluyordu.

- Sen de kimsin?

Schellenberg gülümsedi. “Ben de size aynı şeyi sorabildim, Frâulein. General Walter Schellenberg. Y siz?”

Çok genç ve çok güzeldi, saçı sanki yataktan yeni kalkmış gibi karışıktı. Siyah SS üniformasını görüp söylenen ismi duyunca, yüzündeki ifade değişti ve utançtan kızardı.

- Hei… Heidi Schmidt. Wehrmaht Hemşire Birliği.

- Memnun oldum. Rahat Heidi, resmi geçitte değiliz. Belki de bana Haider'in nerede olduğunu söyleyebilirsiniz.

- Koşmaya ve yüzmeye gideceğini söylemişti.
- Arkadaşınız mı?
- Biz, geçen akşam Wannsee'de bir barda tanıştık. Kızcağız kekelemeye başladı. O kadar mutsuz görünüyordu ki; nöbetten sonra buraya gelip nasıl olduğuna bakmak istedim. Schellenberg sırıttı. "Annelik duygularınız kabardı, öyle mi? Yine de birinin ona arkadaşlık ettiğini görmekten mutlu oldum. Şu anda buna o kadar ihtiyacı var ki. Dışarıda gördüğüm sizin bisikletiniz mi?"
- Evet efendim.
Schellenberg eğilip yerdeki eteği kırbacının ucuyla aldı, kıza uzattı. 'Tamam, Heidi. Bence giyinip gitmeniz iyi olur. Haider'le konuşulacak önemli bir iş var ve gerçekten de rahatsız edilmek istemiyorum." Jack Haider göl kıyısında koşup terledi. Gömleğini çıkardı. Çıplak göğsü küçük yaralarla kaplıydı, spor ayakkabı ve bol bir şort giymişti. Saçı kırlaşmaya yüz tutmuştu, gözlerinin kenarında da kırışıklıklar görülüyordu. Yine de bilindik acı gülümsemesi, onu her zamankinden daha ciddî gösteriyordu. Elindeki kronometreye bastı, göl kıyısındaki kayala tepesine vardığında koşma zamanına baktı ve üzüldü. _ Allah kahretsin, daha hızlı koşabilirsin, Haider. Tekrar koşmaya başladı, arada sırada hızlanarak beş kilometrelik parkuru bitirdiğinde her yerinden ter fışkırıyordu. Küçük dönemeci dönüp kayalıklara vardığında, bir elinde sigara, kumda oturup gülümseyen siyah üniformalı subayı gördü. Durdu, birkaç derin nefes aldı ve Schellenberg'e baktı. Schellenberg gülümsüyordu. "Demek forma girmeye çalışıyorsun, Jack. Bu iyiye işaret. Bir ara gelip yüzmeyi düşündüm, ama belki başka sefer. Al, buna benden çok senin ihtiyacın var." Schellenberg elindeki havluyu fırlattı, Haider havada yakalayıp terini kuruladı. "Seni Allah'ın belası. Yine ne istiyorsun?"
- Eski bir dostu böyle mi karşılarsın? Schellenberg, Haider'in yara izleri dolu göğsüne baktı.
- Yaralarının tamamen iyileştiğini görüyorum. Ha, bu arada, seni rahatlanan o güzel hanımı çok beğendim. Daha sonra ciddileşti. Acının geçmesine yardımcı oldu mu?
- Seni ilgilendirmez.
- Haklısın. Schellenberg ayağa kalktı, üniformasındaki kumları silkeleyip çantasını aldı. Artık kulübeye dönsek nasıl olur? Seninle konuşacaklarım var.

Schellenberg şampanya şişesinin dibini iki flüt kadehe boşalttı, Haider uzattığı kadehi almadı.

- Ben içmem. Ne istiyorsun? Yıkanıp giyinmiş, divanda oturuyordu.

- İki dost arasında bir görüşme yapmak. Devam etti. Askerî işler, maalesef.

- Bu kelimeleri en son dört ay önce duymuştum. Sen ve Canaris beni bir Amerikan istihbaratçısı kılığına sokmuştunuz ve düşman hatlarının gerisinde sorguya çekilen SS generallerinizden birini kurtarmamı istemiştiniz. Sonunda bütün kazandığım, bacağımda bir kurşun ve göğsümde bir şarapnel parçası oldu. Schellenberg içkisini yudumladı. “Kötü bir işti, ama hiç kimse bu rolü senin gibi oynayamazdı, onun için de seni görevlendirdik. Sen de ümitlerimizi boşa çıkarmadın ve çok başarılı oldun. Şampanya istemediğinden emin misin, Jack. Nefis.”

- Cehenneme git.

Schellenberg omuz silkti ve gözlerini şampanya şişesine dikti. “Harika bir Don Perignon. Kendine iyi bakıyorsun anlaşılan.”

- Mademki bilmek istiyorsun, şampanya bir arkadaşımın hediyesi.

- Açıklaman gerekmez. Schellenberg rafların birinden bir kitap çekti. “Cad Jung’un Bütün Eserleri İç kapatıcı bir felsefe. İhtiyar Cari, pek insanı güldürüp eğlendirecek biri değildir.”

- Şu andaki durumuma çok uygun.

- Seni ne yapacağız, dostum? Schellenberg kitabı raftaki yerine bıraktı ve kadirim gümüş çerçeveli resmini aldı. Haider’e döndü. Onu çok mu seviyordun, Jack?

Schellenberg, Haider’in yüzündeki korkunç hüznü, gözlerindeki derin acıyı gördü. Ayağa kalktı ve titrek bir sesle “Biraz önce gördüğün Wehrmacht onbaşısı, sadece iyi bir kız” dedi. “Sarhoş olduktan sonra içimi döktüğüm birisi. Belki de birisiyle konuşmak istiyordum. Eğer yine de soracaksan söyleyeyim, Acımın geçmesine yardım edemedi.”

- Son yıllar senin için kolay olmadı, değil mi? Önce genç eşini kaybettin, daha sonra Hamburg’da olanlar. Babana olanları duyduğumda gerçekten çok üzüldüm. Schellenberg sakin bir sesle devam etti. Samimiyim. Başsağlığı dileklerimi kabul etmeni istiyorum. Çocuğun hâlâ hastanede olduğunu duydum?

- Uzun süre kalacak. Her şey köprünün altından akan sular gibi. Bırakalım, kalsın. Schellenberg bardağını masaya bıraktı, ciddileşti. “Hâlâ

öfkelisin, belki de haklısın. Öfkenden yararlanabilirim.” Çantasının kilidini açtı, çıkardığı dosyayı masaya koydu.

- Bu ne?

- Babana ve oğluna olanlarla ilgili. Müttefiklerin Hamburg’a attığı yangın bombaları hakkında istihbarat raporları.

- Ne olmuş?

- Bu bombardımanların İngiltere ve Amerika’da en üst yetkililerin onayıyla yapıldığı anlaşılıyor. Her iki hükümet de tam bir yıkımda ve Almanya’ya vahşi bir ders vermekte kararlı. Yaptıkları, dünya tarihindeki en korkunç yıkım. Hasarın bütün boyutlarını biliyor “musun?

Haider öfkeyle cevap verdi. “Bak, Schellenberg, tek bildiğim babamı kaybettiğim ve oğlumun yandığı. O kadar kötü yandı ki, bir gün yürüyebilecekse mutlu olurum.”

- Baban torunuyla Hamburg’a gidip akrabalarını ziyaret için kötü bir zaman seçmiş. Haider acı doluydu. “Hatırlıyor musun? Sicilya’da benim için hazırladığın küçük kaçamaktan sonra hastanede sırtüstü yatıyordum. Pauli’ye büyükbabası bakıyordu.”

- Olanlar için beni hiç suçlayamazsın, Jack. Müttefikler aşağılık bir suç işledi. Almanya’nın ikinci büyük kentinde on kilometrekare yerle bir oldu, çoğu sivil 60.000’e yakın insan öldü, yüz binlercesi yaralandı. Siviller arasında büyük kayıp yaratmak için yangın bombalarını bilerek kullandılar. Kentin cehenneme döndüğünü söylüyorlar. İnsanlar meşale gibi yanmış, sıcaklık o kadar yüksekmiş ki asfalt yollar ateşten nehirler gibi akıyormuş. Aldığımız haberlere göre Müttefikler yakın zamanda aynı şeyi Berlin’de de yapacaklar. Goebbels bir milyon sivilin boşaltılması emrini verdi bile.

Haider dosyayı görmemezlikten geldi, suratı öfkeliydi. “Ne söyleyeceksen, söyle.”

- Seninle konuşmak istediğim de bu. Belki de yıpranmış vücuduna biraz hayat verebilecek bir şey. Canaris seni bana ödünç verdi, eğer kabul ederse tabiî.

- SD için çalışmıyorum. Söyleyeceğin ne olursa olsun, cevabım hayır. İlgilenmiyorum. Ben, savaşın sonuna kadar Berlin’de kalmakla yetineceğim.

- Ya sonra? Müttefiklerin seni hain diye asmalarını mı bekleyeceksin? Alman vatandaşı olabilirsin ama Amerika’da doğduğunu unutma. Savaşta yaptıklarınla asılmaya adaysın. O zaman oğluna ne olacak? Onun sana ihtiyacı var, Jack. Hele şimdi, her zamankinden çok. Üstelik Canaris’in

Berlin'de kalıp dinlenmene izin vereceğini mi sanıyorsun? Artık yaraların da iyileştiğine göre, bulacağı ilk fırsatta seni kullanmaya çalışacaktır, özellikle savaşın bugünkü durumunda. Bu da hayatta kalma şansını kökünden yok eder. Öte taraftan, bu operasyonda bana yardım edersen, defterdeki yazıları sileriz ve seni de özgür bırakırız.

- Yani Abwehr'den mi ayrılacağım?

- Hayır, Almanya'dan ayrılacaksın. Savaştan uzaklaş, eğer istediğin buysa. Schellenberg, Haider'in şaşkınlığını gördü. "Bu konuda sana söz veriyorum, Jack. Himmler ve Führer de veriyor. Sen ve oğlun, güvenli ve uzak bir yerde birlikte yeni bir hayata başlarsınız." Haider kaşlarını çattı. "Bunun için ödemem gereken fiyat ne?" Schellenberg gülümsedi. "Yine acele ettin."

- Öyleyse anlat. Ve Schellenberg anlattı.

Haider bir an kulaklarına inanamadı, daha sonra gülmeye başladı. "Walter, yaşlandıkça deliriyorsun."

- Emin ol, bu plan gerçekleştirilebilir. Beni tanırsın, her zaman dersimi iyi çalışırım.

- Amiralin bundan haberi var mı?

- İşbirliği yapacağız. Kabul ediyorum, her zaman göreceğin planlardan değil, ama bu koşullar altında gerekli. Planlama ve brifing aşamalarını şahsen ben yöneteceğim.

Haider pencereye yürüdü, parmaklarıyla saçlarını taradı, Schellenberg'e döndü. "Roosevelt'i öldürmek? Beni bir maceracı olarak gördüğünü biliyorum, ama inan bana, maceracılık intiharı kabul etmek değildir. Bu görevi kabul eden kim olursa olsun, hayatta kalma şansı, tek bacağıyla orman yangınından kaçmaya çalışan birinden fazla değil." Schellenberg güldü. "İlginç bir benzetme, ama bu konuda geçerli değil. Plan gerçekten de çok basit. Sen ve ekibin Kahire'ye varınca, güvenli bir eve yerleşeceksiniz. Şehirde serbestçe dolaşabilmeniz için ihtiyacını duyduğunuz her malzemeyi; Müttefikler üniformaları, Müttefikler araçları kolaylıkla bulacaksınız. Bunlar önceden ajanlarımız tarafından hazırlanacak. Ayrıca gerekiyorsa, oradaki adamlarımızdan yardım da göreceksiniz. Bütün yapman gereken, Roosevelt'in nerede kalacağım kesin olarak belirlemek ve güvenlik sistemlerinin zayıf noktasını bulmak. Bir de Gize Piramitlerinin on kilometre güneyinde, korumasız bir havaalanını güvenlik altına almanız gerekecek. Hedeflerinize ulaştıktan sonra, bizimle telsiz teması

kuracaksınız. SS paraşütçüleri geldiğinde onları hedefe götüreceksiniz. Gerisi onların işi. Daha sonra geri geleceksiniz.”

Nasıl?

- Skorzeny’nin adamları gibi havadan.

- Eğer herkesin talihi yaver gider ve hayatta kalırsa. Peki neden bana geldin?

- Sana söyledim. Kahire’deki ajanlarım çok iyi ama böyle bir görevin üstesinden tek başlarına gelecek insanlar değiller. Halbuki sen, ideal adaysın. Daha önce Mısır’da düşman hatlarının gerisinde çalıştın, ana dilin gibi Arapça konuşuyorsun ve Kahire’yi iyi tanıyorsun.

- Daha geçerli nedenlerin olmalı. Benden daha iyi Arapça konuşan, Kahire’yi benden iyi tanıyan ajanların vardır.

Schellenberg başını salladı. “Pek yok. Üstelik senin tecrüben ve niteliklerin onlarda yok. Birçok kere İngiliz ve Amerikan subaylarının yerine geçtin, bir kez daha tekrar etmek becerilerini zorlamak anlamına gelmez.” Çantasından çıkardığı haritayı masanın üzerine yaydı. “Kahire’yi yeniden hatırlaman için bir harita getirdim.”

- Beni zorlama. Daha hiçbir karar vermedim. Takımın diğer üyeleri hakkında pek bir şey söylemedin.

- Üç kişi daha düşünüyorum. İki Ss ve bir kadın. Anlat.

- SS’ler Yüzbaşı Dieter Kleist ve Çavuş Hans Doling. Her ikisi de Otto Skorzeny’nin komando birliğinden.

- Dieter Kleist? Haider’in bakışları aşağılayıcıydı. “Acımasız bir hayvan, üniformalı canavarların en adisi. Balkanlar’da yaptıklarını gördüm. Partizan olduğundan kuşkulandıklarını sorgusuz vurmak ve kadın mahkûmlara öldürmeden önce tecavüz etmek gibi alışkanlıkları vardı.

- Olabilir, bazen bir hayvan da yararlıdır. Bu Kleist son derece etkili ve öldürücü bir silah. Kısa süre önce Skorzeny’nin emrine girdi. Mükemmel bir savaşçı. Kabul edilebilir ölçüde İngilizce ve Arapça konuşuyor ve Mısır’ı iyi tanıyor. Bir zamanlar bir Alman şirketi adına çöldeki petrol sahalarında çalışmıştı.

Ya Doring?

- Savaştan önce bir süre Ortadoğu’da kalmış, bir Alman arkeoloji ekibinde tamirci şoför olarak. Şimdiyse düşman hatları gerisinde gizli görevlerde uzmanlaştı. Bana onu şiddetle tavsiye ettiler.

Kimler?

- Skorzeny'nin kendisi. Himmler, Skorzeny'nin SS birliğinin ekibimize katılmasında ısrar ediyor. Böyle bir ekibin, istenen görevi başaracağından eminim. Haider başını salladı. "İşe hâlâ ısınamadım. Peki ya kadın?"

- Adı Rachel Stern.

Haider yıldırıma tutulmuş gibiydi. Uzun bir sessizlikten sonra Schellenberg bir sigara yaktı.

- Anladığım kadarıyla, şaşkınsın. Onu eskiden tanıdığını biliyorum. Haider'in yüzü hâlâ bembeyazdı, cevap vermedi. Schellenberg devam etti. "Mesele ne?"

- Bu ismi duymayalı uzun zaman oldu. Schellenberg gülümsedi. "Dosyanı inceledim, Canaris'in izniyle, tabiî. 1939'da katıldığın arkeoloji grubunda SD adına çalışan birçok Alman vardı. Bunlardan birinin kod adı Bülbül'dü, en iyi ajanımız. Meraktan, Bülbül'ün raporlarını yeniden okudum. Senin ve kızın adı raporlarda sık sık geçiyordu. Ondan o zamanlar çok hoşlandığın anlaşılıyor. Kızı yarı Yahudi olduğu düşünülürse, oldukça cesaret isteyen bir şey, Jack. Bu bilgilerim seni şaşırtıyor mu?"

- Beni artık hiçbir şey şaşırtamaz. Bu kadar zaman neredeymiş? Ona ve ailesine ne oldu?

- İlginç bir adam, şu profesör. Birçok basan kazanmış, ünlü bir arkeolog. Ne yazık ki, açık bir Nazi düşmanıydı. Hayatının büyük bir bölümünü yurtdışında geçirmiş olmasına karşın, Gestapo onu ele geçirmeyi çok istiyordu. Sonunda, talihin garip bir cilvesiyle yakaladılar.

- Ne demek istiyorsun?

- Kız ve babası dört yıl önce Akdeniz'de Kriegsmarine[8] tarafından kurtarıldılar. İstanbul'a giden bir gemiye yolcu olarak binmişler.

Gemi makine dairesindeki bir patlama yüzünden batmış, profesörün karısı ölmüş. O zamandan beri Ravensbruck Kadınlar Kampı'nda, Führer'in onu serbest bırakmasını bekliyor, babasıyla otuz yıllık mahkûmiyetle Dachau'ya gönderildi. Haider öfkeden kıpkırmızı oldu. "Bana birdenbire Hitler'den neden nefret ettiğimi hatırlattın."

- Dikkatli ol, Jack. Benim suçum yok. Eğer gerçeği bilmek istiyorsan, bütün bu Yahudi aleyhtarı hareketleri fazla abartılı ve itici buluyorum. Duyduklarımı unutacağım böyle yorumlar yüksek sesle söylenmemeli.

- Benim anlamadığım, Rachel'in senin şu küçük planında ne işi olduğu. Ona neden ihtiyaç duyuyorsun?

- O senin sigortan olacak, Rachel'i geçici ama gerekli bir poliçe olarak gör.

- Ne demek istiyorsun?

- Senin gibi o da çok iyi İngilizce ve Arapça konuşuyor, Mısır'ı da avucunun içi gibi tanıyor. Ama hepsinden daha da önemlisi, o da babası gibi çok iyi bir arkeolog. Sana saygısızlık etmek istemem, ama bu konuda amatörlükten öteye gidemedin.

- Mesleği neden bu kadar önemli?

- Aslında basit. Görünüşü kurtarmak için, sizlerin savaş nedeniyle Ortadoğu'da sıkışıp kalmış bir arkeoloji ekibi olmanızı düşünüyorum. Ajanlarım bana, bölgedeki çatışmalar nedeniyle Kahire'de bekleşip duran birçok ekibin bulunduğunu söyledi. Kararını verene kadar planımın bütün ayrıntılarını açıklamam doğru olmaz, ama sana söyleyebileceğim, en sıkı denetimde bile yakalanamayacak kadar ustaca hazırlanmış sahte pasaport ve belgeleriniz olacağı. Arkeolog kimliğini uzun süre kullanman gerekmeyecek. Kahire'de en çok iki ya da üç gün kalacaksınız.

- Daha etkili yöntemler bulabilirdin. Bu görevi kabul etmem için onu yeni bir yem olarak kullanmadığından emin misin? Schellenberg sırıttı. "Çok akıllısın Jack, söylediğin doğru; ama onu kullanmak istememizin başka bir nedeni var. Oldukça önemli bir neden ama şimdilik açıklayamam. Ne olduğunu zamanı gelince öğreneceksin."

- Önemli bir şeyi unutuyorsun. İşbirliği yapmayı kabul edeceğinden nasıl emin oluyorsun? Schellenberg bilgiç bilgiç güldü. "Her zaman ikna edici nedenler bulunur. Bu arada, gerçek amacımızı hiç bilmeyecek. Onun bildiği, Kahire'de basit bir istihbarat çalışması yapacağınız." Haider başını salladı. "Onu kullanmak fikri hoşuma gitmedi. Zaten hapishane kampındaysa, yeterince güçlük çekmiş olmalı."

- Ne yazık ki onun kadar uygun başka birisi yok. Himmler dosyasını okudu ve Rachel'in iyi bir seçim olduğunu düşünüyor. Kabul etmeliyim ki, ben de aynı fikirdeyim.

Haider'in yüzünde birdenbire yalvaran bir bakış görüldü. "Bana bir iyilik yap Walter, onu alma. Bunu senden rica ediyorum."

- Üzgünüm, ama bu benim yetkilerimi aşar. Schellenberg durdu. Eğer sen de gidersen, kızın güvenlikte olduğunu düşüneceğim.

Özellikle Kleist de geliyorsa. İşi bittikten sonra onu öldürmesinden korkarım. Haider öfkelendi. "Sen piçin tekisin, Walter."

- Kazanılması gereken bir savaş var. Bunun içinde duygulara yer yok.

- Bu çılgınlığın başarılı olabileceğine gerçekten inanıyor musun?

- Evet. Bundan eminim. Skorzeny'nin İtalya'da yaptığı Mısır'da da tekrar edilebilir, sonuçları çok daha önemli olur. Bu bir vurkaç operasyonu. Adamlarımız o kadar hızlı girip çıkacaklar ki, Müttefikler ne olduğunu anladıklarında, artık çok geç olacak. Durakladı. Ekibine gelince, Kahire'nin çok kozmopolit olduğunu duydum. Her ülkeden askeri saymazsan, yerinden edilmiş Avrupalı ve Amerikalılar dolu. İki milyondan fazla kişinin yaşadığı büyük ve gürültülü bir şehirde, fazladan birkaç yabancı göze batmaz. Rahatsızlık duymadan dolaşabileceksiniz. Ha, unutmadan, kabul edersen Himmler Şövalye Haçı vermeyi de vaat etti.

- O Allah'ın belası madalya senin olsun. Schellenberg güldü. "Bunu söyleyeceğini biliyordum.

E önemlisi, sen ve oğlun için İsveç'e güvenli bir yolculuk hazırladı. Oradan da istediğin yere gidersin."

- Bilemiyorum. Hâlâ çok riskli görünüyor.

- İnan bana, başaracaksın. Bir düşün. Roosevelt'in öldürülmesine yardım eden bir Alman Amerikalısı. Neredeyse şiir gibi bir intikam. Müttefikler savaşı kazanır sen de Amerikalılara yakalanırsan, başın gelecekleri biliyorsun. Ya uzun bir hapis cezası ya da uzun bir ip. Bu şekilde, hiç olmazsa bir şansın var. Son bir görev ve bitti. Bir de mükâfat var. Ne?

Schellenberg masanın üzerindeki dosyayı gösterdi. "Hamburg'un bombalanması raporunu okumalısın. Roosevelt bütün saldırıları onaylamış; aslında, bütün uçak mürettebatlarından açıkça acımasız olmalarını istedi. Şimdi Almanya'nın buna cevap vermesi gerek; sen de babana ve oğluna olanların öcünü alacaksın. Kişisel bir öç, tamam, kişisel kinin böyle durumlarda yararlı olduğuna hep inandım."

- Öç almak istediğimi kim söylüyor?

- Gözlerinden okuyorum, Jack. Yüzünde yazılı. Annenin ülkesi babanı öldürüp oğlunu sakat bıraktı. İşte sana öcünü almak için fırsat.

- Ya kabul etmezsem? Schellenberg omuz silkti. "Akıllı köpek sürüyle birlikte koşar. Ama eğer reddedersen, Himmler'in kızgınlığının acımasız olacağını söyleyebilirim. Kızı da düşün. Kleist yerine, senin yanında çok daha güvende olacak."

- Emirleri kim verecek?

- Operasyonun ilk aşamasından sadece sen sorumlu olacaksın. Kleist belki itiraz edecek, ama emirleri senden almasını ve sana soru sormadan

itaat etmesini sağlayacağım. Paraşütçüler Kahire'ye gelene kadar. Onlar geldikten sonra kumanda Skorzeny'ye geçecek.

- Müttefikler Güney Akdeniz göklerini denetim altında tutuyor. Akdeniz'i Luftwaffe'nin koruması olmadan silahsız bir uçakla geçmek için ya çok cesur ya da çok çılgın bir pilot bulmalısın. Yoksa başka bir yol mu düşünüyorsun?

Schellenberg onayladı. "Pilotlarımızdan en iyilerini tanıdığından eminim, çünkü Abwehr görevlerinde onlarla birlikte çalıştın. Eğer bir teselli olacaksa, gitmek istediğin pilotu seçmene izin veririm." Durdu, son kez gülümsedi. "Eee, karar verdin mi? Geliyor musun? Son bir görev, sonra özgürsün."

Sekizinci bölüm

Kahire, 15 Kasım, 08.30

Harry Weaver uyandığında gözlerinde dayanılmaz bir sancı hissetti. Yatak odasının açık penceresinden güneş ışığı ve sabah trafiğinin motor ve klakson sesleri giriyordu. Yataktan küfür ederek kalktı. Vücudunda birçok ufak acı vardı; başı çatlayacak gibiydi. Banyoya gidip duşu açtı, aynada suratına baktı. Gözleri şiş, kanlı ve ağrıdan yan yarıya kapalıydı. Cildi buruşturulmuş kâğıda benziyordu. Sonra hatırladı. İngiliz Genel Karargahı'ndan İngiltere'ye tayin edilen iki subayın Shepheard'de verdikleri veda partisine katılmış ve eğlence sabaha karşı üçe kadar sürmüştü. Tıraş oldu, kaynar suda duş alıp uyanmaya çalıştı. Kurulanıp giyindi. ABD ordusunun yarbay üniformasını giyiyordu. Aşağıya indiğinde Ali'nin mutfaktaki ocakta omlet, domuz pastırması ve kahve yaptığını gördü. Uşak yaşlı ve gri saçlı bir Habeş'ti.

- Günaydın Ali, ötekiler gitti mi?

- Hepsi gitti, efendim. Bir tek siz kaldınız. Efendi bugün pek keyifli görünmüyor.

- Shepheard'de verdikleri şu cin, gerçek olduğundan emin misin? Dün gece birisi, taksi şoförlerinin benzin yerine cin kullandıklarını söylüyordu.

Ali gülümsedi. “Kim bilir? Belki de haklısınız.” Weaver güldü ve dışarı, verandaya çıktı. Masa kurulmuştu, kendine sıcak güneşten uzak, gölgede bir yer seçti. Taze ekmek ve buzlu mango suyu vardı; koca bir bardak içti, ekmeğine yağ sürdü. Zamalek'teki bu büyük villayı, biri şifre teğmeni, diğeri büyükelçilik tercümanı iki Amerikan subayıyla paylaşıyordu. Zamalek, Nil ortasındaki bir adada, Kahire'nin en güzel mahallelerinden birisiydi; villa zengin bir İtalyan tüccar tarafından yaptırılmıştı. Limon ve portakal ağacı dolu geniş bir bahçesi, arkada geniş bir verandası, yüksek palmiye ağaçları ve bir fıskiyesi vardı. Masada bir gazete vardı, Egyptian Gazette. Ali kahvaltısını getirince, gazeteye bir göz attı. İlgisini çeken birkaç yazı gördü. Kızıl Ordu Dinyeper'i geçip Alman hatlarını yarmış; İtalya çıkarması Roma'nın güneyine dayanmış; Almanların kısa süre sonra kenti yağmalayıp kaçacakları söylenir olmuştu. Churchill son üç ay içinde altmış U-boot batırıldığını açıklamış, Başkan Roosevelt'e kongredeki konuşmasında Alman kentlerinin bombalanmasını Hitler yıkılana ya da yenilgiyi kabul edene kadar süreceği sözünü vermişti. Weaver bütün

bunlardan hiçbirinin Almanlar teslim olmaya zorlayacağına inanmıyordu. Ama kuyruklarının sıkıştığı gerçekti.

Gazeteyi masanın üzerine koydu, saatine baktı ve hızla kahvaltısını bitirdi. Dokuzu geçiyordu ve işe geç kalmıştı.

- Haberler iyi mi, efendi? Weaver kahvesini bitirdi, ceketini giydi ve Ali'ye gülümsedi. "Galiba savaşı gerçekten kazanıyoruz." Weaver'in bürosu yürüyüş mesafesinde, Tolombat Sokağı'ndaki İngiliz Genel Karargâhı, Ortadoğu bölümündeydi. Daha önce bir İtalyan sigorta şirketine ait olan ve Gri Sütunlar olarak bilinen dört katlı geniş binanın çevresi dikenli telle çevrilmişti. Amerikan Askerî Ataşesi General George Clayton'a bağlı bir subay olarak Weaver'in görevi İngiliz komuta heyetiyle olan ilişkiyi sağlamaktı. Subay eğitimini tamamladıktan bir ay sonra, uzman geçmişi ve Arapça bilgisinin çok yararlı olacağı istihbarat bölümüne atanmış, önce Amerikan ordusunun Kuzey Afrika çıkarması olan Meşale Operasyonu'nda, daha sonra yarbay olarak göreve başladığı Kahire Büyükelçiliği'nde bu becerilerini sıkça kullanır olmuştu. Mısır'a geri dönmüş olmaktan mutluydu, ancak şehirdeki istihbarat işlerinin çok sıkıcı olduğunun da farkındaydı. Savaş alanlarından uzakta, subaylar zamanlarının çoğunu kâğıtlar arasında geçiriyor ve bürokratik çatışmalara girip çıkıyorlardı. Weaver'in ise özellikle bu son konuda hiç deneyimi olmamıştı. Öte yanda Kahire'nin toplumsal yaşamı çok hareketliydi. Shepheard'ın barında ya da Cezire Kulübü'nde yemek, toplantılar, golf, tenis, polo maçları, yelken gezintileri ve ziyafetler, bir de güzel kadınlar. Rommel tehlikesi uzaklaştığından beri Kahire gittikçe gelişmişti. Weaver asansöre binip ikinci kattaki odasına çıktı ve ceketini çıkardı. Masasının üzerindeki gümüş çerçevede, Rachel ve Jack'le Sakkara'da çektirdikleri fotoğraf duruyordu. Rachel'in ölüm haberini aldıktan sonra resmi çerçeveletmişti; bazen resme bakıp hayatının en güzel yazını hatırlamak hoşuna gidiyordu. Masanın üzerinde bir kâğıt yığını, yazılacak ya da dosyalanacak raporlar da vardı; işe başlayalı birkaç dakika olmuştu ki, kapı vuruldu.

- Girin.

İçeri bir kadın teğmen girdi. Helen Kane altı aydan beri Weaver'in yardımcılığını yapıyordu. İsmine karşın, yarı İngiliz, yan Mısırlıydı. Hafif esmer teni, derin kahverengi gözleriyle egzotik bir görünüşü vardı. Saçları bir oğlan çocuğu gibi kısa kesilmiş, uçları, talimatnameye uygun olarak üniforma ceketinin yakası hizasında içeriye kıvrılmıştı. Omzunda İstihbarat

Birliği’nin yeşil kokardını taşıyordu. Weaver dün gece, birlikte çalışmaya başladıktan beri ilk kez onunla işin dışında konular konuşmuş, sonra da gecenin büyük bir bölümünde birlikte dans etmişlerdi. Şimdi de vücuduna yaslanmış kadını hissediyor, uzaktan uzağa gelen parfüm kokusunu yine alıyordu. Ne de olsa dün gece oldukça fazla içmişti ve bu nedenle biraz utanıyordu.

- Günaydın, efendim. Eğer rahatsız olmayacaksanız söyleyeyim, biraz yorgun görünüyorsunuz.

- Belli oluyor mu?

- Maalesef.

- Dün gece fazla saçmalamadım, umarım, Helen. Gülümsedi.

“Ötekilerden fazla değil.”

- Bilmem gereken bir şey var mı?

- Yarbay Sanson sizinle bürosunda görüşmek istiyor. İngiliz Askerî istihbarat Örgütü iki ana kola ayrılmıştı: operasyon için DDMI (O), istihbarat için DDMI (I). Alfred Sanson istihbarat biriminde çalışıyordu ve güvenlik sorunlarıyla ilgiliydi. Weaver. Sanson’u arkadaşları arasında görmezdi; buna karşın Sanson’un savaştan önce Kahire’nin İngiliz denetimindeki polis örgütünde müfettiş olarak çalışmış olduğunu ve yükselmesini orada yaptığı çalışmalara borçlu olduğunu bilirdi. Sanson sert ve disiplinli bir subay, işiyle evli bir bekâr olarak tanınırdı. Bir önceki gece Shepheard’de. Weaver, Sanson’u bir masada, önünde bir kadeh içki, tek başına oturur ve Helen’le danslarını dikkatle izlerken görmüştü.

- Ne konuda olduğunu söyledi mi?

- Hayır, efendim.

Weaver ayağa kalktı, üniforma ceketini giydi. Bir gece önce o kadar yakın dans ettikten sonra, kendisine hâlâ “efendim” demesi, anlaşılır gibi değildi. “Öyleyse gidip ne istediğini sormaktan başka çare yok.” Sanson’un bürosu koridorun karşısındaydı. Yaprak yaprak dökülen duvar boyası, paslanmış dosya dolabı, yıpranmış masası ve birkaç sandalyesiyle lüks olmaktan uzaktı. Aynı zamanda çok da düzenliydi, her şey yerli yerinde. Bir çavuş Weaver’i odaya getirdiğinde masanın üzerindeki tepside çay ve fincanlar hazırlanmıştı. Sanson ayağa kalktı, elini uzatmadı. “Yarbay Weaver. Lütfen oturun.”

Bir çay? İngiliz subayı, uzun boylu, kaslı, yapılı ve çarpık suratlıydı. Siyah deriden bir parça sol gözünü kapatıyor, çenesinin sağında derin bir yaranın izleri görülüyordu. Yara zamanında doktor tarafından beceriksizce

dikilmiş, bu da Sanson'un yüzüne işkence altında gülümsüyormuş ifadesini yerleştirmişti. Weaver iskemleye oturdu.

- Teşekkürler.

Sanson bir fincan doldurup masanın öbür ucuna itti. "Kahire'deki görevinizden hoşlanıyorsunuz sanıyorum."

- Tabiî. Çayı görmemezlikten geldi. Sanson'un sosyal gevezelikten fazla hoşlanmayacak birisi olduğunu tahmin ediyordu. Benimle ne konuşmak istediniz?

Sanson bir sigara yaktı, masanın çekmecesini çekti ve bir dosya çıkardı. "Dün gece Kahire polisi, eski depoların civarında, nehirden bir ceset çıkardı. Gerçeği söylemek gerekirse, sadece belden yukarısını. Yük motorlarından birinin mürettebatı tarafından görülmüş. Cesedin günlerden beri suda kaldığı anlaşılıyor." Weaver Nil kıyılarında sıkça cesede rastlandığını biliyordu. Nehir intihar ve cinayet kurbanlarıyla doluydu. "Peki?"

- Cesedin yarısının bulunamamasına karşın polis adamın kimliğini belirlemeyi başardı. Hem polisin hem de benim yakından tanıdığımız ünlü bir suçlu. Adı Mustafa Evir.

- Bütün bunların benimle ne ilgisi var?

- Evir öldürüldü. Gırtlağı kesilmiş. Evi arandığında, polislerden biri eşyaları arasında bunu buldu. Sanson dosyadan buruşturulmuş bir kâğıt çıkardı, masanın üzerine koyarak eliyle ütüledi ve Weaver'a uzattı. Weaver kâğıtta bir kalemle çizilmiş kaba bir kroki gördü: bir çocuğun çizebileceği türden kutular ve şekiller. Anlaşıldığı kadarıyla, geniş bir ev ve bahçesi çizilmiş, bütün bunlar şekilsiz bir dörtgenin içine yerleştirilmişti. Dörtgenin bir kenara ağaç olması gereken, diğer ucuna da kubbeli bir kameriyeye benzer başka bir şeyler çizilmişti. Krokiyi inceledi, Sanson'a bakıp omuz silkti. "Hâlâ nereye varmak istediğinizi anlamıyorum."

- Cinayeti soruşturmakla görevlendirilen kişi Komiser Arhan, benim eski bir arkadaşım. Bir zamanlar Amerikan Büyükelçiliği çevresindeki polis korumasından da sorumluydu. Elindeki kâğıdın Amerikan büyükelçisinin ikametgâhının krokisi olduğuna inanıyor. Bahçe krokideki gibi bir biçimde yapılmış ve bir kenarda kameriye var. Girişte iki nöbetçi kulübesi var, onlar da çizimdeki kutulara uyuyor. Arhan sizin krokiye bir göz atıp ne düşündüğünüzü söylemenizi istedi. Weaver krokiye yeniden baktı. Yerleşimi, kameriyeyi ve nöbetçi kulübelerini hatırladı. "Doğru olabilir. Yine de bütün bunların benimle ilgisini anlayamıyorum."

- Mustafa Evir mükemmel bir kasa hırsızı olarak tanınırdı. Suç dünyasındaki adı Tilki'dir. Bir süre önce yakalandı ve on sekiz ay hapis yattı. Tahliyesinden sonra hayatını namusuyla kazanarak geçirmek istedi ancak sadece çok düşük ücretli işler bulabildi. Sanson durakladı. Komiser Arhan, Evir'in eski işine dönmeye niyetlendiğine inanıyor. Büyükelçinin ikametgâhına girmek istediğini, bu nedenle de krokiyi hazırladığını düşünüyor. Evir'in ünü soygunlarını bütün ayrıntılarıyla hazırlamaktan gelse de, yabancı bir büyükelçinin iyi korunmuş evine girmek bundan önce yaptıklarına hiç benzemiyor. Ancak öldürülmesi, Arhan'ın topladığı bilgilerle de birleştirilince işini tamamladığını, ikametgâha girdikten sonra cinayete kurban gittiğini düşündürüyor. Weaver'in kaşları çatıldı. "Hangi bilgiler?"

- Polis karısını sorguya çekti. Evir'in çok az parası vardı ve karısı sürekli şikâyet ediyordu. Öldürüldüğü gece kocasının önemli bir işi olduğunu ve gece döndüğünde yanında uzun süre yetecek kadar para getireceğini söylediğini anlattı. Ama eve bir daha hiç dönmedi.

- Büyükelçinin evine girip kasasını soyduğunu mu söylemek istiyorsunuz?

Sanson dudaklarını büzdü, parmaklarını kavuşturdu, başıyla onayladı. "Belki de değerli bir şey. Onu öldürmeye değecek kadar değerli. Bilmeniz gereken bir iki şey var. Evir sipariş üzerine çalışırdı. Becerisi nedeniyle, belirli bir hırsızlık düşünen diğer suçlular tarafından kullanılırdı. İki yıl kadar önce subaylarımızdan birinin çalınan evrak çantası konusunda da ondan şüphelenmiştik. Çantanın bir Alman ajanı ya da taraftarının siparişi üzerine çalındığına şüphe yok. Ancak hırsızlığın farkına yirmi dört saat sonra varıldı; o zaman da çok geç olmuştu. Sorguya çektiğimizde Evir suçu kabul etmedi ve delil yetersizliği nedeniyle onu bırakmak zorunda kaldık."

- Büyükelçinin evinde hırsızlık olduğunu duymadım.

- Bazı hırsızlıkların ortaya çıkmadıkları bilinir.

- Sanmam. İkametgâh sıkı koruma altında. Sanson, Weaver'in saflığından hoşlanmışçasına gülümsedi. "Polis görevlisi olarak öğrendiğim tek şey, Weaver, Kahire'de sıkı koruma olmadığıdır. Öyle hırsızlar tanıdım ki, girdikleri yeri soyup soğana çeviriyorlardı, yine de kimse günlerce işin farkına varamıyordu. Üstelik Evir, Tilki ismini boşuna almadı. Yaptığı soygunlardan büyük bir bölümü, o uzaklaşıp kayboluncaya kadar ortaya çıkmazdı."

- Polis cinayet konusunda kimseden şüpheleniyor mu?

Sanson başını salladı. “Henüz, hayır. Arhan, Evir’in taradıklarından çoğunu sorguladı ve hiçbirinin cinayetle ilgisi olmadığına inandı.”

- Nasıl parçalanmış?

- Bacakları ve kalçası bir gemi uskuru tarafından biçilmiş. Sanson, sigarasını tablaya bastırdı.

- Karısı, kocasının neden öldürüldüğünü ya da onu kimin öldürebileceğini bilmediğini söylüyor. Krokiyi de daha önce hiç görmemiş. Ancak unutulmaması gereken, kadının da hırsızlar ve yalancılar dolu bir aileden geldiği ve hiçbirine inanamayacağımızdır. Yine de Arhan’ın soruşturmasına yardımcı olabiliriz.

Nasıl?

- Mısır köylülerinin çoğu gibi, Evir’in karısının da yetkililerden ödü kopuyor. Arhan askeri üniformalı bir iki kişinin kadının dilini çözmekte işe yarayacağını düşünüyor.

- Bunun işe yarayacağından emin misiniz? Sanson omuzlarını silkti. “Şu anda Arhan çamura saplanmış durumda ve her yardımı kabule hazır. Üstelik, eğer Evir’in karısı söylediğinden fazlasını biliyorsa ya da gerçekten güvenlikte bir çatlak olmuşsa, konu bizim ilgi alanımıza girer.”

Weaver ellerini kaldırdı. “Sanırım gitmenin pek bir zararı olmaz.” Sanson şapkasına uzandı. “Benim arabamla gidelim.” Zeytin yeşili Humber’ın içi fırın gibiydi ve Weaver pencereyi açtı. Sanson kaldırım taşı döşeli bir sokağa sapıp bir devenin çektiği kavun yüklü arabanın yanından geçerken, Weaver devrilmemek için tutamağa yapıştı. Sanson’un kapalı gözü, dönemeçleri hesaplarken hataya neden oluyordu. Mısır’a geldiği günden beri Weaver, Kahire’nin ne kadar uluslararası bir kent olduğuna şaşırmaktan kendini alamıyordu. Dar sokaklar asker ve alıcılarla doluydu, vücutlardan gelen ter kokusu insanın midesini bulandırıyordu. Her ülkeden gelen yarım milyon Müttefikler askerinin yanı sıra, Beyaz Ruslar, Fransızlar, Alman Yahudileri, İngiliz ve Yunanlılar da görülüyordu. Savaşın başından beri 100.000’den fazla göçmen kente gelmiş, sokaklarda karmakarışık diller konuşulur olmuştu. Mısırlılar durumdan şikâyetçi değildi: restoranlar, randevuevleri, kiralık odalar ve çarşı iyi iş yapıyordu. Üniformalar da olmasa Kahire’nin savaşla hiçbir ilgisi olmayacaktı, çünkü hiçbir şeyin sıkıntısı çekilmiyordu. Dar ve sıkışık dükkânlarda aşçılar kömür ateşinde pişmiş ızgaralar ya da kararmış büyük tavalarda kızarttıkları köfteleri hazırlıyordu. Bir dolaptan daha da küçük dükkânların girişinde duran satıcılar, müşterilerini içeride bir bardak nane çayı ya da Türk kahvesi

içmeye davet ediyor, topluiğneden dev semerine kadar her şeyin fiyatında pazarlığa hazırlanıyorlardı. Tezgâhlar yiyecek ve baharat, ucuz mücevherler ve incik boncuk, pamuk ve papirüs, halı ve yünlü kumaş balyaları, bakır ve pirinç eşya doluydu. Ve her yerde, her zaman havada keskin ve ekşi esrar kokusu duyuluyordu. Sanson arabayı, lağımı açıkta akan pis bir aralığa soktu ve ev denmekte güçlük çekilecek bir yapının önünde durdu. Ev denilen, bir sıra kulübenin arasında, çeşitli malzemeden yapılmış bir yıkıntıydı. Tüm camlar kırılmış, yerlerin kumaş ya da tahta parçaları kaplanmıştı. Çamurlu sokakta birkaç pasaklı çocuk çerçöpten yapılma oyuncaklarla oynarken, çevrelerindeki yarı vahşi köpekler havlıyor ya da uyuyordu. Sanson, evin boncuklu iplerden yapılmış girişine yöneldi.

Buradan. Peşinde Weaver, boncukları iterek içeri girdi. Weaver'i ilk çarpan, dayanılmaz kokuydu. Eski ter ve bozulmuş yemek kokusuna karışan, Kahire'nin yoksul mahallelerinde hep duyulan çürük kokusu. Girdikleri yer, acınacak bir delikti. Yıllar önce badanalanmış duvara açılmış oyuk ocak olarak kullanılırken, çevrede sadece iskemlesiz bir masa görünüyordu. Yerde çıplak ve pis beton vardı. Bir köşede oturmuş siyah elbiseli kadın, kucağında bebeği, ağlıyordu. Çevresinde, havanın sıcaklığına karşın siyahlar giymiş üç kadın vardı. Weaver üç kadının akraba ya da komşu olduklarını düşündü.

Yarım düzine yalınayak ve gürültülü çocuk odada oynuyordu. Evdeki ölüden etkilenmemişler, ziyaretçilere gülerek bakıyorlardı. Sanson elini salladı. “Barra! Barra! Dışarı! Dışarı!” Çocuklar dışarı çıkınca Sanson diğer kadınlara dönüp bir şeyler söyledi, kısa süre sonra kucağında bebek tutan kadınla baş başa kalmışlardı. “Bu, Evir'in dul karısı. Tabiî, İngilizce bilmiyor. Konuştuğu şiveyi anlamakta güçlük çekebilirsiniz, o nedenle benim tercüme etmem daha doğru olur.” Kadın, buruşuk yüzüyle kırklarında gösteriyordu, ama Weaver on yıl daha genç olduğunu düşündü; altı çocuk ve sefil hayat görünüşüne on yıl daha katmış olmalı. Yandaki oda yatak odası görevi görüyor olmalıydı, ama içinde yatak değil sadece yere serilmiş kirli battaniyeler vardı. Weaver ceketine birinin dokunduğunu hissedip aşağı baktı. On yaşlarında büyük gözlü ve kirli yüzlü bir oğlan ona gülümsüyordu. Weaver çocuğun başını okşarken, saçlarının bit dolu olduğunu dehşetle gördü. Sanson çocuğa döndü. “Barra!” Çocuk Weaver' sarılınca Sanson onu çekip almaya davrandı. “Hayır, bırakın. Bana bir zarar yok.”

“Size bir eski polis tavsiyesi, Weaver. Yanınızdaki çocuk cüzdanını, siz daha farkına varmadan çalabilir. Onun gibiler bir elleri ebe kadının cebinde doğarlar.” Çocuk zararsıza benziyordu, ancak Sanson’un haklı olabileceğini düşündü. “Belki de neden burada olduğumuzu anlatsanız iyi olur.” Başıyla kadım gösterdi. “Ona kocasının bu krokiyi neden yaptığını sorar mısınız?” Sanson sorarken kadın ağlamaya devam ediyordu. Bir süre sonra, gözyaşları arasında bir şeyler mırıldandı. Weaver, Kahire’nin dış mahalle şivesiyle ve hızlı söylenmiş kelimelerden bir tekini bile anlayamadı.

Sanson umutsuz görünüyordu. “Neden böyle bir şey yaptığını bilmediğini söylüyor. O da şaşırmış. Sadece krokiye değil, bu kadar önemli bir efendinin evine kadar gelmiş olmasına.”

- Her türlü bilginin önemli olduğunu söyleyin. Verebileceği bütün bilgilerin karşılığını alacak. Sanson söylenenleri tercüme ederken, küçük çocuk Weaver’in ceketini çekiştirdi. Weaver ceketinin cebinden bir çiklet çıkarıp oğlana uzattı. Çocuk sevinçle gülümsedi, ambalajı açtı ve çikleti ağzına attı.

Sanson kadının cevabını tercüme etti. “Kocasının özel işlerinden hiç bahsetmediğini söylüyor. Öldürüldüğü gece nereye gitmiş olabileceğini de bilmiyor. Ancak ölmeden bir gece önce, önemli biriyle buluşacağını söylemiş. Evden dokuzda çıkıp, gece yarısından önce geri dönmüş. Bunun işe yarayıp yaramayacağını bilmek istiyor.”

- Kiminle buluşmuş?

- Bilmediğini söylüyor. Kocası nereye gittiğini ya da kiminle buluştuğunu hiç anlatmazmış.

- Emin mi?

Sanson başım salladı. “Bize doğruyu söylediğinden eminim, Weaver.”

Kadın başka bir şeyler mırıldandı ve Sanson Arapça “Kes sesini!” diye cevap verdi. “Ne diyor?” diye sordu Weaver’a.

- Size, kilerinin boş olduğunu ve doyuracak altı aç gırtlağı bulunduğunu söylememi istedi. Dul bir kadına yapacağınız her yardım Allah katında makbul olacakmış. Söylediklerine aldırmayın. Weaver kadının kucağındaki bebeğe, çevredeki iç karartıcı sefalete baktı, cüzdanını çıkardı. Savaş tecrübesinin yüreğini nasırlaştırmış olmasına karşın, dul bir kadının ve altı küçük çocuğun aç kalması düşüncesini kabul edemiyordu. Sanson onu durdurmaya çalıştı. “Bunu yapmak zorunda değilsiniz, Weaver. Üstelik bize işe yarayacak hiçbir şey de anlatmadı.”

- Boş verin, vermek istiyorum. Weaver cömertçe cüzdanından çıkardığı kaim bir deste banknotu masanın üzerine bıraktı. Kadın kucağındaki bebeği göğsüne bastırırken, ileri geri sallandırarak gözyaşları içinde teşekkürlerini mırıldandı. Weaver cüzdanım cebine yerleştirirken, çocuğun yine ceketini çekiştirdiğini hissetti.

- Yavaş ol, oğlum.

Oğlan bir şeyler söyledi. Weaver, Sanson'a baktı. "Ne diyor bu?"

- Galiba babasının nereye gittiğini biliyormuş.

Dokuzuncu bölüm

Sanson’un Humber’ı Han el-Halili Çarşısı‘nın kalabalığı arasında kendine yol bulmaya çalışırken, Weaver camdan dışarı bakıyordu. Sokaklar, iki tarafları seyyar satıcılar, yüklü tezgâhlar ve yiyecek dükkânlarıyla karmakarışık bir gürültü içindeydi. Bitkin görünüşlü garsonlar her yönde koşuşturuyor, kafalarının üzerinde çay bardakları ya da kahve fincanları dolu gümüş tepsiler taşıyorlardı. Belleri yaşlı adamlar kadar eğilmiş çocuklar, sırtlarında kocaman pamuk balyalarıyla geçti. Yaya, eşek ve araba trafiği inanılmayacak bir karmaşaydı. Bacakları kesilmiş bir dilenci, belinden aşağısını otomobil lastiğinden yapılmış bir parçanın içine yerleştirmiş, korkutucu bir hızla ilerliyordu. Sanson klaksona bastı ve kalabalığın arasında bir salyangoz hızıyla ilerlemeye devam etti. Babası hapisten çıktığında, onunla birlikte olmak istediğini, ama babasının onunla tek bir kelime bile konuşmadığını anlatıyor. O da fırsatını bulduğunda babasını izlemiş. İki seferinde, El Hakim Cami’nin yakınında, Cemaliye’de bir eve gitmiş. Oğlanın adı Cemal’di ve öne binmek istemişti. İkisinin arasında otururken, Sanson’un bitmek tükenmek bilmeyen sorularına cevap yetiştirmeye çalışıyordu. Weaver El Cemaliye Mahallesi’ni iyi biliyordu. Dar sokaklarıyla Han el Halili Çarşısı’nı, ahşap evleri, ucuz pansiyonları ve aynı zamanda randevuevi olarak da çalışan dansöz pavyonlarını kapsıyordu. Sanson konuşmasını sürdürdü:

- Bir keresinde babası eve girinceye kadar beklemiş, sonra onu izlemiş. Babasının merdivenlerden çıktığını, birinci katta bir kapıyı çaldığını görmüş. Bir adam koridora çıkmış, sonra ikisi de içeri girmişler.

- Babasının öldürüldüğü geceden önce oraya gittiğini nereden biliyor?

- Bilmiyor. Ama o gece onu El Hakim Cami’ne kadar izlemiş. Babası onu görüp eve gitmesini söylemiş. Oğlan belki de yine aynı yere gittiğini söylüyor.

- Adamın neye benzediğini görebilmiş mi?

- Uzun boylu ve sakallıymış.

Weaver çocuğa yeni bir çiklet uzattı. Oğlan memnunlukla başını salladı ve çikleti cebine koydu. Sonunda Sanson dar ve parke taşlı sokaktan geçip ahşap evler ve yıkılmış kaldırımlarla çevrili küçük ve tozlu bir meydana vardı. Çevre, bir yabancının girmesi yasak bir yeri andırıyordu. Binalardan çoğu bakımsızlıktan harap, balkonların çoğu kurumak için asılmış çamaşırlarla doluydu. Kapı girişlerinde ya da sokakta tembel görünüşlü pis

adamlar oturmuş, amaçsızca çevreye bakıyordu. Duran resmî arabadan inenleri görünce, hemen kayboldular. Çocuk meydanın öbür tarafında, açık kapısında karanlık bir boşluğun gözüktüğü evi işaret etti. “İşte burası” dedi Sanson.

Kaldırıma yanaşıp el frenini çekti. Weaver oğlana arabada beklemesi gerektiğini söyledi.

- Okey, gidip bir göz atalım.

Meydanı geçerken, Weaver birdenbire yanına silahını almadığını hatırladı. Genellikle beylik otomatik Colt’u yanında taşımaktan hoşlanmazdı; Sanson ise 38’lik standart bir Smith Wesson taşıyordu ve Weaver eve yaklaşırken kılıfın kapağının açılmış olduğunu gördü.

- Dostunuz Arhan’ı çağırmamız gerekmez mi?

- Onun da zamanı var. Cevap aradığımız birkaç kişisel sorumuz var da.

Binanın açık olan ana kapısından geçip karanlık ve serin bir boşluğa girdiler. Yerdeki tahtalar leş gibiydi ve etraf çürümüş ağaç kokuyordu. Weaver boşluğa açılan kapıların aynı dairelere ait olabileceğini düşündü. Üst kata çıkan bir merdiven gözüküyordu.

- Bir dakika bekleyin.

Sanson karşılarına çıkan ilk kapıyı çaldı. Kapıyı siyah giyinmiş yaşlı bir kadın açtı ve Sanson’un üniformasını gördüğünde gözlerini korkuyla kırpıştırdı. Weaver aralarında alçak sesle neler konuştuklarını duyamadı, bir süre sonra kadın içeri girdi, kapıyı sürgüledi. Sanson geri geldi. “Birinci katta tek başına yaşayan bir Arap var, görünüşü de çocuğun anlattığına uyuyor. Kadın onu sadece görmüş, yoksa tanımıyor. Adam dokuz aya yakın bir süredir burada oturuyor ve belirsiz saatlerde gelip gidiyor. Kimseyle konuşmuyormuş. Kadın ne iş yaptığı hakkında hiçbir şey bilmiyor.”

- Başka bir şey var mı?

- Son günlerde onu pek görmemiş. Sanson yukarıya, sahanlığa baktı. Gidip bakalım, evde mi? Weaver, Sanson’un ardından gıcırdayan merdivenlere yöneldi.

Sahanlığa vardıklarında, karşılarına üç sağlam kilit takılmış kalın bir kapı çıktı.

- En azından, tedbirli olduğunu anladık. Sanson kapıya vurdu. İçeriden cevap gelmedi. Kapıyı kuvvetle yumruklamaya girişti. Kimsenin cevap vermediğini görünce, Weaver’a döndü. Burada bekleyin.

- Nereye gidiyorsunuz?

- Hemen dönerim.

Merdivenlerden indi ve birkaç dakika sonra, elinde çelik bir levyeyle geri döndü. Kahire'de askeri bir üniforma, sahibine neredeyse istediği her şeyi yapma izni verse de Weaver endişeliydi. "Elinizde arama emri olmadan kapıyı zorlamayacaksınız, değil mi?"

- Bu adam bir cinayete katılmış, üstelik çoktan uzaklaşmış da olabilir. Kadın onu birkaç günden beri görmediğini söylüyor. Üstelik evin arkasına da baktım. Merdiven olmadan pencerelere ulaşmak imkânsız, böyle bir mahallede de pencerelerin sıkıca kilitlendiğinden emin olabilirsiniz. İnanın bana, böylesi çok daha hızlı.

- Peki ya adam suçsuzsa?

- Aynı şekilde, suçlu ve saklanmaya çalışıyor da olabilir. Ama eğer masumsa, özür dileyip kilitleri yeniletirim. Sanson başka bir söz söylemeden levyeyi kapı ile pervaz arasına yerleştirdi, ucuna abandı kapıyı parçaladı. Daha sonra tabancasını çekti, kapıyı tekmeleyip içeri girdi. Etraf dağınıktı. Oda boştu. Tozlu örgü perdelerden içeriye güneş ışığı doluyordu. Pencerenin kenarında kadife kaplı bir sedir, alçak bir kahve masası, çıplak yere atılmış birkaç yastık ve duvara dayalı madenî bir soba görünüyordu. Odaya açılan üç kapıdan açı olanından, küçük bir mutfak görünüyordu. Weaver bir gazocağı, bir musluk ve birkaç raf gördü.

Sanson diğer odalara bakmaya giderken, Weaver mutfağa girdi. Raflarda kutular içinde yiyecekler, şeker, kahve ve baharat kavanozları vardı, ama dolapların içi bomboştu. Musluğun içinde koyu kahverengi bir leke gördü. Parmağını yaladı, lekeye değdirdi ve tekrar ağzına götürdü. Kahve. Sanson çağırdı. "Buraya gel." Weaver yatak odasına gitti. Öteki odalar gibi, gerekli olan eşyanın dışında, bomboş bir odaydı. Yerdeki şilte kirli gri battaniyelerle kaplıydı. Tahta kutular ve bir iki cellabenin bulunduğu karton valizin dışında ne duvarlarda resim ne de herhangi bir kişisel eşya.

- Weaver?

Weaver bir süre İngiliz'in sesinin nereden geldiğini anlayamadı, daha sonra sağ taraftaki küçük tuvaleti ve tepesindeki kırmızı ampulü fark etti. Sanson içerideydi. Dar odaya, onun yanına girdi.

- Ne buldunuz?

Tahta bir rafta minik bir fotoğraf makinesi, kimyevî madde kavanozları ve birkaç rulo film görülüyordu. Duvardan duvara gerilmiş ipten, kurumak için asılmış ve çamaşır mandallarıyla tutturulmuş negatifler sarkıyordu.

Sanson şaşırmıştı. “Dostumuzun fotoğrafçılığa büyük ilgisi var anlaşılan.” Makineyi alıp inceledi. “Bir Alman Leica’sı. Diğer odada bir şeyler buldunuz mu?”

- Hiçbir şey.

- Dairenin inceden inceye aranmasını sağlayacağım, kapı tamir edilip mühürlenene kadar bir nöbetçi gerekecek. Ondan sonra burayı gözetlemeye alır ve kimlerin geldiğini izleriz. Tren istasyonunda muhakkak bir telefon vardır. Ben karargâhı arayana kadar burada bekler misiniz?

- Ya bu arada Arap geri gelirse ne olacak? Sanson kemerini çözüp tabancasını Weaver’a uzattı. “Kendinizi güvende hissetmeniz için.

Mümkün olduğunca çabuk davranmaya gayret edeceğim. En fazla on dakika.” Weaver camı açtı. Havada en ufak bir esinti yoktu. Aşağıdaki arka avluya baktı. Binanın arkasında kokuşmuş çöp dolu bir alan vardı ve bu alana açılan kapının menteşeleri pas tutmuştu. Ön odadaki sedire oturdu, tabancayı kahve masasının üzerine bıraktı ve çevresini incelemeye koyuldu. Ortalıkta işe yarayacak eşyadan başka hiçbir şey yoktu. Ne biçim bir adamla karşı karşıya olduklarını gösterecek resimler, kişisel eşya ya da ufak tefek görünmüyordu. Yine de tek şilteli bir oda, bir iki elbise ve giriş kapısındaki üç kilit insana oldukça çok ayrıntı anlatmaya yeterliydi. Karşılarındaki adam gizliliğine düşkün, dikkatli, basit ihtiyaçları olan ve yalnız yaşayan bir insandı.

Adam aynı zamanda da casustu, bu artık şüphe götürmüyordu. Evir’i öldürdüğüne bakılırsa da, acımasız bir casus. Weaver birden meraklanmıştı. Acaba Evir neden öldürülmüştü? Ya da Arap, Kahire’de neyin peşindeydi? Almanların daha önce gece kulüplerinde, randevuevlerinde ya da barlarda kendilerine sempatizan buldukları doğruydu, ancak Rommel’in yenilgisinden beri sesleri solukları çıkmaz olmuştu. Dikkatini çeken bir şey daha vardı. Eğer adam casussa, telsizi olması gerekirdi. Asıl aramanın Sanson ve adamları tarafından yapılması gerektiğinin farkındaydı ama, merakı ağır bastı. Ayağa kalkıp mutfağa gitti. Dolapların içine parmaklarıyla vurdu, yeri ve duvarları kontrol etti ama yalancı kaplama bulamadı. Aynı aramayı yatak odasında ve karanlık odada da tekrarladı. Yoktu. Ön odaya dönüp aynı işleme girişti, yine bir şey bulamadı. Geriye sadece soba kalmıştı. Sobaya dokundu, uzun süredir yakılmamıştı, demiri soğuktu. Diz çöktü ve aşağıdaki tuğlaları çekmeye çalıştı. Biraz uğraştıktan sonra önce bir tuğlayı, sonra da bir diğerini yerinden oynatmayı başardı. Kısa bir çalışmadan sonra, dört tuğlayı çıkardığında bir girinti gördü. Elini

soktu, bir şeye dokunduğunu hissetti, yakaladığını çıkardı. Bulduğu, sağlam saplı, geniş kayışlı küçük bir deri valizdi. Kayışları açtı. Valizin içinde Alman yapımı bir kısa dalga telsiz aleti, kulaklıklar ve bir Mors şifre anahtarı bulunuyordu. Pillerin girintide saklı olduklarını ya da başka bir yerde bulunduğunu düşündü.

Kendi kendine gülümseyip hafif bir ıslık çaldı. “Oğlum Harry, bugün şanslısın.”

Birdenbire arkasında bir ses duydu ve döndü. Uzun boylu, sakallı bir Arap girişte duruyordu ve elinde de bir Walther vardı. Cellabe giymişti ve suratındaki öfkeden kendi bölgesine tecavüz edilmiş olmasına çok kızdığı anlaşılıyordu. Weaver ayağa kalktı. “Sen de kim?..”

- Telsizden uzaklaş. Arap İngilizce konuşuyordu. “Yavaş, çok yavaş.”

Weaver geriledi. Sanson’un tabancası kahve masasının üzerinde duruyordu. Arap, Weaver’in bakışlarını yakaladı. “Sakın ha, yoksa kurşunu yersin. Cebindekileri masanın üzerine boşalt.” Weaver söyleneni yaptı. Arap, Weaver’in kimliğini alıp inceledi, ne düşündüğü belli değildi.

- Amerikalı. Burada ne arıyorsun?

- Bir arkadaşımı arıyordum, kapıyı da açık görünce…

- Bana yalan söyleme, yoksa canından olursun. Soruma cevap ver, burada ne arıyorsun? Weaver telsizi gösterdi. “Ne aradığım açık.”

- Telsizi uzat.

Weaver valizi kapattı ve Arap’a vermeye hazırlandı. Aynı anda merdivenlerden ayak sesleri duyuldu. Arap şaşırdı, arkasına baktı. Weaver fırsatı kaçırmayıp atıldı. Adam geri dönerken Walther’in namlusun tutmayı başardı ve suratına sert bir yumruk attı, kırılan kemiğin çıkardığı sesi duydu. Tabanca patladı, kurşun duvara saplandı, Arap kendini geriye attı. Weaver tabancayı adamın elinden almaya uğraşırken, Arap’ın serbest eli kalktı. Weaver bıçağın parlaklığını gördü ve boynunda yakıcı bir acı duydu. Çığlık atarak Walther’in namlusunu bıraktı. Arap’ın taktığı çelmeyle yere yuvarlandı. Kapının dışından sesler duyuldu, bir saniye sonra Sanson’un adamları, ellerinde tabancalarıyla göründü. Arkalarında silahsız Sanson bulunuyordu. Arap telsize sarılıp pencereye koştu, bir ayağını dışarı sarkıttıktan sonra dönüp iki el ateş etti. Adamlardan biri göğsünden vurulup duvarın dibine yığılırken, ikincisi ardına saklanabileceği bir yer arıyordu. Sanson haykırdı. “Olduğun yerde kal, Weaver!” Weaver’in ensesindeki yara kanıyordu, yine de ayağa kalktı, masadan tabancayı aldı ve pencereye koştu. Aşağıda Arap’ın bir motosiklete bindiğini ve aleti çalıştırdığım

gördü. Sol eliyle nişan almaya çalıştı, ama Arap tabancasını kaldırıp iki el ateş etti, kurşunlar pencerenin altına çöken Weaver'in başının üzerinden ıslık çalarak geçti. Aşağıda, hareket eden motosikletin gürültüsünü duydu, kafasını kaldırdığında Arap yolu yarılamıştı bile. Weaver kolunu pervaza dayayıp daha iyi nişan almaya çalıştı, ama güçsüzlükten eli titriyordu. Göğsünden akıp gömleğini kızıla boyayan kam gördü. Bir saniye sonra Sanson yanındaydı, tabancayı ellerinden koparırcasına aldı.

Ver şunu bana!

Sanson nişan alıp şarjörü boşalttı.

Weaver'in en son gördüğü, köşeyi dönen motosikletin üzerinde rüzgârda dalgalanan cellabeydi. Sonra gözleri karardı, düştüğünü anladı ve her yer simsiyah oldu.

Onuncu bölüm

Berlin, 15 Kasım

Charlottenburg dışındaki kırmızı tuğlalı hastane, yüzyılın başında yapılıp yüksek duvarlarla çevrilmiş sağlam bir binaydı. Haider geldiğinde saat sabahın on biriydi. Mıcır kaplı giriş yolu ambulans konvoyları ve askerî kamyonlarla dolmuştu, askerler ve doktorlar sedyelerle taşınan düzinelerce sivile yardım etmeye uğraşıyordu. Tanıdığı bir hemşire merdivenlerden indi, Haider "anlaşılan, yine problemli bir gün" dedi.

- O Allah'ın belası Amerikan ve İngiliz bombaları diye acıyla cevap verdi kadın, "Hiç utanmazlar mı? Ölü ve yaralıların çoğu kadın ve çocuk." Hemşire, yanında yarası kanayan bir küçük kızla geçen sağlık elemanına yardım etmek için ayrıldı. Haider merdivenleri çıkıp resepsiyona yöneldi. Her yer karmakarışıktı, yaralılar bağırıyor, doktorlar emirler yağdırıyor, sağlık görevlileri her yöne koşuşturuyordu. Koridorun ucunda bir büroya yürüdü, kapıyı vurdu. Sabırsız bir ses duyuldu. "Girin." Emeklilik yaşını çoktan geçmiş, baskı altında olduğu her halinden belli ve beyazlar giymiş doktor, masasında bazı dosyaları karıştırıyordu. "Evet, ne var?"

- Buraya oğlumla ilgili olarak geldim, Pauli Haider. Yanık bölümünde yatıyor.

- Daha sonra gelin, şu anda elimizde elli yeni yaralı var ve sadece yarısına yetecek kadar yatağa sahibiz. Geri kalanları nereye yatıracağımı Allah bilir.

- Özür dilerim, Doktor Weiss'in nöbetçi olduğunu sanmıştan da.

- Weiss ve bütün ailesi dün akşamki bombardıman sırasında öldü. Bombalardan biri doğrudan evlerinin tepesine düştü.

- Bunu duyduğuma üzüldüm. İyi adamdı.

- Doktorların bile bombalara karşı dokunulmazlığı yok. Haider demiştiniz değil mi? Tam olarak ne istiyorsunuz?

- Hemşire dün Doktor Weiss'in benimle konuşmak istediğini söylemişti. Burada değildi, ev telefonu da cevap vermedi. Bu nedenle oğlumla ilgili önemli bir şey söyleyebileceğini düşünüp buraya gelmeye karar verdim.

Doktor içini çekti, dosya dolabına yürüdü ve istediği raporu arayıp buldu. "Pauli Haider, üç yaşında, buraya Hamburg'dan sevk edilmiş?"

- Ta kendisi.

Doktor raporu okuyup başını salladı. "Durumu parlak değil, ha? Yapılan deri aşılarından sonra iyileşiyor ama fosfor bombaları yüzünden vücudunun

büyük bölümü üçüncü derece yanıklarla kaplı ve durum oldukça kritik. Bu gibi yaraların iyileşmesi genellikle uzun zaman alır. Üstelik böyle bir çevreden uzaklaşması da şart. Müttefikler son zamanlarda hastanenin yakınlarını da bombalıyorlar ve patlama sesi onu çok rahatsız ediyor. Hamburg'da çektiklerinden sonra, buna şaşırmamak gerekir." Doktor yeniden iç geçirdi. "Burada acılarının azaltılması için morfinden bahsediliyor. Doktor Weiss'in sizi bu nedenle görmek istemiş olabileceğini sanıyorum."

- Ne demek istiyorsunuz?

- Şu anda sadece acil vakalara ancak yetecek kadar ilacımız var. Ona verilen ilaçlarda kısıntı yapmak zorundayız.

- Oğlum buraya alındığından beri her gün geldim, dedi Haider öfkeyle. Ne biçim acılar çektiğini biliyorum. Eğer bunu yaparsanız, daha da çok ıstırap çekecek.

- Birçok yaralı sivil ıstırap çekiyor Haider, askerlerimizi saymıyorum bile. İlaç fabrikalarının çoğu bombalardan yıkıldı; şu anda ilaç ve sağlık malzemesi sıkıntısı çekiyoruz. Askerlerin önceliği var ve bize ayrılan miktarlar azaltıldı. Bu son bombardımanlardan sonra, daha da sıkıntı çekeceğimizi sanıyorum. Üzgünüm, sizin için bir şey yapamayacağım.

Telefon çaldı, doktor ahizeyi kaldırdı. "Allah kahretsin, tamam. Geliyorum." Telefonu hırsla kapattı. "Görüyorsunuz, çok meşgulüm. Hemen ameliyathaneye gitmeliyim."

Haider kızgınlıkla bürodan çıkıp ikinci kattaki koğuşa gitti. Koğuş, yeni gelen yaralılarla doluydu. Köşede, etrafı perdeyle çevrili yatağı buldu. Perdenin arkasından bitkin görünüşlü bir hastabakıcı çıktı, elindeki tepside merhem ve kullanılmış sargı bezleri vardı. "Yine mi siz, Herr Haider? Tam da Pauli'nin pansumanını değiştirdim. Şu anda dinleniyor ama, içeri girebilirsiniz."

Haider perdenin arkasına geçti. Küçük oğlan tepeden tırnağa sargı bezlerine sarılmıştı. Derisi bazı yerlerde o kadar derin yanmıştı ki, özellikle kavrulan bacaklarına deri yamalar yapmak gerekmişti. Sadece yüzü görünüyordu, yüz derisi yer yer kabarmış ya da pembe yara izleriyle kaplanmıştı. Gözleri kapalıydı, kirpikleri kavrulmuştu. Alnında ter damlacıkları oluşmuştu ve uykusunda bile zor nefes alıyordu. - Pauli, beni duyabiliyor musun? Çocuğun gırtlağından anlaşılmaz sesler yükseldi, herhangi bir cevap veremeyecek kadar uyuşturulmuştu. Yatağın yanında tek bir iskemle, üzerinde su dolu bir tas ve bir bez bulunan madenî bir komodin

vardı. Haider orada uzun süre kaldı, arada sırada oğlunun alnını ıslak bezle sildi, çocuğun acıdan buruşmuş yüzüne baktı. Sargılı ellerine dokunmak istediğinde, Pauli uykusunda mırıldandı. Bu kadar küçük bir çocuğun çektiği korkunç acılara tanık olmak ve ona yardımcı olamamak insanı derinden rahatsız edici bir duyguydu. Haider içini öfke kapladığını hissetti, kendini tutmasa ağlayacaktı.

Genç bir hemşire başını perdenin aralığından uzattı. “Binbaşı Haider?” Gözlerini sildi. “Evet.”

- Sizi görmek isteyen bir bey var, efendim. Aşağıda, ziyaretçiler salonunda bekliyor.

Haider aşağıya indiğinde, kanepelerden birine oturmuş Wilhelm Canaris’i gördü. Buruşuk siyah takım elbise giymişti, elinde pardösüsünü ve şapkasını tutuyordu. Ayağa kalkıp elini uzattı.

- Jack, seni gördüğüme sevindim.

Haider uzatılan eli sıkmadı, Canaris devam etti. “Beni görmekten pek memnun olmadığını anlıyorum. Schellenberg’le görüştün mü?”

Ne olacak? Canaris başıyla hastanenin dışını işaret etti. “Dışarıya çıkmamızın bir sakıncası var mı? Özel bir şey konuşmak istiyorum.”

Amiral önde, ağaçlar arasındaki ince yolda birkaç adım attıktan sonra durdu. “Oğlun nasıl?”

- Bu seni neden ilgilendiriyor?

- Sorum samimiydi, Jack. Hemen kızma.

- Pek iyi değil.

- Zavallı çocuk. Bunu duyduğuma gerçekten üzüldüm.

- Beni neden görmek istedin?

Canaris derin nefes aldı. “Schellenberg’in sana anlattığı planın tamamen kendisine ait olduğunu bilmeni istedim. Dün akşam Himmler’le konuştum ve seni kullanma kararını yeniden gözden geçirmesini istedim, ama anladığım kadarıyla vaktimi kaybetmişim. Bu operasyonun başarılacağına çok güveniyor. Böyle bir planın uygulanabileceğinde emin ve senin de bu iş için ideal adam olduğunu söylüyor.”

- Ya sen, sen ne düşünüyorsun?

Canaris omuzlarını silkti. “Benim ne düşündüğüm önemli mi? Bildiğimiz hayalci SD planlarından biri işte. Senin gibi benim de kabul etmekten başka çarem yok. Ancak Himmler bu işte başarısızlığı kabul etmeyeceğini açık açık söylüyor. Eğer operasyon tamamlanırsa, sözünü

tutacak. Vaat ettiği her şeyi, hatta fazlasını yerine getirecek.” Canaris tereddüt etti. “Ama eğer başaramazsan.”

- Haydi, konuş Willy.

Canaris gözlerinin içine baktı. “Sanırım Amerika’da doğmuş olmandan ötürü olacak, Hitler’in anavatana bağlılığın konusunda bazı kuşkuları var. Bu nedenle de yanına Kleist ve Doring’i veriyorlar, işin gerektiği gibi yapılmasından emin olmak için. Eğer başaramaz ya da operasyon için gerekli bütün çabalar göstermezsen, Himmler bir daha asla oğlunu göremeyeceğin söylüyor. Görevini hafife alırsan, Kleist ya da arkadaşının beynin bir kurşun sıkma ihtimali de var.”

Haider’in yüzünü öfke bastı. “Allah’ın belası, aşağılı piç.”

- Bunlar, hatta daha da ağırları, daha önce söylendi, ama hiçbir işe yaramadı. Bir şey daha var. Schellenberg, Rachel’le senin konuşmanı istiyor.

- Neden ben konuşacak mışım?

- Walter’in siyah üniforması çoğu kimsede ürperti yaratıyor. Bunun yanı sıra, eğer işin içinde sen de varsan, Rachel’in daha anlayışlı olacağını umuyor. Canaris geniş bir zarf uzattı. “Karar vermesi için, Schellenberg’in önerisi dahil, onunla ilgili bütün ayrıntılar burada. Bu akşam Reichführer’in konuğu olarak Ravensbruck’ta bekleniyorsun. Şoförlerimden biri seni yedide alacak.”

- Şu aralarda Rachel’in nasıl olduğunu biliyor musun? Canaris, Haider’in yüzündeki endişeyi gördü. “Böyle yerler hiç de eğlenceli olmaz, ancak Ravensbruck bunların içinde en kötüsü değil. Schellenberg son günlerde iyi bakılmasını, istediği kadar yemek yemesini ve sağlığının düzeltilmesi için gerekenin yapılmasını sağladı. Bana, tutuklu olmasına rağmen, kötü muamele görmediğini anlattı. Anlaşılan kamp subaylarından biri, Rachel’in babasının öğrencilerinden biriymiş. Bu nedenle onu kötüsünden korumuş, hafif görevlerde çalışmasını sağlamış. Canaris yürümesini kesti ve yanındaki adama baktı. “Onu sevmiş miydin, Jack?”

Haider öteye, hastanenin bahçesine baktı. “Allah bilir. O kadar zaman önceydi ki, sanki başka bir hayattaydı.”

- Söyleyeceklerim seni teselli edecekse, Schellenberg’e bütün gelişmelerden haberdar olmayı istediğimi söyledim; ne de olsa, e iyi adamlarımdan birisin ve sana karşı sorumlu olduğumu sanıyorum. Canaris tereddüt etti, rahatsızlığı yüzünden okunuyordu. Son bir şey daha. SD ‘deki

bazı dostlarıyla karşılaştırıldığında, Walter çok daha Nazik görünüyor ama, o küçük boka zerre kadar güvenmiyorum.

- Ne demek istiyorsun?

Canaris omzunu silkti. “İstersen buna altıncı his de, yine de kafamın içinde alarm zilleri çaldıranın bu pis işte geçirdiğim yıllar sonucu kazandığım tecrübe olduğundan eminim; sanki bize hikâyenin tamamım anlatmıyormuş gibi bir hissim var, sanki sırtımızdan bir şeyler çeviriyor. Kendi küçük komplolarıyla ne kadar mutlu olduğunu bilirsin.”

- Hedefi ne?

- Ne yazık ki en küçük bir fikrim bile yok. Ama seni uyardım, bundan sonra dikkatli ol. Haider zarfı ceketinin cebine soktu. “Denerim. Bana bir iyilik yap, Willy.”

- Ne istersen.

- Ben yokken Pauli’yle ilgilen. Eğer geri dönemezsem, onunla ilgilenilmesini sağla. Bana söz ver.

- Tabu. Canaris elini omzuna koydu. Talihin açık olsun, Jack. Tek söyleyebileceğim bu. Mısır’dan canlı ve tek parça halinde dönmeye bak.

On birinci bölüm

Berlin

1935 yılında Heinrich Himmler'in emriyle kurulan Ravensbruck konsantrasyon kampı, sadece kadın mahkûmlar için kullanılan üç kamptan biriydi. Kurutulmuş bir bataklık üzerine inşa edilmiş, çeşitli politik suçluları, Çingene ve Yahudileri, fahişeleri, kadın savaş esirlerini, Müttefikler kadın casusları ve resistantları[9] barındırıyordu. O akşam, Mercedes Potsdam Otoyolu'ndan ayrılıp kuzeye yöneldiğinde hava karanlık ve yağmurluydu. Haider, der yağmurluğu ve yumuşak şapkasıyla arka koltukta oturuyordu. Karanlık akşam bulutları yer yer uçaksavar mermilerinin ışığıyla aydınlanıyordu; Berlin'in kuzey mahallelerinden bazıları da alevler içindeydi.

Şoföre dönüp "Pis bir gece" dedi. Çavuş çevresine bakındı. Arkadaki yolcu, şapkası ve deri yağmurluğuyla Gestapo'yu andırıyordu. "Daha iyiye gideceğine, daha da kötü olacağa benziyor. Müttefikler üç gecedir tepemizden aşağı bomba yağdırıyor. Tehlikeli zamanda yaşıyoruz." Mercedes ana yoldan ayrıldığında Haider camı indirdi. Yol kenarındaki tabelada Ravensbruck yazıyordu; hemen altında da "Eintrit Verboten". Girmek yasaktır. Yolun sonunda iki tarafı yüksek dikenli tellerle çevrili ağır tahta barikatlar, barikatların hemen gerisinde de bir nöbetçi kulübesi görülüyordu.

Haider sırtının ürperdiğini hissetti. Kalbi, anlayamadığı bir nedenle hızla çarpıyordu. Kulübeden cilalı yağmurluk giymiş iki SS nöbetçisi çıktı, bir tanesinin elindeki tasmanın ucunda bir kurt köpeği vardı. Mercedes durduğunda çavuş kâğıtları gösterdi, barikatlar açıldı. Aralıklarından rüzgârın geçtiği küçük bir kulübe hazırlanmış, içine bir masa ve iki iskemle konmuştu. Haider yalnızdı, parmaklarını masaya vurarak geçirdiği bekleme süresi ona sonsuz gibi görünüyordu. Midesinin derinliklerinde daha önceden hiç hatırlamadığı bir sıkıntı hissediyor, korku ve heyecan arasında gidip geliyordu. Sonunda kapı açıldı ve iki SS kadın muhafız, ortalarında Rachel, içeri girdi. Solgun görünüyordu. Çizgili kahverengi kumaştan kamp üniforması giymişti, saçları kısa olmalarına karşın, dibinden kazımamıştı.

- Merhaba, Rachel.

Bir iki saniye kadar Haider'in odada varlığına inanamadı.

Jack?

Soluk görüntüsüne rağmen hâlâ çok güzeldi. Çıkık elmacık kemikleri, geniş, mavi gözleri, dolgun dudakları… Haider birden göğsünün üzerindeki dayanılmaz ağırlığı yeniden hissetti. Nöbetçilere döndü. “Bizi yalnız bırakın.” Kapı kapanınca, karşısında sessiz ve hareketsiz duran Rachel’e yaklaştı, yavaşça yanağım sıktı. “Zavallı Rachel, sana ne yaptılar?”

- Sen olduğuna bir türlü inanamıyorum. Seni görmekten o kadar mutlu oldum ki, o kadar mutlu. Bütün olanlar Rachel için fazlaydı. Kızın gözlerinin kenarındaki gözyaşlarını gördü, bir saniye sonra kollarındaydı. Kamp üniformasının ince kumaşının dışına taşan vücut sıcaklığını duydu, birbirlerini rahatlatmak istercesine bir süre öyle durdular. ‘Tamam, tamam. Lütfen otur.” Onu masaya götürdü, ikisi de oturdu. “O kadar uzun zaman geçti ki. Nasılsın?” Rachel gözlerini sildi. “Hayattayım. Bunun da önemli olduğunu sanıyorum.”

- Özür dilerim, sana ve ailene olanları yeni duydum. Daha önce öğrenmiş olsaydım.

Sesi yavaşladı ve Rachel “Beni bunun için mi görmeye geldin?” diye sordu.

- Hayır, başka nedenden. Ama daha önce konuşmak istiyorum. Sence sakıncası var mı?

- Konuşmak mı? Ne hakkında?

Dosyayı önündeki masanın üzerine koyup açtı, Rachel’e baktı. “Her açıdan zor günler geçirdin. Dört yıl burada tutukluluk, baban da Dachau’da. Bütün bunların pek mutluluk verici olabileceğini sanmıyorum.”

Rachel bir süre cevap vermedi, ağzım açtığında sesi güvensizlik doluydu. “Kimin için çalışıyorsun, Jack? Gestapo mu?”

Hayır. Haider’e baktı, şapkayı ve deri yağmurluğu göstererek “Giyimin insanda başka düşünceler çağrıştırıyor.” Başım salladı. “Sadece kötü bir seçim. Abwehr’de binbaşıyım. Askeri haber alma. Sana bir öneri getirdim, Rachel. Daha doğrusu, üstlerim sana bir öneride bulunmamı istediler. Benimle birlikte Mısır’a geri dönmek ister misin?”

Kızın yüzündeki şaşkınlığı gördü. “Biraz daha sabret, anlatacağım. Babam bir daha görmek, her ikinizin de serbest bırakılmasını istiyor musun?” Kulaklarına inanamıyordu. ‘Tabiî, tabiî isterim.”

- Öyleyse söz veriyorum, Dachau’dan çıkarılacak, iyi bir özel hastaneye yatırılacak, sağlığını yeniden kazanması için en uzman doktorlardan yardım görecek. En önemlisi, her ikinizin de serbest bırakılacağına ve istediğiniz an Almanya’dan ayrılmanıza izin verileceğine söz veriyorum. Bunun

karşılığında, bir operasyona katılmayı kabul edeceksin. Oldukça basit bir operasyon. Kahire'de önemli bilgiler toplamamız gerek. Belki de bilmiyorsun, Kahire Müttefiklerin elinde."

- Anlamıyorum, ne çeşit bilgiler?

Haider başını salladı. "Bütün bunlar gizli şeyler ve seninle hiç ilgisi yok. Senin bütün yapacağın görüntüyü kurtaracak ekibe katılmak. Bahanemiz, savaş nedeniyle Kuzey Afrika'da sıkışmış bir arkeoloji ekibi olmak. Hepsi bu. En fazla birkaç günlük bir iş, daha sonra sen de baban da serbestsiniz."

- Kimin sözü?

- SS'lerin Reichführer'i Heinrich Himmler ve Abwehr Başkanı Amiral Wilhelm Canaris'in sözüyle Ona deliymiş gibi bakakaldı, daha sonra gülmeye başladı. Haider sordu. "Bu kadar komik ola ne?"

- Şeytan'a daha kolay inanırım. Nazilere yardım etmeyi benden mi istiyorsun? Babama ve bana yaptıklarından sonra onlara nasıl güvenirim?

- Güvenemezsin. Tek söyleyebileceğim, benim de aynı gemide olacağım. Şeytanla derin mavi deniz arasındayım.

Nasıl?

- Seni pek ilgilendirmeyecek uzun bir hikâye. Şu anda tek yapman gereken, karar vermek.

- Peki, kabul edersem, ne olacak?

- Serbest bırakılacak ve Berlin'de bir kışlaya nakledileceksin. Orada ekibin geri kalanlarıyla buluşup ne yapılması gerektiği konusunda ayrıntılı bilgi alacaksın. Kısa bir süre sonra Mısır'a uçacağız. Yapacağımız iş tehlikeli değil desem yalan söylemiş olurum. Eğer Müttefikler topraklarında yakalanırsan, düşman casusu olmaktan kurşuna dizilebilirsin. Ama her şey plana göre gelişirse, karşılaşacağımız risk çok az olur. Görevimiz bittikten sonra, Almanya'ya geri getirileceğiz. Ondan sonra, babanla birlikte yirmi dört saat içinde İsveç'e giden bir gemiye bindirileceksiniz.

- Ya kabul etmezsem?

Haider yavaşça ayağa kalktı, cama yürüdü. Yağmur hızını artırmıştı. Geri dönmeden önce bir tereddüt am geçirdi. "Eğer kabul etmezsen, bana söylenenlere göre ikiniz de yarın kurşuna dizileceksiniz." Bütün duygularını uzun süre önce harcayıp bitirmiş bir kadın gibi, ifadesizce Haider'e baktı. Haider başını üzüntüyle salladı. "Özür dilerim, Rachel, ama bütün bunlar benim sözlerim değil. Ben sadece bu işe istemeden katılmak zorunda kalan bir aracıyım. Ama eğer bana sorarsan, Mısır'da birkaç gün ve daha sonra

serbest kalma fırsatı, ölüm mangasından çok daha iyiye benziyor. Sana verilen sözlere güvenip güvenemeyeceğini düşündüğünü biliyorum. Ancak inan bana, ben de aynı sözlere güvenmek zorundayım."

- Bütün söylediklerin ciddî, değil mi?

- Hem de nasıl. Sana neden fazladan yemek verdiklerini, kamp doktorunun birdenbire sağlığınla neden bu kadar ilgilendiğini sen de merak etmişsindir. Şimdi artık biliyorsun.

Sana söyledim, ben sadece aracıyım. Senin ve babanın kaderi, benim kontrolümün dışında. Yapacaklarım ya da söyleyeceklerimden hiçbiri durumu değiştiremez."

Masaya geri dönüp oturdu. Boğazında bir şeyler hissediyordu. "Uzun zamandır sana söylemek istediğim bir şey var. Belki bir teselli değil ama, ne karar verirsen ver, bunu bilmeni isterim."

Ne?

- Harry'nin de aynı şeyler duyduğunu bildiğim için sana hiç söyleyemediğim bir şey. Hepimiz çok yakın dost olduğumuz için, aramızdaki ilişkiyi yıkmak istemedim. Seni Sakkara'da gördüğüm ilk dakika, sana âşık oldum. Fransızlar buna coup defoudre[10] diyorlar. Bütün aşkların en şiddetlisi.

Rachel cevap vermedi. Aralarındaki sessizlik gergindi. Haider birden rahatsız oldu, ayağa kalktı ve iskemlesini geri itti. Rachel'e bakarken kendi içinde kopmakta olan güçlü fırtınayı duydu.

- Seni biraz yalnız bırakıp teklifi düşünmene fırsat vereceğim. Şoför Haider'i Wannsee'deki yazlığına geri getirdiğinde, saat gece yarısını geçiyordu. Eve girerken yağmur hâlâ şiddetini koruyordu. Evin önündeki alanda park etmiş siyah Opel'in içinde deri pardösülü iki Gestapo memuru bekliyordu ve Opel'in yanında Schellenberg'in Mercedes'i duruyordu. Schellenberg'e gelince, çoktan içeri girmiş, ateşi yakmış, bir elinde şampanya kadehi, diğerinde sigara, divanda oturmuş bekliyordu. "Berbat bir gece. Kendi evimdeymiş gibi davranmaya ve kendime bir içki almaya karar verdim. Senin için sakıncası yoktur umarım?" Sırıttı. "Nasıl gitti?"

Yağmurluğundaki yağmur damlalarını silkeleyen Haider öfkeyle cevap verdi. "Kabul etti. Yaptığın öneriyi görünce, kabul etmesine pek şaşırmadım."

- Dünya hali, Jack. Schellenberg heyecanlı görünüyordu, ayağa kalktı. Kadehini boşaltıp bıraktı. "Öyleyse işimiz yolunda gidiyor.

Harika."

- Rachel’in rolünü becereceğini umarım.
- Saçma. Sağlığı oldukça iyi. Artık istesek de başkasını bulmak için çok geç. Gözünü onun üzerinden ayırmaman ve isteneni yaptığından emi olman gerekecek. Ona savaşın son durumu hakkında bilgi vereceğim. Ravensbruck’ta bu kadar uzun süre geçirdikten sonra, son olaylardan haberdar olmaması doğal. Schellenberg gülümsedi. Tabiî, anlatacaklarım seçme şeyler olacak. İhtiyacı olduğu kadarını öğrenmesi yeterli.
- Benim için bir şey yapmanı istiyorum. Nedir?
- Oğlumun morfine ihtiyacı var. Hastane, ilaç sevkiyatının azaltıldığını söylüyor. Pauli’nin şimdikinden daha fazla acı çekmesini istemiyorum. Bir de onun Berlin dışında, daha az bombalanma tehlikesiyle karşılaşacağı bir hastaneye nakledilmesini istiyorum. Schellenberg başıyla onayladı. ‘Tamam. Neler yapabilirim, bir bakayım.”

Haider köpürdü. “Sadece bakma, yap.” Schellenberg aynı tonla cevap verdi. “Sinirlerin, Jack. Gerekli ilginin sağlanacağın söyledim, söylediklerimi de yapmak niyetindeyim. Sana neler oluyor?”
- Çalışma biçiminden fazla hoşlanmadığımı anlatayım, yeter. Bir şey daha söyleyeyim mi? Bütün bunları düşündükçe, içimi kötü bir duygu sarıyor. Çok kötü bir duygu.
- Saçma; başaracaksınız, başarmalısınız.
- Bir şey daha. Eğer Rachel Stern bu işten sağ kurtulursa, sözünü tutmak zorundasın; yoksa seni tüfekle aramaya gelirim, Walter. Sana hayatım üzerine yemin ediyorum, gelirim. Bu bana bir idam mangasına mal olsa bile.”
- Gerçekten de sert sözler, ama kararlılığını beğendim. Schellenberg’in sesi kesindi. Verilen sözler tutulacak, bundan emin olabilirsin.

Haider ıslak yağmurluğunu iskemlenin arkalığına fırlattı. “Şimdi n olacak?”
- Yol arkadaşlarınla yarın sabah tanışacaksın. Sabah saat yedide Lichterfeld SS Karargahı’nda. Kız oraya bu gece nakledilecek. Yarın saat 06.30’da seni alması için bir şoför gönderirim.
- Ondan sonra?
- Zaman bize karşı, bu nedenle acele etmemiz gerekecek. Önce Kleist, Doring ve senin için çok sıkı bir brifing yapılacak ve yeni kimliklerinizle ilgili ayrıntılı bilgi verilecek bütün bunların üç günden fazlasını alacağını sanmam- ondan sonraki gün birbirinizi daha yakından tanıyacaksınız. Ondan sonra da; eğer Uboot’lar ya da Luftwaffe bir mucize gerçekleştirip

bu pis işi bizim yerimize yapmamışlarsa, Himmler'in son onayını da aldıktan sonra önce Roma'ya, mümkün olursa da aynı gece Mısır'a götürüleceksiniz. Kahire'deki ajanımıza bir mesaj gönderilmiş ve isteklerimiz iletilmiş olacak. Talimatlarda ihtiyacını duyacağınız her çeşit malzemeyi sağlaması ve gelişiniz için hazırlık yapması da istenecek.

- Bütün bunlar biraz aceleye getiriliyormuşa benziyor.

- Bilinen zaman kısıtlamaları dışında, Akdeniz için hazırlanan uzun dönemli hava tahminleri de oldukça kötü. Daha sonra gidemeyeceğinizi düşünerek, bir a önce Mısır'a varmanızı istiyorum. Operasyonu ertelemek ya da iptal etmek riskine giremeyiz.

- Öyleyse gitmeden önce oğlumu son bir kez görmek istiyorum. Schellenberg başını salladı. "Maalesef bu imkânsız, güvenlik nedenlerinden. Şu andan itibaren hepiniz operasyon için çalışıyorsunuz ve benim korumam altındasınız. Aslında şu anda Lichterfeld Karargahı'nda uyuyor olmalıydın." Haider itiraza hazırlandı, ancak Schellenberg onu susturdu. "Unut bunu, Jack, boşuna zaman kaybediyorsun. Bunlar Himmler'in kendi emirleri; dışarıdaki Gestapo memurlarının görevi de benim iznim olmadan bir yere ayrılmana engel olmak." Ayağa kalktı. "Şimdi biraz uyusan iyi olur. Yarın oldukça hareketli bir gün olacak." Kapıya gitti, açtı, dışarıdaki şiddetli yağmura baktı. "Allah'a şükür, bu hava bombardıman uçaklarını engelledi." Ürperdi, yakasını kaldırdı ve değişik bir ifadeyle Haider'e baktı. "Kız için duyguların hâlâ değişmemiş mi, Jack?"

- Sana ne?

Schellenberg omuzlarını silkti. "Sadece merak ettim."

- Cehenneme git.

- Canaris'in sana Himmler'in tehdidinden bahsettiğini sanıyorum.

- Anlattı.

- İhtiyar Heinrich söylediğini yapar. Tatsız bir şey, ama ne yapalım. Senin yerinde olsam başaramamayı aklımdan bile geçirmezdim, Jack, sadece bu işe bütün enerjimi verirdim. Yoksa hayat, ne senin ne de oğlun için yaşanmaya değmez olurdu. Schellenberg kapıya dönmeden önce haince sırıttı. "Merak etme, oğlun sen dönene kadar en sıcak ilgiyi görecek."

On ikinci bölüm

Kahire

Weaver başını eğdi ve kadın doktor yarasını dikerken hareket etmemeye çalıştı. İngiliz Amerikan hastanesinde küçük bir odadaydı. Bir hemşire morfin iğnesi yapmıştı ve içinde sıcak bir huzur duygusu vardı. Acı daha sonra, ilacın etkisi geçince kendini gösterecekti. Doktor bir dikiş daha attı, gülümsedi. “Harika bir şey, bu morfin. Bütün dertlerinizi unutturuyor. Yaranız oldukça derin. Hayatta kaldığınız için şanslısınız.” İngiliz’di, çok güzeldi ve nefis mavi gözleri vardı. “Nasıl oldu, söyler misiniz?”

- Biri bıçakla saldırdı.

- O kadarını ben de anladım.

Konu istihbaratla ilgili olduğundan, doktor ne kadar çekici olursa olsun, Weaver daha fazla bilgi vermek istemedi. “Bitti mi?”

- Bir dikiş daha. Deriyi deldi, son dikişi bitirdi. Düğüm attı, kalan ipliği makasla kesti. Hemşire Weaver’in yarasına tampon koydu ve sardı.

- İyi olacak mıyım?

- Yara kapandıktan sonra izi kalacak, yoksa endişelenecek bir şey yok. Biraz sarsıldınız, o nedenle bir iki hafta dinlenmeniz gerekecek. Birkaç gün sadece sıvı gıda alın, çorba ya da glikoz ve su karışımı gibi şeyler, yoksa yutkunmak gerçekten acı verebilir. Ağrınızı azaltmak için size morfin hapları vereceğim. İyileşene kadar, ensenizi fazla oynatmamaya çalışın, yoksa dikişler atabilir.

- Gerçekten de dinlenmem gerekiyor mu?

- Yarbay Weaver, epey kan kaybettiniz ve yaranız oldukça derin. Bir santim daha derine inmiş olsa, şu anda morgda yatıyor olurdunuz. Doğru eve gidip yatın.

Kapı açıldı ve Helen Kane girdi. Endişeli görünüyordu. “Nasıl, Doktor?”

- Yaşayacak. Weaver’a bir şişe dolusu hap verdi. “Ağrınız çekilmez olunca bunlardan iki tane alın. Bu haplar biraz yavaş hareket etmenize ve kendinizi sarhoş gibi hissetmenize neden olabilir, ama bu da ödemeniz gereken bir fiyat. Gelecek sefer daha dikkatli olmaya çalışın. Dostça gülümsedi, hemşireyle beraber çıktı. Helen sordu. “Kendinizi nasıl hissediyorsunuz, efendim?”

- Berbat.

- Hiç olmazsa iyi bir şey var.

Ne?

- Galiba doktor sizden hoşlandı. Gözlerini sizden ayıramadı. Weaver gülümsemesini bastırdı. Ensesindeki sargıya dokundu. Sıkı görünüyordu. Kafasını çok az hareket ettirebiliyordu ve başı dönüyordu. Hastaneye getirilişini hayal meyal hatırlıyordu. Arap'ın bıçaklamasından sonraki her şey karışıktı. Yataktan inip ceketine uzandı. Helen Kane yardım etmek için elini uzattı. "Biraz dinlenmek iyi olmaz mıydı?"

- Daha sonra. Arap konusunda neler oluyor, Helen?

- Yarbay Sanson sizinle görüşmek istiyor. Koridorda bekliyor. Sanson açık camlı ve vantilatörlü bekleme odalarından birinde bekliyordu. Weaver'in sargılı ensesini, gömleği ve ceketi üzerinde kurumuş kan lekelerini görünce ilk kez dostça konuştu.

- Epey kötü yaralanmışsın. Konuşacak halin var mı?

- Elbette.

Sanson Nazikçe konuştu. "Bir sakıncası yoksa, arabada bekler misin, Helen?"

Helen Kane dışarı çıkınca bir sigara yaktı ve kızın bahçede yürümesini izledi. "Senin iyiliğinle çok ilgili, Weaver. İkinizin arasında bir şey mi var?"

- Aynı rütbede iki subay olarak, hakaret kabul etmezsen, bunun seni hiç ilgilendirmediğini söylemek isterim. Sanson kızardı. Weaver'in söylediklerini kişisel bir hakaret olarak almıştı, buz gibi bir ifadeyle yanındaki koltuğu gösterdi. "Otur." Pencerelerden birinin yanına oturdular. Güneşin ısıttığı çimlerde hemşireler, yanlarında ağır yaralanmış askerler, tekerlekli sandalye ya da koltuk değneğiyle ilerleyen adamları, İtalya'dan dönmüş savaş yaralılarını gezdiriyordu. Yaralı askerlere ve Sanson'un deri parçasıyla kapatılmış gözüne bakınca, Weaver sadece bir bıçak yarası almış olmaktan mutluluk duydu. En son Cezayir'de yaralanmış, düşman havanından çıkan bir şarapnel parçası kasığına girmişti. Çok kan kaybettiği ve birliği düşman topçusunun ateşi altında ağır kayıp verdiği için kurtulması, neredeyse mucize olarak görülüyordu. Hareket edemiyordu. Subay arkadaşlarından biri düşman ateşi altında kahramanca sürünerek gelmiş, on sırtlayarak Amerikan hatlarının gerisine, güvenliğe taşımıştı. Eğer kurtarılmasaydı, Weaver'in ölmüş olacağı kesindi. Oran'daki hastanede altı hafta yatıp sıkıldıktan sonra, aktif göreve tekrar dönebildiği için mutluydu.

Sanson sinirli bir sesle konuştu. "Şansın varmış kurtuldun. Bizim çavuş senin kadar talihli değildi. On dakika önce, koridorun ucundaki koğuşta

öldü.”

- Gerçekten üzüldüm.

- Ben de. Her haliyle çok iyi bir askerdi. Sanson öfkelenmişti. “Sana bir şey daha söyleyeceğim, Weaver. Benim işimle ilgili bir şey. Eğer daireyi aramaya girişip burnunu sobaya sokmak yerine elinde tabanca gerektiği gibi nöbet tutsaydın, çavuş hâlâ hayatta olacaktı.” Weaver üzüntülüydü. “Belki de haklısın. Ama Arap’ın yüzüne bakınca, yoluna çıkan herkesi öldürmeye kararlı olduğu anlaşılıyordu. Gerekli olsaydı, odada bulunan herkesi öldürecekti. Çavuşun ölümüne üzüldüğümü söylerken samimiydim. Onun yerine ben de ölmüş olabilirdim.” Sanson cep defterini çıkardı, kısaca cevap verdi. “Unutalım, Weaver. Şu anda tartışmaya hiç niyetim yok. Ben yanından ayrıldıktan sonra neler olduğunu anlatabilirsen, sevinirim.” Weaver anlattıkça Sanson not aldı. “Eğer adamımız düşündüğümüz cinsten biriyse, mutlaka başka bir güvenli yeri vardır. Yine de otelleri, pansiyonları araştırmamız gerek. Daireyi gözetlemenin bir yararı olacağını sanmıyorum; oraya artık hiç dönmeyecektir. Kahire’deki bütün karakollara adamla ilgili bilgi verdim, diğer kiracıları sorgulamaya aldık, ev sahibini bulmaya çalışıyoruz. Belki de adamın kimliği hakkında söyleyecekleri vardır.”

- Daireyi aradın mı?

- Baştan aşağıya. Sobanın altına saklanmış bir telsiz pili dışında hiçbir şey bulamadık. Pilinin olmaması, telsizi çalıştırmasını engellemez. Herhangi bir araba aküsü de aynı işi görür. Son zamanlarda Kahire dışına yönelik telsiz konuşmaları olup olmadığını kontrol ettiriyorum. Telsiz bölümüne bütün sinyalleri izlemelerini söyledim. Bu arada, bulduğumuz fotoğraf makinesi, belgelerin resmini çekmek için kullanılan bir makina ve minyatür film ruloları kullanıyor. Telsizi de gördükten sonra, o herifin ciddî bir iş peşinde olduğunu söyleyebiliriz. Düşman casuslarıyla ilgili tecrüben var mı, Weaver?

Mısır’ın iç güvenliği İngilizlerin konusuydu; bu konuda deneyimli olanlar onlardı, bu nedenle de Amerikalılar arka planda kalmayı kabul etmişlerdi. “Pek yok.”

- Onları yakalamak benim kişisel haçlı seferim de diyebiliriz. Sanson yüzünü, kapalı gözünü ve yarasını işaret etti, sesi acılıydı. Herhalde bunları merak ettin. Bütün bunlar, Almanlar adına çalışan Raul Hosini adlı bir adamın hediyesi. On sekiz ay kadar önce onu İskenderiye’de bir evde Rommel’in üslerinden biriyle telsiz haberleşmesi kurduğu sırada

sıkıştırdım. O da bıçağı büyük maharetle kullananlardandı. O kadar becerikliydi ki, beni tek gözle bırakmayı başardı.

- Kaçtı mı?

- Sadece kısa bir süre için. Onu tekrar kıstırdım ve nalladım. Sanson sigarasını yere attı, çizmesiyle ezip söndürdü. İtalyan casuslarını yakalamak hep kolay oldu; kentteki en güzel kadınları bulur ve yataklarının altına bakarsın. Akıllı adamlar olduklarından, İtalyanlar genellikle insanı uğraştırmaz, teslim olurlar. Ancak Almanlar tamamen değişik. Şimdiye kadar karşılaştığım en profesyonel ve en acımasız ajanlar Alman'dı. Bazılarının Gestapo ya da SD tarafından eğitilmiş olduğunu düşünürsen, buna da şaşırmamak gerek.

- Arap'a ne oldu?

_ Oh, bir casus, buna şüphe yok. Önemli olan, neyin peşinde olduğu. Bir de Evir onun için ne yaptı da hayatıyla ödedi?

- İkametgâha sızmış olabileceğini gerçekten de düşünüyor musun? Sanson ayağa kalktı, Weaver'in tepesinden baktı, sesi hâlâ buz gibiydi. “Kontrol edip öğrenmemiz gerekirdi, değil mi? Yine de samimi düşüncemi öğrenmek istiyorsan, söyleyeyim. On yıldır polislik yapıyorum, burnum bu seferki kadar kötü kokular almamıştı. Her ikimiz de sizin başkanın, bizim başbakanla birlikte gizli bir toplantı yapmak için haftaya buraya geleceğini biliyoruz. İstihbarat raporlarımız Almanların bu konuda ümitsizce bilgi edinmeye çalıştıklarını belirtiyor. Bunun nedeni oldukça açık. Bu da ikimizin endişelenmesine yeterli bir neden, öyle değil mi?”

Nil Nehri'nin ortasında lüks bir vaha olan Cezire Adası‘ndaki Cezire Spor ve Yarış Kulübü, on dört dönüm bakımlı bahçesi, tenis kortları, üç polo sahası, yüzme havuzları, restoran ve barlarıyla Kahire'nin en gözde kulübüydü. Üyelerden büyük çoğunluğu diplomatlar, varlıklı Avrupalılar, yüksek rütbeli Müttefikler subaylarıydı ve üyelikte bekleme listesi neredeyse kulübün at yarışı parkuru kadar uzundu. Weaver öğle yemeğinden hemen sonra geldiğinde, bar, siviller ve görevlerini bitirmiş subaylarla tıklım tıklımdı. Bir viski soda ısmarladı, bir yudum aldı ve yutkunmanın çok acı verici olacağım hissetti. Duş almış ve sivil elbiselerini giymişti, ince keten bir takım ve açık yakalı bir gömlek. Boynundaki sargılar nedeniyle üniforma gömleği giymek ve kravat takmak imkânsızdı, morfinin etkisi kayboldukça yaranın acısı kendini hissettirmeye başladı. Her zamanki ütülü üniforması ve apoletlerindeki parlak yıldızlarıyla General George Clayton'ın bara girdiğini gördü. Amerikan askerî ataşesi sertliğiyle

ünlü, işini çok ciddîye alan bir subaydı. “Merhaba Harry. Oldukça zorlu bir sabah geçirmişe benziyorsun.”

Haklısınız, efendim.

Clayton’ın arkasından, terli tenis elbiseleri ve raketiyle Amerikan büyükelçisi geldi. Alexander Kirk, dostça bakan mavi gözlerinin gerisinde çelikten bir irade yatan yakışıklı ve zarif bir adamdı.

- Sayın Büyükelçi, oyununuzu böldüğüm için özür dilerim, efendim.

- Yarbay Weaver, sizi yeniden görmek çok güzel. Weaver, Kirk’le el sıkıştı. Clayton verandadaki boş masaları işaret etti. “Bir yürüyüş yapıp daha sakin bir yer bulmaya ne dersiniz?”

Büyükelçi ve general, peşlerinde Weaver, dışarı çıkıp hasır koltuklara oturdular. Büyük Latin yelkenleriyle iki büyük Nil gıyasesi[11] zarif zarif süzülerek önlerinden geçti. Palmiye ve okaliptüs ağaçlarının ötesinde, otuz kilometre uzaklıktaki Gize Piramitleri gözüküyordu ve Weaver, İngiliz ve Amerikan ordusu mühendislerinin zirve konferansının son hazırlıklarıyla uğraştıklarını biliyordu.

Clayton bir puro yaktı, yaklaşan bir garsonu eliyle göndererek sordu. “Gırtlağını kesmeye çalışan bu Arap’la ilgili hikâye de ne?” Weaver olanları ayrıntılarıyla anlattı; sözünü bitirdiğinde önce uzun bir sessizlik oldu, daha sonra büyükelçi konuştu. “Yarbay Sanson’un bu hırsızın nöbetçilerin haberi olmadan kasamı açtığına inandığını mı söylemek istiyorsunuz? Bu inanılmaz bir hikâye.”

- Bunun mümkün olduğunu söylüyor, efendim. Clayton araya girdi. “İkametgâh sıkı güvenlik altında. Bunu sen de biliyorsun, Harry.” Büyükelçi devam etti. “Kasada hiçbir eksik yok.”

- O zaman size bulduklarımı anlatmam iyi olur, efendim. Clayton purosunu çiğnemekten vazgeçti. “Bence de.” Weaver büyükelçiye baktı. “Çalışma odanızın penceresinde belli belirsiz çizikler var, bunlar bir bıçağın bıraktığı izler olabilir. Çimenlerin öbür tarafındaki ağaçların altında da izler bulduk. Yarbay Sanson bunların ayak izleri olabileceğini düşünüyor. Hâlâ parmak izlerini kontrol ediyoruz ama, bir sonuca varmak için daha erken.”

Kirk koltuğunda huzursuzca kımıldadı. “Peki ya siz ne düşünüyorsunuz, Yarbay Weaver?”

- Gerçek şu: kasa hırsızı, henüz bilmediğimiz bir nedenle öldürüldü. Arap’ın evinde bir telsiz vardı, onu geri alabilmek için beni öldürmekten çekinmedi. Bu da telsizin çok önemli olduğunu gösteriyor; demek ki Almanlarla temas halinde. Bir de fotoğraf makinesi var. Belki kasadan

hiçbir şey alınmadı, ama bütün belgelerin fotoğrafı çekilmiş olabilir. Geçen haftaki programınızı hatırlıyor musunuz, efendim?

- Pazartesi, özel bir toplantı için İngiliz Büyükelçiliği'ne gittim ve saat 17.30'da döndüm. Salı günü evdeydim. Çarşamba, Türk büyükelçisinin ikametgâhında bir yemeğe katıldım, saat sekizde gidip gece yarısı döndüm. Perşembe, ikametgâhtan ayrılmadım, çalışma odamda kalıp işlerimle ilgilendim, cuma, yine öyle.

- Çarşamba akşamı, kaç nöbetçi vardı?

- Her zamanki gibi, en az bir düzine. İkametgâh içinde sekiz, kapı kulübesinde iki, girişte iki. Düzenli aralıklarla ikametgâhın hem içinde hem de dışında devriye gezerler.

- Nöbetçi subay, nöbet teslimlerinde olağanüstü bir şey olmadığını bildirdi. Eğer izin verirseniz, o akşam nöbette olanlarla konuşmak istiyorum.

- Elbette, ama bildiklerinizden değişik bir şey söyleyeceklerini sanmam.

Sıra, Weaver'in başından beri sormaktan kaçındığı soruya gelmişti. İncelikle sordu. "Bir sakıncası yoksa, geçen hafta boyunca kasanızda önemli bir belge olup olmadığını söyleyebilir misiniz, efendim?"

- Çok gizli evrak hep büyükelçilikte tutulur.

- Bunu biliyorum, efendim. Saygısızlık etmek istemiyorum, benim sorum o değildi.

Kirk cevap vermedi. Hafifçe kızardı. Clayton araya girdi. "Bence ona söylemeniz gerekir, Sayın Büyükelçi."

Kirk sıkıntı çekermişçesine gırtlağını temizledi. "Öyle sanıyorum ki, başkâtip tarafından getirilen ve Washington'a çekilmiş gizli bir mesajın açık kopyası vardı." Weaver devam etti. 'Tam olarak, nasıl bir mesaj, efendim?"

- Sadece buradaki konferans hazırlıklarının neredeyse tamamlandığını, başkan ve başbakanın gelişinden önce bütün güvenlik önlemlerinin alındığını bildiren bir mesajdı. Büyükelçi daha da kızardı, sonra aceleyle ekledi. Ancak ne toplantının konusu, ne de güvenlik önlemler hakkında herhangi bir bilgi yoktu. Weaver suskundu. Büyükelçi, zan altında kalmışçasına rahatsızdı.

Clayton, "Hay Allah, Harry" diye sordu: "Bir Arap casusunun bizim için tehlikeli olabileceğine gerçekten inanıyor musun? Bütün bölgenin çevresinde binden fazla nöbetçi bulunacak, güvenlik de bir timsahın kıçından bile daha sıkı tutulacak. Hiç kimse bölgenin yakınından bile

geçemeyecek, Tanrı‘nın imzaladığı bir geçiş kartları olsa bile. Üstelik en yakın Alman hatları 1 500 kilometre uzakta.”

- Gerçekten de ne düşüneceğimi bilemiyorum, efendim. Ama uzun zaman önce rastlantılardan şüphelenmeyi öğrendim. Lizbon ve İstanbul’dan aldığımız son haberlere göre, Almanlar bir şeyler hazırladığımızın farkında, ajanları daha fazla bilgi edinmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Telsizli dostumuzun ne yapmak niyetinde olduğunu gerçekten de bilmek isterdim. Bunu öğrendiğimde, çok geç kalmış olmamayı umuyorum. Clayton, büyükelçiye anlamlı bir bakış fırlattı. Kirk dudaklarını büzdü, içini çekti ve suratı kıpkırmızı, onayladı.

Clayton Weaver’a döndü. “Tamam, o herifi bulman iyi olur. Bütün bunların başkan ve başbakanın gelişinden önce halledilmesini istiyorum. Ancak yine de gereksiz alarm zilleri çalma, hiç olmazsa başımıza bir dert açılacağından emin olana kadar. Şimdilik her şeyin gizli kalması daha iyi.”

- Ya Yarbay Sanson, efendim?

- Bu araştırmayı ikinizin birlikte yürütmesini istiyorum. Genel Karargâhtaki komutanıyla konuşacağım; bizim olduğu kadar onların da güvenliği söz konusu. Yine de işin yönetimini Sanson’a bırakmanı öneririm. Unutma ki bu bölge İngiliz sorumluluğunda ve onun sahasında oynuyoruz. Tanıdığım kadarıyla Sanson böyle konularda çok daha tecrübeli. Kanadalı atlı polisler gibi, o da adamını yakalamakla ünlü. Clayton ayağa kalktı, purosunu söndürdü. Güvenimizi boşa çıkarma Harry, bu bir emirdir.

On üçüncü bölüm

Kahire, 16 Kasım

Schellenberg ve Canaris'in Prinz Albrecht Strasse'deki görüşmeleri sırasında sözünü ettikleri ve Harvey Deacon olarak tanınan ajan, otuz yılı aşkın bir süre Mısır'da yaşayan, İngiliz vatandaşlığına geçmiş bir işadamıydı. Nil Nehri'nde kumarhane olarak çalıştırılan bir gemi ve Sultan Kulüp olarak ün salmış bir gece kulübüne sahipti. Kahire'nin en nezih gece kulübü sayılmasa da; elden geçmiş nehir gemisi Paris'teki Folies Bergere'in daha küçük ve daha sade bir benzeri olarak düşünülmüş, loş ışıklar ve zevksiz eşyalarla döşenmişti. En popüleri olduğu kesindi. Kulübün gördüğü rağbet, sadece her şeyin bulunduğu barı ya da canlı müzik çalan orkestrasından dolayı değil, iç gıcıklayıcı dans gösterileri yapan genç kızların, fiyatta anlaştıkları takdirde küçük bir yatak partisine hazır olmalarından kaynaklanıyordu. Bu tip ilişkilerin işleri daha da geliştirdiğini düşünen Harvey Deacon, kızlarının müşterilere yakın davranmalarını hep teşvik ediyordu. O gün öğleden sonra nehir gemisinde, önündeki belgelerle uğraşıyordu. Hafifçe ağarmaya yüz tutmuş dalgalı saçları ve geniş omuzlarıyla Deacon ipekten bir sabahlık giymiş, boynuna bir fular bağlamıştı. Kemerli burnu, otoriter görünümüne daha da önem katıyordu. Kapı vurulduğunda elindeki kalemi bıraktı.

- Girin.

Kapı açıldı ve Habeş uşak içeri girdi. "Seni görmek isteyen bir bey var, efendi, ismini söylemek istemedi."

- Aldırma, şimdi anlarız. Onu içeri al ve rahatsız edilmememizi sağla.

Birkaç saniye sonra, cellabe giymiş Hasan içeri girdi. Deacon sandal ağacından yapılmış kutudan bir puro alırken sabırsızlıkla sordu. "Eee? Bekliyorum." Arap, masanın karşısındaki hasır koltuklardan birine yerleşti. Sakalına rağmen çenesi ve dudaklarının çürüğü görünüyordu. Buna ek olarak sağ gözü şişip kapanmış, birkaç alt dişi kırılmıştı.

- Çocuk, Evir'in oğluymuş. Onu daha önce gördüğümü biliyordum. Babasıyla buluştuğum akşam o da tren istasyonundaydı. Evir oğluna eve gitmesini söyledi, anlaşılan bizi evime kadar izlemiş. Deacon öfkeden patladı, yanmamış puroyu elinden fırlattı. "Bir bu eksikti. Daha dikkatli olmalıydın." Hasan koltuğunda oturuyordu, Deacon'un bakışlarını gözlerini kaçırmadan karşıladı. "Sokak çocukları hep birbirlerine benziyor. Üstelik unutma, Evir'i eve götürüp fotoğraf makinesinin kullanılmasını öğretmemi

isteyen de sensin. O sırada geri dönmemiş ve dışarıdaki arabayı görmemiş olsaydım, askerler şu anda bizi yakalamak için tuzak kuruyor olacaktı.” Deacon da biliyordu ki, Arap söylediklerinde haksız sayılmazdı; üstelik vericiyi kurtarmak için hayatını tehlikeye atmaktan çekinmemişti. Yine de adamın maskesinin düşmesinden ve güvenli evin ortaya çıkmasından dolayı öfkeliydi. “Fotoğraf makinesini buldular, telsizi de gördüler, öyle değil mi? Artık şehirde bir Alman casusunun faaliyet gösterdiğini de biliyorlar. Üstelik adamlarından birini de öldürdün. Korkunç bir durum. Birkaç gün daha ortalıkta görünmesen iyi olur. Hem asker hem de polis şu anda her yerde seni arıyor.”

- Bırak arasınlar, dedi Hasan meydan okurcasına. Beni hiç bulamayacaklar. Kahire gibi kalabalık bir yerde bulamazlar. Tek gördükleri, cellabe giymiş sakallı bir Mısırlı. Üstelik Evir’i ikametgâha girdiğini de bilmiyorlar. Hiç kanıtları yok; tek yaptığı, resim çekmek oldu.

Deacon, Hasan’ın söylediklerinde gerçek pay bulunduğunu anladı, ama tutumunu değiştirmedi.

- Hâlâ bela kokusu alıyorum ve bundan hiç de hoşlanmadım. Müttefikler aptal değil; bir şeyler planladığımızın farkındalar. Bıçakladığın şu subay, adı Weaver mıydı?

Hasan elini çenesine götürdü. “Bir Amerikalı. Onu bir daha gördüğümde, öldüreceğim.”

- Bir dahası olmayacak, eğer aklını başına toplarsan. Weaver ve onun gibilerinden uzak dur, yoksa birkaç dişini daha kaybedebilirsin. Motosikleti ne yaptın?

- Villada bıraktım.

- Saklanmak için güvenli bir yerin olmalı. Villa olmaz; senin orada görünmeni istemiyorum. Deacon bir an düşündü. Ezbekiye’deki otel, imperial, bence en uygunu o. Orada tehlikeden uzak olursun. İhtiyacım olduğunda da seni çağırırım.

- Ne için?

- Bu akşam Berlin’den cevap bekliyorum. Onlara gönderdiğimiz paketten sonra, bir şeyler yapmak isteyeceklerini tahmin ediyorum. Deacon masanın çekmecelerinden birini açtı, içinden aldığı banknotları fırlattı. Al, bir daha tanınmamaya dikkat et. Sakalını kes, saçını kısalt, kendine yeni elbiseler al. Bundan sonra da dikkatli ol, anlaşıldı mı? Seni çağırana kadar otelden ayrılma. Yenilmez olduğunu düşünmen, hepimizi tehlikeye atman için yeterli bir neden değil. Hasan asık suratla parayı aldı ve bir şey

söylemeden odadan çıktı. Deacon lomboza kadar yürüdü ve umutsuzlukla iç geçirdi. Arap dokuz ay öncesine kadar Trablus'ta Almanlar adına çalışmış, daha sonra Berlin'den aldığı talimatla Mısır'a gelmişti. Rommel'in İskenderiye'yi almaya hazırlandığı günlerde Deacon'un işten başını kaşıyacak zamanı yoktu ve gelen her yardımı sevinçle karşılar durumdaydı. Hasan'ın yararlı olduğu konular vardı, ancak çok inatçıydı ve Deacon'un böyle bir anda en az ihtiyaç duyacağı şey dikkatsizlik ve kendini beğenmişlikti. Böyle giderse, ikisinin de ipte sallanacağı günler uzak değildi. Deacon aynada kendine baktı, giyinmeye gitmeden önce başım salladı. "Nelerle uğraşmak zorunda kaldın, Harvey. Allah'ın belası ölümün sınırında dolaşıyorsun."

Harvey Deacon, 1894 yılında Hamburg'da doğduğunda adı Harvard Frederick Mandle'dı. Babası Klaus, Almanya'yı titreten grip salgınında eşini kaybettikten sonra tek çocuğunu alarak Güney Afrika'ya göç etmiş, Transvaal'de kendine yeni bir hayat kurmayı ummuştu. Güney Afrika'da İngilizler ile Hollanda ve Alman kökenli Boerler arasındaki zorlama barış bozulup 1899'da Güney Afrika savaşı başladığında, kimse şaşırmamıştı. Bir yıl sonra İngiliz piyadesi Bloemfontein'da Boer güçlerini kılıçtan geçirdiğinde, geride kalanlar kanlı gerilla savaşları başlatmış, İngiliz üslerine komando baskınları düzenlemiş karşılığında hızlı ve acımasız bir cevap almışlardı. Boer aileleri toplanmış, çiftlik ve evleri ateşe verilmiş, hayvanlarına el konmuştu. Klaus Mandle ve altı yaşındaki oğlu binlerce Boer ailesiyle beraber, tarihin ilk konsantrasyon kampları sayılabilecek açık hava hapishanelerine doldurulmuştu. Şartlar acımasızdı, hastalık ve kötü beslenme kırıma dönüştü; bunun nedeni İngilizlerin bilinçli politikasından çok, kötü yönetim ve sağlık koşullarının kötülüğüne bağlanmalıdır, yine de yirmi binden fazla erkek, kadın ve çocuk öldü. Sekiz ay kadar sonra babası vereme yakalanıp öldüğünde, küçük Harvard Mandle ona verilen yiyeceklere dokunmadı ve kendi kabuğuna çekildi. Sonunda duruma dayanamayan kamp doktoru çocuğu orta yaşlı çocuksuz bir İngiliz ailesine vererek onu evlat edinmelerini sağladı. Frank Deacon ve karısı Birmingham'dan Johannesburg' göç etmiş, Frank bir kumaş fabrikasında yöneticiliğe başlamıştı. Çocuğa gerçek bir ev sağlamış olmanın sevincine karşın, giriştikleri işin felaketini kısa sürede anladılar. Yeni oğulları son derece isyankâr ve saldırgandı, yeni ailesiyle ilişki kurmaya hiç yanaşmıyordu. Aynı yıl Frank Deacon yeni bir iş önerisini kabul ederek şirketin pamuk fabrikalarından birinin yönetimini üstlendi. Karşılığında çok

daha yüksek bir maaş ve bir yıllık çalışmadan sonra Nil kıyısında bir villa edindi.

- oğlan için de iyi olacak, Vera dedi Deacon karısına. Harvard'a hâlâ acıyordu. Bu onu değiştirecek ve yaşadıklarını unutmasına yardım edecek. Beş yıl içinde Kahire fabrikasını beklenmeyecek bir duruma getirdi. Maaş artışları onun varlıklı bir adam olmasını sağladı. Yer değişikliğinin çocuk üzerindeki etkileriyse, beklendiği gibi değildi. Harvey Deacon'un Mısır'da tek gördüğü, Güney Afrika'da da tanık olduğu sömürgeci saldırganlığıydı; Deaconların çoğu orta sınıfın üstünden gelme İngilizlerden oluşan arkadaşlarını ve tanıdıklarını aşağılamaya devam etti. Deacon'lar yavaş yavaş oğullarının İngiliz olan her şeye karşı beslediği nefretin silinmeyeceğini anlamaya başladılar. Mena Oteli'nde katıldıktan yılbaşı balosundan dönerken geçirdikleri kazada öldüklerinde, Harvey yirmi altı yaşındaydı, tek bir gözyaşı bile dökmedi. Vasiyetnameye göre 2.000 pound ve Nil kıyısındaki villa ona kalmıştı. İlk düşündüğü, eline geçen parayla iş kurmak oldu. Sultan, İskenderiyeli zengin şarap ithalatçısı bir İtalyan'ın oğluna ait karanlık bir gece kulübüydü. Sahibinin gece kulübüne para yatırmasında tek neden, böyle bir yerin genç ve hafif kızlarla tanışmakta kolaylık sağlamasıydı. Deacon hisselerin yarısını satın aldığında işleri hızla kötüleşmekteydi; ancak birkaç Fransız ve İtalyan kızı tuttuktan ve Amerikalı bir caz orkestrasıyla anlaştıktan sonra, işler değişmeye başladı ve kısa sürede Sultan, Kahire'nin e gözde eğlence yerlerinden biri oldu. Ticaret yapmak ona kolay geliyordu, geliştirmeye başladığı playboy rolünden de çok hoşlanmıştı. Doğduğu ülkeyle hiç ilişkisi yoktu; 1936 yılında Naziler iktidarı ellerine geçirdiğinde, Christina Eckart adında bir kadının aramasına çok şaşırdı. Genç kadın onun uzaktan akrabası olduğunu söylüyor ve Kahire'ye bir Alman ticaret heyetiyle geldiğini, bakan yardımcısının sekreteri olarak çalıştığını anlatıyordu. Deacon'u akşam yemeğine davet edebilir miydi? Deacon'un hatırladığı Christina Eckart, babasıyla birlikte Cape Town'a gidecek gemiye bindiklerinde bütün aileyle birlikte veda için Hamburg Limanı'na gelen dört yaşında, itici bir kızdı. Meraktan, onunla buluşmaya karar verdi. Christina Eckart'ı bu kez gördüğünde, gözleri fal taşı gibi açıldı. Yıllar o küçük ve itici kız değiştirmiş, baş döndürücü güzellikte genç bir kadın çevirmişti. İnce ve uzundu, sarı saçlar ve düzgün uzun bacakları vardı; bütün bunlara ek olarak, birlikte olması keyifli, zeki ve hazırcevap bir kadındı. Üstelik, şaşılacak şey, bekârdı ve bütün gece

boyunca şampanya içip gevezelik ettikten sonra, biraz dolaşıp temiz hava almayı önerdi.

- Demek Nazi patronların doğru işler yapıyorlar, dedi Deacon Nil kıyısı boyunca yürürken. Duyduğuma göre Almanya'da epey gelişmişler.

Bunları sadece konuşmuş olmak için söylemişti, gerçekteyse Christina Eckart başını döndürmeye başlamıştı, ona âşık olduğunu anlıyordu. Bütün gece boyunca aralarında cinsel bir çekim hissetmiş, kuzeni olmasaydı işleri daha da ilerleteceğini düşünmüştü.

- Daha da iyi olacak, dedi Christina gülümseyerek. Führer'in çok büyük planları var.

- Anlayamadığım bir şey var. Güzel ve akıllı bir kadınsın, ama evli değilsin, neden? Christina güldü. "Çünkü sadık metres olarak adlandırabileceğin birisiyim."

- Kimin metresi?

- Nazi Partisi'nin.

- Bu da beni şaşırtıyor. Bir bakan yardımcısı böyle bir yolculuğa neden sekreterini de götürsün? Eğer onunla yatmıyorsa!

Yine güldü. "Pek sayılmaz. Patronumun farklı zevkleri var! Yine de sekreterden daha ileri birisi olduğumu söyleyelim." Cevabında belirgin bir sır saklıydı, Deacon başka bir şey soramadan Christina, Kasr'ül Nil Garnizonu'na baktı ve İngiliz askerlerinin kapıdan uygun adım çıkışlarını izledi. "Şuna bak, tek bir yanlış adım yok. Kabul etmeliyim, şu İngilizler gerçekten de iyi asker." Deacon ürperdi, cevabı kin doluydu. "Sanki Tanrı'nın dünyaya armağanlarıymış gibi davranıyorlar."

- Babana yaptıklarından dolayı onlardan hâlâ nefret ediyorsun, değil mi?

- Hepsi de kaba piçler. Hep öyleydiler, öyle de kalacaklar. Christina durdu, elini Deacon'un koluna koydu ve önemsiz bir şeyden söz edermiş gibi, "Anayurdun için çalışmak istemez miydin, Harvey?" diye sordu, "Yine savaş olacak, yalnız bu kez Almanya yanılıp yenilmeyi göze alamaz. Başarı tohumları ekmemiz gerekiyor, zamanı gelince kullanmak için doğru insanları doğru yerlere koymalıyız. Dünyanın her köşesindeki sempatizanlar davamızı kazanmaya yardım edebilir." Gözlerini içine baktı. "İngiltere yeniden düşmanımız olacak, Mısır da İngiliz sömürgesi, bu nedenle savaşın dışında kalamaz." Deacon kolundaki sıcaklığı duydu, kasıklarındaki keyifli hissin farkına vardı. Keşke akrabalık olmasaydı diye düşündü. Güldü. "Demek öyle? Berlin benden Allah'ın belası bir casus

olarak yararlanmak istiyor. Bunu söylemek için de tanıdığım birinden daha uygunu olabilir mi? Peki, neden ben? Ben ne yapabilirim?" - Her bakımdan uygun olurdun. Anayurduyla hiçbir ilişkisi kalmamış bir İngiliz vatandaşı; geçmişin evlat edinmenin tülleri altında saklı. Kraliyetin görünürde sadık bir kulu. Sen ideal adayısın. Üstelik içimde çok da yararlı olacağına dair bir his var. Evet, ne düşünüyorsun? Deacon kadınlığını içer gibi Christina'nın yüzüne baktı; onun için ne olursa olsun yapacağını biliyordu. Daha sonra babasının kamptaki son günlerini, yüksek ateşle kan tükürdüğü dönemi hatırladı. "Ne yapmamı istiyorsun?" Christina'nın gözlerinden inanmadığı anlaşılıyordu. "Önce, benimle yatmanı istiyorum. Daha sonra da Berlin'e gelmeni." Üç ay kadar sonra, Deacon Avrupa'da on haftalık turistik bir gezi ayarladı. Zürich Tren İstasyonu'nda karşılandı, sahte bir pasaport edindi, Alman sınırına götürülüp Berlin'e giden yataklı trene bindirildi. Üç gün boyunca, SD Yabancı Ülkeler Karargâhı'nda, Christina'nın da üyesi olduğu SS haber alma bölümü tarafından sıkı bir sorgulamadan geçirildi, ayrıntılı sorulara cevap vermek zorunda kaldı. Casus olarak işe alındı ve zaman geçirmeden iki ay sürecek yoğun bir eğitime alındı. Telsiz kullanmayı, şifrelerden yararlanmayı, harita okumayı, kendini izleyenlerden kurtulmayı, bilgi toplamayı ve her şeyden önemlisi, bakmayı öğrendi. Düşmanın cephanelikleri, tanklar ve havaalanları nerededir? Birlikler nerede konuşlanmış? Toplar? Kaç tane kaçlık, nereye yerleştirilmiş? Tren yolları?

Hangi hatlar sürekli kullanılıyor, depolarda ve hat kenarlarında neler var? Hepsi zordu, ancak yine de ilginç bir tecrübe oldu; babasının vatandaşları arasında, Harvey Deacon ömründe ilk kez gerçekten bir yere ait olduğunu hissetti. Hafta sonlarını Christina'nın yatağında geçiriyordu. Kahire'de yaşadıklarından çok daha çılgınca bir birleşmeye girdiler. Harvey Deacon burada da il kez tutkulu aşka benzer bir duygu yakaladı. Son hafta sonu onunla sevişirken, Christina karanlıkta fısıldadı: "Mısır'da Führer için inanılmaz şeyler yap, Harvey. Kim bilir, belki de bir gün yeniden bir araya geliriz?" Deacon Zürih'e döndü ve hikâyesini ele vermemek amacıyla on gün kadar çevrede turist gibi dolaştı, daha sonra da Mısır'a gitti. SD'nin talimatları ve bir İsviçre bankası üzerinden yapılan havale sayesinde, Sultan'ın geri kalan hisselerini de satın aldı, kumar izni alarak kulübün işlerini geliştirdi. Sonunda savaş geldiğinde Sultan, patronlarının tahmin ettikleri gibi, dedikodu ve bilgi kaynağına dönüşmüştü bile. İngiliz birlikleri Rommel'le savaşmak üzere Kahire'ye akın ettiklerinde, boş zamanlarını restoranlar, barlar ve randevuevlerinde geçiliyorlardı. Bir erkeği

konuşturmak için içki ve kadından daha etkili yol yoktur, Deacon gözlerini ve kulaklarını açtı. Kısa sürede kullanabileceğinden çok bilgi edindi, toplumun her katındaki tanıdıklarını kullanarak ordudaki erlerden kraliyet sarayına kadar bir istihbarat ağı kurdu. Telsizle temas kurmadığı zamanlar, elindeki bilgileri İspanyol Büyükelçiliği'ndeki bir memura iletir, paketin diplomatik kuryeyle Madrid üzerinden Berlin'e gitmesini sağlardı. Aynı gece Deacon siyah Packard'ın burnunu Gize'ye doğru çevirdiğinde, saat 11.00'i gösteriyordu; batıya dönüp piramitlere doğru ilerlemek yerine, güneye döndü, Nil kıyısını izleyerek on dakika sonra villaya vardı.

Maison Fleuve beyaza boyanmış, panjurlu bir evdi. İki katında dört yatak odası bulunuyordu ve küçük bahçesinin duvarı sarmaşıklarla örtülüydü. Tek basına dikiliyordu, kendi özel iskelesi vardı ve zamanında Napolyon'un generallerinden biri tarafından metresine armağan olarak yaptırılmıştı. Deacon ailesi tarafından satın alınmadan önce birkaç kez elden geçirilmişti: artık buraya pek ender geliyor, burası yerine nehir gemisindeki özel bölümü tercih ediyordu. Üstelik buradaki villaların büyük çoğunluğu şehirdeki zenginlerin hafta sonu evleri olarak kullanıldığından, hafta içinde çevresi ıssızdı; evin telefonu bile yoktu.

Arabayı ön bahçedeki banyan ağaçlarının gölgesinde durdurup indi. Dolunay nedeniyle on beş kilometre uzaktaki Keops Piramidi'nin parlak gökyüzü önündeki silueti açıkça görünüyordu. Arada da çöle doğru uzanan şekerkamışı tarlaları vardı. Kapının kilidini açtı ve karanlık sofaya girdi. Villada elektrik yoktu, bu nedenle sofadaki masanın üzerinde duran lambalardan birini aldı ve cebindeki kibritle yaktı. Ön kapıyı kilitledi, her iki kanadın arkasına sağlam demir kollar yerleştirdi. Bu kolları ek bir güvenlik önlemi olarak birkaç ay önce düşünmüştü. Artık kimse habersizce ön kapıdan giremezdi. Sofaya açılan bir başka kapıya yürüyüp kilidini açtı. Önüne çıkan merdiven aşağıya, karanlıklara iniyordu. Basamakların dibinde şarap mahzeni olarak yapılmış bir bölüm bulunuyordu; eski raflar toz ve örümcek ağlarıyla kaplıydı, bazı raflardaysa tozlu şarap şişeleri vardı. Napolyon'un generali mahzeni başka amaçlar için de kullanıyordu: gizli bir kaçış yolu. Mahzenin ucundaki kısa tünel, menteşeleri paslı bir kapıya varıyordu. Deacon kapının sürgüsünü çekip açtı; içeriye taze hava girdi. Uzakta yüksek ağaçlar, aralarında gizlenmiş ve nehre doğru uzanan küçük taş iskele, iskeleye bağlı ve brandayla örtülmüş ufak bir motorlu tekne göründü. Merdivenin dibine geri döndü. Bulunduğu yerde bir tek iskemle ve bir de dolap vardı. Dolabı açıp, içine gizlediği telsizi çıkardı, vericinin

yanında duran dokuz milimetrelik Luger tabancaya bakmadan tünelin dış duvarına yerleştirilmiş anteni kaldırdı, aküyü bağlayıp düğmeyi çevirdi, iskemleye yerleşti. Telsizin üzerindeki küçük yeşil ışık parlamaya başladı, on dakika daha beklemek gerekecekti. Hasan'ın dairesinde olanlar hâlâ beynini kurcalıyordu. Kasa hırsızı Evir'in öldürülmesi beceriksizce gerçekleştirilmiş bir olaydı; ancak adam konuşabilir ve her şeyi mahvedebilirdi. Maskesi düşürülmeden dört yıllık bir savaş görmesine karşın Deacon, Müttefiklerin ahmak olmadıklarını biliyordu. Artık çevrelerine dikkatle bakacaklardı, bu da daha dikkatli olması için önemli bir nedendi. Özellikle Berlin'in Roosevelt ve Churchill'in Kahire'ye geleceklerini bildiği bir dönemde. Savaşın Almanya aleyhine gelişmeye başladığı bu sırada, verdiği bilgilerin önemli bir karşılık alacağını sanıyordu; yoksa Berlin bu bilgilerin üzerinde neden bu kadar önemle dursun? Belki de Schellenberg bu bilgiyi başka yerlerde kullanacaktı. Dün akşamki raporuyla Berlin'e güvenli evin bulunduğunu bildirmişti, şimdiyse cevaplarını bekliyordu. Verici ısındığında, istasyonu buldu. Roma'daki bağlantı istasyonu mesajlarını Berlin'e, SD Karargâhı'na iletecekti. İşareti duyduğunda, not defterini hazırladı. Bu seferki mesaj, her zamankinden daha uzundu; mesajın bittiğini belirten AR işaretini aldığında yirmi dakika geçmişti, daha sonra "İyi şanslar" ve "Lütfen teyit edin" mesajı geldi, en arkadan da "tamam" anlamındaki K, mesajı aldığını belirtmek için Rler gönderdi ve aldığı mesajı çözmeye girişti. Çözdüğü mesaja bakakaldı. Bildirilenler o kadar önemliydi ki, okuyup anlaması dakikalar aldı. Ağzı kurumuştu. Bağırsaklarının işlediğini, ensesinden aşağı soğuk terler boşaldığını hissetti. Okuduklarına inanmakta güçlük çekiyordu, uzun bir ıslık çaldı. - Olacak şey değil, dedi kendi kendine heyecanla gülümseyerek. Bu kez gerçekten ciddî işe girişiyoruz. Aynı anda Hasan, Arap ve Avrupalı göçmenlerle kaynayan Ezbekiye'nin dar ve kalabalık sokaklarında yürüyordu.

imperial Oteli haraptı, benzer ucuz oteller ve dökük evler arasında boyaları dökülmüş panjurlar ve sıvası çatlamış duvarlarıyla pek de adına yaraşır bir görüntü sunmuyordu. Müttefikler hatlarından geçip Kahire'ye ilk vardığında da burada kalmıştı. Bu kez otelin karşısındaki girintide uzun süre beklemiş, otelin gözetlenmediğinden emin olduktan sonra içeri girerek dökük resepsiyona doğru yürümüştü. Kısa boylu ve çok şişman bir adam, ayakları sanki çok değerliymiş gibi dikkatle yürüyerek tezgâh yaklaşırken, elindeki taze hurmaları yemekle meşguldü. Başında bir fes ve üzerinde

sigara külü dökülmüş eski ve buruşuk bir ceket vardı. Bacakları vücudunu taşıyamayacakmış gibi ilerliyor, şiş yanakları aldığı nefesten şişip şişip iniyordu. Müşterisinin yüzüne bakmadı bile. “Doluyuz.”

- Kuzen Tarık.

Şişman adamın yüzü, Hasan’ı tanıyınca daha da soldu, acele hareketlerle onu resepsiyonu arkasındaki büroya götürdü. Yaralı yüzüne bakarken şaşkınlığı gözlerinden okunuyordu. “Ne oldu sana?”

- Askerler beni arıyor. Saklanmak için güvenli bir yere ihtiyacım var.

- Ne yaptın?

- Galiba bir İngiliz askerini öldürdüm.

Tarık gülümsedi. “Daha önce kaldığın oda var. Orada güvende olursun.”

- Sana teşekkür borçluyum, Tarık.

Şişman adam, teşekkür gereksizmiş gibi homurdandı. “Aynı kandanız, düşmanımız da aynı.” Küçük ve neredeyse boş oda ikinci kattaydı. Odada yıpranmış çarşaflarıyla bir yatak, çatlamış bir lavabo ve lavabonun üzerinde sun dökülmüş küçük bir ayna vardı. Odadan çok, daha önce kiler olarak kullanılan bir yere benziyordu. Tarık merdivenlerden sonra nefes nefese kalmış, kapıyı cebinden çıkardığı özel bir anahtarla açmıştı. Kapının üzerinde, duvarla aynı boyayla boyandığından neredeyse görünmez olan küçük zili gösterdi. “Uyan işaretini hatırlıyorsun, değil mi?”

Hasan başını salladı. Tarık büro masasının altındaki alarm düğmesinden daha önce de söz etmişti. Dikkatli olmak için bir, kaçmak için iki işaret. Tarık hâlâ soluk soluğaydı. “Neye ihtiyacın olursa, söyle.”

- Yarın sakalımı tıraş etmeni ve saçımı kesmeni isteyeceğim. Sana para veririm, kullanılmış elbiselerden alırsın.

- Görünüşünü değiştirmek akıllıca bir iş, dedi Tarık. Unutma, bu oda çok özel. Otel defterinde kaydı yok, anahtarı da sadece bende. Görünmeden girip çıkmak için, koridorun sonundaki yangın merdivenini kullan. Eğer dikkatli davranırsan, kimse seni görmez. Sana iyi geceler diliyorum, Kuzen.

Öpüştüler. Tarık yaralı çeneye hafifçe dokundu, biraz sonra Hasan yalnızdı. Soyundu, karanlıkta yatağa uzandı. Sancıyan çenesini eline dayadı, dili sürekli olarak bir gün önce dişlerinin bulunduğu yerdeki kanlı yaraya gidiyordu. Beyni kin ve intikam duygusuyla çatlayacak gibiydi.

Bildiği bir tek şey vardı. Deacon ne derse desin, Amerikalı istihbaratçı yaptıklarını çok pahalı ödeyecekti.

On dördüncü bölüm

Kahire, 16 Kasım

Weaver kolundaki dosyaları büro masasının üzerine gürültüyle bıraktı, ceketini çıkardı, kollarını sıvayıp çalışmaya koyuldu. Önündeki dosyalar Genel Karargâh'ın tanıdığı Mihver sempatizanlarına aitti. Rommel'in Afrikakorps'unun yenilgisinden sonra Mısır'daki bilinen bütün Alman ajanları tutuklanmıştı, ancak "V" adamların (Vertrauensmanner, Almanların ajanları tanımlamak için kullandıktan söz) hâlâ bu ülkede faaliyet gösteriyor olmaları, hiç de şaşırtıcı değildi. Mısırlılar uzun süre Almanlara yakın davranmış, bir sürü Nazi ajanı da, savaşın başlamasından beş yıl öncesinden bu yana, patronlarına çoğu önemli bilgiler iletmişlerdi. Weaver aralarından en ünlüsünün dosyasını açtı. 1942 yılında Abwehr, Libya kıyılarına yaklaşan bir denizaltıdan bir casus indirmişti. Adı John Eppler'di, Alman bir babanın ve Mısırlı bir annenin çocuğu olarak İskenderiye'de dünyaya gelmiş, Libya'da karaya çıkarken yanında bir telsiz ve bir valiz dolusu uzmanca hazırlanmış sahte beş pound'luk banknotlar getirmişti. Çöl üzerinde gerçekleştirdiği 2 500 kilometrelik yürüyüş sırasında Macar doğumlu bir araştırmacı olan Kont Almaszy'den yardım görmüş, sonunda Kahire'ye varmıştı. Genç ve zengin bir Arap görünümündeki Eppler, Nil üzerinde muhteşem bir yüzer ev kiralamış, şampanya biçimi bir hayat sürmeye başlamış, hiçbir şeyden habersiz Müttefikler subaylarından bilgi sızdırmak için güzel kadınlar kullanmaya başlamıştı. Daphnee Du Maurier'nin ünlü Rebecca romanına dayalı bir şifre kitabı kullanarak mesajlarını Rommel'in dinleme istasyonlarından birine iletmiş, sahte banknotların izini süren İngiliz yetkililerince yakalanıncaya kadar çalışmalarını sürdürmüştü. Gerçek ajanlardan daha sık rastlananlar sempatizanlar, ya da Nazi davasına yakınlık gösterenlerdi. Bazı kişilerin Alman yanlısı görüşlerinden kuşku duyuluyordu. Sempatizanlar garsonlardan bar kızlarına, otel kapıcılarından göbek dansözlerine ve taksi şoförlerine, küçük rütbeli diplomatlardan Mısır ordusunun faşist eğilimli subaylarına, hatta Mısır hükümetinin önemli bakanlarına kadar uzanmaktaydı. Bunlardan bazıları milliyetçiydi. Müslüman Kardeşler arasındaki aşırılar veya yurtseverler ülkelerini İngilizlerden kurtarmak için her türlü hareketi desteklemeye hazırdı; ama birçoğu bu işi heyecan ya da kısaca para için yapıyordu. Kahire'nin yüz bini aşkın yabancı nüfusu içinde sempatizan oldukları bilinen birçok insan vardı; bunlardan bazıları savaştan

kaçıp Mısır'a sığınanlar, bazıları Nazilerce bilerek Mısır'a yerleştirilenler, kimileri ise kendi istekleriyle Alman sempatizanı olanlardı.

1942 yazının zorlu günlerinde, İngilizler yenilgi kokusu almışlar ve Mihver adına çalıştığından kuşkulanılan herkesi tutuklamışlardı. Yine de şüphelilerden büyük bir çoğunluğu kanıt yetersizliğinden ya da hızlı davranıp tutuklanmadan önce yer değiştirdikleri için bu tuzaktan kaçmayı başarmıştı. Weaver'in incelediği dosyalar, işte b kişilere ait olanlardı. General Clayton için Arap casusu bulmasını emretmek kolaydı. İyi ama, bu Arap nasıl bir insandı, hangi maskeyle dolaşıyordu, hangi modus operandiyi12 kullanıyordu? Her şeye rağmen, kendini öldürmeye çalışmış bu adamı bulmakta kararlıydı. Dört saat sonra, henüz bütün hepsini incelememiş olsa da aralarından yarım düzine kadar Nazi sempatizanının dosyasını bir kenara ayırmıştı; adamların tarifi, Arap'ınkine az çok uyuyordu. Kapı vuruldu, elinde büyük bir kahve fincanı, Helen Kate içeri girdi. "Bir kahve istersin diye düşündüm."

- Teşekkürler. Daha işini bitilmedin mi?

- Çıkmak üzereyim. Kendini daha iyi hissediyor musun? Weaver doktorun dinlenme tavsiyesini dinlememenin bedelini ödüyordu, ensesi cayır cayır yanıyordu. "Pek değil."

Helen tereddüt etti, sonra hızla konuştu. "Senin için daha iyi olacaksa, sana yemek pişirebilirim, sen işini bitirdikten sonra." Gülümsedi. "Unuttum, sıvıdan başka her şey yasak. Yine de sana uygun bir şeyler hazırlayacağımı sanıyorum. Bir içki içmene de mi izi yok?"

- Çok Naziksin, Helen. Sana fazla dert olmaz mı?

- Olsaydı, söylemezdim. Sana adresi vereyim. Adresi yazıp küçük kâğıt parçasını Weaver'a uzatırken kapı yeniden açıldı ve içeriye, koltuğunun altında bir klasör, Sanson girdi. Helen'in elini ve Weaver'a uzattığı kâğıdı gördü, biraz kızardı.

- Hâlâ burada mısın, Helen?

- Gidiyordum.

Helen odadan çıkınca, Sanson öfkeli bir sesle sordu. "Eee, talihin yaver gitti mi, Weaver?"

- Şunlara bir göz at.

Sanson elindeki klasörü bıraktı, iskemleye oturdu ve Weaver'in uzattığı dosyaları inceledi. "İlk bakışta, oldukça zararsız gözüküyorlar. Arap sempatizanların çoğu Berlin'in hiçbir işine yaramıyorlar. Hep konuşma, çok az iş. Yine de hepsini toparlayalım ve neye benzediklerine bir bakalım."

Weaver ikametgâhtaki nöbetçilerle konuşmuştu. Nöbet değişiklikleri sırasında olağandışı bir şey görülmemiş olmasına karşın, çarşamba gecesi nöbetçi olan subay alt kat odalarından birinden gelen ve çarpan bir kapıya benzeyen bir ses duymuş, yaptığı araştırmada her şeyin yerinde olduğunu görmüştü. Hiçbir sonuç alınmamış olsa da, acayip bir şey diye düşünüyordu Weaver. “Otel ve pansiyonlardan n haber?”

- Halâ arıyoruz, hepsini tamamlamamız için bir iki güne daha ihtiyacımız var. Şimdiye kadar hiçbir şey bulamadık. Arap’ın ev sahibine gelince, karısı iş için İskenderiye’ye gittiğini söyledi. Bir iki günden önce dönmeyecekmiş ama onu İskenderiye’de de bulmaya çalışıyoruz. Sanson getirdiği klasörü aldı, Weaver kapağın üstündeki kırmızı harflerle yazılmış “Çok gizil” yazısını okudu.

- Sana bir şey göstermek istiyorum. Nedir?

- Haberleşmenin son bir yıl içinde yakaladığı, kim tarafından gönderildiği bilinmeyen, şifreleri çözülmüş mesajların listesi. Weaver İngiliz Genel Karargâhı‘ndaki “Y” bölümünün, eski İtalyan sömürgesi Eritre’de konuşlandırılmış Amerikan Haberleşme Birliği’yle birlikte her gece gökleri taradığını biliyordu. Telsiz haberleşmesi genellikle gece yapılırdı. Yakaladıkları bütün sinyalleri delikli şeritlere kaydederlerdi; Kuzey Afrika’dan gönderilen ve askeri birlikler tarafında hazırlanmadığı bilinen bütün mesajların casus mesajları olduğuna karar verilirdi ve bu mesajlar, şifrelerinin çözülmesi için Londra ya da Washington’a iletilirdi.

Sanson klasörü açtı ve Weaver’a Kahire’deki birlikler hakkında gönderilmiş bir telsiz mesajı gösterdi. “Aşağı yukarı bir yıl kadar önce gönderilmiş, izleme personelimizin daha önce de belirlediği Beşeba adlı biri tarafından.”

- İlginç olan ne?

- Onu henüz yakalayamamış olmamızın dışında, mesajlardan birisinde ilginç bir rastlantı göreceksin. Ama önce şunlara bir bak. Weaver’a altı ay önce kaydedilmiş iki telsiz mesajı gösterdi. Mesajlar bu kez kentte konuşlandırılmış İngiliz ve Amerikan askerlerinin durumu hakkında ayrıntılar veriyor, Kahire’nin dış mahallelerinden Maadi’ye gelmekte olan Yeni Zelanda birliklerinden söz ediyordu.

- Bütün bunlar doğru mu?

- Eksiksiz. Bu adam bir dedikodu ya da söylenti toplayıcı değil, çok iyi eğitim almış bir profesyonel. Şu mesajlara bir bak. Kısa, ama ayrıntılı. Haberleşme son on iki ayda onu en az yirmi beş kere yakaladı. Genellikle

çok kısa mesajlar gönderiyor, bu nedenle de vericinin yerini belirlemek imkânsız.

- Hakkında dişe dokunur bir şey biliyor muyuz?

- Çok önemli bilgiler veriyor, muhtemelen Kahire’de yaşıyor, sık sık askeri personelle bir araya geliyor ve imzasını Beşeba olarak atıyor. Bunların dışında, sıfıra sıfır, elde var sıfır.

- Ya sözünü ettiğin rastlantı? Sanson çenesindeki yara izini sıvazladı. “İşte şimdi ilginç bir şey var” Weaver’a bir kayıt daha uzattı. “Bunu perşembe sabahı yakalamışlar, gece yarısından biraz sonra.” Mesaj, bir anlam taşımayan harfler ve rakamlar dizisi, bu kez çok uzundu. Weaver, Sanson’a baktı. “Hiçbir şey anlamadım. Hâlâ şifreli.”

- Eppler yakalandıktan hemen sonra Almanlar kendilerini toparladı ve Beşeba’nın şifreleri de değişti. Artık çözülmesi imkânsız, bir seferlik şifrelere geçtiği anlaşılıyor. Ancak, önemli olan bu değil.

Beşeba sık sık mesaj göndermez, gönderdiği zamansa oldukça önemli şeyler bildirir. Evir’in geçen çarşamba gecesi öldürülmüş olduğunu sanıyoruz. Kısa süre sonra da “Y” bölümü bu mesajı yakaladı. İki konunun birbirine bağlı olduğunu iddia etmiyorum ama, yine de bu ilginç bir rastlantı diye düşünüyorum; ne dersin?

- Bu mesajı Beşeba’nın gönderdiğinden emin misin?

- Elimi ateşe koyarım. Neden?

- Sadece aynı frekansı kullandığı için değil; her telsizcinin, bizimkilerin imza dedikleri bir kullanma biçimi var. Herkesin kişisel özelliği gibi bir şey; Mors anahtarının kullanılma şekliyle ilgili. Hafif ya da ağır, yavaş ya da hızlı, her operatörün kendine özgü bir çalışma biçimi var; öyle ki, mesajları dinleyen bir uzman iki kişinin gönderdiği mesajlar arasındaki farkı zorluk çekmeden anlayabiliyor. Perşembe sabah gönderilen mesajı yakalayan da Beşeba’yı daha önce birçok kere dinlemiş tecrübeli birisi. Beşeba’nın stilini biliyor, o olduğuna yemin ediyor.

- Beşeba’nın şu bizim Arap olduğunu mu sanıyorsun?

- Allah bilir, ben sadece mümkündür diyorum. Daha önce de söylediğim gibi, Beşeba bir profesyonel ve benim görüşüme göre Kahire’de kalmış pek fazla safkan Nazi casusu yok. Sanson başım kaldırdı. Saat dokuzu geçmişti ve dışarıda hava kararmıştı. Mesajları klasöre yerleştirdi ve ayağa kalktı. Tamam, bugünlük bu kadar yeter. Yarın sabah altıda burada buluşalım. Dosyalarına devam edebilirsin.

- Ya sen?

- Almanlar Tunus’u boşalttıklarında ele geçirdiğimiz bir yığın haberalma raporu var. Ezbekiye Mahallesi’ndeki depoda korunuyorlar. Rommel’in yenilgisinden beri artık acil olmadıklarını düşündüğümüzden hepsini sınıflandıramadık.

Almancam yeterli, yine de bana yardımcı olmaları için iki tercüman ayarladım. Yarın sabah ilk iş bu raporlara bakacağım. Neden? - Beşeba’yla ilgili bir şey var mı diye. Olabilir mi? Sanson omuzlarını silkti. “Şu anda aklıma gelen tek düşünce bu. Rommel’in yanındakilerin ondan haberdar olmaları ve mesajlarını almış olmaları muhtemel. Üstelik bu o kadar da saçma değil. O günlerde Almanlar hızla ilerliyordu, zama geçirmeden bilgiye ihtiyaçları vardı ve mesajların Berlin üzerinde geçmesini bekleyecek vakitleri yoktu.” - Yarın burada işimi bitirdikten sonra, eğer senin için bir sakıncası yoksa, ben de gelmek istiyorum. Sanson sağlam gözünü kırpıştırdı. “Madalya peşinde misin, Weaver?”

Weaver yağmurluğuna uzandı. “Hayır, tehlikeli bir Alman casusunun.”

Helen Kane’in evi İbrahim Paşa Caddesi’ndeydi. Weaver önce kendi villasına gitti, duş alıp üstünü değişti. Ensesindeki sızı artmıştı, yine dayanılmaz hale gelinceye kadar morfin hapları almaktan kaçınıyordu. Sokağa çıkıp bir taksi çevirdi, yolun geri kalanını açık havada yürüyerek almak istediğinden Ezbekiye Parkı‘nda arabadan indi. Zamanı vardı, Kahire’nin ünlü randevuevleri mahallesi Birka’dan geçti. Her yer kalabalık ve gürültülüydü, askeri polis devriye geziyordu. Bütün bölge, askeri personelin girmesinin yasak olduğunu gösteren beyaz üzerine siyah “X’ işaretleriyle çevrilmişti, ancak bu işaretler de askerleri engellemeye yetmiyordu. Genç kızlar, orta yaşlı kadınlar, ellerinde kâğıttan yelpazeler, balkonlardan aşağı bakıyorlardı. Çoğu Mısırlıydı. Aralarında kara tenli Habeşler ve Sudanlılar da vardı; hepsi de aşağıdan geçen erkeklere vücutlarını gülerek sunarken, kapının önündeki Arap pezevenkler işi bağlamaya çalışıyordu. “Hey dostum, kızı beğendin mi? Çok güzel, çok temiz. Çok özel fiyat.”

Weaver aldırmadı. Arada bir, rahatlamak için Birkaya geldiği oluyordu. Evli, bekâr bütün subay ve askerler de gelirdi. Ne var ki, her seferinde içinde bir sıkıntıyla geri dönüyordu. Kendi kendine itiraf etmese de gerçek, aradan geçen dört yıla karşın Rachel Stern’i hâlâ unutamamış olmasıydı. Hayatının bir bölümünde bir kişiyi gerçekten çok arzulamış, gerçekten âşık olmuş, ondan sonraki dönemleri boş ve anlamsız geçmişti. Beyninden bu

düşünceyi çıkardı, Helen Kane'i görmek, yanında olmak istediğini yeniden hatırladı.

Sokaklar, subaylar ve askerler için, her zamanki gibi bir engelli yarış alanıydı. Pezevenklerin dışında sakatlar, satıcılar, kucaklarında ağlayan çocukları kir ve sinekten gözükmeyen korkunç görünüşlü dilenci kadınlar yol kesiyorlardı. Ayakkabı boyacısı çocuklar uzaktan da olsa bir yabancıyı andıran herkesin yanında koşuşturuyor, ayakkabısını boyamayı başaramazsa bahşiş istiyorlardı. Birdenbire ümitsizliğe düştü. Bu kadar karışık ve düzensiz bir şehirde, aradıkları düşman ajanını nasıl bulacaklardı? Beş dakika sonra Helen Kane'in evine vardı. Daire iki küçük oda ve daha da küçük bir mutfaktan ibaretti. Tekerlekli tepsinin üzerinde birkaç şişe ve birkaç bardak vardı. Helen kapıyı açtığında daha üniformasını değiştirmemişti.

- Ev arkadaşım Jenny bir haftalığına İskenderiye'ye gitti. Evi paylaştığı kızın Amerikan Karargâhı'nda yazıcı olarak çalıştığını söyledi. Aklını başından alan bir İngiliz pilotuyla tanıştı. Kendine bir içki al. Ben bir duş yapıp üstümü değiştireceğim. Helen odadan çıkınca, Weaver kendine bir viski doldurdu. Ensesindeki ateş canını sıkmaya başlamıştı, iki morfin hapı çıkardı, viskiyle yuttu ve çevresine bakındı. Raflarda çoğu Mısır hakkında birçok kitap, bazı romanlar ve denizci üniformalı yakışıklı bir adamın resmi vardı. Oda oldukça sıcaktı, Helen geri geldiğinde camlardan birini açtı. Koyu lacivert etek, beyaz bluz giymiş, saçlarını omuzlarına bırakmıştı. Weaver on üniforma dışında bir kıyafetle ilk kez görüyordu Shepheard'daki partide bile hakilerini çıkarmamıştı- ve aradaki fark göze çarpacak kadar büyüktü. Ne var?

- Çok değişmişsin, hepsi bu, diye cevap verdi Weaver.

- İstihbarat subayına benzemediğimi mi söylüyorsun?

- Söylemek istediğim… çok güzelsin.

Helen kızardı. 'Teşekkür ederim." Kendine bir içki hazırladı ve gelip yanına oturdu. "Şu Arap casusu bulabilecek miyiz?"

- Bulmalıyız. Yoksa neler yapabileceğini kimse bilemez. Elinde bir telsiz var. Bu telsizle Berlin'le ya da mesajlarını iletecek bir aktarma istasyonuyla bağlantı kurabilir.

Weaver bardağını bıraktı, raftaki resme baktı. Daha bir şey söylemeye fırsat bulamadan, Helen konuştu. "Peter erkek arkadaşımdı. İki yıl önce, Almanları saldırısı sırasında Girit'teydi. O günden beri ondan haber almadım."

- Üzüldüm.
- Artık alıştım. Çok uzun bir süre gerekse de.
- Bana kendinden bahsetsene.
Helen gülümseyince, “Bunda gülünecek ne var?” diye sordu.
- Bana böyle kişisel bir soru sorman. Bürodaki askeri formalitelerden sonra buna alışmak zor. Anlatacak fazla bir şey yok. Babam Kahire’de bir İngiliz hukuk şirketinde çalışıyormuş, annemle tanışmışlar. Ben çocukken burada kaldık, daha sonra İngiltere’ye döndük.
- Baban şimdi ne yapıyor?
- Ben on iki yaşındayken öldü.
- Ya annen?
- Boston’da yaşıyor. Yeniden evlendi, sempatik bir Amerikalı avukatla. Belli belirsiz gülümsedi, Weaver’in bardağını yeniden doldurup uzattı. “Şimdi sıra sende. Nasıl oldu da Mısır’a geldin?”
Weaver birden kendini Sakkara’dan, Rachel Stern ve Jack Haider’den söz ederken buldu. Shepheard’daki partiden beri, giderek farkına vardığı bir şey vardı: ikisinin arasındaki cinsel çekim. Pamuklu bluzdan dik ve dolgun göğüslerinin hatlarını seçebiliyor, çıplak bacaklarını birbirinin üzerine atışı onu heyecanlandırıyordu. Savaş zamanıydı, ölüm yakın olabilirdi, insanlar mümkün olan her fırsatta rahatlarına bakmaya alışmışlardı; biraz daha kalırsa sonradan pişman olabileceği şeyler yapacağını biliyordu. “Ne var, ne oldu?” diye sordu Helen. yalan söyledi. “Hiçbir şey. Artık gitmem gerek, içki için teşekkürler.” Ayağa kalktı, başı dönüyordu. Morfin ve alkol tehlikeli bir karışım oluşturmuş ve doğruca beynine gitmişti. Ayaklarının üzerinde sallandı.
- Neler oluyor?
- Biraz başım dönüyor, hepsi bu. Bir taksi bulurum.
- Belki biraz dinlensen, iyi olur. Çok kan kaybettin. Seni bir taksinin arka koltuğunda kendinden geçmiş düşünüyorum da. Kahire taksileri de dünyanın en güvenli taksileri değil. Tereddüt etti.
- Kalmak istersen, Jenny’nin yatağı var.
Helen’in yüzüne baktı, başı dönüyordu. “Emin… emin misin?”
- Evet, eminim.
Weaver’i geniş bir odada, küçük bir yatağa götürdü. Odada hafif bir parfüm kokusu, yatağın başucunda da yakılmamış bir mum vardı. Helen mumu yaktı, ceketini çıkarmasına yardım etti. Alkol ve morfinin etkisi daha geçmemişti. Eğilip kızı öpmeye çalıştı. Helen’in dudaklarını istekle

açmasına şaşırdı. Uzun bir süre öpüştüler, daha sonra Helen sordu. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

- Birdenbire çok daha iyi.

Güldü, aralarında bir kıvılcım çaktı, kızın gözlerinde davet edici bir parıltı vardı. Weaver elini Helen’in yanağına koydu. “Mısırlı kadınlar hakkında ne söylenir, biliyor musun?”

- Hayır. Söyle.

- Gözleriyle konuşurlar. Yüzyıllar boyunca, çarşaflı kadınının bir erkeğe duygularını anlatabilmesinin tek yolu, gözleriydi. Bu gelenek artık iyice yerleşti. Gülümsedi. “Peki, benim gözlerim ne diyor?”

- Bir sürü şey. Weaver kızardı. Bazıları söylenemeyecek şeyler. Parmaklarının ucuyla yüzünü okşadı. Gözüme çarpan bir şey daha var. Shepheard’daki o partide, Sanson gözlerini senden ayırmadı. Onunla aramızda her şey toz pembe değil, sen ve benim aramızda bir şey olduğunu sanıyor. Bundan da pek hoşlanmadığını belli ediyor.

- Peki, seninle benim aramızda bir şey mi var?

- Bu sana bağlı. İkinizin arasında olanları anlat.

- Bir iki kere yemeğe çıktık. Bana çiçekler yolladı, biraz tutulmuş gibi. Ona karısını hatırlattığımı söyledi. Karısı öldü, biliyorsun. Subay kanlarını İngiltere’ye götüren konvoylardan biri, denizaltılar tarafından batırıldı. Evleneli daha çok olmamıştı. Belki Almanlardan bu kadar nefret etmesinin nedeni de bu. Karısının ölümünden duyduğu üzüntü birçok konuda çok sertleşmesine neden oldu, belki de bu yüzden bütün enerjisini işine veriyor. Bazen savaşı kendi kişisel konusu gibi görüyor ve Almanlara yaptıklarını ödetme çabasına giriyor. Sesi yumuşadı. Beni yemeğe davet etmeden önce uzun süre tereddüt etmiş olmalı, ondan gerçekten de hoşlanmıştım.

Ama?

Parmağını Weaver’in dudaklarına koydu. “Senden hoşlandığım kadar değil.” Gözlerini Weaver’in gözlerine dikti. Weaver yatağın içinde oturmuştu. Helen yavaşça bluzunun düğmelerini çözmeye başladı, dolgun göğüsleri göründü. Eteğini çıkarıp yere bıraktı. Weaver soluk kahverengi tenine, uzun bacaklarına, kalçasının kıvrımlarına beğenerek baktı. Elini uzattı, kızı yatağa, yanına yatırdı, kollarını boynuna doladı, ellerini göğüslerinde gezdirip, aşağıya, bacaklarının arasına indirirken dudaklarını dudaklarına yapıştırdı.

Yatarken, Helen, Weaver’in göğsünü öptü, göğüs uçlarını emdi, dilinin ucuyla dokunarak önce karnına, sonra da bacaklarının arasına indi, küçük

hareketlerle onu okşayıp ağzına aldı. Weaver ağrılarının geçtiğini, bütün vücudunu sıcak bir duygunun kapladığını hissetti. Helen, gözünün önündeki saçları kenara iterek Weaver'a baktı. "Nasıl, seni biraz delirtiyor muyum?"

- Daha da fazlası.

Gözleri birleşti, "içime gel, Harry." Weaver bir an tereddüt etti, kızın üstüne döndü, içine girerken Helen'in yüzüne baktı. Kız zevkten hafifçe inliyordu.

On beşinci bölüm

Berlin, 16 Kasım, 07.00

Resmî Mercedes Lichterfeld SS Eğitim Kışlası komutanının bürosunun önünde durduğunda hava daha aydınlanmamıştı ve çok soğuktu. Haider arabadan inerken Schellenberg'in omuzlarında deri subay paltosu, kolunun altında evrak çantasıyla aydınlatılmış kapıdan çıktığını gördü.

- Tam zamanında, Jack. İyi uyudun mu?

- Gevezeliği boş ver. Pek havasında değilim.

- Oğlunu göremediğin için bana hâlâ kızgın mısın?

- Ya sen ne sanmıştın?

- Üzgünüm, ama yapılacak bir şey yoktu. Tamam, daha fazla zaman kaybetmeyelim. Brifing odası hazırlandı. Kleist ve Doming bizi bekliyor. Albay Skorzeny de daha sonra sizinle tanışacak.

- Rachel nerede?

- Koğuşlardan birinde uyuyor. Daha fazla uyuyup kendini toparlayabilmesi için ilaç verdiler. Onu bu akşam görebilirsin.

- Bu görev için o kadar önemli olmasının diğer nedenini bana hâlâ anlatmadın.

- Siz hareket etmeden önce anlatacağım. Beni takip et.

Schellenberg dikenli telle çevrilmiş, ellerinde makineli tüfekler ve vahşi görünüşlü kurt köpekleri tutan SS'lerce korunan bir bölüme doğru yürüdü. Dışarıdaki bir levhada "Sadece yetkililer girebilir" yazıyordu. Schellenberg kimliğini gösterdi, içeri girmelerine izin verildi. Girdikleri bölümün ortasında, kırmızı tuğladan yapılmış, kapısının üzerinde güçlü bir ışık olan tek katlı ve uzun bir bina vardı. Kapının önünde, tasmalarından iki kurt köpeği tutan silahlı SS nöbetçiler duruyordu. Nöbetçiler Schellenberg'i görünce hazırola geçtiler, kapıyı açıp içeri girinceye kadar da duruşlarını bozmadılar. Schellenberg, Haider'in girmesini bekleyip kapıyı tekrar kilitlerken "güvenlik önlemleri" diye açıkladı. "Bu operasyon kesinlikle çok gizli, bu nedenle de ne kadar önlem alırsak alalım, fazla olmaz diye düşünüyorum. Kişisel iznim olmadan buraya girmeye çalışan kim olursa olsun, derhal vurulacak, eğer köpekler onu daha önce parçalamamışlarsa. O hayvanlar bir insanı birkaç saniyede öldürebilir." Binanın içi geniş ve sadeydi; üç iskemlenin karşısındaki tahta kürsü, kara tahta ve ortadaki sobayla daha çok bir okul sınıfını andırıyordu. Sobanın yanında iki adam ayakta, ellerini ısıtıyorlardı, ikisi de sivil giyimliydi. Biri otuzlarının

sonunda, çok asker görünüşlü, geniş omuzlu, güçlü görünüşlüydü, epey darbe almış yüzü ve hırpalanmış burnu vardı. Koyu gözlerinden vahşet okunuyordu. İkinci adam yirmilerindeydi, sert bir yüzü ve acımasız bir çenesi vardı.

- Yüzbaşı Kleist’la tanışmıştın. Bu genç de Çavuş Doring. Binbaşı Haider’le tanışın. Elini ilk uzatan Kleist oldu. “Binbaşı Haider, işte yine buluştuk. Geçen sefer Saraybosna çevresinde partizanlara karşı savaşmıştık, değil mi?”

Haider, Kleist’ın elini görmemezlikten geldi. “Evet, çok iyi hatırlıyorum. Seni tekrar görmekten memnun olduğumu söyleyemem. Hele esirlere nasıl davrandığını gördükten sonra.” Kleist hakarete uğramıştı, yüzü kızardı, gözleri tehlikeli biçimde küçüldü. “Savaş bazen acımasız yöntemler gerektirir, Binbaşı. Bunu siz de bilirsiniz.”

- Ben askerim, Kleist, kasap değil. Belki de aradaki farkı anlayamıyorsun? Üstelik kadınlara tecavüz ve işkenceyi savaş yapmak olarak da düşünmüyorum. Davranışların Alman üniforması için lekedir. Eğer elimde olsaydı, seni kurşuna dizdirirdim.

Kleist gözlerini kaldırdı ve kötü kötü sırıttı. “Böyle düşünmenize şaşırdım, çünkü o operasyondaki başarım nedeniyle ödüllendirilmiştim. anlaşılan Binbaşı‘nın sinirleri böyle bir işi kaldıramıyor.” Haider saldırıyı duymamazlıktan geldi. Çavuş Doring, geçen konuşmadan hoşlanmış gibi gülümsüyordu; Haider o anda adamdan hiç hoşlanmadığını anladı. Doring elini uzattı. “Sizinle tanışmak mutluluk verici, efendim.”

- Ben de sevindim.

Schellenberg içini çekti, evrak çantasını kürsüye bıraktı. “Birbirinizle çok iyi geçineceğinizi belli ettiğinize göre beyler, lütfen oturun da işimize başlayalım.”

Schellenberg evrak çantasını açtı, içinden birkaç harita çıkardı, Kuzey Mısır’la ilgili bir haritayı açarak kürsünün üzerine yaydı. “Bütün ayrıntıları birazdan vereceğim ama, kısaca özetlemek gerekirse, girişeceğiniz operasyonun ana hatları şöyle. Uçakla Kuzey Mısır’a götürüleceksiniz ve artık kullanılmayan bir alana inip, size Kahire’ye kadar eşlik edecek yerel ajanımızla buluşacaksınız. Bir arkeoloji ekibi olarak görüneceksiniz. Kahire’de de sizi bir ajanımız karşılayacak ve güvenli bir yere götürecek. O andan itibaren hızlı çalışıp; üç günden fazlasına gerek olmadığını düşünüyoruz. Roosevelt ve Churchill’in kentte kesin olarak nerede kaldıklarını bulmaya çalışacaksınız. Biz onların Mena House’da

kalacaklarını düşünüyoruz ama, bu konuya daha sonra yine döneceğiz. Kaldıktan yeri öğrendikten sonra, Müttefiklerin güvenlik önlemlerinde zayıf bir halka bulmanız ve Roosevelt ile Churchill’ yaklaşıp onları öldürmemiz için fırsat hazırlamanız gerekiyor. Hedeflerinizin hepsine vardığınızı düşünürsek, gerisi oldukça basit. Berlin’e bir mesaj göndereceksiniz, biz de Albay Skorzeny ve paraşütçülerini yollayacağız; onlarla Kahire dışında, daha önceden güvenlik altına alacağınız küçük bir havaalanında buluşacaksınız. Skorzeny yere inince, ona ayrıntılı bilgi verecek ve Roosevelt ile Churchill’in bulunduğu yere götüreceksiniz, güvenlik önlemlerini atlatmalarına yardım edeceksiniz. Ondan sonra sizin göreviniz bitecek, her şey Skorzeny ve adamlarının elinde olacak. Bu operasyonun Almanya’nın ayakta kalması için ne kadar önemli olduğunu tekrar etmem gereksiz. Başarılı olması şart. Ne tür engellerle karşılaşırsanız karşılaşın, hedefiniz açık: Kahire’ye varmak ve görevinizi yerine getirmek. Benden şahsen emir almadıkça, hiçbir koşulda görevden vazgeçmeyeceksiniz. Anlaşıldı mı? Haider sordu. “Nasıl temas kuracağız?”

- Kahire’de buluşacağınız ajan Beşeba’nın vericisi var. Gönderdiği mesajlar, Roma’daki bir aktarma istasyonu üzerinden Berlin’e iletiliyor. Hava izin verirse bir, en fazla iki saat içinde temas kurmuş oluruz. Problem çıkarsa, Atina’da da yedek bir dinleme istasyonumuz var. Schellenberg elini haritalardan birine vurdu. “Şimdi ayrıntılara geçelim. Bildiğiniz gibi, İtalyanlar teslim oldu ama İtalya’nın kuzeyi, Roma dahil, ordularımızın elinde. Roma da Kuzey Afrika kıyılarından uçakla üç saat uzaklıkta. Dört gün sonra Roma’ya gidecek ve orada beklemeye başlayacaksınız. Mısır’dan gelişiniz için her şeyin hazırlandığı haberini alınca, niyetimiz sizi sabah saat beşte, İngiliz Hava Kuvvetleri tarafından terk edilen Ebu Sammar Havaalanı‘na indirmek. Gördüğünüz gibi, Ebu Sammar İskenderiye’nin otuz kilometre güneybatısında.

- Havaalanı düz bir kum şeridinden başka bir şey değil, ama amaçlarımız için uygun. Birkaç mil ötede yerleşmiş bir iki Bedevi ailesi dışında ıssız, Bedeviler de size sorun çıkarmazlar. Mısır’daki adamımıza sizinle buluşması için talimat verdik. Uçağınıza yerden işaret verecek ve yere inince de sizi otomobiliyle İskenderiye’ye götürecek. İskenderiye’den saat yedide Kahire trenine binecek ve iki saat kadar sonra da Ramses İstasyonu’na varacaksınız. Her şey plana uygun gelişirse, Beşeba’yla buluşacak ve güvenli bir eve gideceksiniz.

- Nasıl buluşacağız? Soruyu soran Kleist’tı.

- Ramses İstasyonu’nun hemen karşısında, Firavun Bahçesi adında ünlü bir kahve var. Trenden iner inmez oraya gideceksiniz. Dışarıdaki bir masaya oturup herkes için kahve ısmarlayacaksınız. İçinizden biri, tanınmak için biletlerin koçanını şapkasının şeridine takmış olacak. Adamın biri sizinle konuşmaya başlayacak; başında Panama şapka, koltuğunun altında Egyptian Gazette, ceketinin yakasında da kırmızı bir gül olacak. Schellenberg gülümsedi. Eski bir yöntem, ama eski yöntemler hâlâ en iyisi. Adam sizden Mısır Müzesi’ne gitmek için en kestirme yolu soracak. Sizler de zaten oraya gideceğinizi, bu nedenle yolu ona gösterebileceğinizi söyleyeceksiniz. Bütün ayrıntıları daha sonra göreceğiz, örneğin, buluştuğunuz adam kendini tehlikede hissediyor ve sizi uyanıyorsa, yeni bir buluşma yerinin nasıl belirleneceğini anlatacağız. Eğer herhangi bir nedenle ilk treni kaçırırsanız, buluşacağınız kişi o gün İskenderiye’den gelen bütün trenleri karşılamak için kahveye gelecek. Ertesi günün ilk treninden de çıkmazsanız, başınıza kötü şeyler gelmiş olduğunu kabul edecek. Haider sordu. “Peki, ya havaalanında kimseyi göremezsek?”

- Buluşacağınız adam güvendiğimiz birisidir. Uçağınız gelene kadar orada beklemesi için şahsen talimat verdim.

- Eğer gelmezse ne yapmamız gerektiğini hâlâ söylemedin. Schellenberg hafifçe gülümsedi. “Hep aynı dikkatli Jack. Seni biraz rahatlatacaksa söyleyeyim, bazı çok büyük engellerin çıkması halinde ki çıkacaklarını hiç sanmıyorum- sizi burada, haritayı gösterdi- bir motor bekleyecek. Nil Deltası‘nda Reşit kentinin hemen dışında. Nehirden Kahire’ye gitmek çok kolay, altı saat sürüyor. Ayrıntılarını daha sonra konuşuruz. Haider haritayı inceledi. “İyi ama, Reşit, İskenderiye’den en az otuz kilometre uzakta.” - Önemli bir noktayı unutuyorsun. Eğer karada bu kadar güçlük çıkarsa, çevrenizdeki çöl nedeniyle de nehir sizi Kahire’ye götürecek tek yol olarak gözüküyor. Reşit’se Nil’e varmak için en uygun nokta. Herhangi bir sorunla karşılaşmanız durumunda, Beşeba nehir yolculuğunun çok güvenli olacağını söylüyor. Aynı zamanda nakliye aracında silaha kadar ihtiyaç duyacağınız her şeyi hazırlamasını da istedik. Schellenberg gülümsedi. Ona ihtiyacını duyduğunuz şeylerle ilgili bir alışveriş listesi verdim bile. Skorzeny’nin adamlarını Kahire dışındaki havaalanından almak için üç Amerikan askeri kamyonu, sen, Kleist ve Doring için bir cip ve askerî inzibat üniformaları, vesaire. Çalışırken şehirde rahatsız edilmeden dolaşabilmeniz için gerekli nakliye izinleri,

kimlikler falan. Bütün listeyi bugün öğleden sonra gözden geçireceğiz. Cip ve üniformaların bir nedeni daha var, onu da az sonra anlatacağım.

- Konuşmak için izin, Herr General. Evet, Kleist?

- Beşeba denilen bu adama güvenilebileceğinden emin misiniz?

- Tamamen, daha önce çok yararlı olabileceğini kanıtladı; en iyi ajanlarımızdan biri. Üstelik yardım da görecek. Unutmayın, bundan önce Rommel'in en güvendiği ajanlardan biriydi.

- Şu Araplara hiç kanım kaynamadı. Kızgınlıkla mırıldandı Kleist, hepsi de kaypak ve kalleş herifler.

- Güvenilir adamdır, Kleist. Zamanı gelince ona saygılı davran, SS standartlarına göre aşağı bir ırktan gelmiş olsa da. Bu bir emirdir, anlaşıldı mı?

- Evet, Herr General.

- Başka soru var mı? Evet, Doring?

- Hava yolculuğu ne olacak, Herr General? Bir Luftwaffe uçağıyla düşman toprakları üzerinde uçmak bizi tehlikeye atmaz mı? Schellenberg içtenlikle gülümsedi. "Sizin yerinizde olsam, bunu düşünmezdim, çünkü her şey halledildi. Aslında çantamda zamanı gelince kullanılmak üzere hazırladığım küçük bir sürpriz var."

- Ya kâğıtlarımız?

- Her birinizin çok iyi hazırlanmış bir takım belgesi olacak; gerekli olan her şey hareketinizden önce verilecek. Jack, tabiî sen Amerikan kimliğiyle dolaşacaksın. Kleist ve Doring, siz ikiniz de Güney Afrikalısınız. Frâulein Stern'in kâğıtları bir Alman Yahudisi adına hazırlanmış olacak. Alman Yahudileri Mısır'daki diğer Almanlar gibi tutuklanmıyor, bu nedenle de serbestçe dolaşabilecek. Mısır yetkililerinin canınızı fazla sıkmayacaklarını umuyorum. Onların kimlik kontrolü gibi konularda oldukça gevşek davrandıklarını duydum. Yine de hepinizin gerektiği gibi hazırlandığından emin olmak için, en iyi karşı casusluk uzmanlarımı getirttim ve kız dahil hepinizi kimlikleriniz ve hikâyeleriniz konusunda sorguya çekmeleri talimatını verdim. Haider söze girdi. "Bir dakika dur. Kahire'deki adamımızın Skorzeny'nin adamlarını inişlerinden sonra onları alıp Roosevelt ve Churchill'in bulunacağı yere götürmek için Amerikan askeri kamyonları ayarlaması falan, bunlar hepsi tamam. Savaş üniforması giymiş yüz kadar Alman paraşütçüsünden bahsediyoruz. Eğer kamyonlardan biri kontrol noktasında durdurulursa, işimiz bitiktir." Schellenberg gülümsedi. "Bahsettiğin bu problemi halletmek için küçük bir silahımız var. Ama her

şeyin zamanı ayrı, Jack. Bütün ayrıntıları hareket etmeden önce öğreneceksiniz. Operasyonun Skorzeny'yle ilgili bölümünün yıldırım hızıyla gerçekleştirileceğini, kaybedecek bir saniye bile olmadığını unutma. Paraşütçüler yere indikten ve siz Skorzeny'yle ihtiyacını duyduğu bütün ayrıntıları görüştükten sonra, onu ve adamların zaman kaybetmeden hedeflerinin olduğu yere götüreceksiniz." Mısır haritasını katlayıp kenara koydu, Kahire ve çevresini bütün ayrıntılarıyla gösteren bir harita çıkardı ve kürsünün üzerine yaydı. "Şimdi işin zor bölümüne gelelim. Gize'deki Mena House'a. Liderlerin orada kalacaklarını düşünüyoruz. Bütün bildiğimiz, otel çevresindeki tüm bölgenin silahlandırıldığı ve geniş güvenlik altına alındığı. Savaştan önce yayımlanmış turist rehberlerinden otelin planını bulduk. Planı bugün öğleden sonra inceleyeceğiz. Kahire'de buluştuğunuz zaman Beşeba'nın daha ayrıntılı bilgi vereceğine inanıyorum. Asker sayısı, otel çevresindeki güvenlik önlemleri, vs. Yine de tekrarlıyorum, sizin görevinizin temeli, saldırı başlamadan önce otele sızmak ve Roosevelt ile Churchill'in orada bulunduklarını teyit etmek. Eğer oradalarsa, tam olarak nerede. İçeri girmek ve topladığınız bilgilerle tekrar dışarı çıkmak işin zor yanı. Ancak kimse sizi görmeden bunu başarmak zorundasınız." Schellenberg, Kahire haritasını gösterdi. "Bunu başardığınızı varsayalım, şu havaalanını ele geçirip korumak zorundasınız otelden otomobille yirmi dakika uzaklıkta- böylelikle Skorzeny ve adamlarına güvenlik içinde inebilecekleri bir alan sağlamış olursunuz. Adamların paraşütle inmelerini düşündük, ama bu çok riskli olur. Havadaki paraşütler kolaylıkla görülüp alarm verilebilir. Havaalanıysa Gize'nin on kilometre güneyinde, Şabramant adlı bir köyün kenarında. Mısır Kraliyet Hava Kuvvetleri'nin eğitim alanı olarak kullanılmış. Mısır Hava Kuvvetleri de sadece bir iki uçaktan oluştuğundan, havaalanı sadece arada sırada İngilizler ve Amerikalılar tarafından kullanılmış. Beşeba'nın raporlarından havaalanındaki güvenliğin son derecede gevşek olduğu anlaşılıyor, yine de Kahire'nin Roosevelt ve Churchill'e ev sahipliği yapacağı düşünülürse, güvenliğin artırılmış olması düşünülmeli. Bu da oraya vardığınızda çözmeniz gereken diğer bir problem."

- SS paraşütçüleriyle dolu iki uçağı Müttefikler hava savunmasının burnu dibinden nasıl geçirmeyi düşünüyorsun? Schellenberg, Haider'e gülümsedi. "Her şeyin bir yolu ve usulü var. Bu da sizi oraya götürme yolumuza benziyor ve çok da ilginç. Ancak daha önce de söylediğim gibi, bu ve bunun gibi küçük sürprizlerimi beklemeniz gerekecek. Sizi daha

sonra oradan nasıl çıkartacağımıza gelince, bunun ayrıntılarını da hareketinizden önce anlatacağım; şimdilik tek bilmeniz gereken şey, Şabramant'a geri dönmeniz gerektiği, orada da sizi geri getirecek bir uçağın beklediğidir. Yanınızda Beşeba da olacak. Bu operasyonla birlikte artık onun da Mısır'da yapacak bir işi kalmayacak. Eğer işler Şabramant'ta beklenmedik derecede kötü giderse ki gitmeyecektir. Beşeba sizler için başka bir kaçış yolu hazırlamış olacak. Bunun ayrıntılarını da Kahire'ye vardığınızda anlatacak."

- Yine de havadan hareketimiz riskli olmayacak mı? Müttefiklerin hava savunması o günlerde herhalde çok dikkatli olacaktır. Schellenberg sabırla cevap verdi. "Bu ihtimali de karşılamak için, Müttefiklerin dikkatlerini başka yerlere çekmek amacıyla, Girit ve Rodos'taki üslerimizden Kahire ve Mısır'a hava akınları düzenlenmesini sağladım. Bu akınlar Skorzeny ve adamları yere iner inmez başlayacak ve Luftwaffe Müttefikleri birkaç saat boyunca oyalayacak. Evet, Kleist?"

- Kızla ne zaman tanışacağız?

- Öbür gün, elbiseleri ve diğer kişisel eşyayı dağıtırken. Daha önce de söylediğim gibi, kız operasyonun gerçek amacını bilmiyor, o nedenle kız etraftayken hiçbiriniz önemli konulardan konuşmayacaksınız. Buna çok dikkat etmelisiniz. Kapı vuruldu, Schellenberg cevap verdi. "Girin!" Kapı açıldı ve içeriye, kendi evinin salonunda yürüyormuşçasına güvenli, dev gibi bir adam girdi. İki metreye yakın boyu, geniş omuzları, taştan oyulmuş gibi sert yüzü vardı. Paraşütçülerin yıldırım kokardı takılı bir SS albayı üniforması giyiyor, boynundaki şövalye nişanını gururla taşıyordu. Nazi selamı verirken topuklarını vurdu.

- Herr General.

- Albay Skorzeny. Schellenberg'in yüzü aydınlanmıştı. "Ne kadar kusursuz bir zamanlama. Giriş brifingini bitirmek üzereydim. Sizi Binbaşı Haider'le tanıştırayım."

Skorzeny selama karşılık verdi, elini uzattı; el sıkması çelik gibiydi.

"Binbaşı, sizi tanıdığıma memnun oldum."

Haider omuzlarını silkti. "Duyduklarımdan, sevinçli olması gerekenin ben olduğunu anlıyorum. Reich gazetelerinin sizi Avrupa'nın en tehlikeli adamı olarak adlandırdıklarını biliyorum. Sinyor Mussolini'yi kurtarma olağanüstü bir başatıydı."

- Bu başarıyı daha ölümcül bir sonuçla tekrarlamak amacındayım. Ancak sizin de geçmişiniz başarılarla dolu, Haider. Yaptıklarınızın beni

etkilediğini itiraf etmeliyim. Paraşüt birliklerimde sizin gibi bir subaya çok ihtiyacım var.

- Özür dilerim Albay, ama ayaklarımın yere basmasını tercih ederim. Böylesi çok daha güvenli.

- Yazık. Skorzeny omuzlarını silkti. Kim bilir? Belki bu küçük maceradan sonra fikrinizi değiştirirsiniz. Schellenberg'e döndü. Özür dilerim, General. Brifinginizi engelliyorum.

- Hiç de değil. Neredeyse bitirmek üzereyim. Ötekilere döndü. Daha sonra tekrar döneceğimi söylediğim cip ve askerî üniformalar dışında. Sizin de tahmin edeceğiniz gibi, otel dışında nöbet devri yapılacak, takviye gönderilmesi gerekecek. Kahire'ye vardığınızda Beşeba nöbet değişimi konusunda size ayrıntılı bilgi verecektir; be bunun otel arazisine sızmak için uygun fırsat olabileceğini düşünüyorum.

- Nasıl? diye sordu Haider.

Schellenberg gülümsedi. "Senin kadar yetenekli ve becerikli birinin buna bir çözüm getireceğinden eminim, Jack. Başka kimsenin sorusu var mı?"

Odadakiler sessizdi. Schellenberg elleri kalçasında, ayakta duruyordu. "Peki öyleyse. Önümüzdeki günler, yeni kimliklerinize ve hikâyenize alışmaya çalışın. İskenderiye ve Kahire'yi çok iyi tanıyana kadar haritaları inceleyin; kimsenin kaybolmasını istemeyiz. Ben şimdi Albay Skorzeny'yle birlikte planlarımızı ve Mena House'un krokisini gözden geçireceğim. Albay önümüzdeki günlerde ara sıra sizlerle bir araya gelip ne kadar ilerleme sağladığınıza bakacak, paraşütçüleriyle gelişi konusunda bütün ayrıntıları bilip bilmediğinizi kontrol edecek. Şunu da söyleyeyim, Roma'ya kadar yanınızda olacağım, oradan da sizleri iyi yolculuklar dileyerek uğurlayacağım." Kleist ve Doring'e baktı. "Yeni kılıklarınıza uyum sağlayabilmeniz ve arkeolojinin esasları hakkında fikir sahibi olabilmeniz için, size hızlandırılmış bir kurs vermeleri konusunda Binbaşı Haider ve iki uzmandan yardım istedim. Artık işe girişin, Baylar." O akşam yağmur şiddetliydi, simsiyah gökten gerçek bir Berlin yağmuru yağıyordu. Haider koğuş kapısını açıp içeri girdi, yağmurluğu sırılsıklamdı. Rachel tek başına, ranzasında oturuyordu.

- Schellenberg seni burada bulabileceğimi söyledi.

- Ne istiyorsun?

Şapkasını çıkardı, üzerindeki damlaları silkeledi, güvensizce gülümsedi. "Bu kadar berbat bir havada beklediğim konukseverlik bu değildi. Benim

odamda birlikte yemek yiyebileceğimizi düşünmüştüm."

- Yalnız olmayı tercih ederim.

- Bütün bunlara gerek var mı, Rachel?

- Bütün nelere?

- Böyle soğuk davranmaya. Durumun bütün tatsızlığına rağmen, hâlâ arkadaş olduğumuzu düşünüyordum.

Rachel arkasını dönmeye çalıştı, Haider hafifçe kolunu tuttu. "Benden bu kadar mı nefret ediyorsun?"

- Bırak kolumu!

Kolunu bıraktı. Birdenbire yüzü yorgun ve hassas bir ifadeye büründü. "Herhalde ruhumu Nazilere sattığımı düşünüyorsun. Gerçeği bilmek ister miydin? Benimki de istendiği gibi gitmeyen hayatlardan bir örnek; yanlış yola sapıyorsun, ne yaptığının farkına vardığındaysa geri dönemeyecek kadar geç oluyor." Tereddüt etti. "Bunu sana hiç söylemedim, ama mektubun gelmeyince, başka bir kadınla tanışıp evlendim. İyi bir kadındı, birçok bakımdan da sana benziyordu." Rachel ona boş gözlerle bakıyordu.

- Oğlumuzu doğurduktan sonra öldü. Hiçbirimiz bu savaştan yara almadan kurtulamadık, Rachel; hepimiz bu savaşın kurbanıyız. Üç ay kadar sonra, Müttefikler Hamburg'u bombaladı. Tarihteki en büyük yıkım. Babam öldü, oğlum kurtuldu. Eğer yanmaya ve hayat boyu sakat kalmaya kurtulmak diyebilirsen. Rachel'in suratı karardı. "Bunu, bunu duyduğuma üzüldüm. Gerçekten çok üzüldüm."

- Köprünün altından geçen sular.

Rachel bir şey söylemeye davrandı, daha sonra kararını değiştirdi. Haider çıkmaya hazırlandı.

- Schellenberg yarın seninle birlikte yeni kimliğini gözden geçirecek. Bir iki gün sonra, diğerleriyle de tanışırsın.

- Onlar kim?

- Herhalde sana kim olduklarını söyleyecektir. Bu arada bütün bilmen gereken, her ikisinin de SS olduğudur. Kampta geçirdiğin dört yıldan sonra, ideal yol arkadaşı olarak göreceğin insanlardan değiller. Benim için öyle. Ama yapacak bir şey yok. Bu arada, mümkün olduğu kadar çok dinlenmeye bak. Buna ihtiyacın olabilir. Daha sonra aralarında sessizlik oldu. Haider ıslak şapkasını başına yerleştirdi, yağmurluğunun yakasını kaldırdı, kapıyı açıp dışarı çıktı. Rachel pencereye yaklaştı, gözleri yaşlı, avluyu geçişini, yağmurun altında başı eğik, kayboluşunu gördü.

On altıncı bölüm
Kahire, 17 Kasım

Tam bırakmaya karar verecekleri sırada notu bulan Sanson oldu. Gece yarısından sonraya kadar kâğıtlara gömülmüşlerdi ve bitkinlikleri yüzlerinden okunuyordu. Ezbekiye Mahallesi'nde, Opera Binası'nın hemen yakınında bir depodaydılar. İkinci katta geniş bir oda, panjurları kapalı pencereler, tahta bir masa ve birkaç iskemle. Belgeler ve dosyalar yüksek sütunlar halinde yerde ve masada duruyordu. Dosyaların çoğunda ateş ya da su izi görülüyordu, bazıları da karmakarışıktı. Müttefikler Tunus'a girdiğinde, Alman haberalma görevlileri belgeleri yakarken yakalanmıştı. Weaver dosyaların bazılarında kan lekeleri gördü. Adamın biri bu belgeleri yok etmek isterken ölmüştü. Sanson notu inceledi, sonra birden uyandı. "Galiba bir şey buldum." Weaver'a, dokuz ay kadar önce daktiloyla yazılmış, Almanca notu gösterdi. Kağıdın bir bölümü yanmıştı ama yazılar okunuyordu. Weaver kâğıda baktığında Beşeba adını gördü ve kalbi heyecanla çarpmaya başladı. "Ne diyor?"

- Bir iç haberleşmeye benziyor. Çavuş Berger adlı bir askerî haberalma yetkilisinin Tunus'taki komutanına yazdığı bir şey. Sanson kâğıdı ordu tercümanlarından birine, siyah çerçeveli gözlüğü olan genç bir çavuşa uzattı. "Bize tam tercümesini yap, Çavuş."

- Baş üstüne, efendim. "Rommel acilen daha fazla bilgi istiyor; asker sayısı, zırhlıların ve topların hareketi. Berlin Zümrüdüanka'dan derhal Kahire'ye gitmesini istedi Beşeba'yla buluşacak. İşbirliğinin daha iyi sonuç vereceği ümit ediliyor." Genç çavuş başını kaldırdı. "Hepsi bu, efendim."

Sanson, Weaver'a döndü. "anlaşılan dostumuz Beşeba kendisine bir yardımcı bulmuş."

- Ne gereği vardı ki?

- Anlaşılmayacak bir şey değil. Dokuz ay kadar önce Almanlar Monty'den[13] esaslı bir sopa yiyordu ve bulabilecekleri her bilgiye saldırıyorlardı. Bütün her şey de haberleşme, takviye, malzeme buradan geçiyordu. Sanson omuzlarını silkti. Şimdi pek önemi kalmadı ama, eğer hâlâ birlikte çalışıyorlarsa, kucağımızda iki sorun var demektir. Esnedi, gömleğinin kollarını indirdi, ceketini giydi, tercümanları gönderdi.

- Şimdi ne yapıyoruz? Weaver'in sesi yorgundu. Bir gece önce zamanını Helen Kate'le sevişerek geçirmişti, vücudu keyif verici izler ve acılarla doluydu ve çok uykusu vardı. O gün büroda Helen'le olan ilişkisini

profesyonel düzeyde tutabilmek için oldukça güçlük çekmişti. Her içeri girdiğinde Weaver'a gülümsüyor, Weaver da aralarındaki cinsel çekimin farkına varıyordu. Şu anda Arap'ı bulması gerekiyor olmasa, geceyi onunla geçirmek isteyeceğinden emindi. Sanson cevabını verirken yüzüne baktı; kişisel dramını öğrendikten sonra bu adama yakınlık duymaya başlamıştı.

- Biraz uyuduktan sonra, buradaki araştırmamıza devam ederiz, bakarsın başka ilginç şeyler de buluruz. Bu arada esir kamplarıyla temasa geçip, Tunus'u aldığımızda Çavuş Berger ya da komutanını ele geçirmiş miyiz, bir öğreneceğim. Buldukları belgeye karşın, Weaver içindeki umutsuzluğu atamadı. Beşeba'yı bulmaya yakı olmadıklarının farkındaydı. Eğer haberleşme de nerede olduğunu bulamazsa, j on yakalama ihtimalleri daha da azalacaktı.

- Bu üzerinde iddiaya girmeyeceğim kadar uzak bir ihtimal. Onu pek yakalama şansımız yok, değil mi?

Sanson tek gözünü kaşıdı. Tek gözü Weaver'a bakıyordu. "İki milyonluk bir kentte mi? Pek yok. Ama bulmalıyız, Weaver, o herifi bulmalıyız." Sultan Kulüp o salı akşamı ağzına kadar doluydu. Sahnede, yurtlarından uzakta kalmış, komik fesler giymiş Fransızlardan oluşan bir orkestra müzik yapıyordu. Harvey Deacon saat ondan biraz önce merdivenleri indi ve parmaklarını şıklatarak şef garsonu çağırdı. "Bana arkaya doğru bir masa ayarla, Sammy. Yedi numara iyi olur."

- Tabiî efendim. Patronunun gözüne girmek isteyen şef hızla uzaklaştıkça Deacon onun arkada, gölgede oturan bir grup Amerikan askerine doğru gittiğini gördü. Şef askerlere masanın başkasına ayrılmış olduğunu söylediğinde, aralarında tartışma çıktı. Subaylar homurdandı, her birine birer bedava bira vaadiyle masayı boşaltmayı kabul ettiler. Şef garson daha sonra geri geldi ve Deacon'u masaya götürdü.

- Bir kadeh şampanya içeceğim. Deacon kızgınlıkla saatine baktı. Şov çoktan başlamış olmalıydı.

- Hemen başlayacak, efendim.

Şef garson kadehini doldururken, Deacon bir puro yaktı. Çok gergindi, son yirmi dört saat doğru dürüst uyumamıştı. Gözlerinin altında simsiyah halkalar vardı, kendini bitkin hissediyordu, buna karşın içinde bir coşku vardı. Berlin'den gelen mesaj açıktı, amacı da anlaşılmıştı. Operasyonu hazırlamak için dört kişi gelecekti, onlardan sonra da paraşütçüler. Cüretkâr bir plan olduğu açıktı, parlak bir plan olup olmadığınıysa zaman belli edecekti. İyi bildiği bir şey vardı. Eğer başarılı olursa, savaş kazanılmış

gibiydi. Onun kadar da önemlisi, Christina'nın öcünü almış olacaktı. Christina'nın nasıl öldüğünü düşününce, kanının donduğunu hissetti. Altı ay kadar önce, Amerikalıların Berlin'e gün ışığında düzenledikleri ilk saldırıda, Christina'nın yaşadığı bina havaya uçurulmuştu. Vücudunu hiçbir zaman bulamadılar. Deacon haberi İspanyol kurye aracılığıyla aldığında, çöktüğünü hissetti. Roosevelt ve Churchill'in öldürülmesi düşüncesi damarlarına adrenalin yükledi. İşlerin çabuk yürütülmesi gerekiyordu, Deacon ise acele etmekten nefret ederdi. Derin sulardaydı ve dikkatli hareket etmesi lazımdı. Yine de bütün bu tehlikelerden hoşlanmadığı söylenemezdi. Orada oturur bunları düşünürken ışıklar birden söndü ve kırmızı perde açıldı. Mısır davullarının eşliğinde, ince şalvarlar giymiş, göğüs uçları küçük birer pullu püskülle kaplı, altı kadın sahneye çıktı. Tanya, gösterinin yıldızı, en ortadaydı; göz alıcı bir güzellikteydi. Uzun siyah saçlı, çekik siyah gözlüydü, nefis bir vücudu ve inanılmaz güzellikte göğüsleri vardı. Yan Arap, yarı İtalyan'dı; kusursuz bir karışım. Orkestra çalmaya başladı, kızlar üzerlerindekileri attılar. Orkestra gösterinin temposunu belirlemeye çalışıyordu, ama kızlar sözü edilmeyecek kadar kötü dansözlerdi. Hoş, seyircilerin de pek umurunda değildi ya! Yukarıda elinde tuttuğu şampanya kadehiyle, adamın biri kalabalıkta kendisine bir yol açarak ilerliyordu. Kızları seyrederken gözleri parlamıştı. Uzun boylu ve yakışıklıydı, Etrafına aldırmaz bakışı, manikürlü tırnakları ve pahalı Avrupa elbisesiyle varlıklı bir çevreden geldiğini belli ediyordu. Mısır hükümetinde önemli bir bakanın oğlu ve Mısır Kraliyet Hava Kuvvetleri'nin subayı Albay Ömer Rahman, aynı zamanda da ateşli bir Nazi taraftarıydı.

Gözlerini soyunmakta olan Tanya'dan ayıramadı. “Aman Allahım, ne kadın. Şu göğüsler adamı arzudan çılgına çevirir.” Deacon anlayışla gülümsedi. “Onun da zamanı gelecek. İstediğim bilgileri getirdin mi?” Ömer cebinden çıkardığı zarfı kimseye belli etmeden masanın altından uzattı. “Hepsi orada, istediğin her şey zarfın içinde.”

Deacon zarfı cebine yerleştirdi. “Eee Ömer, yapabilecek misin?” Albay gülümsedi. “Beni bilirsin, hep risk almaya hazırım.”

- Peki ama, yapılabilir mi?

- Uçağı çalmak çocuk oyuncağı. Birkaç ay öncesine kadar İngilizler Mısır Hava Kuvvetleri'ni demir yumrukla yönetiyordu; onların izni olmadan havalanamıyor ya da inemiyorduk, yakıt da karneye bağlanmıştı.

Rommel tehlikesi geçtiğinden beri, işleri biraz gevşettiler. Önerdiğin planın yapılabileceğini sanıyorum. Sen kendi üzerine düşeni yaptığın sürece.

- Bundan emin olabilirsin. Deacon'un yüzü aydınlanmıştı. Pekâlâ, bu işi de hallettik, demek. Kızların gösterisi sona ermek üzereydi. Orkestra susmuş, sadece davul duyulur olmuştu. Tanya ilerledi, üzerinde ince bir külot ve göğüs uçlarındaki püsküllerin dışında hiçbir şey yoktu. Belden yukarısını sallayarak püsküllerle daireler çizmeye başladı, aynı zamanda kalçalarını çalkalıyor, "Bırak Seni Eğlendireyim14" şarkısını gülünç bir biçimde taklit ediyordu. Erotik kıvırmaları dinleyicileri çılgına çevirmişti; davulun vuruşları hızlandı, hızlandı, sonunda durdu. Bir süre sessizlik oldu, daha sonra masalardaki adamlar kendilerini kaybettiler, ayağa kalkıp alkışlamaya koyuldular. Tanya dinleyicileri selamlamak için eğildiğinde iri göğüsleri iyice belli oldu. Deacon, Ömer'in dudaklarını yaladığını gördü.

- Onun yatağında birkaç saat geçirmeye ne dersin? Ömer sırıttı. "Dostum, bu cenneti dünyada bulmak gibi bir şey olurdu." Deacon güldü. "Gel, seni soyunma odasına götüreyim."

On dakika kadar sonra çalışma odasına giren Deacon zarfın içindekileri okumayı bitirmişti ki, kapı vuruldu. İçeri giren Hasan'dı. Deacon onu tanımakta zorluk çekti. Sakalı gitmiş, cellabesini atmış, yerine bir takım elbise giymişti. Hasan bambaşka biri olup çıkmıştı. Çenede ve alt dudaktaki şiş inmiş, yerini kara sarı bir yaraya bırakmıştı.

- Ne oldu, Salter'ı gördün mü? diye sordu Deacon.

- Bizi yarım saat kadar sonra depoda bekliyor.

- Harika. Deacon rahatladı. Berlin ihtiyaçlar hakkında kesin emir vermişti, Reggie Salter'ın gerekenlerin çoğunun bulunmasında yardımcı olacağını umuyordu.

- Ne Salter'a, ne de onun sahtekâr Yunanlı ortağına güveniyorum, dedi Hasan sinirli sinirli.

- Arabaları ve üniformaları kendimiz çalamayacağımıza göre, pek fazla seçeneğimiz yok. Kahire'nin en büyük gangsterlerinden biri olabilir, ama ihtiyacımız olan her şeyi bulabilecek durumda, polise gitmeyeceğinden de emin olabiliriz.

Daha fazla ne istenebilir ki?

Hasan çekine çekine çenesine dokundu. "Onda istediğimizi yapacak mı?"

Deacon şampanyasını bitirdi, purosunu söndürdü "Öyle umalım, yoksa iş başlamadan biter."

Malta

Aynı gece, 1 200 mil ötede Başbakan Churchill, Mısır yolundayken Malta'nın başkenti La Valetta önünde kısa bir mola için demirlemiş Renown Kruvazöründe onun için özel olarak hazırlanmış küçük yemek odasındaydı ve haşlanmış tavukla taze sebzeden oluşan basit yemeğini bitirmek üzereydi. Akşamın erken saatlerini genel valinin ikametgâhında geçirmiş, Eisenhower ve Alexander'a Kuzey Afrika nişanlarını takmıştı. Daha sonra gemiye dönmüş, akşam yemeğinden önce incelenmesi gereken bir yığın kâğıdın arasına dalmıştı. Yemekten sonra tatlı değil, her zamanki alışkanlığıyla brandy ve puro istemişti.

Brandy koyan subaya seslendi. "O kadar soda koyma, delikanlı.

Soda içkinin tadını öldürüyor." Churchill'in gözleri subayda masada oturan Kurmay Başkanı General Hastings "Pug" İsmail' döndü. "Eee, Hastings, kamarama dönelim mi?"

- Tabiî, efendim.

Churchill brandy kadehini uzatan subaya teşekkür etti, bardak elinde güverteye çıktı. Hafif bir Akdeniz melteminin ısıttığı ılık bir geceydi; ayışığında parlayan sular teknenin gövdesine çarpıyordu. Churchill gemideki yangın kurallarına uydu ve kamarasına girene kadar purosundan nefes çekmedi. Kamara, sahibinin öneminin aksine küçük, boş denecek kadar da sade döşeliydi. Bir ranza, yatağın başucunda küçük bir dolap ve birkaç iskemle. İnsanlar brandy ve puro dışında Churchill'in ne kadar sade bir hayat sürdüğünü tahmin edemezlerdi.

- Otur, Hastings.

Churchill bir iskemleye oturup kibritin alevini purosuna yaklaştırdığında, İsmail başbakanın yüzünden iyi olmadığını anladı; ciddî bir boğaz ağrısı, seyahat için olması gereken tifo ve kolera aşılan, daha yolculuğun başında Churchill'i birkaç gün için yatağa çivilemişti. İşleri sanki daha da güçleştirmek için olacak, başbakanı önünde gizli toplantılarla dolu üç hafta vardı: Roosevelt'le Overlord Operasyonu'nu tartışmak için Kahire'de beş gün, daha sonra Çin lideri Çan Kayşek ile Uzakdoğu ve Pasifik'te strateji görüşmesi, Tahran'a gidiş, Roosevelt ve Stalin'le birlikte Müttefikler stratejisinin belirlenmesi, tekrar Kahire'de Başkan Roosevelt'le Tahran Konferansı'nın doğuracağı taktik sorunlarının tartışılması. Savaş artık kritik bir aşamaya gelmişti; Sicilya ve İtalya'ya yapılan çıkarmalar ibreyi yavaşça Müttefikler lehine döndürmüştü. İsmail de biliyordu ki,

birkaç gün içinde alınacak olan kararlar savaşın kazanılıp kaybedilmesi konusunda çok önemli etki yapacaktı.

- Konferansta neler olacağını düşünüyorsunuz değil mi, Sayın Başbakan?

- Şu Allah'ın belası konferanslardan sıkılmaya başladım, Hastings, savaştan da yoruldum. Tanrı'ya şu korkunç savaşın bitmesi için dua ediyorum. Bu nedenle Kahire'de her şeyi ayarlamam gerekecek. En küçük ayrıntıyı bile. Avrupa'da ve Balkanlar'da, Rusya'da ve Uzakdoğu'daki stratejimizi belirlememiz lazım. Ondan sonra topu havada yakalayıp, mümkün olduğu kadar hızlı koşmamız gerek. Churchill kurmay başkanına, onu tanımayan biri için korkutucu olabilecek ünlü çelik bakışlarından birini fırlattı. Eğer bunu başaramazsak, bütün savaşı kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalırız.

İsmail endişeyle öne eğildi. "Konferanslar için her zamankinden daha fazla güvenlik önlemi alınacağını biliyorum efendim, ama Londra'dan son gelen istihbarat raporlarını okudunuz mu? Anlaşıla Almanlar havadan bir şeyin kokusunu almışlar. Lizbon ve İstanbul'daki casusları, sizin ve Başkan Roosevelt'in hareketlerini öğrenebilmek için ellerinden geleni yapıyorlar."

- Okudum.

- İstihbarat uzmanlarımız Hitler'i köşeye sıkıştırmamızdan sonra Berlin'in bugün yarın umutsuz bir cesaret gösterisinde bulunmasını bile bekliyorlar.

- Bunu da okudum, bizi öldürmek demek istiyorsun.

- Çok da saçma değil. Roosevelt, Stalin ya da siz, aranızdan birinin ölümü, Naziler için mucize gibi bir şey olurdu; özellikle sizin ve Roosevelt'in ölümü. Böyle bir ölüm bütün çabaları sona erdirir ve muhtemelen Müttefikler saldırısını da durdururdu. Böyle bir felaketten sonra savaşın ne yönde gelişeceğini kim bilebilir?

- Bilmez miyim? Churchill iskemleden kalktı, lumboza doğru yürüdü, dışarı baktı ve arkası dönük konuştu. Kişisel olarak ben Nazilerin böyle bir planı uygulayabileceklerine ihtimal vermiyorum.

- İyi de, Mussolini'yi Abruzzi Dağları'ndan kurtardılar. O da çok cüret isteyen bir operasyondu. Sizin yerinizde olsam, onları pek hafife almazdım, efendim. Duçe'yi kurtardıkları gibi öldürebilirlerdi de. SS paraşütçülerinin komutanı, şu Skorzeny, yönettiği operasyonun birinci sınıf olduğunu kabul etmeliyiz.

- Doğru. Beni korkutmaya mı çalışıyorsun, Hastings?

- O kadarını başarabileceğimi pek sanmam, efendim. Sadece önümüzdeki tehlikeyi göstermeye çalışıyorum, tabiî eğer bu raporlara inanma gerekiyorsa. Belki de, şu konferansların tarihlerini değiştirmek akıllıca olurdu.

- İmkânsız. Konferansları ayarlamak bile bir sürü emek ve karşılıklı fedakârlığa mal oldu. Üstelik hey şeyin bu kadar önemli olduğu bir an, konferansları mutlaka gerçekleştirmek gerek.

İnsanların hayatı bu konferanslara bağlı. Ne kadar erken kazanır ve savaşı bitirirsek, o kadar iyi olacak. Yıkım ve ölüm sona ermeli.

- Ama ya tarihleri değiştirmek gerekliyse?

- Bu benim son kararıma bağlı. Churchill içkisinden bir yudum aldı, lumbozdan dışarı bakmaya devam etti. Mussolini'den daha güvenli ellerde olacağıma inanıyorum. Berlin'in de düşünmediği bir şey daha var.

- O nedir, efendim?

- Hitler'in katillerinin elinde ölmektense, ileri yaşımda, etrafımda ailem, yatağımda ölmeye niyetliyim. Hastings gülümsemesin engel olamadı. "Eminim bir elinizde puro, ötekinde brandy, değil mi, efendim?" Churchill döndü, kadehini kaldırdı. "Doğru, aynen öyle."

On yedinci bölüm

Kahire

Gürültülü Han el Halili Çarşısı‘ndaki depo, isten kararmış ve yıkılmaya yüz tutmuş duvarlarıyla, dış görünüş olarak çarşıdaki diğer depolardan farksızdı. İçiyse tamamen değişikti. Herhangi bir tüccar ya da süpermarket için hazine gibi bir yerdi, yerden tavana kadar üst üste dizili sandıklarda değişik içki, ilaç, ayakkabı, yatak örtüsü, konserve gıda, zeytinyağı, kumaş, karaborsada yüksek fiyat getirecek ne mal varsa, doluydu. Reggie Salter ilk kattaki yazıhanede oturmuş, yüzü ter içinde, kirli Mısır banknotlarından oluşmuş kalan bir desteyi sayıyordu; zaten para sayarken hep terlerdi. Otuz yaşlarında ufak tefek ve zayıf bir adamdı, giydiği kirli keten ceketten, koltuk altındaki kılıfa sokulu Browning fark ediliyordu. O akşam hava o denli sıcak ve rutubetliydi ki, sık sık mendilini çıkarıp yüzünü silmek zorunda kalıyordu.

Odanın öbür tarafında, daha on yaşına yeni girmiş yalınayak bir Mısırlı çocuk, un çuvallarının üstüne oturmuş hızla elindeki bisiklet pedallarını çeviriyor, dönen pedallar ustaca düzenlenmiş bir zincir ve kasnak yöntemiyle tavandaki büyük vantilatörü harekete geçiriyordu. Yavaş yavaş dönen kanatlarının ağır havayı dağıtmakta pek etkili oldukları söylenemezdi.

- O Allah’ın belası şeyleri daha hızlı çeviremez misin? diye bağırdı Salter. Çocuk ter içinde olmasına karşın, elinden geleni yapmaya devam etti. Kapı vuruldu, Salter suratını astı ama başını kaldırmadı, parayı saymaya devam etti.

- Meşgulüm. Ne var?

Kapı açıldı ve korumalardan biri girdi. İki metreye yakın, gerçekten tehlikeli görünüşlü, geniş omuzlu ve yapılıydı. Yara izleri suratını bir örümcek ağı gibi kaplıyordu.

- Kel Reed seninle görüşmek istiyor, Reggie. Deacon da geldi, aşağıda.

Salter parayı çekmeceye doldurup kilitledi. “Deacon’u beklet, önce Kelle görüşeceğim. Ondan sonra Costas’ı aşağıda ambardan çağır, götünü oynatsın, ona burada derhal ihtiyacım var.

- Tamam, patron.

Kapı kapandığında, Salter karşı tarafa yöneldi, başparmağıyla kapıyı göstererek çocuğa seslendi. “Defol git, piç kurusu. Bir boka yaradığın yok.” Yorgunluktan bitkin çocuk un çuvallarından aşağı kaydı, ama gerektiği

kadar hızlı değildi. Salter yerinden fırladı, çocuğun kıçına bir tekme attı. “Sağır mısın? Sana dışarı dedim. Hemen, şimdi!”

Çocuk kapıdan fırladı, bir süre sonra kapı tekrar açıldı ve İngiliz ordusunun çavuş üniformasını giymiş sinsi görünüşlü bir adam girdi. Wally Reed en fazla yirmi beş yaşında olmalıydı. Suratı çocuk suratı gibiydi; kasketini çıkarınca genç ve parlak kafasında tek bir saç teli bile olmadığı görüldü. Salter yazı masasının etrafından döndü, yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlanmıştı.

- Seni tekrar görmek ne güzel, Kel. Bu sefer bana ne getirdin? İlginç şeyler buldun, umarım.

- Kırk galonluk iki varil benzin, en iyi cinsten bir düzine Bordeaux şarabı, dört yarım sığır.

- Bunları almak için kimi öldürdün?

Reed güldü. “Hayatta kalmalıyım. İlgileniyor musun?” Ne kadar?

- Kırk İngiliz.

- Düşündüğümden de büyük hırsızmışsın. Otuz, bir kuruş fazla olmaz. Salter sırıttı. Aramızdaki dostluğun sürdüğünü göstermek için de bir şişe viski ekliyorum.

- Oldu bu iş. Malları her zamanki yere mi bırakmamı istiyorsun?

- Sevinirim. Salter eliyle çavuşun omzuna vurdu ve onu kapıya götürdü. Her zamanki gibi, gece yarısından sonra. Seninle çalışmak bir zevk, Kel.

Reggie Salter’ın 8. Ordu’dan firar ettiği gün, hayatı umulmayacak kadar değişti. O artık aranan, ama zengin bir adamdı. Kuzey Afrika Savaşı gerçek anlamda başladığında, genç ve korkak askerlerden binlercesi birliklerinden firar etmiş, iki kaşlarının arasına bir Alman kurşunu yememek için de Nil Deltası ve şehirlerde sipere yatmıştı. Salter’a gelince, onu gece siperden çıkaran korku değil, mantıktı. Savaşın en kızgın anında, ordu pek kabul etmese de Mısır’da 20.000’e yakın Müttefikler firarisi vardı. En azılıları olarak bilinen yüz kadarı kendilerine yüksek kazançlı işler uydurmuş ve kusursuz bir kaçakçılık ağı düzenlemişlerdi. Yerli hırsızlardan oluşan çeteleri örgütlemişler, sivil ve askeri depoları soyuyorlardı. Salter da onlardan biri ve muhtemelen de en başarılısıydı. Askere alınmadan önce Londra’daki sabıka dosyasının oldukça kabarık olduğu düşünülürse, Salter’ın “iş hayatındaki” başarısına şaşırmamak gerekir. Şimdi İngiliz ve Amerikalı kaçaklardan oluşturduğu yirmi kişilik acımasız bir çeteyi yönetiyor, birkaç Arap’ın da yardımıyla, Mısır’ın en ciddî ve kazançlı karaborsa ağını kontrol ediyordu. Salter masanın kenarına ilişmiş

beklerken, kapı tekrar açıldı ve siyah bıyıklı, esmer bir adam göründü. Costas Demiris Yunanlı bir tüccarın oğlu ve ortağı Salter gibi, asker kaçağıydı. Siyah gözleri, çevrede hiçbir şeyi kaçırmamak için olacak, sürekli hareket halindeydi. “Mesele ne, Reggie?” Salter masanın üzerindeki paketten bir sigarillo alıp yaktı. “Deacon geldi.” Costas sırıttı. “Demek sonunda tavuklar yumurtlamak için kümese döndü? Rulet masasında kaybettiğin iki yüz pound’u ödeyecek misin? Bir aydan fazla oldu.”

Salter parmaklarını çıtlattı, suratında acımasız bir ifade vardı. “Nah öderim. O ruletin çarkı bir itin arka bacağı gibi eğri. Benimle oyun oynamaya devam ederse, taşaklarını kesip ağzına tıkacağım.” Costas yaklaşmakta olan kavgayı görüp keyifle sırıttı. O sırada Salter’ın koruması kapıyı açtı ve önce Deacon’u, ardından da Hasan’ı odaya aldı. Salter sakin adımlarla kapıya yürüdü ve elini uzattı. “Seni tekrar görmek ne güzel, Harvey. İçki? Uğruna ölünecek on yıllık bir viskim var.” Deacon omuzlarını silkti. “Neden olmasın?”

Harvey’ye bir içki ver, Costas. Yunanlı yazıhanenin çekmecelerinden birinden bir viski şişesi çıkardı, bardakları gömleğiyle temizledi, doldurdu ve getirdi. Salter, Deacon’la kadeh tokuşturdu. “Eee, Harvey, bana neden geldin, evlat?” Hasan’ı gösterdi. “Senin çocuk acele olduğunu söyledi.”

- Ben onun çocuğu değilim. Hasan’ın sesi öfkeliydi.

- Seninle konuşmuyordum, gündüz feneri. Sana konuşman için izin verene kadar o kahrolası ağzını kapa.

Salter, Arap’a o tehlikeli bakışlarından birini fırlattı, sonra Deacon’a döndü. “Eee, mesele ne, Harvey?”

- Mesele yok, eğer ilgilenirsen, bir iş var.

- İşle her zaman ilgilenirim. Peki o zaman, dinliyorum. Neye ihtiyacın var, iki koli karaborsa viskiye mi?

- Bu sefer hayır. Deacon iskemlelerden birine oturdu. İşaret parmağım gömleğinin yakasında gezdirdi büronun havası gerçekten de bayıltıcıydı, yerden tavana kadar istiflenmiş karaborsa mallara gülümseyerek baktı. Biliyor musun, hâlâ askeri istihbarata nasıl olup da yakalanmadığına şaşıyorum. Kentte hiçbir şeyden çekinmeden dolaşıyorsun, üstelik de kellene ödül konulmuş. Taşakların pirinçten yapılmış olması, Reggie, ya da iyilik meleğini hep omzunda taşıyorsun.

Salter sırıtıp kadehini kaldırdı. “Bu benim sırrım, evlat, askerler Reggie Salter’dan daha büyük balık peşinde. Mesela, Adolf Amca.” Gerçekte ise, içinde bulundukları depo, Salter’ın kente dağılmış birçok deposundan

sadece biriydi; her birinin yeraltında gizli tünelleri, üç sokak öteye kadar yerleştirilmiş nöbetçi ve habercileri vardı. Salter da genellikle aynı yatakta iki gece uyumazdı. Bunun dışında, inzibat komutanının makamına kadar uzanan bir ilişki ağı kurmuştu. Bu hizmet için inanılmayacak bir para ödüyordu ama onun sayesinde, kellesine ödül konmuş olmasına rağmen, yakalanmaktan ve kurşuna dizilmekten kurtuluyordu. Deacon sakin bir sesle devam etti: “Bana olan şu kumar borcun. Onu ödememeye ve üzerine de birkaç pound kazanmaya ne dersin?” Salter, Costas’a baktı, belli belirsiz gülümseyerek gözlerini kaldırdı. “Çok hoşuma giderdi, hayatım. Büyükbabamın dediği gibi, oltanın ucunda ne var?”

- Bir cipe ihtiyacım var. Amerikan ordu tipi, kenarlarında da askeri polis işaretleriyle. Salter gülümsedi. “Hepsi bu mu?”

- Daha bitirmedim. Bir Amerikan albay üniforması, tabancalarıyla birlikte iki askeri inzibat üniforması, birkaç da M3 makineli tüfek. Bir de iyi durumda üç Amerikan askerî kamyonu. Tabiî bütün bu araçlar için gerekli belgeler.

Salter eğleniyor gibiydi, yüksek sesle güldü. “Ne yapacaksın Harvey? Yeni bir savaş mı başlatacaksın?” Deacon cebinden kalın bir zarf çıkarıp Salter’a fırlattı. “Avans olarak 1.000 pound. Kaybedecek vaktim olmadığım anlayasın diye.” Salter’ın suratındaki gülümseme dondu, Costas’a işaret etti, Yunanlı zarfı alıp içindekilere baktı. “Sağlama benziyor, Reggie. Dediği gibi bin papel.” Salter parayı kontrol etti, daha sonra Deacon’a baktı. “Bütün bunları kimin için istiyorsun? Herhalde kendin için değil? Askercilik oynamak için biraz geç kalmadın mı?”

- Bir müşterim için. Deacon gülümsedi. Adının bilinmesini istemiyor. Salter da sırıttı. “Komisyon alıyorsun yani, öyle mi?”

- Öyle de denebilir. Asıl mesele, istediklerimi bulabilecek misin?

- Beni bilirsin, canının çektiği her şeyi bulabilirim. Ama karşılığı olur. Ne kadar?

Salter’ın sırıtması daha da arttı. “Bir binlikten çok daha fazla. Bir cip, üç kamyon, üniformalar ve silahlar, ha? Epey malzeme. Hepsi için toptan üç bin diyelim, üç bin teklik.”

- Oldukça yüklü bir tutar.

- Yapabileceğimin en iyisi. Salter omuzlarını silkti. Benim çocuklar istediğin malzemeyi çalarken vurulabilir. Dul ve Yetimler Birliğiyle uğraşmam gerekir. Sen bilirsin.

- Bir konu daha var. Cipi, üniformaları ve silahları bulduğunu kırk sekiz saat içinde öğrenmem gerek, en geç cuma akşamı. Kamyonlar için bir gün daha bekleyebilirim.”

Salter ıslık çaldı. “Harvey dostum, bu acele bir iş.”

- Yapamaz mısın?

Salter omuzlarını silkti, sonunda gülümsedi. “Neden yapamazmışım, anlamıyorum.”

- Malzemeyi ben alana kadar bir yerde muhafaza etmeni istiyorum. Salter kaşlarını çattı. “Ne kadar süre?”

- Herhalde en çok bir gün.

Salter başını salladı. “Ardiye ücretini ödedikten sonra, mesel kalmaz. Bütün hepsi için günde 150 papel diyelim.”

Deacon ayağa kalktı. “Anlaştık.” Elini uzattı, Salter’la tokalaştılar.

- Fiyat konusunda arkadaşlarınla görüşmen gerekmiyor mu?

- Gerek yok. Bana güvenirler.

- Tamam o zaman. Cip, üniformalar ve silahlar hazır olduğunda bir 500’lük daha isterim, kalanını da kamyonlar gelince. Ardiye ücretini malların tesliminde ödersin. Ha, malları nereye teslim edeceğiz?

- Bunu daha sonra konuşuruz.

- Mesele yok. Salter zarfı cebine yerleştirdi. Deacon adamın gözlerinin içine baktı. “Sana güveniyorum, Reggie. Beni yarı yolda bırakma.” Salter, Deacon’un sırtına vurdu ve kapıya kadar götürdü.

“Endişelenme. Her şeyle ilgileneceğim. Sen sadece cuma günü parayı getirmeye bak, evlat.” Reggie Salter kadehine viski doldurdu, camdan Deacon ile Arap’ın sokakta yürümelerini, köşeyi dönüp çarşının kalabalığına karışmalarını izledi. Çenesini sıvazladı. “Merak ediyorum, bizim Harvey neler karıştırıyor?” Costas yanına geldi. “Bize doğruyu söylediğinden emin misin?”

Salter kadehinden bir yudum aldı, omuzlarını silkti, alnında biriken yağlı teri sildi. “Olabilir. Ama bildiğim kadarıyla, karanlık işlere kalkışacak biri değil. Sıkıntıya düştüğünde birkaç kasa karaborsa içki için bize geldiği oldu, ama hepsi o kadar.”

- Askeri polis üniformaları, cip, silahlar ve üç kamyon. Reggie bu kadarı da fazla.

- 3.000’lik de fazla. Böylesi bir yatırımın da bir kârı olmalı, büyük bir kâr. O nedenle de merak ediyorum, bu herifler neyin peşinde?

- Bir fikrin var mı?

Salter kadehini masaya bıraktı. “Maaş arabası soygunu, değerli eski eser hırsızlığı, Kral Faruk’un mücevherlerini çalmak, ne bileyim ben? Hatırlamıyor musun, bir iki şanslı herif üç ay önce Port Said’de donanma muhasebesini basıp maaşları çalmışlardı, 10.000 pound? Denizci üniforması giymiş, çalıntı donanma kamyonuyla dolaşan firariler, hepsine iyi şanslar. Bence Harvey de buna benzer bir iş peşinde.”

Costas kaşlarını çattı, bıyığını sıvazladı. “Deacon’un böyle bir işe karışacağına ihtimal vermiyorum.” Salter, Yunanlıya döndü. “Bütün mesele de bu ya. İşin ardında görünenden çok fazlası olduğuna bahse girerim. Evet, birisi alışveriş yapması için Deacon’dan yararlanıyor olabilir. O zaman onların tecrübeli olmadıklarını söylerim, yoksa bizim gibilerle aracı kullanmadan temas kurarlardı. Ne yapacak olurlarsa olsunlar, malzemeyi düşündükçe büyük bir balık peşinde oldukları anlaşılıyor.” Salter’ın suratındaki ifade birdenbire değişti, Costas sırıtarak ona baktı. “Suratındaki o bakışı iyi bilirim, Reggie, bir şey düşündün.” Salter gözünü kırptı, parmaklarını çıtlattı. “Daha değil, evlat. Ama ilginç bir iş yakaladığımızı hissediyorum. Belki de 3.000 pound’dan çok daha fazlasına değecek bir iş.”

On sekizinci bölüm

Kahire, 23.45

Weaver karşısında duran iki Arap'ın yüzlerine baktı. O akşam Mısır polisi tarafından yakalanmış ve Kasr'ül Nil Kışlası'nda Askerî İnzibat Komutanlığı'na teslim edilmişlerdi. Adamlardan biri yeni tıraşlıydı, diğeri sakallı. Her ikisi de elleri kelepçeli dururken acınacak haldeydiler. Sonunda Weaver, Sanson'a dönüp başını salladı.

- Emin misin?

- Kesinlikle.

Sanson kapının yanında bekleyen iki çavuşa işaret etti. Tamam, bunları şimdilik dışarı alabilirsiniz." Weaver daha şüpheliler odaya girerken kendini bıçaklayanların bunlardan biri olmadığını anlamıştı. Yüzlerinde hiçbir çürük yoktu. Özellikle sakallıyı uzun uzun ve dikkatle incelemişti. Çavuşlar adamları dışarı çıkardığında Sanson içini çekerek oturdu, kasketini çıkardı ve elindeki dosyayı açtı.

- Sempatizanların listesinden seçtiğin diğer dördüne gelince, polise göre bir tanesi Türk işadamı neredeyse bir yıl önce İstanbul'a dönmüş, diğeri hırsızlıktan mahkûm olup Luksor'a atılmış, üçüncüsünün de sağlam kanıtları var.

- Nasıl kanıtlar?

- Ölmüş ve gömülmüş. Üç ay kadar önce bir İngiliz deniz komandosuyla giriştiği kavgada bıçaklanmış.

- Ya sonuncusu?

Sanson başını kaldırmadan önce önündeki dosyaya bir göz attı. "Nefesini tutman gerekmez. Polis neredeyse beş aydan beri bu adamı tutuklamaya çalışıyor. Müslüman Kardeşler'in aşırı bir üyesi, cinayete teşebbüs ve kundakçılıktan aranıyor; bir nöbetçi subayına ateş etmiş, diğerini de yaralamış, iki askeri kamyonu ateşe vermiş, o günden sonra da ortadan kaybolmuş. Polis evini gözetliyor, bizim de onu aradığımız biliniyor. Güney'de Asyut ya da Luksor'da saklandığı sanılıyor. Yanılıyor olabilirler tabiî, belki de hâlâ Kahire'de bir yerlerdedir."

- Bizimki olması mümkün mü?

- Söylemesi güç. Nazi hayranı olduğu ve bıçak kullanmaktan hoşlandığı kesin. Ancak Kahire Cinayet Masası onun bir Alman casusu olmasına pek ihtimal vermiyor.

Weaver iskemleye çöktü. "Yine başladığımız yere döndük."

- Öyle gözüküyor, dedi Sanson ve elindeki dosyayı öfkeyle masaya vurdu.

Weaver da umudunu kaybetmek üzereydi. En ufak bir ipucu bulamadan üç gün geçirmişlerdi ve artık yorgunluktan bitkindi, ensesi de çok ağrıyordu. Acıyı unutmaya ve dikkatini toparlamaya çalıştı; yine de hızla bir çıkmaz sokağa doğru ilerlediklerini görüyordu. Ev sahibi bulunup sorguya çekilmiş, evini dokuz ay kadar önce kendini Ferit Gabar olarak tanıtan birine kiraladığını anlatmıştı. Kirasını hep zamanında ödemiş, kendi hakkında bilgi verirken de Luksor'dan geldiğini, kentin eski bölümünde, çok ünlü bir pamuk tüccarının yanında çalıştığını söylemişti. Ev sahibi ise konuşmasından adamın Kahireli olduğunu çıkarmıştı. Karakola davet edilen pamuk tüccarı ve yanındakiler, Ferit Gabar adında kimseyi tanımadıklarını söylemişti. Belki yeniden döner ümidiyle evin çevresi gözetlenmeye başlanmış, kentteki bütün pamuk tüccarları polislerce ziyaret edilmiş, Gabar'ın özellikleri Luksor'daki yetkililere iletilerek bir haber çıkması beklenir olmuştu.

- Ümitli olmamız için pek sebep kaldığını söyleyemem diye kabul etmişti Sanson, "İsim herhalde sahte, Luksor'dan bahsederken de yalan söyledi."

Gabar'ın komşularının ifadelerini yeniden incelediler.

Aralarından çok azı onu görmüştü, kendi kendine yaşayan, hiç kimseyle tek kelime bile konuşmayan bir adam olarak tanımlıyorlardı onu. Hiçbiri motosikletin plakasını hatırlayamıyordu. Ele geçirilen Alman belgelerinden de pek fazla bir şey çıkmamıştı ama ilginç bir bağlantı bulmuşlardı. Arap, nottaki tarihten altı gün sonra dairesine taşınmıştı. - Senin Arap ile Zümrüdüanka denen bu herifin aynı adam olduğundan emin değiliz diye yorumladı Sanson. Ama mümkün. "Y" bölümüne başvurdum ve adamımız yeniden telsiz teması sağlarsa yerini belirlemelerini istedim. Geçmişte kullandığı frekansları yirmi dört saat boyunca tarıyorlar. Kapı vuruldu, aralıktan başı gözüken genç bir teğmen Sanson'a bakarak "Size bir telefon var, efendim" dedi. Sanson odadan çıktıktan sonra Weaver pencereye yaklaştı ve birkaç dakika öyle durarak bir müfrezenin kışladan uygun adım çıkışını izledi. Kışla çok hareketliydi. Gerek Kasr'ül Nil Kışlası, gerekse de Amerikan kışlası olan Camp Hukstep, yaklaşan konferansın gerektirdiği ek güvenlik önlemlerini karşılamak için yeni getirilen birliklerle doluydu. Weaver tek ümitlerinin Beşeba'nın yeniden telsiz mesajı göndermesinde, bu mesajın da onun yerini belirlemeye yetecek kadar uzun olmasında yattığını

biliyordu. Beşeba'nın daha önceki mesajlarına bakıldığında, telsizini uzun süre açık tutmasını beklemenin pek gerçekçi olmayacağı açıktı. Duvardaki saate baktı. Gece yarısı. Gözlerini kaşıdı. Bürosuna uğramak dışında, son iki günde Helen'i çok az görebilmişti. O gece Weaver'i yine evine davet etmişti; genel bitkinliğine, beynindeki ağrıya ve umutsuzluğuna karşın onunla birlikte olmaya can atıyordu. Hap kutusunu buldu, ağzına bir tane morfin tableti atıyordu ki, sevinçle gülümseyen Sanson kapıdan gözüktü. - Bir seferlik de olsa, iyi haber. Notu yazan kişiyi buldum sanıyorum. Elimizdeki savaş tutsakları listesine göre, altı ay kadar önce Tunus'ta Alman Askeri İstihbaratı'ndan Çavuş Manfred Berger adında biri tutuklanmış. - Şimdi nerede?

Acı Göller'de. Biraz önce telefon ettim; kamp komutanına göre, hâlâ orada olduğu kesin. Acı Göller Kahire'nin güneydoğu yönünde iki saatlik yolda, Süveyş yakınlarında sıcak ve sivrisinek deposu bir göller topluluğuydu. Savaş tutsaklarının yanı sıra, binlerce Alman ve İtalyan sivil de bu kamplarda tutuluyordu. Weaver acısını unutmuş, dikkatini toparlamıştı bile. "Onunla ne zaman konuşabiliriz?" Sanson kasketine uzandı. "Oraya varır varmaz."

Kel Reed sarhoştu. Biraz önce çıktığı genelevden koğuşa yürüyecek kadar sarhoş olmasa da onu izleyen zeytin yeşili askerî otomobilin farkına varamamış, köşeyi döndüğünde iriyarı bir adamın üstüne atlayarak "Reggie seninle konuşmak istiyor" deyinceye kadar da başına gelenleri anlamamıştı. Reed yutkundu, arabanın arka koltuğuna yerleşti. Yanında, İngiliz binbaşı üniforması giymiş Salter oturuyordu. Araba hareket etti. "Reed, evlat, tiyatro için özür dilerim ama acele bir iş çıktı, yardımına ihtiyacım var." Reed terli yüzünü sildi. "Bir an için yakayı ele verdim sandım." Salter güldü. "Sen yakalanmazsın, evlat. Çok dikkatlisin." Bir deste banknot uzattı. "Avans olarak beş yüz. İşi bitirince beş yüz daha." Reed kaşlarını kaldırdı. "Hangi iş?" Salter ona ihtiyaçlarını anlattıkça, Reed'in rengi soldu, birden ayılmıştı, parayı geri vermeye çalıştı. "Aman Tanrım, Reggie. Askeri araçlar, silah ve üniforma ha? Böyle bir iş benim sonum olur, inan bana." Salter ısrar etti. "Sana ne diyorsam onu yap, evlat. Bütün bunları da kırk sekiz saat içinde istiyorum." - Reggie, senin kalbin yok mu? Araba durdu, Salter parayı Reed'in ceket cebine tıkıştırdı, yanağını makasladı ve dışarı itti. "Bu iş önemli, evlat. Onun için ne istiyorsam, yap. Yoksa o taşakların yaşlı bir Arap'ın tespihinde sallanır."

On dokuzuncu bölüm

Berlin, 17 Kasım

Schellenberg çarşamba sabahı yediyi biraz geçe Rachel'le binaya girdi. Dışarısı çok soğuk ve çok karanlıktı, köşedeki soba kıpkırmızı olmuştu, yine de odanın havası dondurucuydu. Ellerini birbirine sürterken "Baylar, ekibimizin son üyesiyle tanışma zamanı geldi" diye seslendi, "Size Frâulein Stern'i tanıtayım. Şu andan itibaren adı Maria Tauber olacak, uzman bir arkeolog ve evinden ayrılmak zorunda kalmış bir Alman Yahudisi." Rachel'e döndü. "Binbaşı Haider'le tanışıyorsunuz. Bu operasyon boyunca artık Amerikan arkeoloji profesörü Paul Mallory olarak geçecek. Üzerindeki kâğıtların gerçek olduğunu söyleyeyim. Asıl Mallory üç ay kadar önce Sicilya'daki askerlerimiz tarafından tutuklandı. Mallory Kahire'deki Amerikan Üniversitesi'nde ders veriyor, öte yandan da ordularımızın Kuzey Afrika'da ortaya çıkardığı Roma kalıntılarını değerlendirmeye çalışıyor." Schellenberg, Kleist ve Doring'i gösterdi. "Size daha önce bahsettiğim iki bey."

- İkisini de Kari Uder ve Peter Farnback olarak tanıştırayım, Güney Afrika'dan. Kleist başını eğdi, topuklarını vurdu ve sırıttı: "Memnun, oldum, Frâulein."

Rachel onu görmemezlikten geldiğini belli ederek Schellenberg'e döndü. "Binbaşı Haider Amerikalı olduğuna göre, neden üniforma giymiyor?"

Schellenberg tatlı tatlı gülümsedi. "Çok doğru, üstelik konuya girdiğinizi görmekten de memnun oldum. Sorunuzun cevabına gelince, gereken önlem alındı. Profesörün dosyasına elverişsiz sağlık durumu eklendi, bunun anlamı askerliğe uygun olmadığı. Şimdi işimize dönelim."

Masanın üzerindeki Gladstone çantaları dağıttı, Rachel'e yeni kimlik kâğıtlarını uzattı. "Kişisel eşyalarınız, kimlik belgeleriniz. Size bütün belgeleri okumanızı ve yeni kişiliğinizin bütün ayrıntıların öğrenmenizi öneririm. Mısır toprağında durdurulup sorgulandığınızda, en ufak bir hata hem sizin hem de diğerlerinin hayatına mal olabilir. Şimdi herkes çantasının içindekilere baksın." Hepsi çantalarını açtı. Çantalarda elbiseler ve kişisel eşya bulunuyordu. Su mataraları, sivil çöl giysileri, safari elbiseleri, geniş kenarlı hâkî şapkalar ve daha birçok giyecek. Hepsi de oldukça eskimiş ve yıpranmıştı.

- Terzilerin değişiklikler konusunda mükemmel bir iş yapmış olduklarını göreceğinizi umarım. Elbiseler ve kişisel eşyaların tümü Kuzey Afrika'daki Müttefikler esirlere ait, arandığınızda şüphe yaratmayacaklar. Gitmeden önce hepinize yeterince para verilecek. Haider'e Gladstone, çantasından çıkardığı Lucky Strike kartonunu gösterdi. "anlaşılan her şeyi düşünmüşsün. Ne kadar düşüncelisin." Schellenberg gülümsedi. "Alman sigaralarının seni yakalatabileceğim düşündüm; bunlara alışman daha doğru olur. Berlin'de Mısır sigaralarını bulmak güç oluyor. Bunlar işini görür." Paketlerden birini açıp bir sigara çıkardı, yaktı, ellerini tekrar kalçasının üzerine koyarak ciddileşti.

- Bir kez daha tekrar edelim. Frâulein'ın bilmesi gereken önemli noktalar. Daha sonra sizleri elbiselerinizle baş başa bırakacağım, ölçüleri bir deneyin, harita ve yolları inceleyin ve her şeyi yakından tanımaya çalışın.

Haider, yanında Rachel, Kahire haritasını incelerken Kleist arkalarında durdu ve haritayı işaret ederek "O Allah'ın belası şehre gitmeyeli çok oldu. Bir daha görmek isteyeceğimi sanmazdım, leş kokan bir çukur."

- Yazık ki o gözle bakmışsın, Haider'in cevabı kupkuruydu. anlaşılan altı bin yıllık tarihi de gözden kaçırmışsın. Halbuki o tarihten bir şeyler öğrenebilirdin.

- Ne amaçla? Gerçek tarih burada, anavatanda yazılıyor. Kleist sırıttı. Mısırlı kanlar fena değildi, bunu kabul etmek gerek. Düzenli gittiğim en iyi kerhaneler Kahire ve İskenderiye'deydi. Benim tecrübeme göre, para verdiğin kan, en iyisidir.

- Bu konuda bu kadar uzmanlaşmana şaşırmamak gerek. Kleist güldü. "Öyle de denebilir." Rachel'i gösterdi.

"Schellenberg senin bu kadınla daha önceden tanıştığını söyledi." Ne olacak? Kleist bu kez Rachel'e açık açık bakıp vücudunu inceledi, daha sonra kaba kaba sırıttı. "Frâulein'la daha yakından tanışmaya can atıyorum. Bir Yahudi için oldukça çekici olduğunu söylemem gerek." Haider'in gözleri çelik gibiydi. "Bir şeyi açıkça ortaya koyalım. Ona karşı kaba davranırsan beynine bir kurşun yerleştiririm, anlaşıldı mı?"

- Bu bir tehdit mi, Haider?

- Dostça bir uyan olarak da düşünebilirsin. Senin yerinde olsam dikkat ederdim. Haider Rachel'i oradan götürmek için kalktığında Kleist aniden uzandı, kolunu yakalayıp kendine çekti, gözlerini gözlerine yaklaştırdı:

- Söylediklerin doğru mu? diye sordu, dev gibi SS'in gözleri tehlikeli biçimde kısılmıştı. Onları gerçekleştirecek cesaretin var mı?

Haider’in dizi o anda yükseldi, Kleist’ın bacak arasına vurdu. Kleist acı içinde öne eğilirken Haider kollarından birini yakaladı, kıvırdı ve adamı duvara dayadı.

Bırak, Tanrı aşkına bırak, kolumu kırıyorsun!

- Bir daha sefere kafam kıracağım. Subay olabilirsin Kleist, ama operasyonun bu bölümünden kimin sorumlu olduğunu unutma. Bundan böyle bana gerekli saygıyı gösterecek ve benimle konuşurken binbaşı diyeceksin, anlaşıldı mı?

Kleist’ın yüzü acıdan bembeyazdı. “Evet… Evet, Binbaşı. “Nasıl isterseniz, Binbaşı.”

Haider Kleist’ın kolunu bıraktı, adamı itti. Kleist’ı gözlerinde korkutucu bir öfke vardı; Haider hızla söze girdi. “Bunu daha ileri götürmek niyetinde değilim. Ama eğer bela arıyorsan… Bir daha böyle bir hareket yap, hem Schellenberg hem de benimle uğraşmak zorunda kalırsın. Şimdi işinin başın dön.”

Kleist öfkesini yutup Doring’in yanına gitti. Haider, Rachel’in elini tuttu ve onu kapıya götürdü. Avludan geçerken, “Özür dilerim” dedi, “Adam hayvanın teki ve ağzını ne zaman kapalı tutması gerektiğini bilmiyor. Bu çılgın kontrolden çıkmadan önce Schellenberg’le konuşacağım. Bu arada, o etraftayken mümkün olduğunca dikkatli davran. Kleist, eğer yoluna çıktığına inanırsa, seni öldürebilecek kadar tehlikeli bir hayvan. Eğer benim dediğimle olsa, onu çoktan operasyondan alırdım, ne yazık ki benim dediğim olmuyor.”

Beni koruman gerekmez. Haider sesindeki sertliği duydu, durakladı. Nazikçe kolunu tuttu ve Rachel’i çevirerek yüzüne bakmaya zorladı. “Kamp seni tamamen değiştirdi, değil mi?” Elini yüzüne götürdü. “Zavallı Rachel.”

Rachel geri çekildi. “Sana daha önce de söyledim; bana dokunma.

Korumana da ihtiyacım yok. Ben kendime bakarım.”

Sözünü bitirdikten sonra arkasını dönüp uzaklaştı. Kleist barakanın penceresinde durmuş, mide bulantıları içinde apış arasını sıvazlıyordu. Haider’le kızın avludan geçişini izledi. Gözlerinde ölüm okunuyordu, o andaki nefreti her şeyden, mantıktan bile üstündü.

Doring yanına yaklaştı, ikisi de Rachel Stern’in ayrıldığını, Haider’i tek başına bıraktığını, adamın da bir süre sonra gittiğini gördüler. “Fena herif değil, ha? Yine de karı onun için yaptıklarından hoşlanmışa benzemiyor. Halbuki ben parlak zırhlı bir şövalyeden hoşlanacağını tahmin etmiştim.”

Kleist yere tükürdü. “Belki de senin düşündüğünden daha akıllıdır. Haider o zengin şımarık Prusyalı aristokrat piçlerinden biri. Üstelik kendini de beğenmiş.”

- Söylediğin doğru mu?

Anlamadın mı? Yüzyıllardır ülkenin sütünü sağan, köylüleri çizmelerinin altında ezen süt burunlu bir herif işte. Benim ihtiyar bu pezevenkler için bütün hayatı boyunca didinip durdu, ne karşılığında? Ölmeyecek kadar yemek ve erken ölüm. Bana sorarsan, Führer bu heriflere de Yahudilere yaptıklarının eşini yapmalıydı. Haider gibileri beni hasta ediyor. Doring sırıttı. “Demek öyle? Daha kişisel bir neden olduğunu düşünmüştüm. Kabul etmeliyim ki, kendine bakmaktan aciz değil. Ömrümde ilk kez taşaklarını patlatan birinin hayatta kaldığını gördüm.”

Kleist adama döndü. “Suratındaki o yılışık sırıtmayı sil, yoksa ben silmesini bilirim.” Doring derhal itaat etti. “Özür dilerim, Herr Yüzbaşı.”

- Neyi bu kadar gülünç bulduğunu anlamadım. Bu dünyadaki Haiderler benden ve senden üstün olduklarını düşünürler, aslında bizi çok uzun zamandan beri aşağıda tutuyorlar. Bunun gibilerin öğrenmesi gereken bir ders var. Ben SS’lere, benimle aynı orduda olan şımarık bir Prusyalı bana bok muamelesi yapsın diye katılmadım.

- Öcünüzü almayı düşünüyor musunuz, Yüzbaşı?

- Endişelenme, bir yolunu bulacağım. Kleist’ın yüzünü korkutucu bir gülümseme kapladı. Bu sözlerimi unutma, zamanı geldiğinde Haider mutlaka dersini alacak.

Yirminci bölüm

Acı Göller

Çöl yolu sabahın erken saatlerinde boştu, hav serindi, yolda tek bir arabaya rastlamadılar. Weaver arada bir uykuya dalıyordu, saat 16.00'ya kadar ya koltukta uyuklarken Sanson'un ana yoldan ayrıldığın ve belirsiz bir patikada ilerlediğini fark edince gözlerin açtı.

- Uyan artık. Geldik.

Weaver gözlerini ovuşturdu, Arapça ve İngilizce yazılmış levhaları gördü. "Görevli olmayanlara yasaklanmış bölge. Sadece özel izin almış askeri yetkililer girebilir."

Dar bir vadiye girmişlerdi, güneşin ilk ışıkları ufku belli belirsiz aydınlatırken çevre kötü bir masal dünyasını andırıyordu. Tahtadan ve oluklu levhalardan yapılmış kulübelerin çevreleri dikenli tellerle çevrilmiş, nöbetçi kuleleri uzaktan seçiliyordu. Kampın giriş kapısına kadar ilerleyip bariyerin önünde durdular. Silahlı iki nöbetçi kulübeden çıkıp kâğıtlarını inceledi, nöbetçi subaya telefon edip içeri girmelerine izin verdi. Yönetim binasının önünde onları karşılayan yorgun görünüşlü İngiliz binbaşısı ikisini de bürosuna çıkardı.

- Berger'e bazı sorular sormak istediğinizi sanıyorum, efendim, dedi Sanson'a. Eğer alınmazsanız, böyle bir sorgulama için pek uygun bir saat seçmemişsiniz diyeceğim. Sanson kısaca cevap verdi. "Güvenlik konusu. Tutsağın dosyasına bir göz atmak istiyorduk."

Binbaşı merakını dizginledi. "Nasıl isterseniz." Ayağa kalkıp dışarı çıktı, birkaç dakika sonra elinde koyu kahverengi bir dosyayla geri döndü. Weaver sordu. "Berger'i şahsen tanıyor musunuz?"

- Öyle denebilir, efendim.

- Neye benziyor?

- Çok aklı başında biri. Örnek bir esir denebilir. Gülümsedi.

- Çok yetenekli bir satranç oyuncusu. Her seferinde beni yeniyor. Düşmanla dostluk kurmasını affettirmek istermişçesine omuzlarını silkti. Gerçekten de İngilizler esirlerine çok insanca davranıyor, bu tutumlarıyla da Amerikalıları şaşırtıyorlardı. Ne yazık ki buralarda yapılabilecek fazla bir şey yok. İnsan burada sıkıntıdan kendini öldürebilir. Onu uyandırmadan önce, dosyasına bakmanız için birkaç dakikanız var, efendim. Tercümana ihtiyacınız olmayacak. Berger mükemmel İngilizce konuşuyor. Subay onları koridorun ucunda, içinde bir masa ve üç iskemle bulunan çıplak bir odaya

götürdü. Çıktıktan sonra Weaver ve Sanson, Berger’le ilgili bilgileri okudular. Kendini yakalayanlara vermek zorunda olduğu adı, soyadı, rütbesi ve sicil numarasının dışında, kamp yetkililerince, Berger’in dostluk kurup gevezelikte bulunduğu İngiliz subaylarınca yazılmış çeşitli notlar ve yorumlar yer alıyordu. Yirmi beş yaşındaydı ve meslek olarak istihbarat subaylığını seçmişti. Evliydi, küçük bir çocuğu vardı, Dresden Üniversitesi’nden matematik dalında diploma almıştı. Ağır yaralandığı ve bir ayağım kaybettiği Rus cephesinde kısa bir süre kaldıktan sonra, on sekiz ay kadar önce Kuzey Afrika’da bir masa başı işine gönderilmişti. Weaver başını kuşkuyla salladı. “Beşeba ve Zümrüdüanka hakkında bir şeyler bildiğini söylese bile, onların gerçek kimlikleri ya da nereden geldikleri hakkında fikri olabileceğini sanmıyorum. Alt düzeyde bir istihbarat subayının böyle önemli bilgilere sahip olması çok zor; o sadece emirleri yerine getirmiştir.”

- Bence de. Yine de bizden daha fazla şey bildiğinden eminim. Kısa bir süre sonra iki gardiyan esiri getirdi. Berger uzu boylu, solgun yüzlü, yumuşak ağzı ve hareketli gözleriyle çocuk görünüşlü biriydi. Göze batacak şekilde topallıyor, takma olduğu kolaylıkla anlaşılan bacağını sürüklüyordu. Kendine iki numara büyük gelen eski bir Alman üniforması giyinişti, karmakarışık saçları yataktan henüz kalktığım gösteriyordu.

- Hauptmann Manfred Berger? Genç Alman gözlerini kırpıştırdı. “Ja.”

- Ben askerî istihbarattan Yarbay Sanson, arkadaşım da Yarbay Weaver. İngilizce konuşuyorsunuz, sanırım?

- Evet, rahatça. Benimle ne konuda görüşmek istediğinizi sorabilir miyim?

- Oturun.

Berger gözlerini ovuşturdu, bir iskemle alıp karşılarına oturdu. Sanson hiçbir gizliliğe gerek duymadan buldukları notu ona uzattı. “Bunu siz mi yazdınız?” Berger kâğıdı inceledi, kaldırdığı gözlerinde belli belirsiz bir endişe okunuyordu. “Olabilir. Savaş sırasında dokuz ay, bir ömür gibi uzundur.” Sanson soruyu tekrarladı. “Bunu siz mi yazdınız?”

- Maalesef kesin olarak hatırlayamıyorum.

- Adınız mesajın sonunda, Hauptmann Manfred Berger. Berger omuzlarını silkti. “Evet, gördüm. Görevim sırasında adımı birçok belgeye yazdım ve ajanlarımızdan birçoğunu mevzilerinizin gerisine göndermekle görevlendirildim. Hepsini hatırlamam beklenemez.”

- Kahire’deki şu ajan, kod adı Beşeba olanı, bir de öbürü, Zümrüdüanka. Bana onların hakkında ne söyleyebilirsiniz?

- Bu adamların hiçbirini tanımıyorum.

- Not aksini söylüyor, Berger. Sanson sıkıştırmaya başlamıştı. Herhalde ne yazdığını biliyordun, o nedenle bana yalan söylemekten vazgeç.

Alman sesteki tehdit tonunu duyunca kızardı. Karşısındaki adamların yüzüne baktı. “Bir şey söylememe izin verir misiniz?”

- Söyle.

- Almanya için Kuzey Afrika Savaşı bitti. Artık burada hangi casusları bulunursa bulunsun, bunun önemi kalmadı. Meraklı gözlerini kaldırdı. Buna rağmen yüksek rütbeli iki istihbarat subayı sabahın dördünde buraya gelip beni sorguya çekiyorlar. Neden?

Sanson soruyu duymamazlıktan geldi. “Sana son kere soruyorum.”

- Öyleyse size lütfen hatırlatayım, Cenevre Konvansiyonu hükümlerine göre size sadece adımı, soyadımı, rütbemi ve sicil numaramı söylemek zorundayım. Başka bir şey değil. Her ikiniz de askersiniz, bunu bilmeniz gerekir.

Sanson yumruğunu masaya vurdu. “Cenevre Konvansiyonu’nun canı cehenneme, Berger. Şu Allah’ın belası soruya cevap ver.” Berger, Sanson’un düşmanca tutumu karşısında şaşırmıştı, yine de sükûnetle cevap verdi. “Özür dilerim ama sizlere yardımcı olamayacağım. Benim gibi ast rütbeli istihbarat subaylarının ajanlarımızın gerçek kimliklerini bilecek kadar önemli olmadığını bilmeniz gerekirdi. Bu gibi bilgiler sadece Berlin’deki Genel Karargâh’ta bulunur.”

- Genellikle, ama her zaman değil, Berger. Üstelik sizin için çalışan ajanlar hakkında dolaşan koğuş dedikodularını da unutmamak gerek. Bu bilgi ne kadar küçük ya da önemsiz olursa olsun, belki bize yardımcı olabilir. Kahire’deki faaliyet hakkında bir şeyler bildiğinden eminim. Zümrüdüanka mevzilerimizi nasıl aştı? Yalnız mıydı, yoksa birisi ona yardım mı etti? Kahire’ye geldiğinde nerede saklandı? Beşeba’yla nasıl buluşuyordu? Bana cevap ver. Berger cevap vermedi, Sanson çabucak Alman’ın dosyasını karıştırdı. Buradan anladığıma göre Tunus’ta yakalandığında üzerinde sivil elbiseler varmış.

- Yakalanmadan kurtulmaya çalışıyordum, tabiî ki.

- Düşman topraklarında, sivil elbiseler giyerek saklanmaya çalışan bir asker; bu bana bir casusu çağrıştırıyor. Casuslar kurşuna dizilir, Berger. Cenevre Konvansiyonu’na göre de. Alman’ın yüzü soldu. “Ben, casus ha?

Herhalde şaka yapıyorsunuz?” Sanson gözlerini Berger’inkilerden ayırmadan cevap verdi. “Şaka mı ediyorum? Üstelik bir de istihbarat subayısın, gerektiğinde çifte kanıt.”

- Ben casus değilim. Berger’in sesi daha sinirli çıkmaya başlamıştı. Üstelik bu konu hakkında bir şey bilsem de ki bilmiyorum bildiklerimin size yararı olamaz. Sanson’a meydan okurcasına baktı, sesinde belli belirsiz bir gurur vardı.

Ben hâlâ şerefli bir Alman subayıyım. Ülkemin bana olan güvenini bir düşman karşısında boşa çıkarmam. Hiçbir zaman. Sanson iskemlesini gürültüyle geri itip ayağa kalktı. “Şu güveni ve hafızanı tekrar gözden geçirmen için sana beş dakika veriyorum. Beş dakikanın sonunda senden cevaplar istiyorum, saçmalık değil; yoksa sonucuna katlanırsın. Senin yerinde olsam, idam mangasını ciddiyetle düşünmeye başlardım.”

Sanson koridorda öfkeyle gidip geliyordu.

- Bize söylediklerinden fazlasını bildiğine mi inanıyorsun?

- Adım gibi eminim. Notu yazan o. Sanson yürümesini durdurdu. Biz Gestapo değiliz, ama böyle bir durumda bazen kuralları da unutman gerekir.

- Ne demek istiyorsun?

Sanson cebinden deriden yapılmış bir cop çıkardı. “Bunu, gerekirse, daha da beterini.” Weaver, İngiliz’in suratındaki soğuk kararlılığı gördü. “Bir esiri dövmek işkenceyle birdir. Bu yasaya aykırı, Sanson.”

- Şu anda yasal nezakete hiç aldıracak durumda değilim, Weaver. Ya da Berger’in ne kadar sevimli biri olduğuna. Bu bir savaş, Allah’ın belası kriket maçı değil. Sırtımız duvara dayandı, Eğer zamanımız olsaydı, her zamanki oyunları oynar, bilgiyi ondan söke söke alırdık. Şimdi artık böyle bir lüksümüz yok.

- Peki, ne öneriyorsun?

- Hâlâ bize bildiklerini söylememekte ısrar ederse, onu Kahire’ye götürüp sorguya çektireceğim. Sanson copu sertçe avucunun içine vurdu. Ne olursa olsun, eğer Berger bir şey biliyorsa, Tanrı şahidimdir, onu konuşturacağım.

Odaya geri döndüklerinde, Sanson copu açıkça masanın üzerine koydu. Berger copa endişeyle baktı.

- Eee, düşündün mü?

Alman’ın tereddüt ettiğini gören Sanson birdenbire copu eline aldı ve suratının ortasına hızla vurdu. Genç Alman acıyla bağırdı, iskemlesinden düşecek gibi oldu, şaşkınlıkla çenesini tuttu.

- Ben ben, Kahire operasyonu hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

- Notu senin yazdığını biliyoruz. Bu da adını verdiğin kişiler hakkında bir şeyler bildiğini gösterir. Notta yazılı olanları sana bir hatırlatayım. Sanson Almanca yazılı notu dosyadan aldı ve okudu. "Rommel acilen daha fazla bilgi istiyor, asker sayısı, zırhlıların ve topların hareketi. Berlin Zümrudüanka'dan derhal Kahire'ye gitmesini istedi Beşeba'yla buluşacak. İşbirliğinin daha iyi sonuç vereceği ümit ediliyor."

Sanson başını kaldırdı. "Seni ele veren en son satır, Berger. Rommel'le işbirliğinin daha iyi sonuç vereceği ümit ediliyor. Hangi sonuçları bekliyordun? Bu iki ajan hakkında bir şeyler biliyor olmalısın. Onun için bana anlat."

Berger korkmuşa benziyordu. Sanson ısrar etti. "Evet, Berger. Bekliyorum."

- Tek bilmeniz gereken adım, rütbem ve seri…

- Böyle devam etmenin sana bir yararı yok. Sanson öfkelenmişti. Sen de kabul ettin, Almanya için Kuzey Afrika savaşı bitmiştir. Benim sorularıma cevap vermemekle ne elde etmeyi umuyorsun?

- Size söyledim. Hiçbir şey bilmiyorum, bunu kaç kere tekrarlamak gerekli?

- Ben senin bir casus olduğunu bildikten sonra, istediğin kadar tekrar et. Bu arada sabrımın sınırlarını da zorluyorsun. Bir casus olarak kurşuna dizilebilirsin, bunu da mı anlamıyorsun? "Ich bin Manfred Berger Hauptmann, nummer…"[15] Sanson, elinde cop, bir anda iskemlesinden fırladı. Bu kez Berger'in suratına şiddetle vurdu. Alman acıyla haykırdı ve yere yıkıldı. Weaver daha fazlasına dayanamayacaktı, Berger'in Sanson'un işine yarayacak bir şey anlatacağından da kuşkuluydu. Alman'ın kalkmasına yardım etti. Sanson tepkisini derhal gösterdi. "Ne yaptığını sanıyorsun, Weaver. Bırak o herifi!"

- Cehennemin dibine git! Baksana, yaralı.

- Sana bırak onu dedim.

Weaver bir an için Sanson'un ona da vuracağını sandı, ama İngiliz ona korkunç bir bakış atmakla yetindi.

Weaver geri çekildi. Sanson, elleri kalçalarında, Alman'ın tepesine dikildi. "Haydi, Berger, gerçeği söyle. Çıkar ağzından baklayı." Berger inleyerek yerde yatıyordu, yüzü terden sırılsıklam olmuştu. Takma bacağı insanı kusturacak biçimde kıvrılmıştı.

"Lütfen."

- Düşün, Berger. İyi düşün. Bir şeyler biliyor olmalısın. Ülken savaşı kaybetmişken dayak yemeye ya da kurşuna dizilmeye değer mi? Çocuğunu düşün. Onu yeniden görmek isterdin, değil mi? Ya da karınla çocuğunun ölümünü bildiren bir telgraf almalarını mı tercih ederdin? Berger direncinin son noktasına varmıştı, dudakları titriyor, gözyaşlarını tutamıyordu. Sanson copu kaldırdığında kendini korumak için kollarını başının üstüne getirdi.

- Hayır; durun, lütfen durun, bütün bildiklerimi anlatacağım.

Berlin, 19 Kasım, 16.00

SS'lerin ve Gestapo'nun şefi Heinrich Himmler genellikle sakin ve ölçülü bir adamdı. Milyonlarca insanı hiç düşünmeden ölüm kamplarına gönderen bu Bavyeralı eski tavukçunun yüzü duygularını hiç belli etmemesiyle ünlüydü.

O gün öğleden sonra Schellenberg, Prinz Albrecht Strasse'deki bürosuna girdiğinde dışarıda yağmur ve Baltık Denizi'nden geldiği sanılacak kadar soğuk bir hava vardı. Himmler her zamanki siyah Reichsführer üniformasını giymiş, kelebek gözlüklerini takmıştı. Ceviz ağacından masasının ardına oturmuş, elinde kalem, önündeki kâğıt yığınını okuyordu. Bürosu yarı karanlıktı, çevredeki tüm eşyalar sade ve kişiliksizdi ve odadaki tek sıcaklık, bir köşede yanan büyük şömineden kaynaklanıyordu. Schellenberg topuklarını vurup Nazi selamı verdi. "Beni istemişsiniz, Reichsführer?" Himmler kalemi bıraktı, sessizce bir koltuğu gösterdi, küçük ve kesin hareketlerle önündeki kâğıtları kaldırdı, bir iş görüşmeye hazırlanıyormuş gibi önüne birkaç rapor aldı. Masadaki diğer kâğıtları gösterirken sürati buruştu. "Kuzey Afrika'daki ajanlarımızdan gelen son şifreler, Luftwaffe ve Kriegsmarine'den aldığımız son raporlar. Bunları okusan iyi olur." Himmler ayağa kalkıp masasının çevresini dönerken, Schellenberg kâğıtları inceledi. Himmler bir süre şöminenin yanında durup ellerini ısıttı, dışarıya düşmek üzere olan bir kütüğü çizmesinin ucuyla alevlerin içine itti; düşen odun kıvılcımların çıkmasına neden oldu. Sonunda döndü.

- Ne diyorsun?

Schellenberg raporları masanın üzerine bıraktı. "Çok umut kinci, Reichsführer."

- Umut kırıcı mı? Himmler öfkelenmişti. Korkunç, korkunç. Atlantik'teki Uboot'larımız Roosevelt'in konvoyuna saldıramadı. En iyi komutanlarımızı gönderdik, onlar da başaramadı. En son Luftwaffe raporları, Amerikan başkanını taşıdığından şüphelendiğimiz lowa'nin çevresinde koruma gemilerinden büyük bir filo oluşturulduğunu belirtiyor. Bugün öğlene doğru Fas kıyılarından yaklaşık dört yüz mil açıkta görüldü ve rotasının neresi olduğu belli değil. Goering bir bombardıman filosu göndermek için mesafenin çok fazla olduğunu söylüyor; düşman destroyerleri gemiyi bulan keşif uçağına ateş açmış, uçak kaçıp zor

kurtulmuş. Donanmaya gelince, sık deniz güvenliğinden içeri sızmanın imkânsız olduğunu belirtiyorlar.

- Tahmin ediyorum, Reichsführer.

- Bütün bunlar yetmezmiş gibi, ajanlarımız Roosevelt'in konvoyunun Kuzey Afrika'da nereye yanaşacağını belirlemekte de güçlük çekiyorlar; 3.000 millik sahilin herhangi bir yerine çıkabilir. Elimizde kesin bilgi olmadan etkili bir hava ya da deniz saldırısı düzenlememiz mümkün değil. Roosevelt karaya çıktıktan sonra da, Kahire'ye gitmek için hangi yolu kullanacağından habersiziz. Himmler umutsuzca içini çekti, gözlüklerini çıkarıp mendiliyle özenle sildi. Demek ki, Walter, elimizde sadece senin planın kaldı. Ne ilerleme sağladın, anlat.

- Her şeyin plana uygun olarak geliştiğini söylemekten memnunluk duyuyorum, Reichsführer. Schellenberg mutlulukla gülümsedi.

- Kendine güveniyorsun. O kadının kendinden beklenenleri yapabileceğine inanıyor musun?

- Terazinin bir kefesinde babasının hayatı varken, elinden geleni yapacak. Bundan eminim.

- Umarım haklısındır. Ya Haider?

- Gittikçe daha iyi oluyor. Schellenberg yeniden gülümsedi. "Onunla Kleist arasında küçük bir sürtüşme oldu, ama bunu bekliyorduk." Himmler gözlüklerini tekrar taktı, burnuna iyice yerleştirdi. "A, evet, Kleist. Biraz hayvana benziyor, ama tam benim güvenebileceğim bir asker. O Haider'den çok daha kolay kontrol edilebilecek biri. Ya Deacon, ondan ne haber?"

- Reichsführer?

- Kahire'deki gelişmeler?

- Önümüzdeki yirmi dört saat içinde, hazır olduğunu bildiren bir mesaj bekliyorum.

- O güvenli evin ortaya çıkması, onun için sorun yaratmış mı?

- Son aldığım raporlara göre, hayır. Eğer yaratsaydı, bizi durumdan haberdar edeceğinden eminim.

- Haider bunun farkında mı?

- Onu bu bilgilerle yük altına sokmayı uygun görmedim, Reihsführer. Zaten şu anda beynini yeterince işgal edecek işi var. Himmler başıyla onayladı. "Belki de haklısın. Peki ya Deacon istediğin araçları ve malzemeyi bu kadar kısa zamanda bulamazsa ne olacak?"

- Yine de işe girişebileceğimize inanıyorum. Bu sorunu Kahire'ye vardıktan sonra çözmek Haider'in ve ötekilerin işi olacak. Her birinin

bunun altından kalkabilecek yetenekte olduğunu düşünüyorum. Himmler hiçbir yorumda bulunmadı, düşünceleriyle baş başa birkaç dakika boyunca alevlere daldı. “Peki öyleyse. Biraz önce okuduğun raporlardaki kötümserliğe bakarsak, Sfenks Operasyonu’nu başlatman için Führer’in de onayıyla sana yeşil ışık yakıyorum.” Schellenberg keyifle ayağa kalktı. “Baş üstüne, Reichsführer.”

- Haider ve ötekileri yarın havaalanına, oradan da bekleme aşaması için Roma’ya götüreceksin. Himmler masasına döndü, oturdu, kâğıt yığınını özenle tekrar önüne yerleştirdi, toplantının sona erdiğini belirtti. Her zamanki gibi, beni bütün gelişmelerden haberdar et.

Acı Göller

– Çok fazla değil, ama hiç olmazsa elimizde bir şeyler var. Bir saat kadar sonra, Berger odadan çıkarılmış, Sanson bir sigara yakmıştı. Sanson tuttuğu notları gözden geçirirken Weaver sessiz kaldı. “Zümrüdüanka’nın Almanların haberalma faaliyetlerine yardımcı olmak üzere dokuz ay kadar önce Kahire’ye geldiğini biliyoruz. Berger’in bizim tanımlamalarımız üzerine söylediklerine bakarsak, Zümrüdüanka’nın dostumuz Ferit Gabar olduğunu da biliyoruz. Hatlarımızı geçtikten sonra Ezbekiye’de güvenli bir evde kaldığını da biliyoruz. Alman haberalma örgütü adına çalışan Nazi taraftan bir Arap’a ait otelde kalmış. Daha sonra da Beşeba’yla temas kurmuş.”

Berger’in verdiği bilgiler cılızdı, ama oldukça anlamlıydı. Notu, komutanının isteği üzerine yazmış ancak Sanson’un sözünü ettiği Arap’ı Tunus’taki Wehrmacht Karargâhı‘nda düzenlenen istihbarat brifinglerinde iki kez gördüğünü kabul etmişti. Weaver’in da düşündüğü gibi, Berger casusların gerçek kimlikleri ya da daha önce ne gibi faaliyetlerde bulundukları konusunda bilgi sahibi değildi, üstelik onun Berlin’in baş casusu olduğunu duymuş olması dışında Beşeba hakkında da fazla bir şey söyleyememişti.

- Demek iş, şu oteli bulmaya kalıyor. Üstelik Gabar orada kalalı dokuz aydan fazla olmuş, dedi Weaver.

- Ne de olsa bir iz başlangıcı, Weaver, elimizde olan tek ipucu bu. Bana bilgi verenlerden bazılarıyla konuşacağım, sonra sempatizanların listesine yeniden bakarız. Kuşkulu birine rastlayabiliriz. Eğer bir şey çıkaramazsak, aradığımız adamı bulana kadar Ezbekiye’deki bütün otel sahiplerini inceleriz. Weaver ayağa kalkınca, sordu. “Nereye gidiyorsun?”

- Berger’e bakacağım. Onu epeyce sarstın da. Sanson kızdı. “Bırak bunları, Weaver. Hazır konu açılmışken, söylemek istediğim bir şey var. Sorgu sırasında zaaf göstermenin yararlı olmadığını bilmen gerek. Ona yardım etmeye kalkman aptalca bir hareketti, bütün otoritemi baltaladın.”

- Bu sorgulama değildi, Sanson. Sonuçları ne olursa olsun, işkenceydi. Böyle bir şeyi ancak o Allah’ın belası Gestapo’dan beklerdim.

Sanson patlamaya hazır gibiydi. Ayağa kalktı, not defterini göğüs cebine tıktı. “Sana söylemiştim, savaştayız. Yoksa bunu anlamadın mı?

Eğer yöntemlerimden şikâyet edeceksen, durma. Yalnız böyle bir durumda, önemli olan te şey sonuçtur. Artık istersen Kahire’ye geri dönelim. Eğer Gabar’ı hemen bulmamız gerektiği doğruysa, daha yapacak çok işimiz var demektir.”

Yirmi birinci bölüm

Berlin

Aynı gün, 3.000 kilometre kadar uzakta, saat sekizi biraz geçe bodrumdaki bierkeller'e[16] giren Amiral Wilhelm Canaris hâlâ vicdanıyla uğraşıyordu. Mahzen sigara dumanı, nöbet dışı askerler ve mutsuz görünümlü sivillerle doluydu. Sahnedeki orkestranın ise sanki mahkûmlardan kurulu gibi olması da şaşırtıcı değildi. Herkes gibi onların da sinirleri sürekli bombardımandan yıpranmış, ilgisiz kalabalık için çaldıkları saldırgan marşlar ateş altındaki kent halkının yenilgiye razı tutumunu değiştiremez olmuştu. Canaris boş bir bölüme geçti ve bir bira ısmarladı. Yakın duvardaki aynada suratını inceledi. Gergin, bitkin görünüyordu ve beş gün önce Schellenberg'le buluşmasından bu yana doğru dürüst uyuyamamıştı. "Oh, what a tangled web we weave, when first we practice to deceive. "[17] Gergin olmasının nedeni vardı. Sırrını, o çok tehlikeli bilgiyi yıllardan beri saklamış, vatanına ihanet etmiş, Hitler'e karşı ilk komplo kuranların arasında yer almıştı. Bu cüreti hayatına mal olacaktı, Flossenburg Toplama Kampı'nda piyano teliyle kasap çengeline asılması gerekirdi.

O gün bilmediği, kendine biçtiği kaderin birkaç ay sonra gerçekleşeceğiydi. Buruşuk sivil elbiseler giymiş, pardösü ve şapkasını almış ve bir casusluk uzmanı olarak evden yürüyüş için çıktığı andan beri peşine takılan Gestapo görevlisini ekmekte zorlanmamıştı. Önündeki büyük bardaktan bir yudum ılık bira aldı ve saatine baktı. Bierkellere ondan iki dakika kadar sonra giren genç kadın zayıf ve sarışındı. Bilerek giydiği geniş elbiseler ve aşırı makyaj güzel vücudunu ve bir heykeli andıran yüzünü saklıyordu. Canaris'i gördü. Buluşmalarında bir sakınca olmadığını belirtmek için şapkasını masanın kenarına koymuştu. Karşısındaki sıraya geçti, gülümsedi. "Wilhelm."

- Sevgili Silvia, dedi Canaris içten gelen bir sıcaklıkla. Evli olmasaydı, karşısında oturan bu nefis yaratığa kolayca âşık olabileceğini düşündü. Kontes Silvia Königsberg İsveçli bir diplomatın eşi ve uzun zamandır dostuydu. Burayı bulman zor olmadı ya?

- Hayır. Hınzırca gülümsedi. Gestapo takipçimi metroda ektim. Zavallı adam şu sırada hiddetten tırnaklarını kemiriyor olmalı.

Canaris onun için bir bira ısmarladı, garson kızın uzaklaşmasını bekledi. "Demek bu akşam Stockholm'e uçuyorsun.

- Gece yarısı. Posta kuryeliği. Beni mutlaka görmek istemenin şu önemli nedeni ne? Canaris gırtlağını temizledi. Yazılı bir belge vermesi, daha sonra aleyhine kanıt olarak kullanılabileceğinden, söz konusu değildi. Diğer taraftan Silvia, diplomatik dokunulmazlığa ve İsveç kralına kadar uzanan bir güçlü dostlar ağına sahipti. Yakalansa bile, güç kullanılarak sorgulanması düşünülemezdi. Ancak bu da, hayatını tehlikeye atmadığı anlamına gelmezdi. Gestapo sözde kazalar düzenlemekte uzmanlaşmıştı. - Sevgili Silvia, sana hayatî ve acil bir mesaj emanet edeceğim. O kadar önemli ki, savaşın sonucunu bile etkileyebilir. Bu mesajı ezberlemeye hazır mısın? Silvia hiçbir tepki göstermedi. "Cesur bir kadın" diye düşündü Canaris, "en ağır şartlarda bile sakin olmayı beceren tipik bir Kuzeyli". Sadece, "Söyle" demişti.

Canaris tereddüt etti. Söyleyecekleriyle Haider'i ve o kadını başarısız olmaya, hatta ölmeye mahkûm ettiğinin bilincindeydi, vicdanını beş günden beri rahatsız eden korkunç ağırlık buydu. Ancak diğer alternatif, düşünülmeyecek kadar korkunçtu. "Schellenberg ve Himmler, Amerikan başkanı ile İngiliz başbakanını öldürmek için bir plan hazırladılar. Roosevelt'in ayın yirmi ikisinde üç gün sonra- Kahire'ye gelip Churchill'le buluşacağını biliyorlar. Niyetleri her ikisini de öldürtmek."

İsveçli meleğinin yüzü soldu, derin bir nefes almak için ağzını açtı. Canaris devam etti:

- Bu mesajı her zamanki kişiye iletmek zorundasın. Bu kalleşçe planın başarılı olması durumunda, sonuçlarını hepimiz tahmin edebiliyoruz.

- Peki bu, bu nasıl olacak?

- Operasyonu hazırlamak için özel bir ekip kırk sekiz saat içinde Mısır'a uçacak. Belki de daha önce. Alarm sirenleri işte o anda duyulmaya başladı. Orkestra durmuş, insanlar panik içinde koşuşmaya başlamışlardı. Masalar ve iskemleler devrilirken bar personeli müşterileri bodrumdaki sığınaklara gönderiyordu. "Aman Allahım, yine başlıyor" dedi yüzü solmuş Canaris, "ülke kısa zamanda harabeye dönecek". Elini aceleyle Silvia'nın omzuna koydu. "Bu akşam uçağa binebileceğinden emin misin?"

Silvia onayladı. "Eşimin Stockholm'de önemli diplomatik işleri var. Her zamanki gibi koridordan geçeceğiz."

Canaris duyduklarının saçma olduğunu biliyordu. İnsanlık tarihinin en korkunç savaşının ortasında Almanya ile Müttefikler, Baltık hava koridorunu açık bırakmak konusunda anlaşmış gibiydi, böylelikle tarafsız İsveç'in havayolu açık kalıyordu. Dışarıdaki gürültü arttı; tavan sarsıldı,

sıvalar döküldü, ışıklar göz kırpmaya başladı. Silvia endişeyle ayağa kalktı. “Gitsem iyi olacak. Eğer bulada kalırsam, uçağı kaçırırım.”

- Tanrı yardımcın olsun, dedi Canaris aceleyle. Tanrı aşkına dışarıdayken dikkat et ve lütfen beni yüzüstü bırakma. Yakınlarda bir sokağa bir bomba daha düştü, bierkeller’deki askerler aşağıda sığınağa girmeyenlere bağırmaya başladı. “Stockholm’deki dostumuzun bilmesi gerekenler var” dedi Canaris aceleyle.

Zamanım yok, Wilhelm. Silvia kapıya yönelmişti bile.

- Ama sana bazı ayrıntıları anlatmak zorundayım. Silvia’nın koluna girip çıkışa doğru götürürken iriyarı bir başçavuş onlara doğru yürüdü. Tam o sırada güçlü bir patlama binayı temellerinden sarstı, Feldwebel neredeyse yere yıkılıyordu.

- Siz ikiniz sağır mısınız? Aşağıya, çabuk! Parçalara bölünmek istemiyorsanız.

Başçavuş onları sığınağa doğru iterken, Silvia Königsberg tek kelime etmeden onu itti, kapıdan fırlayıp merdivenleri tırmanmaya başladı. “Salak orospu, çıldırdın mı?” diye bağırdı asker ve peşine düşmeye davrandı.

Canaris adamın koluna yapıştı. “Hayır. Bırak gitsin!”

- Nasıl istersen babalık, eğer siktiri boktan emekli maaşına kavuşmak istiyorsan, götünü oynat ve doğru aşağıya in. Hemen, şimdi!

Toz bulutu bierkeller’i doldurur ve bina yeniden sallanmaya başlarken, Canaris, Silvia’nın merdivenlerin tepesinde kaybolduğunu gördü. Boğulmamak için elini ağzına kapattı. “Aman Tanrım! Ya bombardımanda ölür ve İsveç‘e gidemezse?” Ona daha fazla ayrıntı verebilmek için elinden geleni yapmıştı, Stockholm’deki İngiliz istihbarat subayının Haider ve kızın bu ölümcül oyunda birer piyon olduklarını öğrenmesi gerekiyordu; geç kalmıştı. Silvia gitmişti, asker de onu aşağıya, sığınağa doğru sürüklüyordu.

Walter Schellenberg’in iki kilometre kadar ötede götürüldüğü sığınak bambaşka bir yerdi. Gestapo Karargâhı‘nın bodrumundaki zindanı ziyaret etmek, her zaman iç kapatıcıydı. Korkunç bir yerdi, dehşetin kokusu ve işkence gören tutukluların çığlıklarıyla dolu. Ancak bu kez, geniş omuzlu SS gardiyanı onu merdivenden aşağıya götürürken kalbi neşeyle çarpıyordu. Her iki tarafta sıralanan demir kapıların önünden geçerek, loş ve soğuk koridorun sonuna vardılar. Gardiyan en sondaki kapılardan birinin önünde durdu ve anahtarını çıkardı. Schellenberg bir sigara yaktı.

- Adam ne durumda?

- Buradakilerin çoğundan daha iyi, Herr General. Günde üç öğün yemek. Artık dayak ve işkence de yok. Ama kafasının iyi olduğunu sanmıyorum. Güçlükle cevap veriyor.

- Hiç kızından söz etti mi?

- Bildiğim kadarıyla hayır, efendim. Sürekli ağlıyor. Hiç durmuyor. Tam o sırada Schellenberg bir hıçkırık duydu, koridorun öbür tarafına, sesin geldiği hücreye baktı. “Bir dakika bekle.” Yürüdü, duvardaki bir düğmeye bastı ve demir kapının içine açılmış gözetleme deliğini açtı. İçeride biri yirmisine yakın, diğeri en fazla on dördünde iki çocuk vardı. Her ikisinin de yüzü fena halde şişmiş, birbirlerinden destek alır gibi hücrenin bir köşesinde birbirlerine sarılmışlardı. Küçük olanı hıçkırıklarını tutamıyordu. Çiğ ışığın altında gözlerini kırpıştırıyor, korkmuş yaratıklara benziyorlardı.

- Kim bunlar? diye sordu omzunun üzerinden.

- İki hain, Führer’e karşı komplo düzenlediler, Herr General. Daha itiraf etmediler ama, her şeyi anlatacaklarından emin olabilirsiniz. Sonunda da hak ettikleri cezayı alacaklar, hiç şüpheniz olmasın. Schellenberg zindanın derinliklerinden bir yerden bir kadın çığlığı duydu, tiksintiyle omuzlarını silkti. Gözetleme deliğini kapadı, bekleyen gardiyana döndü ve öteki hücreyi göstererek, “Şimdi kapıyı açabilirsin” dedi.

Gardiyan söyleneni yaptı, dışarıdan hücrenin ışığını yaktı. Schellenberg pis kokulu hücreye girdi. Hücre, iki kişinin zor sığacağı genişlikteydi. Üzeri kirden leş gibi gri battaniyelerle kaplı demirden bir yatak, eskimiş bir tuvalet kovası, hepsinin tepesinde de tavandan gelen çiğ ışık. Gri saçlı, zamanında zarif olduğu anlaşılan yaşlı bir adam bir köşeye kıvrılmıştı, ellerini yüzüne kapatmış, ileri geri sallanıyor, bir bebek gibi ağlıyordu.

- anlaşılan, sana iyi davranıyorlar, dedi Schellenberg sakin bir sesle.

Adam cevap vermeye ya da başını kaldırmaya yeltenmeyince gardiyan bağırdı. “General sana söylüyor, cevap ver!” Schellenberg öfkeyle ellerini çırptı. “Bizi yalnız bırak!

Dışarı!”

Gardiyan emre topuklarını vurarak itaat etti. Schellenberg tutukluya bakarak sigarasından bir nefes çekti. “Bu adamların kusuruna bakmaman gerek. Bazıları hayvandan da beter. Moralini düzeltecek iyi haberlerim var. Kızın teklifimi kabul etti. Eğer kendinden beklenenleri yapar ve hayatta kalırsa, bu tatsız durum kısa zamanda bitecek. Eee, söyleyecek bir şeyin yok mu?” Adam inledi, titreyen ellerini başının üzerinden çekti. Sakalsız yüzü çürük içindeydi, iyileşmeye başlayan yaraları koyu pembe kabuk

tutmuştu. Korkmuş bir çılgın gibi baktı, deli gözlerini kontrol edemiyordu. Yine ağlamaya başladı, yüzünü kapattı ve ileri geri sallanmaya koyuldu. Schellenberg umutsuzca içini çekti, sigarasını yere atıp topuğuyla ezdi. “İçimde sanki kurtulamayacakmışsın gibi korkunç bir his var, dostum. Bu hayvan herifler beynini çorbaya çevirmiş.” Dışarı çıkıp gardiyana döndü. “Bir doktor getirt. Her zamanki hücre farelerinden birini değil. Gerçek bir hekim. Raporunu da görmek istiyorum.” - Emredersiniz, Herr General. Hücre kapısı gürültüyle kapandı, Schellenberg koridorda yürümeye başladı.

Kahire, 18 Kasım

O perşembe öğleden sonra Reggie Salter epey sıkıntılıydı, sıkıntılı olmak için de geçerli nedenleri vardı. Bir gece önce depolarından biri baskına uğramıştı. Baskım düzenleyenler polisler değil, Arap hırsızların kurduğu düzenli bir çeteydi. Nöbetçilerden birinin gırtlağını kesmişler, Salter’ın gözü gibi sakındığı mallardan 5.000 pound değerinde bir bölümünü kaldırmışlardı.

Adamları nöbetçinin cesedini çölde gömmüşlerdi bile, o hırsız pezevenklerden birçoğu da kısa zamanda kendi mezarlarını kazacaklardı. Deposunu soyanlar bunu pahalıya ödeyeceklerdi, ancak Arap çetelerini iyi tanıyan Salter mallarını bir daha göremeyeceğini adı gibi biliyordu. 5.000 pound kaybetmenin kızgınlığıyla homurdanmaya devam ediyordu ki, ellerini yağlı bir paçavraya silen Costas merdivenlerden çıktı. “Deacon aşağıda, Reggie. Onu yukarı göndereyim mi?”

- Hayır, ben inerim. Şu Allah’ın belası cip ne oldu?

- Dışarıda, avluda. Adamlar kontrol ediyorlar. Tamam. Gidip Deacon’un parasının rengini görelim.

Salter, peşinde Costas, deponun merdivenlerinden indi, Deacon ve Arap’ın zemin katındaki sandıkların yanında beklediğini gördü.

- Harvey, eski dostum, seni yeniden görmek ne kadar güzel.

- Cip ile üniformaları buldun mu?

- Sadece iş konuşacağız, öyle mi? Seni hiç düş kırıklığına uğratır mıyım? Her şeyi beklediğimden de erken buldum. Beni takip et. Salter deponun içinden, arkada üstü kapalı avluya geçti. Adamlarından ikisi Amerikan malı bir cipin kaputunu açmış, bir şeyler yapıyorlardı. Bir üçüncüsü de iki yana yapıştırılmış askerî inzibat işaretlerinin üzerindeki tozu almakla meşguldü.

- Costas motorun iyi olduğunu söylüyor; neredeyse yepyeni. Salter konuşmaya devam etti:

- Genellikle rastladığın, Allah'ın belası çölde çatlayıp gebermiş olanlardan değil.

Deacon arabaya baktı. “Nereden buldun?” Salter sırıtarak burnunu sıvazladı. “Ne kadar az şey bilirsen, o kadar iyi.”

- Evrakın düzgün olduğundan, cipin izinin sürülmeyeceğinden emin misin?

Salter güldü. “Yapma, Harvey. Tabiî ki eminim. Eğer başka türlü çalışsaydım, çoktan tabutum çivilenmiş olurdu.”

Deacon elini boyanın üzerinde gezdirdi. Salter hâlâ gülüyordu.

“Malı istediğin gibi kontrol et. Müşteri sensin.”

Deacon şoför koltuğuna oturup motoru çalıştırdı. Arap'a güve verici bir homurtu çıkardı. Cipten indi ve Hasan'ın da yardımıyla arabanın altına baktı. Neden sonra ellerindeki tozu silkeleyerek konuştu:

- İyiye benziyor.

- Sana hiç kazık atar mıyım? Salter cipin kâğıtlarını uzattı. “Hepsi düzenli, istersen kendi bak.”

Deacon kâğıtları inceledi. “Hepsi tamam gibi. Ya üniformalar?” Salter parmaklarını şaklatarak adamlardan birini çağırdı. “İçerdeki malları getir, Joey.”

Adam depoya girdi, birkaç dakika sonra omzunda iki büyük askeri torbayla çıktı. Salter torbalardan birini açıp içindekileri boşalttı. Bir Amerikan albay üniforması, bir inzibat çavuş üniforması, her ikisinin şeritleri, kılıflarıyla birlikte iki Colt 45'lik, iki Amerikan M3 makineli tüfek ve her bir silah için birer yedek şarjör.

- Siparişlerinin hepsi. Emin olmak için kontrol etsen daha iyi olur. Deacon torbaların içindekileri kontrol etti. Salter sordu.

“Mutlu musun?”

- Tamam gibi.

- Bir beş yüzlük daha demiştik galiba.

- Üniformaların ve silahların bu gece kulübe getirilmesini istiyorum. Personel kapısını kullan ve Tanrı aşkına çok dikkatli ol.

- Dikkat benim göbek adım.

- Cipe ihtiyaç duyana kadar bir iki gün burada kalmasının bir sakıncası olmadığından eminsin, değil mi?

- Konuştuğumuz ardiye ücretini ödediğin sürece, bir sakıncası yok. Deacon cebinden bir zarf çıkarıp uzattı. Salter banknotları saydı, zarfı cebine koydu.

- Seninle iş yapmak bir zevk, Harvey.

- Daha bitmedi, kamyonlardan ne haber?

Salter bir sigarillo yaktı ve çenesini kaşıdı. “Galiba o konuda geçici bir sorun var, değil m Costas?”

Yunanlı omuzlarını silkti. “Ordunun görünürdeki bütün araçlara el koyduğu söyleniyor, Harvey. Allah bilir neden, ama şu anda bir kamyon kıtlığı var. Merak etme, elimizden geleni yapacağız.”

- Elinizden gelen yeterli değil. Deacon endişeliydi, “Kamyonların hazır olduğunu önümüzdeki iki gün içinde öğrenmem gerek.” Sesindeki belli belirsiz umutsuzluk Salter’ın dikkatinden kaçmadı, Deacon’u sakinleştirmek istedi. “Bu konuyla şahsen ilgileniyorum, Harvey, merak etme. Burada olacaklar, hem de zamanında, bunun için elimi kesmem gerekse bile. Sana söz veriyorum.”

- Güzel. Deacon rahatlamıştı, Hasan’a işaret etti, gitmeye hazırlandılar. Haber vereceksin, değil mi?

- Bir haber alır almaz, evlat.

Salter onları avludan çıkarken izledi, gözden kaybolduklarında adamlarından ikisine seslendi:

- Ne yapacağınızı biliyorsunuz. Deacon nereye giderse, kiminle buluşursa, haberim olacak. Bu işi karıştırıp kendinizi ele verirseniz, timsahlara yem olursunuz, anlaşıldı mı?

- Tamam, Reggie.

Adamlar gitti. Costas sırıttı. “İşe yarayacağından emin misin?” Salter parmaklarını kütürdetti. “Yaramak zorunda, evlat. Dün gece o Arap pezevenklere 5000’lik kaptırdık, zararımı kapatmak zorundayım. Aklından ne geçerse geçsin, Deacon ve arkadaşları bunda hoşlanmasalar da, bizim de bir payımız olmak.”

Yirmi ikinci bölüm

Berlin, 20 Kasım

O öğleden sonra, arkasında Haider ve diğerlerini taşıyan kapalı kamyon ve Schellenberg'in Mercedes'i girişten geçtiğinde, Luftwaffe'nin Gatow'daki havaalanı çok hareketliydi. Kilitli bir hangarın önünde durdular ve Schellenberg adamları ya kapıdan içeri soktu. İçeride sarı kamuflaj renklerine boyanmış, kimliğini gösterecek hiçbir işareti olmayan bir uçak vardı. Pilot kabininde iki pilot, uçağın çevresinde de çalışan birkaç makinist görülüyordu.

- Vito! Schellenberg'in çağrısına kaptan pilot elini sallayarak karşılık verdi. Birkaç dakika sonra uçağın kapısında göründü, merdivenleri inerek yanlarına geldi. Herr General.

- Nakliye uçağımız nasıl?

Vito Falconi bir İtalyan'a göre uzun sayılırdı, kıvırcık siyah saçları, narin Romalı burnuyla çok yakışıklı bir erkekti. Kırklarına yaklaşmıştı ve bir savaş pilotu için oldukça yaşlı sayılırdı. Luftwaffe'nin deri uçuş ceketini giymiş, boynuna da beyaz ipekten bir eşarp bağlamıştı. Hareketli gözleri, adamın bitmek tükenmek bilmeyen enerjisini dışa vuruyordu.

- Bene. Onu bu sabah iki kere havalandırdım, çok kullanışlı. Haider'e döndü, dostça elini sıktı. Jack, hâlâ hayattasın demek?

- Merhaba Vito, görüşmeydi uzun zaman oldu. Falconi gülümsedi:

- Seni tekrar görmek iyi mi, bilemiyorum. Özellikle operasyon için beni seçtiğini duyduktan sonra. Ölmemi mi istiyorsun? Pekâlâ, nasılsın, dostum?

- Umutsuzlukla iyilik arasında.

Falconi güldü. “Hepimiz öyle. Bu Allah'ın belası savaş hepimizi iyice gerdi. Şu arada neyle uğraşıyorsun? Bütün savaşın kaderini değiştirebilecek kadar gizli bir işle mi?

- Bunu Herr General'e sorman gerek.

- Maalesef bu seni ilgilendirecek bir konu değil, Vito. Schellenberg daha sonra ekibin diğer üyelerini tanıtmaya girişti. Pilotunuz Gruppenkommandant Falconi, sizi Mısır'a kadar o götürecek. Vito, Rachel'in elini öptü. “Ne şeref, Bella Sinyorita. Uzun zamandan beri gördüğüm en güzel yolcusunuz.”

- Vito'nun söylediklerine aldırmayın. Schellenberg araya girdi. Birinci sınıf bir çapkındır. Kleist kızgın suratıyla konuştu. “Herr General, pilot İtalyan, neden Alman değil? Bu aşağılık korkaklar düşmana teslim oldu.

Tek bildikleri, başımızı derde sokmak. Pilotlarına gelince, herkes ne kadar işe yaramaz olduklarını biliyor. Burada hemen ölüm fermanımızı vermenizi tercih ederdim.” Falconi’nin gözleri buz gibiydi. “Eğer duymadınsa söyleyeyim. Moskova ve Stalingrad önlerinde binlerce İtalyan’ın cesedi yatıyor. Bu da sana yeterli cevap, sence de öyle değil mi?” Schellenberg kızgın gözlerini Kleist’a dikti. “Öyle. Senin yerinde olsam, Gruppenkommandant’ın pilotluk yetenekleri hakkında endişe etmezdim. 1940 yılından beri eğitmen olarak Luftwaffe’nin emrinde çalışıyor ve elimizdekilerin en iyisi. Üstelik Kuzey Afrika uçuşlarında büyük tecrübe sahibi. Savaş başlamadan önce de oralarda uçuyordu, bu da güvenli ellerdesiniz demektir.”

Falconi, Schellenberg’e döndü. “Saygısızlık etmek istemem ama, son günlerde askere alma standartlarını epey düşürdünüz galiba. Şu arkadaşınız tutumunu düzeltse iyi olacak. Onun yanında iki dakika bana yetti bile.”

Schellenberg tekrar Kleist’a baktı. “Dilini tut, davranışlarına da dikkat et. Binbaşı Haider’den haddini aştığını duydum. Operasyonun bu bölümünün sadece onun sorumluluğunda olduğunu unutma ve ona gereken saygıyı göster. Bu bir emirdir.” Kleist suratını astı, esas duruşa geçti. “Emredersiniz, Herr General.”

- İstersen Vito, biraz da uçaktan bahsedelim. Vito onları kamuflaj boyalı uçağın yanına götürdüğünde, Haider mırıldandı. ‘Tanrı aşkına, ne bu?”

- Amerikan yapımı bir C47 kargo uçağı, bilinen adıyla Dakota. Herhalde Müttefiklerin elindeki en iyi nakliye uçağı. Gördüğünüz bu kuş, yakıtı tükendikten sonra Kuzey İtalya’da tarlalara indi ve sadece ufak tefek yaralar aldı. Civardaki bir SS devriyesi, pilot uçağı havaya uçurmadan önce davrandı. Tamir edildikten sonra Luftwaffe’nin özel operasyonları için kullanılmaya başlandı.

- Peki bunun anlamı ne?

- Dakota Müttefikler hava kuvvetlerinde en sık rastlanan uçaklardan biri. Bizim açımızdan da, ideal.

- Yani bizi Müttefikler hava savunmasından sorun çıkarmadan geçirecek mi demek istiyorsun? Falconi sırıttı. “Bildin.” Schellenberg açıklama yapma ihtiyacı duydu. “Bu Vito’nun fikriydi. Dostumuz albay için de bunun eşi iki uçak daha var. Böylelikle düşman kıyı devriyelerinin dikkatini çekmeden sizi varış noktanıza götürebileceğimizi düşündük.”

- Duyduklarım doğruysa, Müttefiklerin güvenlik önlemleri şu sıralar epey sıkıymış, dedi Falconi. Spitfire’lar ve Tomahawk’lar gece gündüz ava

çıkıyor ve işlerini de çok iyi yapıyorlar. İtalya'daki Luftwaffe bombardıman uçakları son haftalarda Sicilya ve İskenderiye'yi vurmaya çalıştı ama önemli kayıp verdiler. Zavallıların çoğu daha hedefe yaramadan düşürüldü.

- Bütün bunlar bizim için iyi haber, dedi Haider. Müttefikler uçağı işaretlerine ihtiyacımız olmayacak mı? Hava devriyelerinden biri tarafından vurulmak istemem.

- Yakıt almak için Roma'ya indiğimizde, uçağa Amerikan işaretleri çizilecek. Hareket noktası olarak İtalya'yı kullanmanın küçük bir faydası var. Müttefikler en çok Kuzey Afrika'ya yakın olan Rodos ve Atina'daki havaalanlarıyla ilgileniyorlar. Bir kez havalandıktan sonra, yasal görevini yapmakta olan bir Amerikan uçağı olacağız. Falconi gülümsedi. Eğer endişeleniyorsanız, Luftwaffe bize İtalya'nın güneyine kadar eşlik edecek, böylece kendi adamlarımız tarafından düşürülme tehlikesi yaşamayacağız. Haider sordu. "Ya ondan sonra?"

- Kuzey Afrika'ya inmek için denizin üstünde uçacağız. Issız havaalanına vardığımızda yere konup sizleri indireceğim ve derhal havalanacağım. Dakota'ya fazladan bir depo yerleştirdik, böylece yakıt almadan Roma'ya dönebileceğim.

- Peki ya Müttefikler hava savunması bizi görür de telsiz bağlantısı kurarsa, o zaman ne yapacağız? Falconi omuzlarını silkti:

- Bu da mümkün, tabiî. Eğer böyle bir şey olursa, kendimize bir yol bulmaktan başka çaremiz kalmayacak. Bak, bizimle telsiz bağlantısı kurmak isteyip istemeyeceklerini bilmeyeceğiz bile. Neden?

- Güvenlik nedeniyle, telsiz frekanslarını her gün değiştiriyorlar, bazen her devriye için ayrı frekans kullanıyorlar, bu nedenle hangi frekansı kullanacaklarını bilme imkânımız yok.

- Ama cevap vermezsek onların uçakları bir şekilde bizimle temas kurmaya çalışacaktır? Falconi onayladı. "Normal temas sonuç vermezse, sinyallerle görüntülü temas kurmaya çalışırlar. Bunun için ya Müttefikler uçaklarının gövde altına taktıkları Mors ışıklarını kullanırlar ya 'Very' sinyal tabancasını. Ya da temas kurmaya hiç yeltenmeden bize ateş ederler."

- Bütün bunlar bana inanılmaz güven verdi, Vito. Başka iyi haberin var mı?

Falconi güldü. "Onların uçaklarından birisiyle uçmakla küçük bir avantajımız var. Önce ateş edip, sonra soru soracaklarını sanmam. Bu da bize onları kandırmak, iletişim sistemimizin ya da elektrik kaynağımızın bozuk olduğu izlenimi vermek fırsatı yaratabilir."

- Eğer gece uçan bir uçakla karşılaşırsak, pek öyle bir şansımız olmaz. Onlar bizden çok daha hızlı.

Schellenberg araya girme ihtiyacı duydu. “Söylediğim gibi, Jack, bu işin riski yok değil. Ama Vito’nun düşman toprağı üzerinde buna benzer uçuşlar yaptığını sen de biliyorsun. Güvenli ellerdesiniz.”

Falconi tekrar Haider’e döndü. “Beni asıl endişelendiren hava. Meteoroloji raporları Akdeniz üzerinde hızla hareket eden bir kötü hava cephesinden söz ediyor. Önümüzdeki yirmi dört saat boyunca İskenderiye yolu üzerinde yağmur, Mısır kıyısında da kum fırtınasından başka bir şey görünmüyor.”

- Harika.

- İyi haberlere gelince, kötü havanın düşman sahil korumasını yerde çakılı durmaya mahkûm edeceğini umuyorum. Rachel söze girdi. “Gerçekten emniyette olduğumuza inanıyor musunuz?” Falconi bütün dişlerini göstererek gülümsedi. “Savaştayız, Bella Sinyorita. Hiç kimse gerçekten emniyette olamaz, hele bizim durumumuzda. Ama bazen şeytanın da iyiliği üzerinde olur. Bu kadar uzun süre hayatta kaldığım için, bana karşı bir düşmanlığı olmamalı diye düşünüyorum.”

- Sizleri rahatlatmak için, diye söze girişti Schellenberg. Roma’da Luftwaffe’nin en uzman mekanikleri uçağı tepeden tırnağa gözden geçirecek. İsteyeceğimiz son şey, uçuş sırasında çıkabilecek bir teknik sorun; bu her şeyin sonu olurdu. Hazır mıyız, Vito?

- Yardımcı pilotum Remer’le birlikte son kontrollerimizi yapıyorduk. Schellenberg çevresindeki yüzlere, soran gözlerle baktı. “Başka sorunuz var mı? Tamam. Uçağa girin ve malzemenizi yerleştirin. Kısa süre sonra yola koyuluyoruz.” Dakota’nın tekerlekleri Gatow’un pistine son kez değdiğinde saat bire geliyordu. Falconi önce 14.000 feet’e tırmandı, kontrolleri kopilotuna devredip önündeki haritaları incelemeye koyuldu. Uçağın arkasında Haider, Rachel’in yanma, yere oturmuştu. Karşılarında da Kleist ve Doring vardı. Schellenberg daha önde yere uzanmış, evrak çantasının etrafında kollarını kavuşturmuş, subay şapkasını kaşının üzerine yıkmış, uyumaya çalışıyordu. C47 oldukça sadeydi, oturacak hiçbir yer olmadığı gibi, kargo ağları her yeri kaplamıştı. Uçuş yüksekliğine çıktıklarında Haider havanın soğuğunu hissetti, Rachel’in yüzünün solduğunu fark etti.

- Nasılsın?

- Yorgun ve donmuş.

- Uzun bir uçuş olacak. Seni ısıtacak bir şeyler bulmaya çalışayım.
Ambalaj varillerinden birinde iki battaniye buldu, geri döndüğünde Rachel'i başı bir kenarda kıvrılmış, uyurken buldu. Haider battaniyelerden birini kızın üzerine örttü, neden olduğunu kendi de bilmeden eğilip ensesini öptü. Karşıda oturan Kleist'ın kendisini izlediğini, bıyık altından Doring'e bir şeyler söylediğini ve iki adamın sırıttığını gördü. Daha sonra Kleist nefret dolu gözlerini ona dikti, kaldı. Haider meydan okumayı görmezden geldi, öteki battaniyeyi aldı, kasketinin gözlerinin üzerine çekti. Dakota'nın çifte pervanesinden ninni gibi gelen homurtu, kısa süre sonra uykuya dalmasına neden oldu.

Yirmi üçüncü bölüm

Kahire, 20 Kasım, 13.45

- Adı imperial, dedi Reeves. Hepsi hepsi yirmi oda. İçerisi tam bir felaket. Orada kalmaktansa, sıçan dolu bir lağımda gecelemeyi tercih ederdim.

Weaver az önce işaretsiz bir otomobilde, Sanson'un yanına arka koltuğa yerleşmişti. Her ikisi de sivil giyinmiş, tabancalarını almışlardı. Sanson'un imperial Oteli'ni gözetlemekle görevlendirdiği adamlarıyla buluşmak üzere bir taksiye binmişler, Ezbekiye'nin sıcak ve kalabalık ara sokaklarından gelmişlerdi. Sanson'un adamlarından biri, ince bıyıklı genç bir istihbarat subayı Reeves, sivil elbiseleriyle şoför koltuğundaydı. Sokağın öte yakasında, imperial Oteli hiç de adının çağrıştırdığı görkeme sahip değildi. Panjurlarının boyaları kabarmış, yıkılıyormuş izlenimi veren duvarlarında çatlaklar oluşmuş ucuz ve harap bir yapıydı ve kendine benzer otel ve binaların arasına sıkışmış dört kattan oluşuyordu. Girişin üzerindeki levhanın bütün harfleri solmuştu.

- Sahibi hakkında neler biliyoruz? diye sordu Weaver. Sanson dizleri üstündeki defteri açtı. 'Tarık Nasır siyasal görüşleri bilinmeyen küçük bir işadamı. Düzenli denetleme adı altında oteli üç gün önce kontrol ettik, kayıtlar düzgündü, kâtipse Ferid Gabar benzeri hiç kimsenin gelip oda istemediğini söyledi. Tarık Nasır'ın sempatizan olmasından kuşkulanmamızın tek nedeni, ihbarcılarımızdan birinden duyduğumuz bir söz. Rommel'in ilerleyişi sırasında, Almanları Kahire'de kucaklamayı dört gözle beklediğini söylediği duyulmuş. Olacak bir şey değil ama, böyle söylemek için de geçerli bir nedeni var; bundan birkaç yıl önce küçük kardeşi İngiliz ordu deposunu soyarken vurularak öldürülmüş. Şu ana kadar Nasır, bulabildiğimiz tek muhtemel şüpheli." Mahallede üç otel daha gözetleniyordu, Sanson sabırsızlıkla bir gelişme beklemekteydi. "Bana hikâyeyi anlat" dedi Reeves'e.

- Bir oda istedim, kâtip de dolu olduklarını söyledi. Yirmi odanın hepsi de doluymuş, iki aylık bir süre içinde de boşalma ihtimali yokmuş. Buradaki bütün otellerde durum aynı. Ne kadar para önerirseniz önerin, bir tek oda yok.

Sanson içini çekti. Niyeti adamlarından birini İmperial'e yerleştirmek ve orada Gabar'a benzer birinin bulunup bulunmadığını kontrol etmekti.

“Planlarımız yine altüst oldu. Elimizde oteli basmaktan ve Nasır’ı sorguya çekmek üzere götürmekten başka çare kalmıyor. Müşteriler nasıl?”

- Görebildiğim kadarıyla çoğunluğu Avrupalı göçmenler. Birkaç tane de Arap var.

- Otel defterine bakabildin mi?

- Hayır, imkân bulamadım.

- Otele girip çıkarken Gabar’a benzeyen kimse gördün mü?

- Hayır, efendim.

- Ya Nasır? Onu gördün mü?

- Oda bulamayınca, otelin sahibiyle görüşmek istediğimi söyledim. Geldi. Ona her zamanki tiyatroyu oynayıp acele bir odaya ihtiyacım olduğunu, bunun için ne gerekirse ödeyeceğimi söyledim, iş yaramadı; otelin tıka basa dolu olduğunu söyledi. Yarım saat kadar önce otelden çıktı, daha geri dönmedi. Briggs onu izliyor, efendim. Sivil giyimli ve şapkalı bir adam arabanın kapısını açtı, Reeves’in yanına oturdu. Sanson sordu. - Nasır nerede?

Briggs pencereden dışarıyı gösterdi. “İşte o, efendim. İki sokak ötedeki Yunan lokantasında yemeğe gitti. Daha sonra köşedeki bakkaldan bir şeyler aldı.” Yolun öbür tarafında, kaldırımda yürüyen şişman adama baktılar. Başında fes, elinde bir kesekâğıdı vardı, öteki elindeki elmayı ısırırken çifte çenesi titriyordu. Otele yöneldi, basamakları güçlükle tırmanırken kısa bacakları titriyor, yanakları aldığı soluklarla şişip şişip iniyordu.

Sanson arabanın kapısını açtı. ‘Tamam, henüz elimizdeyken enseleyelim. Reeves, sen benimle gel. Briggs, sen arkaya dolan. Kaçmaya çalışan kim olursa olsun, ateş edin ama herifleri öldürmeyin. Eğer kaçıyorlarsa, saklamak istedikleri bir şey var demektir, bunun da ne olduğunu öğrenmek istiyorum.” Hasan yatağa uzanmış, yağlı bir bezle Walther tabancayı siliyordu. Küçük oda onu çıldırtıyor, kendisini kafese konmuş bir hayvan gibi hissettiriyordu. Yerlerde bir sürü Arapça gazete vardı, hepsini de en az altışar kere okumuştu. Huzursuzdu, biraz yürümek istiyordu. Midesi gurulduyordu. Öğle zamanıydı ve iki sokak ötedeki Yunan lokantası nefis yemek yapıyordu. Sivil elbisesi ve sakalsız suratıyla yeterince güvenlikte olacağını düşündü. Tabancasını kenara koydu, yataktan kalktı, kapının arkasındaki askıdan elbisesini ve kravatını aldı, giyinmeye başladı.

Weaver lobiye Sanson’la birlikte girdi. Arkalarında Reeves vardı. Etraf dökülüyor, bayat yemek ve sigara külü kokuyordu. Sol tarafta ahşap bir

tezgâh, onun arkasında da elindeki teşbihi çeken genç bir Arap kâtip vardı.

- Tarık Nasır, nerede?

Kâtip gözlerini kırpıştırarak ziyaretçilere baktı. “Bil… bilmiyorum.”

- Bana yalan söyleme. Biraz önce girerken gördüm. Genç adam endişeyle bir kapıyı gösterdi. “Bay Nasır’ı bürosu orada. Belki onu içeride bulabilirsiniz.” Sanson, ardında Weaver ve Reeves, hızla gösterilen kapıya yöneldi, açtı ve küçücük odaya girdi. Nasır karşı duvarın önündeki masasının başında, elindeki kâğıtları okuyordu. Girenleri görünce ayağa kalkmaya çalıştı. “Evet?” Tarık Nasır?

- Evet, benim.

- Ben askeri istihbarattan Yarbay Sanson. Yanımdaki de Yarbay Weaver.

Nasır yutkunmaya çalıştı, bacakları ağırlığını daha fazla taşıyamayacakmış gibi titriyordu. “Bu şerefi neye borçluyum?” Sanson Reeves’e döndü. “Otel defterini al, çabuk ol.” Nasır itiraz etti, “Neler oluyor?” Reeves dışarı çıktığında Sanson tekrar Nasır’a döndü. “Oturun, Bay Nasır.” Nasır oturdu. Ensesinin kökünden aşağıya ter sızdığını, kalbinin daha hızlı çarpmaya başladığını hissetti. Masanın altındaki düğmeye basmayı düşündü, sonra kararını değiştirdi. “Hâlâ bana ne istediğinizi söylemediniz.”

- Öyleyse hiç zaman kaybetmeden konuya gireyim. Alman casuslarına yataklık yaptığınızdan şüpheleniyoruz, Bay Nasır, aynı zamanda da sizin bir Alman casusu olmanızdan.

Başı gerçekten dertteydi. Nasır birdenbire göğsünde bir ağrı hissetti, buna rağmen pek de inandırıcı olmayan kuru bir kahkaha attı. “Nedir bu? Yeni bir şaka mı?”

- Melek tavırlarını bırakın, Nasır. Elimizde, yakaladığımız bir Alman istihbarat subayının ifadesi var.

Nasır yutkundu, masadaki mendile uzandı, alnını sildi. “Herhalde; herhalde bir yanlışlık olmalı. Ben namusuyla çalışan bir işadamıyım.” Reeves birkaç saniye sonra kalın bir defterle döndü. “Ne dokuz ay önce, ne de şimdi Gabar adıyla kaydedilmiş bir müşteri yok, efendim.” Nasır’ın göğüs ağrısı, söylenen adı duyunca daha da arttı. Kusmak istiyordu, ona rağmen titreyen elini masanın altına, düğmeye uzattı. Sanson’un baktığını görünce, elini sakince geri çekti.

- Oteli arayacağız. Eğer gerekiyorsa duvarlarını yıkacağız, oda oda bütün müşterileri elden geçireceğiz. Siz de sorgulama için Genel Karargâh’a götürüleceksiniz. Gitmeden önce size bir itiraf fırsatı veriyorum.

Evet, Nasır? Nasır kararını vermişti. Mendili sıkı sıkı kavrayan titrek elini masanın altına soktu, düğmeye iki kere bastı. Sanson derhal koluna yapıştı, sırtına doğru büktü. “Ne oyun oynuyorsun?” Nasır acıyla kıvrandı.

Sanson onu kenara itti, masanın altına eğildi, düğmeyi gördü. “Bu pezevenk birine haber verdi.

Arap’ın burada olduğuna bahse girerim. Bu herife göz kulak ol Reeves, bu arada lobiye de dikkat et. Peşimden gel, Weaver, çabuk.” Hasan giyinmişti. Sırrı dökülmüş aynada kendine baktı, tam dışarı çıkmak üzereyken zilin, odaya girmiş büyük ve kızgın bir sivrisineği andıran vızıltısını duydu. Kalbi duracak gibi oldu. Bir saniye kadar susan, sonra da yeniden başlayan zile baktı. Dikkatli olmak için bir, kaçmak için iki işaret. Hızla davranıp Walther’i aldı, ardında bir şey bırakmadığından emin olmak için gözleriyle odayı taradı, kapıya yöneldi.

Weaver, Sanson’la lobiye geri döndüğünde otomatik Colt’unu eline almıştı.

- Her birimiz bir kata bakacağız, dedi Sanson. O da Smith Wesson’unu kılıfından çıkarmıştı.

- Ben ilk kata bakacağım, sen ikinciye; öyle devam ederiz. Tanrı aşkına dikkatli ol. Önde Sanson, merdivenleri tırmandılar, sahanlığa vardıklarında Weaver ikinci kata fırladı. Merdivenin tepesinde ufak bir sofaya vardı. Uzak duvarda bir pencere, sofaya bakan altı kapı ve lobide de duyduğu mide bulandırıcı pislik kokusu. Kapıların hepsi kapalıydı. Sağdaki ilk kapıyı denedi. Kilitli. Bütün gücüyle omzunu kapıya dayadı, itmekteyken içeriden bir ses duydu. Kapı açıldı, elinde harap bir evrak çantası, orta yaşlı bir Avrupalı göründü. Çok korkmuş gibiydi.

- Ellerini başının üzerine kaldır. Weaver tabancasını adamın yüzüne dayadı ve odanın için itti. Elleri titreyen adam korkuyla kekeledi. “Kâğıtlarım, kâğıtlarım var. Adım, adım Josef Esher. Macar göçmeniyim.” Adamın Gabar olmadığı açıktı. Weaver odada başka kimsenin bulunmadığını gördü.

- Bir Arap arıyorum. Gabar’ı tarif etmeye çalıştı. Böyle bir adama rastladın mı? Adam titreyerek başını salladı. “Hiç görmedim.”

- Odana gir ve kapıyı kilitle. Weaver tekrar sofaya döndü. Kapının kapandığını, anahtarın döndüğünü duydu.

Yandaki odayı denedi. Kilitli. Hemen karşıdaki odaya geçti, kapıya baktı. Açıktı. Küçücük bir odaya girdi. Yatak dağınık, biraz önce içinde birisinin yattığını belli edercesine çöküktü. Gazeteler yerlere saçılmıştı. Her

şey, içeridekinin odayı aceleyle terk ettiğini belli ediyordu. Weaver kapının üzerindeki anahtarı gördü, sofaya çıktı. Öbür uçtaki pencere yan açıktı. Hızla yaklaşıp dışarıya baktı. Paslı bir yangın merdiveni arka avluya iniyordu ama görünürde kimse yoktu.

- Allah kahretsin!

O sırada aşağıdan, otelin içinden birbiri ardına iki el silah sesi duydu, daha sonra dış avluda yankılanan iki tane daha. Hızla sofaya, oradan da merdivenlere koştu.

- Öldü efendim. Kaçmaya çalıştı; ön kapıya gitmeye yeltendi. Onu korkutmak içim havaya iki el ateş ettim, göğsünü tutarak yere yığıldı. Korkudan kalp krizi geçirdi sanki. Onu canlandırmaya çalıştım ama iş yaramadı. Kâtip ambulans çağırdı; hoş onun da pe faydalı olacağını sanmıyorum.

Reeves konuşurken, Weaver, Tarık Nasır’ın halıya yığılmış aşırı şişman vücuduna baktı. Suratı mosmor olmuştu.

Sanson diz çöktü, emin olmak için nabzını aradı. “Hay Allah kahretsin. Bu heriften öğreneceklerimiz vardı. Sen bir şey gördün mü, Weaver?”

- İkinci katta açık bir pencere var. Oradan yangın merdivenine ulaşılabilir, ama kimseyi görmedim. Reeves’e döndü, iki el silah sesi daha duydum, Briggs nerede?

- Hâlâ arka tarafta olmalı, efendim.

Sanson’un yüzü soldu, ayağa kalktı. “Gidip bakalım.” Yürümeye başladıklarında Briggs koşarak ön kapıdan girdi, tabancası elindeydi. Sanson aceleyle sordu. “Arap’ı yakaladın mı?”

- Kaçtı, efendim.

- Hay Allah kahretsin.

14.45

Deacon geri vitese taktı ve Packard’ı Ramses İstasyonu yakınındaki ıssız aralığa soktu. Kızgınlıktan köpürüyordu. Berlin’e haber göndermeden önce, o öğleden sonra yapmayı tasarladığı önemli işleri vardı ama bu beklenmedik felaket bütün planlarını altüst etmişti- Her şeyi de altüst edebilirdi. Arabayı durdurdu, el frenini çekti, camı indirdi. Aralık leş gibi kokuyordu ve görünürde kimse yoktu. Kokuyu duymamak için bir puro yaktı, arabadan indi ve yüksek sesle konuştu. “Ortalık güvenli, gelebilirsin.”

Bir saniye kadar sonra, elinde Walther tabancayla, Hasan kapının girintisinden çıktı. Tabancayı kemerine sıkıştırdı. “Nerede kaldın? Sana

telefon edeli yarım saat oldu."

- Mümkün olduğu kadar çabuk geldim. Deacon hâlâ çok öfkeliydi. Boş ver bunları şimdi. Yine ne iş becerdin?

Hasan gözlerinde soru işaretleri, olanları anlattı. "Anlamıyorum, otele girip çıkarken çok dikkat ettim. Askerler benim orada olduğumu nereden bildi? Tarık polisin kentteki bütün otelleri aradığını söylemişti. Onu da birkaç gün önce çağırmışlar, ama kuşkulanacak bir şey olmadığını söyledi. Belki de bir şeyler biliyorlardı, belli etmediler. Belki de oteli başından beri gözetliyorlardı."

Deacon kızgın bir sesle konuştu. "İşin içinde başka şeyler de olmalı, yoksa seni günler önce yakalamaları gerekirdi. Tarık'ın ötmüş olmadığından emin misin?"

Hasan hakarete uğramış gibiydi. "Asla! O benim kuzenim. Hayatımı kurtardı." O sıralarda Deacon mantıklı düşünecek durumda değildi. Tek bildiği, içinden bir sesin başının belada olduğunu söylediğiydi.

- Otelden kaçarken yüzünü gören oldu mu? Hasan başını salladı. "Arka taraftan damlara çıktım, oradan kaçtım."

- Bu da neye benzediğini başkalarından öğrenmelerini engellemez. Tarık'ın müşterilerinden bazıları yüzünü mutlaka görmüşlerdir. Ateş edildi demiştin, değil mi?

- Arka avluda bekleyen bir adamları vardı. Sanıyorum beni dama tırmanırken gördü ve iki el ateş etti. Otelin içinden de iki el silah sesi duydum. Bu arada şu Amerikan subayını, Weaver'i gördüm. Ne dedin?

- Damda etrafın sakinleşmesini beklerken onu yangın merdiveninin yanında gördüm. Hasan'ın gözleri nefretle doldu. Eğer Tarık'a bir şey olduysa, Amerikalıyı öldürürüm.

Deacon umutsuzlukla dişlerini gıcırdattı, bagajın kilidini açtı. Hasan'a gecikmesinin nedeninin otelin önünden geçmesi olduğunu söylemekten vazgeçti. Otelin önünde bir ambulans görmüş, iki görevlinin sedyede battaniyeyle örtülü bir ceset taşımalarını izlemişti. Bütün bunları Hasan'a daha uygun bir zamanda, neler olduğunu kesin olarak öğrendikten sonra anlatacaktı. "Kimseyi öldürmeyeceksin. Bagaja gir. Seni öne alamam. Endişelenme, nefes alabileceksin." Hasan bagajın içine gönülsüz uzandı. "Beni nereye götürüyorsun?"

- Villaya. Elimizdeki tek güvenli yer orası. Bundan sonra, sana sokakların yine güvenli olduğunu söyleyene kadar orada kalırsın. Anladın

mı? Kontrol noktalarında arabayı durdurup bagajı aramamaları için dua etmeye başlasan iyi olur.

Yirmi dördüncü bölüm

Kahire, 20 Kasım, 16.00

Weaver, Helen Kate'in Gize'ye doğru götürdüğü cipin yolcu koltuğunda oturuyordu. "Sanson nedenini söylemedi mi?"

- Sadece General Clayton'un seni çok acele Mena House'ta beklediğini.

İngiliz Köprüsü'nü geçmişler, kentten çıkıp çölün kıyısında, kerpiçten yapılmış evleriyle köylere ve şekerkamışı tarlalarına girmişlerdi. Kısa süre sonra Kahire'nin sekiz mil batısına vardılar; tozlu yol Amerikan ve İngiliz askerî araçlarıyla doluydu, motosikletli haberciler her iki yönde de gelip geçiyordu. Weaver kızı son üç gündür ihmal etmiş olmaktan dolayı kendini kötü hissediyordu, onunla yatmakla çok önemli bir çizgiyi geçtiğini düşünmekteydi. "Bak, geçen gece olanlar için üzgünüm, Helen."

- Ama ben değilim.

- Doğru mu bu?

- Tabiî. Kafanı bu konuya bu kadar takmamanı tercih ederdim. Weaver'in yüzüne baktı. Zavallı Harry. Hayatının düzenli akışını bozdum galiba.

- Eh, biraz.

Neşeyle gülümsedi. "Artık bütün kadınların şeytan olduğunu öğrendin."

- Bu, işleri daha da mı zorlaştırır?

- İzin verirsen, evet. Hepimiz insanız, savaşın ortasındayız, askeri kurallar ne derse desin, bunlar hep oluyor. Buna rağmen görevimizi yerine getirebileceğimize inanıyorum, ya sen? Eğilip kızın yanağını öptü. "Harika bir kızsın, biliyor musun?" Helen de gülümsedi. "Dikkatli ol. Sonra daha da ileri gitmek isteyebilirim. Eğer zaman bulabilirsen, bu gece birlikte yiyebiliriz."

- Bu günlerden beri duyduğum en güzel teklif, ancak General Clayton'un benim için ne hazırladığını öğrenene kadar bekleyelim. İmperial'de olanlardan sonra beni iki kolunu açarak karşılayacağını sanmıyorum.

Fakirlerin kerpiçten evleri yerlerini Kahireli zenginlerin lüks sayfiye villalarına bırakmıştı. Sfenksin ve üç Gize Piramidi'nin eteğinde, küçük ve pis Nazlattı'sSaman köyüne vardılar. Köyden çıkan geniş ve palmiyeli yolun ucunda, özel bir bahçenin içinde, çevresinde konuk evleriyle birlikte muhteşem bir beyaz bina görülüyordu. Geçen yüzyılda Osmanlılar tarafından av köşkü olarak düşünülen Mena House daha sonra bir İngiliz

karıkoca tarafından satın alınmış, dünyaca ünlü lüks bir otele dönüştürülmüştü. Piramit manzaralı ve yüzme havuzlu otel, bu haliyle kral ailelerinin ve dünya sosyetesinin uğrak yeri olarak tanınmıştı.

- Bir kız burada bir hafta sonu hak etmek için ne yapmalı?

- Bir şeyler düşünebiliriz.

Helen güldü. “Düşünebileceğimizden eminim.”

- Peki, şimdi güvenliğin gerçekten ne kadar iyi olduğunu bir görelim. Özel izin kartını hazırlasan iyi olur.

Cipin burnunu otele çevirdi. Otele giden geniş yolun iki tarafında ve birbirinden yüz metre kadar ötede ikişer kontrol noktası bulunuyordu. Yol kırmızı beyaz bidonlarla kapatılmış, etrafı dikenli telle çevrilmiş, makineli tüfek yuvaları yerleştirilmiş ve girişe de “KESİNLİKLE YASAK BÖLGE! GİRMEK YASAKTIR!” işareti asılmıştı. İlk kontrol noktasında önlerine çıkan iriyarı Amerikan yüzbaşısı onlara motoru durdurmalarını söyledi. Kâğıtlarını uzun uzun inceledi, generalin emriyle Genel Karargâh’ın hazırladığı özel giriş kartlarına baktı, daha sonra nöbetçi kulübesine geri dönüp bir yerlere telefon etti. O sırada altı yedi kadar silahlı asker cipi tepeden tırnağa arıyor, uzun bir borunun ucuna taktıkları aynayla arabanın altına bakıyorlardı. En sonunda yüzbaşı geri döndü, belgeleri iade etti, selam verdi. “Her şey tamam, efendim. Sizi bekliyorlar. Adamlarımdan biri size otele kadar refakat edecek.” - Buna gerek yok, Yüzbaşı.

Subay bilgiççe gülümsedi. “Emirler böyle, efendim. Yanınızda refakat olmazsa, bir sonraki kontrol noktasındakiler hiç soru sormadan sizi vurma emri aldılar.” Arka koltukta elinde M3 makineli tüfek tutan bir çavuşla birlikte, ikinci kontrol noktasına geldiler. Aynı denetim, bu kez daha da sıkı uygulandı, daha sonra devam etmelerine izin verildi. Otelin önüne varıp girişin karşısındaki ziyaretçi otoparkında durdular. Otelin önünde Sherman tankları ve zırhlı personel taşıyıcıları duruyordu. Bunların yanı sıra çevreye ve binanın damına çok sayıda kum torbalarından yapılmış makineli tüfek yuvaları ve uçaksavar bataryaları yerleştirilmişti. Herkes hareket halindeydi, kuryelerin biri gelip diğeri gidiyordu. Otelin lobisinde kurulan kontrol noktasında İngiliz ve Amerikan askeri inzibat görevlileri çalışıyor, ordunun mühendislik ve marangozluk uzmanları, tekerlekler üzerinde işleyen bir rampa sisteminin son denetimini yapıyorlardı. Weaver bu sistemin Roosevelt’in tekerlekli sandalyesinin merdivenlerden kolayca çıkıp inmesi için hazırlandığını düşündü. Arabadan inerken çavuşa, “Her

şey çok etkileyici” dedi, “burası hiç de sabahın dördünde otel kapıcısına görünmeden odaya bir misafir getirilecek yer değil.”

- Daha yarısını görmediniz, efendim. Bölgenin çevresine çelikten bir halka koyduk. Yaptığımızı tanımlamak için su geçirmez demek bile yetmez. Otelin merdivenlerinden düşünceli görünen General Clayton indi; yanında yorgun görünüşlü ve bıyıklı bir İngiliz binbaşısı vardı. Weaver selam verdi.

- Beni görmek istemişsiniz, efendim.

- Cipe bin, Harry. Konuşmamız gerek. Clayton arka koltuğa yerleşti, yanma da Sanson ve binbaşı sıkıştı. General İngiliz’i tanıştırdı. Binbaşı Blake, Özel İstihbarat Bölümü‘nden. Blake, Weaver’a elini uzattı. “Memnun oldum, efendim.” Sanson birdenbire, “Rehberli bir gezinti yapmanın zamanı geldi, Weaver” dedi, “yolda konuşuruz.” Helen Kane’e işaret etti, “Yola çıkalım, Helen. Dikkatli kullan, burada bazı yerlere mayın döşendi.” Güvenlik önlemlerini görmek yirmi dakikalarını aldı. Weaver bütün otelin ve çevredeki çölün çeyrek mil karelik bir bölümünün dikenli tellerle çevrilmiş olduğunu, yer yer makineli tüfek yuvaları yerleştirildiğini, civarın devriyelerce kontrol edilmekte olduğunu gördü. Askerler, görevli birliklerin kalabilmeleri için otel bahçesine çadırlar kurmakla meşguldü. Kampın güvenlik çemberinin ötesinde, bütün ihtişamlarıyla sfenks ve piramitler görünüyordu. Clayton açıklamaya başladı. “Bölgede on binden fazla asker var. Başkan geldiğinde burası Fort Knox’tan18 da daha sıkı korunuyor olacak. Delegasyon üyelerinden her biri, rütbelerine göre, kendilerine ayrılmış bölümler ve kişisel koruma önlemleri bulacaklar. Buna ek olarak, başkanın yaranda, onu korumak için sürekli olarak yirmi gizli servis ajanı bulunacak. Kimse, hiç kimse özel giriş izni olmadan bölgeye giremeyecek. Bu sabahtan itibaren İngiliz Hava Kuvvetleri ve Kahire’de konuşlanmış Amerikan Hava Kuvvetleri on mil yarıçapında bir bölgeyi uçuşa yasak alan ilan ettiler, elimizde Luftwaffe’nin yarısını düşürecek kadar uçaksavar var. Eğer herhangi bir kimse havadan gelmek cüreti gösterirse, soru sormadan ateş etme emri verildi.”

- Başkanın nerede kalacağını sorabilir miyim, efendim - Otelin süitlerinden birinde. Eğer güvenlik nedeniyle onu buradan çıkarmamız gerekirse, buradan bir mil ötede büyükelçinin özel villasına götüreceğiz. Orası da sıkı biçimde korunuyor, ama sadece bizimkiler tarafından. Otele gelince, bütün çalışanları askeri personelle değiştirdik, sadece otel müdürü kaldı. Bütün Arap memurlara ücretli izin verildi. Etraftaki Bedevi aileleri konferans süresince başka yere götürüyoruz.

Bu da sözü Arap dostumuza getiriyor. General ciddîydi, sıkıntısı yüzünden okunuyordu. Bütün bu olanlar, tam bir felaket. Çok daha iyi olmanı beklerdim, Harry. Turu tamamlamışlar, Helen arabayı park yerine sokmuştu. Weaver askerlerin tekerlekli sandalye rampasını tamamladıklarını ve kenarda bir yere taşıdıklarını gördü. Clayton içini çekerek cipten indi. "Bu arada endişe verici bir gelişme oldu. Binbaşı Blake, belki sizin anlatmanız daha doğru olur." Binbaşı Weaver'a döndü. "Dün gece geç vakit, Stockholm'deki istihbarat görevlilerimizden biri önemli bir mesaj aldı, haber yüksek bir Alman kaynağı tarafından İsveçli bir aracı vasıtasıyla gönderilmiş. Habere göre Almanlar Amerikan başkanını ve İngiliz başbakanım öldürmeye karar vermişler." Weaver kaşların çattı. "Nasıl?"

- Elimizde ayrıntı yok, ancak casusların her ikisinin de yirmi ikisinden önce Kahire'de olacaklarını öğrendiklerini biliyoruz. Operasyonu hazırlamak için uzman bir ekibin kırk sekiz saat içinde Mısır'a geleceğini öğrendik. İsveçli aracı bu haberi dün gece aldı. Bu da uzmanların yarın akşama kadar burada olacakları anlamına gelir. Blake durdu.

- Bütün söyleyeceklerim bu kadar, efendim. Weaver'in benzi soldu.

"Anladım."

Clayton söze girdi. "Duydukların işin yepyeni bir açıdan ele alınması gerektiğini gösteriyor. Arap hakkındaki kuşkularının başından beri doğru olduğu anlaşıldı. Bu sabahtan itibaren kıyıların havadan denetlenmesini daha da yoğunlaştırdık. Önümüzdeki iki gece Kuzey Akdeniz kötü hava şartlarının etkisinde olacak. Bu durum onların işlerini güçleştirebilir ama yine de ihtiyatı elden bırakmamak gerekecek. Almanlar o denli ümitsiz ki, her şeye cesaret edebilirler."

- Bu nedenle de onlara kadife eldivenle yaklaşmamak gerekir, diye araya girdi Sanson. Yoksa aynı fikirde değil misin, Weaver? Weaver cevap vermedi, Clayton sordu. "Sanki dilinin ucunda bir şey var, evlat. Ne söyleyeceksen söyle." Weaver cevap verdi. "Hiçbir şey yok, efendim." Clayton diğerlerine döndü. "Yarbay, baylar, bizi biraz yalnız bırakır mısınız? Biraz yürüyelim, Harry."

Weaver'i biraz öteye götürdü. "Seninle açık konuşacağım, evlat. Senle Sanson arasında bir sorun var anlaşılan." Efendim?

- Bana Berger'le olanları anlattı. Bir tutukluyu dövmek sana pek uygun görünmeyebilir, ama savaştayız Harry ve hepimiz de savaşmaktan bıktık. Daha önce de söylediğim gibi, Sanson bu konularda çok daha tecrübeli.

Sonuç alıyor. Bundan böyle, onun kararlarına uymak zorundasın. Patron o. Anlaşıldı mı?

- Evet efendim.

- Eğer Almanlar bir şey denemeye kalkışırlarsa, bunu çok yakında yapacaklarına bahse girerim. Gabar, ya da adı ne boksa, bu işe bir şekilde karışacak. Onu durdurma işini Sanson'a ve sana havale ediyorum. Eğer Alman ekibi havada vurulmazsa, sizden istediğim bütün işi halletmeniz, bir kutuya koymanız ve derine gömmeniz.

- Anlaşıldı, efendim.

- Öyle olsun, Harry. Başkan otuz altı saat sonra burada. Senden iyi haberler istiyorum. Arap dostumuzu bul, hem de çabuk.

Yirmi beşinci bölüm

Gize, 20 Kasım, 16.00

Nazlattı‘sSaman köyü, tozlu bir anayol boyunca uzanan bir kerpiç evler ve dökük dükkânlar topluluğundan başka bir şey değildi. Birkaç yüz metre ötedeki piramitler, köyün tek varlık nedeniydi: köydeki dükkânlar hatıra eşyası ve deriden yapılma düşük kaliteli eşya satışıyla geçiniyordu. Harvey Deacon’un tozlu arabası durur durmaz paçavralar giymiş, çıplak ayaklı köy çocukları Packard’ın çevresini sardı. Aralarından en irisini yanına çağırdı ve on kuruş verdi.

- Döndüğümde bir bu kadarını daha vereceğim. İçlerinden birinin arabama dokunmasına izin ver, kulaklarını keserim.

Deacon çocuğun yanağını okşadı, iki yanı incir ağaçlı, taş döşeli avluya girdi. Avludan geçerek köyün öbür ucuna çıktı, toprak yoldan piramitlere doğru yürüdü. Platonun üzerinde yıkıntılar, yıkıntıların ötesinde de Nil Vadisi görünüyordu. Yamaca doğru yürürken, çölün hemen kenarındaki otları yiyen bir keçi sürüsünün arasından geçti. Sfenksin çevresindeki kum torbalarının yerlerinde olduğunu gördü. Bu torbalar, tarihî eserleri Alman bombalarından korumak isteyen, İngilizler tarafından yerleştirilmişti. Etraf kalabalıktı. Civarda birçok askerî otobüs ve atlı araba duruyordu. Kiraladıkları at arabalarıyla kentten gelmiş Amerikan ya da İngiliz askerleri Bedevi develeri üzerinde resim çektirirken, kimi subay ve sivil mastabaların firavunluk dönemi soylularının ya da prenseslerinin mezarlarının yerini belirleyen geniş ve dört köşe taşlar- çevresinde dolaşıyor, onları rahat bırakmayan, hatıra eşyası, kâğıt yelpaze satmak ya da rehberlik etmek isteye yerli halktan kurtulmaya çalışıyorlardı. Mezarların büyük bir çoğunluğu Mö 3000’e, 4. ve 5. sülalelere dayanıyordu. Deacon çoğunun kazılmış olduğunu ama işin henüz bitmediğini biliyordu. Arap öğrenci ve arkeologlardan oluşmuş bir grup, bazı mezarlardaki güç ve karmaşık kazılarına devam ediyordu. Etrafta, gezmek için gelen askerlerin dışında, nöbetçi ya da görevli birlik görülmüyordu. Yamacı tırmanmaya devam etti ve tepeye varınca durdu. Güneye bakınca, uzaktaki Sakkara Piramitleri’ni seçti. Güneşin güçlü ışınlarından korumak için ellerini gözlerine siper etti, Nil Vadisi’ni hayranlıkla seyrediyormuş gibi orada öylece durdu. Kimsenin kendine bakmadığından emin olduğunda yavaşça kuzeye döndü. Mena House bölgesi ayaklarının altında, yarım kilometreden az bir uzaklıktaydı. Manzarayı izledi, gördüklerini aklında tutmak için dikkatle baktı, bölgenin

etrafını çeviren önlemleri, makineli tüfek yuvalarını, otelin girişinde duran tankların ve zırhlı araçların korkutucu görüntüsünü beynine kazımaya çalıştı. Birkaç gün önceki gördükleriyle şimdikiler arasındaki farkları aklına yazdı. Biraz sonra gece olduğunda, bütün ayrıntıları Berlin'e iletecek, hazır olduğunu söyleyecekti.

İmperial'de olanlar onu hâlâ rahatsız ediyordu, ancak bunların çalışmalarını etkilememesi gerektiğine karar vermişti. Askerlerin Hasan'ın yerini nasıl olup da bulduklarına hâlâ aktı erdiremiyordu ya rastlantı, ya da şans- ama bundan böyle onu bulmak için ellerinden geleni yapacaklarından kesinlikle emindi. Tarık Nasır'dan başlayarak sürülecek bir izin onlara kadar ulaşması mümkün değildi. Üstelik adam kalp krizinden ölmüştü, askerlere hiçbir şey anlatamayacaktı. Oda istemek bahanesiyle oteli aramış, cevap veren saf kâtibe bir iki soru sormuş ve olanları ayrıntılarıyla öğrenmişti. Yaptıkları ve gördüklerinden memnun, köye geri yürümeye başladı. Çocuk hâlâ bıraktığı yerdeydi, güneşin altında kaşınıyor, kimseyi Packard'ın yanına yaklaştırmıyordu. Deacon çocuğa bir onluk daha fırlattı, arabaya binip motoru çalıştırdı ve güneye, Şabramant Havaalanı'na doğru yola çıktı.

17.00

Weaver, Genel Karargâh'a döndüğünde odasına girdi, kafası karmakarışık düşüncelerle dolu, masasına oturdu, imperial Oteli'nin bir avuç çalışanı ayrıntılı bir sorgulamadan geçirilmiş, bekleneceği gibi hiçbiri Gabar hakkında herhangi bir bilgi verememişti. Oda tepeden tırnağa aranmış, hiçbir kişisel eşya bulunamamıştı. Briggs yangın merdiveninden dama tırmanan bir Arap'ı ancak görebilmişti en azından gördüğü adamın aradıkları Arap olduğunu sanıyordu. dikkat edilmesi gereken nokta, adamın cellabe değil takım elbise giydiğiydi. Briggs adamı uyarıp iki el ateş edene dek yüzünü görememişti. Otel müşterilerinden hiçbiri Gabar'a benzeyen birini gördüklerin söylememişti. Yine de Weaver kaçan adamın Gabar olduğunu biliyordu.

Kentteki randevuevleri ve düşkünler yuvaları polis denetimi altındaydı. Ordu her mahallede kontrol noktaları kurmuştu. Ama zaman hızla tükenmekteydi. Masasına, son beş gündür göz atmadığı kâğıt yığınına baktı. Gözü Sakkara'da çekilmiş resme takıldı, hiçbir neden olmaksızın çerçeveyi eline aldı ve Rachel Stern ile Jack Haider'e bakmaya koyuldu. Çok uzak ve çok mutlu günlerdi.

Daha sonra kendi kendine kızdı. “Bu karamsarlıktan kurtulman gerek, Harry.” Çerçeveyi masaya bıraktı ve interkomun düğmesine bastı. Helen Kane içeri girdi. “Otel aramalarından bir şey çıktı mı, Helen?”

- Bu akşamüstü tamamlanmaları bekleniyor. Ee?

- Pek ümit yok. Bu sefer de karavana.

Weaver içini çekti. Aklına yapılabilecek başka bir şey gelmiyordu. Bitkindi, Acı Göller’den döndüğünden beri bir şey yememiş, uyuyamamıştı. “Yarbay Sanson nerede?”

- Bir not bıraktı ve İngiliz Hava Kuvvetleri Genel Karargâhı‘na gittiğini söyledi. Generalin de bahsettiği hava devriyeleriyle ilgili bir konuymuş. Fazla sürmez, dedi.

Weaver’in ensesi ağrıyordu; artık morfin almak istemiyordu, çünkü ilaç onun sağlıklı düşünmesine engel olmaktaydı. “Arap sempatizanları dosyası var ya, ona bir kere daha göz atmak istiyorum. Galiba akşam yemeğinden vazgeçmemiz gerekecek. Ya da Kalafa’ya gitmeye ne dersin? Sonra buraya döner ve dosyaları birlikte inceleriz.” Kalafa sadece bir sokak ötedeydi. Yemekleri pek lezzetli olmamasına, lokantanın da askerlerce tercih edilmesine rağmen Helen Kane öneriyi gülümseyerek karşıladı. “Nöbetçi subayla görüşüp orada olacağımızı söylerim, gerekirse bizi orada bulabilirler.”

16.45

Deacon, havaalanına yaklaştığında çevresine bakındı. Alanın çevresinde, sadece yarım metre yükseklikte bir dikenli tel dışında gerçek bir engel yoktu. Topraktan yapılmış piste, kenardaki barakalara ve iki hangara baktı, alanda duran iki eski Gloster Gladiator ve çift pervaneli uçağı gördü. Bu, son üç günde Şabramant’a yaptığı ikinci ziyaretti ve hiçbir şey değişmemişti. Girişteki iki nöbetçi kulübesinde yine Mısır Hava Kuvvetleri’nden iki er, yakıcı güneşten kaçmak için gölgeye oturmuş, ellerindeki kâğıt yelpazelerle sinekleri kovmaya çalışıyordu. Deacon geçerken tembelce başlarını kaldırdılar, daha fazla ilgi göstermediler. Uçaklardan birinin yanında çalışmakta olan iki teknisyen dışında pistte hareket yoktu. Albay Rahman burasının sadece eğitim uçuşları için kullanıldığını söylemişti. Yön bulma malzemesi yoktu ve gündüzleri bütün bölge yirmi kadar adama ev sahipliği ediyordu. Bu sayı akşamları daha da azalıyordu. Saat daha 18.00 olmadan bütün subaylar Kahire’ye geri dönmüş oluyor, geriye sadece beş altı asker kalıyordu. Deacon alanın güvenliğinden

söz edilemeyeceğini farkındaydı. Rahman'a kalırsa, nöbetçilerden bazıları gece olunca yakındaki köye gitmeyi ya da bisikletlerine atlayıp geceyi evlerinde geçirmek için Kahire'ye dönmeyi gelenek haline getirmişti. Pist tam aradıkları gibiydi, buradan Gize ve Mena House'a giden yol sekiz kilometreden azdı. Bütün sorun, gürültü çıkarmadan alanı ele geçirmek, kimsenin durumdan haberi olmadan SS paraşütçüleri gelene kadar da elde tutmaktı. Zol Deacon pistin yanından geçip, üç kilometre ilerideki Şabramant köyüne girdi, köy pazarından taze sebze aldı. Daha sonra arabasının burnunu döndürdü, güneş batarken Kahire yolun tuttu.

Havaalanını geçer geçmez, yaşlı bir adamın bir keçi sürüsünü yolunun üzerinden geçirmesini beklemek için birkaç dakika durmak zorunda kaldı. Deacon yolun kenarına oturdu, gördüğü her şeyi tekrar hatırlamak, kafasındaki krokiyi daha da gerçeğe yakın duruma getirmek için çevresine dikkatle baktı: nöbetçi kulübelerinin içerideki binalara, hangarlara ve piste uzaklığı; yol kenarındaki direklerle köye giden telefon hatları; binalardan birinin damına yerleştirilmiş telsiz anteni.

Göremediği tek şey, onu Kahire'den beri uzak arayla izleyen ve beş yüz metre kadar uzakta bekleyen motosikletti. Motosikletin üzerindeki, güçlü İngiliz dürbünüyle Deacon'un her hareketini görmeye çalışıyordu.

17.30

Kalafa doluydu, bu nedenle kapının yanında bir masaya oturmak zorunda kaldılar. Yemek berbattı fazla yağlı ve fazla pişmiş kahvelerini içerken, Weaver konuştu. “Bu son günlerde pek görüşemediğimiz için üzülüyorum, Helen.”

- Üzülme. Elini Weaver'in elinin üzerine koydu. Bütün bunlar bittikten sonra, telafi ederiz. Restoranın kapısı açıldı, Sanson masanın yanında bitti. “Sonunda buldum seni, Weaver. Bize bir dakika izin verir misin, Helen? Özel bir konu var da.”

Helen kızardı, elini çekti. ‘Tabiî. Zaten ben de gidiyordum.” Ne diyeceğine karar verememiş gibi Weaver'a baktı. “İstediğiniz dosyaları bulacağım, efendim.”

Kız uzaklaşınca, Sanson kepini çıkardı, masaya koydu ve Helen'in iskemlesine yerleşti. “Çok samimi. Böyle bir kriz zamanında bile buna nasıl vakit bulabiliyorsun, şaşıyorum?”

- Yemek için geldik. Ne söyleyecektin?

- İngiliz Hava Kuvvetleri komutanlarıyla görüştüm. Herhangi bir şey olursa, bize haber verecekler. İkimizden birinin bu gece büroda kalması gerekecek, bakarsın bir gelişme olur. Bu şerefi sana vermek istemiştim.

2.32

- Gabar'dan haber var mı?

- Bu aşamada, kontrol noktalarından, randevuevlerinden ya da düşkünler yurtlarından iyi haber beklemek dışında fazla ümidimiz yok. Sanson düşünceliydi. Bir şey daha var. Generalle bir şeyler konuştuğun anlaşılıyor.

- Doğru.

- İyi. Bundan böyle rolünün ne olduğunu biliyorsun demektir. Savaş kötü bir şey, Weaver, hangi taktikleri uygulayacağıma da ben karar veririm. Eğer yaptıklarımı beğenmezsen, hiç durma, üstlerine şikâyet et, ama bir daha asla emirlerime karşı gelme, özellikle de tutukluların yanında. Anlaşılacak kadar açık konuştum mu?

- Daha açıkça söyleyemezdin.

Sanson kepini aldı. "Eğer bana ihtiyacın olursa, evde biraz uyumaya çalışacağım. Yoksa beni sabah erken görürsün." Weaver'a baktı. "Her şeyin apaçık olduğunu sanıyorum. Eğer Almanlar bir şans eseri şu ekibi hatlarımızın gerisine geçirmeyi başarırlarsa, onları yakalamak bizim görevimiz olacak. Gerekirse öldürmek de. Yanımda en az isteyeceğim kişi, emirlere itaat etmeye ve kendi görevini yapmaya hazır olmayan bir subay."

Yirmi altıncı bölüm

Roma

Dakota deniz üzerinden alçalarak geldi ve o akşam saat yediyi biraz geçe Practica di Mare Askerî Havaalanı‘na indi, pistte dönerek geniş bir hangara doğru ilerledi. Hangarın kapıları açıktı ve içerisi güçlü Klieg ampulleriyle gündüz gibiydi; bütün bölge SS askerlerinden en seçmelerinin doldurulduğu altı zırhlı personel taşıyıcısıyla korunmaktaydı. Uçak hangara girdikten sonra, Falconi motorları susturdu ve kapılar kapandı. Luftwaffe teknisyenleri derhal işe koyuldular, uçağı kontrole giriştiler. Boya ekibi gövdeye ve kanatlara Amerikan işaretleri çizmek için harekete geçti. Haider hangarda park edilmiş, çöl kamuflajına boyanmış ve Amerikan Hava Kuvvetleri işaretlerini taşıyan iki Dakota daha gördü. Schellenberg yolcuların önüne düştü, onları uçağın merdivenlerinden indirip hangarın öbür tarafına götürdükten sonra, dinlenme odası olarak da kullanılan bir bölüme soktu. Odada bir büyük masa, birkaç koltuk, altı tane ranza, içecekler, sandviçler ve taze yapılmış gerçek kahve vardı. Falconi kopilotuyla birlikte onları izledi ve kokuyu duyunca keyifle güldü.

- Gerçek kahve. İnanamıyorum. Kendini gerçekten aştın, Walter. Umarım bu da senin son yemeğin değildir.

- Umarım değildir, fırsatını bulmuşken tadını çıkarmaya bakın.

Falconi bir fincan doldurup büyük bir yudum aldı. ‘Tanrım, ne kadar güzel. Berlin’de verdikleri o felaket erzats onların olsun. Roma’yı ziyaret etmek için birkaç saat izin yoktur herhalde.”

- Kesinlikle yok. Bu odadan ayrılmanız yasak. Falconi gülümsedi. “Yazık. Tekrar görmekten hoşlanacağım genç bir hanım vardı da.” Birkaç tane sandviç aldı ve kopilotuyla birlikte kapıya yöneldi. “Ben Remer’la son hava raporlarına bir göz atmaya gidiyorum. Bize biraz kahve ayırmaya bakın.”

Falconi ve Remer dışarı çıktıktan sonra bir SS onbaşısı girip selam verdi. “Sizin için bir mesaj, Herr General.”

Schellenberg süvari kırbacını koltuğunun altına sıkıştırdı, zarfı yırttı, içindekileri okudu ve onbaşıyı gönderdi. “Gidebilirsin, cevap vermeyeceğim. Sen en iyisi Albay Skorzeny’yi bul ve geldiğimizi bildir.”

- Albay buraya gelmek üzere, Herr General.

- Harika. Schellenberg Haider’i kenara çekti ve diğerlerine döndü. Ben binbaşıyla özel bir konu görüşürken sizler lütfen bir şeyler yiyip için.

Haider'le birlikte hangarın karşı tarafında, uzaktaki karanlık denize bakan özel odaya girdiler, Schellenberg evrak çantasını masanın üzerine bıraktı. Haider sordu. "Bir şey mi oldu?"

- Sana daha iyi haberler vermek isterdim ama Uboot'lar Roosevelt'in gemisini durdurmayı başaramadılar. Son aldığımız haberlere göre dün akşamüstü Cebelitarık'tan geçtiler. Geminin etrafında o kadar güçlü bir koruma var ve o kadar sık rota değiştiriyorlar ki, bir torpil sallayacak kadar yaklaşmak imkânsız. Benim hesabıma göre başkan önümüzdeki kırk sekiz saat içinde Kahire'ye varacak.

- Demek öyle. Artık her şey bize bağlı. Schellenberg onayladı. "Artık tek beklediğimiz, her şeyi hazır olduğunu teyit eden bir mesaj. Bunu da her an bekliyorum. Evrak çantasının kilitlerini açtı. "Rachel Stern'in bu operasyon için çok önemli olmasının bir nedeni daha var demiştim. Senin de çok iyi bildiği gibi, eski Mısırlılar gizli geçitlere çok düşkündü.

Anladığım kadarıyla bu gelenek günümüze kadar sürdürülmüş. Bütün Kahire şehrini altında bir gizli tüneller ağı olduğunda bahsedilir."

- Ne olacak?

- 1939'da sizler Mısır'dayken, Gize Piramitleri'nde, Mena House'a yakın bir yerde önemli bir buluş yapıldı. Keops Piramidi'ne giden gizli bir geçit bulundu. Tünelin büyük bir bölümünün doğal bir mağaradan oluşturulduğu, geri kalan kısımların da mezar hırsızları tarafından kazılmış olduğu söyleniyor. Haider kaşlarını çattı. "Bunu daha önce hiç duymamıştım."

- Biraz sonra açıklayacağım bir nedenden ötürü duymadın. Sakkara'daki kazıyı hatırlıyor musun?

- Tabiî hatırlıyorum, neden?

- Söylediğim geçit Profesör Stern tarafından bulundu. Karısı ve kızı o kazı sırasında yanındaydı. Ama buluşlarını bir aile sırrı olarak sakladılar.

Haider iyice şaşırmıştı. "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

- Sana söylemiştim, Jack, dersime hep iyi çalışırım. Kriegsmarine onları yakaladığında profesörün notlarına ve haritalarına da el koydu. Gerçeği de Gestapo'daki sorgusu sırasında ortaya çıkardık.

- Rachel'in haberi olduğundan emin misin?

- Tamamen. Profesör savaştan sonra Mısır'a dönmeyi ve Gize'de çalışmayı planlıyordu. Biraz sinsice bir plan, öyle değil mi?

- Peki bu geçit bizim işimize nasıl yarayacak? Schellenberg omuzlarını kaldırdı. "İşinize yarayacağından emin değilim, bunun için geçidi kendi

gözlerinizle görmeniz gerekecek. Ancak diğer hazırlıklarımız işe yaramazsa, belki de size ilginç bir imkân verir. Belki de Skorzeny'nin saldırısının çok şaşırtıcı olmasına nede olur."

- Skorzeny'nin tünelden haberi var mı?

- Tabiî ki var. Ne gibi bir taktik kullanacağını belirlemesi için, ona bütün bildiklerimizi anlattık. Schellenberg yıpranmış bir harita çıkarıp masaya yaydı. Harita Gize Piramitleri'ni ve çevresini gösteriyordu. İşte profesörün haritası. Geçidin girişi Keops Piramidi'nden iki yüz metre uzaklıkta, şuralarda bir yerde olmalı. Tünel bilinmeyen bir soylunun mezarında sona eriyor ve profesör bu mezarın bozulmadığını belirtmiş. Mezarı kazmayı ve ilginç şeyler bulmayı umuyordu ki savaş patladı ve işini tamamlamaya fırsat bulamadı.

- Bütün bunların ne işimize yarayacağını hâlâ söylemedin.

- Profesör Stern'e göre Mena House başlangıçta kral ailesinin av kulübesi olarak yapılmış. Bundan binlerce yıl önce buraları piramitlerde çalışan taşçıların ve ustaların kamp yeriymiş. Stern işçilerden bazılarının doğal bir mağara bulmuş olabileceğini, hayatların tehlikeye atarak burada ilerlediklerini ve firavun mezarlarındaki akıl almaz zenginlikleri yağmalamak istediklerini sanıyor. Bütün bunlar şu an için anlamsız. Ancak, tersine kullanıldığında bu tünel sizleri otelin bahçesine, ya da biraz şansla otelin içine çıkarabilir. Ancak bütün bunları tüneli yeniden açmadan ve ucuna kadar gitmeden bilemezsiniz. Beşeba dün akşamki raporunda Gize'de arkeolojik kazıların devam etmekte olduğunu bildirdi, bu da sahte kimliklerinizi kullanmanıza ve bölgede araştırma yapmanıza fırsat verir. Haider'e baktı. Ne oldu? Bir şeye aklın mı takıldı?

- Sen söyleyince hatırladım, profesör ve eşi geceleri kaybolmayı âdet edinmişti. Schellenberg sırıttı. "İşte bak, gördün mü? Artık insanlara inanmanın ne kadar yersiz olduğunu gördün. Senin yerinde olsam, daha Frâulein Stern'e hiçbir şey söylemezdim. Hiç olmazsa Kahire'ye varıp yardıma ihtiyaç duyana kadar. Eee, ne düşünüyorsun?"

Haider omuzlarını silkti. "İşe yarayabilir. Ama her şey bölgenin ne kadar iyi korunduğuna ve tünelin durumuna bağlı."

- Çok çalışmanız gerekecek, Jack. Sana da söylediğim gibi, bu operasyonun başarısız olmasını düşünmek bile yasak. Skorzeny'nin paraşütçüleri gelmeden önce durumu bütün açıklığıyla bilmemiz gerekecek. Haritayı mümkün olduğu kadar ezberle. Durdurulup aranabileceğiniz için

bu haritayı yanına alman mümkün değil, ama hiç endişelenme, Frâulein bu haritayı avucunun içi gibi biliyordur.

Haider haritayı incelerken, kapı vuruldu, Otto Skorzeny içeri girdi. Albay kolunun altında bir as taşıyordu, Ss üniformasının üzerine de paraşütçü ceketi giymişti.

Selamlamak için kolunu kaldırdı. “Herr General, geldiniz demek?”

Ah, Otto. Bak, bu senin de ilgini çekebilir. Biraz önce aldığı mesajı uzattı.

Skorzeny başım kâğıttan kaldırdığında okuduğu haberlere sevinmiş gibi gülümsüyordu. “Demek artık her şey bize bağlı.”

- Öyle görünüyor. Ben de Haider’e tünelden bahsediyordum.

- İlginç bir mekân. Skorzeny asasının ucuyla profesörün haritasına dokundu. İşimize yarayacağım umalım. Haider’e baktı, gözleri tehdit eder gibiydi. Beni ya da askerlerimi zor durumda bırakmamaya çalışın. Bu sefer aslanın inine giriyoruz. Her şey sizin görevlerinizi tamamlamanıza bağlı. Emrinizde adamlarımdan en iyi ikisi var ne pahasına olursa olsun görevlerini yapacaklardır. Siz de kendi payınıza düşeni yapın, Haider.

- Bir sorum var, Albay. Müttefikler her halde Kahire çevresinde uçuşa yasak bir bölge ilan edeceklerdir. Radara yakalanıp düşürülme riskine girmemek için ne yapmayı düşünüyorsunuz? Skorzeny güldü. “Oldukça kolay olacak. Gelirken gördüğünüz öteki Dakotalar bizim uçaklarımız. Şansımız var, kent yakınındaki çölün yüzeyi düz.

Havaalanına elli kilometre yaklaşınca, iki yüz metreye kadar ineceğiz. Bu kadar alçakta radar bizi göremeyecektir. Düşman uçaklarımızı çıplak gözle görse bile kanatlarımın altındaki işaretlerden yasal görevimizi yaptığımızı sanacaklar.”

Schellenberg’in övünmesi sırıtmasından bile belli oluyordu. “Sana söylemiştim, Jack, her işin bir usulü vardır.”

Haider devam etti. “Konuştuğumuz hassas bir konu daha var, bun da bir cevap gerek. Albayın adamlarının havaalanından Gize’ye kadar güvenlik içinde nakledilmesi konusu. Ya kamyonlar herhangi bir nedenle durdurulup aranırsa, ne olacak? Herhalde oyun orada bitecektir.”

Schellenberg albaya döndü. “Cevabını verelim mi, Otto?”

- Zevkle, Herr General. Skorzeny kapıya yöneldi açtı ve kükredi. Teğmen Eberhard, size ihtiyacımız var.

Dışarıda beklediği anlaşılan, daha yirmilerinin henüz başlarındaki çocuk yüzlü, genç ve sarışın teğmen içeri girdiğinde Haider şaşkınlığını

gizleyemedi. Amerikan piyade subaylarının yazlık üniformasını giymiş, başına da siperlikli bir şapka geçirmişti. Belindeki deri kılıfta bir 45'lik otomatik Colt taşıyordu. Selam verdi ve esas duruşta bekledi.

- Çok güzel, Eberhard, dedi Skorzeny. Bize biraz Amerika'daki hayatınızdan bahsedin. Eberhard kusursuz bir Amerikan İngilizcesi'yle cevap verdi. "O iki yıl Philadelphia'da kaldım, efendim. Annem ile babam ben daha çocukken göçmüşler. 1934 yılında dönmeye karar verene kadar babam bir makine imalathanesinde ustabaşı olarak çalıştı." Skorzeny emir verdi. "Gömleğinizin önünü açın."

- Emredersiniz, efendim. Eberhard düğmelerini açınca altından gümüş iplikle işlenmiş, SS işaretli bir subay gömleği gözüktü.

- Gömleğinizi ilikleyin, Eberhard. Gidebilirsiniz. Teğmen gömleğini ilikleyip odadan çıkınca Skorzeny sırıtarak Haider'e döndü. "Duyduğunuz gibi Eberhard çok iyi İngilizce konuşur. Üstelik gerçek bir Amerikan aksanıyla. Tam anlamıyla saf ve temiz bir Amerikalı çocuk, aynı fikirde değil misiniz Haider?"

- Saygısızlık etmek istemem Albay, ama aksanı ne kadar mükemmel olursa olsun, yüz kişiden birinin Amerikan subayı kılığına girmesinin kamyonların durdurulup, aranmasına yeteceğine inandığınızı sanmıyorum.

- Anlamak istemiyorsun, Jack, araya giren Schellenberg'di. Albayın Mısır'a uçma zamanı geldiğinde, askerlerin hepsi Alman üniformalarının üzerine Amerikan kıyafetleri giyecekler.

- Anladım. Haider gözlerini kaldırdı. anlaşılan, yine her şeyi düşünmüşsünüz.

- Otele girdikten sonra Amerikan kıyafetlerini çıkarıp çantalarında miğferleri ve silahlarının yanı sıra getirdikleri SS paraşütçü ceketlerini giyebilirler. Ama o ana kadar Amerikan askeri numarası onların binaya girmesinde yardımcı olabilir. Adamlardan on beşe yakını Amerikan aksanıyla iyi İngilizce konuşabiliyor. Schellenberg, Skorzeny'ye döndü. Adamlarınız hazır mı, Otto?

- Her zamanki gibi, Herr General. Benim gibi onlar da sabırsızlıkla Haider'in işaretini bekleyecekler.

- Bana onları denetleme şerefini verecek misiniz?

- Daha sonra, tabiî.

Kapı vuruldu, Schellenberg seslendi. "Girin!"

Gelen, biraz önceki SS onbaşısıydı. "Sizin için acil bir mesaj, Herr General."

Schellenberg balmumuyla kapatılmış zarfı açtı, içindeki iki sayfayı okudu, onbaşıyı gönderdi. Haider sordu. “Bir sorun mu var?” Schellenberg başını salladı. ‘Tam tersine. Adamınız planladığımız gibi sizi Abu Sammar yakınındaki havaalanında bekleyecek. Kahire’deyse her şey hazır ve gelişinizi bekliyorlar.” Skorzeny’ye keyifle gülümsedi, Haider’e döndü. “Jack, harekete geçme zamanı geldi gibi. Gidip elbiselerinizi ve kişisel eşyanızı ayıralım sonra d yola koyulursunuz.” Falconi ve yardımcı pilot geldiğinde elbiselerini değiştirmişlerdi. İtalyan pilot, Amerikan ordusu üniformasının üzerine kuzu postu yakalı bir uçuş ceketi giymişti. Yardımcı pilotun ceketinin altındaysa teğmen üniforması vardı ve her iki adam da bellerine birer otomatik Colt takmıştı.

- Sanki bir kostümlü baloya gider gibiyim, dedi Falconi gülerek. Rachel’se diğerleri gibi hâkî renkli bir safari takım giymiş, boynuna beyaz pamuklu bir eşarp bağlamıştı. Falconi, Haider’in eski safari şapkasına, hâkî pantolon ve gömleğine, bağcıklı yüksek çöl çizmelerine bakarak güldü.

- Hollywood filmlerinin figüranlarına dönmüşsün, Jack, bana Kral Süleyman’ın hazinelerini aradığını sakın söyleme.

- Gülme, Vito, rolüme alışmaya çalışıyorum.

- Cecil B. de Mille seni görseydi, etkilenirdi. Bundan eminim. Schellenberg herkesin giyimini ve eşyasını denetledi, dağıtılan Gladstone çantaları karıştırdı. En sonunda “Her şey yolunda” dedi, “hiçbirinizin yanında olmaması gereken kişisel eşyasını almadığından emin olmak gerekir. Böyle eşyaların insanı ele vermek gibi kötü alışkanlıkları vardır. Bir seferinde en iyi ajanlarımdan birini kaybettim, çünkü herif operasyona çıkmadan önce Alman yapımı saatini çıkarmayı unutmuştu.” Falconi’ye döndü. “Hava raporlarından ne haber?”

- Bütün Kuzey Afrika üzerinde felaket bir hava var.

- Felaket ne kadar kötü demek?

Falconi gülümsedi. “Fırtına, şimşek, kuvvetli rüzgâr. Yerdeyse muhtemel kum fırtınaları. Tercih edilecek bir karışım değil yani. İyi tarafıysa Müttefikler devriyelerinin sayısını azaltacağı.” Schellenberg endişeli görünüyordu. “Ne düşünüyorsun?”

- Kötü havada çok uçtum. Falconi omuzlarını silkti. Yalnız yolcularım sağa sola savrulmaktan pek hoşlanmayacaklardır. Schellenberg kesin bir tavırla, “Ama yine de gideceğiz” dedi.

- Öyleyse ben de hazır olduğunuzda enirinize amadeyim. Schellenberg; Haider, Kleist ve Doring’i çevresinde topladı. “anlaşılan hareket zamanı

geldi.” Elbise ve eşyalarını son bir kez denetledi, Kleist ve Doring’i uçağa gönderdi. Falconi ve yardımcı pilot metal merdivenden tırmanırken Schellenberg seslendi. “Yolcuların sana emanet, Vito, onlara iyi bak. Bu çok değerli bir yük ve çok şey onlara bağlı.”

- Tabiî, Herr General.

Rachel merdivene yöneldiğinde, Haider onu izlemeye davrandı. Schellenberg onun koluna yapıştı, heyecanı sesinden belli oluyordu. “İşte, başlıyor.”

- İyi biteceğini umalım.

Schellenberg veda işareti olarak kırbacıyla şapkasına dokundu. “B tamamen sana bağlı, Jack. Unutma, yüzde yüzden azı başarısız sayılır. Söylememe gerek var mı? Bu andan itibaren, Reich’ı hayatta kalması ve savaşın kaderi senin ellerinde.”

Haider ona uzun uzun baktı, sonra diğerlerini izleyip uçağın içinde kayboldu.

Yirmi yedinci bölüm

Ebu Sammar, 21 Kasım 1943

Ahmed Farnad karanlıkta küfrederek uyandı. Uzandı, öfkesinin nedenini İngiliz yapımı eski bir çalar saat susturdu, gözlerini kaşıyıp saate baktı: 03.00. Yatakta doğruldu, kaşındı ve yanında horlayan karısına baktı. Tembel orospu zelzelede bile uyuyabilirdi. Sıcak battaniyenin altından zorlanarak çıktı, ayakları soğuk yere basınca titredi, odadaki çöl soğuğunun iliklerine işlediğini hissetti. Bu sabahki görevinin son derece tehlikeli olduğunun farkındaydı ve midesinde asabi bir kramp duyuyordu. Bu kadar erken saatte Ebu Sammar halkının topu topu iki yüz kişi- derin derin uyuduğunu biliyordu, buna rağmen köpeğin havlamasını duyduğunda endişeyle pencereye koştu ve boyası dökülmüş panjurların aralığından dışarı baktı.

Kara bulutlar hilalin önünden dört nala geçerken, köy karanlığa bürünmüştü. Rüzgâr uğulduyor, ıssız sokaklarda kum tepecikleri ve çalı topları savruluyordu. Yapması gereken önemli iş için ideal hava değildi. Köpek ulumayı kesti ve rüzgârın homurtusu dışında köy yeniden sessizliğe büründü. Ahmed çabucak giyindi, yüreği gitgide daha hızlı çarparak aşağıya indi.

Seti Oteli yıkılmaya yüz tutmuş altı odalı bir handı, yine de köyün kerpiçten yapılmış evleriyle karşılaştırıldığında, sarayı andırıyordu. Bir zamanlar Tunus ile Mısır arasındaki yolu kullanan Arap tüccarların tercih ettikleri yerdi Seti Oteli. Ama artık Ahmed, Kahire'ye gitmekte olan tek tük yolculardan başka müşteri görmüyordu. Oysa Almanlar İskenderiye'ye yaklaştıkları zamanlarda durum çok daha farklıydı. O dönemde otel İngiliz subaylarıyla dolup taşınış, hatta bazı zamanlarda komuta merkezi olarak da kullanılmıştı. Ahmed subayları memnun edebilmek için elinden geleni yapmış, sadık bir köpek gibi yanlarından ayrılmamıştı. Sersem herifler bu yakınlığı sadakat sanmışlar, ona sırlarını açıp başarılarını ve başarısızlıklarını anlatmışlardı. Bu konuşmalar sonucunda Ahmed, taktikleri ve moralleri hakkında hatırı sayılır bilgilere sahip olmuştu. Subayların bilmediği, otelin arkasındaki samanlıkta saklı radyo vericisi ve Luger tabancaydı. Almanlar verdiği bilgilerin karşılığında cömert davranmışlardı. Oysa Ahmed bu işi bedava da yapmaya hazırdı. İngilizlerden nefret ediyor, o piçlerin bir an önce Mısır'dan def edilmelerini istiyordu. Dökük resepsiyonun önünden geçerken, tezgâhın arkasındaki

çuvalı almak için durakladı. - İşe başlama zamanı geldi. Otelin arkasındaki kapalı avlu ve samanlık hem genel depo, hem Ahmed'in tavukları ve keçileri için ağıl, hem de Fiat kamyonu için garaj görevi görüyordu. Cömert bir İngiliz subayı konukseverliğinin karşılığını ele geçirilmiş bir İtalyan kamyonuyla ödemiş, Ahmed de o günden beri arabayı çalışır halde tutabilmek için elinden geleni yapmıştı.

Kamyona binmeden önce, elindeki çuvalı açtı. İhtiyaç duyabileceği her şeyi almıştı: fenerler ve yedek piller. Kamyonun yedek lastiğini kontrol etti, bidonun benzi dolu olup olmadığına baktı. Daha sonra avluyu geçip arka kapıyı açtı.

Güçlü rüzgâr avluya doldu, arkasındaki ağılda tavuk ve keçileri uyandırdı. Hayal mi görüyordu, yoksa hava gerçekten de kötüleşiyor muydu? Bir önceki gece havanın kötüleşmekte olduğunu hissetmişti ama bu kadar da şiddetli olacağını düşünmemişti. Şoför koltuğuna oturdu, marş motorunu çalıştırdı, Fiat gürültüyle hayata döndü. Rüzgâr motorun sesini boğsa da, bazı komşuların gürültüyü duyacakları kesindi. Bu konuda Ahmed'in yapabileceği hiçbir şey yoktu; Fiat'ın burnunu toprak yola çevirdi, inip avlu kapısını kapattı, kuzeydoğuda otuz kilometre ötedeki İskenderiye'ye giden ana yola çıktı, ancak sekiz kilometre gittikten sonra güneye döndü ve bozuk bir yan yola girdi.

Her iki tarafında tel örgüler uzanan kafesli demir kapıların önüne vardığında durdu. Kamyonun camı kumla kaplanmıştı, buna rağmen kapının ötesinde uçak pistini seçebiliyordu. Çöl savaşının sona ermesiyle terk edilmişti. Altı kulübe ve iki hangar, gecenin karanlığında unutulmuş anıtlar gibi dikiliyordu. Buraya, parçalanmış yağ varilleri ve atılmış askeri malzeme arasında kullanılabilecek bir şeyler arayan Bedevi aşiretleri dışında kimse gelmiyordu. Ahmed kamyondan indi, kapıları açtı, Nissen kulübelerinden birine yöneldi ve binanın hemen dışında durdu.

Havadaki kum taneciklerinden korunmak için yüzünü kapadı, motoru susturup kulübeye girdi. Kulübe çürümüş tahta ve insan pisliği kokuyordu, duvarlardaysa tebeşirle çizilmiş yazılar okunuyordu. "Run, Rommel run!"19 ve "Bert was here."20 Ahmed dışarıdan bir koyun melemesi duydu ve seslendi: - Mafuz? Orada mısın?

Gölgelerin arasından, yorgunluktan gözlerini ovuşturan on iki yaşında bir çocuk çıktı.

- Evet, Baba.

Ahmed köşede oğluna vermiş olduğu battaniyeyi ve küçük yiyecek paketini gördü. Ahmed'in keçilerinden altısı oğlanın yanma uzanmış, sırtlarını rüzgâra dönmüştü. Meleyip hareket ettiler, ama oldukları yerde kaldılar.

- Kimse geldi mi?

- Hayır, Baba, kimseyi görmedim.

- İyi iş becerdin, Mafuz. Ahmed gururla oğlunun başını okşadı. Onu bir gece önce, güya keçilere bakması için alanda bırakmıştı. Bedevilerin kötü havalarda bazen yaptıkları gibi, buralara kadar gelip kulübelerden birine sığınmadıklarından emin olması gerekiyordu; böyle bir davetsiz misafirlik bütün planlarını altüst edebilirdi. Mafuz sonuna kadar güvenilebilecek akıllı bir çocuktu, bu nedenle de oğluna bu görevi gözünü kırpmadan vermişti.

- Bana yardım et.

Kirli betonun üzerine çömeldi, çuvalı açtı ve dört tane elektrikli fener çıkardı. Mafuz'un da yardımıyla her birini kontrol etti; hepsi de çalışıyordu. Ahmed fenerlerden birini kullanarak uçağa alanın boş olduğunu, inmekte bir tehlike bulunmadığım belirtecekti. Diğer üç feneri, kamyonun arkasında getirdiği ahşap takozlar üzerine koyarak pistin üzerine L şeklinde yerleştirecek, böylelikle iniş pistinin kesin enini ve boyunu göstermiş olacaktı. Uçaktan cevap işaretini alınca daha önce değil- üç feneri yakacaktı. Saatine baktı: dört. Aşağı yukarı bir saat sonra öyle söylenmişti- Almanlar gelecekti. Neden geldiklerini bilmiyordu, bu onu ilgilendirmezdi; ama önemli bir iş için olduğunu tahmin edebiliyordu. Eğer geçerli bir nedenleri olmasa, düşman hattının bu kadar gerisine kadar gelmezlerdi. Rüzgârın o zamana kadar azalması için dua etti, yoksa işler güçleşebilirdi. Fırtına, oluklu sac çatıda ses çıkararak arttı. Mafuz babasına döndü; çocuğun heyecanı suratından okunuyordu.

- Uçak gerçekten de gelecek mi, Baba?

- Allah isterse oğlum.

Ahmed de heyecanlıydı, ama onun heyecanı korkuyla karışıktı. Bir keresinde aynı pistte bir Wellington bombardıman uçağının hamsi nedeniyle yere çakıldığını görmüştü. Önce kanatlar kırılmış, uça yerde kayarak yarım bir daire çizmiş, patlayan depo bütün mürettebatı öldürmüştü. Esen rüzgâr hamsi değildi, yine de dışarıdan duyulan rüzgârın sesi, şiddetli bir fırtınanın habercisiydi.

Ahmed rüzgârın çatıda çıkardığı sesi yeniden duydu, tespihini eline aldı ve uçağın içinde bulunduğu güç durumu düşündü. "Umarım dostlarım, sizi

durumunuz daha iyidir.”

04.20

Haider huzursuz bir uykudan uyandığında, Dakota’nı içi buz gibi olmuştu. Rachel’in de deri bir uykuda olmasına şaşırdı; karanlık pilot kabinin doğru ilerledi ve Falconi ile Remer’in bir termostan kahve içtiklerini gördü.

Falconi motorların gürültüsünü bastırmak için bağırdı:

- Uyuyamıyor musun?

- Hayır. Operasyon gerginliği galiba.

- Hepimizde aynı. Gel, bir kahve iç. Falconi’nin uzattığı alüminyum fincanı aldı ve boş telsizci koltuğuna çöktü. Karanlık gökyüzündeki hilal, sadece az bir yeri aydınlatabiliyordu. Bazen yanlarından kara bulutlar geçiyor ve yağmur damlaları ön camı dövüyordu. Uzakta göz kırpan parlak yıldızlar vardı.

- Neredeyiz?

Remer dizlerinin üzerindeki yol haritasını gösterdi. “Sicilya ile Mısır’ın arasında, tam yan yolda, Girit’in batı kıyılarının açığında. Bir saat kadar sonra solumuzda İskenderiye’yi göreceğiz. Buraya kadar her şey sakindi; buralarda hiç telsiz faaliyeti yok.”

- Umarım öyle de kalır. Havadan ne haber, Vito?

Falconi uzakta ufukta beliren kalın ve karanlık bulut kümesini gösterdi. Haider bulutların içinde çakan ve çevreyi aydınlatan parlak şimşeklere baktı. “Aman Tanrım, kötü görünüyor.”

- Oldukça. En kötüsünün çevresinden dolanmaya çalışacağız, ama yine de biraz savrulmamız kaçınılmaz. Üzgünüm ama, yapabileceğim pek fazla bir şey yok.

Haider sigara ikram etti, Falconi’ninkini yaktıktan sonra sordu: “Bu Allah’ın belası savaşı sona erdirdiğini sanıyordum. Sakın bana bu işten zevk aldığım söylemeye kalkma.” Falconi gülümsedi. “Pek zevk aldığım söylenemez. Ama ya Luftwaffe için uçacağım, ya da savaş esiri olarak sıkıntıdan gebereceğim. Daha da kötüsü Rusya cephesinde bir cezalılar tugayına gönderilebilirim.”

- Yine de dönüş yolunda Sicilya’ya inebilir ve teslim olabilirsin. Falconi güldü. “Bunu düşünmedim değil. Ne var ki Remer bundan pek hoşlanmaz. Üstelik İtalya iki ay önce teslim olduğundan beri Milano’daki bir Alman

kampında savaş esiri olarak tutulan bir kardeşim var. Eğer kaçarsam, Schellenberg'in ona pek de dostça davranacağını sanmıyorum."

- anlaşılan Walter hepimizi bir yerimizden yakalamış.

- Seni de mi?

- Maalesef.

- Ahlaksız piç. Falconi'nin yüzünde dostça bir ifade belirdi. "Bana babana ve oğluna olanlardan bahsetti, Jack. Çok kötü. Senin için gerçekten de üzüldüm, dostum." Haider cevap vermeden başını salladı, kabin kapısına yöneldi. "Ötekilere bir bakayım."

- Eğer bayan dostun isterse, termosta hâlâ sıcak kahve var.

- Teşekkürler. Haider geriye döndü. "Düşman uçaklarına dikkat etmeyi unutmayın." Falconi'nin gülümsemesi güven vericiydi. "Merak etme, Jack. Bu havada gökyüzü bir mezarın içi kadar sakin. Beni en çok korkutan, yerdeki şartlar. Bu tabutu sağ salim yere indirmem ve sonra tekrar kaldırmam için dua et."

04.35

Dallaslı Pilot Teğmen Chuck Carlton, Bristol Beaufighter'ın pilot kabininde uyanık kalabilmek için "The Yellow Rose of Texas" şarkısını söylüyordu. Yanındaki koltukta oturan Pilot Çavuş Bert Higgins artık dayanamayacak durumdaydı. Bu, Carlton'un bildiği tek şarkıydı ve işleri daha da kötüleştirmek için olsa gerek, Texas'lının sesi demir kesmeye çalışan motorlu testereden de berbattı. Uçak kabinindeki telsizden sordu. "Başka bir şarkı bilmiyor musunuz, efendim?" Carlton sırıttı. "Bu şarkıların en güzeli, evlat. Allah kahretsin, siz İngilizler iyi bir şarkıyı tanımaktan da acizsiniz."

- Saygısızlık etmek istemem, efendim, ama bu şarkıyı bu gece en az yüz kere dinledim. Carlton güldü. On beş yıllık tecrübeli bir pilottu, hareketli mavi gözleri, hayat sanki çok yavaş akıp gidiyormuş gibi, sürekli bir araştırma halindeydi. Daha on yedi yaşındayken ilk uçuşunu yapmış, daha sonra özel bir posta kuruluşunda çalışmaya başlayarak tabiat ananın yoluna çıkardığı her türlü havada Amerika'yı bir uçtan öbürüne geçmeyi alışkanlık haline getirmişti. Daha sonra iki yıl boyunca Atlanta dışında bir ilaçlama uçağında çalışmış, en sonunda hava akrobatları grubuna katılmıştı. Bütün bunlar hâlâ hayatta olmasını ve İskenderiye'de konuşlanmış 201. İngiliz Hava Birliğinde pilot olarak çalışmasını açıklamaya yetmezdi elbette. Ne var ki savaş başladığında birçok Amerikalı vatandaşı gibi Carlton da

gönüllü olarak İngiltere’ye gitmiş ve hava kuvvetlerine katılmıştı. - OK, zamanımız neredeyse doldu. Manevra kolunu ileri iterken gaz çubuğunu hafifçe geriye doğru çekti ve 14.000 feet’ten inmeye başladı. Bana pozisyonumuzu bildir ki bu bebeği ev götürelim ve o iyilikten anlamaz İngiliz kulaklarının biraz dinlenmesini sağlayalım. Beaufighter gece kıyı devriyesi uçuşundaydı ve bulutların arasında 150 mil hızla ilerliyordu. Higgins pusulaya baktı ve İskenderiye’ye göre pozisyonlarını hesapladı. Limanın kuzeybatısındaydılar ve yere inmelerine en çok yarım saat vardı.

Solunda İskenderiye’nin ışıklarını saklayan kara bulutlara baktı. Aşağıda karadan gelen bir kum fırtınası vardı ve kıyıdan yetmiş mil uzakta bulunmalarına karşın, kahverengi portakal karışımı rengi görebiliyorlardı. Sahil korumanın meteoroloji tahmin birimi, onları bir süre önce fırtınanın yaklaştığı konusunda uyarmıştı; Higgins ise yarım saate bir İskenderiye Kulesi’yle temasa geçmiş, kum fırtınasının henüz kente varmadığını, pistlerin inişe uygun olduklarını öğrenmişti. Pozisyon hesabını bitirdiğinde, Beaufighter 12.000 feet’te bulutlardan sıyrıldı. Aşağı baktı ve sancak kanadının altında bir mil kadar uzakta bir uçak karaltısı görünce şaşırdı.

- Saat ikide ve alçakta hedef.

Carlton ciddileşti ve karanlık gökyüzüne baktı. Ay ışığı yeterli değildi, ufuksa daha yeni ışımaya başlamıştı; yine de üç saatlik bir uçuştan sonra karanlığa alışmış gözleri önlerinde, 100 feet’te gitmekte olan uçağı gördü.

- Haklısın, dostum. Haydi inip bir bakalım. Carlton manevra kolunu aşağıya, sağa itti, aynı zamanda da da gaz kolunu çekti, uçağı hızlandırdı. Aletin burnu yere dönüp hızlandı. Carlton, Beaufighter’a âşıktı. İki kişilik uçak hem çok zevkli, hem de sınıfının en hızlısıydı. Şu anda da avantajın kendinde olduğunu biliyordu, hedefi önünde ve aşağıdaydı, yaklaştığını göremeyecekti. İki dakika kadar sonra uçağın beş yüz metre kadar gerisindeydi, kamuflaj renklerine boyanmış Dakota’nın bildik çizgilerini, kuyruk ve kanatlardaki Amerikan bayrağım ve USAAC yazısını görüp biraz rahatladı.

- Hay Allah, bir Dakota, bizimkilerden biri.

- Ben de görüyorum, efendim.

- Asıl soru, buralarda ne aradığı. Carlton daha on dakika önce İskenderiye Kulesi’nden hava trafiğiyle ilgili son durumu sormuş ve yakında hiç uçak bulunmadığı cevabını almıştı.

- OK, bir çağrı yapalım bakalım. Telsizin vericisini açtı. “C47, burası kıyı devriyesi, arkanızda saat beşte ve yüksekte. Kendinizi tanıtın. Tamam.”

Cevap gelmedi. Carlton yeniden denedi. “C47, lütfen kendinizi tanıtın. Arkanızda, yüksekte ve saat beşteyim. Tamam.” Yine cevap alamayınca, Carlton diğer üç iletişim kanalını denedi. Bunlardan biri kule ve üs içindi, diğer ikisi de sadece güç durumda kalmış uçakların imdat çağrılarına ayrılmıştı. C47’nin bu kanallardan birini kullanabileceğini düşünerek her birini taradı. Bütün frekanslar sessizdi. Higgins’e döndü. “Belki de telsizleri bozuldu.”

- Ne yapmak istiyorsunuz efendim, günün renklerini göstermek mi? Beaufighter’ın gövdesine oyulmuş kapakların içinde üç ışık vardı: kırmızı, yeşil ve beyaz. Bu ışıklar değişik şekillerde yakılıp söndürülerek şifreli bir kimlik sinyali vermekte kullanılır, şifre her gün değiştirilirdi. Yöntemin bu denli basit olmasına karşın düşman uçaklarının şifreyi bilmesi ve doğru kimliği açıklaması imkânsızdı. Bu yöntemle Müttefikler uçakları, tüm iletişim kanalları kapalı olsa da kendilerini tanıtmak imkânına sahip olmuşlardı. Carlton hâlâ dikkatliydi. C47’nin bir teknik sorunu olabilirdi; kendi uçaklarından birinin düşmesine neden olmak isteyeceklerinin sonuncusuydu. Ancak uçuş öncesi brifing, hiçbir kuşkuya yer bırakmayacak kadar açıktı. Bir istihbarat raporuna göre Almanların Müttefikler hava savunmasını Kuzey Afrika’da delmeye çalışacakları öğrenilmişti, bu nedenle de devriye sırasında rastlanacak her uçağın kendini tanıtması zorunluydu. Carlton C47’ye günün renklerini göstermeye karar vermeden önce bölgede başka uçak olmadığından emi olmak istedi. “Günün renklerini bir dakika beklet” dedi Higgins’e. “Derhal İskenderiye Kulesi’ne bağlan ve bölgede bir C47 olup olmadığını sor.” Carlton Higgins’in İskenderiye Kulesi’yle temas kurduğunu işitti, birkaç saniye sonra da kulaklığında kulenin cevabı patladı. “Çam ağacı, İskenderiye Kontrol Kulesi’nden kıyı devriyesi Beaufighter’a. Bölgenizde bilinen Müttefikler C47 yok.” Kısa bir duraklamadan sonra ses yeniden duyuldu. “Onu buraya getirseniz iyi olur.” Carlton heyecandan yerinde duramıyordu. Üç aydan beri hareketsizlikten kendini yiyordu. Sıkıcı bir devriye görevi olarak başlayan uçuş, heyecanlı bir savaşa dönmek üzereydi. C47 gerçekten de bir Müttefikler uçağı olabilirdi, ama Almanların ele geçirdikleri düşman uçaklarını kullanmaktan geri kalmadıklarını da biliyordu. Gerçek ne olursa olsun, kısa sürede ortaya çıkaracaktı. C47 silahsız ve yavaş bir uçaktı. Buna karşılık Beaufighter hem hızlıydı, hem de gövdesinin altında dört tane yirmi milimetrelik Hispano top, sol kanatta dört tane 303’lük makineli tüfek, sağ kanatta da aynı makineliden iki tane taşımaktaydı. Carlton onu kolaylıkla yakalayacak,

gerekirse de havaya uçuracak imkânlara sahipti. Makinelilere kumanda eden kolun üzerindeki kırmızı "Ateş" kapağını kaldırdı. "OK, emin olmak için arkadaşlara günün rengini bir gösterelim. Eğer cevap alamazsam bir uyan ateşi açacağım, ondan sonrasını düşünürüz."

Dakota önce bir hava boşluğuna girdi, daha sonra düzeldi. Rachel uyandığında tepedeki soluk beyaz lambayı gördü. Karşıya baktı, iki SS uykudaydı. O sırada Haider elinde termos, yanına geldi.

- Buna ihtiyacın olabileceğini düşündüm. İçini ısıtır. Hiç karşılık vermeden kahveyi aldı. Haider sordu. "Gerçekten de bu kadar itici miyim?"

- Belki de temsil ettiğin üniforma. İçindeki adamı daha bilmiyorum. Haider gülümsedi. "Bu kadarı da hiç olmazsa bir ilerleme. Kızın titrediğini gördü. "Üşüdün mü?" Biraz. Diz çöküp battaniyeyi sardı. "Korkuyor musun, Rachel?"

- Ne hissettiğimi bilmiyorum.

- Tuhaf değil mi, ikimiz bu şartlar altında tekrar birlikteyiz. İnanmakta zorluk çekiyorum.

Sakin bir sesle cevapladı. "Bana eşinden bahset. Onu çok seviyor muydun?"

Birdenbire Haider'in suratında acılı bir ifade belirdi.

Hafifçe koluna dokundu, parmaklarını ucunu gezdirdi. "Üzüldüğümü söylerken samimiydim, Jack."

Birdenbire bir makineli tüfek sesi duyuldu, uzun ve aralıksız bir ses. Uçak şiddetle sarsıldı. Haider haykırdı. "Ne oluyor?" Yeni bir ses, Dakota yine sarsıldı. Haider öne uçup uyanmakta olan Kleist ve Doring'in üzerine düştü.

- Allah kahretsin, diye bağırdı Kleist.

- Olduğunuz yerde kalın, hepiniz. Haider ayağa kalktı ve hızla pilot kabinine girdi.

Yirmi sekizinci bölüm

Haider pilot kabinine girdiğinde Falconi'nin endişesi yüzünden okunuyordu. "Ne var? Neler oluyor?" Falconi motor gürültüsünü bastırmaya çalışarak yanıtladı: "Arkamızda bir RAF21 Beaufıghter'ı var. Nereden çıktığını anlamadım, bana renk şifresiyle mesaj verdi. Cevap vermeyince, herif burnumun ucuna havada iz bırakan birkaç mermi salladı sonra tekrar arkamıza girdi. Birazdan sağımızda onu görürsün."

Haider dışarı baktı, sağ yanlarında onların hizasına gelen bir savaş uçağını gördü, pilot kabininin loş ışığında da pilot ve yardımcısını seçti. Savaş uçağı önce iki yana yalpaladı, daha sonra iniş takımlarını çıkardı. Haider sordu:

- Ne yapıyor bu?

- Bizi Nazikçe İskenderiye'ye inmeye davet ediyor. Gitmezsek bizi havaya uçuracak.

- Harika. Yapabileceğin bir şey var mı?

- Beaufighter bizden hızlı, Jack. Ondan kaçmamız imkânsız.

- Ona ışıkla cevap veremez misin?

- Yaran olmaz Jack. Renklerin sırasını tahmin etmek mümkün değil. Beaufighter'ın pilotu bir teknik sorunumuz olduğunu düşünebilir.

Ama bana sorarsan, işin içinde bir iş olduğunu anladı bile.

- Karadan ne kadar uzaktayız?

- Aşağı yukarı otuz mil. Uçuş süresi olarak on dakikadan az. Haider heyecanlandı. "Ondan kaçmalıyız, Vito. Elinden geleni yap."

- Söylemesi kolay. Falconi yüzündeki teri sildi ve emniyet kemerini sıkıladı. Elimden geleni yapacağım. Sen istersen diğerlerini uyar. Onlara sıkı tutunmalarını ve belaya hazır olmalarını söyle. Ondan sonra buraya gel ve bağlan. Bundan sonra epey sıkıntı çekeceğiz gibi. Carlton, C47'nin iniş takımlarını çıkarmasını, burnunu yere çevirmesini ve inişe geçmesini izledi. Pilot kabini karanlık olmasına karşın mürettebatın gölgelerini seçebiliyordu. Higgins'e döndü.

- OK, emirlere uyuyor. Orospu çocuğunu gözden kaçırma.

- Baş üstüne.

Carlton iniş takımlarını içeri aldı, motorlara gaz vererek C47'nin yarım mil kadar önüne geçti.

- Onu hâlâ görebiliyor musun?

Higgins koltuğunda döndü, inceltilmiş camdan geriye doğru baktı. “Evet efendim.”

Carlton göstergeleri kontrol etti, kumanda çubuğun ileri itti ve inmeye başladı. “OK, bu herifi İskenderiye’ye götürelim ve kim olduğunu anlayalım bakalım.”

Haider arka kabinden dönüp, telsiz operatörünün koltuğuna oturduğunda, Falconi terden sırılsıklam olmuştu. “Ötekilere haber verdin mi?”

- Dediğini yaptım. Nasıllar?

- Korkudan ödleri kopuyor. Şimdi ne olacak? Falconi kıyıyı gösterdi. “Gördün mü?”

Haider doğan güneşin belirsiz aydınlığında, atmosferin yükseklikleri̇ne çıkan kum tanecikleri ve bütün kıyı boyunca yayılan şiddetli kum fırtınasının yarattığı turuncu ve kahverengi bulanıklığı gördü. Falconi sözünü sürdürdü: “Kıyıdan yaklaşık on mil uzaktayız. Bu arkadaşı ekmek için tek şansımız fırtınanın kalbine dalmak. Eğer hızlı davranır ve alçaktan uçarsak, ondan kurtulabiliriz.”

- Bu tehlikeli olmaz mı?

- Ben olsam ölümcül kelimesini kullanırdım. Falconi’nin cevabı ürkütücüydü. Böyle bir fırtına uçağı yere çakabilir. Kum motorlarını tıkar ve sen daha farkına varmadan yere düşersin. Bu fırtına da epey şiddetliye benziyor.

- Başka iyi haberler var mı?

- Görüş mesafesi sıfıra kadar düşebilir. Eğer fazla alçaktan uçmaya kalkarsak, kum tepeciklerin çarpabiliriz. Ama eğer dostumuzu izlemek ve bunun sonuçlarına katlanmak istemiyorsan, başka çaremiz yok.

- Niyetim yok, Vito. Uçak böyle bir manevrayı kaldırabilir mi? Falconi omuzlarını silkti. “Dakota güvenilir bir uçak. Yük beygiri gibi. Ama bu şartlar altında hiçbir garanti veremem.”

Karaya yaklaşmışlardı. 8.000 feet aşağıda Akdeniz’in karanlık suları beyaz köpüklerle kaplanmış, karmakarışık görünüyordu. Kıyı rüzgârı şiddetle çöle vuruyor, turuncu ve kahverengi bulutu 1.000 feet’e kadar yükseltiyordu. Beaufighter savaş uçağı hâlâ yarım mil kadar önlerinde, seyir lambalarını yakmış yol gösteriyordu. Birkaç saniye sonra sol kanadının üstüne yattı, kum fırtınasından uzaklaşarak İskenderiye’ye yöneldi.

- Anlaşıldı, inişe geçmeye hazırlanıyor. Bizim de onu izlememizi bekliyor, ama şansımızı bir deneyelim, bakalım. Beaufighter'a el salladı. "Arrivederci, amico." Endişeyle Haider'e baktı. 'Tutunabildiğin yere yapış. Eğer beceremezsek, seni tanıdığım için mutluyum, Jack." Remer'a döndü.

Kaldır!

Yardımcı pilot iniş takımlarını içeri alırken, Falconi motora bütün gücü verdi, Dakota'nın burnunu aşağı çevirdi ve baş döndürücü bir hızla kum fırtınasına yöneldi. Haider, Beaufighter'ın bir süre daha sağlarında kaldığını, inişe devam ettiğini gördü. Bir saniye sonra, RAF uçağı dar bir daire çizip peşlerin düşmüştü bile.

- Allah kahretsin, bizi gördü bile, diye bağırdı Falconi. Şimdi başımız gerçekten belada. Beaufighter'ın makinelileri birden alev kusmaya başladı, fişekler iz bırakarak Dakota'nın solunda göğün derinliğinde kayboldu. Falconi 1.000 feet'e indi, uçağı düzeltti, kıyının üzerinde uçarak, peşinde tüm makinelileri ateş saçan Beaufighter, fırtınanın kalbine daldı.

Bu, taneli sapsarı bir duman içinde uçmak gibi bir şeydi. Görüş mesafesi birkaç yüz metreye düşmüş, ön cama çarpan kum tanecikleri çıtırtılı bir gürültü çıkarıyordu. Dakota fırtınada şiddetle sallanırken, Falconi uçağı düz tutabilmek için büyük çaba harcıyordu. Haider yeniden sollarından geçen mermi izlerini gördü. Allah'ın belası herif, hâlâ peşimizde.

- Öcünü almaya niyetli.

Yeni bir makineli gürültüsü duyuldu, kurşunlardan bazıları sol kanatta delikler açtı. Falconi terden sırılsıklam yüzünü buruşturdu. "Allah kahretsin! Peşimizi kolay kolay bırakacağa benzemiyor. Artı çok tehlikeli bir şey denemenin zamanı geldi. Eğer bu da işe yaramazsa, anlaşılan ciao demekten başka çaremiz yok." Chuck Carlton ter içindeydi. Beaufighter kum fırtınasında çılgın gibi sallanırken, motorların buna daha fazla dayanamayacağını biliyordu. Hedefin kıyıya kaçacağını hiç düşünmemişti, hele böyle bir havada, asla. Önündeki uçağın düşman olduğunu kesinlikle biliyordu, kan kokusu almıştı ve avının peşini bırakmaya niyeti yoktu. C47'nin ufak bir üstünlüğü vardı. 1,200 beygirlik radyal Wasp motorları, Beaufighter'ın karbüratörleri ve yağ radyatörleri tıkanmaya daha uygun olan 1,500 beygirlik Hercules motorlarından, kuma karşı daha dayanıklıydı. Yine de böyle bir havada, bu kadar alçaktan uçmakla C47 pilotu büyük bir riske girmişti. Carlton onu kaçırmamaya kararlıydı. Üstelik bundan daha da kötü koşullarda, Amerika'nın tozunda uçmuştu ve uçağı dayandığı sürece

bu uçuşun da üstesinden geleceğini biliyordu. Higgins'e bağırdı: "Oynaşmak için yanlış adam seçti." Higgins arkada, yüzü kül gibi olmuş, oturuyor ve camın dışından geçen altın renkli kum tanelerini izliyordu. Dört yüz metre kadar ötede, tam önlerindeki C47'nin kuyruğu arada bir görülüyordu. Sinirleri gerilmişti. C47 hızını bir azaltsa, kuyruğuna çarpmaları işten bile değildi. Endişeyle seslendi:

- Belki de buradan çıkmamız daha iyi olurdu, efendim.

- İmkânsız. Carlton, C47'yi nişangâhının önünde tutmaya çalışıyordu. Orospu çocuğunu zımbalamak üzereyim, birazdan onu cehenneme postalayacağım. Carlton ateş düğmesine yeniden dokundu, kanatlardaki altı 303lük makineli çatırdadı, kurşunlar öfkeli kızıl eşek arıları gibi hedefe doğru aktı.

Mermilerden biri pilot kabininin sağ yanına vurdu, kaplamayı delip Remer'ın vücuduna girdi. Remer koltukaltından yaralandı, acıdan koltuğunda yan döndü. Elini yarasına götürürken acıdan bağırdı.

Haider ona yardım etmek için ayağa kalktığında, Falconi bağırdı: "Otur, dokunma! Dikkatimi dağıtma!" Remer acıdan inlerken yanındaki yaradan parlak kırmızı kan boşandı. Haider yalvardı. "Allah aşkına Vito, çıkar bizi buradan!" Falconi cevap vermedi, gözleri sanki korkunç fırtınada bir şey arıyormuş gibi ileri dikiliydi. O sırada makineli tüfek mermileri iz bırakarak sollarından geçti, Falconi kurşunlardan korunmak için altimetre 80 feet gösterinceye kadar daldı. Artık yere neredeyse dokunacak kadar yakın uçuyordu. Küçük kum tepecikleri uçağın önünden, altından dalgalar gibi geçiyordu. Haider birden, uçağın tam önünde yükselen yüz metreye yakın kum tepesini gördü.

- Vito! Önüne bak!

Falconi sanki başından beri bu anı bekliyordu. Birden elleri hızla çalışmaya başladı, gaz kolunu itti, kontrol çubuğunu çekti, kanatçıkları çıkardı. Uçağın burnu kum tepesini sıyırır gibi geçti. Gövde kuma dokunurken sert ve madenî bir ses duyuldu, ama mucize eseri yükselmeye devam ettiler.

- Aman Tanrım, Vito. Neredeyse çarpıyorduk. Ter Falconi'nin çenesinden damlıyordu. "Çok yaklaştık. Şimdi dua edelim de arkamızdaki bizim kadar şanslı çıkmasın."

Carlton gözlerini C47'ye dikmiş tekrar ateş etmeye hazırlanıyordu ki, uçağın kuyruğunun aniden yükseldiğini gördü.

- Oyun oynama, orospu çocuğu, olduğun yerde kal. Hey, neler… Bir saniye sonra Carlton karşısında yüksek bir kum tepesi gördü. “Aman Tanrım!” Korkudan çılgın gibi kumandayı çekti. Higgins çığlık attı. Bu çığlık, Beaufighter kum tepesine çarpıp kontrolünü kaybetmeden önce Carlton’un duyduğu son ses oldu. Uçak burun üstü dikildi, kızıl bir alev güllesi gibi patladı.

- Galiba ondan kurtulduk. Falconi kum bulutundan kurtulmak için 1.000 feet’e çıktı, kanatçıktan çekti, arkasına baktı ve kum fırtınasından yükselen parlak mantarı gördü. Sesinde zafer sevinç yoktu. “Zavallılar. Tanrı günahlarını affetsin.” Suratındaki teri sildi ve Dakota’yı düzeltti. “Mamma mia!”

- Tanrı aşkına, biraz önce ne yapmaya çalıştın?

- Addis Abeba’ya posta götürürken oynadığımız küçük bir oyun. Çöl üzerinde sıkıntıyı dağıtmak için alçaktan uçar kumlara dokunurduk. Açık havada keyifli, hatta eğlenceli olur. Ama göz gözü görmeyen bir kum fırtınasında, gerçekten tehlikeli bir şeydir. Sen Remer’la ilgilensen daha iyi olur.

Haider yardımcı pilotun bileğini tuttu. Nabız atışları çok hafiflemiş, soluk alıp vermesi hızlanmıştı.

- Daha yaşıyor, ama çok uzun sürmez.

- Arkadan ilk yardım çantasını al, kanı durdurmaya çalış, ötekilere de bir bak. Yalnız çabuk ol, Jack. Remer’in durumu kötü. Haider arka kabine döndüğünde Rachel’i ayakta, kargo ağlarına yapışmış, yüzü korkudan bembeyaz buldu. Kleist ve Doring de az önceki macerayı korkarak atlatmışlardı; gövdeyi delip geçen kurşunların delikleri açıkça görülüyordu; inanılmaz olanı, Remer’den başka hiçbirinin vurulmamış olmasıydı.

- En kötüsü bu muydu yoksa yeni mi başlıyoruz? diye sordu Kleist endişeli bir sesle.

- Şimdilik kurtulduk sanki. Bana ilk yardım çantasını bulun. Yardımcı pilot yaralandı. Kleist ilk yardım çantasını ararken, Haider, Rachel’e döndü. “İyi misin?”

- Bil… bilmiyorum. Hâlâ kendime gelmeye çalışıyorum. Hayatımın en korkunç tecrübelerinden biriydi.

- Hâlâ hayattayız, önemli olan da bu. Kleist elindeki çantayı Haider’e uzattı. Pilot kabinine giderken, Rachel’in sesini duydu. “Yardım etmemi ister misin?”

- Şimdilik hayır, ihtiyacım olursa, haber veririm. Birdenbire mide bulandırıcı bir hisse kapıldı, uçak hızla düşüyordu. Falconi uçağın burnunu kaldırmak için gaz verince motorların çıkardığı sesi hepsi duydu, ancak Dakota yükseklik kaybetmeye devam ediyordu.

- Hepiniz oturun! Haider pilot kabinine girdiğinde Falconi'yi çok endişeli buldu. Şimdi de n oldu?

- Motor arızası. Herhalde kumdan tıkandı. Öte yandan, hızla yakıt kaybediyoruz. Makineli tüfek mermileri yakıt borularından birini koparmış olmalı. Haider, Remer'in yarasına pamuktan büyük bir tampon koydu. Yardımcı pilot baygındı ve acıyla inledi. Haider sordu. "Piste varabilecek miyiz?"

- Yakınız, sekiz mil, belki de daha az ama oraya kadar uçmak imkânsız. Falconi'nin yüzü kapkaraydı. Acil iniş yapmak zorundayım.

- Bütün sıkıntılardan sonra, bir bu eksikti.

Haider camdan dışarı baktı, hiçbir şey görülmüyordu. 600 feet'e, kum fırtınasının ortasına inmişlerdi. Falconi tam gaz verdi, ama motorların çalışması değişmedi. "İşe yaramıyor" diye bağırdı, "motorlar cevap vermiyor."

İşte o anda motorların ikisi de sustu, kanatlara çarpan rüzgârın sesinin dışında, sessizlik korkutucuydu. Dakota düşmeye başladı.

- Motorlar durdu diye bağırdı Falconi. Çabuk bağlan, Jack. Vakit kaybetme!

- Ya öbürleri?

- Vaktimiz yok, bağlan!

Haider telsizci koltuğuna çöküp bağlandı. Mide bulandırıcı bir düşme hissi duyuyordu; kum taneleri seyrekleşti, çöl hızla onlara doğru yükselmeye başladı. Darbeyi karşılamaya hazırlandı. Falconi son anda kontrol çubuğunu çekti, Dakota'nın burnu bir az kalktı, sonra tekrar düştü. Yere şiddetle çarptılar. Kumu yararak ilerlerken kulakları sağır edici bir kazıma sesi duyuldu, daha sonra sol kanat bir şeye takıldı ve uçak devrildi.

Yirmi dokuzuncu bölüm

Berlin

Canaris sabahın sekizinden önce Charlottenburg'daki hastaneye geldiğinde, hava daha aydınlanmamıştı. Yıkımı ve kanı görünce gözyaşlarına zorlukla hakim oldu. Bahçede sıralanmış insan cesetleri, üzerlerindeki ıslak beyaz örtülerle hayaletlere benzemişti. Berlin itfaiyesi insanüstü bir çaba göstermesine karşın, binanın yarısı dumanları tüten bir enkaza dönüşmüştü. Mercedes çakıl taşı kaplı yola girip durduğunda, onu beyaz önlüğü kan lekesi dolu bir doktor karşıladı. "Herr Amiral, ben Dr. Schumacher'im."

- Herr Doktor. Pek hoş bir manzara değil. Kaç ölü?

- Elli yedi hasta ve dört hastane görevlisi. Canaris dişlerini sıktı. Yine de haberlere fazla şaşırmamıştı. Berlin'in içinden geçtiği bölümleri, bir önceki gecenin bombardımanından izler taşıyordu. 'Tanrım, her geçen gün daha da kötüye gidiyor."

- Ya çocuk?

Yaşıyor ama durumu çok kötü. Başlangıçta da durumu kötüydü, ama şimdi… Doktor omuzlarını umutsuzca silkti. Çocuğa bir şey olursa size haber vermemi istemiştiniz.

- Tabiî. Canaris derin derin iç geçirdi. Beni içeri götürün. Hasar görmemiş bodrum depolarından biri acil servise çevrilmişti, solgun lambalar tek ışık kaynağını oluşturuyordu. Canaris içeriye girdiğinde her yer hareketliydi, hastane personeli yaralı ve hastalarla ilgileniyordu. Doktor onu perdelerle ayrılmış bir bölüme götürdü. Çocuğun yanında bir hemşire ve başka bir doktor vardı. Canaris sordu: "Nasıl?"

- Pek iyi değil.

Canaris çocuğun masum yüzüne baktı ve ağlamak istedi. Gözleri kapalı, başı ve beli kanlı sargılara sarılıydı, belli belirsiz soluk alıyordu. "Pauli, beni duyuyor musun?" Çocuk cevap vermedi, doktorlardan biri "Boşuna yorulmayın, derin bir şokta" dedi.

- Ne oldu?

- Bir bomba düştü.

Canaris öfkeden patladı. "Allah'ın belası bombalardan haberim var. Bütün hafta boyunca susmadılar. Ona ne oldu?"

- Yandaki koğuşun damına bir şarapnel düştü, patlamadan duvarlar yıkıldı. Tuğlalar kuyruksokumunda kırığa ve başında yaralara neden oldu.

Canaris dudaklarını büzdü. “Hiç şansı var mı?” Doktorlar birbirlerine baktılar sonra biri başını salladı. Canaris yalvardı. “Hiçbir şey yapamaz mısınız?”

- Maalesef, durumu umutsuz. Bu kadar yaşadığına şaşırmamak gerek. O sırada hemşire araya girdi. “Galiba gidiyor, Doktor.”

Çocuk birkaç dakika sonra inleyip uzun bir nefes verdi, göğsü indi, göz kapakları titredi. Doktorlar işe koyuldular ama yaran olmadı. Çocuğun başı yana düştü ve öldü. Sonunda doktor, “Bitti” dedi. Canaris daha önce birçok kişinin ölümünü görmüştü ama bu kadar küçük bir çocuğun ölmesini izlemek yürek parçalayıcıydı. Ölünün masum yüzüne son kez bakarken derin bir hüzün duydu.

- Zavallı çocuk dedi, gözleri yaş dolu. Canaris bir saat kadar sonra bürosunda rapor yazarken, onbaşı içeriye yorgun görünüşlü Schellenberg’i getirdi. Amiral ayağa kalkmadı, kalemini bir kenara bıraktı ve koltuğu işaret etti. “Otur.”

Sesi kabaydı. Schellenberg oturduktan sonra devam etti. “Mesajımı aldın mı?”

Schellenberg üzgün görünmeye çalışıyordu. “Evet. Korkunç bir şey. Ama Roosevelt ve Churchil’den, başka ne beklenir ki? Kentlerimizi yıkmak, sivillerimizi sakat bırakmak ve öldürmekten başka!”

- Kes sesini, Schellenberg. Goebbels tipi konferanslar dinleyecek durumda değilim. Haider’e oğlunun Berlin dışında bir hastaneye nakledileceğine söz verdin. Bunu senden özellikle istemişti, neden yapmadın?

Schellenberg suçlama karşısında dikildi. “Sesinin tonunu sevmedim.”

- Allah kahretsin, soruma cevap ver. Neden?

- Roma’dan döneli henüz bir saat oldu. Vakit bulamadım.

- Gitmeden önce vaktin vardı.

- Yoktu.

- Allah kahretsin, Schellenberg! Sözünü tutmuş olsaydın, çocuk şimdi yaşıyor olacaktı. Schellenberg öfkeyle koltuğu itip ayağa kalktı.

- Bunları dinlemek zorunda değilim.

- Otur. Daha bitmedi. Rachel Stern’e de yalan söyledin. Schellenberg kaşlarını çattı. “Ne konuda?”

- Babası. Dachau’ya sordum. Onların kayıtlarına göre, profesör dört yıl önce tutuklandığından beri oraya hiç gönderilmemiş. Neler oluyor, Schellenberg? Gestapo’daki dostların kirli işlerini o tutuklandıktan sonra mı

yaptılar? O ünlü hücrelerinizde ölümüne dayak yediğinden ya da kurşunlandığından şüphem yok. Ya da hâlâ bir yerlerde çürüyor mu? Bana da yalan söyledin, değil mi? Schellenberg umursamazca omuzlarını silkti. “yalan ve kandırma bu oyunun kurallarındandır. Bunu en az benim kadar sen de biliyorsun. Evet sana bütün hikâyeyi anlatmadım. Peki, n olacak?”

- Her şey yavaş yavaş ortaya çıkıyor. Kadını kandırdın, Haider’e verdiğin sözü tutmadın. Senden tek bir şey istemişti. Tek derdi, çocuğa iyi bakılmasıydı. O çocuğu gerçekten çok seviyordu. Sen de, o kan içici Gestapo ve Ss dostların da aşağılık yaratıklarsınız, Schellenberg. Bu ülkeyi uçurumun kenarına getirdiniz. Ama beni en çok rahatsız ede ne, biliyor musun? Hepimizin cehenneme birlikte gideceğimizi biliyor olmak. Schellenberg hakaretin farkına varmamış gibi davrandı. “Operasyonla ilgili son haberleri merak etmiyor musun?”

- Ne kadar tuhaf görünürse görünsün, şu anda operasyon beni gerçekten de hiç ilgilendirmiyor. Bunun yalan olduğu belliydi, Canaris merakını gizlemeye çalışıyordu. Haider ve Rachel Stern’e ihanet ettiği için, yaptığı hareket ne kadar iyi niyetli olursa olsun, hâlâ vicdan azabı çekiyordu.

- Dakota kayboldu. Ya düştü, ya düşman toprağına inmeye zorlandı ya da düşürüldü. Ebu Sammar’daki ajanın, Roma üzerinden bir saat önce bir mesaj gönderdi ve uçağın kararlaştırılan saatte görünmediğini bildirdi. İtalya’ya dönmediği de kesin. Canaris’in benzi soldu. Belki de Silvia’yla ilettiği haber yerine ulaşmıştı? Haider ve kızın ölümünde pay sahibi olduğunu bilmek, yüreğinde acıya neden oldu. Daha sonra, yalnız kaldığında, masum hayatların yasını tutabilirdi. “Arıladım” dedi, şaşkın ve üzgün görünüyordu. “Öyleyse bitti, ha? Ya öldürüldüler, ya da esir düştüler demek?

- Maalesef.

Kahire, 07.00

Weaver ezan sesiyle uyandı. Gecenin bir bölümünü bürosuna getirttiği yatakta uyumaya çalışarak geçirmiş, ayağa kalktığında her yanının ağrıdığını hissetmişti. Panjurlar kapalıydı ve bütün gece Arap sempatizanlarının dosyalarını okumaktan başına ağrı girmişti. Yüzünü ovuşturup pencereleri açtı. Kahire üzerinde şafak söküyordu, evlerin damları ile Türkler zamanından kalma kalenin çizgileri seçilmeye başlamıştı. Gece yarısından biraz sonra, ilgisini çeken bir şeye rastlamıştı. Gabar’la aşağı yukarı aynı yaşlarda bir Arap, savaştan önce Alman

Büyükelçiliği'nde uşak olarak çalışmıştı, Şimdi ise eski kentte bir radyocunun yanında çalışmaktaydı. Weaver adamı ilk kontrolde nasıl gözden kaçırmış olduğuna şaştı. Dosyadaki adresi defterine yazdı. Sabah ilk iş, gidip adamı görecekti. Önce duşa girip tıraş olmak daha çekici göründüğünden, villaya gitmek üzere kepine uzandığında, kapının açıldığını ve dumanı tüten kahve ve taze ekmek konmuş bir tepsiyle Helen Kane'in içeri girdiğini gördü.

- Kahvaltı etmek isteyeceğini düşündüm de.

- Erkencisin.

- Gülümseyerek "İşe bağlılık" dedi. "İyi uyudun mu?"

- Gecenin büyük bir bölümünü yatakta dönerek geçirdim.

- Yazık, yanında olmak isterdim.

- Teğmen Kane, böyle bir düşünceyle aklımı çelmeyin. Weaver gülümsüyordu. Masaya bırakılan tepsideki kahveden bir yudum aldı.

- Gitmem gerek, Helen. Sanson geldiğinde ona iki saat içinde geri döneceğimi söyle. Sempatizanlardan birine bakmaya gidiyorum. Dosyası masamın üzerinde.

- Ama mutlaka okuman gereken bir rapor var. Gidip getireyim.

- Hayır, sen anlat, zaman kazanmış oluruz.

- İskenderiye'de garip bir şey olmuş. Haberleri RAF Komutanlı teleksinden biraz önce aldık. Weaver başını salladı. "Nasıl bir olay?"

- 2O1. gruba ait bir RAF Beaufighter'ı kıyıda devriye uçuşu yaparken İskenderiye'nin kuzeybatısında bir Amerikan Dakotası görmüş. Pilot uçağı durdurmaya çalışmış ama kule teması kaybetmiş ve Beaufighter'dan bir daha cevap alamamış. O sıralarda oldukça güçlü bir kum fırtınası esiyormuş ve uçuş şartları son derecede kötüymüş.

- Dakota'ya ne olmuş?

Helen Kane başım salladı. "Her iki uçağa da ne olduğu bilinmiyor. İskenderiye Sahil Muhafaza, Dakota'nın düşman uçağı olabileceğini sanıyor. Kahire RAF Genel Karargâhı'ndan her iki uçak için de alarm vermelerini ve eğer kum fırtınası nedeniyle düşmüşlerse, enkazlarını bulmalarını istemişler. Bizim de bundan haberdar olmamız gerektiğini düşünmüşler." Weaver duvardaki haritayı incelemeye koyuldu. Verilen bilgiyi hazmetmeye çalışırken haritaya bakmayı sürdürdü, geri döndüğünde biraz heyecanlıydı. "RAF Genel Karargâhını ara ve Dakota hakkında ek bilgi bulup bulmadıklarını öğren."

- Ya bulmamışlarsa?

- Beaufîghter onu ilk gördüğünde ne yöne gittiğini ve başka bir şey bilip bilmediklerini sor.

- Hemen.

Weaver'in heyecanı artmıştı. Kepini bir kenara fırlattı;

şüpheli Arap'la daha sonra ilgilenebilirdi. "Sanson' ara ve buraya mümkün olduğu kadar çabuk gelmesin söyle."

Otuzuncu bölüm

İskenderiye’nin yirmi iki mil güneybatısı, 21 Kasım, 05.30

Haider, yüzüne kum tanecikleri çarptıran kuvvetli rüzgârın altında, korkunç bir baş ağrısıyla kendine geldi. Pilot kabininin camı parçalanmış, kendisi telsizci koltuğuna kemeriyle bağlanmıştı. Uçak sol yanının üzerine yatmıştı. Haider’in başı, yukarıdaki göstergelere çarpmış, fena halde şişmişti. Remer kemerinden korkunç bir açıyla sarkıyor, ağzından kan damlarken açık gözlerinde ölüm görünüyordu. Falconi koltuğuna sıkışmış, acıyla inliyordu. Haider yüzünü rüzgârdan korumak için, elini siper ederek seslendi: “Vito? Yaralandın mı?”

- Ayağım sıkıştı, kımıldayamıyorum.

Haider kemerini çözüp ilerlemeye çalıştı. Falconi’nin sağ ayağı kanat dümeni pedallarından birine sıkışmıştı ve dizinin hemen altında derin ve kanayan bir yara açılmıştı. Haider derhal kemerini çıkardı ve yaranın kanamasını önlemek için dizin hemen altından sıktı, daha sonra ayağı kurtarmaya çalıştı ama başaramadı. “Çok sıkışmış. Yardıma ihtiyacım var.” Falconi yardımcı pilotun cesedine baktı. “Zavallı. Daha yirmi iki yaşındaydı.”

- Olanlarda senin suçun yok. Uçağı indirmeyi basardın.

- Şeytan’ın bile talihsiz günleri olurmuş. Sol kanadın büküm tepeciğine takıldığını sanıyorum, ondan sonra yapacak bir şey kalmamıştı.

Dışarıda fırtına olanca şiddetiyle devam ederken Haider endişeyle arka kabine yöneldi, aklında sadece Rachel’e ne olduğu vardı. “Hareket etmemeye dikkat et. Ötekilere bir göz atacağım.” Arka kabinde ilerlemeye koyuldu. Gövdenin durumu pilot kabininden çok daha iyiydi ve fazla hasar görmemişe benziyordu. Kleist, Doring’in ayağa kalkmasına yardımcı oluyordu. Rachel’se başındaki yaradan akan kanı durdurmaya çalışıyordu. Şok geçiriyor gibiydi. Haider sordu. “İyi misin?”

- Havadayken sıkı sıkı tutunmaya çalıştım, ama düştüğümüzde etrafa savrulmaktan kurtulamadım. N oldu?

Olanları anlatınca Rachel’in kaşları çatıldı. “Anlamıyorum, Uçak neden alev almadı?”

- Yakıt boruları kopmuştu, o nedenle tanklar boşaldı. Hiç olmazsa RAF’a bu nedenle teşekkür etmemiz gerekir. Dur da basına bir bakayım. Yarayı inceledi. Göründüğü kadar kötü değil. Kendini nasıl hissediyorsun?

- Sanki birisi kafama çekiçle vurmuş gibi.

Kızın ensesindeki pamuklu eşarbı çözdü, yaranın üzerine yerleştirdi ve Rachel'in elini üzerine koydu. "Kanama durana kadar böyle tut." Ayağa kalkmasın yardım etti, daha sonra Kleist ile Doring'e döndü.

"Sizden yaralanan var mı?"

Kleist'ın yüzü asıktı. "Birkaç çürük var ama ölmedik.

İtalyan pilotlar konusunda haklıydım. Hiçbir bok yaramıyorlar."

- Buna dua et, çok daha kötü olabilirdi. Öne gel ve bana yardım et. Yardımcı pilot öldü, Falconi'nin de ayağı sıkıştı.

İkisi de pilot kabinine geldiklerinde Haider, Kleist'ın da yardımıyla Falconi'nin ayağını kurtarmaya çalıştı. Ama yerin darlığı nedeniyle her ikisi de zorlukla hareket ediyorlardı. Falconi'nin yüzü terden sırılsıklamdı ve büyük acı çekiyordu. "Yararı yok, Jack. Levye gibi bir şeye ihtiyacın var."

- Dışarıdaki enkaza bir bakayım.

Kleist itiraz etti. "Bütün gün burada kalamayız. Fırtına dindikten sonra etrafa devriyeler göndereceklerdir."

- Onu daha sonra düşünürüz. Haider, Falconi'ye döndü. Sence neredeyiz, Vito?

- İniş noktasının aşağı yukarı altı mil kuzeyinde.

- Randevuya zamanında yetişemeyeceğimiz kesin. Çölü böyle bir havada geçmeye çalışmak da intihar olur.

- Buradan yaklaşık sekiz mil batıda bir Arap köyü var. Orasını savaştan önceki dönemden biliyorum. Oraya yayan gitmeye çalışabilirsiniz. Ondan sonrasını Tanrı bilir. Beni burada bırak, Jack. Ben sadece sizin yavaşlamanıza neden olurum.

Haider başını salladı. "Önce seni kurtaralım, ne yapacağımızı daha sonra düşünürüz." Kleist'a döndü. "Burada bekle, ben dışarı çıkıyorum." Haider arka kabine gittiğinde Kleist onu izledi ve kolun tuttu.

- Dinle, Haider. Harekete geçtiğimiz zaman pilot bizi çok yavaşlatacak. Göründüğü kadarıyla bacağı kırık ve kan kaybediyor.

- Ne öneriyorsun?

- Onu burada bırakalım. Kendi de öyle istiyor. Onu vursak daha iyi olur. Sana söyledim, İtalyanlara hiç güvenmem. Müttefikler onu bulursa bizi ele vermeyi ve kendi kellesini kurtarmayı düşüneceğinden eminim. Kleist gırtlağının üzerinde bir bıçak işareti yaptı. Ben yaparım, yeter ki sen izin ver.

Haider kolunu kurtardı. "Sen Allah'ın belası bir piçsin, Kleist."

Kleist ısrar etti. “Burada kalarak hayatımızı tehlikeye atıyoruz. Ne kadar erken harekete geçersek, o kadar iyi olur. O savaş uçağı düşmeden önce, varlığımızı mutlaka üssüne bildirmiştir. Bölgeyi aramak için havarim düzelmesini bekleyen düşman uçakları çoktur. Enkazı gördüklerinde, tüm çevreyi aramak için devriyeler çıkaracaklardır. Bizim düşman ajanı olduğumuzu unutma. Müttefikler bizim gibileri vuruyorlar, bundan haberin var mı?” Haider kısaca cevap verdi. “Burada hâlâ emirleri ben veriyorum. Bir daha birini öldürmekten bahsedilmesini yasaklıyorum. Fırtınadaki şansımızı belirleyene kadar kimse yerinden kımıldamasın. Şimdi burada bekle. Bu bir emirdir.” Haider arka kabinde ilerledi, Rachel ve Doring’in yarımdan geçti, gövde kapısını açtı, ağzını ve burnunu koluyla kapadıktan sonra aşağı atladı. Dışarıda rüzgâr bütün şiddetiyle esiyordu, hareket etmekte güçlük çekti ama enkazın arkasına sığındı. Havada yanık yağ ve benzin kokusu vardı. Dakota bir yanının üstüne devrilmişti. Sol kanadın bir bölümü kopup ayrılmış, kalanıysa bir demir yığınına dönmüştü. Uzun bir demir parçası buldu, uçağa dönüp kapıyı aceleyle kapattı. Kleist umutsuzca onu bekliyordu. “Kararın ne?”

- Harekete geçmek intihar olur, hava o kadar kötü. Fırtınanın dinmesini beklemekten başka yapacak bir şey yok. Şimdi bana yardım et de Falconi’yi kurtaralım.

Falconi’yi kurtarmak yarım saatlerini aldı. Bütün bunlar olurken bacak şişip morarmıştı. Kanama durmamıştı ve Haider onu koltuktan kaldırdığında acıyla bağırdı.

- Tanrı aşkına Jack, yavaş ol Onu arka kabine taşıdıktan sonra Haider Falconi’nin bacağındaki kemeri sıkıladı ve yarayı inceledi. “Derin bir yaranın yanı sıra, bir kırık ya da çatlak olmalı, hangisi bilemiyorum.”

- Hangisiyse, çok acı veriyor, amico.

Fırtına biraz dinmişe benziyordu. Kleist kabin kapısına kadar gitti, dışarı baktı. Haider’e döndü. “Ne zaman hareket edeceğiz?”

- Bir sedye yapar yapmaz. Uçağın içindeki kargo filelerini gösterdi. Bunları kullanarak elinden gelen yap.

- Tanrı aşkına, Haider, mantıklı ol! Sana söyledim, bizi yavaşlatacak.

Falconi onayladı. “Adam haklı, Jack. Yanınızda bir yaralı olmadan daha çok şansınız var.” Haider onu duymazdan geldi ve Kleist’a döndü. “Emre itaat et.” Parmağını Doring’e uzattı. “Sen de ona yardım et.” Kleist öfkeyle arkasını döndü ve Doring’le birlikte ağları kesmeye başladılar. Rachel ilk yardım çantasında bandaj ve düz tahtalar buldu, Falconi’nin ayağım sardı.

- Grazie, Signorita.
- Hareket etmemeye çalışın, yoksa durumunuz daha da kötüleşir.
- Hemşire misiniz?
- Değilim.
- Fark etmez, siz bir meleksiniz.
- İtalyanlar çapkınlıktan hiç bıkmazlar mı?
- Bu kanımızda var. Falconi zorla gülümsedi. Daha beşikteyken kadınlara çekici görünmeyi öğreniriz. Rachel, Haider’in yanma gitti. “Şimdi ne yapacağız?”
- Vito buradan yaklaşık sekiz mil ötede bir köy olduğunu söylüyor. Elimizde bir sedyeyle oraya n kadar zamanda varabileceğimizi bilemiyorum. Önce havaalanına gitmek belki daha doğru olurdu, çünkü adamımız hâlâ orada bizi bekliyor olabilir. Üstelik bize tıbbî yardım da sağlayabilir. Ama bunu başarabilmek için bir arabaya ihtiyacımız var. Bu nedenle, bu fikri bir kenara bırakmamız lazım.
- Ya köyde askerler varsa?
- Uzak bir ihtimal, ama bu riski göze almak zorundayız.
- Peki ya durdurulup sorgulanırsak?
- Hikâyemizi anlatırız.
- Fazla iyimser değil misin? Her şeyden önce, çöldeki uçak kazasını nasıl açıklayacaksın? Haider gülümsedi. “Güzel bir soru. Bir şey düşünmeye çalışacağım. Bu arada Vito’yu rahatlatmaya bakalım.” Kleist ve Doring, daha çok hamağı andıran ağdan bir sedyeyle geldiler. “Elimizden bu kadarı geldi” dedi Kleist kızgın bir sesle.”
- Onu nöbetleşe taşıyacağız. Hava nasıl?
- Fırtına azalıyor.

Haider, Doring’e döndü. “Pilot kabininde yedek bir manyetik pusula var. Eğer çalışıyorsa, işe yarayabilir. Bir bak, sökebilirsen alalım. Yoksa güneşten yararlanmamız gerekecek.” Doring pilot kabinine girdikten sonra Haider Kleist’a işaret etti ve Falconi’nin sedyesini uçağın kapısından çıkarmak için yardım istedi. Sedyeyi kumun üzerine koyduktan sonra, Falconi’yi dışarı çıkardılar ve sedyeye yatırdılar. Rüzgâr dinmiş, güneş yükselmişti. Etraf daha rahat seçilmeye başlamıştı. Haider uçağın çevresini dolaştı. Etrafta ıssız çölden başka bir şey görülmüyordu, yine de yaklaşık bir mil kadar ötede palmiye ağaçlarının gölgesinde bir vaha gördüğünü sandı.

Geri döndü. Doring’in elinde ufak bir pusula vardı. “Ne oldu?”

- Hâlâ çalışıyor gibi, ama emin olmak kolay değil.

- Şansımızı denemek zorundayız. Ötekilere gördüğü vahadan bahsetti. Eğer talihimiz yaver giderse orada su bulur, mataralarımızı doldururuz. Daha sonra da batıya yöneliriz. Herkes eşyasını alsın da hareket edelim.

Haider ve Kleist, Falconi'nin sedyesinin taşıyordu. Tahta destekleri olmadığından sedye torbalaşmış ve Falconi de yaralı bacağını kenardan sarkıtmak zorunda kalmıştı. Vahaya ulaşmak neredeyse bir saatlerini aldı. Bütün vaha altı yedi palmiye ağacından, çalılıklardan ve cılız otlardan oluşuyordu. Ortasında henüz tamamen kurumamış bir tatlı su gölcüğü vardı.

- Mataralarınızı doldurmak ve biraz dinlenmek için beş dakikanız var.

Su içip mataralarını doldurdular. Sıcak kendini hissettirmeye başlamıştı. Haider alnını sildi ve saatine baktı: neredeyse 07.30. Falconi ara sıra bilincini kaybetmeye başlamıştı. İyi görünmüyordu. Rachel ateşine baktı. "Alnı soğuk."

- Çok kan kaybetti. Daha fazla vakit kaybetmeyelim. Haider pusuladan batıyı buldu, sonra diğerlerine döndü. "Ayaklanın." Daha yirmi adım atmamışlardı ki, Doring'in sesi duyuldu. "Binbaşı, konuklarımız var!"

Haider uzakta, arkalarında bir arabanın tozu duman katarak ilerlediğini gördü ve umutsuzluğa kapıldı. Falconi'yi kumun üzerine yatırdılar. Üzerinde forsu, içinde iki subayıyla yaklaşa İngiliz ordu cipini izlemeye koyuldular. Subaylarda biri ön cama tutunarak ayağa kalkmış, tabancasın çekmişti.

- İşte şimdi gırtlağımıza kadar boka battık, dedi Kleist. Ne yapacağız, Binbaşı, parlak bir fikriniz var mı? Haider yüzündeki teri sildi. "Herkes sakin olsun." Falconi'nin yanına diz çöktü. İtalyan'ın bilinci, az da olsa, yerine gelmişti. Yanağını okşadı. "Vito, bir sorunla karşılaşmak üzereyiz; cipleriyle gelen iki İngiliz subayı var. Beni anlayabiliyor musun?" Falconi'nin gözleri kırpıştı, net göremediği anlaşılıyordu. "Si."

- Gözlerini kapat, baygınmış gibi davran. Gerekirse inle, ama tek kelime bile söyleme. Falconi soğuk terler döküyordu, sesi zayıf çıktı. "Bu… bu o kadar da zor olmayacak, amico."

- Sizler de konuşmayı bana bırakın.

Otuz birinci bölüm
07.35

Cip durunca, yolcu koltuğunda oturan İngiliz subay araçtan indi. Yüzbaşı üniforması toz içindeydi ve elinde bir Smith Wesson tabanca tutuyordu. Haider ona doğru ilerleyince bağırdı: “Olduğun yerde kal ve hareket etme. Hepiniz, eller yukarı.”

İtaat ettiklerinde yüzbaşı biraz daha yaklaştı ve hepsini yakından incelemeye koyuldu. Sonunda “Sizler de kimsiniz?” diye sordu.

Haider sevinçle haykırdı. ‘Tanrı‘ya şükürler olsun, bizi buldunuz. Ben Profesör Paul Mallory, bunlar da arkeoloji ekibimin üyeleri. Uçağım düştü.”

Yüzbaşı hâlâ tetikteydi. “Gerçekten mi?” Arkadaşın bir göz attı. “Üstlerini arasan iyi olur, Hugo. Silahla var mı, bir bak.”

Haider itiraz etti. “Lütfen, beni dinleyin. Hayatımızın en kötü tecrübelerinden birini yaşadı ve… “

- Lütfen şimdilik susun. Düşman ajanı da olabilirsiniz. Belki bilmiyorsunuz ama, şu anda savaştayız.

İkinci subay henüz yirmisinde genç bir teğmendi. Yüzbaşı onu tabancasıyla korurken, cipten indi ve Falconi de dahil, hepsinin üzerini aradı, pilotun belindeki otomatik Colt’u aldı, ötekilerin kimliklerini inceledi. En sonunda Rachel’in yanına geldi ve soran gözlerle yüzbaşıya baktı.

- Hanımı da, Hugo. Özür dilerim, Madam. Teğmen Rachel’in elbiselerini ve eşyalarını aradı. “Pilotun dışında hepsi silahsız, efendim. Kâğıtları düzgün, bir tek pilotun kimliği yok.”

- Göster bakayım.

Haider araya girdi. “En azından, ellerimizi indirebilir miyiz?”

- İndirebilirsiniz, ama hareket etmeyin. Teğmenin uzattığı kâğıtları inceledi. “Demek bir Amerikalı, iki Güney Afrikalı, bir de Alman Yahudisi bir hanım?”

- Evet, diye cevap verdi Haider.

- Oldukça karışık bir grup. Yüzbaşı hâlâ baygın yatan Falconi’ye döndü ve Amerikan üniformasını inceledi. “Ya pilot? Onun kimliği yok mu?”

- Uçağın düştüğü yerde kalmış olmalı. Fena halde yaralandı. Uçaktaki ilk yardım çantasını kullanarak elimizden geleni yaptık ama şu anda kendinde değil. Haider sabırsızlığını belli etti. Eğer sizce bir sakıncası yoksa, onu bir doktora götürmek istiyoruz.

- Enkaz içinde başka yaralı var mı?
- Yardımcı pilotumuz öldü, şimdi bizi…
- Biraz sakin olun, Profesör, daha sözümü bitirmedim. Yüzbaşı tabancasını hâlâ onlara doğru tutuyordu. Nereye gidiyordunuz?
- Kahire'ye, oradan da Luksor'a.
- Arkeoloji ekibi demiştiniz, değil mi?
- Evet, doğru.
- Neyle ilgileniyorsunuz?
- Krallar Vadisi'nde bir kazı yapıyoruz. Yüzbaşı kaşlarını çattı. "Peki İskenderiye'nin güneybatısında bir uçakta ne işiniz vardı?" Haider adamın sorularından sıkıldığını belli etti. "Eğer gerçekten de bilmek istiyorsanız, Sicilya'dan dönüyorduk. Kötü havaya rastladık ve motorlar bozuldu. Pilotumuz kum fırtınasının ortasında zorunlu iniş yapmak zorunda kaldı."
- Peki Sicilya'da tam olarak ne yapıyordunuz?
- Amerikan ordusu tarafından bulunan bir depoyu incelememiz istenmişti. Almanlar Kuzey Afrika'dan önemli miktarda tarihî eser çalmışlar ve geri çekilirken bunlardan büyük bölümünü yanlarında götürmüşler. Bulunan eserler çok değerliydi, İsa'dan önce İ. yüzyıl Roma eserleri. Subay bir süre düşündü, sonra karar verememenin sıkıntısını yaşadığını belli etti. "Evet, kâğıtlarınız düzgün. Yine de hikâyenizi üsteki yetkililere kontrol ettirmem gerek."
Üssünüz nerede?
- El Amiriye, yaklaşık yirmi mil ötede. Uçağınız ne zaman düştü?
- Hemen hemen bir saat oluyor.
- Gerçeği söylemek gerekirse, sizi görmeden az önce uçağınızın enkazını dürbünden görmüştüm. Önce size gelip ne olduğunu öğrenmeye karar verdik. Yüzbaşı, Falconi'ye baktı. "Bu adamcağız kötü durumda. İmdat sinyali gönderebilmeyi başardı mı?"
- Vakit bulamadı. Kahire'yle temasa geçip olanları bildirmem gerek.
- Onu El Amiriye'de de yapabilirsiniz. Orada pilotunuzu tedavi edebilecek doktorumuz da var. Yüzbaşı kepiyle alnındaki teri sildi. Şüphesi azalmış olmalı ki tabancasını kılıfına yerleştirdi, ama kimliklerini iade etmedi. Her şey açıklığa kavuşuncaya kadar bunlar bende kalsın. Sizin doğru söylediğinize inanıyorum ama, daha önce de belirttiğim gibi savaştayız dostum. Teğmene döndü.
- Bu insanları cipe alalım.
- Baş üstüne, efendim.

Teğmen, Falconi’yi cipe taşıyan Kleist ve Doring’e yardım etti. Falconi cipe bindirilirken daha kendine gelmemişti ve inlemeye devam ediyordu. Haider birdenbire farkında olmadan İtalyanca sayıklayacağını düşünerek dehşete kapıldı. Yüzbaşı bir sigara tabakası çıkardı. “Sigara, Profesör?”

- Teşekkür ederim.

- Ya siz, Küçükhanım?

Rachel sigarayı kabul etmedi, yüzbaşı sigaraları yaktıktan sonra ona döndü. “Böyle bir şekilde yere çakılmak ne kadar şansızlık, bir de üstüne yardımcı pilotunuzun ölümü.”

- Evet, öyle.

- Ben de Cambridge’de klasik eğitim gördüm. Arkeolojiye her zaman ilgi duydum. Luksor’da hangi kazıda çalışıyorsunuz?

- Yeni Krallık döneminden bir mezar.

- Savaş sırasında kazı devam etti mi?

- Az çok. Rommel, Kahire’yi tehdide başlayınca kısa bir ara verdik. Rachel belli belirsiz gülümsedi. Biz arkeologlara tatil yoktur.

- Öyle görünüyor.

Haider araya girdi. “Şansımız varmış ki bizi buldunuz. Devriye mi geziyordunuz?”

- Hayır, hayır. Hamma’da bazı arkadaşlarla bir poker partisi çevirdikten sonra üsse dönüyorduk, o Allah’ın belası kum fırtınasında yolumuzu kaybettik. Buradan beş mil kadar batıda kayalıkların arasına sığınıp fırtınanın geçmesini beklemek zorunda kaldık. Artık geçti, evin yolunu biliyoruz. Neyse, arabaya binelim ve şu uçağınıza bir göz atalım.

- Yüzbaşı, pilotumuz ağır yaralı.

- Bunun farkındayım, ama buradayken hikâyenizin doğru olup olmadığını kontrol etmem şart; sonradan bir sürü zaman ve iş kaybından kurtulmuş olacağız. Üstelik, enkaz yolumuzun üstünde, oraya çabucak gidip bakarız. Cipte biraz sıkışık olacağız ama herkesin sığabilmesi de iyi bir şey.

Haider itiraz edemeden yüzbaşı sigarasını attı ve arabaya yürüdü. Haider olduğu yerde kaldı, Rachel’e döndü ve belli etmeden gülümsedi. “Bravo. Başlangıçta sesinde belirgin bir gerginlik vardı, ama bunun dışında Marlene Dietrich kadar başarılıydın.” Rachel fısıldayarak cevap verdi: “Başka seçeneğim var mıydı? Şimdi ne olacak?”

- Allah bilir. Bir şeyler düşünmem gerek. Bu arkadaşlar Dakota’daki kurşun deliklerini görür görmez yalanımız ortaya çıkacak. Yüzbaşı cipin arka koltuğuna geçmişti bile. Yanında Doring ve Falconi, önde de Kleist ve

teğmen vardı. Cip hepsinin sığması için fazla dardı. Yüzbaşı seslendi. “Geliyor musunuz Profesör? Küçükhanım?” Haider sigarasını fırlattı, Rachel’in koluna girdi ve cipe binmesine yardım etti. Daha sonra yanına yerleşti, arabanın motoru çalıştı ve uzaklaştılar.

Kahire, 07.40

- Dakota olduğundan emin misin?

Weaver, Sanson’a dönüp onayladı. “İskenderiye sahil koruma biraz önce telefonda öyle dedi. Beaufighter’ın pilotu telsiz teması kesilmeden on dakika kadar önce bir Dakota gördüğünü belirtmiş sabah dört otuzdan hemen sonra. İskenderiye Kulesi’ne bölgede başka uçak olup olmadığını sormuş ve olumsuz cevap almış. Ona öteki uçağı alana getirmesini söylemişler. Her iki uçak da gelmediği gibi, saat 04.40’ta kule Beaufighter’la temas kurmak istediğinde uçak cevap vermemiş. Kule işin başında fazla endişelenmemiş; fırtına telsiz görüşmelerini çok bozmuş, ama daha sonra şüphelenmeye başlamışlar.” Sanson duvardaki haritayı inceliyordu. Restorandaki son konuşmalarından bu yana davranışının değişmediği anlaşılıyordu ve sesindeki soğukluk fark edilmeyecek gibi değildi.

“Başka, Weaver?”

- Her iki uçak da bir daha görülmedi. Sahil koruma Dakotaların genellikle silah taşımadıklarını, bu nedenle Beaufighter’ın onu zorluk çekmeden alan indirmesi gerektiğini söyledi. Fırtına nedeniyle her ikisinin de başka bir alana inmesi ya da havada çarpışmış olmaları da mümkün.”

- Enkazı arıyorlar mı?

- Kıyı bölgesinde ve güneydeki çölde araştırma yapmak için hemen iki keşif uçağı kaldıracaklar. Bunun dışında bölgeden geçen tüm uçaklardan, gözlerini dört açmaları istenecek.

Sanson bir an düşündü. “Kum fırtınaları bazen çok güçlü olabiliyor. Uçakları oyuncak gibi savuruyor. Muhtemelen her ikisi de sorunlar yaşayıp düştü.” Weaver haritaya bakan Sanson’un yanma gitti. “Yine de bütün bunlar Dakota’nın sabahın o saatinde orada ne aradığını açıklamıyor. RAF Genel Karargâhı‘yla görüştüm, şimdiye kadar kimse kayıp bir uçaktan söz etmemiş. Son sekiz saatte Mısır, Sicilya ve İtalya’da da uçak eksikliği bildirilmemiş.”

- Peki ya Tunus ve Cezayir’den doğuya gelen uçaklar? Şanssız bir pilot rotasını kaybetmiş olamaz mı?

Weaver kafasını salladı. “Hava devriyelerinin dışında Kahire veya İskenderiye’ye dün gece veya bu sabah için bildirilmiş Amerikan ya da İngiliz uçuşu yok, çünkü herkes kötü havadan çekiniyor.” Haritada, İskenderiye’nin güneyinde ve batısındaki çölü gösterdi. “Kuzey kıyısı boyunca gizli inişler için rahatça kullanılabilecek terk edilmiş havaalanları olduğunu gördüm. Dakota’nın aniden ortaya çıkıp yine birdenbire kaybolması da ilgimi çekti; bunu daha yakından incelememiz gerek diye düşünüyorum.” Sanson döndü. “İskenderiye’yle yeniden temas kur. Dün akşam ve bu sabahın uçuş raporlarına yeniden göz atsınlar ve Beaufighter dışında gerçekten de eksik uçak olup olmadığını kontrol etsinler. Bizim bildiklerimiz dışında bilgileri olup olmadığına bir bak ve gelişmelerden bizi haberdar etmelerini iste. Herhangi bir enkaz bulurlarsa, enkazı bizim de görmek istediğimiz anlat. Hemen başla, Weaver.”

Otuz ikinci bölüm

07.50

Haider cipin arka koltuğunda, içinde bulundukları durumu değerlendirmeye çalışıyordu. Subayların enkazdaki makineli tüfeklerin açtığı delikleri görmeleri, hikâyelerinin sonu demekti. İlerideki enkaza giderek yaklaştıklarını gördü. Doring'e baktı. SS askeri, gırtlağına doğru belli belirsiz bir hareket yaptı ve yüzbaşıyı gösterdi. Haider cevap vermeye fırsat bulamadı; Falconi inlemeye ve acıdan titremeye başlamıştı.

Haider İtalyan'ın alnına dokundu. Alnı ateş gibiydi ve İtalyan'ın rol yapmadığım biliyordu. Bandajların kan lekeleriyle kaplandığını gördü. Yarası yeniden kanamaya başlamıştı. "Yüzbaşı, bu adamı acilen bir doktora götürmemiz gerek. Kim bilir, belki de iç kanaması vardır."

Yüzbaşı eğildi, Falconi'nin gözkapaklarından birini kaldırdı, daha sonra nabzını tuttu. "Kalp atışları biraz yavaş gibi. Belki de gecikmiş şokun etkisindedir."

- Eğer ölürse, kişisel olarak sorumlu tutulmanız için elimden geleni yapacağım.

- Yavaş olun, Profesör. Yapmam gereken bir işim var.

- Ama bu adamın hayatı da tehlikede.

Yüzbaşı kararsızlıktan dudağım ısırdı. "Yarım saat ötede bir köy var. Üsten daha yakın ve galiba yerel bir doktorları var."

- Öyleyse mümkün olduğu kadar çabuk oraya gitmeyi öneriyorum.

- Tabiî, ama önce enkaza bir bakalım.

Haider itiraza yeltendi ama, yüzbaşı elini gözüne siper etmiş Dakota'nın enkazına bakmaya başlamıştı bile. "Aman Allahım, büyük tehlike atlatmışsınız. Hayatta kaldığınız için şanslısınız." Teğmen enkazın az ötesinde durdu, yüzbaşı cipten indi. "Hemen dönerim, motoru çalıştırmaya devam et, Hugo."

- Baş üstüne.

Yüzbaşı Dakota'ya doğru yürümeye başladığında, Haider sinirlerinin gerildiğini hissetti. Mermi delikleri demir yığının içinde kolaylıkla görülmemesine karşın, birkaç adım sonra durdu, yüzü kül gibi, geri döndü. "Bu uçağa ateş edilmiş."

Belindeki tabancaya uzandı ama daha çekemeden Kleist teğmenin tabancasını elinden almış, Haider genç subayın boynuna sarılmıştı bile. Kleist tabancayı teğmenin kafasına dayadı.

- Sizin yerinizde olsam, bunu denemezdim, Yüzbaşı, dedi Haider. Şimdi silahınızı bu tarafa atın, çabuk olun.

09.20

Avro Lancaster sağlam bir bombardıman uçağıydı, Müttefiklerin savaşta kullandıkları en başarılı uçaklardan biriydi. O sabah Weaver ve Sanson'un bindikleri uçak, nakliye için kullanılıyordu. O günkü görevi, İskenderiye'de kısa bir mola vererek İtalya'ya kargo ve top mermisi taşımaktı. Uçağın çok daha iyi günler gördüğü belliydi. Kabin kaplamasının bir bölümü uçaksavar ateşiyle delinmiş olmasına karşın onarılmamıştı: uçağın içinde dondurucu bir soğuk vardı. Dört Merlin motorundan gelen sesse bir milyon öfkeli eşekarısının vızıltısı gibiydi. Sanson'la yan yana, pilot kabininin hemen arkasında cephane sandıklarına oturan Weaver, gürültüyü ve rahatsızlığı unutmaya çalıştı. İskenderiye'nin yirmi mil güneyinde, 5.000 feet'te uçuyorlardı ve şehrin kenar mahallelerinin düz damlı kerpiçten evleri aşağıda görünmeye başlamıştı. Lancaster güçlü rüzgârda sarsılıyor, sonra dengesini yeniden sağlıyordu - Daha güvenli başka bir yük uçağı bulamadın mı? diye sordu Sanson.

- Bu sabah İskenderiye'ye giden bir tek bu vardı. Bizi aldıkları için şanslı sayılırız.

- Bütün bu sıkıntılara değeceğini umarım, Weaver. Kahire'den havalanırken kötü havanın sonuna rastlamışlar ve oldukça sarsılmışlardı. Sanson, yüzü taş gibi, ifadesiz otururken, Weaver kusma arzusun zor bastırmıştı. İskenderiye'deki RAF Genel Karargâhı'yla temas kurduktan yarım saat kadar sonra İskenderiye onları aramıştı. Yapılan araştırmalar, Akdeniz ve Kuzey Mısır'da hiçbir uçağın kaybolmadığını, kayıp Beaufighter ve üslerine salimen dönen üç Tomahawk devriye uçağı dışında, sabahın o saatinde hiçbir uçuş olmadığım göstermişti. Mersa Matruh'tan İskenderiye'ye giderken alçaktan uçan bir Lysander, çölde, kentin yirmi mil kadar güneybatısında, biri hâlâ tüten iki uçak enkazı gördüğünü bildirmişti.

Pilot omzunun üzerinden seslendi. "İnişe on dakika var." Yüzü hâlâ bembeyaz olan Weaver'i görünce gülümsedi. "Ne oldu, efendim? Uçmaktan hoşlanmıyor musunuz?" Uçak yeni bir hava boşluğuna düşerken Weaver, "Bayılırım" diye cevap verdi. "Özellikle eleğe benzeyen ve patlayıcı dolu olan bir uçakla uçmaya. Bence seyahat etmenin tek yolu bu." Pilot güldü, geri dönüp inmeye hazırlandı.

07.55

Haider tabancayı salladı ve iki subayı Dakota'nın içine girmeye zorladı. "Üniformalarınızı çıkarın. İkiniz de." Kleist ve Doring'e döndü. "Soyunduktan sonra her ikisini de sıkıca bağlayın. Bunun için ağlardan yararlanabilirsiniz."

Subaylar soyunmaya koyuldular. Yüzbaşı şaşırmış ve korkmuştu. "Siz Alınansınız değil mi?" diye sordu. "Bana ne olduğunu söylemeyecek misiniz?"

- Soru sormak bir işinize yaramaz, Yüzbaşı. Lütfen susun. Kleist ve Doring iki subayı bağlamayı bitirdiklerinde iplerin ucunu uçağın gövdesine tutturdular. "Üniformalar ne olacak?" diye sordu Kleist.

Haider subayların boylarına baktı. "Ben yüzbaşınınkini alacağım." Teğmenin üniformasını ve kimliğini Doring'e fırlattı. "Şunları bir giy; bakalım uyacak mı?" Doring elbiseleri denedi, üniformalar ona uymuştu. SS subayı külotunun dışında tamamen çıplak olan teğmene sırıttı ve çizmesinin ucuyla kaburgalarına dokundu. "Ne dersin, bir İngiliz'e benzedim mi?" Teğmenin yüzü korkudan bembeyazdı. Haider, Doring'e "Onu rahat bırak" dedi.

- Tamam Hugo, bize zarar vermeyecekler. Yüzbaşı onaylaması için Haider'e baktı. "Cenevre Antlaşması kurallarına göre… "

- Kuralları ben de biliyorum, korkacak bir şey yok. Ancak ne yazık ki sizi burada bırakmak zorundayız.

- Bizi bulana kadar susuzluktan ölmüş oluruz.

- Gitmeden önce size su bırakacağım. Üzgünüm ancak elimden başka bir şey gelmiyor. Ama devriyelerinizin enkazı kısa zamanda bulacağından eminim.

Haider, Kleist ve Doring'e dışarıda beklemelerini işaret etti. Bir araya geldiklerinde Doring'e döndü. "Git bak bakalım, cipte harita var mı? Kleist, dostlarımızın yanına su bırak. Kurtulabilirlerse, kullanmaları için iki de matara ver. Çabuk ol, hareket etmemiz gerek."

Kleist şaşkınlık içindeydi. "Delirdin mi? Onları sağ mı bırakacaksın?"

- Ya sen ne önerirsin?

- Onları vuralım.

- Unut bunu Kleist, ikisi de suçsuz.

- Onlar düşman, sen de büyük bir yanlış yapıyorsun. Arkadaşlarına bizleri tarif edecekler. Hayatta kalırlarsa, ölüm fermanlarımızı imzalarlar. Öldürürsek, düşmanın hiçbir şeyden haberi olmaz.

- Kimseyi soğukkanlılıkla öldürmek niyetinde değilim. Zaten başımız yeterince belaya girdi. Sana söylenenleri yap. Onlara su ver ve hemen dön, çabuk. Kleist, suratı bembeyaz, itiraza yeltendi, daha sonra kararını değiştirdi. Enkaza doğru koştu, giderken iki matara kaptı ve Doring geri dönerken uçağın kapısından içeri girdi. “Harita falan yok, efendim.”

- Allah kahretsin. Haider, Rachel’e döndü. İşler iyice karıştı. Yine de iyimser olmaya çalışalım hiç olmazsa, yürümekten kurtulduk. Gömleğini ve pantolonunu çıkardı, yüzbaşının üniformasını giydi, Sam Browne kemeri taktı ve tabancayı kılıfına yerleştirdikten sonra çizmeleri denedi. Biraz dar ama şimdilik idare etmek zorundayım.

- Yüzbaşıya az çok benzediğin söylenebilir ama birisi kâğıtları ciddiyetle incelerse, yalanın kolayca ortaya çıkacaktır.

- Bunun farkındayım, ama bırak da bunu daha sonra düşüneyim. Rachel endişeyle sordu: “Şimdi ne yapacağız?” Haider yüzbaşının şapkasını kafasına geçirdi, biraz yana itti, elini siperliğe götürerek şakadan bir selam verdi ve mükemmel bir İngiliz aksanıyla ‘Tanrı bilir, Küçükhanım, ama elimizden geleni yapacağız” dedi.

- Sen delisin. Buradan sağ kurtulamayacağız.

- İşte bunu bilemem. Tek yapman gereken, yaşamak ve umudunu kaybetmemek. Falconi aniden inledi. Doring, Haider’e seslendi: “Gelip baksanız iyi olacak, efendim.” Haider İtalyan’ın yanına diz çöktü. Falconi’nin derisi grileşmiş, bandajlar koyu kan lekesiyle kaplanmıştı. Kam durdurmak için dizin altına bağladığı kemeri gevşetti, daha sonra iyice sıktı.

- Durumu pek iyi değil. Sıcaklık bir saat kadar sonra çekilmez olacak ve durumu daha da kötüleşecek. Eğer tedavi olamazsa, kan kaybından ölür. İneceğimiz havaalanına dönmek en iyi çözüme benziyor, bakarsın adamımız orada hâlâ bizi bekliyordur. O zaman bize güvenebileceğimiz bir doktor bulabilir. Doring’e döndü. Kleist’a söyle, gidiyoruz.

Birden Dakota’nın içinden iki el silah sesi duyuldu. Haider öfkeden çıldırmış gibi enkaza doğru koşarken içeride ne olduğunu tahmin ediyordu. “Kleist, seni hayvan herif!”

Uçağın kapısına vardığında, elinde dumanı tüten tabancasıyla Kleist’ı gördü. Kafasını uzatıp içeri baktı, birer köşeye kıvrılmış, kafalarında birer kurşun deliği, iki genç subayın cesediyle karşılaştı.

Öfkeden çılgın gibi Kleist’ın yakasına yapıştı. “Seni Allah’ın belası canavar; ikisini de soğukkanlılıkla öldürdün!”

- Eğer siz yapamazsanız, ben yaparım, dedi Kleist. Hiç de yaptığından pişman olmuşa benzemiyordu. Savaş bu, Haider. Haider suratına yumruğu patlattı. Kleist enkaza doğru savrulurken elindeki tabancayı düşürdü. Ayağa kalktı, burnundan kan damlarken nefret dolu gözlerini Haider'e dikti. "Sen öldün, Haider. Gerçekten öldün." Kleist hızla üzerine geldi, kolları öfkeli bir ayı gibi iki yana açılmıştı, bütün ağırlığıyla Haider'e çarpıp yere yıktı. Hemen üzerine atlayıp vahşice vurmaya başladı, yumrukları yağmur gibi yağıyordu. Haider karşılık verip yana kaçmayı başardı, tabancasını çıkarmaya çalışırken Kleist tekrar üstüne atıldı. Bu kez hazırlıklıydı. Ayağını kaldırdı ve Kleist'ın dizinin altını tekmeledi. Kleist acıdan haykırarak ve topallayarak geriledi. Haider ayağa kalkmış, Kleist'a sağlı sollu yumruklarını vurmaya başlamıştı bile. Sersemlemiş SS subayını çevirdi, kollarını boynunda kenetledi. Kleist elini uzatıp Haider'in saçını yakaladı. Neredeyse kafa derisini koparacak gibi asıldı. Haider kollarını gevşetti. "Bu kadarı yeter, Kleist, yoksa boynunu kıranın!" Kleist çatlak sesiyle bağırdı. "Doring, tabanca."

Doring bir an için kararsız kaldı, daha sonra Kleist'ın silahını almak için koştu. Ancak Rachel'in çelmesini yiyince öne doğru düştü. Kız tabancaya uzandı. Doring ayağa kalkarken, suratına doğrultulmuş tabancayı gördü.

- Seni orospu. Doring, Rachel'e doğru ilerlemeye yeltendi.

- Bir adım daha atarsan seni vururum.

Doring olduğu yerde durdu. Kızın gözlerinden kararlı olduğunu anlamıştı. Rachel silahın namlusunu Doring'den ayırmadan Kleist'a seslendi. "Arkadaşının ölmesini istemiyorsan, Haider'in söylediğini yap." Kleist, yenildiği zamanı bilir gibi baktı ve söylenenleri yaptı.

Haider onu uzağa itti, tabancasını çekti. Doring korkuyla konuştu. "Binbaşı, ben; ben… "

- Seni salak. Emre itaatsizlikten seni vurabilirdim.

- Büyük bir hata yaptım Binbaşı, düşünemedim, ben… Doring kekelemeye başladı.

- Sesini kes ve Kleist'ın yanına geç.

Doring söyleneni yapınca Haider tabancasını onlara doğrulttu. "Bu konuyu şimdi ve burada halletmem gerekir. Sen, Kleist, affedilecek durumu aştın ve bir kurşunu çoktan hak ettin." SS subayı kanayan burnunu sildi. "Mantıklı ol, Haider. Başka seçeneğimiz yoktu." Başını Dakota'ya doğru çevirdi. "Onları sağ bulsalardı, yakalanmamız an meselesi olurdu. Şimdiyse hiç olmazsa bir şansımız daha var." Kleist'ın söyledikleri, kaba da olsa,

mantıklıydı ve Haider bunun farkındaydı. Yine de adamın vahşeti nefretini pekiştirmişti. “Bu andan itibaren iki İngiliz subayının öldürülmesinden sorumlusun. Bu da arkadaşlarının bizi bulma kararlılığını daha da artıracaktır. Durumumuzu iyice kötüleştirdin.” Kleist’ın buna verecek cevabı yoktu, başını önüne eğdi, sustu.

- Tamamlanması gereken bir görevimiz olduğunu da unutmuşa benziyorsun. Askeri bir operasyon yapıyoruz, komuta da hâlâ bende. Yakalanana, ya da öldürülene kadar. Bu kadarını anladı mı?

- Evet, Binbaşı.

“Şimdi ikiniz de cipe binin. Ön tarafa, ikinizi de gözümün önünde istiyorum.” SS’ler cipe bindi, Haider, Rachel’e doğru yürüyüp elinden tabancayı aldı. “Gözünden bu aleti kullanmaya kararlı olduğun anlaşılıyordu.” Gözlerini kaldırdı. “Savaş insanları ne kadar da değiştiriyor. Tetiği çekmeyi gerçekten de düşündün mü?” Rachel belli belirsiz gülümsedi. “Bilmiyorum. Ama ne olursa olsun, tehdidi bile Doring’i korkutmaya yetti. Sen iyi misin?”

Çenesini ovuşturdu. “Daha kötüsünü gördüm. Ancak Kleist durumu gerçekten zora soktu.” Haider enkaza bakarken, sesi öfkeliydi. “İşlerin böyle gelişmiş olmasından dolayı üzgünüm. Bu adamlar ölmeyi hak etmemişlerdi.” Rachel’e döndü. “Düşman devriyelerinin çok kısa süre sonra bizi aramaya başlayacaklarından emin olabilirsin. Biraz şansımız olur ve pusulamız doğru çalışırsa, yirmi dakika sonra havaalanına varabiliriz. Adamımızın hâlâ orada olmasına dua etmekten başka çaremiz yok. Ondan sonra her şey tanrıların elinde olacak.”

09.35

Yere indiklerinde, onları bekleyen brandalı bir askeri polis cipiyle karşılaştılar. Ön koltukta bir teğmen ve bir şoför oturuyordu. Weaver ve Sanson, Avro Lancaster’den inince, subay onları karşıladı.

- Yarbay Sanson? Ben havaalanı güvenlikten Teğmen Lucas, efendim. Selam verdi. İskenderiye Karargâhı‘ndan yüzbaşı Myers’la sizin aranızda irtibatı sağlamakla görevlendirildim. Kendisi gelemediği için özür diledi, ama katılması gereken bir toplantı vardı. Sanson selama karşılık verdi. “Size Amerikan Askerî İstihbaratı‘ndan Yarbay Weaver’i tanıştırayım. Yarbay Weaver da bizimle gelecek.”

- Memnun oldum, efendim. Sanson’a döndü. Yüzbaşı Myers kayıp Dakota’yla ilgilendiğinizi, onun bir Alman uçağı olabileceğini

düşündüğünüzü söyledi.
- Herhangi bir gelişme var mı?
- On dakika kadar önce bir haber aldık, efendim. Keşif uçaklarımızdan biri buranın yirmi beş mil güneybatısında Amerikan bayraklı bir Dakota enkazı görmüş. Pilot beş mil kuzeyde Beaufighter enkazına benzer bir şey gördüğünü de söylüyor.
- İyi haber. Hayatta kalan var mı?
Teğmen başını salladı. “Beaufighter’da maalesef yok. Kum tepesine kafadan dalıp paramparça olmuş. Dakota’nın da bir kanadının koptuğu anlaşılıyor. Keşif pilotu gövdenin hasar görmediğini, içindekilerin kurtulmuş olabileceğini söylüyor.”
- İncelemek için birisini gönderdiniz mi? Teğmen cipin arka koltuğuna yerleştirilmiş yüksek antenli sahra telsizini gösterdi. “Beş dakika önce bir devriye müfrezesi çıkardık, bizimle temas kuracaklar. Bu bölümde çok az askerimiz var, yine de gereken yerlere haber gönderdim ve hayatta kalanları aramalarını istedim.”
- Enkazlara varmak ne kadar zamanımızı alır?
- Hızlı gidersek, bir saatten az.

Otuz üçüncü bölüm

Ebu Sammar, 21 Kasım, 08.55

Ahmed Farnad, otelin arka avlusunda, elinde eski bir güderi parçası, Fiat kamyonunun camını siliyordu. Havaalanı yolculuğu sırasında kamyonun ön camı kum ve böcek ölüleriyle dolmuştu, ne yapacağını bilememenin sıkıntısı içindeydi. İki saatten fazla beklemiş, Almanlar yine de gelmemişti. Tabiî, kum fırtınası oldukça güçlüydü, o nedenle görevi ertelediklerini tahmin ediyordu. Belki de zavallılar yoldayken vurulmuş ya da çöle çakılmışlardı. Eğer düşmüşlerse, kimsenin hayatta kalmamış olmasına dua etti. Yakalanıp sorguya çekildiklerinde bildiklerini söylemeleri ihtimali vardı. Durumu bilememek, içindeki rahatsızlığı daha da artırdı. Fiat'ın ön camım silmeyi tamamladı, güderiyi çalkaladı, kirli su dolu kovayı boşalttı, yolunun üstündeki tavukları ürküterek samanlığa girdi.

Boş bir keçi ağılına girdi ve yeri kaplayan geniş şekerkamışı yapraklarını kenara itmeye koyuldu. Yaprakların altında bir kapak, kapağı kaldırınca da geniş bir girinti göründü. En tepede kirli bir çuval örtülüydü, örtüyü kaldırınca altından bir radyo vericisi, yarımda da bir Luger göründü. İki saat önce şifreli bir mesaj göndererek uçağın neden gelmediğini sormuş, mesajının alındığını görmüştü. Aynı gece saat on birden önce cevap alamayacağını biliyordu. O zaman bir açıklama alacağın inanıyor, şimdi vericinin pillerinin dolu olduğundan emin olmak istiyordu. Vericiyi sakladığı yerden çıkarırken, karısı telaşla samanlığa girdi. Yüzü kül gibiydi ve sinirli bir biçimde önlüğünü buruşturuyordu.

- Ahmed dışarıda üç asker var; otele doğru geliyorlar. Galiba Mafuz'u tutuklamışlar! Korkudan Ahmed'in çenesi düştü. Derhal vericiyi yerine koydu, kapağı kapadı ve yaprakları eliyle dağıttı. Endişeli bir sesle, “Sen burada kal, kadın” dedi, “tavuklara yem veriyormuş gibi davran. Ve sakin görünmeye gayret et.”

Haider yanında Rachel, resepsiyon olduğu iddia edilen bölümde, burada duvardaki bir kartona asılı altı anahtar ve ahşap bir tezgâh vardı- bekliyordu. Kleist ve Doring dışarıda cipte kalmış, Falconi'yle ilgileniyorlardı. Paçavralar içinde birçok çocuk cipin etrafını çevirmiş, daha köye girdiği andan beri izledikleri araçtan gözlerini ayırmıyor, bakışlarıyla Kleist ve Doring'i rahatsız ediyorlardı.

- Sanki köye sirk geldi, dedi Haider. Artık bütün köy burada olduğumuzu biliyor. Yine de yapacak başka bir şeyimiz yoktu. Ebu Sammar

ıssızlığın ortasında, toprak sokaklar ve dar aralıklarla bölünmüş, tahta ve kerpiçten yapılmış evler topluluğuydu. Tembel görünüşlü tavuk ve keçiler, çürümüş çöplerin etrafında geziniyordu. Seti'nin önünde durdukları andan beri köyün bütün insanları merakla onları izliyordu. Otel pek bir şeye benzemese de, yanında üstü kapalı avlusuyla üç katlı bir yapıydı ve böyle bir lükse ihtiyacı olmadığı her halinden belli olan köyün tek oteliydi. Haider, Rachel'e döndü. “Pek Ritz'e benzemiyor.” Kırılmış demir korkuluklu eski bir mermer merdiven ikinci kata çıkıyor, bütün bina küf kokuyordu. Haider tezgâhın üzerindeki zile tekrar, bu kez daha şiddetli vurdu; sesin duvarlarda yankılanmasını dinleyip Mafuz'a eğildi.

- Babanın burada olduğundan emin misin? Çocuğu havaalanında, Nissen kulübelerinden birinde keçilere bakarken bulmuşlar, Haider'in olup biteni anlaması fazla uzun sürmemişti.

- Onu bulup getireyim, efendim.

- Aferin sana. Haider çocuğun başını okşadı. Mafuz daha adımını atamadan fesli ve cellabeli zayıf bir adam göründü.

Tıraşsız yüzü korkudan bembeyazdı, Haider'in İngiliz üniformasını görünce korkusu bir kat arttı.

- Yardımcı olabilir miyim, efendim?

Haider akıcı bir Arapça'yla konuştu. “Buranın sahibini, Ahmed Farnad'ı arıyorum.”

- Ahmed benim.

- Berlin'de bir tanıdığımız adımıza bir rezervasyon yaptırmıştı ama, elimizde olmayan nedenlerle geciktik.

Ahmed söylenenleri duydu ama korkudan duyduklarını anlayamadı. Dışarı, cipe baktı sonra Haider'e döndü. “Efendim?”

Haider sabırsızlıkla patladı. “Hâlâ kim olduğumuzu anlamadın mı? Oğluna havaalanında rastladık.”

Bu sözleri anlamak bir iki saniyesini aldı. Ahmed daha sonra soluğunu boşalttı, alnında biriken teri sildi, tüm tedbiri bir yana bırakarak, ziyaretçilerin başka kişiler olabileceklerini hiç düşünmeyerek konuşmaya başladı. Mafuz'u pistin kenarında bırakmış, Almanlar bir mucize sonucunda çıkagelmişlerdi. “Karım… karım askerlerin geldiğini söylediğinde, beni tutuklayacağınızı sanmıştım.”

- Üniformaların nedenini daha sonra açıklarım. Şu anda acilen yardıma ihtiyacımız var. Kapıda bir grup çocuk göründü. Ahmed'in ziyaretçilerine bakıp gülüştüler, Ahmed onları kovmaya girişti.

“Defolun!” Mafuz’a döndü. “Konuklarımız için yiyecek ve içecek getir.”

- Bırak bunları, dedi Haider. Başımız dertte.

- Dertte mi? Ahmed’in yüzü yeniden soldu, Haider ve Rachel’i otelin arkasında bir odaya götürdü. Bu taraftan. Burada daha rahat konuşabiliriz. Girdikleri mavi boyalı odanın, çevredeki alçak masalar ve minderler nedeniyle zamanında yemek salonu olarak kullanıldığı anlaşılıyordu. Ahmed alnını kirli bir mendille silerek onları izledi. Kendini kontrol etmeye çalışıyordu. “Nasıl bir dert? İki saatten fazla bekledim. Ne oldu?”

- Uçağımız düştü, beş mil ötede.

Arap kaşlarını çattı ve Haider’in üniformasına, gözlerinde yalvaran bir açıklama isteğiyle baktı.

- Bu elbiseleri ve cipi nereden buldunuz?

- O da karşılaştığımız başka bir dert. İki İngiliz subayı uçağımızın enkazına yaklaştı.

- İngiliz subayları mı? Ahmed tahmininin doğru çıkmamasına dua ediyordu. Peki, şimdi neredeler?

- Öldüler.

Ahmed’in korktuğu başına gelmişti, elini ağzına götürdü. “Gittikçe kötüleşiyor. Bu başımızı büyük belaya sokacak.”

- Pilotumuz ağır yaralı. Buraya gelmekten başka çaremiz yoktu.

- Hem de güpegündüz. Şimdi köydeki bütün diller oynamaya başlamıştır.

- Çaresiz. Eğer sakıncası yoksa, tıbbî yardıma ihtiyacımız var. Köyde doktor var mı?

- En yakın doktor on beş mil ötede. Üstelik pek güvenebileceğim biri değil, İngiliz dostu.

- Öyleyse elimizden geleni yapacağız. Sıcak suya ve temiz havlulara ihtiyacım olacak. Ahmed onayladı. “Kanma söylerim, getirir.”

- Bize bir oda bulsan iyi olur. Arkadaşımızı tedavi etmek için özel bir odamız olmalı. Otelde başka müşteri var mı?

Ahmed başını salladı. “Karımla oğlumun dışında, otel boş.” Haider, Rachel’e döndü. “Söyle onlara cipi avluya sokup Vito’yu getirsinler; acele etmeleri gerek.” Rachel dışarı çıkınca, Ahmed sıkıntıyla parmaklarını kenetledi. “Korkunç bir şey; askerler birazdan her tarafa devriye çıkarır. Daha ne olduğunuzu anlamadan, köyün etrafını çevireceklerdir. Burada uzun zaman kalamazsınız.”

- Bunun farkındayım. Şimdilik, dediklerimi yap. Ahmed gönülsüzce duvardan bir anahtar aldı. “Hayatım tehlikede, ailemin de.”

- Hepimizin hayatı tehlikede. Şimdi lütfen bana odayı göster ve hemen sıcak suyla havluları gönder.

Otuz dördüncü bölüm

11.00

Weaver kapalı cipin içinde terliyordu. İskenderiye'den yirmi mil kadar uzakta, düzgün bir yol üzerinde süratle ilerlerken güneşin sıcaklığını hissediyorlardı. Yolun iki yanındaki sonsuz çöl manzarası zaman zaman kayalıklar, kimi zaman da savaş ve geri çekilmelerden artakalan askerî araç ve tank enkazlarıyla bozuluyordu.

Teğmen dizlerinin üzerine bir harita açmış, eline pusulasını almıştı. Şoföre seslendi: “Sola dön.” Araba çöle daldı. Teğmen arkaya döndü. “Pilotun hesaplarına göre, Dakota'nın enkazı buradan tam üç mil güneyde olmalı.”

Daha önce Beaufighter'ın enkazını incelemişlerdi. Teğmenin bir süre önce çıkardığı devriye enkaza ulaşmış ve onlarla radyo teması kurmuştu. Weaver ve Sanson geldiğinde hâlâ çevreyi araştırıyorlardı. Uçaktan geriye fazla bir şey kalmamıştı. Uçağın burnu bir kum tepesine saplanmış, çarpmanın etkisiyle yakıt tankı patlamış ve uçak küçük parçalara ayrılmıştı. Alüminyum parçaları ve motor bölümleri birkaç yüz metrelik bir alana yayılmış, baz parçaların dumanı daha sönmemişti. Askerlerden biri, düşme noktasının elli metre kadar uzağında kömürleşmiş bir insan kolu buldu. Mürettebattan geriye kalan sadece bu yanık koldu.

- Ölmek için pek güzel bir yol değil, diye konuştu Sanson. Hiç olmazsa fazla acı çekmemişler. İlerleyip Dakota'yı bulmaya karar verdiler. Devriye cipi peşlerine takıldı. Yirmi dakika kadar sonra, uzaktan Dakota'nın enkazını gördüler, Weaver teğmenin uzattığı dürbünü aldı. Uçak, yarısı kopmuş bir kanat dışında fazla hasar görmüşe benzemiyordu. Gövde ve kuyruk üzerindeki Amerikan bayrağın baktı.

- Eee? diye sordu Sanson.

Weaver dürbünü uzattı. Yaklaştıkça, enkaza doğru giden belli belirsiz tekerlek izlerini gördü.

- Bir de sen bak, gördüğüm kadarıyla hiç hareket yok, her şey sakin görünüyor.

- Talihimizi zorlamayalım. Sanson tabancasını çekip şoföre döndü. Elli metre kalınca dur. Yolun geri kalan bölümünü yaya gideceğiz.

09.00

Seti Oteli'nin ikinci katındaki oda bomboş, kupkuruydu. Eski demir yatağın üzerinde kirli çarşaflar vardı; duvarların beyaz badanası nikotin ve sigara dumanından sararmıştı. Falconi'yi yatağa yatırır yatırmaz Haider işe girişti. Pilot tulumunu ve kanlı sargıları kesti. Bacaktaki yara düşündüğünden de kötüydü. Kanlı etlerin arasından kemik görünüyor, Falconi kan kaybetmeye devam ediyordu. Haider İtalyan'ın nabzını tuttu, daha sonra gözkapaklarını kaldırıp gözbebeklerini inceledi. Falconi'nin suratına iki tokat attı ancak pilottan tepki almadı. Yarayı temizlemekte olan Rachel'e döndü. "Durumu hiç de iyi değil. Kendine gelemiyor, nabzı da çok zayıf."

- Yapabileceğimiz bir şey var mı?

Haider yatağın ayak ucunda, Kleist ve Doring'in arasında duran Ahmed'e döndü. "Köyde herhalde tıptan biraz anlayan birisi vardır." Ahmed omuzlarını silkti. "Kendini ebe sanan ve hemşire dedirten yaşlı bir cadı var. Ama eğer fikrimi sorarsan, hiçbir işe yaramaz. Üstelik ağzı, benim vericimden de daha iyi çalışır. Siz daha farkına varmadan, bütün köy kimliğinizi öğrenmiş olur."

- Doktoru getirmek ne kadar sürer?

- Eğer hastaya gitmemişse, iki saat. Yine de onu buraya getiremezsiniz. Çok tehlikeli olur. Kaldı ki, askerî yetkililere haber vermek isteyecektir.

Kleist araya girdi. "Adam haklı. Zaten durumumuz karışık, daha da fazla tehlikeye girmenin anlamı var mı?"

Haider, Ahmed'e döndü. "Öyleyse yaşlı kadına gidip yardım edip etmeyeceğini sor. Ona, yardım için sana gelen yabancılar olduğumuzu söyle; eğer bilmek istiyorsa, arkadaşımız trafik kazası geçirdi. İngilizce biliyor mu? Hayır.

- Öyleyse beni İngiliz subayı olarak tanıştır ve fazla bir şey anlatma.

- Sizi uyarıyorum, yaşlı cadı hiçbir işe yaramaz. Ben olsam, köy kasabına daha çok güvenirdim.

- Dilencilerin seçme hakkı yoktur. Onu hemen buraya getir.

09.15

Yaşlı kadının ağzında tek bir diş kalmamıştı ve en azından seksen yaşındaydı. Tepeden tırnağa siyahlar giymiş, beli bükülüp bastonla yürümesine rağmen kendine ne kadar güvendiğini bakışlarıyla belli etmişti. Ahmed ve karısı onu merdivenlerden çıkardılar. Odaya girdiğinde meraklı gözleri çevreyi araştırdı. Ahmed İngilizce "Adı Vafa" dedi, "senin

dediklerini söyledim. Elinden geleni yapacakmış.” Kadının elinde eski bir doktor çantası vardı. Siyah peçenin altından kırışık ve kahverengi yüzü görünüyordu. Haider tırnaklarının leş gibi olduğunu gördü. Kadın Falconi’ye yaklaştı, sıcak su leğenlerini ve temiz havluları yerleştirdi. Kolunu sıvayıp ellerini yıkamak üzere leğenlerden birine yaklaştığında Ahmed’e seslendi ve Haider’in anlayamayacağı ağır bir lehçeyle konuştu. Ne dedi?

- Etrafında erkekler varken çalışamazmış. Sadece kadının kalmasını, diğerlerinin çıkmasını istiyor.

- Hayır, dedi Haider Arapça, ben kalıyorum.

Yaşlı kadın parmağını uzatarak kapıyı gösterdi ve sert bir sesle konuştu. Bu kez Haider söylediklerini anlamıştı. “Erkekler dışarı! Dışarı!”

Ahmed omuzlarını silkip İngilizce konuştu: “En iyi zamanında bile huysuz köpeğin biridir.

Bence söylediklerini yapman iyi olur.”

Haider, Rachel’e döndü. “Ona yardım edebilir misin?”

- Elimden geleni yaparım.

- Yardıma ihtiyacın olursa seslen.

Haider diğerlerine işaret etti, hep birlikte odadan çıktılar. Kapıya varınca döndü ve yaşlı kadına Arapça seslendi. “Onu kurtarabileceğine inanıyor musun?” Yaşlı kadın kasıldı. “Vafa, köydeki bütün çocukların doğmasına yardım etti; doktor kadar çok biliyor. Şimdi git, arkadaşın iyi ellerde.”

09.30

Ahmed konuklarını otelin arkasındaki pis mutfağa götürdü. Masa kurulmuş, üzerine taze ekmek, hurma, pis kokulu keçi peyniri ve gümüş bir kap dolusu Arap kahvesi konmuştu. Her birine birer fincan koyu ve ağır kahve doldurdu. “Bir şeyler yiyin. Şimdi tek yapabileceğiniz beklemek ve dua etmek.” Haider kahveyi aldı, yiyeceklere dokunmadı. İki SS karınlarını doyururken, Ahmed’e döndü.

- Bütün bu dertlerden sonra, bizi bir arkeoloji ekibi gibi İskenderiye’ye götürme planımızdan vazgeçmemiz gerekecek. Yen bir plan hazırlamamız lazım. Buradan İskenderiye’ye kadar olan bölgenin haritası var mı?

Ahmed başını salladı. ‘Tek bulabileceğim, bir turistin unuttuğu eski bir Baedecker rehber. En azından yirmi yıllık ve haritalar çok ayrıntılı değil.”

- Yapacak bir şey yok, getir.

Ahmed odadan çıktığında Kleist ağzındaki peynir ve ekmeği yuttu, eliyle ağzını sildi. “Doring’le durumumuzu konuştuk. Burada daha fazla kalamayız. Daha farkına varmadan düşman etrafımızı çevirecek. İki gruba ayrılıp Kahire’ye ayrı ayrı varmamız daha doğru olacak; böylece şansımızı artırmış oluruz. Birlikte kalmak intihar olacak.”

- Ne öneriyorsun?

- Sen ve kız; ben ve Doring. Kleist omzunu silkti. Ya da sen nasıl uygun görürsen.

Haider bir süre düşündü. “Ya Falconi, o ne olacak?”

- Onu yanımıza almak aptallık olur. Onu burada otelciye bırak. Eğer yakalanırsa, hiç olmazsa adam gibi tedavi görür.

Haider bir süre düşündü, sonra başım salladı. “Önce yaşlı kadının neler yaptığını bir görelim, daha sonra karar veririm. Bu arada haritaya bakmalı ve Ahmed’le görüşmeliyiz. Buraları bizden daha iyi biliyor.” Ahmed, elinde yıpranmış bir Baedecker turist rehberiyle geri geldi. Masanın üzerine açıp haritalardan birini gösterdi.

- Buradayız. İçerdeki yolu kullanırsak, İskenderiye’ye yaklaşık yirmi beş mil uzakta. Kente giden bir sürü küçük çöl yolu var. İsterseniz doğruca kıyıya gidip oradan İskenderiye’ye dönebilirsiniz ama bu fazla zaman alır. Ana yol, en hızlısı ve bir saatten az sürer.

Haider haritayı inceledi. “Bu yakınlarda askeri birlik var mı?”

- Savaşın durmasından bu yana, yok. En yakın kamp, buraya on beş mil uzaklıkta, Amiriya’da.

- Kaç kişiler?

- Herhalde birkaç yüz. Oldukça büyük bir kamp.

- Hiç köye gelirler mi?

Ahmed omuzlarını silkti. “Arada sırada köyden geçerler. Ama bir kez arkadaşlarına olanı öğrendikten sonra, iz süren av köpeklerine benzeyeceklerdir.”

- Bu nedenle de mümkün olduğu kadar hızlı hareket etmemiz gerekecek. Biz şu anda konuşurken, onlar bizi arıyor olabilir. Ahmed çenesini kaşıdı. “Bana göre iki seçeneğiniz var. İlki, Arap tüccarlarının yıllar önce kullandıkları deve yolu; köyün beş mil kadar uzağından geçer. Ciple gidildiğinde oldukça sarsıntılı ve zor bir çöl yolculuğudur, kuma saplanmamaya dikkat etmeniz gerekir. Ama yol üzerinde suyunuz bittiğinde yararlanabileceğiniz birçok vaha var ve aşağı yukarı on saatte Kahire’ye girersiniz.”

- Ya ikinci seçenek?

- İlk başta sizi götürmek istediğim yol. İskenderiye'den, günde dört kez kalkan tren. Buranın kuzeyinde, kıyı boyunca giden bir tren yolu var. En yakın istasyon, on iki mil ötedeki El Haurivaya. Eğer beni dinlerseniz, İskenderiye'ye gitmenin en emin yolu, tren. Askerler ana yolların çoğunu keseceklerdir. Trenler sık geçer ve sizi kent merkezine götürerek Kahire bağlantısına yetişmenizi sağlar. Sizin de söylediğiniz gibi, askerlerin sizi aramaya başlayıp başlamadıklarını daha bilmiyoruz. Eğer aramıyorlarsa, hangi yoldan giderseniz gidin, zorlukla karşılaşmazsınız. Eğer aramaya başlamışlarsa, nelerle karşılaşacağınızı Allah bilir.

Kleist kuşkuluydu. "Eğer ayrılırsak, Doring ve benim için en iyi yol, çölden geçenidir. Çalıştığım petrol şirketi buranın güneyinde kuyu açıyordu, bu nedenle buraları iyi bilirim. Evet, yolun zor olduğu doğru, ama biraz şans ve iyi bir arabayla Kahire'ye varabileceğimizi düşünüyorum." Haider başını salladı. "Çöl çok açık. Havadan görülebilirsin." Kleist ısrar etti. "Olabilir, ama unutulmaması gereke bir şey daha var. Senin İngilizcen hepimizden daha iyi. O nedenle bir kontrol noktasından geçebilme ihtimalin yüksek. Benim ve Doring'in böyle bir şans yok. Bu yüzden talihimi çöl yolunda denemeyi tercih ederim."

- Bu riski almak istediğinden emin misin?

- Dürüst ol. Sadece kızla çok daha fazla şansın olur. İki kişi bir çift, dört kişi ise kalabalık oluşturur.

- Kim bilir, belki de haklısın. Sen ne dersin, Doring? Kleist'ın dediklerine katılıyor musun?

- Her iki seçenekte de sorunla karşılaşabiliriz. Saygısızlık etmek istemem ama, Yüzbaşı Kleist'la birlikte gitmeyi tercih ederim.

- Tamam o halde. Ben ve Frâulein kıyı treniyle İskenderiye'ye, oradan da Kahire'ye gideceğiz. Haider, Ahmed'e döndü. anlaşılan, iki gruba ayrılacağız. O nedenle bir arabaya daha ihtiyacımız olacak.

Ahmed sevgili Fiatı'nı kaybetme düşüncesiyle üzgündü, içini çekti. "Siz benim kamyonumu alırsınız. Eğer soru soran olursa, çalındığını söylerim."

- Köyden araba kullanarak çıkarsak şüphe çekebiliriz dedi Kleist. Bizi deve yoluna kadar götürmen ve gideceğimiz yönü göstermen gerek.

- Buradan beş mil uzakta. Peki ben nasıl döneceğim?

- Yürüyerek, dedi Kleist.

Ahmed öneriyi fazla beğenmemekle birlikte, Almanlardan yakında kurtulacağını düşünerek sevindi.

- Ee? diye sordu Haider.
- Ne yapayım, mecburum galiba.

Kleist cipin anahtarlarını Haider'e uzattı. "Burada fazla yapacak bir şeyimiz yok. Ne kadar çok oyalanırsak, o kadar riske gireriz. O nedenle hemen gidelim, diyorum."

Haider, Doring'e döndü, "Ahmed'le git, cipteki eşyalarınızı al. Yolculuk için yeterli su bulmayı unutma." Ahmed ile Doring çıkınca Haider, Kleist'la baş başa kaldı. "Kahire'ye varırsanız, adamımızla nerede ve nasıl buluşacağınızı biliyorsunuz. Aramızdan biri yakalanırsa, operasyonu tehlikeye atacak bir şey söylemeyeceğiz. Schellenberg'in söylediklerini duydun: her şey bize bağlı. Yakalanana ya da ölene kadar göreve devam edeceğiz. Sana iyi şanslar."

- Sana da. Bunu söyleyeceğini hiç sanmazdım, Haider. Ama şansa çok ihtiyacımız olacak gibi. Haider istifini bozmadı. "Sen vicdansız hayvanın tekisin, Kleist."

Kleist sırıttı. "Gelecek sefer cehennemde karşılaşabiliriz. Ateşin hazır olmasına dikkat edeceğim."

Ahmed geri döndü. "Oğlum eşyalarınızın kamyona konmasına yardım ediyor" dedi Kleist'a. "Benimle gelirseniz size su ve yiyecek veririm." Haider sordu: "Randevuya gelmediğimizi Berlin'e bildirdin mi?"

Ahmed onayladı. "Havaalanından dönünce. Görünmediğinizi söyledim."

- Gitmeden önce bir mesaj daha gönder. Olanları anlat, fazla ayrıntı verme ve görevi tamamlamak içi elimizden geleni yaptığımızı bildir. Haider, Baedecker'i cebine soktu. Senin için sakıncası yoksa, bunu almak istiyorum. - Nasıl istersen.

O sırada mutfak kapısı ardına kadar açıldı ve üzgün suratıyla Rachel göründü. "Yukarı gelseniz iyi olur."

Otuz beşinci bölüm

11.10

İki cesedi gördüğünde, Weaver kusmak istedi. Sanson uçağa onun ardından girdi. “Aman Tanrım.” Weaver ilk şoku atlatıp cesetlerin yanında diz çöktü. “İkisi de daha soğumamış.”

Kabin karmakarışıktı, her yer kırık parça doluydu.

Sanson’la birlikte pilot kabinine girdiler.

Paraşüt tulumu giymiş yardımcı pilot hâlâ koltuğun bağlıydı. Suratından ölümün korkunçluğu okunuyordu. Yarasına sinekler konuyordu. Sanson ölünün elbiselerini aradı ve ceplerde birinde kimliğini boynundaki zincirde de künyesini buldu. “Bunlara göre, Amerikalı bir pilot teğmen.”

Weaver kâğıtları inceledi. Gerçeğe benziyorlardı. Pilot koltuğunun altından başlayan kan izinin dışarıya kadar uzandığını gördü. “İçlerinden biri ağır yaralanmış.”

Dışarı, güneşe çıktılar. Teğmen ve şoför cipten inip yanlarına geldi. “Her şey yolunda mı, efendim?” Sanson başparmağıyla arkasındaki enkazı gösterdi.

“Gidin, bakın.”

Birkaç dakika sonra yeniden göründüklerinde teğmen ciddî bir sesle konuştu. “Kabindeki iki kişi bizden olabilir, efendim. İngiliz ordusuna ait iç çamaşırı giymişler.”

Sanson acıyla cevap verdi. “Farkındayım, çevreyi bir dolaşın, belki bir şeyler bulursunuz.” - Baş üstüne.

Teğmen enkazın çevresini araştırırken, Sanson bir sigara yaktı. “Bu çocukları her kim vurmuşsa, soğukkanlı bir katil olmalı.” Sesi nefretten kalınlaşmıştı. “Şüphe yok, karşımızdakiler Alman ajanları. Yardımcı pilotun evrakı düzenli olabilir, çok iyi taklit edilmiş belgeler olduğuna bahse girerim. Orada durup bekleme, Weaver. Sen de etrafa bir bak.” Sanson kumlara bir tekme savurdu. Weaver daha önce gördüğü lastik izlerine bakmaya gitti. Enkaza doğru ilerlemiş olan tek bir araba tarafından bırakıldıkları anlaşılıyordu. İnce ve kuru kum, ayak izlerinin silinmesine neden olmuştu. Sanson yanına yaklaştığında, Weaver ona lastik izlerini gösterdi.

- Neler olduğunu tahmin edeyim. İçerdeki iki adam enkazı görüp yaklaştılar. Vuruldular, üniformaları ve arabaları çalındı. Sanson onayladı.

“Bu da en az iki, muhtemelen daha fazla kişiyle uğraştığımız anlamına gelir. Biri de yaralı, görünüşe göre pilot olanı.”

Teğmeni yanına çağırdı, hep birlikte haritayı incelediler. “Yirmi millik bir alan içinde pek köy yok” dedi teğmen, “en fazla on on iki tane.”

- Bunlardan hiçbirinde hastane ya da doktor var mı?

- En yakın hastane İskenderiye’de. Bunun yanı sıra Amiriya’da askeri bir üs ve bildiğim kadarıyla bir doktor var. Herhalde köylerden birinde köylülere bakan bir doktor vardır.

- Amiriya buradan ne kadar uzakta?

- Yaklaşık yirmi mil, belki de daha az.

- Telsizle arayın ve durumu anlatın. Son saatlerde kimse orada tedavi olmak istemiş mi, öğrenin. Bölgedeki köyleri kontrol etmek için mümkün olduğu kadar çok adama ihtiyacımız olduğunu söyleyin. Doktor ya da tıbbî bilgi sahibi birinin bu sabah bir yaralıya, özellikle de üniformalı bir yaralıya bakmak için çağırılıp çağırılmadığını öğrenmek istiyorum. Daha sonra Genel Karargâh’ı arayın. İskenderiye’ye giden bütün yollar üzerinde kontrol noktaları istiyorum. İçinde yaralı bir yolcu bulunan çalınmış bir araba, muhtemelen askerî servis aracı ya da cip arıyoruz. Diğerlerinin sayısını bilmiyoruz, ama en az iki kişi olmalılar ve muhtemelen çalıntı üniforma giyiyorlar. Düşman ajanı olmalarından kuşkulanıyoruz, hepsi de silahlı ve çok tehlikeli.

- Baş üstüne, efendim.

- Bölgede kaybolan devriye ya da askerî personel var mı, öğrenmeye çalışın. Teğmen cipe koştu.

Sanson Weaver’a döndü. “Biz de en yakandaki köylerden başlarız. Böyle bir arazide, saklanacak pek fazla yer bulamazlar. Onları kısa zamanda bulmamız gerekir. Eğer İskenderiye’ye vardılarsa, işimiz zorlaşacaktır. İskenderiye Genel Karargâhı‘ndaki subayın adı neydi?”

- Yüzbaşı Myers.

- İçimizden birinin oraya giderek, aramayı İskenderiye’den yürütmesi daha doğru olur. Bakarsın burada hiç şansımız kalmaz. Enkazı gösterdi. İçerisine bir kez daha bakalım, belki gözümüzden kaçan bir şey vardır.

Tekrar uçağa girdiler. Bu sefer Weaver, uçağın ilk yardım çantasının yerinde bulunmadığını, pilot koltuğunun altında bir kan gölü oluştuğunu ve dümen pedallarından birinin kırılmış olduğunu fark etti. Arka kabine geri döndüğünde, yere atılmış kanlı ve buruşuk beyaz bir eşarp gördü. Yerden

aldığında pamuklu kumaşın kan lekeleriyle ıslanmış olduğunu anladı. Sanson yanına yaklaştı. “Bir şey mi buldun, Weaver?” Eşarbı gösterdi.

09.45

Odaya girdiklerinde, Haider çarşafların kıpkızıl olduğunu ve Falconi’nin başında duran yaşlı kadının yaralı bacaktaki kanamayı durdurmaya çalıştığını, ama hiç de başarılı olmadığını gördü. Kadın ne yapacağını bilmez haldeydi.

- Burada neler oluyor? diye sordu.

- Ne yaptığını bilmiyor, dedi Rachel, kanamayı daha da artırdı, şimdi durduramıyor. Haider kadına Arapça bağırdı. “Çık buradan.” Yaşlı kadın itiraz etti. “Benim hatam değil.” Parmağıyla Rachel’i gösterdi. “Beni dinlemedi. Adam ölürse, suç onun.” Ahmed, “Sizi uyarmıştım” dedi, “ihtiyar cadı artık bunadı. Onun hatası olduğundan eminim.” Parmağını karısına uzattı. “Bu Allah’ın belasını aşağı indir.” Falconi o sırada kendine gelir gibi oldu, gözlerini kocaman açtı, alnı terden sırılsıklam, inledi. Haider, Falconi’nin bacağındaki atardamarın kesildiğini ve çok kan kaybettiğini dehşetle gördü.

- Bana bir havlu. Çabuk!

Rachel havluyu uzatıp Falconi’nin nabzına uzandı. Haider havluyu bu kez dizin üzerinde sımsıkı bağladı. Kan daha yavaş akmaya başladı. “Doktoru getirsen iyi olur” dedi Ahmed’e. “Sonuçlarını sonra düşünürüz.”

- Ama arkadaşlarının bana…

- Git, hemen, şimdi!

- Jack!

Haider döndü, Rachel’in Falconi’nin bileğini bıraktığını, İtalyan’ın başının yana devrildiğini gördü. “Maalesef artık çok geç. Öldü.”

10.20

Aşağıda, mutfakta yalnızdılar. Haider hafifçe titreyen elleriyle bir sigara yaktı. “Vito iyi bir adamdı. Tanıdıklarımın içinde en iyisi.”

- Sen iyi misin?

Başını salladı, sesi acı doluydu. “Bu savaş, insan kaybından başka bir şey değil. Ölümden sonra başka bir ölüm. Peki, ne için?”

- Çok üzgünüm. Kadının dediklerini yapmaya çalıştım. Bence ne yaptığını bilmiyordu.

- Seni suçlamıyorum. Elinden geleni yaptığından eminim. Planlarındaki değişikliği anlattı. Seninle birlikte İskenderiye'ye gitmeye çalışacağız. Tek ümidim, onlardan bir adım önde olmamız ve aramaların henüz başlamamış olması.

Ahmed, arkasında Kleist ve Doring'le birlikte mutfağa girdi. "İhtiyar cadı defolup gitti, kendinden başka hemen herkesi suçluyor. O kadar sinirlendi ki, bahse girerim köyün yarısı neler olduğunu duymuştur."

- İtalyan'ın ölmesi belki de en iyi çareydi, dedi Kleist, şimdi işler biraz daha kolaylaştı. Haider ona öfkeyle baktı, cevap vermedi ve Ahmed'e döndü. "Mesajı gönderdin mi?"

- Biraz önce. Ancak gündüzleri mesajın gücüne hiç güven olmuyor. Berlin'in mesajı aldığını umuyorum.

- Emin olmak için döndükten sonra, gece yeniden mesaj geç. Arkadaşımın cesedi ne olacak?

- Giderken onu çöle gömebiliriz.

Haider, Kleist'a döndü. "Mümkün olduğunca iyi gömün. Onu akbabalara bırakma, anlaşıldı mı?" Sigarasını söndürdü. "Gitsek iyi olacak." Yukarı çıkıp Falconi'nin cesedini aldılar, kirli battaniyelere sarıp Ahmed'in arka avluda duran kamyonunun arkasına yerleştirdiler. Hazır olduklarında Mafuz, avlunun kapısını açtı, Haider ve Rachel cipe bindi.

Ahmed, yanında Kleist ve Doring, Fiat'ın direksiyonuna geçti, camdan sarkarak Haider'e seslendi: "Allah yardımcınız olsun, dostlarım." Haider elini kaldırdı, cipi çalıştırdı ve kapıdan dışarı çıktı.

Ahmed onların toz bulutu içinde kaybolmalarını bekledi, camdan dışarı tükürüp kendi kendine "Hepiniz ahmaksınız" diye düşündü, "hiçbirinizin en ufak bir kurtuluş şansı yok." Kleist dirseğini Arap'ın kaburgalarına gömdü. "Eee, daha ne bekliyoruz? Haydi!" Ahmed, Fiat'ı çalıştırıp avludan çıktı.

Otuz altıncı bölüm

Berchtesgaden, 21 Kasım, 16.30

Aynı gün öğleden sonra, yaklaşık 2.000 mil uzakta Avusturya Alpleri'nin nefis ormanlarının derinliklerinde, Hitler'in ünlü dağ sığınağı Kartal Yuvası'nda heyecanlı bir toplantı yapılıyordu. Toplantıya Wehrmacht'tan altı mareşal, Kriegsmarine'den iki amiral ve Luftwaffe Komutanı Hermann Goering katılıyordu. Hepsi bu toplantı içi özel olarak Berlin'den gelmiş, kötü haber verme mecburiyetiyle baş başa kalmışlardı.

Bu gibi toplantılar için kullanılan geniş ve ahşap kaplamalı salondaydılar. Dışarıdaki Tirol manzarası nefes kesiciydi, parlak gökyüzü nefis bir sonbahar gününü aydınlatıyordu. Ne var ki, toplantıya katılanların akılları manzaranın çok uzağındaydı.

Batıdaki Alman ordularının Başkomutanı Mareşal Gerd ve Rundstedt konuşmaya başlamış, Wehrmacht raporlarını verirken Hitler'in yüzüne bakmaktan kaçınmıştı.

- Ana hatları özetlemek gerekirse, ordularımız doğu cephesinde, özellikle Dinyeper Nehri'nin batısında ve Roma'nın güneyinde şiddetli bir geciktirme savaşı veriyorlar. Elindeki çubukla geniş masanın üzerine yayılmış haritada bir nokta gösterdi. Fransa, Norveç ve Balkanlar'daki partizan faaliyetlerin giderek daha çok sorun yarattığını söylemek zorundayım. Masanın öbür tarafına, memnuniyetsizliğini bir maske gibi taşıyan Hitler'e baktı. Tabiî bütün bu zorlukların üstesinden gelebiliriz, Mein Führer, diye hızla ekledi. Ama bütün bunlar insan gücü ve malzemeye bağlı. Müttefikler her gün artan bir düzenle ikmal yollarımızı havadan ve denizden kesmeyi sürdürüyorlar. Elimizdeki malzeme son sınıra dayandı.

- Geciktirme savaşı derken, geri çekilme demek istiyorsun. Ordularımız geri çekiliyorlar. Von Rundstedt, Hitler'in suçlayıcı bakışlarını gördü ve endişelendi. "Evet… öyle, Mein Führer, ama… " Hitler onu susturmak için elini kaldırdı ve Kriegsmarine amirallerine bakarak suçladı. "Dört ayda altmış Uboot kaybettik. Bu bir rekor olmalı, değil mi?" Amirallerden biri korkarak cevap verdi: "Mein Führer, bütün bunlar insan gücü ve malzemeye bağlı.

Amerikalılar savaşa girdiğinden beri düşman sayıca üstün hale geldi. Tersanelerde onarıma alınan gemilerimiz bile bombalanıyor." Hitler, kollarını kavuşturmuş, yüzü maske gibi dururken Goering'e döndü. "Peki hava mareşali bütün bunlara ne diyor? O böbürlendiği cüretli İngiltere

akınları nerede? Almanya'nın çevresindeki göklerde vaat ettiği çelik halkaya ne oldu? Yoksa Luftwaffe bu günlerde uçmaya bile üşeniyor mu?" Şişman vücudu ve beyaz üniformasıyla gülünç görünen Goering boğazını temizledi. "Elimizden geleni yapıyoruz, Mein Führer, ama amiral haklı. Düşman kuvvetleri bizden sayıca çok üstün. Kaynaklarımız o kadar azaldı ki, göklere hâkim olmamız imkânsız." Elinden geldiğince iyimser görünmeye çalıştı. "Yakında yeni VI roketlerimiz ve jet motorlu uçaklarımız olacak, onlar sayesinde üstünlüğü tekrar ele geçireceğiz." Hitler alaycı bir sesle cevap verdi. "Şu anda şimdiki zamanla ilgileniyoruz, altı ay sonrasıyla değil." Goering'in söylediklerini aşağılayıcı bir el hareketiyle kenara süpürür gibi yaptı. "Mazeret, hep mazeret. Elinizden geleni yaptığınızı söylüyorsunuz, ama elinizden gelen en iyisi değil." Tükürür gibi konuştukça isterik sesi yükselmeye başladı. "Ahmaklar! Bu kadar beceriksizliği gördükten sonra, Müttefikler batıda bir çıkarma gerçekleştirirse neye güveneceğiz? Buraya bir daha geldiğinizde, sizden mazeret duymak istemiyorum, çözüm istiyorum. Yeterince açık mı? Şimdi gidin! Hepiniz!"

Hakarete uğramış yüksek subaylar odadan çıkarken Hitler sinirle deri koltuklardan birine çöktü. Birkaç saniye sonra yaveri içeri girip selam verdi.

- Reichsführer Himmler ve General Schellenberg acil bir konuda sizinle görüşmek istiyorlar, Mein Führer.

Hitler'in yüzü öfkeden kül rengine dönmüştü. "Eminim onlar da kötü haber getiriyorlar." Ayağa kalktı, dudaklarındaki tükürükleri sildi. "Peki, gönder." Arkasında Schellenberg, Himmler içeri girdi. Her ikisi de Nazi selamı verdi, Hitler oturmalarını işaret etti. Schellenberg'e döndü. "Şu sırıtmana bir türlü engel olamıyorsun, Walter" dedi. "Bana iyi haber mi, yoksa kötü haber mi getirdiğini anlayamıyorum."

- Çok kötü bir alışkanlık, Mein Führer. Schellenberg'in gülümsemesi daha da yayıldı. Ama hanımların hoşuna gidiyor.

Hitler şakaya gülmedi, Himmler'e döndüğünde hâlâ gergindi.

- Evet, görüşmek istediğiniz konu nedir?

- Mein Führer, Sfenks Operasyonu'yla ilgili haberlerimiz var. Hitler tepesinde dolaşan kara bulutları bir süre için unuttu, yüzü aydınlandı. "Bütün bu karanlıkların içinde tek ümidimiz. Peki, bir müjde mi getiriyorsunuz, yoksa siz de generallerim gibi sadece kötü haber

taşıyanlardan mısınız? Sizi uyarıyorum, kötü haber dinleyecek durumda değilim.”

Himmler burnunun üzerindeki gözlüğün yerini değiştirdi. “Ajanlarımızı taşıyan uçak bu sabah erkenden bir Müttefikler avcı uçağının saldırısına uğradı, daha sonra Mısır toprakları üzerinde düştü.”

Hitler’in yüzü karardı, ama Himmler hemen devam etti:

- Ancak, bu haberi getirmek için Berlin’den ayrılacağımız sırada Ebu Sammar’daki ajanımızdan yeni bir haber aldık. anlaşılan uçuş mürettebatı ölmüş, ama Haider ve diğerleri yara almadan hayatta kalmışlar ve temas kurmayı başarmışlar.

Hitler birdenbire ayağa kalkıp odayı öfkeyle arşınlamaya koyuldu. “Felaket, hep felaket! Felaketlerin sonu gelmeyecek mi?”

- Belki de tam felaket değil Mein Fûhrer, diye araya girdi Himmler. Haider’in planı uygulamaya kararlı olduğu anlaşılıyor.

Hitler ona döndü. “Peki, ya Müttefikler? Onlar sersem değil. Neler olduğunu öğrendikleri anda, adamları yakalamak için ellerinden geleni yapacaklardır.”

- Öyle de olsa, Himmler görüşünde ısrar etti, bizim gerçek amacımızı kesinlikle biliyor olmaları gerekir ki, bu da oldukça düşük bir ihtimal. Amerikan malı bir Dakota kullandık, bu da işleri bir süre daha karıştıracaktır. Ayrıca Müttefiklerin ara sıra kendi uçaklarını da düşürdükleri bilinen bir gerçek. Üstelik, Haider’in planı uygulamaya karar vermesi, Kahire’ye varma şansı olduğuna inandığını gösterir.

Hitler içini çekti, manzaralı pencereye yöneldi. “Bütün bunlar iyiye alamet değil ve hoşuma da gitmiyor. Canaris’e haber verdiniz mi?”

- Uçağın düştüğünü biliyor ama, son gelişmelerden henüz haberi yok. Berlin’e döndüğümüzde Walter onunla temasa geçecek. Hitler’in yüzü kızgındı. “O adamdan hoşlanmıyorum. Arkamdan savaşın kaybedildiği ve benim delirdiğime dair söylentiler yaydığına eminim. Eğer gerçekten de öyleyse, bunun hesabını ağır ödeyecek.” Daha sonra Schellenberg’e döndü. “Yine de onun adamı Haider’in becerikli biri olduğu anlaşılıyor.”

- Abwehr’in en iyi adamlarından biri ve amacımız için biçilmiş kaftan. İstediklerimizi gerçekleştirebilecek bir tek kişi varsa, o da Haider’dır.

- Peki, ya o Yahudi’den, Roosevelt’ten ne haber?

- Büyük ihtimalle Kahire’ye yirmi dört saat içinde varmış olacaklar. Oran’daki ajanımız, Iowa’nin dün sabah saat yedide Cezayir kıyılarından ayrıldığını bildirdi.

- Buna rağmen Uboot'larımız şu gemiyi batırmayı başaramadılar, dedi Hitler ümitsiz bir ifadeyle. Himmler başarısızlık haberini bir gece önce almıştı. "Kurt sürülerimiz Iowa'nin yolunu kesmeye birkaç kez çalıştılar, Mein Führer, ama konvoy o kadar iyi silahlanmış ve o kadar sık rota değiştirdi ki, gemiye yaklaşma imkânı bulamadılar." Hitler uzunca bir süre geniş pencerenin önünde durdu; elleri arkasında, uzaktaki dağları seyrederken, durumu tartarcasına ayaklarının üzerinde yaylanıyordu. Neden sonra Himmler'e döndü.

- Demek ki Sfenks tek umudumuz olarak devam ediyor.

- En iyi şartlarda bile böyle bir operasyonun büyük güçlüklerle karşılaşması beklenir. Şu ana kadar karşılaştığımız sorunların işimizi kolaylaştırdığı söylenemez. Yine de Haider'in görevini başarma şansının yarı yarıya olduğunu düşünüyorum. Hitler yumruğunu avucunun içine vururken sesi çığlığa dönüştü: "Yarı yarıya benim için yeterli değil. Eğer Müttefikler çıkarmaya karar verirse, savaşı kaybederiz. Roosevelt'in ölümü Almanya'ya en çok ihtiyacı olan şeyi, yani zamanı verir. Böylece sanayimize tam bir yıl kazandırmış oluruz. Bir yıl sonra da savaşı kazanırız. Bu nedenle, operasyon başarısız olamaz.

Bu andan itibaren sürekli rapor istiyorum. Sfenks Operasyonuyla ilgili her gelişme, zaman geçirmeden bana bildirilecek."

Schellenberg sakin bir sesle araya girdi. "Mein Führer, Haider bizi hayal kırıklığına uğratsa da, elimizde bir koz daha olduğunu hatırlatmak isterim."

Hitler dudaklarını sildi ve bilgiçce Schellenberg' baktı. "Senin yerinde olsam o kozun işe yaraması içi Tanrı'ya dua ederdim. Gidebilirsiniz."

El Hawartye, İskenderiye'nin yirmi mil batısı, 11.25

Haider cipi beyaz badanalı istasyon binasının önünde durdurdu. Çöl üzerinde tamamladıkları elli dakikalık yolculuk süresince kontrol noktasına yakalanmamışlar, köy girerken de kimsenin dikkatini çekmemişlerdi. Çevrelerindeki manzara sonsuz bir düzlüktü, çöl üç yanı da sarmaktaydı. Uzakta, Akdeniz'in açık mavi suları görülüyordu. Köy, Ebu Sammar'da daha büyük ve daha hareketli görünmesine karşın, kötü kaplanmış sokakları, harap ve dökük iki oteliyle terk edilmiş bir kent görüntüsündeydi. Köye girdiklerinde, meydanda kalabalık bir deve pazarı kurulmuş olduğunu gördüler. İstasyon sakin gibiydi, ama Haider yaklaşırken biraz ileride durmuş askeri polis arabasını gördü. "Pek iyiye alamet değil. Gidip bir bakayım, sen burada bekle."

- Seninle gelemez miyim?
- Gelmesen iyi olur, bakarsın başım belaya girer. Üstelik tek başına dolaşan bir subay fazla dikkat çekmez. Koluna güzel bir kadın takmış bir subaysa göze batar. Gülümsedi, şoför koltuğundan indi, kemerindeki tabanca kılıfının yerini düzeltti. Fazla endişeli görünmemeye çalış. Eğer soru soran olursa, erkek arkadaşının içeride olduğunu söyle. İstasyonun içi kalabalık ve hareketliydi. Peronda bekleyenlerin çoğu, cellabe giymiş Araplar olmasına karşın Haider bir kenarda bekleyen, kırmızı şapkaları ve beyaz parlak tozluklarıyla iki İngiliz askerî inzibatı gördü. Onbaşı olanının elinde bir Sten makineli tüfek vardı. Yanındaki çavuş bilet kuyruğunda bekleyenleri yüzünü inceliyordu. Haider duvara asılı tarifeyi inceliyormuş gibi yaptı ama, kısa süre geçmeden çavuş yanına yaklaşıp selam verdi. “Günaydın efendim. Acaba yolculuğa mı çıkıyorsunuz?” Haider kaşlarını çattı, selama karşılık verdi ve soylu İngiliz aksanını mükemmel bir şekilde taklit ederek soruyu cevapladı: “Çavuş, mesele nedir?” Çavuş, Haider’i tepeden tırnağa gözden geçirdi, bir açıklama yapıp yapmamakta tereddüt ediyordu. “Çavuş, sana bir soru sordum.” Çavuş cevap vermek zorunda kaldı. “Buradan az ötede bir olay oldu da, efendim. İki İngiliz subayı düşman ajanlarınca öldürüldü.”
- Aman Tanrım! Haider diğer askerin bir Arap çiftin kâğıtlarını kontrol ettiğini ama bir gözünün de kendisinde olduğunu gördü. Çavuş ısrar etti. “Sorumu tekrar etmek zorundayım, efendim. Yolculuğa mı çıkıyorsunuz?” Haider başını salladı. “Hayır. Birini karşılamaya geldim. Anlaşılan saatleri karıştırmışım. Bir sonraki trenle gelecek demek.”
- Özür dilerim, efendim. Yine de kâğıtlarınızı görmem gerekiyor.
- Tabiî, anlıyorum. Haider ellerini ceplerine soktu. Kimliğini arar gibi yapıyor, gerçekteyse, zor durumda kalırsa çavuş ve onbaşıyı vurup vuramayacağını hesaplıyordu. Öldürülen subayların adını biliyor musun? Belki tanıdığım kişilerdir.
- Daha kim oldukları bilinmiyor? Yakında öğreneceğiz, efendim. Haider kimliğini verdi, çavuş doğru dürüst inceleme fırsatı bulamadan da elini uzattı. Çavuş kimliği geri vermeye niyetli değildi. Başını kaldırıp Haider’in yüzüne baktı. “Yüzbaşı Jameson değil mi, efendim?”
- Evet, tabiî.
- Kimliğinizle ilgili bir sorun var da.

Haider yüreğinin çarpıntısını duydu. “Nasıl bir sorun?”

- Geçerlilik süresi bir hafta önce bitmiş. Çavuş bir açıklama bekler gibi bakıyordu.

Haider kimliğini hızla geri aldı ve inceledi. “Haklısın, maalesef haklısın. Unutmuş olmalıyım, Söylenecek başka ne var?”

- Hangi birliğe bağlı olduğunuzu sorabilir miyim, efendim?

- Amiriya. Haider kızıyormuş gibi davrandı. Bak, bütün bunlar gerekli mi? Görevini yapmaya çalıştığını görüyorum, kimliğimin geçerliliği de biraz geçmiş, ama Tanrı aşkına, benim İngiliz olduğumu, düşman ajanına benzemediğimi anlamış olman gerekir. Aklına yapacak başka bir şey gelmiyorsa, Amiriya’ya bir telefon et. Üs komutanını iste. Eğer bizim ihtiyarın kızgın olmadığı bir anını yakalarsan, benim adıma garanti vermesini isteyebilirsin. Hadi Çavuş, ben burada onbaşıyla beklerim.

Çavuş, tereddüt içinde dudaklarını ısırdı. Açık yüreklilikle yapılan teklif ona inandırıcı gelmişti. “Gerekli değil, efendim. Sizin yerinizde olsam şu kimlik işini mümkün olduğunca çabuk hallederdim.”

- Haklısın, ne kadar da dikkatsizim. Haider kimliğini tekrar cebine koydu. Bizimkilerin öldürülmüş olması kötü. Almanları buradan attıktan sonra kendinizi güvende sanıyorsunuz ama anlaşılan pek de emniyette değiliz. Bu oldukça ciddî.

- Yakaladığımızda onların durumu çok daha ciddî olacak, efendim.

- Haklısın. Haider saatine bakıp iç geçirdi. Doğru trenin gelmesini beklemekten başka yapacak bir şey yok. Sana iyi şanslar, Çavuş.

- Onları bulacağımızdan eminim, efendim. Durumu on dakika önce, köydeyken öğrendik. İskenderiye’ye giden bütün yollara kontrol noktaları yerleştiriliyor. Kaçmak için en ufak bir şansları yok. Haider, içinde büyük bir umutsuzlukla, istasyondan çıktı, cipte Rachel’in yanına oturdu. Kepini çıkarıp alnındaki teri sildi. Rachel sordu: “Bir sorun mu var?”

- Öyle denebilir. Bizi aradıkları kesin. Olanları anlattı, uzanıp kızın eline dokundu. Her şey karmakarışık. Yâlnız başına talihini denemene izin versem bile, başın dertte olacak.

- Yakalanırsam bana karşı Nazik muamele edeceklerini düşünecek kadar saf değilim. O yüzden senin yanında kalmayı tercih ederim. İskenderiye’ye gitmek için başka bir yol olmadığından emin misin?

- Başka bir yol göremiyorum. Yolda kuracakları kontrol noktalarının işi ciddî tutacaklarından eminim. Ne tarafa dönersek dönelim, kapana kısılmış fareler gibiyiz. Kuzeyde denizi gösterdi. Kıyıya gidip bir yerden bir tekne çalmaya çalışabiliriz ama yaptığımız anlaşılana kadar da pek uzağa

gidebileceğimizi sanmam. Üstelik askerler yerimizi bulunca, suyun üstünde harika bir hedef oluruz.

- Bu trene binmenin bir yolu olmalı. Burada beklemeye devam etmekle yakalanma riskini artırıyor olmalıyız.

- Ciple treni izleyip hareket halindeyken atlamanın dışında başka bir çare yok gibi. Haider başını salladı. Başka bir yol düşünemiyorum. Turnikenin önünde bekleyen askerleri oradan bir uzaklaştırabilsek.

- Onlara istasyonda ne aradığını söyledin? Haider olanları anlattı. O sırada trenin düdüğünü duydular. Rayların ucunda havaya yükselen beyaz dumanı gördüler. Trenin istasyona girmesine dakikalar vardı. “Bir teklifin mi var?” Rachel askerî polis cipine baktı. “Bir fikrim var. Bilmem işe yarar mı?”

Otuz yedinci bölüm

Rachel İngiliz askerini istasyona girer girmez gördü. Çavuş yanına geldi. “Özür dilerim, Bayan. Yolcu musunuz?”

- Evet, neden?

- Nereye gidiyorsunuz, Bayan?

- İskenderiye

- Kâğıtlarınızı görebilir miyim?

Rachel çantasını arar gibi yaptı. “Özür dilerim, kâğıtlarımı yanıma almamışım. Bu sabah o kadar aceleyle fırladım ki, kâğıtlarımı unutmuş olmalıyım.”

- İngiliz misiniz?

- Güney Afrikalı. Onbaşı Nazikçe sordu. “Burada ne yaptığınızı öğrenebilir İyim?”

- Bir arkadaşımla buluşmak için bir önceki trenle gelmiş, ama arkadaşımı göremedim.

- Arkadaşınız kim?

Rachel kaşlarını çattı. “Bakın, bu kadarı da fazla. Bütün unları neden soruyorsunuz?”

- Özür dilerim ama, sizi ilgilendirmez, Bayan.

- İlgilendirir, çünkü yolumu kesiyorsunuz. Rachel’in sesi öfkeliydi. Turnikenin yanında dikilen onbaşıya baktı. Birini arıyorsunuz, değil mi?

Çavuşun kaşları kalktı. “Bunu neden sordunuz?”

- Babam albaydır, Kahire’de. Askerlerle bir arada yaşadıkça birçok şeyi anlamayı öğreniyorsunuz. Bazen o kadar gergin oluyorlar ki… Kimi ya da neyi arıyorsunuz?

- Bunlar gizli şeyler, Bayan. Bu arada kimliğinizi belirlemem gerekiyor. Yoksa trene binmenize izin veremem.

- Size maalesef pek yardımcı olamayacağım. İsterseniz Kahire’yi, babamı arayalım. Buraya erkek arkadaşımla buluşmaya geldim, ama anlaşılan atlatıldım. Adı Yüzbaşı Jameson, buralarda Amiriya’da. Acaba telsizle kampı arayıp nerede olduğunu sorabilir misiniz? Eğer oradaysa, eminim, beni tanıdığını söyleyecektir.

- Jameson mu dediniz? Onbaşı kaşlarını çattı. Daha birkaç dakika önce buradaydı. Trenleri karıştırdığını sanıyordu. Birazdan döneceğini söyledi.

- Sahi mi? Rachel rahatlamış gözüktü. Tanrı‘ya şükürler olsun. Yoksa buralara kadar boşuna gelmiş olacaktım. Turnikenin öte tarafında yolcular

bagajlarını perona doğru taşıyorlardı. Uzaktan demir tekerleklerin rayların üzerindeki gürültüsü duyuldu. Rachel çavuşa döndü. “Bakın, belki bunu söylememem gerekir ama, bana o kadar yardımcı oldunuz ki. Dışarıda duran araba sizin mi?”

- Neden sordunuz?

- Birkaç dakika önce, çok tuhaf davranan iki kişi gördüm. İstasyona kadar bir ciple geldiler, sizinkini gördüklerinde sanki paniğe kapıldılar. Cipten inip orada park edilmiş askerî bir servis aracına bindiler ve uzaklaştılar. Hareketleri çok şüphe çekiciydi. Çavuşun yüzü karardı. “Neye benziyorlardı?”

- Her şey o kadar çabuk oldu ki, bakmaya fırsat bulamadım. Ama birinin subay elbisesi giymiş olduğunu gördüm, diğeri sivildi. Tek hatırladığım bu. Çavuş tabancasını çekti. Onun arkasında, peronun önünde madenî gıcırtılar ve bir duman bulutu içinde yavaşlayan eski model bir lokomotifin çektiği tren gözüküyordu. “Ne tarafa gittiklerini gördünüz mü?”

- Köyün dışına, doğuya doğru. Bütün bunları size söylememe kızmadınız, değil mi?

- Tam tersine Bayan, bize büyük yardımınız dokundu. Onbaşıya döndü. Galiba bir şeyler bulduk, Charlie.

Hemen cipe atlayalım. Onbaşı çıkışa doğru koşmaya başlarken, çavuş şapkasının kenarına dokundu. Teşekkür ederim, Bayan, çok teşekkür ederim. Haider bir dakika kadar sonra turnikenin yanındaydı. Rachel bilet aldı, ve birlikte trene bindiler. Vagonlar eski ve pisti, ter ve is kokuyordu; çoğu kalabalık ve gürültülü köylü aileleriyle doluydu. Üst raflar İskenderiye pazarlarına götürülen ürün çuvalları, sepetler ve bin bir çeşit yük altında bel verecek gibiydi. Oturmak için boş bir kompartıman bulana kadar, trenin sonuna yürümek zorunda kaldılar; tren harekete geçerken Haider kendini tahta sıranın üzerine attı.

- Ucuz kurtulduk. Başaracağımıza inanmıyordum. Rachel’e keyifsizce gülümsedi. Bir engeli aştık. Bakalım önümüzde daha neler var? Şimdiye kadar askerler neye benzediğimizi bilmiyorlardı. Ama şu ikisi aldatıldıklarını anlayınca işler değişecektir.

- İskenderiye’ye varmamız ne kadar sürer?

- Hiçbir sorunla karşılaşmazsak, yarım saat. Dua edelim de o iki adam bir süre daha meşgul olsun.

- Peki ya Ramleh İstasyonu'na indiğimizde kimlik soran polislerle karşılaşırsak?

- Bunu düşünmedim değil. O nedenle Ramleh'ten önce trenden iner, kente gitmek için tramvaya ya da taksiye bineriz. Ahmed'in söylediklerine bakılırsa, saat 14.15'te Kahire'ye bir tren var. Bu da bize istasyonu gözlemek ve polis olup olmadığını anlamak için yeterince zaman bırakıyor.

- Peki ya polis varsa?

- Bırak da bunu İskenderiye'ye vardıktan sonra düşünelim. Bu arada bu üniformadan kurtulmam gerek. Sen de elbiselerini değiştirirsen iyi olur. Çavuşa kâğıtlarını göstermek zorunda kaldı mı?

- Hayır.

- Güzel. Hiç olmazsa kimin peşinde olduklarını bilmiyorlar. Çantanda makyaj malzemesi var mı?

- Az bir şey var.

- Elinden geldiğince görünüşünü değiştirmeye çalış. Bu arada, seni tebrik etmem gerekiyor. O adamı kandırabilme pek kolay olmamalı. O askerler ciplerinde bir roket varmış gibi gittiler.

- O cesareti nereden buldum, ben de şaşıyorum.

- Anlaması zor değil, başarılı olmasaydın, neler olurdu, onu düşün.

Otuz sekizinci bölüm

Kahire, 21 Kasım, 13.30

Telefon çaldığında, Harvey Deacon çalışma masasındaydı. Ahizeyi endişeyle kaldırdı. “Deacon” dedi. Dinledi, karşısındakine teşekkür etti. “Yardımlarına müteşekkirim, Ömer. Kimseye bir şey söylemeyeceğini biliyorum. Daha başka şeyler de öğrenirsen, beni derhal ara.” Telefonu kapadı, başını sıkıntıyla sallarken mendiliyle alnını sildi, lumbozlardan birine yanaştı. Sinirlerini yatıştırmak için bir puro yakarken, ellerinin titrediğini fark etti. Beklediği insanlar sekiz saat önce inmiş ve Kahire’ye varmış olmalıydı.

Yakasında taze bir gül, başında Panama şapkasıyla sabah istasyonun karşısındaki Firavun’un Bahçesi kahvesine gitmiş, İskenderiye’den gelen treni beklemişti. Dışarıda terasta oturmuş Egyptian Gazette’i okuyup kahve içmişti ama beklediği adamlar görünmemişti. Üç saat kadar sonra, ikinci trenin varış saatine yakın, kahveye tekrar dönmüş, yine sonuç alamamıştı. Bir sonraki tren saat dörtten önce gelmiyordu, Deacon kulübe dönmeye karar vermişti. Midesinin asabiyetten kasıldığını hissediyordu. Odayı arşınladıkça endişesi arttı. Bir yerlerde korkunç bir yanlışlık yapılmıştı. Şimdi, yanlışlığın ne olduğunu biliyor, bu da sinirlerinin daha da gerilmesine neden oluyordu. Bütün ümitlerinin yok olduğu bir anda, Mısır Kraliyet Hava Kuvvetleri Genel Karargâhı‘nı aramış, Yüzbaşı Ömer Ranman’ı istemişti. Yüzbaşının bütün gerekli yerlerde, poliste ve orduda tanıdıkları vardı ve on dakika sonra aradığında jetonla çalışan bir telefon kabinini tercih etmişti. Yarım saat sonraki ikinci telefon konuşmasıysa, Deacon’un korktuğunu başına getirmeye yetmişti. Hem askerler, hem de polis, uçakları İskenderiye’nin hemen güneyinde çöle çakılan, biri kadın biri erkek iki Alman ajanının peşindeydi. Kısa süre sonra, bütün ülke yoğun arama çalışmalarına sahne olacaktı.

Ömer “İskenderiye’yi bir mezar gibi sıkı kapatıyorlar” demişti, “tek öğrenebildiğim bu, dostum. Ama anladığım kadarıyla, işler ciddî.” Deacon’un öteki iki Almanın nerede olduğu konusunda, en ufak bir fikri yoktu. Bunu soruşturma imkânına da sahip değildi. Duydukları, en çok korktuğu şeylerin gerçekleştiğinin kanıtıydı. Daha başından beri Berlin’in bu operasyonu biraz aceleye getirdiği kanısındaydı. Şimdiyse her şey karmakarışık olmuştu. Ömer bir kadınla bir erkek demişti. Deacon’un bildiği, dört kişi olduklarıydı; bir kadın ve üç erkek. Öteki ikisine ne

olmuştu? Durumu kurtarmak için yapabileceği bir şeyler olmalıydı. Ama eğer dördü ayrılıp değişik yönlere dağılmışlarsa, durum daha da karışacak, üstelik zaman akıp gidecekti. Adamları askerlerden ve polisten önce bulmak, onları İskenderiye'den çıkarabilmek için ne yapmalıydı? Eğer Resifteki tekneye varamazlarsa, yakalanacakları gün gibi açıktı. Deacon dakikalarca lumbozun yanında durdu. Beyni çalışıyor, bir çıkış yolu arıyordu. Sonra duvara yaklaştı ve kordonu çekti. Uşak kapıda göründü. "Efendi?"

Deacon Panama şapkasını basına geçirdi, Packard'ın anahtarlarına uzandı. "Bir saat, belki de daha kısa bir süre yokum. Telefonun yanından ayrılma. Beni arayan olursa, mesajlarını not et, onları arayacağımı söyle."

İskenderiye, 12.40

- anlaşılan iki İngiliz subayı, Amiriya'daki kamptan Yüzbaşı Jameson ve Teğmen Grey. Kamp komutanı ikisinin de kayıp olduğunu bildirmiş.

Yüzbaşı Myers ahizeyi yerine koydu, Weaver içini çekti. Sanson çöldeki aramalarını sürdürürken, kendisi, Myers'ın İskenderiye Genel Karargâhı'ndaki bürosuna gelmişti.

- Konuştuğum kişi komutanlarıydı diye ekledi Myers. Bir saat kadar önce kayıp olduklarını bildirmiş. Bu sabah görev yerlerine gelmemişler, o da kum fırtınası sırasında zorlukla karşılaşmış olabileceklerini düşünmüş.

- Başka neler öğrendin?

Myers not defterine yazdıklarına bir göz attı.

- Teğmen yirmi bir yaşındaymış. Askere alınıp Mısır'a gönderileli henüz bir ay olmuş. Yüzbaşıyla birlikte bazı subay dostlarıyla kâğıt oynamak üzere dün akşam Hammam'a gitmişler. Başını kaldırdı. Kum fırtınasına yakalanmış olabilirler, ama nasıl olduysa enkazın bulunduğu yere gelmişler. Zavallılar doğruca belaya çatmış. Myers tereddüt etti. Teğmen Lucas gerektiği gibi yardımcı olabildi mi? Kendim gelemediğim için özür dilerim, ama katılmak zorunda olduğum bir toplantı vardı da.

Weaver dalgındı. "Önemi yok." Duvardaki haritayı inceledi, Amiriya'yı buldu. Myers masasının arkasından dolanıp yanma geldi. Kısa boylu, geniş göğüslü ve hareketli bir adamdı, belirgin bir İngiliz aksanıyla konuşuyordu. "Bu heriflerin kaçabilmek içi hangi yollardan yararlanabileceklerini sormuştun değil mi? Tabiî İskenderiye'de zaman kaybetmeyeceklerini düşünüyoruz."

- Silahlı ve tehlikeli oldukları dışında hiçbir şey düşünecek durumda değiliz. Ama onların yerinde olsam, bulabileceğim en kalabalık kentte kaybolmaya bakardım. Bu da ya İskenderiye, ya da Kahire demektir.

Myers kentin haritasını gösterdi. “Kentin tam merkezinde aynı çatı altında gar ve ana tramvay istasyonu var. Adı Ramleh. Kahire’ye günde dört tren kalkıyor; sabah, öğleden sonra, akşam ve gece yarısı. Bir de anayol var, araba ya da otobüsle üç saat sürüyor. Kahire otobüsleri günde dört kez garın önünden kalkar. Bütün ana noktalar için Port Said, Reşit, vs kalkan toplu taşıma araçlarının çıkış yer Ramleh’tir.”

- Başka yol var mı?

Yüzbaşı çenesini kaşıdı. ‘Tabiî çöl var ama böyle bir araziden gitmek intihar olur. Daha kaldırılmamış binlerce mayın var, üstelik burada yolculuk güç ve yavaş olur. Bu ajanların neyin peşinde olduklarını söylemenizde sakınca var mı, efendim? Buraya en yakın Alman cephesi İtalya’da; bir tek kurşun atmayalı aylar oluyor. Onun için bütün bu olanlar biraz şaşırtıcı geliyor da.”

- Biz de bilmiyoruz, diye yalan söyledi Weaver. Ama onları muhakkak bulmamız gerek. Myers omuzlarını silkti. “En büyük sorun, neye benzediklerini bile bilmememiz, tam olarak kaç kişi olduklarını da. Size göre en az iki kişi, belki de daha fazla.” Weaver onayladı. “Büyük ihtimalle Alman. Ama Mısırlıları da gözden uzak tutmamak gerekir. Belki de Arap kılığına girmişlerdir.”

- Bütün bunlar fazla karışık, bu da işleri zorlaştırıyor. Yine de otobüs ve tren istasyonlarının kontrol edilmesini, anayola barikatlar konulmasını sağlayacağım. Polisten yardım isteyebilirim. Ne netice alacağımızı görürüz.

- Unutma, tehlikeli kaçaklarla uğraşıyoruz. Her tarafta polis ve asker görürlerse, başımız sıkıntıya girebilir. O yüzden istasyonlarda üniformalı değil, sivil polisler istiyorum. Adamlarına son derecede dikkatli olmalarını söyle. Sokaklarda ateş edilmesini ve ceset yığınlarıyla karşılaşmayı istemiyorum. Ya çöldeki yol?

- Efendim?

- O yolu nasıl kontrol edeceğiz?

- Etkili bir devriye düzeni uygulamak için, fazlasıyla geniş bir alandan söz ediyorsunuz. Ama bir keşif uçağı kullanabilirim.

- O zaman hiç vakit kaybetme. İskenderiye’de kaç havaalanı var?

- İki ana havaalanı dışında, Port Said tarafında iki küçük alan daha var. Myers başını salladı. Kesin olarak askeri amaçlarla kullanılıyorlar ve

güvenlik önlemleri son derecede sıkı. Ellerinde düzenli uçuş izinleri ve geçiş kartları yoksa, bırakın uçağa binmeyi, kapıdan bile geçemezler.

- Yine de onları uyarmak gerekli olabilir. Kentten çıkmak için başka bir yol var mı?

Myers tekrar haritayı gösterdi. “Liman var. Ama bir tekne bulsalar ya da çalsalar bile, bu pek akıllıca olmaz. Hem zaman kaybederler, hem de nereye gidebilirler ki?

Deniz devriyeleri Akdeniz’in bu bölümündeki bütün sivil tekneleri kontrol ediyor.”

- Yine de, limanı denetlemek için adamlarını görevlendirsen iyi olur.

Yüzbaşı gözlerini itiraz edercesine kaldırdı. “Bütün bunlar korkunç bir işgücü gerektiriyor, efendim. Her şeyi kontrol etmek istesek de buna adamlarımız yetmez.”

- Yine de dene, Yüzbaşı. Bana da bir araba ve şoför ver. Bence kentten çıkmak için en uygun yer gar, o yüzden oranın iyi denetlenmesini istiyorum. Kentteki bütün otel ve pansiyonların dolaşılmasını, özellikle son üç saat içinde yeni müşteri gelip gelmediğinin öğrenilmesini sağlayın.

- Hepsini mi efendim?

- Hepsini, Yüzbaşı. Büyük, küçük, hepsini. Randevuevleri dahil.
Yüzbaşı şaşırmış gibiydi. “İskenderiye’de bunlardan yüzlerce var. Böyle bir arama günler sürer.”

- O zaman daha hızlı çalışacaklar. Ne kadar gecikirsek, onlara o kadar öldürme ve kaçma fırsatı tanımış oluruz.

Yüzbaşı içini çekti. “Evet, efendim.” Telefona uzanıyordu ki, çaldı. Ahizeyi kaldırdı, bir süre dinledi. “Anlaşıldı, geliyorum.” Ahizeyi yerine koydu, gözlerini kaldırdı. “Şansımız var. Öyle anlaşılıyor ki, aradığımız kişilerin neye benzediklerim öğrendik.”

Otuz dokuzuncu bölüm

12.45

İskenderiye kıyısında kilometrelerce uzanan ünlü Kordon; oteller, gece kulüpleri, kaldırım kahveleri ve ucuz evlerle doluydu. Deniz kenarındaki binalar, bir zamanlar muhteşem olduklarını belli eder ayrıntılarla süslüydü. Küçük otellerden bazıları, her iki cinse de açık randevuevleri gibi çalışıyor, önlerinde taş merdivenlerde oturan yakışıklı Arap gençler ve kadınlar müşteri çekmeye çalışıyordu. Haider üniformasını çıkarmış, valizini vagon sıralarından birinin altında bırakmıştı. Rachel de elbisesini değiştirmiş, yüzüne makyaj yapmıştı. Tren İskenderiye'ye yaklaşınca, yolun bir kenarında kırmızı damlı beyaz evleri, gölgeli teraslarıyla Yunan restoranlarını, öbür tarafta mavi denizi, kumların üzerindeki palmiye ağaçlarını görmüşlerdi. Tren Ramleh'ten önceki son istasyona girerken platformda asker görmediler ve inip bir taksi tuttular. Haider şoföre Kordon'a gitmek istediklerini söylediğinden, on dakika kadar sonra deniz kenarında indiler.

Haider bir sigara yakıp Rachel'in koluna girerken, "Savaşta olduğumuzu söylemek güç" dedi.

- Berlin'den sonra bambaşka bir dünyaya gelmiş gibiyim.

El ele tutuşmuş çiftler güneşli kaldırımlarda yürür ve kalabalık tramvaylar Akdeniz kıyısında ilerlerken, şekerleme ve hatıra eşyası satan küçük büfelerin önünden geçtiler. Savaşı hatırlatan tek şey açıkta demirlemiş Müttefik savaş gemileri ve randevuevlerinin önünde dolaşan denizcilerdi.

- Eskiden İskenderiye'ye Ortadoğu'nun Paris denirdi. Yalnız buranın ünü Kahire'ninkinden de büyük. İskenderiye randevuevlerinin her zevke cevap verdiği söylenir. Eski Romalılar bile buraya Günahkâr Zevkler Kenti derlermiş.

Rachel iki genç denizciyi harap bir otele sokmaya çalışan koca memeli iki Mısırlı orospuya baktı. "anlaşılan Antonius ve Cleopatra döneminden bu yana pek fazla değişikliğe uğramamışlar. Senin İskenderiye'yi bu kadar iyi tanımana şaşırdım doğrusu."

- Sana söylememiş miydim? Ben daha küçükken annemle babam beni buraya getirdi. Babam Cleopatra'nın ünlü sarayının limanda bir yerde olduğuna inanıyordu. Ama buraya en son bir yıl önce geldim, düşman hatlarının gerisinde çalıştım. Pek sanıldığı kadar tehlikeli bir iş değildi.

Üstelik Libya'da İngilizlerin top atışları altında kalmaktan çok daha eğlenceliydi.

O anda biraz ötedeki köşelerin birinden iki askerî cip çıkıp Kordon'un ortasında durdu. Ciplerden atlayan on kadar asker yolun ortasında bir barikat oluşturmaya, her iki yönde giden arabaları durdurup yolcuların kâğıtlarını incelemeye koyuldular. Haider sigarasını attı. "Belki de sıradan kontrollerden biridir, belki de bizi arıyorlar. Şansımızı zorlamayalım." Rachel'in elini tuttu. Karşıya geçip iki yanında randevuevleri sıralanan, izinli askerlerle dolu, pis kokulu dar bir sokağa girdiler. "Riske girdiğimizi biliyorum ama gara gidip bir denemede bulunmamız gerekecek.

Henüz denetlenmiyor olabilir. Bu sefer kendi kimliklerimizi kullanacağız."

- Peki biri bizi tutuklamaya kalkarsa ne olacak?

- Mümkün olduğu kadar hızlı kaçmaya çalışırız. Rachel'in ona baktığını gördü. Ne var? Ne oluyor?

- Çılgın olduğunu biliyorsun herhalde, Jack Haider? Havada tehlike kokusu arttıkça canlanıyor gibisin. Daha önce sana bunları söyleyen oldu mu?

Belli belirsiz gülümsedi. "Damarlarımdaki Prusya kanı olmalı." Yüzünde değişik bir heyecanla durdu. "En ilginç olanı ne, biliyor musun? Aylardır kendimi bu kadar canlı hissetmedim." Dar bir sokağı gösterdi. "Gar yürüyerek yirmi dakika ötede. Arka sokaklardan gitmek daha güvenli olur. Artık gidelim. Kaçmaya çalışan tutuklular gibi yürümemeye çalışalım."

13.10

- Benimle dalga geçtiler. Kabul etmeliyim ki, ikisi de oldukça kurmaz. Weaver, Myers'ın bürosunda hazır olda bekleyen inzibata baktı. "Rahat, Çavuş." Çavuş ayaklarını açtı, ellerini belinde kenetledi.

Suratı ve kirpikleri toz içindeki Sanson, kepini çıkardı. Masanın kenarına oturmuştu. "Olanları eksiksiz anlatırsan daha iyi olur." Weaver, Myers'tan haberi alır almaz Sanson'u telsizle çağırmış, Sanson da civar köyleri arama işini devriyelere bırakarak hemen karargâha koşmuştu. Weaver gelişmeleri özetlemiş, ölen subayların kimliklerini açıklamıştı.

Çavuş, üç subayın karşısında bulunmaktan rahatsız olmuştu. Weaver ona döndü. "Konuş, Çavuş."

- O iki adamı hiçbir yerde bulamadık. Bizimkilerin köyden çıkan anayolları kesmesini sağladım, ama hiçbiri askeri bir servis aracı görmediler. Üstelik hiç kimse, askeri ya da sivil bir aracı çalındığını ihbar etmedi. İstasyona geri döndüğümde, terk edilmiş cipi kontrol ettim. Çıka çıka bizim kayıp subayların arabası çıktı.

- Kadın neye benziyordu?

- Çok güzeldi, yirmi beş, otuz arası. Sansın, mavi gözlü. Orta boylu, ince. Üstelik çok daha iyi bir aktris.

- Güney Afrikalı mı olduğunu söyledi?

- Evet, efendim. Babasının Kahire’de görevli bir albay olduğunu söyledi. Sanson öfkeyle sordu: “Buna rağmen kâğıtlarını kontrol etmedin, öyle mi?” Çavuş kızardı. “Kâğıtlarını unuttuğunu söyledi, efendim. Üstelik bir subayın onu tanıyacağını söylediğinde gerek yok sanmıştım.”

Sanson öfkesini bastırmaya çabalıyordu. “Kendini Yüzbaşı Jameson olarak tanıttı demiştin, değil mi?”

Çavuş onayladı. “Korkunç olanı da bu, efendim. Son derecede inandırıcıydı. Harika bir İngiliz yüksek sınıf aksanıyla konuşuyordu. Durup Myers’a baktı. “Özür dilerim efendim, demek istiyorum ki… ” Myers kabaca onayladı. “Ne demek istediğini biliyorum, Çavuş, devam et.”

- Bence otuz yaşlarında filandı. Uzun boylu, oldukça yakışıklı, saçları ve gözleri koyu renk. Becerikli birine benziyordu. Daha sonra Amiriya’yı aradığımda, bana Yüzbaşı Jameson ve başka bir subayın, Teğmen Gray’in kayıp olduğunu söylediler. Daha sonra da onların… “

- Biliyorum.

Weaver araya girdi. ‘Tekrar görsen, ikisinden birini tanır mıydın?”

- Tabiî efendim, hiç şüpheniz olmasın.

- Peki, ya kâğıtları? diye sordu Sanson. Fotoğraf adamınki değildi. Çavuş yeniden kızardı. “Bazen fotoğrafa bakıp fikir yürütmek zor oluyor, efendim; özellikle karşınızdaki üniformalıysa ve resme biraz benziyorsa. Üstelik adam çok da soğukkanlıydı, kimliğinin süresinin dolmuş olduğunu belirttiğimde komutanı arayıp kontrol etmemi bile istedi. O kadar güven vericiydi ki, söylediklerine inanmak zorunda kaldım.” Sanson Weaver’a döndü. “Her kimse”, gözü kara ve zeki herifin teki.” Duvardaki haritaya yürüdüler. “Oradan batıya giden banliyö trenine bindiler demiştin, değil mi?”

- Evet efendim. İstasyon şefine sordum. Ben gittikten sonra adamla kadının trene bindiklerini görmüş. Karargâhı o zaman aradım. Sanson,

Myers’a döndü. “Son durak hangisi?”
- Ramleh. Ama tren oraya varak epey oldu; yol yarım saatten az sürüyor. Tabiî eğer gidecekleri yer orası ise. Yol boyunca tren bir sürü yerde daha duruyor.
- Adamlarını yol üstündeki istasyonlara gönder, demiryolu görevlilerini sorgulasınlar. Bakalım, aradıklarımıza benzer bir çift trenden inmiş mi? Sanson çavuşa baktı, beceriksizliğine duyduğu öfkeyi güçlükle kontrol ediyordu. Şimdilik bu kadar. Dışarıda bekle. Adam dışarı çıkınca da, “Sadece iki seçenekleri var” dedi. “Devam etmek, ya da kentte saklanmak.” Myers saatine baktı. “Bir saat kadar sonra Kahire’ye kalkacak bir tren var, efendim. 14.15 treni. Ondan bir saat sonra da Port Said treni kalkacak. Hazır şansları devam ederken gitmeye karar vermişlerse, Yarbay Weaver’in da önerdiği gibi Ramleh Garı‘nı gözaltına almak iyi fikir olabilir.”
Sanson yüzünü buruşturdu. “Ramleh’i izleyeceğimize bahse girebilirsin. Sadece sivil elbiseliler. Adamların içeriye sürü halinde girmelerine izin vermeyin: ikişer üçer kişilik gruplar halinde binaya sızsınlar, arka kapıyı da kullansınlar. Sessiz olmalarını söyle; yanlış bir hareket o piçleri yakalama şansımızı sıfıra indirir.
- Evet, efendim.
- Bizim için de sivil elbiseler bul. Gar müdürüyle temasa geç, trene binecek bütün yolcuların bir, ya da en çok iki kapıdan geçirilmelerini sağla. Böylece hepsini yakından görebilme imkânımız olur. Ambulans ve doktor da hazır bulunsun, bakarsın ihtiyacımız olur.
- Bütün bunları ayarlamak için pek vaktim yok, efendim.
- Mazeret duymak istemiyorum, Yüzbaşı. Dediklerimi yap, yeter. Sanson kepini aldı, üzerindeki tozu silkeledi. Çavuşu yanımıza alalım. Onları bir kez gördü. Tekrar karşılaşırsa teşhis eder.

13.45

Haider ve Rachel’in arka sokaklardan yürüyerek Ramleh Garı‘na varmaları yarım saat sürdü. Karşı köşede Petit Paris adında küçük bir kafe vardı. Haider masalardan birine yöneldi ve garsona işaret etti. Rachel sordu: “Ne var? Ne oldu?”
- Önce bir etrafı kolaçan edelim. Birer kahve ısmarlayalım. Yemen kahvesini tavsiye ederim, birinci sınıftır. Fırsat varken bir şeyler yemek de iyi olur. Kahve ve çörek ısmarladılar. Haider karşıdaki gar girişini gözledi. Seyahat eden askerler, omuzlarında sırt çantaları binaya girip çıkıyor,

meydanda iki Mısırlı polis gevezelik ediyordu. Özellikle birini arıyormuş gibi durmuyorlardı; Haider önemli bir askerî kalabalık da görmedi.

- Oldukça sakin görünüyor. Ama sivil memurlar da görevlendirmiş olabilirler. Bu riski göze almamız lazım.

On dakika boyunca istasyonu gözledi, daha sonra kahvesini bitirdi. “En ufak bir sorun çıkarsa, sakın yanımdan ayrılma, anlaşıldı mı?” Rachel onayladı. Cebindeki tabancayı yokladı, ayağa kalktı, Rachel’e baktı ve kolunu uzattı.

- Suya atlama zamanı geldi, hazır mısın? Rachel ayağa kalktı ve Haider’in koluna girdi.

Kırkıncı bölüm

Ramleh İstasyonu, 21 Kasım, 14.00

Ramleh İstasyonu yüksek kubbe tavanlı, karmakarışık taş bir yapıydı. Girişin hemen yanında pis görünüşlü birkaç yiyecek satıcısı, onların da önünde çoğu Arap köylülerinden oluşan bir müşteri kalabalığı vardı. Arap köylüler istasyonun her yerindeydi, yanlarında kanları ve çocukları, cellabelerinin içinde çoğu kez yalınayak dolaşıyorlar, ellerinde iplerle bağlı kutular, tavuk veya güvercin dolu sandıklar taşıyorlardı. Weaver, üzerinde Myers'ın adamlarından birinden ödünç aldığı keten takım, elbiseyle, bilet turnikelerinden birinin yanında bekliyordu. İstasyon içindeki sıcak hava, kalabalıktan çıkan kokularla daha da ağırlaşmıştı. Weaver'in yanında, lacivert ceketi ve flanel pantolonuyla çavuş duruyordu. Asker tıraşlı saçını saklamak için bir Panama şapka giymişti. Kahire treni on beş dakika, Port Said treniyse ondan bir saat sonra kalkacaktı. Yolcuların perona çıkabilmeleri için, tek bir turnikeden geçmeler gerekiyordu. Weaver ve çavuş, üniformalı Arap bilet kontrolörünün biraz uzağında, ama turnikeye gelen yolcuların yüzlerini görecek kadar yakında duruyorlardı.

Weaver istasyon saatine baktı. Saatin ibresi ikiyi gösteriyordu. Turnikenin önünde oluşan uzun kuyruktaki bazı Avrupalılardan itiraz sesleri yükselmeye başladı. Mantıksız bürokratik önlemlere ve gecikmelere alışkın Araplar ise kaderlerine sessizce razı olmuşlardı. Çavuş o ana kadar aradıklarına benzer kimseyi görmemişti. Peronun daha ilerisinde, yolcuların henüz göremeyecekleri bir yerde kurulan ikinci bir kontrol noktasında da sivil elbiseli askerî polis görevlileri, trene binmek üzere olan yolcuların kimliklerini denetliyordu. Weaver gördüklerinden tatmin olmuştu, eğer çifti görürlerse, ellerinden kaçırmayacaklarından emindi. Her şeyi düzenlemek için, zamana karşı çılgınca yarışmaları gerekmişti. Arka yollardan istasyona geleli sadece beş dakika olmuş, üstünü istasyon dışında park etmiş askerî kamyonlardan birinde değiştirmişti. İstasyon çevresine sivil giyimli ve silahlı on asker yerleştirilmiş, altı tanesi peronlarda görevlendirilmiş, gerektiğinde kullanılmak üzere yirmi beş kadar üniformalı asker de gar müdürünün odasına saklanmıştı. Sanson, yanında sivil elbiseli iki inzibatla birlikte, kaçış yolunu kapatmak üzere ana girişin yanında beklemeyi tercih etmişti. Bütün bunlara e olarak, yan sokağa iki tane motosikletli polis ve silah kullanılması durumunda hazırlıklı olmak amacıyla bir ambulans ve doktor yerleştirilmişti. İstasyonun içindeki baş döndürücü hareketlilik

görevlerini daha da güçleştirecek nitelikteydi. Weaver, yanlarındaki eski bavullarla trene binmeye hazırlanan yolcu rolündeki Myers ile sivil giyimli bir subayın, yirmi adım ötedeki bir sütunun altında sigara içerek beklediğini gördü. Myers, Weaver'in baktığını görünce başını salladı. Hiçbiri şüpheli birine rastlamamıştı. Çavuş birden Weaver'in koluna dokundu. 'Turnikenin yirmi metre ötesinde bir çift var, efendim."

- Nerede?

- Kadın açık renk saçlı, üzerinde mavi bir elbise var. Yanındaki adam da açık renk bir ceket giymiş. Weaver sinirleri kopacak gibi, belli etmeden kuyruktakileri inceledi. Çavuşun bahsettiği çifti gördü. Avrupalı göçmenlere benziyorlardı. Çavuş sözüne devam etti: "İyice görmem için yakına gelmeleri gerek, ama bence çok benziyorlar."

- Onlar olduğundan emin değil misin?

- Eee, hayır efendim. Bu mesafeden emin olmam imkânsız. Üstelik kadın aşırı makyaj yapmış. Weaver yaklaşması ve onların aradıkları çıkmaması halinde her şeyi berbat edeceğinin farkındaydı. Kuyruktaki diğer yolcular olanları görecek, ve eğer gerçek şüpheliler oradaysa tehlikenin farkına varıp kuyruktan ayrılacaklardı. Myers ve arkadaşı bunu önlemek için sütunun altında yer almıştı ama kuyruk o kadar kalabalık, istasyon o denli hareketliydi ki, Weaver'in elinden planın işlemesini ümit etmekten başka bir şey gelmiyordu. Yeniden çifte baktı. Kuyrukta ilerlemişler, on beş metre mesafeye gelmişlerdi. Onlara doğrudan bakmaktan sakınarak sordu: "Sence hâlâ benziyorlar mı?"

- Evet, efendim, dedi çavuş.

- Biraz daha yaklaşsınlar, yanlarına gideriz. Mümkün olduğunca belli etmemeye çalış. Sütunun yanında bekleyen Myers'a belli belirsiz bir işaret çaktı. Yüzbaşı sigarasını attı, yanındakine bir şeyler söyledi, her ikisi de hareket etmeye hazırlandı. Bir iki dakika sonra Avrupalı çift kontrolörün yanına gelmişti bile. Weaver adamın iki bilet uzattığını gördü, cebindeki Colt'u sıkı sıkı kavradı. Çavuşa bakmadan fısıldadı. "Şimdi!" Avrupalılar kontrolörle meşgulken, çavuş yaklaştı. Yüzlerini incelerken, kadın gözlerini kaldırdı ve çavuşa gülümsedi. Çavuş döndü, Weaver'in yanına geldi, başım salladı. "Özür dilerim, efendim. O gördüklerime çok benziyorlardı, ama kesinlikle onlar değil."

- Bundan tamamen emin misin?

- Eminim, efendim.

Weaver bütün umudunu kaybetmiş gibiydi. Myers'a baktı, başını salladı, yüzbaşının rahatladığını gördü. İstasyon saatine baktı: 14.05. Çoğu Avrupalı, bazıları sivil ama çoğunluğu asker düzinelerle yolcu, perona çıkabilmek için kuyruğa girmişti. Weaver sabrının sonuna geldiğini hissetti ve alnını kuruladı. Almanların orada bulunmaları halinde, en son anı bekleyeceklerini, vagonlar hareket ederken binmeye çalışacaklarını hesaplıyordu. Çavuşa döndü, "Gözlerini açmaya devam et" dedi. 'Trene bineceklerse pek vakitleri kalmadı."

14.00

Haider, kolunda Rachel'le kalabalık istasyona girdi. Dikkatle çevresine bakındı. Gördüğü askerlerin izinde oldukları belliydi. Bir kısmı trenlerini beklerken Arap yiyecek tezgâhlarında biralarını yudumluyor, diğerleri de omuzlarında çantaları, peronlara çıkmak için kuyruğa giriyorlardı.

- Her şey normale benziyor ama emin olamayız. Rachel'in kolundan tutarak, bilet gişelerinin yanındaki sütuna asılmış tarifeye götürdü. "Ahmed haklıymış" dedi, "14.15 treninin kalkmasına on beş dakika var. İki bilet alabilir misin?"

- Ya tren doluysa?

Haider gülümsedi. "Biraz bahşişle neler başarabileceğine şaşacaksın." Kıza biraz para verdi. "Gidiş dönüş bileti al, tek gidiş kadar şüphe çekmez. Sakın korkma, arkanda olacağım." Rachel bilet kuyruğuna girdiğinde bekledi. Bilet kuyruklarının hemen yanında duran ve dalgınca gazetesini okuyan sivil elbiseli birini fark etti. Haider adamın Rachel'e bir an baktığını, sonra tekrar gazetesine döndüğünü gördü ve rahatsız oldu. Adam birini bekliyor olabilirdi ama inzibat olma ihtimali de vardı. Rachel'e ya da bilet kuyruğundaki herhangi birine yaklaşmaya yeltenmedi ama, varlığı bile Haider'i dikkatli davranmaya sevk etmişti. Peronlar, kontrol noktası kurulup kurulmadığını göremeyeceği kadar uzaktı, Rachel'i de burada yalnız bırakmak istemiyordu. İstasyon saatine baktı, trenin kalkmasına on dakika kalmıştı. Rachel biletlerle döndüğünde sordu: "Sorun oldu mu?"

- Hayır, istediğin gibi, iki gidiş dönüş.

- Tamam, haydi gidiyoruz. Dua et.

Koluna girdi, perona doğru ilerlediler. Tek bir bilet turnikesinin önünde uzun bir kuyruk vardı, bu da Haider'in kuşkulanmasına neden oldu. Daha ileri baktığında, Arap kontrolörün yanında, turnikenin hemen kenarında duran sivil elbiseli iki kişi gördü. İçlerinden biri terini silmek için Panama

şapkasını kaldırdığında, Haider donup kaldı. Sabahki çavuşu tanıması bir iki saniyesini almıştı.

- Allah kahretsin.

Geri dönmek üzereydi ki, çavuşun hemen yanında duran ikinci adamın suratını gördü. “Aman Tanrım, inanamıyorum.” Rachel sordu. “Ne oldu?”

Haider’in gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı, cevap vermedi. Rachel’in kolunu sıkı sıkı tuttu, kuyruktan çıkarıp kalabalığın içine çekti.

Kırk birinci bölüm

Haider, kalabalığın arasından kendileri için bir yol açıp gürültücü Avustralyalı askerlerin bulunduğu yiyecek tezgâhlarına ulaşmaya çalışıyordu. İki bira aldı ve ayakta durularak yenip içilen masalardan birine yanaştı. Rachel sordu: “Ne oldu? Hayalet görmüş gibisin.” Haider kısık sesle cevap verdi: “Sakın bakma. Turnikelerin hemen yanında iki sivil var. İkisi de sivil giyinmiş asker ve bizi arıyorlar.”

- Nereden biliyorsun?

- Biri bu sabah kandırdığımız çavuş.

Rachel şaşkındı. Haider devam etti. “İkinci şoka hazırlıklı ol; öteki adam da Harry Weaver.” Rachel bir an için söylenenleri anlamamış gibi durdu, sonra aniden döndü, turnikeye doğru bakmaya başladı. Turnike oldukça uzaktaydı, Haider kızın gözlerini kıstığını gördü. “Öyle bakma, dikkat çekiyorsun.”

Rachel duymuyordu bile. Kontrolörün yanındaki çavuşu görmüş, suratından anlaşıldığı kadarıyla da Harry Weaver’i tanımıştı. Biraz yaşlanmıştı ve açık renk keten bir takım giyiyordu. Onları göremeyecek kadar uzakta, kuyruktaki insanlarla ilgileniyordu.

- Rachel! Haider’in sesi onu gerçeklere döndürdü. Tamamen şaşkındı.

- İnanamıyorum.

Haider birasından bir yudum aldı. “Dünya gerçekten de çok küçük ve sürprizlerle dolu. Bu tam eski Mısırlıların inandıkları türden bir alın yazısı; başka bir hayatta yeniden bir araya gelmek.” Rachel tekrar dönmeye yeltendi ama, Haider elini tuttu. “Çok göze batıyorsun. Bu Harry, hiç şüphe yok.”

- Peki ama, orada ne arıyor?

- İyi bir soru ama bunun mantıklı bir cevabı var. Oldukça iyi Arapça konuşuyor, Mısır’da görevli elması da pek şaşırtıcı değil. Bence ya inzibat ya da istihbaratta çalışıyor. Rachel’e baktı, hâlâ şokun etkisinde olduğunu gördü. Sen iyi misin?

- O kadar, o kadar inanılmaz bir şey ki. Burada onunla karşılaşmak. Ne düşüneceğimi bilemiyorum.

- Al benden de o kadar. Harry burada olduğumuzu bilse, bizim kadar şaşırırdı, eminim. Rachel hâlâ şaşkındı. “Aradıklarının biz olduğunu biliyor mudur?”

- Sanmam. Nereden bilebilir? Harry'yle birlikte olmaktan hep hoşlandığım halde, onunla gevezelik etmeye çalışmamalıyız sanırım. Kafasını salladı, keyifsizce devam etti. Bütün bunları kim tahmin edebilirdi? Böyle bir zamanda, Harry ve biz, çizginin iki ayrı tarafında. Korkunç bir durum ve düşündükçe hiç de hoşuma gitmiyor. Sanki tepede birisi iplerimizi çekip halimize bakarak gülüyor.

Haider, Rachel'in Weaver'a bir kez daha bakmak istediğini fark etti, masanın üzerinden uzanarak elini tuttu. "Buradan gitmeliyiz. Biranı bitir, birazdan cesarete ihtiyacın olacak. Harry ve çavuşun sivil elbise giymiş olması, çevrede başka sivillerin de bulunduğu anlamına gelir. Onlar da çıkışları gözetliyorsa, işimiz daha da güçleşecek demektir. Biraz önce bilet gişesinin orada şüpheli birini gördüm. Belki de Harry'nin arkadaşlarından biridir." Rachel daha birasına dokunmamıştı. Haider ellerinin titrediğini fark etti. "İyi olduğundan emin misin?"

- Galiba.

- Eğer bizi durdurmaya kalkarlarsa, bırak ben konuşayım. Ama sana söylediğimde harekete hazır ol.

- Kolay vazgeçmiyorsun, değil mi, Jack? Sö?

- Neden vazgeçmem gerektiğini anlamıyorum ki. Gülmeye çalıştı, ceketini çıkarıp kravatını gevşetti. Cebinden tabancasını çıkarıp ceketinin altına yerleştirdi.

- Harry ve arkadaşı peşimizden gelmeye kalkarlarsa ne olacak? Haider'in yüzü endişeyle gerildi. "Bırak, bunu düşündürme. Hayatımdaki en iyi dostuma karşı olduğumu düşünmek bile bana yetiyor. Hayatta isteyeceğim en son şey Harry'yle karşı karşıya kalmak. Onun için sakin ol ve yanımdan ayrılma." Kalabalığa karıştıklarında, Haider, Rachel'in elini sıktı. "Dışarı çıktığımızda, tekrar Kordon'a gitmeye çalışacağız."

- Eğer dışarı çıkabilirsek, demek istiyorsun.

- Eski Arap atasözünü unuttun mu? Hayatta kalmak için ümitsizliğin yüzüne gül. Eğer ümitsiz görünürsek, öldüğümüzün resmidir. Onun için durdurulsak bile, sakin ve normal görünmeye çalış. Omzunun üzerinden bir bakış fırlattı; Harry Weaver ve çavuş peşlerinde değildi. Kalabalığı yararak, Rachel'i istasyonun çıkışma doğru yönlendirdi. İşte burası, buradan çıkacağız.

Çıkışa varmaları sanki bir ömür sürdü. Çevrelerinde her yöne giden insanlar vardı ve çıkışa yaklaşırken Haider kalabalığın yüzünde bir tehlike işareti aradı. Durdurulmadan istasyon kapısına vardılar. Çıkmadan önce

durdu, istasyonun önündeki alanı gözden geçirdi. Yolu kenarında otobüsler sıralanmıştı, ama hiç askerî araç görmedi. Kaldırım, üzerinde tek tek kimler olduğu ayırt edilemeyecek kadar kalabalıktı ama, sivil giyinmiş askere ya da polise benzeyen kimseyi göremedi. Daha önce görmüş oldukları Mısırlı trafik polisleri hâlâ oradaydı, etraflarında olan bitenle hiç ilgilenmeden sigaralarını tüttürüp çene çalmaya devam ediyorlardı. Tam karşılarında çarşının girişi, dar ve karmaşık sokaklar görünüyordu.

- İşte gideceğimiz yer, dedi Rachel'e. Her şey normal görünüyor. Hazır mısın? Haider ceketinin altındaki tabancanın kabzasını daha sıkı tuttu. "Dua et ve unutma, bizi durduran olursa, bırak ben konuşayım."

İstasyonun, yerden tavana kadar uzanan kapıları arasından akan kalabalığa karıştılar ve Ramleh Meydanı'na çıktılar.

Haider göz ucuyla istasyon duvarının dibinde duran iri yapılı sivil bir adamı gördü. Sol gözünün üzerinde bir bant ve çenesinde belirgi bir yara izi vardı. Haider adamın istasyona girip çıkanları izlediğini hemen anladı, kendilerine baktığını gördü.

Yüreği hızla çarpmaya başlamıştı ama ilerlemekte başka yapacak bir şey yoktu.

On adım kadar atmışlardı ki, arkalarından bir ses duydu. "Özür dilerim, Beyefendi, Hanımefendi."

Haider döndü, umutsuzlukla yutkundu. Gözü bantlı adamdı.

14.15

Weaver'in umutları sönmüştü. Çavuş, adama ve kadına benzeyen kimseyi görmemişti. Kahire treni harekete hazırdı, düdükler ötüyor, tren görevlileri tren boyunca ilerleyerek vagon kapılarını kapatıyordu. Kontrolör son yolcuya da izin verdiğinde çavuş konuştu: "Pek talihli değiliz galiba, değil mi efendim?"

- Öyle sayılır. Weaver, Myers'a seslendi. Hâlâ buraya gelebilirler. Adamların burada kalsın. Port Said treni kaçta kalkıyor?

- Bir saat sonra, efendim. Altıda da Kahire treni var.

- Adamlarına nöbetleşe dinlenmelerini söyle, ama banliyö trenlerinden de gözlerini ayırmasınlar.

- Yarbay Sanson'a da haber vereyim mi, efendim? Weaver kafasını salladı, canı sıkkın, kravatını gevşetti. İstasyon hamam gibiydi, kalabalıktan uzaklaşmak, biraz hava almak istedi. "Hayır, kendim söylerim." Haider gözü bantlı adamı vurup vurmamayı kararlaştırmaya çalışırken, ikinci bir

sivilin yanlarına yaklaştığını gördü. Bir üçüncüsünün, gar girişinin hemen yanında ayakkabılarını boyattığını, bu sırada da çevresini gözlediğini fark etti. Her üçünün de askeri inzibat ya da istihbarat görevlisi olduğunu tahmin ediyordu. Çarşı meydanın hemen ötesinde, elli adımlık yoldaydı ama vurulmadan oraya varmak imkânsız gibiydi. Gözü bantlı adam kabaca, “Kâğıtlarınızı görebilir miyim?” dedi. Arkadaşı hemen arkasındaydı. Açık ceketi göğüs hizasında kabarık duruyor, adam eli kemerinin üzerinde, harekete hazır bekliyordu. Haider adamlara bakarken hakarete uğramış biri gibi görünmeye çalıştı. “Siz de kimsiniz?”

- Yarbay Sanson, Askeri İstihbarat’tan. Gözü bantlı adam, kimliğini gösterdi. Haider sakince cevap verdi: “O zaman, tabiî.” Kimlik cüzdanını uzattı.

Sanson, Rachel’e döndü. “Sakıncası yoksa, siz de Madam.” Rachel çantasını karıştırıp kâğıtlarını çıkardı. Sanson sahte olduklarına inandığı banknotları inceleyen banka veznedarı gibi kimliklere uzun uzun baktı, fotoğrafları inceledi, yazıların üzerinden parmağını geçirdi. Sonunda gözlerini kaldırdığında, Haider yüzünden kuşkulu olduğunu anladı.

- Trene binmek için mi gelmiştiniz, efendim?

Haider sinirlenmiş gibi cevap verdi. “Neden sordunuz?”

- On dakika kadar önce istasyona girdiğinizi gördüm. Şimdiyse tekrar çıkıyorsunuz. Yolculuk planlarınızı değiştirme nedeninizi öğrenmek istedim de.

- Dinleyin dostum, daha önceki Kahire treninden indik. Bu hanım çantalarından birini trende unuttuğunu fark etti. Şimdi ise çantanın kaybolduğu anlaşılıyor, bir daha bulacağımız da şüpheli. Haider canı sıkılmış gibiydi. Bu da Mısır Demiryolları işte. Bir işe yaramaz adamlar.” Sanson soğuk ve kısa bir tebessümle cevap verdi: “Kâğıtlarınız Amerikalı olduğunuzu, adınızın da Paul Mallory olduğunu belirtiyor.”

- Evet, ne var bunda?

Sanson, Haider’i tepeden tırnağa süzerken söyleyeceklerinden emin değil gibiydi. “Neden askerde olmadığınızı sormamın bir sakıncası var mı, efendim?”

- Bunun sizi ilgilendireceğini hiç sanmıyorum.

- İlgilenebilirim.

- Eğer mutlaka öğrenmek istiyorsanız, sağlık nedeniyle askerlikten muaf tutuldum. Kimlik cüzdanımda bunu belirten bir belge olacak. Şimdi artık burada neler olduğunu söyleseniz nasıl olur? Sanson cüzdandaki belgeyi

bulup inceledi. Gözleri hâlâ kuşkulu, karşısındakilere baktı. "İskenderiye'ye geliş nedeninizi sorabilir miyim?"

- Ben arkeologum ve Kahire Üniversitesi'nde ders veriyorum.

- Sormak istediğim bu değildi.

- İskenderiye müzesinin yöneticisi, kısa süre önce Reşit yakınlarında bulunan eserleri incelememiz için bizi davet etti. Haider gülümsedi. Ama buna eski dostları ziyaret etmek için bir bahane de diyebiliriz. Sanson'un hâlâ ikna olmadığını gördü. Umutsuzca son kozunu oynamaya karar verdi. İstasyonda eski dostlarımızdan birine de rastladık, Harry Weaver. Aynı işi yaptığınıza göre, onu tanırsınız sanırım. Sanson kaşlarını kaldırdı. "Yarbay Weaver'in arkadaşı mısınız?"

- Harry ve ben birbirimizi yıllardır tanırız.

Sanson birdenbire rahatlamıştı. "Anlıyorum." Rachel'e döndü. "Alman Yahudisisiniz, değil mi Bayan Tauber?"

- Evet.

- Bu beyle ne ilişkiniz var, öğrenebilir miyim?

- İş arkadaşıyız, ben de arkeologum. Sanson kâğıtlarını uzattı. "Sizi daha fazla tutmayacağım. Teşekkürler Bayan. Size de efendim."

Haider kâğıtları cebine soktu. "Bana hâlâ bütün bunların nedenini söylemediniz."

- Çok önemli bir güvenlik operasyonu yürütüyoruz. Sanson'un cevabı kısaydı. Yarbay Weaver size anlatmadı mı?

Haider gülümsedi. 'Tek kelime söylemedi. İşte size tipik bir Harry. Her şeyi sır gibi saklar." Sanson'un omzu üzerinden bakıp Weaver'in istasyon kapısından çıktığını görünce, tebessümü yüzünde dondu. Hızla başka tarafa baktı. Sanson sordu. "Bir şey m oldu?"

- Hayır. Zorla gülümsedi. Yeterince geciktik. İyi günler. Bu taraftan, güzelim. Rachel'in koluna sıkı sıkı sarıldı, çarşıya girmek için meydanı geçmeye koyuldular; çok geç kaldığının farkındaydı. Göz ucuyla Harry Weaver'in birdenbire donduğunu gördü. Yüzünde ölü birini ayakta görmüş gibi, gördüğün inanmayan bir ifade vardı. Ağzı açık onlara baktı, gözleri Rachel'e değince, yüzü bembeyaz oldu. Her şey çok çabuk gelişti. Sanson onların tepkilerini anlamakta gecikmedi. Büyük bir yanlışlık yapıldığının farkına varmak üzereyken, Haider tabancasını çekti.

Sanson tabancasını çekmeye çabalarken geriye bir adım attı. "Aman Tanrım."

Haider onu elinden vurdu. İri İngiliz yaralı elini tutara geriledi. Meydan saklanacak siper arayan insanların çığlıklarıyla doldu, çevreleri bir anda açılmıştı. Sanson'un arkadaş tabancasını çekmişti ama ilk ateş eden Haider oldu, adamı omzundan vurdu. Sivil giyimli adam acı içinde yere yığıldı. Kapının yanındaki üçüncüsü ateş etmeye hazırlanırken Haider'i tabancası iki kere üst üste patladı, adam duvar yapıştı.

Harry tepki göstermedi bile. Hâlâ şoktaydı ve inanmaz gözlerle bir Haider'e, bir Rachel'e bakıyordu. Haider tabancasını kaldırdı, nişan aldı ama Weaver yine hareket etmedi. Haider birden karar değiştirerek Rachel'in kolunu tuttu.

- Koş. Meydanı geçerek çarşıya daldılar.

Kırk ikinci bölüm

Çarşının dar ve karmaşık sokaklarında koşarak ilerlediler. Haider yollarına çıkan insanları itiyor, satıcıların tezgâhlarını deviriyordu. Tam bir kâbus. İnsan dolu çarşıda kalabalığın içinde sıkışıyor, ilerlemekte zorluk çekiyorlardı. On dakika kadar sonra işlek sokakları ve kalabalığı geride bıraktılar. Her ikisi de nefes nefeseydi ve Haider yavaşlayarak yürüyüş temposuna geçti. Sürekli olarak omzunun üzerinden geriye bakıyor, kendilerini izleyen birini görmüyordu. Bunun böyle süremeyeceğinden emindi. Kısa süre sonra korktuğu başına geldi. Motosiklet sesi yaklaşıyordu. Rachel'i pis kokulu bir aralığa itti. "Kıpırdama, hareketsiz dur." Motosikletli askerî inzibat, hemen arkasında bir ikincisi, hızla yanlarından geçip gitti. Haider gözden kaybolmalarını bekledi, sonra kafasını çıkarıp sokağa baktı. "Şimdilik atlattık, ama burada kalamayız. Koluma gir, gezintiye çıkmış gibi yürüyelim."

Aralıktan çıkıp tekrar kalabalık sokaklara girdiler, deniz kıyısına yönelip on dakika kadar sonra Kordon boyuna vardılar. Haider daha önceki kontrol noktasının kaldırılmış olduğunu gördü ve Rachel'i deniz kenarındaki banklardan birine götürdü. Kızın yüzündeki yorgunluğu gördü. "Burada uzun süre kalamayız. Gün ışığında ortalıkta dolaştığımız sürece yakalanma ihtimalimiz artıyor."

- Ne yapabiliriz?

- Bu olanlardan sonra Harry ve arkadaşlarının tüm şehirden çıkış noktalarını kapatacaklarından emin olabilirsin. O nedenle Reşit'e gitmenin bile anlamı yok.

Ortalık karardıktan sonra çöl yoluyla şehirden çıkmaya çalışırız. Elimizdeki son çare, bu.

- Neden Reşit?

- Sana söylemeyi unuttum. Biliniyordun, değil mi? Tekneyi anlattı. Başımız derde girerse kullanacağımız son çare olarak düşünülmüştü. Artık işe yaramaz.

- İyi de, çölden gitmenin intihar olacağını söylemiştin.

- Başka seçeneğimiz yok. Elindeki haritaya baktı. Bir araba ya da bir kamyon çalarak, askerlerin önlemleri arasında bir delik bulabilsek, belki becerirdik. Bütün kenti kuşatmaları imkânsız. Hem şehir çok geniş, hem de ellerinde yeterli adam olduğunu sanmıyorum. Bu yüzden bir yerde boşluk olması kaçınılmaz. Bütün sorun, o boşluğu bulabilmek.

- Peki, o zamana kadar ne yapacağız?

- Gece oluncaya kadar kalabileceğimiz güvenli bir yer bulmamız gerek. Haider ayağa kalktı, kıza baktı. Birdenbire gözüne çok savunmasız ve genç gözükmüştü. Özür dilerim, Rachel. Seni bu işe karıştırdığım için kendimi hiç affetmeyeceğim.

- Orada, orada istasyonda Harry'yle neler oldu, hâlâ inanamıyorum. Sanki bir kâbus gibi. Hâlâ içim ürperiyor.

Elini yavaşça Rachel'in yanağına koydu. Gözlerinden, içindeki duyguları dizginlemeye çalıştığı anlaşılıyordu. "Benim de. Ama şimdi bundan bahsetmeyelim. Lütfen." Kordonun karşısında, oteller, pansiyonlar ve randevuevlerinden oluşan bir dizi yapı görünüyordu. Binaların hepsi, önlerindeki kısa merdivenlerle İngiliz, özellikle de Victoria çağı İngiltere'sinin stiline uygun olarak yapılmıştı. Yine de yapıların büyük bir çoğunluğu haraptı ve acilen önemli bir onarıma ihtiyaç duyuyordu. Rachel binalara baktı. "Ordu büyük bir ihtimalle bütün otelleri ve pansiyonları arayacaktır. Orada hiç güvenlikte olamayız." Haider cesaretle gülümsemeye çalıştı. "Doğru." Suratı ciddileştiğinde tebessümü kayboldu. "Ama bir fikrim var. Biraz değişik bir fikir ama tek çaremiz bu, eğer rahatsızlığına katlanırsak, bize birkaç saat kazandırabilir." Gabrielle Pirou'nun bir zamanlar Marsilya'nın en çekici kadını olduğuna inanmak zordu. Altmış yıllık yüzüne kuvvetli bir allık sürmüş, dudaklarını kırmızının en parlağıyla boyarken dişleri de makyajdan nasibini almıştı. Yürürken topallıyordu. Eski ihtişamından arta kalanlar, sadece ince vücudu ve şehvet dolu Akdenizli gözleriydi.

Gabrielle ellerini çırpıp randevuevinin salonunda duran erkeklerin önünde duran kızlarının dikkatini çekmek istediğinde, geniş göğüslerine dayanan minik kaniş kesik kesik havladı. "Sessiz ol, Donny sevgilim. Görmüyor musun, beyler karar vermekte zorlanıyorlar." Söz konusu "beyler" yakınlardaki bir barda epey içtikten sonra yolları buraya düşen, dört Müttefikler subayından başkası değildi. "Kızlar" ise kısmen Avrupalı, kısmen Arap, bazıları derin dekolte sutyenli ve bol şalvarlı harem kostümü giymiş, ötekiler dar pantolon ve içini göstere bluzlara sığmaya çalışmış genç kadınlardı. Hepsi güzel, ikisi harika görünüşlüydü ve her birinin gözlerinden cinsel arzu fışkırıyordu. Subaylarla şakalaşıp gülüşüyor, vücutlarını gösteriyor, yukarıya, yatak odasına çıkmaya can attıklarını belli etmeye çalışıyorlardı.

- Eee Beyler, ziyaretinizden memnun değil misiniz? Kızlar pek hoş, n’estce pas?22 Gabrielle konuşurken hâlâ ağır bir Fransız aksanı kullanıyor, cümlelerinin içine anadilinden kelimeler karıştırmadan duramıyordu. Fildişi ağızlığının ucundaki sigarayı silkti, külün bir kısmı bluzuna, geri kalanı da köpeğin üzerine düştü. Yanındaki İngiliz subaylar terbiyeli terbiyeli öksürdü. “Evet, evet çok hoşlar.”

- Hepsi de çok temizdir, sizi temin ederim. Doktor her ay gelir. Gabrielle muzipçe gülümsedi. Doktorumuz değişik bir adamdır, sağlık konusunda tam bir çılgın. O nedenle sizin kadar titiz beylerin rahat olması gerekir.

Subaylar asabi asabi gülümsedi. Biraz sarhoş oldukları belliydi ama terbiyelerinde en ufak bir eksiklik yoktu. Gabrielle subayları erlere tercih ederdi. Subaylar yıkılana kadar içmez, pazarlık yapmaz, kızlara kötü davranmazdı. Ya erler? Hepsi de vahşi sarhoşlardı. Bu nedenle yeni müşterilerini memnun etmeye çalışıyor, bir daha geleceklerinde emin olmak istiyordu. Orta yaşlı ve şişmanca bir Fransız subayı gırtlağını temizleyip fısıldadı: “Acaba Madam’ın elinde iki hanım var mı?” Gabrielle ikiye katlanan kazancın sevinciyle, adama candan bir tavırla gülümsedi. Müşteri ne isterse istesin, bulmak onun göreviydi. ‘Tabiî, Mösyö nasıl isterse. Madam Pirou bütün arzuları karşılamakla yükümlüdür.” Subaylar yavaş yavaş kızları seçti, zevkle döşenmiş salondaki kadife kaplı kanepelere dağıldı. Gabrielle görevini tamamlamış, rahatlamıştı. Yirmi yıl kadar önce onu sakat bırakan Fransız pezevenkten kaçmış, kendi evini işletmek üzere İskenderiye’ye gelmişti. Şimdiyse deniz kıyısındaki lüks randevuevlerinden en iyisinin sahibiydi ve müşterilerinin seçme kişiler olmasıyla övünüyordu. Üstelik bu iş, özellikle savaşın başlamasından bu yana, beklenmedik ölçüde kârlı olmuştu. Kanlarından ve kız arkadaşlarından uzakta, savaş yorgunu kanı kaynamış askerler arkadaş ve seks peşindeydi. İşler gerçekten yolunda gidiyordu. Kapının zili çaldı. Gabrielle köpeğini kucakladı, kızlardan birine gülümsedi ve topallayarak odadan çıktı. “Ben kapıya bakarım, Suzette. Sen beylere içecek bir şeyler ikram et. İstiyorlarsa şampanya. Kızların onları yukarı çıkarmadan önce, krallar gibi ağırlamaları gerekir.” Ön kapıyı açtığında hafifçe şaşırdı. Evini bir çiftin ziyaret etmesi, çok sık rastladığı bir şey değildi. Merdivenlerde bir erkek ve bir kadın duruyordu. Her ikisi de hoş insanlardı ve terbiyeli terbiyeli gülümsüyorlardı. “Oui?23 Sizin için n yapabilirim?” Adam çevresine bakındı. “Bir arkadaşımız buraya gelebileceğimizi söylemişti de.” Gabrielle düşündü. L’amour24 hiç de basit

değildi. Bazen Bohemyalı bir çift gelir, kızlardan biriyle üçlü bir macera yaşamak isterdi.

Genellikle çok zengin insanlardı, erkeğin cinsel yaşamı sıkıcı olmaya başlamıştı veya karısının lezbiyen eğilimleri vardı ya da her üç durum da geçerliydi. Karşısındakiler pek zengine benzemiyorlardı ama, fiyatı ödedikten ve kızlara zarar vermedikten sonra, yatakta istedikleri gibi davranmalarında sakınca yoktu.

- Lütfen içeri girin. Bugün oldukça kalabalığız. Hemen rahatınıza bakabileceğinizden eminim. Gabrielle onları sofanın yanındaki çiçek dolu vazolar ve duvarları erotik Arap resimleriyle döşenmiş küçük odaya götürdü. Kadına baktı. Çok güzel ama fazla makyajlıydı. İnsan doğasını yakından tanımakla övünür, insanların gözleri ona öğrenmek istediği her şeyi anlatırlardı. Ama bu kadının gözlerinden hiçbir şey anlayamadı. Gözleri çok derindi. Adamsa daha kolaydı; oldukça dürüst, sivil giyinmiş olmasına karşın muhtemelen asker.

- Madam Pirou'ya ne istediğinizi söylemekten çekinmeyin. Gabrielle dostça gülümsedi, karşısındakilerin kendilerini rahat hissetmelerini istiyordu. Her türlü zevke uygunuz. Tabiî karşılığını ödeyebildiğiniz sürece.

Bir açıklama değil, Nazikçe sorulmuş bir soruydu ve adam bekletmeden cevapladı: 'Tabiî."

- Öyleyse Madam sizin için ne yapabilir? Adam söze başlamaya yeltendi, hâlâ çekiniyor ama bunu göstermekten de hoşlanmıyordu.

- Hoş bir bayanla birlikte birkaç saat geçirmek istedik. Özel bir odada, tabiî.

- Ah, aşk hayatınıza biraz tat katacak küçük bir değişiklik, ha? Gabrielle gözlerini kaldırdı. Ama birkaç saat uzunca bir süre.

- Para sorun değil.

Gabrielle yüklü bir kazanç umuduyla gülümsedi. "Madam ve mösyönün zevkine uygun birini bulacağımızdan eminim. Kızlarımdan en hoşu birazdan serbest olacak. Böyle durumlarda pek rahattır; çok duygulu ve çok güzel bir kız. Yoksa, başka bir kız mı seçmek isterdiniz?"

- Hayır, hayır, önerdiğiniz iyi.

- Küçükhanım hizmetleri için saat basına beş pound alır.

- Ne kadar kalabiliriz?

Gabrielle elini sallarken çapkınca güldü. "İstediğiniz kadar, tabiî ödemeyi peşin yapmak şartıyla. Beni takip ederseniz, sizin için özel bir oda

ve bir şişe şampanya ayarlayayım. Benim ikramım tabiî. Genç kızımız biraz sonra yanınızda olur ve bütün akşamın keyfini çıkarırsınız.”

Kırk üçüncü bölüm

İngiliz Genel Karargâhı - İskenderiye, 21 Kasım, 16.00

Weaver, Myers'ın bürosunda tek başınaydı, camdan dışarı bakıyordu.

Kendini ağır bir ilacın etkisinden yeni çıkıyormuş gibi hissediyordu. Ağzı kurumuş, alnında ter damlacıkları birikmişti. Kışlanın avlusunda silahlı askerler üstü kapalı kamyonlara biniyordu. Myers ve diğer subayların, askerleri kamyonlara bindirmesini izledi. Kenti neredeyse bütünüyle kapsayacak genel bir arama başlamak üzereydi. Weaver camdan uzaklaştı, masanın arkasındaki koltuğa oturdu, başını ellerine dayadı. Kafasındaki endişe ve şaşkınlığı söküp atamıyordu. Kendi gözleriyle görmemiş olsa, bütün b olanlara inanmayacaktı. İstasyonun dışındakiler Jack Haider ve Rachel Stern'di. Şüphe götürmeyen bir gerçek daha vardı: bu sabah çavuş atlatanlar da bu iki çılgındı. Bütün bunların anlamını bulmak imkânsız gibiydi. Bütün olanlar baştan sona saçmaydı, çok saçma.

Vücudu titremeye başladı, hâlâ yaşadığı şokun etkisi altındaydı.

Ölüler ayağa kalkıp yürümezler, ama o bir ölü görmüştü. Rachel'i görmüştü.

Onu gördüğü an, kızın yüzündeki şaşkınlığı hatırladı.

Son dört yıldır her gün hatırladığı, uğrunda ağladığı bir yüz. O an, rüyada olduğuna y da ikizine rastladığına inanmıştı. Ama kanlı canlı Jack Haider'i görüp onun Sanson ve sivil giyimli iki askerî polis memuruna ateş ettiğine tanık olduktan sonra, rüya görmediğinden emin olmuştu. Kafasının içinde yankılanan soru hep aynıydı: bu gördükleri mümkün müydü? İstasyonda olanlar tam bir felaketti. Sanson ve iki asker yaralanmış, yaralılardan biri göğsündeki kurşunla Fransız Hastanesi'nde ameliyata alınmıştı. Haider ve Rachel karışıklıktan yararlanarak kaçmayı başarmışlardı. Kalabalık yollarda peşlerinden koşmuş, bir saat boyunca bölgeyi aramışlardı ama her ikisi de sanki göğe çekilmiş gibi kaybolmuştu. Daha sonra, kendi gördüklerinden bile kuşkulanmış, ama tanıklar ve yaralılar gerçeği tüm çıplaklığıyla ortaya koymuştu. Olanlar hayalinin bir eseri değildi. Kafasını salladı, midesinin dibindeki acı his ona kusma isteği veriyordu. Yüreğinin çarpıntısını duydu. Kapı vuruldu. Bir onbaşı içeri girip selam verdi. "Size bir telefon var, efendim."

- Buraya bağla. Yüzbaşı Myers'a söyle, dışarıdaki işini bitirdikten sonra onunla görüşmek istiyorum. Telefon birkaç saniye sonra çaldı, ahizeyi kaldırdı. 'Yarbay Weaver."

- Alo Harry, konuşabilecek durumda mısın? Helen Kane'in sesini tanıdı. Sesini duyduğuna sevinecek yerde, kalbi acıyla doldu. Çatlak bir sesle, "Helen" dedi.

- Sesin tuhaf çıkıyor, her şey yolunda mı? yalan söyledi. "Evet, evet. Her şey yolunda."

- Sadece sesini duymak için aradım. Seni özledim. Dakota konusunda bir şeyler bulup bulmadığını da öğrenmek istedim. Weaver cevap vermedi, kafası karmakarışıktı.

- Çalışmanı bölmüyorum, değil mi, Harry?

- Bak, şu an meşgulüm, Helen, dedi kısaca, daha sonra konuşsak olur mu?

Karşı tarafta uzun bir sessizlik oldu. Kabalığıyla onu şaşırttığının farkındaydı, kendine kızdı. Ama Rachel hayattaydı ve o anda başka hiçbir şey düşünebilecek durumda değildi. "Özür dilerim. Beni çok kötü bir zamanda yakaladın da."

- Tabiî, tabiî anlıyorum. Allahaısmarladık, Harry. Telefon kapandı. Myers içeri girdiğinde kendini toparlamaya çalışıyordu.

"Adamlar hazır, efendim. Aramada kullanmak için bulabildiğimiz herkesi toparlıyoruz. Polis kentteki bütün otel ve pansiyonları denetliyor ve özellikle dikkatli olmaları konusunda uyarıldılar. O ikisi fazla uzağa gidemez. Onları bulana dek İskenderiye'nin altını üstüne getireceğiz."

Yüzbaşı kendine güvense de, Weaver işlerinin kolay olmadığının farkındaydı. Mısır'ın ikinci büyük kenti her ülkeden göçmenlerle kaynıyordu. Kahire'de olduğu gibi burada da müşterilerinin adını kaydetme zahmetine katlanmayan yüzlerce küçük otel ve pansiyon vardı. Bütün kenti doğru dürüst aramak günlerini alacaktı. "Yarbay Sanson'dan haber var mı?"

- Hâlâ hastanede. Yüzbaşı kamyona binen son askere baktı. Gitsem iyi olacak. Bizimle gelecek misiniz, efendim?

- Hastaneye uğradıktan sonra. Herhangi bir şey olursa beni telsizle aramayı unutmayın. Yüzbaşı selam verdi, arkasını dönüp çıkmaya hazırlandığı sırada, Weaver seslendi: "Bir şey daha var." Efendim?

- O ikisini canlı yakalamaya bakın. Bunu adamlarına da ilet. Yüzbaşı şaşkındı. "Bütün olanlardan sonra, bunun pek kolay olacağını sanmıyorum."

- Ne dediğimi duydun. Mümkünse, canlı. Onlara teslim olma fırsatı tanıyın. Bu bir emirdir. Yüzbaşının kaşları çatıldı. "Nedenini öğrenebilir

miyim, efendim?” Weaver kısaca cevap verdi. “Kendime göre nedenlerim var.”

Yüzbaşı hâlâ şaşkındı. “Elimden geleni yaparım. Daha şimdiden iki subayımızı öldürdüler, üç kişiyi de yaraladılar. Eğer durum kötüye giderse, adamlarımın hayatını tehlikeye atamam.” Perdeli bir bölmede bir doktor ve bir hemşire tarafından tedavi edilmekte olan Sanson dışında, Fransız Hastanesi’nin acil bölümü boştu. Weaver içeridekiler işlerini bitirene, Sanson perdenin arkasında görünene kadar bekledi. Sağ eli kalın sargılar içindeydi, yüzü oldukça solgun görünüyordu.

- Nasılsın?

Sanson cebinden bir sigara paketi çıkardı, zorlukla bir sigara yaktı. “Mumya rolünde Boris Karloff gibiyim. Beni en çok sevindiren, parmaklarımın hâlâ işe yarıyor olması.” Weaver’i dikkatle inceledi. “Rahatsız edilmeden konuşmamız gerek.” Dışarıdaki beyaz badanalı verandayı gösterdi, Weaver’la birlikte dışarı çıkıp koltuklara oturdular. “İstasyondaki insanları tanıyordun değil mi, Weaver?” Weaver’in yüzü solgundu. “Nereden bildin?” Sanson sigarasından bir nefes çekti. “Üçünüzün de yüzünü gördüm. Her üçünüz de ölüler arasından birinin ayağa kalktığını görmüş gibiydiniz. Üstelik adam da seni tanıdığını söyledi.”

- Ne diyorsun?

Sanson açıkladı. “Bana bütün bu olanları anlatsan iyi olur, Weaver.”

Weaver, Haider ve Rachel’le nasıl tanıştığını anlattı. Her şeyi anlatmak birkaç dakika sürdü. Sanson söylenenler bitene kadar tepki göstermeden dinledi, daha sonra içini çekerek ayağa kalktı, - Ne rastlantı ama. Ancak Haider’in burada bulunması, kabul edebileceğim cinsten bir rastlantı. Çok iyi Arapça konuşuyor, Mısır’ı da iyi tanıyor. Anadili gibi İngilizce konuşuyor, anlaşılan bir İngiliz subayını taklit etmekte zorlanmıyor; Amerikan aksanının kusursuz olduğunu ben gördüm. Muhtemelen Abwehr’de ya da özel komando birliklerinden birinde görevli, bu nedenlerle bu işe bulaşmış olması şaşırtıcı değil. Ama kız ben gerçekten şaşırtıyor. Senin söylediklerine göre, hayatta olması bile mucize.

- Ben de anlamıyorum, Weaver kafasını salladı, şaşkınlığı geçmemişti. “Hiçbir şey anlamıyorum.”

- Batan geminin adı neydi?

- İzmir.

- Aynı kadın olduğundan eminsin, değil mi?

- Tamamen.
- İzmir gemisinin hikâyesini kontrol ettireceğim. Dışarıdan bakınca Yahudi kökenli birinin Almanlara yardım etmesine inanmak güç, belki de buna zorlandı. Yine de başka ihtimaller olabilir.
Ne?
- Daha başlangıçta, sana söylediği kişi değildi. Alman Yahudisi olduğunu söylerken rol yapıyor ve başlangıçtan beri Gestapo adına çalışıyordu, arkadaşın Haider de.
Weaver öfkelendi. “Bak Sanson, burada neler oluyor ya da bu işlere neden karıştılar bilmiyorum ama, kesinlikle bildiğim bir tek şey var: Rachel Stern ve ailesi kesinlikle antinaziydi. Haider’in ailesini de bütün ömrüm boyunca tanıdım hiçbir zaman Nazi olmadılar.” Sanson sigarasını attı, ayakkabısının ucuyla ezdi. “Sana bir şey söyleyeyim, Weaver. Bu savaş başlamadan önce askeri istihbarat ve Mısır polisi yabancı casusu ya da ajanı olduğundan şüphelendikleri kişileri izlediler. Almanlar istihbarat memurlarından birçoğunu buraya turist ya da işadamı olarak gönderdiler, ya da arkeoloji uzmanı olarak çalıştırdılar. Bu ajanlar, Mısırlılar arasında faşist sempatileri geliştirip ilerisi için dostluklar kurdular. Amaçları açıktı. Kuzey Afrika’nın, ilerideki bir çatışmanın önemli bir parçası olacağını biliyorlardı: Ortadoğu’daki petrol yataklarının bir yolu da buralardan geçiyor. İtalyanlar da bu oyuna girdiler. Burada Dışişleri Bakanlığı adına çalışan bir sürü Amerikalı da bulunuyordu.” Weaver başını salladı. “Jack Haider ve Rachel Stern’in casus olması düşünülemez. Bunun için bahse girerim.”
- Senin yerinde olsam, girmezdim. Hiç olmazsa polisin onlar hakkında, o günlerden kalma bilgisi olup olmadığını öğrenene kadar. Hepimiz gerektiğinde sırlarımızı saklamayı beceririz. Arkadaşın Haider becerikli birine benziyor. Eli tabancaya yatkın, bir sürü dil konuşuyor, gerektiğinde de adam öldürüyor. Bunların hepsi birlikte, öldürücü bir karışım. Hiç olmazsa nasıl bir adamla karşı karşıya olduğumuzu biliyoruz.
- Haider’in o subayları soğukkanlılıkla öldürdüğüne inanamıyorum.
- Biri öldürdü. Onu da bulacağım. Haider ve kadın yalnız olmayabilirler, ama şu ana kadar bu konuda başka bir bilgimiz de yok. Düşman ajanları olduklarıysa şüphe götürmeyecek kadar açık. Sanson ayağa kalktı, sordu. Arama çalışmaları nasıl gidiyor? Weaver anlattı. Sanson bir an düşündü. “Bütün camileri, kiliseleri, düşkünler yurtlarını, randevuevlerini de kontrol ettir. Onlara saklanacak bir yer sağlayabilecek hiçbir şeyi ihmal etme. Kenti ortasından ikiye ayırmak gerekse bile, o ikisini bulacağız.” Weaver alnında

biriken ter damlalarını sildi. Sanson yanına yaklaşıp elini alnına koydu, gözlerinin içine baktı. “Adrenalin seviyen çok yükselmiş. Seni sakinleştirecek bir iğneye ihtiyacın var.”

- İdare ederim.

- Hayır, edemezsin, Weaver. Çok gerginsin. Sanson arkasına döndü. Doktoru çağıracağım.

- Onları bulduğumuz zaman ne olacak? Sanson geri döndü. “Bunun cevabını biliyorsun, eminim. Bir zamanlar arkadaşın olmuş olabilirler, ama şimdi düşman oldular ve ellerinde kan lekesi var. Suç listeleri bir mil kadar uzun: provokasyon, bir İngiliz subayının yerine geçmek, iki tanesini öldürmek, üç tanesini yaralamak, tutuklama kararına karşı koymak. Askerî mahkemenin bulabileceği daha bir yığın başka suç da vardır. Üstelik peşlerine düşmeden önce, ne niyetleri vardı kim bilir.” Sanson başını salladı. “Gerçeklerden kaçma, Weaver. Onları vurmayıp canlı yakalasak da, idamdan kurtulamayacaklar. O kadar yükseğe asılacaklar ki, akbabalar bile yetişemeyecek, bundan emin ol.”

Kırk dördüncü bölüm

İskenderiye, 21 Kasım, 15.00

Oda en üst kattaydı. Temiz, pamuklu çarşaf kaplı çift kırık bir pirinç yatak, odaya bağlı minik banyoda da temiz avlular vardı. Panjurlu yüksek pencereler, binanın arkamdaki çakıl taşı kaplı avluya bakıyordu. Avluda ayrıca iki incir ağacı, küçük bir kuyu ve arkadaki dar sokağa açılan "övme demir parmaklıklı bir kapı gözüküyordu. Kapının m karşısında küçük bir kahve, kaldırımın üzerine yerleştirilmiş sarsak masa ve iskemleler, iskemlelerde de nargile içen Arap müşteriler vardı.

Madam Pirou çekildikten sonra Haider kapıyı kilitledi, panjurları açtı. Daha akşam olmamasına karşın, sokaklar felekten birkaç saat çalmak için gelmiş askerler ve sivillerle doluydu. Karşıdaki binanın açık penceresinden, içeride müşteri bekleyen kızları görebiliyordu. Rachel sordu: "Burasının gerçekten de güvenli olduğunu mu düşünüyorsun?"

- Olabildiği kadar. Harry ve arkadaşlarının buraya gelmeyeceklerini umalım.

- Onu bu şartlar altında gördüğüme, bütün bu olan bitene hâlâ inanamıyorum.

- Ben düşünmemeye çalışıyorum. Bütün olanlar beni çok rahatsız etti. Şu sıra, rahatlamaya ihtiyacım var. Panjurları tekrar kapatıp buzlu şampanyayı patlattı ve madamın ikramı olan ucuz Mısır köpüklüsünü kadehlere boşalttı. Acılı bir gülümsemeyle kadehlerden birini Rachel'e uzattı. Tam şampanya değil ama, fırsat varken tadını çıkarmaya bak.

Rachel kadehi dikti ve yorgunluktan bitkin bir halde yatağa devrildi.

"Bir randevuevi yatağının beni bu kadar mutlu edeceğini hiç düşünmemiştim."

- Bütün mesele, genç kız geldiğinde ona nasıl bir açıklama yapacağımız. Rachel gülümseyince sordu: "Ne düşündün?"

- Madamla konuşurken nasıl o kadar ciddî olabildin? Beni övüyorsun ama, maalesef büyük bir aktör olma şansını kaçırmışsın. Dostun Schellenberg'in neden seni seçtiğini anlamak güç değil.

- O benim dostum değil, bana iyilik falan da yapmadı. Ama işin eğlenceli yanını gördüğüne sevindim.

- Burasını nereden bildiğini bana hâlâ söylemedin.

- Burada gizli geçirdiğim bir ayın sonunda, madamınki de dahil bazı salonların ününü duymuştum. Şimdi artık ciddî olalım. Kız her an gelebilir.

- Eğer kellemizi kurtarmamız için böyle gerekiyorsa. Haider şoke olmuştu. “Ciddî olamazsın.”

- Hayatta kalmak için dayanmamız gereken çok daha kötü şeyler de olabilir. Yine de senin bir çare bulacağından emimim. Rachel yataktan indi, parmaklarını saçlarından geçirdi, şaşkın Haider’in yanından geçerek banyoya girdi. “Sıcak bir banyoya ve elbiselerimi değiştirmeye ihtiyacım var. Fırsat varken sen de bundan yararları.” Kapıya vuruldu, Haider donup kalmıştı. Kapı bir kez daha vuruldu. Rachel birden ciddileşmişti. “Kapıyı açmayı düşünmüyor musun?” Haider kapıya yöneldi. Açtığında, karşısında duran çikolata renkli, güzel Arap kızını gördü. Madam haklıydı, simsiyah saçları ve koyu renk gözleriyle kız gerçekten de çok güzeldi. Haider’e gülümsedi, onun arkasında duran Rachel’e baktı. “Mösyö, Madam. Adım Safa.” Ne yapması gerektiğini kestiremeyen Haider tereddüt içindeydi. Kız odaya girdi, kapıyı kapadı. Bir şalvar ve göğüsleri arasındaki derin yarığı gösteren cömert bir sutyen giymişti. Rachel’e yönelttiği bakışlar da eğilimini açıkça ortaya koyuyordu. Haider sordu: “Rahatsız edilmeyeceğimizden eminsiniz değil mi?”

Güldü. ‘Tabiî. Bu oda istediğimiz sürece bizim.” Parmaklarını sutyeninin askılarında gezdirdi, aç gözlerle Rachel’e baktı. “Madam bana özel istekleriniz olduğunu söyledi. Her ikinizi memnun etmek için geldim.”

Haider cevap verdi: “Buna gerek kalmayacak.”

- Anlamadım?

- Madam nerede?

- Bürosunda, şekerleme yapıyor. Neden sordunuz?

- Buradan çıkış yolu var mı? Hani bazı müşteriler kimseye görünmeden çıkmak isterse. Kadın şaşırmıştı. “Evet. Neden sordunuz?”

Haider cüzdanım açıp kalınca bir deste banknot çıkardı. “Saati beş pound’a anlaşmıştık. Gece yarısına kadar kaybolman ve madama hiçbir şey söylememen için sana yüz pound vereceğim.” Bu kez Safa’nın yüzünde gerçek bir şaşkınlık vardı. Haider devam etti. “Burada bulunmamızın sebebi oldukça basit. Öfkeli bir Amerikalı istihbarat subayından kaçıyoruz da, karısının onu aldatmasına pek içerlemiş. Kahire’den bu sabah geldik, ama onun peşimizde olduğunu anlayınca bir otele saklanmak zorunda kaldık. Civardaki bütün otel ve pansiyonları aradıklarına bahse girerim; o nedenle ortalık sakinleşinceye kadar güvenli bir yer bulmamız gerekti.” Haider gülümsedi. “Madamın bizi yanlış anladığı belli, biz de bozuntuya vermedik.

Böylesine hassas konularda ne kadar az konuşursak o kadar iyi olacağını düşündük. Ne demek istediğimi anladın, değil mi?”

Kadının anlayıp anlamaması önemli değildi. Safa Haider’in elindeki parayı koparırcasına aldı, göğüslerinin arasına sıkıştırdı ve gülümsedi. “Nasıl isterseniz öyle olsun, Mösyö.”

Kahire 17.00

Deacon on dakika içindeki üçüncü brandy’sini bitirdi. Firavun Bahçesi’nden yeni dönmüş, terasta oturan ve aradıklarına uzakta yakından benzeyen kimseye rastlamamıştı. Hasan “Öyleyse, iş yattı” dedi, “kenti kuşatmaya aldılarsa, işleri bitiktir.” - Her şey karmakarışık. Deacon öfkeliydi. Bu son felaket, tabutumuzdaki son çivi olabilir. Kadehini bırakıp masasının üzerinden bir kâğıt aldı.

Villaya gitmiş, Hasan’ı Packard’ın bagajına saklayarak tekneye getirmişti; hiçbir kontrol noktasında durdurulmamış olması bir mucizeydi. Düşündüklerini uygulamak için Hasan’a ihtiyacı vardı. Daha işimiz bitmedi. Yapmamız gereken bir iş var.

Kapı vuruldu, şaşkın bir yüzle uşak içeri girdi. Deacon patladı. “Sana rahatsız edilmek istemediğim söylemiştim.”

- Özür dilerim, efendim. Ama Salter adında biri sizinle görüşmek istiyor. Yanında birkaç adamla birlikte bir tekneyle yanaştı. Deacon lumbozdan baktı. Dışarıda hava kararmış olmasına rağmen gemisine bordalamış tekneyi ve kıçında Salter’ın adamlarından ikisini gördü. Hasan da lumboza yaklaşmıştı. “Burada ne arıyor?”

- Bu pezevenk dikkatli olmazsa, bütün polisi üzerimize salar.

O anda kapı kırılırcasına açıldı ve arkasında Costas Demiris’le birlikte Salter girdi. “Selam, Harvey.” Salter odayı boydan boya geçti, masanın üzerindeki konyak şişesini aldı, etiketini okudu. “36 Hennessy. Kendine iyi bakıyorsun. Bir içki ikram etmen için susuzluktan ölmemi mi bekliyorsun?” Deacon uşağa kabaca, “Dışarı çık” dedi. Adam kaybolunca Salter’a döndü.

- Burada ne arıyorsun?

- Kızmanın âlemi yok. İstediğin kamyonlar için geldim. Bir de görüşmemiz gereken bir iki konu var.

- Her şeyi konuştuk sanıyordum.

Salter içki dolabına doğru ilerlerken sırıttı, bir bardak aldı, yatıya kadar konyak doldurdu. “Her şeyi değil; ama bu konuya biraz sonra geleceğiz. Vaat ettiğim gibi üç Amerikan kamyonu buldum, kâğıtlar da sağlam.” Salter

içkisini dikti, kaşlarının birini kaldırdı. “Ne var? Pek sevinmişe benzemiyorsun?”

- Kısa kesip söyleyeceklerine girişsen memnun olurum. Karanlık bastıktan sonra özel odamda rulet oynamak başka şey, buraya böyle açık açık gelmek başka. Geldiğini gören olduysa, kısa zamanda askeri inzibatların ziyaretini beklememiz gerekecek.

- Rahat ol, beni kimse görmedi, bundan eminim. Salter bardağını doldurdu, gözlerini içkinin parıltısına dikti. İstediklerin yarın depoda hazır olacak.

- İyi, dedi Deacon heyecansız bir sesle.

- Daha sevinçli olabilirdin. Beni kandırmayı düşünmüyorsun, değil mi, Harvey?

- Anlaşmayı yaptık, paranı da alacaksın. Şimdi, başka hangi konuda konuşmak istediğine gelelim.

Salter ortağına döndü. “Sen anlat, Costas.”

- Oldukça meşgul bir adamsınız, Mr. Deacon. Gize’ye, havaalanına ziyaretler yapıyorsunuz. Bütün bunların ne anlama geldiğini merak ettik de. Deacon yüzüne kan hücum ettiğini hissetti ve aptal yerine konduğunu anladı. Aceleyle en temel kuralları uygulamayı unutmuştu; her zaman arkanı kolla. Salter’a bakarken öfkesini zor kontrol ediyordu. “Beni izledin.”

- O kadar basit değil, Harvey. Ona neler bulduğumuzu anlat, Costas.

- Havaalanı, Mısır Hava Kuvvetleri’ne ait ve hükümetin Eski Eserler Müdürlüğü, güneydeki kazılarda bulunan değerli eserleri Kahire’ye getirmek istediği zaman kullanılıyor. Son öğrendiğim, bir ay kadar önce Mısır Müzesi için değerli bir kargonun geldiği. Krallar Vadisi’nde buldukları bir mezardan çıkma altın ve değerli eşya. Hepsi de paha biçilmez. Salter boş bardağı masaya bırakırken kötü kötü sırıttı. “Pek ilginç, öyle değil mi, Harvey? Böyle bir hazine savaştan sonra özel koleksiyoncular için çok büyük değer ifade eder, bir insanın hayatını kurtarabilir. Yakında gelecek bir kargodan herhalde haberin yoktur, değil mi, evlat?” Deacon’ın yüzünü inceledi, omuzlarını silkti. ‘Tek anlamadığım Amerikan kamyonları işi; ben olsam Mısır ordusunun ya da hava kuvvetlerinin kamyonlarını kullanırdım. Bu ve bir de Gize’ye yaptığın küçük yolculuk. Onun da anlamı belirsiz. Aklında küçük bir plan var, değil mi, evlat?” Deacon yutkundu. “İyice yanıldığını, konuyu yanlış değerlendirdiğini düşünüyorum, Reggie, gerçekten.”- Hiç sanmıyorum,

dostum, hiç sanmıyorum. Arkadaşlarının boşuna bir işe girişmeyeceklerini anladım: o havaalanını kullanıp paha biçilmez eserleri uçuracaklar, ya da buna benzer başka bir şey. Bu nedenle ne düşündüğünü tam olarak bilmek istiyorum.

- Bilseydim de söylemezdim.

Salter yaklaştı, işaret parmağını Deacon'ın göğsüne dayadı. "Benimle dalga geçme, Deacon. Zararlı çıkarsın. Neyle uğraşıyorsun bilmiyorum ama, üç binden fazla eder. Bu yüzden yeni bir anlaşma yapacağız. Yüzde on istiyorum. Buna karşılık elbise ve araçları bedava alacaksın, çocukların ihtiyaç duyacağı diğer malzemeyi de."

- Sana söyledim… Deacon konuşmaya çalıştı, ancak Salter'ın tokadı yüzünde sakladı.

- Benimle oyun oynama. Sabrım taşıyor. Senin şu dostlarının ne planladığını bilmek istiyorum. Bir anda Hasan koltuğundan fırladı, hançerini çekti ama Salter daha hızlıydı. Omzundaki kılıftan Browning'ini çekmiş Hasan'ın suratına doğrultmuştu bile. "Bir dene gündüz feneri, götünde o kadar büyük bir delik açarım ki içinden rahatça bir deve geçer. Şimdi bıçağı bırak yoksa patronunun yeni bir halı alması gerekecek." Hasan hareketsizdi, Salter uyardı. "Bir daha söylemeyeceğim." Deacon araya girdi. "Bırak bıçağı." Hasan itaat etti. Salter'ın yumruğu suratında patladı, Hasan arka üstü düştü. Kalkmaya çalıştığında burnu kan içindeydi. Salter bıçağı aldı. "Beni bir daha tehdit edersen orospu çocuğu, seni dilimlere ayırırım." Bıçağı odanın bir köşesine fırlattı, arkasını döndü ve Browning'iyle Deacon'un burnunun ucuna dokundu. "Arkadaşlarınla bir görüş, durumu anlat, mantıklı olmalarını sağla. İhtiyaç duyacakları her şeyi bulabilirim. Her şeyi dedim: malzeme, üniforma, adam, sen söyle yeter. Yarın akşama kadar kararlarını bilmek istiyorum." Gülümsedi, tabancayı indirdi. "Bana inan Harvey, böylesi hepimiz için daha iyi olacak. Hepimiz iyi para kazanacağız." Deacon göğüs cebinden mendilini çıkarıp yüzünü sildi. "Entrikacı puştun birisin, Salter."

- Biliyor musun, bu bugün duyduğum en güzel söz. Salter tabancayı kılıfına soktu, sırıttı, Deacon'un yanağını okşadı. Darılmak yok, Harvey, ama iş bu. Sana bir tavsiye. Arkadaşlarını anlaşmaları için ikna et, hepimiz kazanalım. Beni işin dışında tutmaya çalışma, sonunu getiririm. Dostların polise, havaalanını yakından gözetlemelerini söylememden hoşlanmazlar, değil mi? Anlaşıldı mı? Görüşürüz. Salter ve Yunanlı odadan çıktıktan sonra Hasan halıya tükürdü, yüzündeki kanı sildi. Hançerini alıp Deacon'a

baktı. “Bir daha sefere, onu öldüreceğim. O Yunanlıyı da.” Deacon bardağına konyak doldurup bir yudumda dikti. “Boş ver. Şu anda daha önemli problemlerimiz var. Şu kürdanına dikkat etsen iyi olacak. Salter kolay kolay tehdit edilecek adamlardan değildir.” Masasındaki bloknottan bir kâğıt kopardı, bir adres karaladı. “anlaşılan Salter’ın kamyonlarına ihtiyacımız kalmadı. Bundan pek hoşlanmayacak. Parasını ödesem de arkasından bir iş çevirdiğimi sanacak. Ama bunu daha sonra düşünürüz.” Packard’ın anahtarlarını fırlattı.

- Şimdi arabamı al ve mümkün olduğu kadar çabuk İskenderiye’ye varmaya bak. Hasan kaşlarını çattı. “Yolların asker ve polis dolu olduğunu söyledin.”

- Orada seninle kimse ilgilenmez. Kaldı ki bu kılığınla seni kimse tanıyamaz. Sakalın yok, otelden çıkarken de seni kimsenin görmediğini söyledin. Deacon kâğıt parçasını uzattı. “Bu adrese git ve Müfettiş Sadıkla görüşmek istediğini söyle. Salter’ın adamlarının seni izlemesine izin verme.”

Deacon’a sanki deliymiş gibi baktı. “Bir polisle mi görüşeceğim?”

- Emekli bir polis; bir Nazi sempatizanı. Dostlarımızın yakalanıp yakalanmadığını öğrenmek zorundayız. Bu akşam temas kurduğumda, durumu Berlin’e bildirmem gerek. Sadık neler olup bittiğini öğrenebilir. Eğer işler sarpa sararsa, hemen Reşit’e gitmeye ve kuzenine tekneden kurtulması gerektiğini söylemeye bak. Artık nehirde beklemesine gerek kalmadı. Bizimkiler yakalanıp sorguya çekildiklerinde, bize kadar sürülebilecek en ufak bir iz bile bırakma istemiyorum.

- Bu müfettişe telefon edebilir miyim? Telefonu yok, emekliye ayrıldıktan sonra elinden aldılar. Eğer Sadık evde değilse, karısına onu nerede bulabileceğini sor ama mutlaka onu bul ve benim gönderdiğimi anlat. Yardım etmek istemezse, bana telefon etmesini iste, belki ben kandırırım. Hasan kaşlarını çattı. ‘Ya sen ne yapacaksın?”

- Tekrar kahveye gideceğim, bakarsın bir mucize olur, bizimkiler gelir.

Kırk beşinci bölüm

İskenderiye, 21 Kasım, 16.00

Gabrielle Pirou kapının vurulduğunu duydu. Binanın en alt katındaki özel bürosundaydı, kanepeye uzanıp ayaklarını minderlerin üzerine koymuş, omuzlarında eski bir ceket, elindeki kutudan çikolata yiyor, ara sıra kucağındaki kanişe küçük parçalar veriyordu.

- Girin.

Safa içeri girdi, masanın üzerine bir deste para bırakırken, “Bazılarının işi rast gidiyor” dedi. Gabrielle kaşlarını çattı. “Nedir bu?” Safa kutudaki çikolatalardan bir tane alıp ağzına attı.

- Senin payın. Yukarıdaki çift eğlenmek istemedi. Bir yanlış anlaşma olmuş. Yazık, kız çok da güzeldi. Durumu anlattı.

- Gece yarısına kadar kaybolmam için adam elli pound verdi. Ben de sırtımı dinlendirip alışverişe çıkmaya karar verdim. Gabrielle doğruldu. “Düzgün insanlar olduklarından emin misin?”

- Bize ne?

Gabrielle yüzünü astı, omuzlarını silkti. “Pek doğru değil ama. Ne de olsa para, paradır.” Banknotları ceketinin cebine tıkıştırıp Safa’ya baktı. Cimri orospu herhalde daha fazlasını almıştı ama, şimdilik üzerinde durmamaya karar verdi. Adam gitmeden ona soracaktı. Masanın üzerindeki telefon çaldığında Safa’ya döndü. “Haydi, hayatım. Şuna bir cevap ver.”

Saha telefonu kaldırdı. “Madam Pirou’nun Salonu.” Dinledi. “Bir dakika.” Ağızlığı eliyle kapadı. “Biri daha önce gelen subayları arıyor. Yüzbaşı Green. Acil olduğunu söylüyor.”

- Kimmiş?

- Karargâhtaki bürosu.

Gabrielle içini çekti. “Onlara yüzbaşıyı çağıracağını söyle.” Safa söylenenleri tekrarladı, telefonu bıraktı.

“Sonra, gidiyorum.” Dışarı çıktığında, Gabrielle oturmuş, yukarıdaki çifti düşünüyordu. Bir şeylerin tam yolunda gitmediği belliydi, ikisinde gördüğü küçük bir gerginlik, tüm anlatılanların doğru olmadığını belli ediyordu. Birkaç dakika sonra dışarıda ayak sesleri duyuldu, kapı vuruldu. Gömleğini pantolonuna sıkıştırmaya çalışan kıpkırmızı suratlı bir adam içeri girdi.

- Ah, Yüzbaşı. Sizin için acil bir telefon var, Genel Karargâh, sanırım.

- Burada olduğumu nereden bilmişler? Gabrielle gülümsedi. “Ordu da Tanrı gibidir. Neyi, nasıl bildiği anlaşılmaz.”

Birkaç dakika sonra koridorda, vazodaki çiçekleri düzeltirken, yüzbaşının canı sıkkın bir halde odadan çıktığını gördü.

- Problem mi var, Yüzbaşı?

- Var ya. Bir arama yapılıyor, beni de karargâha çağırıyorlar. Anlaşılan iki düşman ajanı var. Ramleh İstasyonu çevresinde üç askeri yaralamışlar, inanabilir misiniz? Tam da hayattan keyif aldığım sırada. Allah’ın belası düşüncesiz Almanlar. Gabrielle bir saniye kadar duyduğuna inanamadı, daha sonra kaşlarını çattı. “Alman mı dediniz?”

- Bir kadın ve bir erkek. Anlaşıldığı kadarıyla oldukça tehlikeli insanlar.

16.15

Rachel banyodan çıktığında, Haider ağzında sigara, yatağa uzanmış, Baedecker’ı inceliyordu. Kızın saçı ıslaktı ve bir havluya sarılmıştı. “Allah’tan su sıcak, bir de gerçek sabun var. Sen yıkanmayacak mısın?” Haider uzun bacaklarına, narin boynuna ve havlunun altından beliren dik göğüslerine baktı. Rachel sordu: “Neyin var?” Yüzüne baktı. “Hiç.” Kitabı bir kenara fırlattı, yataktan kalktı, sigarasını söndürdü ve kızın yanından geçerek banyoya girdi. Tıraş olurken banyonun suyunu doldurdu, kaynar suya girdi, on dakika kadar sonra da belinde bir havluyla geri döndü. Rachel yatağın kenarına oturmuş saçını kurutuyordu. Haider paketten bir sigara çıkardı, banyo kapısına dayandı. Rachel yatağın kenarında saçını kuruturken kendine bakıldığını fark etti. “Bana neden öyle bakıyorsun?” Sigarasını yakıp dumanı içine çekti. “Sende değişik bir şey var. Dört yıl sonra yeniden karşılaştığımızda fark ettiğim bir şey. O zamandan beri ne olduğunu bulmaya çalışıyordum, şimdi artık biliyorum.” Saçlarını kurutmayı durdurdu, yüzü gergindi. “Neymiş?” - Sende daha önceden hatırlamadığım bir sertlik var. Sanki başka birisi gibisin. Haider’in bakışlarına daha fazla dayanamadı, yüzünü çevirdi, saçını kurulamayı bitirip havluyu bıraktı. Haider devam etti. “Düşündükçe, kampta geçirdiğin yılların seni yok ettiğini ya da güçlendirdiğini anlıyorum.” Sesi giderek azaldı. “Harry’yi yeniden gördüğünde yüzüne baktım. İkimizden onu seviyordun, değil mi?” Rachel bu kez gözlerine baktı. “Senin gördüğün şoktu. Başka bir şey değil. Harry’ye karşı nişlerimin önemi yok.” Haider içini çekti, banyo kapısından uzaklaşıp perdenin aralığından dışarı baktı. Sokağın öte tarafındaki bütün pencereler kapalıydı, ama aşağıdaki

kahvedeki kalabalık azalmamıştı. Perdeyi kapadı. “Bazı konularda haklısın. İnsan hayatı, savaşın hammaddesidir. İkimizin hayatta kalması ya da ölmesinin önemi yok. Ama benim için var.” Neden? - Çünkü seni hâlâ seviyorum. Hep de sevdim. Rachel cevap vermedi. Kollarını kavuşturdu ve gidip yatağın kenarına oturdu.

Haider ona baktı. “Sana bir şey söyleyeyim mi? Karım öldüğünde, beni bu çılgın dünyaya bağlayan tek şey oğlum oldu. Ama seni düşünmediğim gün yok gibiydi. Sana ne olduğunu düşündüm: ölü müsün, yoksa hayatta mı? Belki de kalbimin derinliklerinde tekrar buluşmak ve sana karşı ne hissettiğimi söyleyebilmek umudu vardı.” Sigarasını söndürdü, birden acılı bir ifade oturdu yüzüne. “Oğluma gelince, Pauli’yi tekrar görebileceğimi sanmıyorum. Belki de çoktan ölmüştür.”

Sesinde üzüntü vardı, bütün cesareti kaybolmuş gibiydi, mutsuz bir adama benziyordu. Rachel ayağa kalktı, yanına yaklaştı, elini omzuna koydu. “Şimdi teslim olma zamanı değil Jack, bırakma zaman değil.”

- Anlamıyorsun. Buradan kurtuluş yok. Başka bir şey düşünmek mantıksız.

- Hayır. Birlikte bir yol bulacağız.

- Bütün bu olanlardan sonra, en ufak bir şansımız olduğunu sanmam.

Her iki elini de adamın omuzlarına koydu. “Yüzüme bak, Jack. Başaracağız. Buna inanmamız gerek.” Derin bir nefes alıp kendine gelmeye çalıştı. “Haklısın. Özür dilerim.”

- Hâlâ Harry’yi düşünüyorsun, değil mi? Karşı tarafta olsa bile. İstasyonun önünde tabancanı ona çevirdiğinde, hiç aklından onu öldürmek zorunda kalacağın geçti mi?

- Tabiî. Ama yapamayacağımı biliyordum. Haider ürperdi. Beni endişelendiren, ikimizin de parmağı tetikte karşılaşmamız ihtimali. Bütün ümitlerin kaybolduğu an ikimizin ne tepki göstereceğini kim bilir? Eğer hayatta kalmak için Harry’i öldürmem gerekse, iyice düşünürdüm. Sana kardeşten de yakın olan en iyi arkadaşını öldürmek, hiç de karşılaşmak istenecek bir durum değil. Rachel tereddüt etti, Haider’in yüzüne baktı. “İlk buluşmamız hakkında n demiştin? Gök gürültüsü, değil mi? Gerçekten de öyle mi düşünmüştün?”

- Evet. Ama sana söyledim, Harry de seni seviyordu. İlk hareketi yapıp, sana karşı hislerimi açıklayarak bu arkadaşlığı bozamayacak kadar seviyordum onu. İşte o yüzden o gece her ikimiz de seninle terasta konuştuk, senden kararını vermeni istedik. Sonra sen gittin ve her şey bitti.

Yalnız benim için değişen bir şey olmadı: hâlâ aynı şeyleri hissediyorum-Ne derler bilirsin. Vazoyu kırabilirsin, ama çiçeklerin kokusu yine de kaybolmaz, Rachel'in gözlerinin içine baktı. Ya sen? İkimizden birini sevmiş miydin? Doğruyu söyle. Rachel tereddüt etti, cevap vermedi. Gözlerinden yaş boşanmak üzereydi, yüzü karmakarışıktı. Parmaklarını dudaklarından geçirdi. "Bu çılgın dünyada bile bir an mutlu olmak istiyorum. Öp beni, Jack." Kızın yüzüne baktı. Yanağından aşağı kayan bir damla gördü. Gözleri parladı, büyük bir tutkuyla dudaklarını öptü. Rachel karşılık verdi, Haider havluyu çekti, dudakları ensesinde, kulakmemelerinde, omuzlarında dolaşırken, elleriyle göğüslerini, karnını ve bacaklarının arasını okşadı. Rachel zevkten inledi, parmaklarını Haider'in kaslı karnında dolaştırdı, sertliğini avuçladı. Daha fazla dayanamadılar. Kızı kucaklayıp yatağa taşıdı. Uzandılar, birbirlerini sevgi ve tutkuyla okşayıp öptüler. Sonunda Rachel hazır olduklarını anladı, üzerine çıktı, bacaklarını açarak içine girmesine yardım etti.

Kırk altıncı bölüm

19.15

- Şu ana kadar birkaç asker kaçağı, aranmakta olan bir Arap katil ve iki Alman yakaladık. İskenderiye'den Kahire'ye uzanan karayolu, klaksonlarını çalan öfkeli sürücülerle doluydu. Her iki yönde de kamyon ve otomobiller yığılmıştı ve Weaver trafiği kesen askerleri denetlemeye başlamıştı. Hiçbir şeyi tesadüfe bırakamazlardı. İskenderiye'ye girmeye çalışan araçlar bile durdurulup aranıyordu: Haider ve Rachel'in suç arkadaşlarının çöldeki aramalardan kurtulup onlarla buluşma üzere İskenderiye'ye gelmeleri de muhtemeldi. Weaver kontrol noktasına beş dakika kadar önce gelmişti. Aynı nokta, Afrika ordusunun saldırısı sırasında, kente gelen arabaları kontrol etmek için de kullanılmıştı. Sürücülerin arabalarından inmeleri isteniyor, yolcuların belgeleri incelenirken araçlar ciddiyetle aranıyordu. Barikatların arkasına güçlü ışıklar yerleştirilmişti. Weaver arkasında duran Myers'a kaşlarını çatarak baktı.

- Ne Alman'ı?

Yüzbaşı gülümser gibi yaptı. 'Teslim olmadan önce, Rommel'in askerlerinden bazıları üniformalarını çıkarıp mevzilerimizi aşmaya çalışmışlardı. Bazıları hâlâ buralarda, efendim. Ya Arap metreslerini terk etmek istemiyorlar ya da üniformalarıyla yakalanarak hayatlarını tehlikeye atmaktan korkuyorlar. Daha yakalayamadığımız birkaç Alman askeri bulunduğuna inanıyorum.

- Yakaladığınız o ikisi kim?

- Birisi daha yirmisinde bile değil. Sekiz ay kadar önce firar ettiğinden beri bir Hıristiyan kilisesinde saklanmış. İkincisi, Wehrmacht çavuşu, orduda aşçıymış. Myers yeniden gülümsedi. Anlaşılan yüksek rütbeli subaylarımızın sık sık gittiği bir Arap restoranında çalışıyormuş. İsteseydi, hepsini zehirleyebilirdi.

- Firari olduklarından eminsin değil mi? Ajan falan değiller yani?

- Kesinlikle. Onları ben sorguladım. Hikâyeleri uyuşuyor. Weaver karanlık yola baktı. Her iki yöndeki kuyruklar yarım kilometreye yaklaşmış, arabalar barikatlara doğru salyangoz hızıyla yaklaşırken, farlar gecenin karanlığını, klaksonlar da sessizliğini yırtmaya devam etmişti. Motosikletli askerler her iki kuyruk boyunca gidip geliyor, kimsenin kuyruktan çıkıp geri dönmemesini sağlıyorlardı. İleride, kentin çevresindeki köylerde ışıklar

yanmaya başlarken, gerideki çöl gitgide karanlığa gömülüyordu. Klaksonlar ve öfkeli bağrışmalar arttı.

- Gittikçe sabırsızlanıyorlar, dedi Myers.

- Kolay değil. Weaver barikatlara doğru ilerledi. Adamlara bir göz atalım.

19.20

Hasan kuyruktaki Packard'ın içindeydi. Mümkün olduğunca çabuk ilerlemiş, İskenderiye varoşlarına iki saatte varmıştı. Şimdi önündeki arabalar tampon tampona ilerliyordu. Askerler her aracı arıyordu. Bunun, Almanları henüz bulamadıkları anlamına geldiğini biliyordu. Ya da bazılarını. Önündeki kavun yüklü kamyon ilerledi. Vitese takıp biraz yürüdü. Kontrol noktasındaki barikatın üzerinde güçlü bir lamba vardı ve birdenbire şaşkınlıktan ağzı açıldı. Barikatlara doğru ilerleyen biri İngiliz, diğeri Amerikalı iki subayı gördü. Önden giden Amerikalı, dairesinde karşılaştığı istihbarat subayıydı: Weaver. Hasan küfrederek yumruğunu direksiyona vurdu. Amerikalının, onu öldürmeye çalışmış bir adamın yüzünü unutmuş olması imkânsızdı; her ikisi de diğerini yakından görmüştü. Çenesini sıvazladı. Yara izi tamamen kaybolmamıştı, kılığına rağmen Weaver'in kendisini tanıması için fazladan bir ipucu gibi. Hasan hızla düşünmeye çalıştı. Tehlikenin büyüklüğünün farkındaydı. Uzaklaşması şart olmuştu. Packard'ı kuyruktan çıkarmaya çalıştı, dönüp Kahire yönüne gitmeye hazırlandı. Birdenbire motosikletli silahlı bir asker gürültüyle yaklaştı, lastik sesleri içinde yanında durdu.

- Hey, sen! Ne yaptığını sanıyorsun?

Hasan omuzlarını silkti. "Çok yavaş ilerliyor. Önemli bir iş randevusuna yetişmeye çalışıyorum. Başka bir yoldan gideceğim."

- Hiç de değil. Arama var. Olduğun yerde kal, anlaşıldı mı?

- Tabiî, evet efendim.

Motosikletli Hasan'a son bir kez baktı, pedala basıp uzaklaştı. Hasan orada kaldı; paniğe kapılmamaya çalışıyordu ama yüreğinin çarpıntısını kontrol edemiyordu. Kaçmaya kalkışsa, daha yüz metre gidemeden vurulacağım anlamıştı. Kuyrukta kalıp aranmayı kabul etmekten başka çaresi kalmamıştı. Ama Weaver onu tanırsa, işi bitik demekti.

Arabanın boğucu sıcağında terlemeye başladı, beş dakika kadar sonra barikatların önündeki ikinci araba olarak bekliyordu. Önündeki kamyon

kontrol noktasına ilerledi, askerlerden biri Hasan'a işaret etti. Sıra ona gelmişti.

Weaver'in barikatların gerisinde durarak kamyonun etrafına üşüşen askerleri izlediğini gördü. Hasan ilerleyeceği sırada Amerikalı başım çevirdi, kamyonun ötesinden Packard'a baktı. Hasan başım arabanın içindeki gölgeye çekti ve kendi kendine küfretti. Tanınmaktan çok korkuyordu. Kaçacak yer yoktu. Torpido gözüne uzanıp fildişi saplı hançerini aldı. Tarık ölmüştü, Amerikalının ödemesi gereken bir hesap vardı. İçinin öfkeyle dolduğunu hissetti. Gerekirse Weaver'i öldürüp kaçmayı denemeyi kararlaştırdı. Barikatları yıkıp İskenderiye'ye doğru gitse belki bir şansı olabilirdi. Packard, onu izleyecek bütün askerî araçlardan daha hızlı ve daha güçlüydü.

Asker yeniden işaret etti. "Haydi dostum, ilerle, ilerle." Hasan arabayı vitese geçirdi, ilerledi.

19.20

Weaver yorulmuş, sabrının sonuna gelmişti. Askerler kavunların arasına bakarken çavuşun Mısırlı kamyon şoförünün belgelerini incelemesini izledi. Diğer bir asker, elinde feneriyle arabanın altına bakıyordu, bir üçüncüsü de şoför mahallinin içini gözden geçirmekteydi. Haider ve Rachel'in kentte bir yerlerde oldukları kesindi; daha da kesin olanı, kentten ayrılmaya çalışacaklarıydı. "Bu kadar çok kontrol noktası ve arama varken" diye düşündü Weaver, "kaçmış olabilecekleri düşünülemez." İçinden bir ses onların burada, uzun kuyruğun bir yerinde olduklarını, kaçmaya çalıştıklarını, muhtemelen sahte belgeler kullanacaklarını söylüyordu. Bu nedenle de orada bulunmak ve eğer gelirlerse onları tanıma istemişti. Peki, ya sonra? Weaver bunu düşünmekten kaçındı. Hiç olmazsa işler daha fazla karışıp birileri zarar görmeden Haider'i teslim olmaya ikna etme şansı vardı. Umutsuzca içini çekti, kente girmeye çalışan arabaların oluşturduğu kuyruğa baktı. Sıradaki araba, büyük ve siyah renkli bir Packard'dı. Askerlerden biri şoföre ilerlemesini ve yerini almasını işaret etmişti ama sürücü hâlâ tereddüt ediyordu. Weaver şoförü görmeye çalıştı, ama adamın yüzü gölgedeydi. Asker yeniden işaret etti. "Haydi dostum. İlerle, ilerle." Packard sonunda ilerlediğinde şoförün yüzü hâlâ gölgedeydi. Weaver hafifçe şüphelendi, arabaya yaklaştı. Birden bir motor kükredi. Weaver geri döndü, kentten gelen bir cipin hızla barikatlara yaklaşmakta olduğunu gördü. Neredeyse yolun kenarındaydı, tekerleklerden biri kenardaki toprak

şerit üzerinde, hafifçe yana yatmıştı. Anlaşılan biri kaçmaya çalışıyordu. Tabancasına davrandı, nişan almak üzereydi ki cipin içindekilerden birinin Sanson olduğunu fark etti. Cip bir toz bulutu içinde durdu.

- Hey Allahım! Neredeyse seni vuracaktım. Sanson'un acelesi vardı, "Arabaya bin." Myers'a seslendi.

"Bizi takip et, yanında da bir telsizci getir." Weaver meraklanmıştı.

"Neler oluyor?"

- Şansımız var, olanı biteni bu. Polis isimsiz bir ihbar aldı. Deniz kıyısındaki randevuevleri civarında şüpheli bir çift görülmüş. Çevreyi kuşatmaları için iki birlik gönderdim, kimse bir yere kaçamaz. Eğer her şey yolunda giderse, on dakika sonra orada oluruz. Weaver cipin arka koltuğuna atladı, araba döndü, şehre doğru hızlandı. Hasan, Weaver'in gidişini seyrederken rahat bir nefes aldı. Amerikalının kendisini görmüş olduğundan emindi, hayatını kurtaran şu İngiliz subayı olmuştu. O da tanıdık birisiydi, Hasan düşündükçe, onu daha önce nerede gördüğünü hatırladı. Weaver'i kurtarmak için eve dalan iki kişiden biriydi.

Eğer her ikisi de bu aramaya katılıyorsa, acaba ne kadar şey biliyorlardı? Hasan'ın endişeleri arttı. Dikkatini çeken bir şey daha vardı: ne kadar hızlı gitmişlerdi. Belki de Almanları bulmuşlardı? Hasan dilini ağzındaki eksik dişlerin boşluğunda gezdirdi, Tarık'ı hatırladı, Amerikalıdan öç alma isteği içini kapladı. Çavuş seslendi: "Arabadan inin, efendim, kâğıtlarınızı da çıkarın." Hasan arabadan indi. Çavuş belgeleri dikkatle inceledi, iki asker arabanın içini arayıp bagajı açtı.

- İskenderiye'ye ne için gidiyorsunuz, efendim?

- Babamı ziyarete gidiyorum. Çok hasta da. Takım elbise yerine cellabe giymiş, Packard yerine de bir eşek arabasına binmiş olsaydı, çavuşun bu kadar Nazik davranmayacağından emindi.

- Araba temiz Çavuş, ama bunu bulduk.

Onbaşı hançeri uzatıyordu. "Oldukça tehlikeli bir silah" dedi çavuş, bir açıklama bekler gibi kaşlarını kaldırdı. Hasan omuzlarını silkti, güvende olduğunu biliyordu.

- Ben işadamıyım. Eminim siz de biliyorsunuz Çavuş, benim gibi birinin kendini hırsız ve haydutlara karşı koruması şart.

Çavuş da biliyordu. Hançeri Hasan'a iade etti.

- Bütün bu aramanın nedenini öğrenebilir miyim?

- Hayır, efendim, öğrenemezsiniz. Şimdi lütfen ilerleyin. Hasan arabaya dönüp motoru çalıştırdı. Önünde, çölün içinden geçen yolda, Weaver'in

bindiği cipin stop lambaları görülüyordu. Deacon emekli polisi bulmasını söylemişti. Hasan’ın aklına birden bir fikir geldi. Daha iyisini yapacaktı.

Kırk yedinci bölüm

19.30

Haider sokağın gürültüsüne uyandı. Dışarısı karanlıktı, açık panjurlardan içeri ay ışığı sızıyordu. Elini Rachel'in tarafına uzattı, yoktu. Yastığın altından tabancasını aldı, yataktan indi, ışığı yakmak üzereyken pencerenin yanındaki koltukta oturduğunu gördü. "Beni korkuttun. Bir an için gittiğini düşündüm." Gerginliği kayboldu, kızın dizleri üzerinde Baedecker'i gördü. "Ne yapıyordun?"

- Düşünüyordum.

Alnını öptü. "Uyumak istediğini sanıyordum."

- Kitaba bir göz atmak istedim. Daha önce farkına varmadığımız yollar var. Mesela?

- Mesela liman. Oradan Reşit'e ve Kahire'ye gidebilirdik. Kitabı uzattı. "İstersen kendin bak." Haider tabancayı kemerine taktı ve ışığı yaktı. Kitaba baktı, sonra kenara bıraktı, kafasını salladı. "Harry ve arkadaşlarının limanı gözetlediklerinden eminim. Üstelik bu çok uzun sürecek bir yol, bir kez denize açıldıktan sonra da kaçacak bir yer yok."

- Kitap bir havaalanından bahsediyor.

- Aslında, iki. Peki ama nöbetçileri nasıl geçeceğiz?

- Senin hâlâ askerî kimliğin var. Belki nöbetçileri atlatıp içeri girer, bir uçağa binerdik.

- O kadar kolay değil, Rachel. Bir uçağa yaklaşmayı basarsak bile, bir sürü zorluk çıkardı. Uçağa bindirmeden önce askeri kimliklerimizi kontrol etmek isterlerdi, ya da belki bizim hakkımızda uyarılmışlardır.

- İyi de burada oturup yakalanmayı bekleyemeyiz. Bir şeyler yapmamız gerek. Umutsuzluğu sesinden anlaşılıyordu.

- Çöl hâlâ en iyi yol. Belki de tek yol.

- Peki ya arabayı nereden bulacağız?

- Bunu bana bırak. Rachel'i elinden tutup yanma çekti, yüzünü avuçlarının arasına aldı. Biraz önce olanlardan pişmanlık duyuyor musun?

Rachel kafasını salladı, o zaman Haider, kızın gözlerinin yaşardığını gördü.

- Doğruyu öğrenmek ister misin?

- Söyle.

- Harry ile senin aranda karar veremiyordum. Gerçekten, her ikinizi de sevmiştim.

- Peki, ya şimdi?

Dudağını ısırdı, ağlamak üzereydi, ellerini Haider'in boynuna dolayıp sokuldu. Öpüştükten sonra başını göğsüne dayadı. Uzun süre öyle kaldılar, sonunda Rachel konuştu.

- Burası o kadar sakin ki.

- Belki de bizi unuttular.

- Biraz önce dışarıda merdivenlerde bir ses duydum. Bakmak gerekir mi?

- Safa'nın sözünü tutmuş olmasına dua edelim. Eğer konuşursa, neler olacağını düşünmek bile istemiyorum.

Haider kapıya doğru giderken, dışarıdan sert bir fren sesi duyuldu. Odanın ışığını söndürdü ve pencereye yaklaştı. Aşağıdaki sokakta altı yedi kadar askerî kamyon gördü, askerler kamyonlardan iniyor, tüfeklerini ellerine alıyorlardı. Suratı karmakarışık, pencereden uzaklaştı.

- anlaşılan ziyaretçilerimiz var. Tabancasını çıkardı. Çabuk giyin. Birden kapının vurulduğunu, bir adamın bağırdığını duydular. "Açın, polis!"

Haider donup kaldı. Bir saniye kadar sonra kapı daha da şiddetli vuruldu, başka bir ses duyuldu. "Elleriniz başınızın üzerinde çıkın, etrafınız sarıldı!"

Panik içinde, seslerin kendi kapılarının dışından değil, açık pencereden, hemen karşıdaki bir binadan geldiğini anlamaları epey sürdü. Haider pencereden bakarken Rachel yanına geldi. Her yönden asker ve polis geliyordu. Son gelen cipin arka koltuğunda Harry Weaver'i gördüler. Arabadan indi. Haider'in istasyonda yaraladığı İngiliz subayı Sanson'la birlikteydi. Adamın sağ eli sargılar içindeydi. Her ikisi de sokağın öbür tarafındaki evi merdivenlerini tırmandı. Rachel sordu: "Neler oluyor?" - Ya yanlış adrese geldiler ya da başka birilerinin peşindeler. Endişeyle beklediler; kısa bir süre sonra karşı binadan kırılan bir kapının gürültüsü duyuldu. Beş dakika kadar sonra Sanson ve Weaver'in binadan çıktıklarını gördüler. On kadar askerî inzibat, uzun boylu sarışın bir adamla genç bir Arap kızını dışarı çıkartırken ortalık daha da karıştı. Yakalananlar yüzlerini saklamaya çalışırken kamyonlardan birine bindirilip götürüldüler. Weaver ve Sanson basamakların dibinde durup birkaç dakika konuştular; daha sonra Sanson ayrıldı, cipe binip uzaklaştı. Harry Weaver'in umutsuz bir ifadeyle orada kalakaldığını gördüler. Sokağın iki yanına, küçük kahveye, çevreye baktı. Gözleri daha sonra çevredeki binaların pencerelerinde dolaştı, bir şey

düşünür gibiydi. Diğer cipte bekleyen üniformalı İngiliz subayının yanına gitti, hararetle tartışmaya girişti. Haider pencerenin önünden çekildi, Rachel'i de uzaklaştırdı. "Harry çok fazla baskı altında sanki. Suratının ifadesini hiç beğenmedim: sanki bir şey hazırlıyor."

- Peki karşı tarafta olanlar neydi?

Haider, motor sesi duyulduğunda pencereden baktı. Weaver cipe binmiş, araba hareket etmişti. Kırmızı stop lambaları gözden kayboldu.

- Anlaşılan, yanlış bir çifti tutukladılar. Harry şimdilik gitti ama, eğer bütün bölgeyi aramaya karar verirse, yeniden ziyaret edilmemiz uzun sürmez. Rachel'e döndü. Amerikan filmlerinde söyledikleri gibi, Dodge City'den ayrılmanın zamanı geldi.

Weaver öfkeyle sordu: "Peki bütün randevuevleri neden kontrol edilmedi?"

Myers'ın cipiyle kent merkezine doğru hızla yol alıyorlardı. Yüzbaşı kızardı. "Bazı evler komutanlarımız tarafından da ziyaret ediliyor. Kapıyı kırıp odalarına dalmak iyi olmazdı." Weaver sözünü kesti. "Kaç tane?"

- Kesin olarak söylemek zor, efendim, herhalde yedi, ya da sekiz. Üstelik bir randevuevinin böyle bir çift için uygun olabileceğini hiç düşünmedik. Weaver sinirden dişlerini gıcırdattı. Sanson kontrol noktalarını denetlemeye gitmişti. Tutuklanan çifte gelince, erkek savaş tutsakları kampından kaçma bir Alman asker kaçağı, yanındaki de ilişki kurduğu bir fahişeydi. Weaver daha sonra sokakta kalmış, çevredeki dökük yapılara bakmıştı. Mahalle karmaşık arka sokakları, ucuz otel ve pansiyonlarda yaşayan Avrupalı göçmenleriyle ideal bir saklanma yeriydi. B nedenle emin olmak istemiş, cipe döndüğünde Myers'tan çevredeki bütün otel ve randevuevlerinin kontrol edilip edilmediğini sormuştu.

- Hayır, efendim demişti Myers üzüntüyle. Şimdi ise duyduğu açıklama öfkesinin patlamasına yetti. Şoföre döndü, "Durdur şu Allah'ın belasını!" diye emretti. Cip kaldırım kenarında durdu, Weaver, Myers'a yöneldi. "Kontrol edilmemiş randevuevi sayısını öğren, hem de çok çabuk. Hemen telsizin başına geç. Kaç generalin pantolonsuz yakalanacağı umurumda bile değil."

- Evet evet, efendim. Myers telsizi açtı, mikrofonu eline aldı, kulaklığı kafasına geçirdi ve parazitli alete birkaç dakika konuştu. Aramadıklarımız sadece beş tane, efendim.

- Hangi cehennemde bunlar?

- Biri limanın orada, diğeri de Kordon’da. Diğer üçüyse San Stefano ve Sidi Bishr mahallelerinde. Bunlardan çoğu Avrupalı kızlar çalıştıran yüksek standartlı evler. Myers yeniden kızardı. Yine de kapılarına dayanmamayı öneriyorum, efendim. Orada bulunan yüksek rütbelileri çok kızdırırız, bunun bedelini de ben ağır öderim.

- Bu benim sorunum, senin değil. Önce limana, sonra da Kordon’a bakacağız. Buralar bize yakın. Weaver şoförün omzuna dokundu. Gazla.

19.50

Hasan, Packard’ı dar sokaklarda kullanırken terliyordu, askeri araçlar kente doğru ilerlerken Weaver’in arabasını iki kez kaybetmiş, daha sonra onu kenar mahallelerde tekrar bulmuştu. Beş dakika sonra Weaver’in randevuevleri mahallesine girdiğini, asker ve kamyon dolu bir sokağa saptığını gördü. Hasan derhal kaldırım kenarında durup el frenini çekti. Bir baskına hazırlandığı anlaşılıyordu. Askerler ve polisler sokağı kordon altına almıştı. Weaver ile gözü bantlı subay binalardan birine girmiş, kısa bir süre sonra, yanlarında bir çift bulunan askeri polislerle birlikte çıkmışlardı. Tutukluların elleri bağlanmış, bir kamyona bindirilerek götürülmüştü. Hasan küfretti. Anlaşılan Almanlar yakalanmıştı. Weaver’in cipe doğru yürüdüğünü, yüzbaşıyla tartıştığını gördü. Hasan neler olup bittiğini anlamaya çalışırken yanında Mısırlı bir polis bitti.

- Burada duramazsınız, efendim.

- Memur Bey, burada neler oluyor?

Polis memuru Hasan’ın elbiselerine, pahalı arabasına bakarak onun önemli biri olduğuna karar verdi. Hasan’ı selamlayarak, “Bir Alman asker kaçağını yakaladık” dedi gururla. Hasan kaşlarını çattı. “Bir asker kaçağı için bu kadar gürültü çok değil mi?” Polis memuru omuzlarını silkti. “Burada duramazsınız, efendim.” Hasan Weaver’in cipe bindiğini, ancak kamyondan farklı bir yöne doğru gittiğini gördü. Olanları anlayamıyordu. Eğer Almanlar yakalandıysa, Weaver’in onların yanında olması gerekmez miydi? Arabasını çalıştırıp polise son kez sordu.

- Peki tutukladığınız kadın kimdi?

- Asker kaçağının arkadaşı. Buralı bir şarmuta[24]. Şimdi lütfen ilerleyin, efendim.

Bir fahişe. Hasan sırıttı: anlamıştı. Tevekkeli değil, Weaver çok öfkeliydi. Anlaşılan askerler yanlış çifti yakalamıştı. Geri vitese takıp sokaktan çıktı, direksiyonu çevirdi, cipin peşinden gitmeye başladı.

19.50

Gabrielle Pirou ellerini ümitsizlikle kenetlemiş, endişesi her geçen dakika daha da artıyordu. Masasının üzerinde duran telefona korkuyla baktı. Yukarıdaki kadınla erkek ordunun aradıkları olmalıydı, bundan emindi. Onların sakince gideceklerini ve böylece askeri polise telefon etmekten kurtulacağını ümit etmişti ama, anlaşılan çiftin kıpırdamaya pek niyeti yoktu. Polis baskını müşterilerin canını sıkar, işi için ise bir felaket olurdu. Ama son müşteriyi arka kapıdan göndereli neredeyse bir saat olmuştu; kızların hepsine de izin vermişti. Yukarıdakilerin gitmesini daha fazla beklemeyecekti. En son arzu ettiği şey, evinde bir çatışma çıkmasıydı. Titreyen elleriyle telefonu kaldırdı, Askerî Polis Karargâhı‘nın numarasını çevirdi. Bir erkek sesi cevap verdi: “İnzibat amirinin bürosu, Yarbay Squires.” Gabrielle’in sesi çatallıydı. “İlgilenebileceğinizi sandığım bir konuda bilgi vermek istiyorum.”

- Kimsiniz?

Gabrielle adını ve adresini verdi, Yarbay’a evindeki yabancılardan söz edip tarif etti. Uzun süren bir sessizlikten sonra karşısındaki heyecanla konuştu. “Adresinizi tekrar verir misiniz?” Gabrielle adresi tekrarladı ve sordu: “Adamlarınız ne zaman gelir?”

- En çok on dakika, Hanımefendi. Sakın bir çılgınlık yapmayın. Eğer onlar aradıklarımızsa, silahlı ve tehlikeli oldukları biliniyor. Hattan ayrılmayın. Yarbay, Gabrielle’in korkmamasını sağlamak için devam etti. Adamlarla birlikte ben de geleceğim.

Ayaklarının dibindeki kaniş havlarken, Gabrielle’in yüreği endişeyle çarptı. “Donny lütfen.” Telefondaki ses duyuldu. “Her şey yolunda mı, Bayan?”

- Evet.

On dakika nasıl geçerdi? Üstelik “silahlı ve tehlikeli” bölümünden hiç hoşlanmamıştı. Yapılacak en akıllı şey, sessizce arka kapıdan sıvışmak, işi yetkililere bırakmaktı. Telefondaki yarbaya planını anlatmak üzereydi ki, hafif bir ses duydu, arkasını döndüğünde yukarıdaki çiftin odaya girdiğini gördü. Adamın elinde bir tabanca vardı. “Yaramaz bir kız çocuğu gibi davrandınız, Madam. Şimdi lütfen telefonu kapatın ve dediklerimi yapın.”

20.00

Weaver hızla kıyıya doğru ilerlerken arka koltuktaki telsizin sesi duyuldu. Geri dönüp baktığında, telsizcinin kulaklığını taktığını ve mikrofona bir şeyler söylediğini gördü. Adam bir saniye sonra başını kaldırdı. “Size bir mesaj var, efendim. Bir kadın inzibat amirine telefon etmiş ve aradığımız kişilerin evinde bulunduklarını bildirmiş.” Weaver şoföre durmasını söylediğinde kalbinin çarpıntısına engel olamadı. “Adres neresi?” Telsizci adresi tekrarladı, Myers’a baktı, gülümsemesini tutamadı. “Kordon’da çok pahalı bir randevuevi efendim” dedi. “Bizim komutanların da sık sık ziyaret ettikleri bir ev. İnzibat amiri yirmi kişi göndermiş. Birkaç dakika sonra orada olurlar. Buradan sadece iki sokak ötede, biz daha önce orada olabiliriz.” Weaver endişeyle konuştu. “Herkese bildir. Ben gelene kadar hiçbir girişimde bulunmasınlar. Onları canlı istiyorum.” Telsizci mikrofona konuşurken, Weaver şoföre döndü. “Haydi bakalım asker, gaza bas.”

20.05

Köpek ayağının dibinde havlarken, Haider, Rachel’ döndü. “Köpeği şimdilik dışarı çıkart, birkaç çarşaf ve havlu getir. Daha sonra alt kattaki bütün ışıkla söndür.” Rachel öfkeli hayvanı kucağına alıp dışarı çıkardı. Haider, Madam Pirou’ya baktı. Kadı korkudan felç olmuş gibiydi, yine de vurulmadığın şükrediyor olmalıydı.

- Askerî polise ne söylediniz?

Kadın söylediklerini tekrarladı, Haider sordu: “Evde başka kim var?”

- Kimse yok. Herkes gitti. Başlarının derde girmesini istemedim de.
- Çok düşüncelisiniz. Tesadüfen, bir arabanız var mı? Kadın cevap vermedi. Haider tabancayı kaldırıp sorusunu Nazikçe tekrarladı. “Madam, âdetlerim arasında bir bayanı tehdit etmek yoktur ama, inanın şu anda çok ciddîyim.”
- Bir Citroen’im var.
- Nerede?
- Arka tarafta, garajda.
- Garaj arka sokağa mı açılıyor?
- Evet.
- Garajın ve arabanın anahtarları nerede?
- Yazı masasının en alt çekmecesinde.

Haider çekmeceyi açıp anahtarları buldu. “Deponun dolu olduğunu ümit ediyorum.” Gabrielle onayladı. Hâlâ titriyordu. Asker dostları deposunun hep dolu olması için gerekli kuponları sağlamışlardı. Birden kapının hızla vurulduğunu duydular. Ses sanki ön kapıdan geliyordu.

- Bu da kim? dedi Haider öfkeyle.

Fransız kadın korkudan ölecek gibiydi. “Belki de bir müşteri.”

- Belki de telefonda görüştüklerin beklediğinden de çabuk davrandılar. Rachel havlu ve çarşaflarla içeri girerken Haider telefonun kablosunu kopardı.

- Ön kapıda biri var.

- Duydum. Tabancasını bıraktı, yatak örtüsünü bükerek madamı iskemlelerden birine bağladı, havlulardan biriyle ağzını tıkadı. Müşterileriniz gibi, burada kalmaktan zevk aldık diyemeyeceğiz, Madam. Sizi kısa süre sonra kurtaracaklarını umarım. Gabrielle Pirou ağzındaki tıkacı atmaya çalıştı. Kapıdan gelen sesler artıyordu. Haider tabancasın alıp Rachel’e baktı. “Gidelim.”

20.05

Weaver kapıyı üçüncü kez yumrukladı. Geri çekilip dört katlı binaya baktı. Hiçbir ışık yanmıyordu. Bütün ev karanlığa gömülmüştü. Elinde tabancası vardı, cip şoförü olan onbaşı, elinde Sten, yanında duruyordu. Myers ile telsiz operatörüyse, ellerinde silahları, kaldırımda hazır bekliyordu. Kordon’da gezinenlerden bazıları durup onları izlemeye koyulmuştu. Weaver onbaşıyı gönderdi. “Söyle şunlara, çekilsinler.” Onbaşı emri yerine getirirken, Weaver, Myers’ın yanına gitti. “Adresin bu olduğundan emin misin?”

- Evet, efendim. Zaten çok ünlü bir evdir. Sahibi Madam Pirou adında bir Fransız. Arkadan bir giriş olup olmadığını kontrol etmemi ister misiniz? Öyle sanıyorum, arkada da bir sokak var. Weaver yeniden binaya baktı. İçeride biri olsaydı, kapının vurulduğunu duymuş olmalıydı. Ama hâlâ bir ışık yanmamıştı.

- Hayır. Ben bakarım. Sen burada kal ve kapıyı kolla. Dışarı çıkmak isteyen olursa, ateş etmeden önce uyar. Ötekiler gelince de bunları ilet. Eğer mümkünse, onları canlı istiyorum. Weaver arka sokağa girdiğinde, karanlıkta bir kapı gördü.

- Burası aynı binaya mı ait?

Myers başını salladı. “Öyle görünüyor.”

Weaver tabancasının emniyet kilidini açıp kapıda girdi.

Kırk sekizinci bölüm

Haider, peşinde Rachel'le arka avluya çıktı. Yukarıdaki pencereden baktığında göremediği garajı buldu. Garajın yanında giriş kapısı vardı, kapının kilitli olmadığını gördü. Garaj kapkaranlıktı, yağ kokuyordu. Duvarları elleyerek yürüdü, elektrik düğmesini buldu. Savaştan önceki yıllardan kalma krom parçalan ve pırıl pırıl boyasıyla bir Citroen garajın ortasında duruyordu. Arabanın arkasında, dışarı çıkmak için iki kanatlı büyük bir kapı, kanatlardan birinin içinde de daha ufak tahta bir kapı görülüyordu.

- Bak bakalım, kapı açık mı? dedi Haider arabanın şoför koltuğuna otururken. Rachel kapıyı zorladı.

"Kilitli."

Haider anahtar destesini fırlattı, Rachel doğru anahtarı bulup kilidi açtı. "Daha açma" dedi Haider, "Hazır olunca açarım. Şimdi bana anahtarları ver." Rachel anahtarları fırlattı. Anahtarlardan birini kontağa soktu, ateşleme düğmesine bastı, motor mırıldandı ama sustu. "Bir dua oku." Bir kere daha denedi, bir daha. Motor üçüncü denemede çalıştı. 'Tanrılar bizden yana. Arabaya bin." Rachel arabaya binerken Haider kapıya gitti, tahta kapıyı araladı, dışarı baktı. Dışarıda parke taşlı bir sokak, çevredeki evler ile karşıdaki kahvenin ışığı ve görevde olmayan bir iki Arap askeri görülüyordu. Tam garaj kapısını açmaya hazırlanıyordu ki, sokağın diğer ucunda bir gürültü duydu. Duvarın dibinden koşarak biri geliyordu. Garaja doğru ilerleyen adamın elinde bir tabanca vardı. Sokakta dolaşanlar adamın yaklaştığını görünce kenara çekildi. Haider Harry Weaver'i görür görmez tanıdı. İçeri çekilip yavaşça tahta kapıyı kapadı.

- Anlaşılan erken konuşmuşum. Rachel sordu: "Bir şey mi var?"

- Ziyaretçimiz var. Harry. Üstelik de bu yana geliyor. Madamın telefonunu duyup buraya koşmuş olmalı.

- Ciddî olamazsın.

- İnan bana, o. Arabaya gir ve motoru kapat. Arabadan çıkma, ses çıkarma.

Rachel söylenenleri yaptı, uzanarak motoru durdurdu. Garaj yine sessizliğe büründü. Haider ışığı kapadı, el yordamıyla arabayı bulup bindi. Kısa bir süre sonra, bir yerlerde açılan bir kapını gıcırtısı duyuldu, sonra yine sessizlik. Rachel bir süre sonra gerginliğe fazla dayanamadı, fısıldayarak sordu: "Nerede?"

- Sanıyorum avluda, bizi arıyor.
- Çok geç olmadan gitmemiz gerekmiyor mu? Haider arabadan inmeye davrandı. “Planda ufak bir değişiklik yapmamız gerekecek. Burada kal ve ses çıkarma.”
- Sen çıldırdın mı? Harry seni…
- Dediğimi yap. Haider tabancanın emniyetini açtı, arabadan çıktı ve karanlıkta kayboldu. Weaver sokaktaki şaşkın insanlara aldırmadan, elinde tabanca, ilerledi. Çakıl taşı kaplı küçük bir avluya açılan büyük bir demir kapının önünde durdu. Duvarda iki kanatlı büyük bir kapı daha gördü, ama avlu kapısını tercih etti. Kapı gıcırtıyla açılınca, avluya girdi. Karşıda, ana binaya açılan bir kapı görülüyordu. O tarafa ilerleyip kapının tokmağını tuttu. Kapı açıldı, kendini karanlık bir koridorda buldu. Sağında karanlık bir mutfak, daha ileride başka kapılar vardı. Elinde tabanca, el yordamıyla koridorda ilerlerken içinde büyük bir gerginlik duydu. Bir ses duyup durdu. Köpek havlamasına benzeyen ses, koridorun ucundaki bir odadan geliyordu. Odaya doğru ilerledi, kapının önünde durdu.
Havlama yeniden duyuldu. Hazırlandı, elini kapının tokmağına koyup çevirdi, ateş etmeye hazır, odaya daldı.
Ayağının dibinde küçük bir kaniş vardı. Ağzı ve elleri bağlı kadını görmeden önce, neredeyse köpeği vuracaktı. Tabancasını indirdi, kadının ağzındaki tıkacı çıkardı. Kadın, korkudan bembeyaz, uzun uzun nefes aldı.
- Teşekkür ederim. Tanrı‘ya şükürler olsun, yetiştiniz. Weaver ellerini çözdüğünde köpeğini kucaklayıp öptü.
- Allah’ın belası Almanlar; beni ve küçük Donny’yi ne hale soktular.
Kadının ağlamaya başlayacağını kestiren Weaver müdahale etmek zorunda kaldı. “Madam Pirou?”
- Neredeler?
Weaver tekrar avluya çıktı. Avlunun öbür tarafındaki garajı gördü, sessizce o tarafa yürüdü. Kapının tokmağını çevirmeden önce kısa bir an tereddüt etti. Garajın için zifirî karanlıktı, ama yine de bir araba fark ediliyordu. Demek Haider ve Rachel arabayı almaktan vazgeçmişti. İçeri girdi. Garaj boştu ve motor yağı kokuyordu. Elektrik düğmesini ararken ensesindeki namlunun soğuk sertliğini duydu.
- Tek bir ses çıkarma, Harry, dedi bir fısıltı. Hareket etmeye kalkma; seni öldürmek istemiyorum. Şimdi, tabancanın emniyetini kapa, silahı yavaşça yere bırak.

Weaver denileni yaptı, betona konan silahın sesi duyuldu. Bir saniye kadar sonra ışık yandı ve garaj aydınlandı. Weaver önüne baktı. Citroen'in sağ koltuğunda Rachel oturuyordu. Kız ona döndüğünde, bakışları karşılaştı. Daha bir kelime bile etmeden Haider arkasından geldi, yere eğilip Colt'u aldı.

- Tekrar karşılaştık dostum; ne yazık ki pek de hoş şartlarda değil.

- Neler oluyor?

- Eğer sence bir sakıncası yoksa, resmî konuşmaları daha sonraya saklayalım. Şimdilik arabanın ön koltuğuna doğru ilerle.

Weaver itaat etti. Haider sordu: "Adamların dışarıda mı?" Weaver'in tereddüt ettiğini görünce, tekrar etti. "Bana yalan söylemeye kalkma, Harry, yoksa insanlar ölür. Biz dahil."

- Herkes ön tarafta. Ben arkaya dolanmak istedim. Yalnız mı?

Evet.

- Şoför koltuğuna geç.

- Kaçmanız imkânsız, dedi Weaver. Her taraf sarıldı.

- Olabilir, ama son kozumu daha oynamadım.

- Neymiş o?

Haider gülümsedi. "Daha sonra anlatırım, Harry. Şimdi arabaya bin ve söylenenleri yap. Sokağa çık, sola dön ve şehrin doğusuna doğru ilerle. Sana durmanı söyleyene kadar git."

- Sen delirmişsin, Jack. Yüz metre bile gidemezsin. Bütün kent sizi arayan asker ve polis kaynıyor.

- Farkındayım. Arabaya bin.

Weaver, Rachel'in yanına oturdu, yüzüne baktı, heyecanına engel olamadı. "Rachel."

- Merhaba, Harry.

Weaver bir söz bile edemeden Haider arka koltuğa oturdu, tabancanın namlusunu Weaver'in kaburgalarına dayadı. Rachel'e döndü. "Bak bakalım, sokak boş mu? Üniformalı ya da şüpheli birilerini görürsen, bana haber ver." Rachel söylenenleri yaptı. Küçük kapıya doğru yürüdü, dışarıya baktı ve geri geldi. "Birkaç yaya dışında, her şey sakin görünüyor. Asker falan görmedim."

- Anlaşılan Harry'nin takımından çabuk davrandık; kapıları aç ve arabaya geri dön.

Rachel kapı kanatlarını itti, arabaya dönüp yolcu koltuğuna oturdu. Haider, Weaver'a döndü.

- Motoru çalıştır, Harry.

- Jack, Tanrı aşkına aklını başına topla; uzağa gidemeyiz. Haider namluyu kaburgalarına bastırdı. “Dediklerimi yaparsan, sevinirim. Sonradan pişman olacağım bir şey yapmak istemiyorum. Sana söyleyene kadar da farları yakma.” Weaver ateşleme düğmesine bastığında motor hemen çalıştı.

- Dışarı çıkalım, dedi Haider. Yolumuzu kesmeye kalkan olursa, gazı kökle. Unutma, ben söylemeden durmayı aklından bile geçirmeyeceksin.

Weaver motorun devrini yükseltti, kaldırımdan geçmekte olan iki yayayı bekledi, arabayı vitese takıp debriyajı bıraktı. Citroen ileri fırladı, garajdan çıktı.

Kırk dokuzuncu bölüm

20.05

Hasan arabayı deniz kıyısına çekip motoru durdurdu. Göze batmadan Weaver'i daha fazla izleyemeyeceğini biliyordu. Amerikalının Kordon'daki bir evin kapısını çaldığım, adamları beklerken yan sokaklardan birine dalıp gözden kaybolduğunu görmüştü. anlaşılan randevuevleri sokağında hâlâ Almanları arıyordu.

Hasan umutsuzluğa kapıldığını hissetti. Eğer gerçekten de o evdelerse, sokaktaki askerleri atlatıp onları uyarması imkânsızdı. Ancak Weaver ark tarafa tek başına gitmişti. Hançerini cebine koyup arabadan indi. Karşıya geçti, evin arkasına giden ara sokaklardan birine daldı, ama Amerikalıyı göremedi. Evlere bakıp ilerlerken sokağın dibindeki bir garajın kapılarının açıldığını gördü. Garajdan farları sönük siyah bir Citroen çıktı. Direksiyonda Weaver, yanında bir kadın, arka koltukta da sivil görünümlü biri oturuyordu. Araba sola dönüp hızlandı. Hasan bir an şaşkınlıkla onları izledi, daha sonra Packard'a doğru koştu. Arabasına doğru giderken sokakta fren sesleri arasında durmaya çalışan askerî kamyonu ve cipleri gördü. Dikkati çekmek istemiyordu, o nedenle yavaşladı. Her taraftan asker çıkıyordu, Kordon'un, bir bölümü trafiğe kapatıldı. Weaver'in daha önce kapısını çaldığı evin önünde askerler mevzilendi. Packard'a yürüyerek varmak iki dakikasını aldı ama artık çok geç kaldığını biliyordu. Weaver'in izlenemeyecek kadar uzaklaşmış olduğu kesindi. Hızla hareket etmek riskine giremezdi, arka sokaklarda Citroen'i bulma ihtimaliyse hemen hemen yok gibiydi. Arabaya binerken küfretti. Önündeki sokak askerlerce kapatılmıştı. Bir subay, bir manga kadar askeri arka sokaklara götürüyordu. Deliler, hiçbir şeyin farkında değillerdi. İki Alman'ın kaçtığı, kaçarken de Weaver'dan rehine olarak yararlanmak istedikleri gün gibi açıktı. Hasan arabada oturdu, olanları düşünmeye çalıştı. Almanlar Reşit'e gitmeyi deneyebilirdi.

Reşit onların belki de tek şansıydı. Aklına gelen ilginç fikre sırıttı, motoru çalıştırdı. Kıyıya gitmek için küçük yollardan birini kullansa, oraya belki de ötekilerden önce varacaktı. Eğer haklı çıkar, Almanlar da Reşit'e varırlarsa, belki de Amerikalıyla olan hesabını görebilecekti.

20.15

Weaver dolambaçlı arka sokaklarda ilerledi. Haider, “Artık farları yakabilirsin” dedi. Farlar karartma nedeniyle maviye boyanmıştı, o nedenle Weaver ışık yaktığında arabanın önü aydınlanmadı bile. Haider öne eğildi, sağa, sola baktı. “Denize doğru git. Ben aksini söylemedikçe hızlanma.”

- Neler olduğunu bana anlatsan.

- Daha sonra. Sen şimdi sadece arabayı kullanmaya bak. Weaver sola döndü, bir süre sonra Kordon kavşağına vardı.

Yolun öbür tarafında, Akdeniz ay ışığı altında parlıyordu. Birden asker dolu bir kamyon kıyıdan ilerledi, onu cipler izledi. Haider bağırdı: “Bekle, ayağını gazdan çek.” Araçlar Madam Pirou’nun evinin önünde durdu, askerler aşağı inip mevzi aldı.

- anlaşılan tam zamanında çıkmışız. Haider tekrar çevresine bakındı. Tamam, yol açık, ileriden sağa dön.

Weaver’in tereddüt ettiğini görünce, tabancayla dürttü.

- Beni işittin, Harry. Dediğimi yap. Weaver sağa döndü, Kordon’a çıktı. “Nereye gideceğim?”

- Şehirden çıkana kadar doğuya git. Şimdilik bu kadarını bilmen yeter.

Konuşmadan kıyı boyunca ilerlediler; arabadaki gerginlik çekilir gibi değildi. Weaver yana, Rachel’e baktı, Rachel de ona. Haider araya girdi. “Gözlerini yoldan ayırma.”

- İskenderiye’den sağ çıkamayacaksın. Teslim ol Jack, tek çıkar yol bu.

- Bir kozum daha var, unutma.

- Neymiş o?

- Sen. Bizi bu beladan sen kurtaracaksın.

İleride, yolun üzerine yerleştirilmiş bir barikat gördüler. Barikatın yanında, ellerinde makineli tüfeklerle bekleyen askerî polis ve Mısırlılar vardı. Hemen kenarda bir askerî kamyon durmuş, telsiz operatörü arkada kulaklıklarını takmıştı. Haider endişeliydi. “İlk sınavın bu. Yaklaştığımızda, kim olduğunu söyle ve kimliğini göster. Onlara kontrol noktalarını denetlediğini söyle. Soru soran olursa, seninle beraber olduğumuzu, işinin acele olduğunu anlat. Becerebilecek misin?”

- Ya beceremezsem?

- O zaman silahlar patlayacak ve hepimizin başı derde girecek. Ancak senin de bunu isteyeceğini sanmıyorum.

Weaver, Rachel’e bir göz attı. Korkuyor gibiydi ve koluna dokundu. “Lütfen, Harry. Onu dinle.” Birkaç saniye sonra kontrol noktasına vardıklarında, Weaver arabayı durdurdu. Bir çavuş arabaya yaklaştı ve

elindeki feneri yakarak yüzlerine baktı. Weaver camı indirdi, çavuş selam verdi.

- Özür dilerim, efendim, arabanızı ve belgelerinizi kontrol etmem gerek. Yolculara baktı, sizin de, Madam.

Weaver kimliğini uzattı. “Askerî istihbarattan Yarbay Weaver.

Operasyonu denetliyorum. Bana anlatmak istediğin bir şey var mı?”

Çavuş, Weaver’in belgelerini fener ışığında inceledi, iade etti, esas duruşa geçip selam durdu.

- Özür dilerim, efendim. Söyleyecek bir şey yok.

- Her arabayı ve yayayı durduruyorsunuz, değil mi?

- Evet, efendim, emirdeki gibi, bütün askeri ve sivil araç ve kişileri. Weaver parmağıyla Haider ve Rachel’i işaret etti. “Bu kişiler benimle birlikte, belgelerini incelemeye gerek yok. İşimiz acele de.”

Çavuş yolculara baktı. Bir iki saniye kadar tereddüt etti, tam ağzını açacakken, Weaver’in sesini duydu. “Bariyeri kaldır, Çavuş. Daha denetleyeceğim bir sürü kontrol noktası var, zamanımız da kısıtlı.”

- Özür dilerim, efendim, ama bütün herkesin kimliklerini kontrol etme emri aldım.

- Tabiî aldın. O emirleri veren bendim. Şimdi söylediğimi yap- Evet, efendim; baş üstüne, efendim. Çavuş selam verdi, adamlarına dönüp bariyeri kaldırttı. Weaver ilerledi. Dikiz aynasından baktığında çavuşun çenesini kaşıyarak Citroen’in arkasından bakakaldığını, daha sonra kamyona, telsize doğru koştuğunu gördü. Haider nefesini bıraktı. “Bravo, Harry. Dua edelim, bu şansımız devam etsin.”

- Şimdi ne olacak? diye sordu Weaver.

- İlk sapaktan Reşit’e.

20.10

Deniz kıyısı asker doluydu, Sanson cipten indi, elinde Steniyle duran onbaşıya yaklaştı. “Sanson. İstihbarat.

Ne oluyor?”

- Biraz önce geldik, efendim. Kapıyı çaldık ama bir cevap alamadık. Sanson binaya baktı. Pencereler karanlıktı, içeride sanki kimseler yoktu. Burası olduğundan emin misin?

- Evet, efendim.

- Yarbay Weaver nerede?

- Arka tarafa dolandı.

- Ne zaman?
- Aşağı yukarı on beş dakika önce.
Sanson subaya seslendi, kimliğini gösterdi. “Komutayı devralıyorum. Evin arkasına on kişi gönder, arka sokakların kesilmesini istiyorum.”
- Sanırım Yüzbaşı Myers, yanında birkaç kişiyle birlikte Yarbay Weaver’i aramak için arka tarafa gitti.
- Yanlarında telsiz var mıydı?
- Hayır, efendim.
- Öyleyse peşlerinden adam gönder ve olup bitenleri öğren. Evin önündeki ve arkasındaki sokağın iki ucunun da kesilmesini sağla. Sokaklara giren ya da çıkan olmayacak. Sonra da Yarbay Weaver’i bul.
- Baş üstüne, efendim.
Subay arkasını dönüp uzaklaşmadan, evin kapısı üzerindeki ışık yandı. Onbaşı Sanson’a döndü. “Bir şeyler oluyor, galiba.”
- Adamların mevzi alsın. Emir vermedikçe kimse ateş etmeyecek. Onbaşı emirleri tekrarladı, askerler mevzilere koştu. Sanson tabancasını eline aldı, arkasında iki askerle evin önündeki basamaklara koştu. Askerler kapının iki yanına çöktü. Bir saniye kadar sonra kilit sesleri duyuldu.
- Sen misin Weaver? diye seslendi Sanson. Orada mısın? Kapı yavaşça açıldı, yaşlıca bir kadın göründü. Suratındaki allık ve dudak boyaları birbirine karışmıştı. Üzerine çevrilen namluları görünce korkudan çenesi sarktı. Bağırdı: “Aman Tanrım! Lütfen, lütfen ateş etmeyin!” Sanson kükredi. “O Allah’ın belası ellerini havaya, görebileceğim bir yere kaldır ve sakın hareket etme.” Kadının arkasında bir erkek sesi duyuldu. “Ateş etmeyin, Tanrı aşkına.”
Myers, yanında iki piyade eriyle göründü. Sanson kaşlarını çatarak tabancasını indirdi, daha sonra patladı. “Burada ne yapıyorsunuz? Weaver nerede?”
- Arka kapıdan girdik, efendim. Yarbay Weaver galiba kayboldu.

20.15

Sanson çılgın gibi garaja girdi, çifte kapıdan sokağa çıktı. Arka sokak asker doluydu, yolu kapamışlardı. Garaja geri döndü. “Yarbay Weaver’in buraya geldiğinden kesinlikle emin misin? Gabrielle Pirou onayladı. “O çiftin anahtarlarımı aldığını duyunca, arkalarından fırladı.” Sanson suratı öfkeden karmakarışık, garaj kapısına bir tekme vurdu. “Arabanın plakası ne?” Kadının söylediği plakayı yazdı, yanında duran askere döndü. ‘Telsize

koş, bütün kontrol noktalarını ve bütün devriyeleri uyar. Plaka numarasını bildir ve içinde üç yolcu olan bir Citroen'in arandığını söyle. Ne pahasına olursa olsun, o araba durdurulmalı." Myers nefes nefese garaja girdi, selam verdi. "Söylediğiniz gibi karşıdaki kahvede oturanları sorguladım, efendim."

- Eee, hadi konuş, be adam!

- Kahveci Madam Pirou'nun arabasını beş dakika önce gördüğünü söylüyor. İçinde üç kişi görmüş, ikisi erkek, biri kadın. Direksiyonda üniformalı bir subay varmış. Tarifinden Yarbay Weaver olduğu anlaşılıyor.

Ellinci bölüm 21.00

Eski bir balıkçı limanı olan Reşit, İskenderiye'nin otuz kilometre kadar doğusundadır. Nil Deltası'nın bataklıkları üzerine kurulmuş, XV. yüzyılda Türkleri eline geçmiş, Napolyon tarafından bombalanmıştır. Liman ve nehir ağzı, firavunlar döneminden beri stratejik önemini korumaktadır: Nil, Akdeniz'le Resifte birleşir, Luksor ve Kahire'den denize kadar ulaşan geniş bir yol oluşturur.

Weaver arabayı kentin sokaklarına soktuğunda her yer zifirî karanlıktı.
"Bir sonraki yoldan güneye sap" dedi, Haider.

Dev limanı çevreleyen parke taşlı yollarda sarsılırken, arabanın içini tuzlu su ve çürümüş balık kokusu doldurdu. Açıkta paslı Müttefik firkateynleri demir atmış dururken tüm kent terk edilmiş benziyordu.

- Napolyon'un bütün Mısır'ı almak için buraya geldiğine inanmak imkânsız, dedi Haider.

- Tarih dersi vermeyi bırak, Jack. Sen ne yapmak istiyorsun?

- Bana soru sorma, Harry, ben de sana yalan söylemeyeyim. Haider ay ışığının aydınlattığı Nil Deltası'nı, palmiye ağaçlarıyla dolu kıyıyı gösterdi. İleride bir yol göreceksin. Şekerkamışı tarlalarının kenarından, kıyı boyunca giden bir yol. O yol üzerinde eski bir iskeleye giden ıssız bir patika var. Gideceğin yer orası.

21.05

Hasan ufak yollardan birine sapmış, kıyıya gelene kadar siyah

Citroen'e rastlamamıştı. Almanların Reşit'e gelmek istediklerin düşünmekle yanlış yapmış olabileceğini düşündü. Belki de yolda durdurulmuşlardı. Tekneden kurtulması gerekiyordu.

İki yanı palmiye ağaçlarıyla kaplı otlu patikada ilerleyip arabaya durdurdu. Reşit kentinin güneyinde, bataklıkların içindeydi. Sol tarafında bir kayıkhane vardı. Daha önce köyün balıkçılar tarafından kullanılan bina, sanki yıllardır el değmemişe benziyordu.

İskeleye bağlanmış, kıçında motor bulunan küçük tekneyi gördü.

Packard'dan indi, cep fenerini çıkardı, üç kere yakıp söndürdü.

Karanlıklar içinde yakılan bir fener gördü, kaptan şapkalı ufak tefe ve tıraşsız bir adam kayıkhanenin gölgesinden çıktı. Elinde bir gemici lambası tutuyordu. Hasan'ı tanıyınca kaşlarını çattı. "Sen burada göreceğimi sanmazdım. Neler oluyor, kuzen? Yük var mı?"

- Planda bir değişiklik oldu, hemen hareket etmen gerek. Adam rahatlamış gibiydi, ama o anda ikisi de bir motor sesi duydu. Hasan döndü, patikada ilerleyen bir arabanın farlarını gördü. Araba yaklaştığında farlar üç kez yanıp söndü. Hasan siyah Citroen'i gördüğünde heyecanlandı. Feneriyle işaret verdi, kuzenine dönüp sırıttı.

- Yük geldi anlaşılan. Tekneyi hazırla.

- Arkadaşlarına söyle, acele etsinler. Kıyı devriyelerine rastlamak istemiyorlarsa bütün geceyi burada geçirmenin anlamı yok. Adam sigarasını attı, elinde lambası iskeleye gitti ve tekneye bindi. O palamarları çözerken, Hasan Citroen'in yaklaştığını gördü. Weaver hâlâ direksiyondaydı. Kendi kendine sırıttı. "Hesaplaşma vakti geldi, Amerikalı."

Hepsi indi. Haider onları karşılamaya gelen Arap'ın yüzünü inceledi. Adam kızgın bir sesle:

- Dört kişi olacağınız söylenmişti, dedi. Öteki ikisi nerede?

- Allah bilir. Başımız derde girdi de; bizi geciktiren de bu oldu. Kafasıyla Weaver'i gösterdi. Bu adamı esir aldık, Amerikalı bir istihbarat subayı. Onu yanımızda getirmek zorunda kaldık.

- Başınıza gelenleri biliyorum. Amerikalıyla daha önce de tanışmıştık. Hasan hançerini çıkardı, Weaver'in gırtlağına dayadı. Beni hatırladın mı, Weaver?

Haider adamın gözlerindeki nefreti gördü. Weaver birkaç saniye anlamamış gibi baktı, daha sonra gözlerinden karşısındakini tanıdığı anlaşıldı. "Pis bir manzaradan kurtulmak imkânsız demek." Haider kaşlarını çattı. "Birbirinizi tanıdığınız anlaşılıyor. Zahmet edip beni de aydınlatır mısınız?"

- Daha sonra, dedi Hasan öfkeyle. Tekne bekliyor. Hemen hareket etmezseniz, kıyı devriyelerine rastlayabilirsiniz.

- Sen gelmiyor musun?

- Ben Kahire'ye arabayla döneceğim. Haider, Rachel'e döndü. "Sen iskeleye git."

- Harry'yle bir iki şey konuşmak istiyorum.

- Duydun, vaktimiz yok. Her an ziyarete uğrayabiliriz. Motorcu bekliyor. Haydi, git. Rachel dudaklarını ısırıp Weaver'a baktı, sonra arkasını dönüp uzaklaştı. Haider, Hasan'a döndü. 'Teknedeki feneri getir. Ellerini bağlamak için de ip bul."

- Seve seve. Hasan sırıtarak uzaklaştı. Weaver sordu: "Beni öldürecek misin?"

- Saçmalama Harry. Biz dostuz.

- Bu işe neden karıştığını hâlâ söylemedin. Rachel'in de. Onun öldüğünü sanıyordum.

- Bunları anlatacak vaktimiz yok. Talihin varsa, sabah seni bulurlar. Biz de o zamana kadar uzaklaşmış oluruz.

Hasan elinde fener ve bir kangal iple döndü. O, lambayı tutarken Haider, Weaver'in kollarını arkasına kıvırıp bağlamaya başladı. "Şimdi onu kayıkhaneye götür." Hasan sırıttı. "Orada da öldürürüm."

- Kimseyi öldürmüyorsun, dedi Haider öfkeyle. Sadece sıkıca bağla, ağzını da kapa. Yardım istemeye ya da kaçmaya fırsat bulamasın. İşini bitirdikten sonra Citroen'i nehre itersin. Hasan'ın suratı şaşkındı. "Ama o düşman, yüzümüzü de gördü."

- Amayı falan bırak ve dediklerimi yap. Ona zarar gelmesini istemiyorum. Elini salladı ve iskeleye yöneldi. Elveda, Harry, kendine iyi bak.

Hasan, Weaver'i kayıkhaneye sürükledi. Ahşap binanın tabanı topraktı, tavandan eskimiş ağlar sarkıyordu ve etraf çürümüş balık kokuyordu.

Arap lambayı bir kancaya astı ve Weaver'i bir köşeye itti. "Seni geçen sefer öldürmeliydim, Amerikalı. O zaman yanlış yaptım." Weaver dışarıda çalışan motoru duydu, başına gelecekleri biliyordu. Hasan ipi bir kenara fırlattı, hançerini çıkardı. "Ama üzülme, o işi şimdi bitireceğim. Yavaş yavaş. Acılar içinde." Suratı nefret dolu, yaklaştı. "Önce kalbini çıkaracağım." Hasan hançeri salladı, Weaver geriye çekildi. "Allah'ın dediği olur, Amerikalı. Onun emirlerine uy, ölümün daha kolay olur."

Weaver ümitsizce bir tekme savurdu, Arap güldü. "Güzel. Demek öfkelendin. Şimdi ölümün daha fazla acı verecek." Hançerini tekrar salladı, Weaver yine geri çekildi. Arap ölümcül darbe için hazırlandı. Weaver tekme salladı, Hasan ayağın yakaladı, büktü, Weaver yere düştü. Tuzağa düşmüştü kaçabilecek bir yeri yoktu.

- İşte şimdi ölüyorsun.

Hasan hançeri kaldırdı. Hafif bir çıtırtı ve bir ses duyuldu. "O kürdanı bırak. Aferin sana." Haider girişte durmuş, gözleri öfkeden çakmak çakmak bakıyordu. Hasan kaşlarını çattı. "Daha önce o beni öldürmek istemişti. Şimdi sıra bende." Dönüp Weaver'in işini bitirmeye yeltendi. Bıçak havaya kalktı, ama daha aşağı inmeden bir patlama duyuldu ve kurşun Hasan'ın kulağından bir parça kopardı. Hançer yere düştü, Arap acıyla kıvrandı.

- Kulaklarını daha sık yıkamalısın, dedi Haider. Seni daha önce uyarmıştım. Onu bağlamanı söylemiştim; öldürmeni değil. Şimdi fikrimi değiştirip pis vücudunu ortadan kaldırmadan dışarı çık ve Citroen'le ilgilen.

Hasan kulağını tutarken yüzünde şaşkınlık ve nefret görülüyordu. "Çılgın herif! Ne yaptığını bilmiyorsun." Haider sabırsızlıkla tabancasını kaldırdı. "Sana dışarı dedim. Çabuk ol, bütün gece seni bekleyemem." Hasan nefretle Weaver'a baktı, hınçla yere tükürdü. "İnşallah, tekrar karşılaşacağız, Amerikalı." Haider'in yüzüne bakarak dışarı çıktı. Haider tabancasını cebine koydu, paketini çıkardı, bir sigara çekip yaktı. "Bu günlerde iyi bir yardımcı bulmak öyle zor ki." Weaver ayaklanmaya çalıştı. "Olduğun yerde kal, Harry." Haider ipi aldı ve onu tahta direklerden birine sıkıca bağladı.

- Roosevelt ve Churchill'i öldürmeye geldin, değil mi? Haider şaşkınlıkla durdu, kaşlarını kaldırdı. "Bunu da nereden çıkardın?"

- Doğru, değil mi?

- Her zaman zeki biriydin Harry, ama bu kez beni bile şaşırttın. Belki de bu karara mantığınla vardın ama, bunu söylemenin nedeni ne?

- Bu çılgınca bir fikir, Jack; intihar gibi bir şey. Şimdi vaktin varken teslim ol ve…

- Ve kurşuna dizilmeyi kabul et. Haider düğümü sıkıladı, bir adım geriledi, başını salladı. "Rachel'in de, benim de seçme hakkımız yok. Hele o, bütün bunlardan haberdar bile değil. Neler yapabileceğim biliyorum, bunların arasında teslim olmak yok. Üstelik artık kellemi kurtaramayacak kadar battım."

- İki subayı öldürdüğün için mi?

Haider başını salladı, dudakları tiksintiyle kıvrılmıştı. "Seni temin ederim, o benim işim değil." Weaver'in kafası hâlâ karmakarışıktı. "Hâlâ hiçbir şey anlamıyorum. Neden sen ve Rachel? Nasıl oluyor da yaşıyor?"

Haider parmağını dudaklarına götürdü. "Açıklayacak zamanım yok. Bir daha rastlaşmayacağımızı umuyorum, hiç olmazsa savaş süresince. Kısa süreli de olsa birbirimize düşman olduğumuzu bilmek beni çok rahatsız ediyor, dostluğumuzdan geriye kalanı da yok etmek istemem. O nedenle bana bir iyilik yap ve bu işe karışma."

- İşte bunu yapamam.

Haider sigarasını ezerken düşünceliydi. "Eğer her şey kötü giderse, mezarıma çiçek getir. Babamın sevdiği o beyaz zambaklardan da olur. Eğer gerekirse, ben de senin için aynı şeyi yaparım. Ama şimdilik işe iyi

tarafından bakalım ve her ikimizin de basına bir kötülük gelmemesi için dua edelim.” Suratı acılıydı. “Lütfen bu işe karışma, Harry. Bu iş ikimiz için de çok büyük.”

- Sana söyledim, yapamam.

- Öyle olsun. Haider ceketini çıkardı, gömleğini parçalayıp Weaver’in ağzına tampon yapmaya hazırlandı. Jack, Allah aşkına, beni dinle…

Haider, Weaver’in ağzını bağladıktan sonra ceketini yeniden giydi. Gemici lambasını aldı ve kapıya doğru yürüdü. “Şartlar ne olursa olsun, seni gördüğüme sevindim. Gerçekten sevindim. Burada kalıp, konuşmaya devam etmeyi çok isterdim ama beni bekleyen bir motor ve tamamlamam gereken bir görev var. Elveda, Harry.” Weaver ağzındaki kumaşı atmaya çalıştı, lamba uzaklaştı, kapı gürültüyle kapandı, kayıkhane karanlığa gömüldü.

Elli birinci bölüm

Kahire, 22 Kasım pazartesi, 09.30

Gövdesinin üzerinde Amerikan bayrağı taşıyan C54 nakliye uçağı iki buçuk saatlik bir gecikmeden sonra büyük güvenlik altındaki RAF Batı Kahire Havaalanı‘na indi. Tunus’tan kalktıktan sonra telsiz bağlantısı kesilmiş, çöl üzerinde süren on saatlik uçuş, yolcuları ve mürettebatı yorgunluktan bitkin hale getirmişti. Pistte uçağı bekleyenler arasında asker dolu onlarca kamyon ve zırhlı araç, gizli servis ajanları, motosikletli askerî polisler ve yüksek rütbeli komutanların resmî arabaları da vardı. Uçak durduğunda alandaki kalabalık canlandı, iki resmî araba uçak merdivenlerinin dibine yanaştı. Arabalardan inen subayların endişeleri gözlerinden okunuyordu; aralarında Amerika’nın Ortadoğu Kuvvetleri Komutanı Tümgeneral Royce, kurmay başkanı ve Amerika Büyükelçisi Alexander C. Kirk de vardı. Uçağın kapısı açıldığında ilk inenler gizli servis ajanları oldu: takım elbiseli, şapkalı ve Thompson makineli tüfekli bu ciddî görünüşlü adamlar uçağın çevresini sararken sanki buraların kurallarını kendileri belirler gibi hareket ediyorlardı.

Takma adı Kutsal İnek olan C54, üreticisi tarafında özel olarak elden geçirilmiş, diğer değişikliklerin yanı sıra gövdeye özel bir hidrolik kap da eklenmişti. Kısa bir süre sonra kap açıldı ve uçaktan indirilen elektrikli asansörün içinde, tekerlekli sandalyesine oturmuş Başka Franklin Delano Roosevelt’in o tanıdık yüzü göründü. Gizli servis ajanlarınca asansörden indirildikten sonra da yardımcıları, üniformalı askerî görevliler, uçağın merdivenlerinde göründüler; hepsi de bitkin görünüyorlardı.

Öne ilk çıkan Büyükelçi Kirk oldu, elini uzattı. “Sizi yeniden görmek büyük mutluluk, Başkan. Kahire’ye hoş geldiniz.” Roosevelt, Kirk’ün elini hararetle sıktı, bitkinliğine karşın gülümsemeyi başardı. “Merhaba, Alex, hepinizi beklettim galiba. Yine de geç gelmek, hiç gelmemekten iyidir.” Kirk ve arkadaşlarının omuzlarından ağır bir yük kalkmıştı. Başkanın uçuş rotası gizli tutulduğundan, uçağın pilotu telsiz temasını kesmek zorunda kalmıştı. Uçuş sırasında iki avcı filosu başkanın uçağıyla daha önceden kararlaştırılmış yerlerde buluşmak üzere havalanmış, ancak uçağı bulamayarak üslerine geri dönmek zorunda kalmıştı. Kahire’deki Amerikalı yetkililer o dakikadan beri uçağın düşürüldüğü korkusuyla yaşamaktaydı.

Subaylardan biri atıldı. “Bizi oldukça meraklandırdınız, efendim. Neredeyse keşif uçaklarını gönderiyorduk.” Roosevelt gülümsedi. “Bütün

kabahat pilotum Binbaşı Bryan'da. Yolumuza bilerek ya da tesadüfen çıkabilecek bütün düşman uçaklarını atlatmanın en iyi yolunun mümkün olduğunca güneyden gitmek olduğuna karar veren o." Kendini karşılamaya gelenlerin ellerini teker teker sıkarken hepsine adlarıyla hitap etti, sonunda büyükelçiye döndü. "Sen nasılsın, Alex?"

- Teşekkür ederim, efendim. Bu arada Başbakan Churchill'in iyi dileklerini ileteyim. Sizi saat on birde Mena'da ilk özel toplantıya bekliyor. Bu arada ikinizin de kurmaylarınızla görüşmeye zamanınız olacak.

- Dün geldi, değil mi?

- Evet, efendim. Büyükelçi sözünü bitirmeye fırsat bulamadan arabalar harekete geçti, başkanın tekerlekli sandalyesi siyah bir Packard'a doğru itilirken gizli servis ajanları başkanla diğerleri arasında etten bir duvar ördü. Havaalanını dolduran sayısız askeri, askerî aracı, Bofors uçaksavarları görmemek mümkün değildi, bütün bu hazırlıklar başkanın da gözünden kaçmadı, gülümseyerek, "Bu sabah güvenlik önlemleri bayağı ciddî" dedi. Kirk gizli servis ajanlarının başkam Packard'ın arka koltuğuna yerleştirmelerini beklerken mendiliyle alnını sildi.

- Sizinle görüşmek istediğim çok önemli bir konu var, efendim. Arabanıza binmemin bir sakıncası var mı?

- Ben de benimle gelmeni isteyecektim. Ne var, bir sorun mu çıktı?

- Öyle de denebilir, efendim.

Havaalanının dört yüz metre kadar uzağında, Mısır Kraliyet Hava Kuvvetleri'nin RAF nezdindeki irtibat subaylarından biri Nissen kulübesinde görevliydi. Pencereye yaklaşmış, güvenlik önlemlerinin uzağında, alanda olup bitenleri güçlü bir dürbünle gözlüyordu. Başkanın korteji alandan ayrılınca dürbünü bıraktı, masasındaki telefona uzandı.

Maison Fleuve 08.15

Haider uykusundan su sesi ve yüzünü yakan güneş nedeniyle uyandı. Motorcu tekneyi bir villanın özel iskelesine doğru çevirmişti. Omzuna yaslanmış, uyumakta olan Rachel'i uyandırdı: "Geldik." Villanın nehir kıyısındaki duvarı ağaçlarla kaplanmıştı. İskeleden yukarı doğru çıkan basamaklar çakıl taşlı bir avluya varıyordu. Binanın uzun süredir bakım görmediği, çatlak duvarların arsız sarmaşıklarla kaplı olmasından anlaşılıyordu. Biraz ötede Kahire'nin gölgesi, daha batıda da Gize Piramitlerî'nin tamdık silueti görülmekteydi. Bir gece önceki Arap, iskelede onları beklerken, tekrar görüşmekten mutlu olmadığını belli ediyordu.

Haider güldü. “Bu benim beklediğim sıcak karşılama değil.” Rachel villaya baktı.

“Neredeyiz?”

- anlaşılan Kahire’nin iki üç kilometre güneyinde bir yerde. Geri döndüğüne sevindin mi?

- Bu şartlar altında, pek emin değilim.

- Eğer Harry için endişeleniyorsan, boşuna üzülme. Bulunana kadar tehlikede olmayacak.

- Ben daha çok sonradan olacaklardan korkuyorum. Yüzü karardı. “Bizi durdurmak için elinden geleni yapacaktır. Bunu sen de biliyorsun sanırım.”

- Ben de öyle düşünüyorum. Savaş olsun, olmasın, onu öldüremezdim ya? Yine de içimden bir ses bu yaptığımdan hayatım boyunca pişmanlık duyacağımı söylüyor.

Arap tekneyi bağlamak için motorcuya yardım etti, Haider’e sıkıntıyla baktı, başıyla villayı gösterdi. Haider iskeleye çıkıp Rachel’e yardım etti. “Hadi gel. Bizimle tanışmak isteyen biri var.” Verandaya vardıklarında, balkon kapısı açıldı ve sert görünüşlü bir adam çıktı. Elleri keten ceketinin ceplerinde, alnındaki saçları dökük, yüzü endişeliydi. “Demek sonunda gelebildiniz. Siz Binbaşı Haider olmalısınız.” Elini uzattı. “Harvey Deacon, ya da Berlin’deki dostlarımızın taktığı adla, Beşeba. Nehir yolculuğundan çok rahatsız olmadığınızı umuyorum.”

- Hayır, sadece motorcu sahil muhafazadan kurtulmak için tekneyi iki saat süresince sazlıkların arasına sakladı.

- Şansınız yokmuş, ama bu günlerde neyin tehlikeli olduğu pek anlaşılmıyor. Deacon, Rachel’e döndüğünde yüzündeki endişe kaybolmuş, yerini geniş bir tebessüm almıştı. Kızın elini nezaketle öptü. Berlin bir kadının geleceğini bildirmişti ama, bu kadar güzel olduğunuzu söylememişti. Memnun oldum. Eliyle villayı gösterdi. Belki de içeri girip biraz rahatlamak isterdiniz? Benim de binbaşıyla görüşmek zorunda olduğum özel konular var.

Rachel villaya girdi. Deacon tekrar Haider’e döndüğünde, yüzü yine endişeliydi. “Uçağınızın düşmesi büyük bir felaket. Bakalım işin gerisini nasıl getireceğiz?”

- Nereden duydunuz?

Deacon içini çekti. “Uzun bir hikâye, zamanımız olduğunda anlatırım. Bu arada dün Berlin’e bir mesaj gönderdim. Havaalanındaki adamınız da onlara haber vermiş. Dostumuz Schellenberg Kahire’ye sağ salim varmış

olduğunuzu henüz bilmiyor, bu akşam raporumu verdiğimde öğrenecek." Geri dönmeden önce Hasan'a baktı. "Dün akşam aranızda ufak bir anlaşmazlık çıkmış galiba?"

- Emirlerime uymak istemedi. Hasan öfkeyle araya girdi. "O Amerikalıyı öldürmen gerekirdi. Bundan sonra başımıza dert olacak. Aksini düşünüyorsan, çılgının tekisin demektir."

Haider onu yukarıdan aşağı süzdü. "Bu görevde emirleri kimin verdiğini öğrenmen gerek." Deacon sözünü kesti. "Beyler!" Parmağıyla Hasan'ı gösterdi. "İçeri girip kadınla ilgilen, sonra da sana söylediklerimi yap."

Hasan yanlarından uzaklaştıktan sonra Haider bir sigara yaktı. "Arkadaşınızın bir adı var mı?" Deacon göğüs cebinden bir puro çıkardı, yaktı, kibriti nehre fırlattı.

- Hasan. O Amerikalı istihbarat subayını, Weaver'i tanıdığınızı söylüyor.

- Savaşın çok öncesinden. Haider kısaca hikâyeyi anlatırken Deacon'ın kaşları çatıldı..

- Anlıyorum. Pek de sevindirici bir rastlantı değil. Ama Hasan'ı anlamanız gerek. Saldırgan ve inatçıdır, kendisine yapılmış bir hakareti asla unutmaz. Buna karşılık ağırlığınca altın eder. Onunla iyi geçinmeye çalışın. Şimdiye kadar çok işimize yaradı.

- Bundan böyle emirlerime uyması gerektiğini bilmeli. Bu nedenle de sizden bana itaat etmesini söylemenizi istiyorum. Zaten başımız yeterince dertte, bir de itaatsizlikle uğraşamam.

Deacon buz gibi bir sesle cevap verdi. "İstediğiniz kadar itaatsizlikten söz edin Binbaşı, yine de Hasan'ın haklı olduğunu düşünüyorum; elinizde fırsat varken Weaver'i öldürmeliydiniz. Onu hayatta bırakmak çok aptalca olmuş. Başımıza sadece dert açacaktır."

Haider suçlamaya aldırmadı. "Bilmeniz gereken çok daha önemli bir şey var. Amacımız biliyordu."

Deacon şaşırdı. "Ama… nasıl?"

Haider omuzlarını silkti. "Belki tahmin etti, belki de dayandığı bilgiler vardır. Sizin varlığınızdan haberi olmadığı kesin, yoksa çoktan askerî istihbarat tarafından ziyaret edilmiş olurdunuz."

- Yine de durum toz pembe görünmüyor, öyle değil mi?

- Ben de öyle düşünüyorum. Aslında dağıtılan kâğıtlar pek parlak sayılmaz, yine de oyunu sonuna kadar oynamak zorundayız. Bundan sonra

da işin asıl zor bölümü başlıyor.

- Görevi tamamlamak niyetindesiniz, anlaşılan. Haider onayladı. “Başımıza bütün bu gelenler sizi de çok tehlikeli bir duruma düşürdü.” Deacon kaderine razı olmuş gibiydi. “Risk uzun süre önce bilerek kabul ettiğim bir şeydi, Binbaşı.” Haider iskeleye doğru baktı. “Motorcu güvenebileceğimiz biri mi?”

- Kesinlikle.

Haider’in yüzünde birdenbire yorgunluğun izleri belirdi. “Uçak düştüğünden beri çok güç anlar geçirdik. İkimizin de yıkanmaya ihtiyacı var. Düzgün bir yemeği de reddetmezdim.”

- Hepsini ayarlayabilirim. Nakliye araçlarıyla ilgili olarak bir problemle karşılaştım, ama bunu daha sonra da konuşabiliriz. Bitmemiş puroyu bir fiskeyle nehre doğru fırlattı. “Bana hâlâ kızın adını söylemediniz.”

- Rachel Stern.

- Hasan öteki iki arkadaşınıza ne olduğunu bilmediğinizi söylüyor.

- Tek bildiğim, çöl yoluyla gelmeye çalıştıkları.

- Dediğim gibi, bu akşam gelişinizi Berlin’e bildireceğim. Dün gönderdiğim mesajda bazı iyi haberler vardı. Anladığım kadarıyla, güzel bir sürprizle karşılaşabilirsiniz.

Deacon verandadan bahçeye doğru yürüyen Hasan’a baktı. Arkasından, temiz, sivil elbiseler içinde Kleist ve Doring geliyordu. Kleist’ın yüzünde geniş bir tebessüm vardı. “anlaşılan yeniden işe başlıyoruz, Binbaşı.”

Elli ikinci bölüm

Mena House, 22 Kasım, 11.30

Otelin giriş katında geniş güvenlik altındaki geniş ve muhteşem oda, ince Arap oymacılığıyla süslenmiş, duvarları soluk mavi renge boyanmıştı ama o anda sigara dumanından ve üniformalardan göz gözü görmüyordu. Aslında otelin yemek salonu olarak hazırlanmış olan bu odada şimdi yüksek rütbeli Müttefikler subayları toplanmış, aralarında görüşüyorlardı. Churchill geleli epey olmuştu. Elinden düşmeyen purosu, beyaz keten takım elbisesiyle kalabalığa karışmaktan mutluluk duyuyor gibiydi. Churchill, tekerlekli sandalyesiyle getirilen Roosevelt'i karşıladığında iki büyük adamın el sıkışmasını görenler onları alkışlamaya başladılar. En yüksek rütbeli komutanlarla kısa bir gevezelikten sonra, törenin akışından sorumlu emir subayı yüksek sesle konuklara seslendi. "Baylar, sizin de tahmin edeceğiniz gibi başbakan ve başkan özel bir görüşme yapmak istiyorlar. Hemen yandaki salonda içecek servisi hazırlandı. Lütfen beni takip edin." Bir iki dakika sonra salon boşaltılmış, kapılar kapanmış, Roosevelt'in yanından ayrılmayan gizli servis ajanlarıyla Churchill'in gölgesi olan Scotland Yard görevlileri kapının dışında yerlerini almışlardı. Tekerlekli sandalyesinde oturan Roosevelt'in yüzü uzun ve yorucu yolculuğun izlerini taşıyordu. Sadece tavanda dönen vantilatörlerin bozduğu uzun bir sessizlik oldu, daha sonra Churchill söze girdi. "anlaşılan oldukça yoğun bir programımız var, Franklin. Eskisi gibi Overlord Operasyonu'nu desteklediğine inanıyorum."

- Evet, eskisi gibi.

Churchill gülümsedi. 'Tabiî strateji konusunda görüş ayrılıklarımız yine olacak, önümüzdeki günlerde bizim düşüncelerimizi bol bol işitme fırsatı bulacaksın."

- Eminim.

- Ancak bir konuda anlaşmamız lazım. Benim güzel bir davetten ne kadar çok hoşlandığımı bilirsin; ne yapayım, bu da benim zayıf noktam. Herr Hitler'i yendiğimiz gün, hayal edebileceğin en büyük partiyi düzenleyeceğim; masrafların canı cehenneme. Roosevelt cevap verirken zorlukla gülümsedi. "Böyle bir partiyi ben de isterdim." Yüzü ciddileşti, sanki yüksek sesle düşünüyormuş gibi konuştu. "Etraftaki Alman sürüsünü duydun, değil mi?"

- Bizim istihbaratçılardan duydum. Bu haberler korumalarımı çok endişelendirdi. Beni insandan bir duvar içine hapsetmek niyetindeler. Sen de aynı durumdasın herhalde? Churchill'in sesi öfkeliydi. Ama eğer bu akşam Kahire'de İngiliz Büyükelçiliği'nde katılacağım özel partiye gitmeyeceğimi düşünüyorlarsa, çok yanılıyorlar. Günlerdir bu davete hevesleniyorum.

- Bütün bunlara ne diyorsun, Winston? Churchill'in gözleri alaycıydı. "Berlin bizi gerçekten de öldürtmek istiyorsa durumu kritik demektir. Hitler'in böyle bir kumara razı olması, ne kadar ümitsiz olduğunu gösterir. Öte yandan, zorunlu iniş yapan o adamların izlenip yakalanacaklarına inanıyorum. Şu anda karşılaştıkları güçlükleri düşünürsek, onları daha şimdiden ölü kabul etmemiz gerekir. Kendi adıma konuşuyorum, öldürülen ilk İngiliz başbakanı olarak tarihe geçmek niyetinde değilim." Kapı hafifçe vuruldu, Rossevelt "Girin" diye bağırdı.

Başkan'ın üst rütbeli yaverlerinden biri, orta yaşlı ve geniş bir üniforma giymiş bir albay içeri girip kapıyı kapadı. "Rahatsız edilmek istemediğinizi biliyorum, efendim. General Clayton hem sizinle hem de Sayın Başbakanla görüşmek için geldi. Yanında da Büyükelçi Kirk var. Öyle sanıyorum ki, büyükelçinin size sözünü ettiği Alman casuslarıyla ilgili konuşmak istiyorlar."

- Şeytanı an, taşı eline al. Gelsinler.

Maison Fleuve, 09.00

Mutfak masasının üzerinde yemek hazırlanmış, yanına pide ve taze sıkılmış portakal suyu konmuştu. Yemeklerini yedikten sonra Haider, Rachel'e odasına çıkıp dinlenmesini önerdi. Dışarıya, Deacon ve ötekilerin bir masanın etrafında onu bekledikleri verandaya çıktı.

- Bütün çölü yakalanmadan nasıl geçip buraya vardığınızı bana anlatacak mısınız? diye sordu kendine bir iskemle çekerken.

- Kolay olmadı, dedi asık yüzlü Kleist. Öğleden sonra tepemizden bir keşif uçağının geçtiğini duyunca, bir vahada saklanmaya karar verdik. Güneş batınca da her şeyi göze alıp gece karanlığında yola devam ettik. Sonra kamyon Birkaş adlı bir köye yedi sekiz kilometre kala bozuldu. Köye kadar yaya gitmeyi düşündük ama bir kontrol noktasında iki Mısırlı polis tarafından durdurulduk. Gırtlaklarını kestik, cesetlerini gömdük ve arabalarını aldık. Kahire varoşlarına varınca arabayı bırakıp trene atladık ve güç bela dün geceki randevuya yetiştik. Haider'in yüzü acıyla buruştu,

Deacon’a döndü. “Yine ölüm. Aman Tanrım, bu savaş gün geçtikçe daha da kötüleşiyor.” Deacon omuzlarını silkmekle yetindi. “Savaşta cesetlerden kurtulmak kolay değil, Binbaşı.”

- Yolculardan ikisinin sağ salim vardığını duyunca Berlin ne cevap verdi?

- Sadece mesajı aldıklarını bildirdiler. Telsiz görüşmesi yaparken mümkün olduğu kadar kısa kesmeye çalışırım. Uzun görüşme İngiliz telsizcilerine yerimi bulma imkânı verebilir, bunu önlemek için hep dikkatli davranırım. Ama bu akşam bir cevap vereceklerinde eminim. Şimdi dilerseniz işe dönelim. Geçirdiğiniz kaza, zaten az olan başatı ihtimalimizi bence tamamen yok etti. Bu sorunlarla daha sonra ilgileniriz. Önce elimdeki bilgileri vereyim. Roosevelt bu sabah saat dokuz buçuğu biraz geçe Batı Kahire Havaalanı‘na indi. Kaynaklarını Mena House’ta başkan dairesine yerleştirildiğini bildiriyor. Churchill’se dün geldi, o da aynı otelde kalıyor.

— Kaynağınız güvenilir biri mi?

— Çok iyi ilişkilere sahip Mısırlı bir hava subayı. Şu ana kadar verdiği bilgilerde hiç falso olmadı.

— Ya güvenlik?

Deacon sıkıntıyla dudaklarını büzdü. “Beklenildiği gibi, çok sıkı. Olanlardan sonra daha da sıklaşırsa, şaşırmamak gerekir.”

— Schellenberg biz buraya gelene kadar daha ayrıntılı bilgi toplayacağınızı söylemişti.

— Elimden geleni yaptım. Deacon ceketinin iç cebinden katlanmış bir tomar kâğıt çıkardı. Raporumu okuyunca göreceksiniz, otel sıkı koruma altında. Özel geçiş izni olmadan otele yaklaşmak bile imkânsız. Çok riskli olacağından fotoğraf çekmeye cesaret edemedim, ama mümkün olduğu kadar yaklaştım ve gördüğüm her şeyi çizdim. Tankları, damlardaki uçaksavar bataryalarını, düzensiz aralıklarla gezen devriyeleri, her şeyi. Haider el yazısıyla hazırlanmış kâğıtları dikkatle inceledikten sonra başını kaldırdı. “Pek iç açıcı değil. Daha ayrıntılı bilgiye ihtiyacımız var.”

— Maalesef, mümkün değil.

Haider kâğıtları incelemeleri için Kleist ve Doring’e uzattı. “Kamyonlarla ilgili ne sorun var?” Deacon derin bir nefes aldı. “Pek hoşunuza gitmeyecek.” Salter’la konuşmasını anlattı. “Adam şiddetiyle ünlü bir gangster. Ama maalesef onunla iş yapmayı kabul etmek dışında bir seçeneğim yok.” Haider pek iyi anlamamıştı. ‘Tam olarak ne yapmak istediğimizi sanıyor?”

- Deli herif bir soygun yapacağımızı düşünüyor, sessiz kalmasının karşılığını istiyor. Yoksa hem cipi, hem de kamyonları unutmamız gerekecek, polislerin ziyareti de cabası.

Haider ayağa kalktı, iyice kızmıştı. “Şalter denen bu herife ne zaman cevap vermek gerekiyor?”

- Yarın gece. Yoksa, başımız derde girecek. Haider içini çekti. “Gerçek amacımızı bilmediğinden emin misiniz?”

- Salter’ın benim Alman ajanı olduğumdan şüphe bile ettiğini sanmam. anlaşılan Şabramant Havaalanı Kahire’ye değerli antikalar taşımak için kullanılıyor.

Salter yakında böyle bir taşıma yapılacağını sanıyor, bizim de taşınan antikaları soyacağımızı düşünüyor.

- Burada, villada olduğumuzu biliyor mu? Deacon başını kuvvetle salladı. “Kesinlikle bilmiyor. Son olanlardan beri izlenip izlenmediğimi sürekli olarak kontrol ediyorum ve peşimde kimse görmedim. Benim anladığım kadarıyla Salter küçük teklifini kabul etmekten başka çaremiz olmadığına inanıyor, o nedenle de beni izleme zahmetine girmek istemiyor.” Yine içini çekti. “Epey tatsız bir durum, değil mi? Bir öneriniz var mı? Benim aklıma hiçbir şey gelmiyor.” Haider umutsuzca başını salladı. “Şu anda benim de düşünecek halim yok. Ama o kamyonları almalıyız. Her şey o kamyonlara bağlı.” Arkasını dönüp villayı incelemeye koyuldu. “Demek inimiz burası?”

- Yeterince rahat ve güvenli bulacağınızdan eminim. Haider, Kleist ve Doring’e döndü. “Çevreyi iyice inceleyin.

Etrafı yakından tanıyın, bana düzgün bir harita hazırlayın. Gerektiğinde kullanabileceğimiz kaçış yollarını görmek istiyorum. Binanın ön ve arka cephelerinde gözetleme yeri olarak kullanılabilecek iki oda seçin. Daha sonra bir nöbet listesi hazırlayacağız. Salter denen o herif dahil, kimsenin bizi rahatsız etmesini istemiyorum.”

- Emredersiniz, Binbaşım.

Kleist ve Doring uzaklaşınca, Haider bir sigara yaktı. “Villa kentten epey uzak. Bu da beni biraz rahatsız ediyor.”

- Planı değiştirmek gerekti. Kentte kullanmayı düşündüğüm güvenli ev arkadaşınız Weaver ve onun İngiliz Genel Karargâhı‘ndaki dostu Sanson tarafından basıldı.

Haider şaşkınlık içindeydi. “Peki, Berlin’i bundan niçin haberdar etmediniz?”

- Kim demiş? Deacon olanları anlattı. Size söylemediler mi?

Haider başını öfkeyle salladı. “anlaşılan işin başından beri dert içinde yüzüyoruz.”

Deacon kaşlarını çattı. “Size haber vermemiş olmaları anlaşılır gibi değil.”

Hâlâ kızgın olan Haider şüpheyle bir kaşını kaldırdı.

“Schellenberg’in tek düşüncesi, planın n olursa olsun gerçekleştirilmesi. İnsanların hayatı on pek ilgilendirmiyor. Güvenli evi basıldığını öğrenirsem bu operasyona katılmayı kabul etmeyeceğimi adı gibi biliyordu.” Bir a düşündü. Müttefikler istihbaratı planımızdan bu baskı sonucunda haberdar olmuş olamaz mı?

- Pek sanmam. Ellerinde ne olabilir ki?

- Belki de haklısınız. Yine de evi nasıl öğrendiklerini düşünüyorum. Bu arada, o Sanson dediğiniz adamla tanıştım.

Haider olanları anlattıkça Deacon kaşlarını kaldırıyordu. “Kaçabilmiş olmanıza şaşırdım doğrusu. Arkadaşınız Weaver hakkında fazla bir şey bilmiyorum ama Sanson hafife alınacak biri değil. Kararlı ve bir yılan kadar tehlikeli biri olarak bilinir.”

Haider ayağa kalktı, villayı gösterdi. “Ben şu anda burayı düşünüyorum.”

Verandanın açık kapısından hasır koltuklu geniş oturma odasına girdi. Yerde açık renkli Arap seccadeleri, beyaza boyanmış duvarlarda ise iki tane Sudan ölüm maskı vardı. Masklar parlak abanozdan yapılmıştı ve korkutucu görünüyorlardı. Deacon açıkladı. “Villanın adı Maison Fleuve. İlk başlarda metresleriyle rahat rahat buluşmak isteyen bir Fransız generali tarafından yaptırılmış. Telefon yok, ama çevredeki bütün villalar haftasonu evi olarak kullanılır. Diğer evlerden uzaktır, kimse bizi rahatsız etmez. Anayol buradan iki kilometre uzakta gelmekte olanları rahatça görürüz- ve doğrudan Kahire’ye bağlı. Mena House ve Gize buraya sadece sekiz kilometre. Tabiî tekne her zaman emrimizde olacak. Buradan kente giderken durdurulma ve belgelerinizin kontrol edilme tehlikesi yok; nehir devriyeleri bu kadar güneye inmezler.”

Haider duvardaki ölüm masklarını ilgiyle inceliyordu. “Oyma işçiliği gerçekten de birinci sınıf. En az iki yüz yıllık, yoksa yanılıyor muyum?” Deacon onayladı, gülümseyerek masklardan birini duvardan aldı, tahtanın üzerinde birikmiş tozu dirseğiyle sildi. “General bunları Nil seferlerinden birinden getirmiş. Bunların yanında birkaç tane de zenci cariye.”

- Peki, ya villanın şimdiki sahibi kim?

- Karşınızda. Deacon maskı duvardaki yerine astı. Kaçış yolu demiştiniz, değil mi?

Bodrum merdivenlerini inerken Deacon gaz lambasını tutuyordu. Işık taş duvarlarda yansırken Haider havanın ne kadar serin olduğunu düşündü; sağ tarafta örümcek ağları kaplı şarap şişelerini gördü. Mahzenin sonuna, menteşeleri paslanmış bir kapıya yürüdüler. Deacon kapıyı itti ve içeri güneşin parlak ışıkları doldu. Dışarıda, yüksek sazlıklar arasında kaybolmuş küçük, taş bir iskele vardı. İskelenin ucunda, Nil'in sakin sularında bağlanmış küçük bir kayık, kayığın kıçında da brandayla örtülü bir motor görünüyordu. Haider ağaçların arasına saklanmış uzun telsiz antenine, basamakların dibine yerleştirilmiş tahta sandığa kadar giden siyah kabloya baktı. "İlginç." Deacon onayladı, sandığı açıp radyo vericisini ve yanındaki Luger tabancayı gösterdi, sandığı tekrar kapadı. "Burası başlangıçta şarap mahzeni olarak yapılmış. Fransızların şarap saklamak konusunda ne kadar titiz olduklarını bilirsiniz. Ama pratik biri olan general duvarın bir bölümünü yıkıp metresleri için bir kaçış yolu hazırlamış. anlaşılan kadınların kocaları sık sık buraya gelirmiş."

Deacon gülümsedi, menteşeleri, dönerken gıcırdayan kapıyı kapadı. "Gerekli olur mu bilinmez ama… " dedi. "Pek ihtiyaç duymayacağımızı umalım. Burasını diğerlerine de gösterip göstermemek size bağlı. Size söylemek istediğim bir şey daha var. Yukarıda evin ana giriş kapısının arkasında sağlam, demir bir kol var. Evdeyken onu hep takılı bırakın. Tehlikeli bir durum olur, biri kapıyı zorlayıp girmek isterse, size buraya inip kaçacak kadar zaman bırakır."

- Titiz bir adamsınız, Deacon.

- O yüzden hayattayım.

- Schellenberg, havaalanında işler karışırsa, başka bir kaçış yolu hazırladığınızı söyledi.

Deacon onayladı. "Mısırlı bir dostum hava kuvvetlerinde albay olarak görevli. Bana Şabramant Havaalanı hakkındaki bilgilerin çoğunu da o verdi. Eğer gerek duyarsak, kendi birliğinden bir uçağı ödünç alacak, bizleri de Sakkara'nın birkaç kilometre ötesinde, çöldeki bir pistte bulacak. Sözünü ettiği pist uçuşa kapalı alanın dışında olduğu için, düşürülme ihtimali yok."

- O pisti biliyorum, arkeolojik kazılarda gerekli malzemeyi getirmekte kullanılırdı.

- Galiba. Dostum albay, daha önceden belirlediğimiz işareti alır almaz havalanacak ve havada dolaşarak bizi bekleyecek. Saldırının ne zaman başlayacağına karar verilir ve Skorzeny'nin adamlarının yolda olduklarını duyar duymaz, ona haber vereceğim. Her şeyin plana uygun olarak gelişeceğini düşünüyorum tabiî. Eğer gitmez, ya da operasyon iptal edilirse, albay bizi buradan kaçırmaya, Girit'teki en yakın Alman üssüne indirmeye çalışacak. Bunun ayrıntılarını daha sonra konuşuruz.

- Bu albay dostunuz, niyetimizin ne olduğunu bilmiyor tabiî, değil mi?

- Tabiî bilmiyor. Ama o Almanlara yardım etmek için elinden geleni yapan ateşli bir sempatizan. Villanın içine döndüklerinde Deacon lambayı üfledi.

- İki şey, dedi Haider. Bir, kızın yanında operasyondan bahsetmeyelim. Planlarımız ve niyetimiz hakkında en ufak bir bilgisi yok.

- Biliyorum, Berlin her şeyi açıkladı.

- İkincisi, bugün öğleden sonraya kadar size ihtiyacını duyacağımız malzemenin bir listesini vereceğim: özellikle el aletleri ve kazı malzemesi, bir çift güçlü dürbün ve Salter'dan aldığın Amerikan üniformalarından ikisi.

Deacon, Haider'in suratındaki gerginliği gördü, adam kurulu bir yay gibiydi. “Bunların ne işe yarayacağını söylenmesinde bir sakınca var mı?”

- İlk başta niyetim Amerikan subayı kimliğiyle otel arazisine girmeye çalışmak ya da bir giriş izni çalmaktı. Böylelikle gerekli keşif çalışmasını yapmayı düşünüyordum. Ama Müttefikler niyetimizi öğrendiklerinden beri, böyle bir yola başvuramam. Zaten kimliğimi de biliyorlar. Elimizde kal kala tek bir yol var: Keops Piramidi yakınlarında bir tünel var; İkinci Krallık zamanından kalma bir mezardan çıkan, kısmen doğal bir mağara olan iki yüz metrelik bir tünel. Gittiği yer de otel. Deacon kaşlarını çattı. “Bunu nasıl öğrendiniz?”

- Tünel birkaç yıl önce Frâulein Stern'in çok ünlü bir arkeolog olan babası tarafından bulunmuş. Schellenberg tünelin otele bağlı olduğunu düşünüyor.

- İlginç. Deacon şaşırmıştı, çenesini kaşıdı. Demek Berlin bu nedenle Gize'de hâlâ kazı yapıldığını teyit etmemi istedi. Ben de merak etmiştim.

- Önemli olan tarafı, belki de görülmeden otel arazisine girebilecek olmamız. Bunun için tünel girişinin açılması ve yönünün kontrol edilmesi gerek. Oralarda kimlerin kazı yaptıklarını öğrenebildiniz mi?

- Çoğunlukla Kahire Üniversitesi'nden gelen öğrenci grupları.

- Kaybedecek zamanımız yok, gerekli araştırmayı bugün akşamüstü yapmak zorundayız. Siz, ben ve Kleist. Hava kararınca öğrenciler çalışmalarına ara vereceklerdir. Çevrede nöbetçi var mı?

Deacon onayladı. “Bazen yakındaki karakoldan gelen polisler nöbet tutuyor, bazen de Eski Eserler Bakanlığı‘ndan sivil korumalar.” Haider cüzdanını çıkardı, Amerikan Üniversitesi’nden Paul Mallory olduğunu belirten belgeleri Deacon’a uzattı. “Bildiğiniz iyi bir kalpazan var mı? Hızlı çalışan ve güvendiğiniz birisi?” Deacon başını salladı. “Kahire para karşılığında istediğinizi yapacak kalpazanlarla dolu. Neden sordunuz?”

- Sanson İskenderiye’de benim ve Frâulein Stern’in kimliklerini gördü. Kimliklerimizin bütün asker ve polislere dağıtıldığından şüphem yok. Becerikli bir kalpazan fazla güçlük çekmeden belgelerdeki isimleri değiştirebilir. Size bir iki isim versem, bunu hemen halledebilir misiniz? Deacon omuzlarını silkti. “Çok önemli bir şey değil, onun için hemen hallolur bence. Aklınızdan ne geçiyor, açıklayacak mısınız?” - Bakarsınız öğrencileri adına Gize’deki kazıları inceleyen bir üniversite profesörü olurum. Böylece polisi aldatabilirim. Hem işler yolunda gitmese ve nöbetçiler numaramı yutmasalar da dünyanın bu bölgesindeki yetkililerin rüşvetle iş görmeye alışkın olduklarını biliyorum. Zavallılar o kadar az para alıyorlar ki, bizi rahatsız etmemeleri için onlara biraz para versek, bütün işimiz hallolur.

Deacon dikkatle Haider’in belgelerini inceledi. “Bu belgeler çok iyi hazırlanmış. Kızı da yanımızda götürmeyecek miyiz?” Haider başını salladı. “Onu gereksiz yere tehlikeye atmanın gereği yok. Öğrenmem gereken her şeyi bana anlatacaktır. Yine de villayı aceleyle terk etmek zorunda kalabileceğimizi düşünürsek, onun da belgelerinin değiştirilmesi gerekiyor. Gitmeden önce size veririm.” Deacon gözlerini yukarı doğru çevirdi. “İkiniz arasında bir şey var sanki, yoksa yanılıyor muyum?”

Haider soruyu duymazdan geldi. “Üç kişi yeterli olur. Üstelik başka şeylerle ilgilenmek, Salter’ın ültimatomu hakkında bir çare bulmama yardımcı olabilir. Bu sorun aklımı kurcalıyor.”

- Peki tüneli bulursak, tünel de istediğiniz yere çıkıyorsa ne olacak?

- Ben ve Kleist otelin içine girip Roosevelt ve Churchill’in tam olarak nerede kaldıklarını bulmaya çalışacağız. Üniformaları ondan istedim.

Deacon kararsızdı. “İyi ama, geçiş izniniz olmayacak. Otelin içinde de güvenlik kontrolü yaptıklarından eminim. Weaver ve arkadaşları sizi

yakalamaya yemin etmiştir. Bütün bunlar yapacaklarınızın çok daha tehlikeli bir hal almasına neden olacak.”

- Bunları sonra düşünürüm. Üstelik elimizde tünel dışında başka çare yok. Yoksa bir öneriniz mi var?

- Beni gafil avladınız, Binbaşı.

- Arabaya ihtiyacımız olacak. Ve kontrol noktalarına yakalanmadan Gize’ye varmamızı sağlayacak bir yola.

Deacon başını kaşıdı. “Evin hemen yakınında Nazlattı‘sSaman köyüne giden bozuk bir çöl yolu var. Ama Packard zaten ağır, böyle bir yolda süspansiyonu bize oyun oynayabilir.” Bir an düşündü.

- Daha iyi bir fikrim var. Hepimizin bir arada görünmesi herhalde pek iyi fikir değil. Eminim arkadaşınız Weaver tarifinizi buradan Luksor’a kadar bütün karakollara bildirmiştir. Hasan’ın motosikleti var. Kleist ve ben arabayı alır, normal yoldan gideriz. Siz de motosikletle gelirsiniz, köyün çıkışında, sfenksin yanında buluşuruz. Haider sigarasını söndürdü, sıkıntıyla gülümsedi. “Mükemmel. Dediğiniz gibi yaparız. Harry Weaver konusunu da kafanıza takmayın. Beni bulamayacak.”

Elli üçüncü bölüm

Kahire, 22 Kasım, 12.30

- Senin kadar salağını görmedim! Clayton yumruğunu asaya vurdu. Onların kaçmasına nasıl izin verirsin?

Weaver gözleri uykusuzluktan şiş, vücudu ağrılar içinde, General Clayton'un bürosunda oturuyordu. Bütün gece gözünü kırpmamıştı. Sekiz saat boyunca iplerini gevşetmeye uğraşmış, sonunda ağzındaki tıkacı atabilmişti. Sabah saat yedide iki balıkçı sesini duymuş, kayıkhaneye girmiş ve onu bulmuştu. Reşit polis karakolundan Genel Karargâh'a telefon etmiş, kısa süre sonra gelen Sanson, Haider ve Rachel'in açmasına göz yumduğu için çok kızmıştı. Sanson onu doğru uçağa bindirip Kahire ye getirmiş ve hemen Clayton'un bürosuna götürmüştü.

- Pek seçeneğim yoktu, efendim diye cevap verdi. Sanson yanında oturuyordu. Hem o hem de general hâlâ öfkeliydi. "Çok saçma" dedi general şaşkınlık içinde, "Ordunun yarısı peşlerinde, bütün yollar tutulmuş, yine de kaçmayı başarıyorlar. Sana gelince, Weaver, iki düşman ajanına kanıp kaçmalarına yardım etmek beceriksizlikten başka bir şey değil. Bu konuda ne söyleyeceksin?" Weaver üzgün bir sesle cevap verdi, "Onların peşinden tek başına gitmek yanlıştı." Clayton patladı. 'Tabiî ki yanlıştı. Bence kişisel duygularını işine karıştırdın. Bu durumda yaptıkların affedilmez, sen ihanetle bile suçlanabilirsin." General öfkeyle ayağa kalktı. "Bu ikisi hakkında bütün bildiklerini anlatsan iyi olur." General, Weaver'in anlattıklarını ayakta dinledi, daha sonra Sanson'a döndü. "Ya bindikleri tekne, bir haber var mı?" Sanson Kahire'ye kadar bütün teknelerin durdurulup arandığını anlattı. "Nehir devriyeleri hiçbir şey bulamadı. anlaşılan geç kaldık. Tekne sabaha kadar Nil kıyısındaki birçok yere ulaşmış olabilir." Clayton tekrar Weaver'a döndü. "Arap'ın kullandığı arabanın plakasını alabildin mi?" Weaver bütün ayrıntıları daha önce Sanson'a anlatmıştı. "Karanlıkta plakayı göremedim. Tek bildiğim, arabanın Amerikan olması." Weaver arabanın modeli ve plakası olmadan verdiği bilginin yetersiz olduğunu biliyordu. Kahire askeri ya da sivil, Amerikan arabası doluydu. - Pek işe yaramaz. Clayton yüzünü buruşturdu, masasından Sanson'un raporunu aldı tekrar masaya bıraktı. "Emin olabileceğimiz bir iki şey var. Birincisi, karşımızda ikiden fazla düşman ajanı bulunduğu; ikincisi de şu anda büyük ihtimalle şehirde bir yerde gizlendikleri." Weaver, Sanson'un Calyton'a verdiği rapordan bir önceki

gece iki Mısırlı polisin, Kahire'nin otuz kilometre kadar kuzeyinde, Birkaş adlı bir köyün yakınında kaybolduğunu öğrenmişti. Cesetleri bu sabah gömüldükleri yerden çıkarılmış, gırtlaklarının kesik olduğu görülmüştü. Bir gece önce saat ondaysa polislerin arabası Kahire dışında bir tren istasyonu önünde bulunmuştu. Polis tarafından sorgulanan Birkaş yakınlarında yaşayan bir Bedevi ailesi, iki adamın bir kamyonla köye doğru ilerlediğini gördüklerini belirtmişti. Kamyon köyün bir iki kilometre dışında bulundu: İtalyan ordu plakalı bir Fiat.

- Adamlar uzaktan geçmiş, Bedeviler yüzlerini görememiş demişti Sanson Clayton'a. Haider ve kadının İskenderiye'de olduklarını biliyoruz, onlar olamaz. O nedenle karşımızda en az dört Alman ajanı var.

General hâlâ öfkeliydi, pencereye yaklaştı. "Ya Fiat? O Allah'ın belası arabanın bir sahip olmalı."

- Şimdilik bildiğimiz, arabanın el konan askeri araçlar listesinde bulunmadığı diye cevap verdi Sanson. Son yirmi ört saat içinde kaybolan bütün askeri araçların listesini işedim. Ama Fiat'ın üzerinde hâlâ İtalyan ordu plakası var; ani çalıntı değilse, sahibini bulmamız imkânsız.

- Niye imkânsız?

- General, bu ülkede dolaşan askeri malzemeyle yeni bir savaş yaptırabilir. Almanlar tarafından çalınmadan ya da ödünç alınmadan önce kamyona birisinin el koymuş olduğunu sanıyoruz. O yüzden kamyonun sahibinin gelip arabanın çalındığını bildirmesini beklemek yanlış olur. General kendini koltuğuna attı. "Bütün her şey karmakarışık. Başkan bu sabah geldi, Başbakan Churchill dünden beri burada. Şehirde serbest dolaşan dört Alman ajanının ulunması hiç de rahatlatıcı bir durum değil." Sanson söze karıştı. "Eğer bir öneride bulunmama izin erilirse, başkan ve başbakandan Almanlar yakalanan kadar toplantılarını ertelemelerini isteriz." General başını salladı, yumruğunu masaya vurdu. "Bunu düşünme bile. Böyle bir toplantının hazırlanmasının ne demek olduğunu biliyor musun? Toplantılar, düzenlemeler e tartışmalarla geçen binlerce saat. Dünyanın her köşesinden getirilen önemli kişiler ve komutanlar üstelik de savaş zamanında. Bütün bunları yeniden düzenlemek aylar alır, bizimse hiç zamanımız yok."

- Saygısızlık etmek istemem efendim, ama bu da olağanüstü bir durum.

- Büyükelçi konuyu başkana ve başbakana açtı. Her ikisi de programlarını değiştirmeyi kesinlikle reddetti. Ne tip adamlar olduklarını biliyor olmalısınız. Bir avuç Nazi ajanı tarafından korkutulacak insanlar

değiller. Başkanın ünlü bir deyimi vardır: “Korkudan başka korkulacak şey yoktur” der. Böyle bir felsefesi olan birini korkutmak mümkün değil. Mr. Churchill’in de aynı çelikten yaptırdığını biliyorum, onu da korkutmak kolay değil. Güvenliklerini sağlamakla görevli birimler durumdan haberdar edildi ve özel önlemler alacaklarını bildirildi. Yine de bu herifleri yakalamak sizin göreviniz.

Kapı vuruldu ve içeriye generalin emir subayı girdi. “Sizi Mena House’a götürecek araba hazır, efendim.”

- Geliyorum. Kapı kapandığında Clayton’un yüzü ciddîydi. Sizden mazeret değil, sonuç istiyorum. Tek ihtiyacımız olan biraz şans, şansımız olması için de şehrin içinde ve çevresindeki her Allah’ın belası otel, bar, restoran, randevuevi aranmalı, herkesin belgesi incelenmeli. Şüpheli görünen herkesi içeri tıkın. Belgelerinin ne kadar düzgün olduğu ya da ne kadar önemli insanlar oldukları beni ilgilendirmez. Eğer şüpheleniyorsanız, orospu çocuklarını tutuklayın ve deliğe tıkın. Aynı şey listelerimizdeki Nazi sempatizanlarının evleri için de geçerli. Birisi Arap’a ve Almanlara yataklık ediyor olmalı. O herifler buralarda bir yerde. General ayağa kalktı, kasketini aldı, ciddî bir yüzle Weaver’a baktı. “İstediğin kadar adam al ama o Alman piçlerini derhal bul. Onları ölü istiyorum.” Arabayla şehirde ilerlerken, Weaver bitkin olduğunu hissetti, çevresinde akan trafikle ilgilenmedi. Her şeyi yeni baştan düşünmeye çalıştı, yine de bir şey arılamıyordu. Rachel ölmüştü, şimdi ise hayattaydı. Artık ne onu, ne de Jack Haider’i kurtarması söz konusu değildi. Sanson söz başladı. “Kahire’deki asker sivil bütün Amerikan arabalarının listesini çıkarttırıyorum, çalınanlar da dahil. Bakalım neler varmış, göreceğiz. Her tarafa alarm vererek Mallory ve Tauber kimliğini kullanan kişilerin derhal tutuklanmasını emrettim, silahlı ve tehlikeli olduklarını da bildirdim. Ancak aynı kimlikleri kullanmayacak kadar zeki olduklarını düşünüyorum. Sana gelince, birkaç saat uyusan iyi olur. Eğer herhangi bir gelişme olursa, sana haber veririm.”

- Ben iyiyim.

Sanson kızdı. “Bunu sana iyilik yapmak için söylemiyorum, Weaver. Önümüzde yoğun saatler var, o yüzden fırsat varken dinlenmeye bak. Bilmen gereken bir şey daha var. Adamlarımdan birini Port Said’e, eski liman raporlarını kontrol etmeye gönderdim. İzmir’in battığı doğru, zaten gemi makine arızalarıyla tanınırmış; ama dönemin gazetelerinin pek üzerinde durmadıkları başka bir şey var.”

Ne?

- Maltalı bir balıkçı teknesi İzmir'in batışından bir gün sonra içinde dört Türk denizcisi bulunan bir tahliye sandalı görmüş. Gazetelerin bahsetmediğiyse balıkçı teknesinin

Fit kaptanının aynı sularda dolaşan bir Alman firkateynini de görmüş olması.

- Ne demek istiyorsun?

- Alman firkateyninin orada bulunması çok büyük bir tesadüf. Geminin manifestosuna göre Sternler İzmir'deki tek yolcuydu. Gemi Türk gemisi, Türklerin de Alman dostu oldukları biliniyor. Belki de firkateyn gemiyle buluşup yolcularını alacaktı ama makine dairesinde yangın çıktı.

- Firkateyn onları neden alsın ki?

- Sternler İstanbul'a gitmeyi hiç düşünmedi, onlar Almanya'ya dönüyorlardı. Biri ya da hepsi, Naziler hesabına çalışan casustu.

- Boş ver, Sanson, dedi Weaver öfkeyle, Alman gemileri baştan beri Akdeniz'deydi. Firkateyn belki de gerçekten rastlantı sonucu orada bulunuyordu. Rachel ve ailesi casus olamaz. Delili bu.

Genel Karargâha vardıklarında Sanson arabayı durdurdu. 'Teğmen Kane seni villana götürecek, benim yapacağım işler var. Akşam saat altıda burada buluşalım. Bütün bunları anlamana yardımcı olabilecek birisiyle tanışmanı istiyorum." Kim?

- Daha sonra öğrenirsin. Sana şu kadarını söyleyebilirim, büyük bir sürprize hazır ol, Weaver. Gerçekten hazır ol.

Zamalek'e vardıklarında Helen Kane, Weaver'in elinden anahtarı aldı ve villanın kapışım açtı.

- Feci görünüyorsun. Sana küveti doldurayım. Daha sonra dinlenirsin.

Yukarıya, Weaver'in odasına çıktılar. Helen küveti doldurmaya başladı, temiz havlu buldu. Weaver soyunduktan sonra kaynar suya girdi. Helen elinde iki kadeh viskiyle geldi, bardaklardan birini Weaver'a uzattı. "İhtiyacın olabileceğini düşündüm. Yanında bir kızın bulunmasının bir sakıncası var mı?" Ayrılalı daha kırk sekiz saat olmamıştı ama sanki haftalardır birbirlerini görmüyorlardı. Aralarında ikisinin de farkına vardığı bir gerginlik vardı. "Bence sakıncası yok." Helen isteksizce gülümsedi, banyo kapısına dayandı, kadehinden bir yudum aldı. "Aklın başka yerde sanki. Bana anlatmak ister misin?" Weaver'in kafası karmakarışıktı. "Anlatmam gerekir mi?"

- Hayır, ama yüzündeki ifadeden birine anlatman gerektiği görülüyor.

Sıcak suda arkasına yaslandı, bitkindi, Helen'e her şeyi anlattı. Sözlerini bitirince Helen'in hiç tepki göstermediğinin farkına vardı. "Pek şaşırmışa benzemiyorsun."

- Sana bir şey itiraf edeyim. Sanson İskenderiye'den telefon etti ve olanları General Clayton'a rapor etmemi istedi.

- Anlıyorum.

Bardağını yere koydu. "Ama yine de anlamıyorum. Arkadaşın Haider'in bu işe karışmış olabileceğini kabul ediyorum, ama Rachel Stern'in değil, hele senin anlattıklarından sonra. Bütün bunlar çok anlamsız. Ölmüştü, şimdi yaşıyor. Sanson'a göre, o bir Nazi ajanı."

- Olamaz, Helen, öyle bir aileyle olamaz. Haider bile bana onun bütün bu olanlardan habersiz olduğunu söyledi. Tamam, Alman firkateyni onu almış olabilir. Ondan sonra bence hapiste ya da hep duyduğumuz o kamplara göndermişlerdir. Banyosunu bitirdi, Helen havluyu uzattı, kurulanması için dışarı çıktı. Giyinip banyodan çıktığında, Hele kanepede oturuyordu. Ciddî görünüyordu. "Sana bir şey sorabilir miyim, Harry?" Ne?

- Onu hâlâ seviyor musun?

- Bunu soracağını nasıl da bildim?

- Soruma cevap vermedin. Tereddüt etti. "Bilmiyorum." Helen üzüntülüydü. "Bu onu hâlâ seviyorsun anlamına gelir." Weaver da üzgündü. "Belki de onu hep sevdim." Helen dudağını ısırdı, bardağını masaya bıraktı. "Anlıyorum." Ayağa kalktı, ağlayacak gibiydi.

- Ben gideyim de dinlen.

Elini yanağına koydu. "Özür dilerim, Helen. Ama gerçeği bilmeyi sen istedin." Yavaşça yanağındaki elini itti. "Üzülme. Ben sadece kendim için dertleniyorum, hepsi bu." Gergin bir tebessümle gitmeye davrandı, durdu, yüzündeki saçları kenara itti. "Hayat hiç de kolay değil, haksız mıyım, Harry?" Sesi ağlamaklıydı. "Görüşürüz."

Weaver merdivenden inen ayak seslerini duydu, güçlü bir suçluluk duygusuna kapıldı, yine de Helen'i durdurmaya kalkışmadı.

Elli dördüncü bölüm

Berlin, 22 Kasım, 12.30

Berlin'in ünlü Adlon Oteli, Canaris'in bürosuna arabayla beş dakikalık uzaklıktaydı. Şoförlü resmî Mercedes'ten indiğinde hava soğuk ve kapalıydı. Otelin lobisini hızla geçti, paltosunu vestiyere bıraktı. Galeriye çıkan merdivenlerin yanından geçerken yükseğe asılmış avizenin bir zamanlar ne kadar muhteşem olduğunu düşünmeden edemedi. Hem avize, hem de asılı olduğu tavan son bombardımanların ağır izlerini taşıyordu. Canaris yemek salonuna girdiğinde öğle yemeği yiyecek olanların henüz gelmediğini, masalarda tek tük ciddî yüzlü işadamlarının ya da üniformalı subayın oturduğunu gördü. Kapının hemen girişinde bekleyen şef garson, Canaris'i derhal tanıdı, salonun en arkasında, bir perdeyle ayrılmış özel yemek bölümüne götürdü, kırmızı kadife perdeyi açtı. Schellenberg çoktan gelmiş, önünde bir şişe brandy ve dolu bir bardak, elindeki çatalı lahana, patates ve sosisten yapılmış yemeğe daldırıyordu.

- Ah, Wilhelm. Nihayet gelebildin. Gördüğün gibi, seni beklemeden başlamak zorunda kaldım. Sosisler nefis, tavsiye ederim.

- Biraz geciktim, ama önemli değil. Aç değilim.

- Ama bir brandy içersin, değil mi? Schellenberg sırıttı. Maalesef Polonya malı, Fransız konyağı stoklarımız bitmiş, bununla diş minelerini kaybetme tehlikesi var.

- Zamanında bundan çok daha büyük tehlikeler yaşadım. Canaris şef garsonun gitmesini bekledi, daha sonra oturdu. Bahsettiğin acil ve önemli haberler ne?

Schellenberg, Canaris'in kadehini ağzına kadar doldurdu. 'Tabiî sana telefonda anlatamazdım."

- Öğleyse şimdi anlat, Allah kahretsin. Dün bana Haider ve diğerlerinin uçaktan sağ çıktıkların söylediğinden beri hiçbir haber almadım. Dünden beri pek uyumadım, beni daha fazla merakta bırakma. Schellenberg, bir çatal dolusu lahanayı ağzına attı, kadehinde kalan brandy'le yuttu, bardağı masaya hızla bıraktı.

- Hani bir iyi, bir de kötü haberim var derler ya, işte ondan.

- Öyleyse devam et, dedi Canaris merakla. Bardağına dokunmamıştı.

- Bu sabah erken Deacon'dan bir mesaj aldık. Adamlarımızdan Kleist ve Doring Kahire'ye kadar sağ salim varıp onunla buluşmayı başarmışlar.

Bu da beni az da olsa sevindirdi. Führer ve Himmler'den bahsetmiyorum bile.

Canaris iskemlesinin kenarındaydı. "Ya Haider ve kız?"

- Onlardan henüz bir haber yok. anlaşılan uçağın düşmesinden sonra iki gruba ayrılmışlar ve Kahire'ye ayrı ayrı yollardan ulaşmaya çalışmışlar. Kleist Doring'le birlikteymiş, Haider de Stern'le. Bundan başka bir bilgim yok.

- Anlıyorum. Canaris arkasına dayandı, derin bir nefes aldı, üzerinden ağır bir yük kalkmıştı. İş pek iyi durumda değil, öyleyse?" Schellenberg kadehini ağzına kadar doldurdu, büyükçe bir yudum aldı. "Bu durumda, haber olmaması iyi haber demektir."

- Yine de keyfin yerinde, sevinmiş gibisin, neden? Schellenberg geniş geniş güldü. "Bizim takımdan ikisini Kahire'ye varmış olması bana az da olsa ümit veriyor. Üstelik Haider'e daha fazla güvenmelisin, Wilhelm. O ne de olsa en iyi adamlarından biri ve Kleist ya da diğerinden çok daha becerikli. Eğer öteki ikisi başardıysa, Haider'in Kahire'ye varmaması için hiçbir neden olmamalı." Schellenberg'in sesinde asabi bir heyecan duyuluyordu. "Aslında başaracağını ve operasyonu tamamlayacağını biliyorum. Bunu taa içimden hissediyorum.

Kendini İngiliz ya da Amerikan, düşman subayı olarak tanıtan birinin bu işten başarıyla çıkacağından hiç şüphem yok."

- Haider'in yeteneklerini iyi biliyorum. Canaris masanın üzerindeki brandy şişesine baktı. Seni iyimser yapanın brandy olmadığından eminsin, değil mi?

Schellenberg'in dudakları gerildi. "Komik olmaya çalışma, Wilhelm."

- Biraz gerçekçi ol. Haider'in hayatta olduğunu, Kahire'ye kadar ulaşıp Deacon'la temas kurduğunu kabul etsek bile Müttefikler onun peşine düşmüşlerdir bile. Uçağın düşmesinden sonra başka bir yol kalmamıştı. Sfenks Operasyonu'nun başarı şansı önemli ölçüde azalmış olmalı.

- Ama bu Jack çok zeki birisi ve bütün şartlar ona karşı olduğu zamanlarda bile bir tilki kadar kurnaz. Schellenberg hâlâ güven doluydu. "Önündeki engeller ne olursa olsun, amacına ulaşmak için elinden geleni yapacağından eminim Roosevelt ve Churchill'in kaldıkları yeri bulmak, Şabramant Havaalanı'nı güvenlik altına almak, Skorzeny ve paraşütçülerini indikleri noktada karşılayıp saldırı yerine götürmek, görevlerini yapabilmeleri için Müttefikler güvenlik önlemlerini atlatmak. Bütün bunlar son derecede zor işler, biliyorum, ama senden farklı olarak Haider'in ondan

beklenenleri başarabilecek birisi olduğundan eminim. Deacon'dan yakında Haider'in Kahire'ye sağ salim varmasıyla ilgili bir haber almak beni hiç şaşırtmayacak." Canaris içini çekti, bardağındaki içkiyi bir dikişte bitirdi, Sfenks Operasyonu'nun başarıya ulaşma ihtimalinin yarattığı endişeyi göstermemeye çalıştı. "Peki, şimdi ne bekliyorsun? Deacon'un telsiz mesajını mı?"

Schellenberg onayladı. "Evet. Bu da bu akşam, gece yarısı ya da hemen sonra olacaktır. O zaman durumu bütün açıklığıyla anlarız. Bakarsın Deacon acele haberlerini daha önce iletme ister; ne var ki telsiz yayınları günün aydınlık olduğu saatlerde pek anlaşılır olmuyor.

Atmosferle ilgili bir şeymiş. Buna rağmen Roma ve Atina'ya Kahire'den aldıkları herhangi bir işareti derhal Berlin'e iletme talimatı verdik. Üsteli Führer de elimize geçen her bilginin derhal ona da iletilmesini emretti. Operasyonun son durumunu merak ediyor ve saatler geçtikçe savaşı kazanmanın bu operasyona bağlı olduğuna daha çok inanıyor." - Bilmem gereken başka bir şey var mı? Schellenberg yine geniş geniş güldü. "Bir tek şey. Haider'e güvenimin bir delili olarak, Skorzeny ve adamlarını alarma geçirdim bile. Haber alır almaz Kahire'ye uçmaya hazır bekliyorlar."

Kahire, 16.30

Haider, Deacon'un getirdiği üniformaları ve sahte belgeleri incelerken kapı vuruldu ve içeri Rachel girdi. Temiz bir bluz ve hâkî pantolon giymişti, Haider sordu. "Dinlendikten sonra kendini nasıl hissediyorsun?"

- Daha iyi. Sen uyumadın mı?

- İki saat kadar.

Oda küçüktü ve tahta olan yerlerde halı yoktu. Eşya olarak madenî bir yatak, balkon kapısının hemen yanında bir iskemle, köşede bir tuvalet masası ve lavabo vardı. Güneş batmak üzereydi, açık panjurlardan içeri cırcır böceklerinin sesi ve çiçek kokusu giriyordu. Nil manzarası nefisti, batan güneşin portakal rengi ışıkları nehrin sularında yansıyordu. Rachel küçük balkona çıktı. "Almanya'ya döndükten sonra buraları hiç özledin mi?" Haider yanına geldi. "Hayatımın en mutlu günlerini Sakkara'da geçirdim. O zamanlar bütün hayatımı burada geçireceğimi, harabelerde kazılar yapacağımı, emekliye ayrıldıktan sonra da Nil kıyısında bir villada yaşayacağımı düşünürdüm." Gülümsedi, derin bir nefes aldı. 'Tanrım, Kahire'nin sıcak havasını tekrar solumak ne güzel."

- Harry’nin başına bir şey gelmeyeceğinden emin misin?
- Arkadaşları onu bulmuştur bile. Bundan eminim.
- Tekneye binmeden önce onunla son bir kez konuşmama izin vermeliydin.
- Neye yarardı, Rachel? Kaldı ki, hiç zamanımız yoktu. Rachel içini çekince, Haider sordu. “N var? Ne oldu?”
- içimden bir ses, işlerin bundan sonra daha da kötüleşeceğini söylüyor. Bana Harry’ye bu işe karışmamasını söylediğinde reddettiğini anlattın. İkinizi karşı karşıya görmek korkunç bir şey. Üstlerinin ondan kararlı olmasını ve bizi yakalamasını istediklerinden kuşkum yok. Eminim o da senin gibi bir ikilem içinde.
- Bu konuyu daha fazla deşmek istemiyorum. Haider’in sesi umutsuzluk doluydu. Onun peşimizde olduğunu düşünmek yeterince can sıkıcı. İkimizden birinin bir gün karar vermek zorunda kalacağından, dostluk ve görev arasında bir seçim yapmaya zorlanacağından korkuyorum.
Rachel konuyu değiştirmek istiyormuş gibi yatağın üzerindeki Amerikan albay üniformasını gösterdi. “Bu ne işe yarayacak? Shepheard’da maskeli balo mu var?”
- İyi ki aklıma getirdin. Haider odaya girdi, üniformayı çantasına koydu. Ev sahibi ve Kleist’la birlikte yapılacak işlerimiz var. Herhalde geç dönerim, beni bekleme.
Rachel da odaya girmişti. “Ya ötekiler?”
- Doring ve dostumuz Hasan sırayla nöbet tutacaklar. Rachel dudaklarını ısırdı, korkusu yüzünden okunuyordu. “Onlardan biriyle yalnız kalma fikrinden hiç hoşlanmıyorum. Bu beni rahatsız ediyor.”
- Tamamen güvendesin. Kapını kilitle, ama içlerinden biri seni rahatsız ederse cebinden Falconi’nin tabancasını çıkardı, uzattı. Bunu kullanmaktan çekinme. Gerisini ben hallederim. Rachel silah iterken ürperdi. ‘Tabancalardan hoşlanmıyorum. Hiçbir zaman hoşlanmadım.”
- Fark etmez. Belki lazım olur. Tabancayı yatağın üzerine attı. Seninle konuşmak istediğim bir şey var. Baban hakkında. Rachel’in yüzü karardı. “Ne demek istiyorsun?”
- Schellenberg bana Gize’deki buluşundan söz etti. İtiraf etmeliyim ki Sakkara’da bazı sabahlar profesörü bütün gece ayakta kalmış gibi bitkin gördükçe ne işler çevirdiğini merak etmiyor değildim. Mısır yetkililerini durumdan haberdar etmemenin yasadışı olmasının yanı sıra, çok da tehlikeli

olduğunu düşünüyorum. Rachel kızardı, sonra kararlılıkla cevap verdi. “Babamın işini gizli tutmasının haklı nedenleri vardı.”

- Söyle.

- Savaş yaklaşıyordu. Mısırlılar Alman yanlısıydı. Ülke Almanya’nın eline geçerse, babam bulduğu değerli eserlerin Nazilerin ellerine düşmesinden korkuyordu.

- Bulduğu tam olarak ne?

- iki yüz metre uzunluğunda bir tünel. Büyük bölümü doğal bir yeraltı mağarası. Daha önce bilinmeyen bir İkinci Krallık mezarına doğru gidiyor. Babam tünelin başlangıç noktasının piramitlerde çalışan taşçıların ve duvarcıların kampı olduğuna inanıyor. Geçit ya onlar ya da Keops Piramidi’ne girip değerli eşyayı çalmak isteyen mezar hırsızları tarafından genişletilmiş olmalı. anlaşılan hesaplarını yanlış yapmışlar, Keops Piramidi yerine bir asil mezarına varmışlar.

Haider kaşlarını çattı. “Firavunlar döneminde o bölge sıkı korunuyor olmalı. Galiba o nedenle kazmaya o kadar uzaktan başlamışlar.” Rachel onayladı. “Geçitte gömülü mücevher ve eşya bulduk, bence bunlar nöbetçiler tarafından yakalanıp öldürülmeden önce hırsızlar tarafından gömülmüş. Tünel tekrar kapatılmadan cesetler orada bırakılmış, o dönemlerde bu sıkça rastlanılan bir ceza, herhalde diğer hırsızları uyarmak için; iskeletler ya da geriye kalanlar hâlâ oradaydı.”

- Babanın Gize’de ne aradığını hâlâ anlamıyorum. Onun çalışma yeri Sakkara’ydı.

- Braun adında bir Alman profesör tünelin varlığından şüphelenmiş ve ailemin Mısır’dan ayrılmasından birkaç ay önce gizli araştırmalar yapmış. Braun babamın eski dostlarındandı ve sırrını babama açmış. Kazılara başlayamadan Almanya’ya çağrıldı ve askere alındı. Babam Braun’un işine devam edebilmek için yetkililerden gerekli izinleri almayı başardı, ama sana anlattığım nedenlerden ötürü, kimseye bir şey söylemedi.

- Schellenberg tünelin Mena House’a doğru ilerlediğini iddia ediyor. Baban taşçıların kampının orada bulunduğuna mı inanıyordu?

- Evet. Neden sordun?

- Sana nedenini tam olarak açıklayamam ama tüneli bir gidip görmem gerek. Tam yerini hatırlıyor musun?

- Evet, evet, tabiî.

- Tünele tekrar girmek çok mu zor olur?

- Pek olmaz. Babam girişi ördürmüş ve saklamıştı, kimse orada bir tünel olduğunu düşünemez bile.

- İyi öyleyse. Ben gitmeden bütün ayrıntıları anlatırsın.

- Yapman gereken şey, tehlikeli mi?

- Pek değil, ama emin olmak imkânsız. Ufak bir keşif çalışması, bakalım tünelin girişini bulabilecek miyim?

- Beni de götür, Jack, dedi birdenbire.

Haider başını salladı. “Her şeyden önce, ordu ve polis bizim peşimizde. Senin yakalanmanı göze alamam.”

- Ben başımın çaresine bakarım.

- Bunu daha önce gördüm.

- Üstelik senin uğur muskan olduğuma da inanmaya başladım. Belli belirsiz gülümsedi, eğilip Haider’i öptü.

Haider’in içinde de bazı şeyler uyandı, öpmesine cevap verdi, kızı kendine çekti, kollarına alırken bluzun altından diri göğüslerini hissetti. Gülümsedi. “Bu da ne demek şimdi?”

- Bir nedeni mi olmalı?

- Hayır, ama bir nedeni var sanıyorum.

- Beni de götür, lütfen? Seninle burada kalmaktan daha güvende olurum. Tünelin girişini bulmana da yardım ederim.

- Sanırım güzel bir kadına hayır demek imkânsız.

Ebu Sammar, 16.00

Aynı öğleden sonra Ahmed Farnad samanlıkta çalışırken teri yüzünden akıyordu. Yerdeki kapağı kaldırmış, Luger tabancayı, telsiz ve akümülatörü çıkarmıştı.

İki kamyon dolusu İngiliz askeri köyü basmış , her evi arıyordu. Şansını daha fazla zorlamanın anlamı yoktu. Yapılacak en iyi şey telsizi çölde bir yere gömmek, tabancadan da kurtulmak olacaktı. Mafuz eşeği ve arabayı hazırlamıştı, Ahmed telsizi arabaya koydu, yanına da akümülatörü. Hepsinin üstünü paçavralar ve hurda demirlerle örttü. “Ne yapman gerektiğini biliyorsun, Mafuz. Dikkatli ol, oğlum. Haydi, şimdi git.” oğlan eşeği avluya çıkarırken Ahmed katısının koşarak gelmekte olduğunu, yolunun üzerindeki tavukların kaçıştığını gördü. “Ahmed! Askerler geliyor!” Ahmed’in kanı buz kesti. Karısının peşinde bir İngiliz subayı ve sekiz kadar asker vardı. Onların da arkasından Vafa, o ihtiyar cadı, iki askerin koluna yaslanmış geliyordu. Subayın elinde tabancası vardı, hep

birlikte samanlığa girdiler. Vafa işaret parmağım uzattı. “İşte, işte sözünü ettiğim herif!”

- Hain orospu! Ahmed yere tükürdü. Birdenbire Lugerin hâlâ elinde olduğunu fark etti. Tabancayı atma fırsatı bulamadan askerlerden biri bağırdı. “Pezevengin elinde silah var!” Bir tüfek patladı, Ahmed koltuk altında dayanılmaz bir acı duydu, dizlerinin üzerine çöktü. Karısı ve oğlu çığlıklar atıyordu, askerler Ahmed’e yaklaşmalarına izin vermedi. - Doktoru getirin! diye bağırdı subay. Onu canlı istiyorum. Askerler fırlayıp yarasına bakarken Ahmed hâlâ kendindeydi. Subayın arabadaki hurdaları ve paçavraları attığım, telsiz vericisini bulduğunu gördü. “Ahmed Farnad, seni, düşman ajanlarına yardım ve yataklık suçundan tutukluyorum.”

Elli beşinci bölüm

Roma, 22 Kasım, 16.30

Yüzbaşı Willi Neumann mutsuzdu. Kısa boylu, geniş omuzlu ve güçlü yapılı bu adamın yüzü yaşadığı yirmi altı yıldan çok fazlasını gösteriyordu. Hamburglu bir liman işçisinin oğluydu, ama babasından önceki üç kuşağın geleneklerine uymamış, denizin çağrısını dinlemeyip on yedi yaşında Luftwaffe'ye katılmıştı. Ardında Junkers nakliye uçaklarıyla Rusya'da geçirdiği, her türlü hava koşulu ve Sovyet avcı pilotlarıyla başa çıktığı üç dolu yıl vardı. Düşman uçakları onu yere çakmak için ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, Neumann her seferinde şanslı çıkmış, bütün bu uçuşlardan sonra sol bacağında birkaç dikişlik bir şarapnel yarasından başka sıkıntı çekmemişti. O gün öğleden sonra Practica di Mare Havaalanı'nda dururken, talihin onu terk etmek üzerine olduğunu düşündü. Düşman ülkesi üzerinde uçmak ve düşman toprağına inmek zorunda olmak zaten yeterince tehlikeliydi ama son dakikalarda ortaya çıkan sorun hepsinden de daha ciddîydi. Uçuş ekibinin kendisi dahil dört Luftwaffe subayı komutanı olarak, Skorzeny ve adamlarını Mısır'a götürecek olan Dakotaların mürettebatından sorumluydu. Daha önce Skorzeny'yle çalışmış, karakışın ortasında onu ve adamlarını Sovyet hatlarının gerisine indirmişti. Mussolini'nin kurtarılmasından sonra Almanların altın çocuğu olarak görülse de, albayın bir çılgın olduğuna yemin edebilirdi. Neumann albayın adamlarına Amerikan üniformaları giydirerek Kahire'de ne yapmak istediği konusunda bilgisi yoktu; onun katıldığı brifingler sadece uçuş konusuna yönelikti, gerisi onu zaten ilgilendirmezdi. Ama hava ve mürettebatın güvenliği onu ilgilendiren konuların başında geliyordu. Skorzeny'yle birlikte uçak hangarının önünde durduklarında, elinde son hava raporları vardı. Bir kilometre kadar ötedeki denizden serin bir rüzgâr esiyor, güneş çevreyi ısıtmasına karşın yavaş yavaş ufka yaklaşıyordu. Hangarın içinde, hem kendi pilotları, hem de Skorzeny'nin paraşütçüleri rahatsız bir bekleme içindeydi. Sürekli harekete alışmış insanlar için en kötü ceza, hareketsiz beklemektir. "Galiba bir sorun var, Albay." Skorzeny kısa boylu Neumann'ın karşısında bir dev gibiydi.

"Anlat."

- Raporlara göre önümüzdeki yirmi dört saat İtalyan kıyılarının bu bölümü üzerinde yoğun sis riski giderek artıyor. Eğer tahminler doğruysa,

bu çok kötü, hatta korkunç. Görüş mesafemiz olmayacak. Bildiğiniz gibi görüş mesafesi kalkış ve inişi etkiler.

- İniş beni ilgilendirmiyor, dedi Skorzeny kabaca. Sadece kalkış, Neumann. Sis çok yoğun da olsa kalkabilirsin, değil mi? Neumann omuzlarını silkti. “Mürettebatın hepsi sıfır görüşle de kalkabilir, sorun burada değil. Üstelik hepsi de Dakota’yı yakından tanıyorlar, Luftwaffe’nin Berlin’deki özel operasyonlar biriminde eğitimden geçtiler. Üstelik pilotlardan ikisi savaştan önce ticarî hava şirketlerinde çalışırken Dakota’yla uçmuş. Ama eğer bu havaalanı yoğun sis altında kalırsa uçaklardan herhangi biri motor sorunu ya da önemli bir teknik arıza çıkardığında, hem kalkış anında, hem de kalkıştan sonra büyük sıkıntı yaşarız.”

- Ama havaalanına geri dönmek zorunda kalsak, kontrol kulesi bize telsizle yol gösteremez mi?

- Şartlar kötü olduğunda, güvenli iniş diye bir şey yoktur. Bir uçağın kısıtlamaları diye adlandırılan değerler vardır ve bunlar havaya ve görüş mesafesine bağlıdır. Bırakın pisti, pist ışıklarını bil göremiyor olabiliriz, böyle bir durumsa tehlikeden başka bir şey demek değildir. Yoğun siste, sıfır görüş mesafesiyle uçmak riskini almak istemiyorum, özellikle de yakıt, yolcu ve malzeme yüklü bir uçakla.

Bu çılgınlık olurdu. Üstelik bu civarda inebileceğimiz başka alan da yok. Roma’nın güneyindeki bütün alanlar Müttefiklerin ellerinde. Üstelik eğer hava raporlarına inanabilirsek. Onlar da yoğun sis altında kalacaklar.

Skorzeny kocaman elini yüzünden geçirdi, içini çekti, kıyıya, denize baktı; sanki havanın kendilerine nasıl bir sürpriz hazırladığını görmek istiyordu. “Bizi hiçbir şey durduramaz, Neumann. Yoğun sis bile. Berlin’den son aldığım mesaj alarm durumuna geçmemizi bildiriyor. Bu da her an havalanmamız gerekebilir anlamına gelir. Hava kararmadan böyle bir emir geleceğini sanmıyorum, ama durum bu.”

- Ama biz hava şartlarından söz ediyoruz, Albay. Doğaya karşı çıkmak risklidir. Eğer bir yanlış yaparsak hem benim mürettebatımın, hem de sizin adamlarınızın hayatları tehlikeye girer.

- Görevimizi yapmamızı engelleyecek her şeye karşı çıkıyorum, Yüzbaşı; buna hava şartları da dahil… Yapmamız gerekeni yapacağız, gitme zamanı geldiğinde gideceğiz. Sis olsun, olmasın, zamanı geldiğinde bu iki uçağın havalanmış olmasını istiyorum.

- Ama mürettebat ve yolcuların güvenliği.

- Sana verilen emirlere uy, Neumann. Skorzeny bağırır gibi konuştu, arkasını dönüp uzaklaştı.

Kahire, 18.00

Weaver, Sanson'un bürosuna girdiğinde, onu gaga burunlu zayıf bir Mısırlıyla konuşurken buldu. Adamın kara gözleri pek dostça bakmıyordu, cildi çiçek bozuğuyla kaplıydı. Yanında yıpranmış bir evrak çantası getirmiş, kısa kollu gömlek giyinişti. Adam ne kadar tanıdık görünse de, Weaver onu nerede gördüğünü hatırlayamadı. Sanson iki adamı tanıştırdı. "Yüzbaşı Yusuf Arhan'la tanışmanı istiyorum. Kahire cinayet masasından." Weaver bu adı hatırladı; Mustafa Evir'in öldürülmesini araştıran yüzbaşı Arhan nefis bir İngilizceyle "Sizinle tanıştığıma çok sevindim, Yarbay Weaver" dedi ve elini uzattı. Weaver, Sanson'a döndü. "Bütün bunların amacını açıklayacak mısın?"

- Bizim Yusuf la dostluğumuz uzun yıllara dayanır. Yusuf cinayet masasına geçmeden önce gizli polisteydi, muhaberatta. Weaver, Arhan'a baktı. Yarı kapalı gözleri ve tehditkâr bakışlarıyla hâlâ bir gizli servis görevlisini andırıyordu. "Pek anlamadım."

- Anlayacaksın, hem de pek çabuk. Otur. Sanson koltuklardan birini gösterdi, sonra Arhan'a döndü. "Anlat ona, Yusuf."

Mısırlı çantasından iki eski karton dosya çıkardı sonra Weaver'a dönüp Nazikçe sordu. "Siz 1939'da Sakkara'da kazı yapan uluslararası bir arkeoloji grubunun üyesiydiniz, değil mi?"

- Evet, ne olacak?

Arhan dosyalardan birini açtı, okumaya başladı. "Harold Weaver, Amerikan vatandaşı, New York doğumlu, mühendislik okumuş. Babası Thomas Weaver, Haider adında çok zengin bir Alman Amerikan ailesinin yanında çalışıyor. Bekâr, ancak aynı arkeolojik grubun üyesi olan Alman vatandaşı Rachel Stern'e ilgi gösteriyor. Bilinen kötü alışkanlığı yok, arada sırada içki içiyor. Mr. Weaver'in sadık bir Amerikan vatandaşı olduğu, herhangi bir casusluk faaliyetine katılmadığı belli oluyor." Arhan dosyayı kapatıp gözlerini kaldırdı. "Devam edebilirim, daha bir sürü ufak ayrıntı var ama bütün bunların ilginizi çekeceğini pek sanmıyorum." Weaver Mısırlıya öfkeyle baktı. "Demek beni izliyordunuz." Arhan omuzlarını silkti.

"Ben ve adamlarını ülkeye gelen arkeoloji gruplarından çoğunu izledik. Gizli polise takılan adı hepiniz biliyorsunuz sanıyorum: "Kızıl Göz", hiçbir zaman uyumayan göz. Sadece sizin ekibinizi değil, daha bir sürü başka

yabancı konuğu da izledik, bizi ilgilendiren ya da şüphelendiğimiz herkesi. Liste oldukça uzun: İtalyan ve Alman petrol şirketi yöneticileri, üniversitelerimize gelen Amerikalı profesörler… Diplomatlar bile. Durakladı. “Aslında sizinle yollarımız dört yıl önce de karşılaştı. Belki hatırlarsınız, Amerikan büyükelçisinin ikametgâhında tanıştık. Bir veda partisiydi.” Weaver birden şaşırdı, Arhan’ı daha önce nerede gördüğünü hatırlamıştı. “Ben Rachel Stern’le terastaydım. Siz de bizi izliyordunuz.” Arhan başıyla onayladı. “Oldukça uyanıksınız, Yarbay Weaver, üstelik hafızanız da güçlü. Bu kadar uzun süre önce geçmiş bu denli önemsiz bir olayı hatırlayabilecek çok az kişi vardır.”

- Bizi neden izliyordunuz?

- Sadece sizi ve genç bayanı değil, o gece davetli olanların büyük bir bölümüyle ilgileniyorduk.

- Soruma cevap vermediniz.

Arhan tereddüt edince, Sanson araya girdi. “Anlat, Yusuf.”

- O gece izlediklerimizden bazıları kesinlikle masumdu. Bazıları ise hiç de olduklarını söyledikleri insanlar değildi. Casustular. İtalyan, Alman, hatta Amerikalı. Bazı durumlarda insanları sessizce sınırdışı ettik. Ancak Sakkara’daki Almanlar arasında bazıları çok ilgimizi çekti. Özellikle de Rachel Stern ve ailesi.

Neden?

- Çünkü onların Alman casusu olduklarına kuvvetle inanıyorduk. O dönemde Mısır’dan ayrılmamış olsalardı, onları herhalde tutuklardık.

Weaver inanmaz gözlerle Sanson’a baktı. “Olacak şey değil.”

- Bırak da bitirsin. Devam et, Yusuf.

- Genç kızı uzunca bir süre belli etmeden izledik. Çeşitli zamanlarda, Nazi haberalma örgütleri adına çalıştığından şüphelendiğimiz kişilerle askeri tesislerin yakınında görüldü. Babasıysa gizli arkeolojik kazılar yürütüyordu, bu kadarı bile tutuklanmasına yeterliydi. Ama inanın bana, çalışmalarının esas amacı çok daha tehlikeliydi.

- Ne demek istiyorsunuz?

Arhan cevap vermeden önce Sanson’a baktı. “Almanların eninde sonunda Kuzey Afrika’yı istila edeceklerinden ve başça hedeflerinin Mısır olduğundan emindik. Gizli yerlerde silah, cephane, malzeme ve mühimmat stoklayacaklarını biliyorduk. Savaş başladıktan sonra bu malzemeyle Mısır’da bir ordu oluşturacaklar ve ülkeyi kargaşaya sürükleyeceklerdi. Bildiğiniz gibi o dönemde halk ve ordu içinde Nazi davasına inanan çok

sayıda insan vardı; hoş şimdi de öyledir ya. Araştırmalarımıza göre Profesör Stern'in görevi Kahire yakınında depo olarak kullanılmaya uygun arkeolojik bölgeler aramaktı."

- Elinizde kanıt var mı?

Arhan tereddüt etti. "Hayır, ama eminiz."

- Rachel Stern'le buluştuklarını söylediğiniz o insanlar, Weaver araya girdi, tamamen masum da olabilirdi. Yanlış zamanda yanlış kişilerle de karşılaşmış olduğunu düşünebilirdik ya da bilmeden onlarla tanışmıştı. Mümkün değil mi?

- Belki, ama buna inanmıyorum.

- Yapmayın, Yüzbaşı. Sternlerin casus olduklarını kabul edemem. Kaç kere daha söylemem lazım? Profesör Nazilerden nefret ediyordu, eşi de Yahudi'ydi.

- Nazilerden nefret etmesi bence bir maskeydi. Eşinin kökenine gelince, bu da doğrulayamadığımız bir söylenti olsa gerek. Arhan duraksadı. "Öteki Alman'ın, Haider'in de bir casus olduğundan şüphelenmiştik. Ancak Bayan Stern'e gösterdiği yakınlık dışında pek bir şey bulamadık. Ama bir konuda hiç şüphemiz yok."

- Nedir o?

- Sakkara'daki gruptan en az dördü Nazi ajanıydı. En önemlisi, içlerinden biri aylar sonra casusluk suçlamasıyla tutuklandı. Başlıca Nazi ajanlarından birinin sizin kazınız döneminde Kahire'de çalışmakta olduğunu itiraf etti. Kod adı Bülbül'müş. Arhan gözlerini Weaver'dan ayırmıyordu. Bülbül'ün Rachel Stern'den başkası olmadığından eminim. Weaver neredeyse kahkaha atacaktı. "Bunu neye dayanarak söylüyorsunuz?"

- içgüdü. Bülbül herhalde Almanların şimdiye kadar kullandıkları en yetenekli ajandı. Onu suçüstü yakalamak imkânı bulamadık. Çok zekiydi. O nedenle, içgüdüden başka bir şey yok. Sanson sordu. "Ne diyorsun, Weaver?"

- Katılmıyorum. Bir insanı sadece içgüdüyle suçlayamazsın. Kanıt gerekli.

Arhan ikinci bir dosya uzattı. "Elimizde reddedilmez kanıtlar olmadığı doğru. Ancak içgüdü bir istihbarat subayının sahip olması gereken en önemli yeteneklerden biridir. Elimizde genç hanımın gittiği yerleri ve karşılaştığı kişileri gösteren bir dosya var. Belki de kendiniz okumak istersiniz? Böylelikle şüphelenme nedenlerimizi de anlamış olurdunuz."

Weaver dosyaya bakmadı bile. “Gerek yok. En iyi niyetle hazırlanmış bir istihbarat raporunun bile yanlış sonuçlara götürebileceğini benim kadar siz de bilirsiniz. Hiç içgüdünüz size burada bir yanlışlık yapmakta olduğunuzu söylemedi mi?”

- Tabiî, ama…

- Aması falan yok. Bu sefer yanıldınız. Benim hakkımda bile yanıldınız.

- Anlamadım?

- Ben Boston’da doğdum, New York’ta değil.

Arhan omuzlarını silkti. “Basit bir ayrıntı.” Daha sonra nezaketle sordu. “Sizinle genç hanım arasında duygusal bir bağ vardı, değil mi?”

- Bunun konuştuklarımızla ne ilgisi var?

- Biz Mısır’da âşık erkek sivilceyi gamze sanır deriz. Aşk insanın gözlerini kör eder. Weaver benzetmeyi duymazlıktan geldi. Sanson Arhan’a döndü. ‘Teşekkürler Yusuf, gidebilirsin.” Yüzbaşı dosyalarını çantasına koydu, çantayı koltuğunun altına sıkıştırdı, Nazikçe eğildi. “İyi günler Beyler. Sizinle tanıştığıma sevindim, Yarbay Weaver.” Mısırlı odadan çıktıktan sonra Sanson, Weaver’a döndü. “Arhan iyi bir polistir. Onun düşüncelerine inandığımda genellikle pişman olmam. Hani Evir’in öldürülmesinde olduğu gibi. Bu gibi olaylar karşısında bir altıncı hissi var, onu pek de yanıltmadı. Kötü bir koku aldığım söyledi, haklı çıktı. Ama sen ona inanmadın, değil mi?”

- Hayır, inanmadım.

Sanson içini çekti, parmaklarını kavuşturdu. “Çöldeki araştırmalardan iyi sonuçlar aldık. Sen gelmede biraz önce Myers aradı. Ahmed Farnad adında birini yakalamışlar. İskenderiye’den otuz kilometre kadar uzakta Ebu Sammar diye bir köyde küçük bir otel işleten bir Alman ajanı. Tutuklanırken vurup yaralamak gerekmiş ama kendindeymiş ve onu az da olsa konuşturmayı başarmışlar. Anlaşılan gelenleri karşılamak için Berlin’in görevlendirdiği adam o. Plana göre yakındaki terk edilmiş alana ineceklermiş, Farnad da onları Kahire’ye gönderecekmiş. Alana inememişler ama birkaç saat sonra öldürülen subaylardan aldıkları ciple köye gelmişler. Beş kişi: pilot, üç erkek, bir de kadın. Farnad’ın anlattıklarına göre bütün sorumluluk Haider’daymış. Pilot düşüş sırasında ağır yaralanmış, sonra da ölmüş. Düşündüğümüz gibi, karşımızda dört kişi var.”

- Onu ne zaman sorguya çekebiliriz?

- Onun uzmanca sorguya çekilmesi çok önemli, bu da benim görevim, Weaver. Bize daha fazla ne anlatabileceğini pek bilmiyorum herhalde Almanların gerçek amacını bilmiyor. Ama bu andan itibaren bunun seni ilgilendiren bir yanı yok.

- Ne demek istiyorsun?

Sanson'un sesi kararlıydı. "Bu konudaki görevinin sona erdiğini sana resmen bildirmek zorundayım. Kararlarından şüphe duyduğum birine daha fazla güvenemem."

- Allah kahretsin Sanson, bunu yapamazsın!

- Yaparım, üstelik General Clayton'un da onayıyla. Aslında seni bugünkü görüşmede görevden almak istiyordu. Ben sana bir şans daha vermemiz gerektiğini söyledim. Kanıtları görünce, fikrini değiştireceğini düşündüm. Ama sen kafanın dikine gittin ve benim profesyonel mantığıma değer vermedin. Eğer benim fikrimi kabul etseydin, bu göreve devam ediyor olacaktın. Ama gerçeği söylemek gerekirse, bu görevi gereken titizlik ve cesaretle yapacağına hiç inanmamıştım, Weaver.

- Ne demek istiyorsun?

- Sana daha başlangıçta söylemiştim, görevini yapacak ve emirlere uyacak bir subaya ihtiyacım var; gerektiğinde düşmanı öldürebilecek birine. Senin bunu yapabileceğinden emin değilim. Sen ve dostların çizginin değişik yanlarındasınız ve aranızdaki dostluğun çok derin olduğu görülüyor. Arkadaşlarına sadakatin ve ülkene karşı görevin arasında bir çelişki olabilir. Onları askeri mahkemenin karşısına çıkarmaktansa, kaçmalarına göz bile yumabilirsin. Ben de buna izin veremem. Weaver patladı. "Burada asıl konuyu göz ardı ediyorsun, Sanson. Rachel Stern'in casus olduğu konusunda en ufak bir kanıt yok. Sadece söylenti ve tahmin. Suçsuz bir insanı öldüreceksin."

- Bu bir görüş meselesi. Arhan'ın suçlaması benim için yeterli. Üstelik bu çok da önemli değil. Senin arkadaşların çoktan mahkûm oldu. Sana Arhan'ı bildiklerini gösterip, düşünceni değiştirmen için fırsat sağladım. Sanson ayağa kalktı, kasketine uzanarak toplantının sona erdiğini belli etti. Şimdi, senin için bir sakıncası yoksa gidip Farnad'ın sorgusuna katılmam gerek. Sana iyi günler, Weaver.

Weaver iskemlesini öfkeyle itti. "Beni böyle atamazsın."

- Karar verildi bile.

- Beni dinle, Sanson.

- İyi günler dedim.

- Öyleyse bana tek bir iyilik yap, dedi. Weaver yalvaran bir sesle. Haider ile Rachel Stern'i bulursan, ateş etmeden önce bana onlarla konuşma fırsatı ver, belki de onları teslim olmaya ikna ederim.

- Gördün mü? İşte söylediklerimin kanıtı. Hâlâ onların hayatını kurtarmak derdindesin. Ama arkadaşlarına teslim olmalarını önermek için adamlarımın hayatını riske atacağımı sanıyorsan, yanılıyorsun. Unut bunu, Weaver. Bunu yapmam.

Elli altıncı bölüm

18.00

Haider motosikleti kullanırken hızını düşürdü, arkada oturan Rachel düşmemek için beline sarılmıştı. Ay ışığı altında gittikleri yol karanlık, tümsek ve çukur doluydu. Çölün kumundan korunmak için gözlük takmıştı. Villadan ayrıldıktan yaklaşık yarım saat kadar sonra muhteşem sfenksin dibindeki, kalabalık Nazlattı‘sSaman köyüne vardılar.

- İşte geldik. Haider gözlükleri çıkardı. Gidip diğerlerini bulalım. Köy dar ve dolambaçlı sokaklarıyla bir labirente benziyordu. Her tarafta panayır tezgâhları kurulmuş, alev yutanlar ve yılan terbiyecileri gösteri yapıyorlardı. Köyün ana caddesinin sonunda başlayan toprak yol, sfenksin yanından ay ışığında gölgeleri görünen muhteşem piramitlere doğru gidiyordu. Haider eğlenen insanlar arasında motosikletiyle ilerlemeye çalışırken az ötede iki grup Amerikan askeri polisinin sivil ve askerleri durdurup belgelerini incelediklerini gördü.

- Bu işin hiç sonu gelemeyecek galiba, dedi Rachel’e omzunun üstünden. Yine de başımızı derde sokmanın bir anlamı yok.

- Bizi mi arıyorlar dersin?

Haider omuz silkti. “Belki de normal kontrollerden biridir ama pek sanmıyorum. Harry ve arkadaşlarının Kahire’nin altını üstüne getirdiklerinden eminim.” Askerî polisin etrafından dolaşmak için bir ara sokağa aldı, ama girdikleri yerin çıkmaz olduğunu anladı. Geri baktığında, sokakta dolaşan yeni bir devriye grubu gördü.

- Allah kahretsin. Şunlar gidene kadar yüzlerimizi göstermesek iyi olacak.

- Hani ötekilerle buluşacaktık?

“Biraz beklemeleri gerekecek.” Rachel’e inmesini söyledi. Motosikletin ayağım indirip dayadı.

Karşılarındaki açık kapıdan aydınlık bir koridor görünüyordu. “Bakalım bu çıkmazdan kurtulmanın bir yolu var mı?” Koridorun ucunda boncuklu bir perde gördü, arkasında Rachel, perdeyi itti. Mumla aydınlatılmış, tütsü kokan bir odaya girdiler. Salaş bir masanın arkasında oturmuş, büyük küpeli ve pamuklu kumaştan bol bir elbiseli genç bir kız, zaman öldürmek istiyormuş gibi eski bir dergiyi karıştırıyordu. Onları görünce gülümsedi. “Falcı Halil’i görmeye geldiniz, değil mi?” Haider kızın fal baktırmaya geldiklerini sandığım anladı, bozuntuya vermedi. “Evet, öyle.”

- Bu taraftan lütfen.

Kız onları başka bir boncuklu perdeye doğru götürürken, Rachel, Haider'in kulağına fısıldadı.

- Ne yapıyoruz?

- Bizi bir süre gizleyecek bir şey. Üstelik bakarsın başımıza gelecekleri öğrenmek işe yarayabilir.

- Bütün bu abra kadabralara inanmıyorsun, değil mi? Haider güldü. "Doğrusunu istersen, bilmiyorum. Belki de içinde bir gerçek payı vardır. Firavunlar da kaderlerini falcılara teslim ediyorlardı, unuttun mu?" Mumla aydınlatılmış küçük bir odaya girdiler. Seccadenin üzerinde bir bassam ya da Mısır falcısı bağdaş kurmuş, oturuyordu. Kahverengi derisi kırışık içinde, paçavralar giymiş yaşlı bir adam. Gözlerinden biri bembeyazdı, süt rengi gözbebeği hiçbir yere bakmıyordu. Önündeki bakır tepsinin üzerinde ufak fincanlar, hemen yanındaki mangalda da ısınmakta olan bir cezve vardı.

- Seni görmeye geldiler, Büyükbaba.

Kız dışarı çıkınca ihtiyar konuştu. "Demek Halil'le görüşmeye geldiniz. Oturun."

Yere bağdaş kurdular. "Sadece genç bayan mı, yoksa sen de baktıracak mısın, Efendi - Her ikimiz de. Haider gülümseyerek Rachel'e döndü. İstersen, önce ben baktırayım. Zaten inanmadığına göre. İhtiyar adama döndü. Bakalım gelecek benim için neler hazırlamış, dostum. İhtiyar fincanlardan birine koyu Türk kahvesini doldurdu ve Haider'e uzattı. "İç, Efendi." Haider sıcak ve koyu sıvıyı yuttu, fincanı geri verdi. Falcı fincanı parmaklarının içinde çevirmeye, dibindeki telveye bakmaya başladı. "Efendi buraya uzaklardaki bir ülkede geldi ama bu toprakların yabancısı değil. Geçmişinde dert ve acı görüyorum, önünde de var. Şeytana uymak istemiyorsa, önünde bir pişmanlık fırsatı görüyorum. Çok arzu ettiği bir kadın var ama arz ve görev arasında bir seçim yapmak zorunda kalacak." Haider gülümseyerek Rachel'e döndü. "Bütün bunlara itiraz edebilir miyim?"

- Bir şey daha var, dedi ihtiyar ciddî bir sesle. Efendinin çok sevdiği biri kısa süre önce öldü. Tereddüt etti, yüzü karardı, başını salladı.

- Hepsi bu.

- Başka bir şey yok mu?

- Maalesef.

Haider, Rachel'e döndü. "Sıra sende."

- İstemiyorum, Jack. Bu çok saçma.

- Boş ver.

İhtiyar Rachel'e döndü. "Halil yalan söylemez. Halil'i bilgeliği, piramitlerden gelen gizli güce dayanır. Eğer geleceği öğrenmek istiyorsanız, önünüzdedir. Elinizi uzatın, Bayan."

Rachel elini ihtiyara uzattı. Halil bir fincan daha doldurdu, Rachel'e uzattı, bitirmesini bekledi.

Fincanı alan ihtiyar parmaklarının arasında çevirdi, telvesine baktı, suratı kararıp, fincan elinden bıraktı. "Halil bayanın geleceğinde onu bilmediği hiçbir şey görmedi."

Rachel bir süre sessiz kaldı, sonra omuzlarını silkip Haider'e döndü. "Gördün mü, sana söylemiştim. Bütün bunlar saçmalık."

Haider masanın üzerine bir avuç para bıraktı.

"Buradan çıkalım."

Rachel'le birlikte kızın yanından geçtiler, koridora çıktıklarında Haider bir sigara yaktı. "Biraz rahatsız olmuşa benziyorsun. Söyledikleri seni etkiledi mi?"

- Falcılara hiç inanmam.

- Söylediklerinden bazıları gerçek gibiydi.

- Babanın ölümünden söz ettiğini sanıyorsun, değil mi? Haider'in suratı karardı, ürperdi. "Belki de. Ama ölümde söz ederken duyduklarım bambaşkaydı. Sanki bir mezarımın üzerine bastı. O sırada gözümün önün gelen babam değil, Pauli'ydi."

Suratında korkunç bir ifade vardı, Rachel elini uzatıp koluna dokunmak zorunda kaldı. "Jack, saçmalama.

Olmayacak şeyler düşünüyorsun."

Üzerindeki sıkıntıdan kurtulmaya çalıştı. "Belki de haklısın. Sen burada biraz bekle." Çıkıp sokağa baktı, geri geldi. "Her şey sakin gibi, bir denemekte yarar var. Eminim Deacon ve Kleist bizi merak etmeye başlamıştır." Motosikletin yanına gitti, oturdu, Rachel'in binmesine yardım etti, motoru çalıştırdı.

Beş dakika sonra köyden çıkmış, piramitler yaklaşmışlardı. Deacon'un arabası yolun kenarında duruyordu, PQeist yandaki koltuktaydı. Arabanın yanında durdular, motosikletten indiler.

Deacon yanlarına geldi, kaşları çatıktı ve mendiliyle alnını siliyordu. "Ne oldu?"

Haider köyü gösterdi. “Atlatmaya çalıştığımız devriyelerle karşılaştık da. Siz bir sorun yaşadınız mı?”

- Yolda iki kontrol noktasından geçtik, ama arkadaşının belgeleri o kadar iyi hazırlanmış ki. Kleist, Haider’e seslendi. “Hazır mısınız, Binbaşı?” Haider onayladı. “Motosikleti burada bırakacağım. Birlikte gideriz.”

Motosikleti yoldan çıkarıp kayaların arkasına sakladı, Rachel’le birlikte arka koltuğa yerleşti. Tepeye tırmanırken Keops Piramidi’nin muhteşem silueti hep önlerindeydi. Yolun sağ tarafı devasa kayalarla doluydu. Yollarının üzerinde kırmızı beyaz bir bariyer, hemen yanında da bir nöbetçi kulübesi gördüler. Birden gölgelerin arasından kırmızı fesli, çizme yerine sandalet giymiş bir Mısır polisi çıktı, fenerini yakarak durmalarını işaret etti. Deacon arabayı durdurduğunda Haider “Bana bırakın” dedi. Arabadan inip üniversite kimliğini gösterdi. “Ben Kahire Üniversitesi’nde profesörüm.” Polis belgeleri saygıyla eline aldı inceledi, hiçbir şey söylemedi. İşte o anda Haider’in beyninde bir ışık yandı, zavallı adam okuma bilmiyordu. Arkadan bir ses duyuldu, parmaklarını kayışına geçirmiş bir çavuş göründü. Bütün kontrolün onun elinde olduğu belliydi.

- Bir sorun mu var, Ali? diye sordu.

- Bu efendi Kahire Üniversitesi’nde profesör olduğunu söylüyor.

- Öğrencilerimden bazıları burada çalışıyor, dedi Haider kâğıtlarını çavuşa uzatırken. Arkadaşlarımla birlikte ne kadar ilerlediklerini görmek istiyoruz. Kazı yapan gruplardan burada kalan var mı?

- Hepsi eve döndü. Kazı alanı bomboş. Çavuş arabanın içindekilere baktı, el fenerinin ışığında belgelerini inceledi, kafasını kaşıdı. Binlerce özür dilerim, Profesör, ama böyle bir denetleme için biraz geç değil mi?

Haider gülümsedi. “Eğer yarın sabah Eski Eserler Bakanlığından önemli bir ziyaret bekliyorsan, değil. Her şeyin plana göre yapıldığından emin olmamız gerek, Eminim ne demek istediğimi anlıyorsunuz. Şu bariyeri kaldırın.” Haider cüzdanını çıkarıp çavuşun eline birkaç banknot sıkıştırdı. “Cömert yardımlarınız karşılığında teşekkürlerimi ifade etmek için.” Banknotlar göz açıp kapayıncaya kadar çavuşu arka cebinde kayboldu, adam eğilerek teşekkür etti. ‘Tabiî Efendi, emrinizdeyim.” Ellerini çırptı. “Profesörü duydun. Bariyeri kaldır, Ali.”

Polis memuru emri yerine getirmek için koştu. Haider tekrar Packard’a bindi. Nöbetçi kulübesinin önünden geçerken çavuşun esas duruşta selam verdiğini gördüler. Haider, Deacon’a dönüp gülümsedi. “Gördünüz mü?

Kolay olacağını söylemiştim.” Deacon kolunun tersiyle alnındaki teri sildi. ‘Talihimizin peşimizi bırakmayacağını umalım, Binbaşı.”

Elli yedinci bölüm

Berlin, 22 Kasım, 19.00

Şoförlü Mercedes başbakanlık binasının arkasındaki üzeri kapalı avluda durdu, içinden Schellenberg indi. Genzini dolduran yanık kokusunu solumamak için burnunu ve ağzını eliyle kapadı. Binanın hemen yanındaki bomba kraterlerini, yakınlardaki siyah duman sütunlarını görmemezlik, bitmek tükenmek bilmeden çalan itfaiye sirenlerini duymamazlık edemedi. O gün Berlin yine bombardıman sonrası kenti kaplayan ağır ve koyu bir duman örtüsünün altında kalmıştı; kapkara gökyüzü sanki dünyanın sonunun geldiğinin habercisiydi. Hitler'in özel koruma birliği Leibstandarte Tümeni'nden iki SS nöbetçi, kusursuz siyah üniformaları ve beyaz eldivenleriyle Schellenberg'i görüp hazırola geçtiler. Schellenberg sığınağın girişine vardığında bir onbaşı paltosunu aldı ve onu iki kat aşağıya, Führer'in özel çalışma sığınağına götürdü.

Schellenberg sade döşeli beton odaya girdiğinde Hitler'in elleri arkasında kenetlenmiş, endişeli bir yüzle odayı arşınlarken buldu.

"Evet?"

- Bugün öğleden beri SS Karargâhı'nda telsiz odasında bekledim, Mein Führer. Buradan çıkınca yine oraya döneceğim, ama henüz bir haber almadık. Daha önce de belirtmiştim, Deacon'dan b gece yarısından önce bir mesaj beklemiyoruz. Hitler'in umutsuzluğu yüzünden okunuyordu. "Ya Skorzeny ve adamları?"

- Hazır ve bekliyorlar. Albay emirlerimizi aldıktan bir dakika sonra havalanıp Kahire'ye yönelebileceklerini bildirdi.

- Müttefikler bugün öğleden sonra ondan fazla fabrikamızı yerle bir ettiler. İki tren istasyonundan söz bile etmiyorum.

- Evet, ben de duydum, Mein Führer, korkunç bir şey.

- Korkunç mu? Tam bir felaket! Hitler'in yüzü kıpkırmızıydı, boynundaki ve alnındaki damarlar şişmişti. "Yirmiye yakın vagon hasar gördü, asker sivil yüzlerce ölü, Rusya cephesine silah ve cephane sevkiyatımız tamamen durdu. Tarık fabrikalarımızdan biri, hafif silah tesislerimizden üçü yerle bir edildi. Her gün daha da kötüleşiyor, Walter, her gün. Böyle devam ederse, ordularımızın elinde savaşmak için taş ve sopadan başka bir şey kalmayacak."

- Üretim Bakanı Speer'in durumu düzeltmek için elinden geleni yapacağından eminim.

- Eğer yapamazsa, boynunu ilmeğe uzatsın. Hitler kendini koltuğa attı. “Demek Haider’in kurtulup emirleri yerine getireceğine inanıyorsun?”

- Bundan eminim.

Hitler’in bakışları buz gibiydi. “Her zamanki gibi, iyimserliğine gıpta ediyorum, Walter. Ama eğer Sfenks başarısız olursa, dediklerime dikkat et, kelleler düşecek. Belki seninki de. Her geçen gün, en büyük iki düşmanımızın, Roosevelt ve Churchill’in ortadan kaldırılmasının önemini daha da artırıyor. Bu öğleden sonra bu binaya iki bomba düştü. İnanabiliyor musun? Beni öldürmeye çalışıyorlar, Walter, beni! Onlar hepimizi yok etmeden önce, biz onları öldürmeliyiz.”

- Tamamen aynı fikirdeyim, Mein Führer.

- Deacon’dan haber gelmesinin saniyesinde şahsen beni arayacaksın. Gidebilirsin.

Kahire, 20.00

Weaver, Shepheard’ın üniformalı kapıcılarının yanından geçip basamakları tırmandı, ön terasta palmiye ağaçlarının altında boş bir koltuk buldu. Cuma günüydü ve sokaklar adam almıyordu. Bir duble viski ısmarladı, önünden geçen karmakarışık kalabalığın farkına bile varmadan orada öyle oturdu. Beş altı kez Clayton’a ulaşmayı denemiş ama General telefonlarına çıkmamıştı. Kızgın ve üzüntülüydü.

Rachel’in yaşadığını gördüğünden beri içine dolduğunu bildiği değişik bir duygu vardı. Onun şu anda Jack Haider’le birlikte olması yüreğinde korkunç bir kıskançlık yaratmıştı; neredeyse Haider’in ölmesini isteyecekti. Sanki yaralı gibiydi, kalbinde başlayan acı, bütün vücuduna yayılıyordu. Yanından geçen garsona bir viski daha söyledi. Akşamın sıcaklığında alkol doğrudan beynine gidiyordu ama buna fazla önem vermedi.

- Merhaba Harry.

Yanı başında duran Helen Kane’di. “Buraya oturmamda bir sakınca var mı?” Onu gördüğüne şaşırmış, az da olsa rahatsız olmuştu. “Hayır, tabiî ki yok. Burada olduğumu nereden bildin?” Bir iskemle çekti. “Bilmedim. Villaya gittim, kimse yoktu. Büroya giderken senin burada oturduğunu gördüm.” Sevecen gözlerle baktı. “Sanson’la aranızda geçenleri duydum. Belki de bir dosta ihtiyacın vardır diye düşündüm. Bir de özür dilemek istedim.”

- Ne özrü?

- Bu öğleden sonraki davranışım için. Çok bencil davrandım; aldatılmış, kendinden başka kimseyi düşünmeyen bir kadın gibiydim. Sen iyi bir adamsın, Harry Weaver. Ve Rachel Stern masumdur derken sana inanıyorum.

Elini Helen'in ellerinin üzerine koydu, Helen bu kez ellerini çekmedi. "Ben de bütün olanlar için üzgünüm, Helen. Sadece… "

- Açıklama yapman gerekmiyor, gerçekten gerekmiyor.

Weaver o güçlü suçluluk duygusunu tekrar duydu, konuyu değiştirmek istedi. "Sanson'un bir şeyler öğrenip öğrenmediğini sorsam?" Helen kızardı, yavaşça elini çekti. "Sana bunları söylememem lazım, biliyorum ama, Askerî İnzibat Komutantığı'ndan Çavuş Morris adında biri aradı. anlaşılan Sanson'un çalıntı arabalar konusundaki soruşturmasıyla ilgili bir şey. Geçen hafta tam dört hırsızlık olmuş, hepsi son dört günde, hepsi askerî araç ve hepsi de Kahire'deki aynı garnizondan."

- Nasıl araçlar bunlar?

- Bir cip ve dört kamyon. Çavuş dört aracın da neredeyse aynı zamanda çalınmış olmasının rastlantı olamayacağını söylüyor. Cipin kaybolduğu gün bir malzeme deposundan üniformalar da çalındığı için, bu işin içinde başka bir şeyler döndüğünden şüpheleniyorlar.

- Üniforma mı?

- Askeri polis. Bir subay, iki asker üniforması. Çavuş hırsızlık hakkında başka bilgiler de alınabileceğini söyledi.

- Ne gibi bilgiler.

- Söylemedi.

Weaver heyecanlanmıştı. "Bütün bunlardan sonra Sanson ne yaptı?"

- İskenderiye'den dönüyor. Myers'ın yakaladığı Arap ajanın sorgusundan fazla bir şey çıkaramamış galiba.

- Ne kadar zamanda dönmüş olur?

- Bir saat, belki biraz daha çok.

Weaver'in yüzü aydınlandı, Helen Kane ciddiyetle konuştu. "Eğer sandığım şeyi düşünüyorsan, bunu aklından bile geçirme. Sanson onun arkasından gizli işler çevirdiğini fark ederse, senin savaş mahkemesinde yargılanman için elinden geleni yapar." Ayağa kalktı. "Gitmem gerek. Herkesin günde yirmi dört saat çalışmasını istiyor. Sana bir şey söyleyebilir miyim? Senin üzülmemen içi Rachel Stern'in bütün bu işlerin sonunda bir kötülükle karşılaşmamasını diliyorum, gerçekten." Cesaretle gülümsedi, hâlâ endişeliydi. "Kendine iyi bak, Harry."

- Helen, bekle!
Döndü, terasın basamaklarını koşarcasına indi, gözden kayboldu. Deacon, Packard'ı Keops Piramidi'nin batı yamacında durdurdu. Ayın gümüş renkli ışıkları altında bu muazzam mezar her zamankinden muhteşem duruyor, dev gölgesi aydınlık gökyüzünü kaplıyordu. Çevrede başka mezarlar da vardı, hepsi de yekpare kayadan yapılmış, büyük bölümü piramidi çevreleyecek şekilde yerleştirilmişti. Taşlardan büyük bir bölümü, şiddetli bir deprem geçirmiş gibi karmakarışık çevreye dağılmıştı. Arabadan inip karanlığın gölgelerine girerken Haider, Rachel'e döndü, 'Yol göstersen iyi olur" dedi. Kleist ve Deacon'a baktı. "Arabadaki malzemeyi getirelim. Ama sakın ışık yakmayın." Bagajdan kürekler, bir kazma, gaz lambaları, uzun bir çubuk, birkaç kangal ip, iki matara getirip elli metre uzağa taşırken kayalar üzerinde tökezleyip durdular. Sonunda Rachel'in sesi duyuldu. "Buralarda bir yerde olmalı. Bundan eminim." Parmağıyla harap bir mezarı gösteriyordu. Gösterdiği mezar yaklaşık iki metre derinliğinde bir, bir buçuk metre genişliğinde bir çukurdu ve çevresi büyük taş bloklarla korunmuştu.
- Babam girişin üzerindeki taşa bir işaret koymuştu.
- Nasıl bir işaret?
- Taşa kazılı iki paralel çizgi.
Çukura indiler, ay ışığında hiçbir şey görülmüyordu. "Biraz ışık yakalım" dedi Haider. İki gaz lambası yakıp çukurun içini incelediler, sonunda Kleist'ın sesi duyuldu. "Aradığınız şey, bu mu, Binbaşı?" Haider ve ötekiler yanına geldi. Mezarın sağ üst köşesinin yakınında toprak ve taşlardan oluşmuş ufak bir tümsek görünüyordu. Tümseğin üzerinde, mezarın duvarını meydan getiren taşlardan birinde de yanılgıya yer bırakmayacak şekilde belirgin bir işaret vardı: paralel iki çizgi.
- Evet, bu, dedi Rachel. Giriş bu tümseğin altında olacak, ağzı bir taşla kapalı.
Haider uzun çubuğu aldı ve tümseği dağıttı. Toprağın altından, yaklaşık yarım metre çapında geniş bir taş göründü. Çubuğu manivela gibi kullanarak taşı kaldırmak istedi, ama yerinden bile oynatamadı. "İşe yaramayacak, hem taş ağır, hem de kenarlarına takoz çakmışlar." Gömleğini çıkardı, göğsü terden sırılsıklamdı. "Bana yardım et, Kleist." SS subayı yardıma geldi, çubuğa birlikte asılıp tüm güçleriyle yüklendiler, kapak yine yerinden kımıldamadı.

- Malzemenin geri kalanını getir, sen de yanımıza gel, dedi Haider, Deacon'a.

Üçü de taşın çevresine dağılıp çubuk, kazma ve kürekle işe giriştiler, takozları söküp birlikte taşı kaldırmaya çalıştılar, sonunda kapağı yerinden oynatmayı başardılar. Kapağı yerinden kaldırıp kenara ittiklerinde taş büyük bir gürültüyle devrildi, örttüğü delikten bir toz bulutuyla birlikte kötü kokular çıktı. Havadaki koku dağılana kadar ağızlarını elleriyle kapadılar, Haider gaz lambasını deliğin ağzına tuttu. Bir adamın geçebileceği genişlikte aşağıya, karanlığa inen bir delik vardı. "anlaşılan doğru yere gelmişiz." Heyecanı gittikçe artan Haider iplerden birini çözdü, bir ucunu kayaya bağladı. "İlk önce ben gideceğim. Deacon, sen burada kalıp çevreyi gözle. Eğer birinin yaklaştığını görürsen, ipi iki kere kuvvetle çek, anlaşıldı mı?"

- Nasıl isterseniz, Binbaşı.

Haider gaz lambasını aldı, deliğin kenarına diz çöktü, deliğe girmek üzereyken Rachel ve Kleist'a baktı.

"Gerçek anı geldi. Eğer aşağısı güvenliyse, ipi çekeceğim, siz de beni izlersiniz." Kötü kokular içinde ve iç kapatıcı bir ortamda beş metre kadar süründü. Zemin kireçliydi, deliğin sonuna geldiğinde kendini ayağa kalkabileceği yükseklikte bir boşlukta buldu. Hava hoşuna gidecek bir serinlikteydi. Ayağa kalktı, üzerindeki tozu silkeledi, lambayı yaktı. Yaklaşık iki metre genişliğinde, karanlık bir odadaydı, başı tepedeki taşlara değiyordu. Odanın ortasında tozla kaplı taştan büyük bir lahit vardı. Tarihî mezarın kapağında elini gezdirdi, parmaklarının altındaki yumuşak yüzeye kazılmış hiyeroglif yazılara dokundu. Lambayı havaya kaldırarak çevresine bakındı. Odanın duvarları muhteşem hiyerogliflerle bezenmişti, geçen yüzyıllara karşın renkler hâlâ ilk günkü tazeliklerini koruyordu; bir süre çevresindeki güzelliğe hayranlıkla baktı, o sırada duvarın dibinde yatan iki iskeleti gördü; göz çukurları ona bakıyordu sanki ürperdi.

Odanın uzak ucunda, yerde karanlığa açılan büyük bir delik vardı. Eğildi, karnının üzerinde iler süründü. Bu seferki geçit bir metre uzunluğundaydı ve bir mağaraya açılıyordu. Genişliği yaklaşık bir buçuk metre kadardı, tavan başının biraz üzerindeydi. Mağaranın doğal olduğu belliydi, birkaç adım yürüdükten sonra yeni bir deli gördü, eğilip baktı, karanlıktı.

Geriye, mezar odasına süründü, ipi kuvvetle çekti ve yukarı seslendi. "Gelebilirsiniz. Aletleri, çantaları ve suyu getirin."

Birkaç dakika sonra önüne kürekleri ve çubuğu iterek sürünen Kleist göründü. Onu, elinde çantalar ve mataralarla Rachel izliyordu. “Geçidi buldun mu?”

- İşte, orada! Girişi gösterdi, sonra lambayı iskeletler tuttu.

- Sana anlattığım mezar hırsızları, dedi Rachel. Haider, Kleist’a baktı. “Pek de sıcak dostlar değil. Bize uğur getireceklerini umalım.” Lambayı yere koyup dizlerinin üzerine çöktü, geçide girmeye hazırlandı. “Peki, beni izleyin, geçidin nereye gittiğini anlayalım. Giderken dikkatli olun.” On adım sonra beş altı metrelik bir iniş, daha sonra yeni bir tırmanışa geldiler. Yol boyunca daralıp genişleyen tünelde dikkatle ilerlediler, fazla bir güçlükle karşılaşmadılar. Kleist lambayı tutarken Haider ipi döşüyor, kayaların kenarına sıkışmamasına çalışıyordu. Adımlarını saydı. İki yüz kadar adım attıktan sonra, tünelin sonuna vardılar. Yollarının üzerinde beş altı ton ağırlığında görünen dev bir kaya vardı. Haider lambayı sağa sola gezdirdi, ama bir geçiş yolu bulamadı. “Eğer yanılmıyorsam, bir çıkmaza girdik” dedi Rachel’e. Sesi mağaranın duvarlarında yankılanıyordu. Rachel tepeyi, kayanın tavanla birleştiği yeri gösterdi. ‘Tavana yakın bazı kayalar var, hatırladığım kadarıyla çıkış orada.” Haider lambayı kaldırdı. Gerçekten de kaya ile tavan arasında yığılmış taşlar gördü. Kleist’a döndü. ‘Tırmanmama yardım et.” Kleist ellerini birleştirdi, Haider adamın avuçlarına basarak yükseldi, Kleist’ın da yardımıyla kayanın tepesine sarıldı, dengesini buldu, çizmelerine basacak bir yer aradı, sağlam bir çıkıntı buldu. “Şimdi küreği uzat, burayı da biraz aydınlatmaya çalış.” Haider, yüzü ter içinde, tepedeki taşları bir kenara iterken, Kleist ona ışık tutmaya çalıştı. Gaz lambası taş ve toprağın içinde çabalayan küreği aydınlatıyordu. Sonunda büyük bir parça, tüm mağarayı dolduran bir toz bulutu içinde düştü. Bütün boşluk şimdiye kadar duymadıkları kadar korkunç bir sesle yankılanırken, yüzlerini okşayan taze hava akımı lambanın alevini titretti. Toz çökünce Haider açılan deliğe yaklaştı, bir insanın geçebileceği genişlikte baca gibi dikey bir tünel gördü. Yüzündeki teri sildi. “Nereye gittiğine bakacağım. Burada bekleyin.” Küreği Kleist’a uzattı ve karanlık tünelde tırmanmaya başladı. Bir saniye sonra tünel içinde kendini dengelemiş, sırtıyla bir yana dayanırken, ayaklarını da tünelin karşı duvarına sıkıca yerleştirmişti. Yavaş yavaş tırmandı. İki metre sonra tepeye ulaştı.

Ay ışığını gördü, sıcak havanın kokusunu aldı, tünelin kenarını tutarak kendini yukarı çekti. Çıktığı yer etrafı çalılarla çevrili, gölgeler içinde

küçük bir çukurdu. Önünde bakımlı bir çimen uzanıyordu. İlk anlarda sadece karanlık gördü, daha sonra gözleri alıştı, seksen metre kadar uzağında bir çit, çitin kenarında ellerinde köpeklerle devriye gezen İngiliz ve Amerikalı askerleri fark etti. Arkasına baktı. Yaklaşık yüz adım ötesinde, bakımlı çimenlerin, çiçeklerin ve palmiye ağaçlarının diğer yanında, bütün pencereleri aydınlık, büyük bir bina vardı. Mena House'u bir bakışta tanıdı. Binanın damında, kum torbaları ardına yerleştirilmiş makineli tüfek yuvasından çıkan namluyu gördü, onun hemen yanında da göğe yönelmiş uçaksavar bataryasının çifte toplarını fark etti. Çatının hemen altındaki pencerelerden çoğu aydınlıktı, otelin hemen önünde de iki Sherman tankı duruyordu. O anda palmiye ağaçlarının ardından, omuzlarında tüfekleri iki Amerikan askeri çıktı. Aralarında konuşuyor, dalgınca onun bulunduğu yere yaklaşıyorlardı. Haider toprağa yapıştı, adamların az öteden geçmelerini bekledi, daha sonra ayaklarını tünele sallandırdı. Birkaç saniye sonra, sırtını ve ayaklarını tünelin duvarlarına dayamış, çıktığı gibi yavaş, aşağıya inmeye koyuldu.

- Ne gördünüz? diye merakla sordu Kleist.

- Galiba doğru yerdeyiz.

SS subayının heyecanı ve mutluluğu yüzünden okunuyordu, Haider Rachel'e döndü. "Lambalardan birini al ve Deacon'un yanına dön. Biz gelene kadar bekleyin."

- Bana ihtiyacın kalmadı mı?

- Hayır, sen işini yaptın. Haider gülümsedi, güven vermek için koluna dokundu. Birazdan geliriz. Yüzündeki endişeyi gördü.

- Ne yaparsan yap, ama dikkatli ol, Jack. Rachel lambalardan birini aldı, tünelin içine dalıp gözden kayboldu. Haider mataraların birinden bir yudum aldı, avucuna biraz su döküp yüzünü yıkadı ve Kleist'a döndü. "Bana üniformaların olduğu çantayı ver, sen de hazırlan. Gidip yakından bakalım."

- Yukarıda ne gördüğünüzü söylemeyecek misiniz? Haider gömleğini çıkarırken gördüklerini anlattı, yüzünü kuruladı, Albay üniformasını giymeye başladı. "Tünel otelin bahçesine çıkıyor, otelin yüz adım kadar ötesine."

SS subayı yeniden sırıttı. "İnanılmayacak kadar güzel."

- O nedenle de erken sevinmeyelim. Çevrede çok nöbetçi var; üstelik unutma, hedeflerin içeride olduklarından emin olmamız gerekiyor. İçeride olsalar bile, bir sorun daha var: mezarın girişi, bu tünel, bunların

genişletilmesi gerekecek. Bir sürü paraşütçü, sırtlarında tüm teçhizatlarıyla bu deliklerden geçecek, sonra da geri dönecek.

- Yapılmayacak şey değil, dedi Kleist. Heyecanını gösteriyordu.

- Göreceğiz. Kleist elbisesiyle uğraşırken, Haider üniformayı giyip ceketini düğmeledi. Yukarı çıkmadan lambayı söndür. Birisinin buradan ışık sızdığını görmesi iyi olmaz. Eğer bana bir şey olur da dönemezsem, mümkün olduğu kadar çabuk tünele girip diğerlerinin yanına git, buradan hemen uzaklasın. Haider'in gözlerinde endişeli bir bakış vardı. Son bir şey ne olursa olsun, kıza zarar gelmeyecek Kleist, anlaşıldı mı? Eğer dönmezsem, onu bırak, gitsin. O görevini fazlasıyla yaptı. Ölmesi gerekmiyor.

Kleist üniformasını düzeltirken belli belirsiz sırıttı. “Nasıl isterseniz, Binbaşı. Ama ben sizin geri döneceğinizden eminim. Sizin dönmeniz için de yeterince önemli bir neden olmalı diye düşünüyorum.” Haider cevap olarak gözlerini adama dikti, sonra subay kasketini kafasına geçirdi. “Bana yardım et de tırmanayım.” Kleist ellerini yine önünde birleştirdi. Haider kayanın tepesine tırmandı, sonra uzanıp SS subayını yanına çekti. Bir saniye sonra lambayı üfledi, mağara karanlığa gömüldü. Peşinde Kleist, tüneli tırmanmaya koyuldu.

Elli sekizinci bölüm

Haider çukurun yanındaki çalıların dibine yüzükoyun yattı. Karanlıkta kıpırdamadan çevresin gözden geçirdi. İki nöbetçi görünürde yoktu ama arkasındaki devriyeler hâlâ çevreyi tarıyordu. Hareket edebileceklerinden emin olduğunda aşağıya, tünele fısıltıyla seslendi. “Gelebilirsin, Kleist.” Bir dakika sonra Kleist yanındaydı. “Yere uzan, kımıldama.” SS subayına çevreyi tanıması için süre tanıdı. “Otelin girişine doğru gideceğiz, sanki yürüyüşten dönüyormuş gibi, sakince.” - Ya ondan sonra?

Haider harekete hazır, üniformasının üstündeki tozu silkeliyordu. “Gelişmelere göre hareket edeceğiz. Soğukkanlılığımızı koruduğumuz sürece şüphe çekmeyiz ama nöbetçilerin her an parola soracaklarından eminim, o zaman başımız derde girecek. O nedenle tehlikeye düştüğümüzde kullanmak üzere silahını hazırla.” Otelin kapısına doğru yürüdüler. Girişin önündeki çakıl taşı kaplı alan gelip giden motosikletli habercilerle doluydu. Giriş merdiveninin her iki yanında beyaz miğferli askerî inzibatlar durmuş, onların hemen arkasında, otelin girişine konmuş masanın ardında, bir subay ve bir çavuşun nezaretindeki askerler her girene kimlik soruyordu. Otelin hemen karşısında, çimenlerin üzerinde iki Sherman tank vardı, tank mürettebatı taretlerin çevresine çökmüş, sigara içerek çene çalıyordu. Haider sakince yanlarından geçti. Tarık mürettebatından biri onları gördü, yanlarına gelip selam verdi. “Rahat, Çavuş. Ateşin var mı?”

- Tabiî, Albayım. Adam ceplerini karıştırdı, bir kutu kibrit uzattı. Haider sigarasını yakarken girişi gözledi. Bütün bahçe sıkı güvenlik altındaydı, tek ya da iki kişilik devriyeler gözün görebildiği her yeri dolaşıyordu. Görülüp kimlikleri sorulmadan otele giremeyeceklerini anladı. Kibriti geri verirken sordu.

“Adın ne, Çavuş?”

- Speedwell, efendim. Tennessee’den.

Haider gülümsedi. “Söyle bakalım, senin gibi bir asker için başkanı ve İngiltere başbakanını korumak nasıl bir duygu?”

Genç çavuşun gururu her halinden belliydi. “Bu büyük bir şeref, Albayım.”

- İşte bunda haklısın. O nedenle gözlerini dört aç.

- Emredersiniz. Çavuş kusursuz bir selam verdi, Haider’in karşılığını aldı. Her ikisi tankın yanından uzaklaştığında Kleist karanlığa üzerinden

yük kalkmış gibi sırıttı. “Söylemem gerekir Haider, ensen çelik gibi sert. Bunun yanında zekisin de.”

- Eğer dediğin gibi zeki olsaydım, böyle bir saçmalığa katılmaya razı olmazdım. Üstelik çavuşun sözüne güvenip Roosevelt ve Churchill’in burada kaldıkları sonucunu çıkaramayız. Bundan kendimiz emin olmalıyız.

Kleist’ın ağzı açık kalmıştı. “Yani otelin içine mi gireceğiz?”

- Gerçekçi olalım, burada olduklarından başka nasıl emin olabiliriz ki?

- Peki ya yakalanırsak? Her şey mahvolur.

- Bu da işin riski. Üstelik başka bir yol da yok. Unutma, sakin bir yürüyüş yapıyormuş gibi; ben söylemeden de tabancana el atmayı sakın aklından geçirme.

Kenarları çiçekli yoldan yürüdüler. Çimenler üzerine kum torbalarından yapılı makineli tüfek yuvaları, otelin arka avlusunda da yüzlerce çadır, onlarca kamyon görünüyordu. Askerler karanlıkta bir o yana, bir bu yana gidip geliyordu.

Kleist’ın umudu sönmüştü. “Burası Führer’in sığınağından bile iyi korunuyor.”

- Yürümeye devam et. Güvenlik önlemlerinde bir boşluk var mı, gözlerini aç. İçeri girecek bir yol bulmamız gerek.

Otelin arkasına doğru yürümeye devam ettiler. Gittikleri her yerde aynı durumla karşılaştılar, her yerde nöbetçiler, makineliler, uçaksavarlar vardı. Arkadaki servis kapısına yaklaştıklarında Haider kapının önünde durmuş bir askerî kamyon ve kamyondan yiyecek kasaları boşaltan tulum giymiş iki asker gördü. Askerler yüklerini içeriye, mutfağa taşırken elinde bir defter tutan silahlı bir çavuş onları denetliyordu. Aralık kapıdan içerideki hareketliliği görmek mümkündü. Beyaz giysileri içinde askerî aşçılar buhar dumanları arasında çalışıyorlardı. Haider durakladı, Kleist onun düşüncelerini okuyor gibiydi. “Ne düşünüyorsunuz?”

- Bir deneyelim.

Kleist şüpheliydi. “Emin misiniz?”

- Hiçbir şeyden emin değilim, o yüzden işler sarpa sararsa beni korumaya hazırlıklı ol. Yoksa ağzını kapa ve sana söylediklerime uy. Haider sert adımlarla boşaltmayı denetleyen çavuşa yöneldi. Burada neler oluyor?

Çavuş selam verdi. “Mutfak malzemesi, Albayım.” Haider elini sırtında malzeme sandığıyla yanlarından geçen askerin koluna koydu.

- Bu adamın kâğıtlarını kontrol ettin mi, Çavuş?

- Bütün belgeler girişte kontrol edildi, Albayım. Gerekli izni olmadan kimse oradan geçemez.

- Bunları ben de biliyorum, Çavuş, ama benim sorduğum o değil. Sen bu adamın kâğıtlarını kontrol ettin mi?

Adam şaşırmıştı. “Hayır hayır efendim, gerekli olduğunu düşünmedim.”

- Düşünmedin mi? Haider patladı. “Böylesi bir ihmal bize savaşı kaybettirebilir, Çavuş. Ya kamyondaki malzeme?”

- Onlar da girişte incelendi, efendim.

- Bu da senin için yeterli, öyle değil mi? Haider’in gözleri alaycıydı. Kâğıtlarını bir göreyim. Çavuş selam verdi, kâğıtlarını uzattı. Haider belgeleri uzun uzun inceledi. “Belgelerin düzenli.” Elindekileri geri verdi. “Bundan sonra buraya kim gelirse gelsin, kontrol edeceksin, anlaşıldı mı?” Her arabanın içindekileri de. Bu andan itibaren. Bu bir emirdir. Anlaşıldı mı, Çavuş?”

- Evet, Albayım.

Haider çavuşa belgelerini verdikten sonra mutfağa yöneldi, durup Kleist’a döndü ve sert bir sesle emir verdi. “Burada kal, Çavuş, kamyonun gerektiği gibi aranmasına ve bu adamların kâğıtlarının denetlenmesine nezaret et. Bu budalanın gözünden hiçbir şeyin kaçmadığından emin olmak istiyorum.”

- Baş üstüne, efendim.

- Albayım, size söz veriyorum. Çavuş kekeleyerek söze girmeye kalktı, Haider onu duymamış gibiydi, mutfağa girdi.

20.30

İnzibat komutanının bürosu kalabalıktı. Weaver danışmadan Çavuş Morris’i istedi. Morris on dakik kadar sonra göründü; yükü altında ezilmiş görünen iri yarı bir inzibat memuru. “Sizi beklettiğim için özür dilerim, efendim. Ne istemiştiniz?

Weaver kimliğini gösterdi. “Bu sabah Yarbay Sanson’a yaptığınız telefon konuşmasıyla ilgili; han çalınan askeri araçlar ve üniformalar.”

Çavuş başını kaşıdı. “Çok kötü bir zamanda geldiniz, efendim. Gırtlağıma kadar iş var. Acil miydi?”

Çok.

Çavuş derin derin içini çekti. “Peki. O zaman büroma gidelim, efendim.” Morris öne geçti, koridorun ucunda kalabalık bir büroya girdiler.

Birkaç asker masalardaki daktilolarda bir şeyler yazıyordu. Morris masalardan birine geçti, bir dosya arayıp buldu, içindeki kâğıtlara göz attı.

- İki buçuk tonluk brandalı üç Ford kamyon, bir cip ve üç askeri polis üniforması; hepsi de Amerikan ordusu malzemesi, hepsi de son beş gün içinde Huckstep Kampı'ndan çalındı. Neden sorduğunuzu öğrenebilir miyim, efendim?"

- Güvenlikle ilgili, dedi Weaver. Hırsızlık hakkında başka bilginiz vardır, değil mi?

- Yarbay Sanson'un konu hakkında bazı bilgileri varsa, birbirimize yardım edebiliriz diye düşünmüştüm. Hırsızlıkla ilgili olduğunu sandığımız birisi var ama elimizde yeterince kanıt yok.

- Sanson'un bu konuda bilgisi yok. Bizim aradığımız bir Amerikan arabası, askeri ya da sivil olabilir. Kimden şüpheleniyorsunuz?

- İngiliz ordusundan Çavuş Wally Reed, arkadaşları ona "Kel" diyor. Levazım subayımızın emrinde çalışan bir yazıcı. Ordu depolarından çalınan malzemeyle ilgisi olduğunu düşünüyoruz: mazottan subaylara ayrılmış yiyecek malzemelerine kadar. Şu dakikaya kadar hiçbir şey kanıtlayamadık.

- İyi ama Reed İngiliz, çalınan malzeme ise Amerikan ordusundan. Çavuş sırıttı. "Açıklaması kolay, efendim. Reed'in Huckstep Kampı'ndaki levazım çavuşuyla bağlantısı olduğunu biliyoruz. Askeri malzeme ya da yedek parça sıkıntısı olduğunda, birbirlerine yardım ediyorlar. Bunların hepsi yasal işler."

- Peki neden Reed'in bu hırsızlıkla ilgili olduğunu düşünüyorsunuz?

- Bir süreden beri onu izliyoruz. Sizinkiler bir araştırma yaptı ve cip ile üniformaların çalındığı gün Huckstep Kampı'nı ziyaret ettiğini öğrendiler. Aynı şey, kamyonların kaybolduğu gün de olmuş. Depo personelini sorguya çektiler ama bir şey bulamadılar. Ancak bir delil olmasa da b hırsızlıkların arkasında Reed'in bulunduğuna dair bir şeyler duydular. Kimse onu malzemeyi çalarken görmemiş. anlaşılan depo personelinden bazılarını kullanmış, ağızlarını kapatmak için de para vermiş. Bir süre sonra böyle işlerin kokusunu duymaya başlıyorsunuz, ben de suçu onun işlediğinden eminim, ama bu Kel sabun gibi biri. Onu suçüstü yakalamak neredeyse imkânsız. Onu iş üstünde yakalamak, ya da çalınanlarla ilişkisini ortaya çıkarmak şart.

- Çaldığı yiyecek maddelerini ne yapıyor? Çavuş omuzlarını silkti. "Sanırım karaborsada satıyor. Kahire'de böyle mallar çok revaçta. Eğer bazı kasalara dikkat etmezseniz ayaklanıp, gidiyorlar. Bütün bunların sizin

işinize yarayacağını sanmam, efendim. Kayıp bir araba aradığınızı söylemiştiniz, değil mi?"

Weaver kaşlarını çattı. "Öyle. Ama bu anlattıklarınız çok ilginç. Amerikan ordu araçlarının kimin işine yarayacağını hiç düşündünüz mü?" Çavuş başını kaşıdı. "İşte benim sorunum da bu. Bu nedenle aramıştım. Araplar böyle şeylerle uğraşmaya cesaret edemez. Bir askeri kamyon boyayıp da kullanabileceğiniz bir şey değildir. Cip de öyle. Kamyonların ve cipin parçalarının da işlerine yarayacağını sanmam. Beni asıl düşündüren, üniformalar. Burası çok saçma. Kuzey Afrika'da tanıdığım herkes bu üniformaları çıkarmaya uğraşıyor, giymeye değil."

- Belki de Çavuş Reed'i sorgulamanızın zamanı geldi.

- Şimdi mi, efendim? Morris itiraz etti. Ama elimde yeterli kanıt yok. Üstelik Reed'i şimdi sorgulamak, ona karşı hazırladığım bütün planı bozar.

Weaver ayağa kalkmıştı bile. "Şimdi, Çavuş. Yolda anlatırım. Bu bir ölüm kalım meselesi olabilir."

Haider kimse tarafından durdurulmadan mutfağı geçti, öbür uçtaki açılır kapanır kapının önünde durdu. Kapının hemen ötesindeki oda subay yemekhanesi olarak düzenlenmişti, masalarda birçok subay, erlerden oluşan bir kalabalığın getirdiği yemekleri yiyordu. Kapı açıldı, elinde kirli tabak dolu bir tepsi taşıyan bir asker göründü. Haider adamın yolundan çekildi ve başka bir kapı aradı. Hemen sağında dar bir kapı, onun ötesinde de yukarı çıkan basamakları gördü. Basamakları tırmandı, birinci katta küçük bir sofaya çıktı. Sofanın her iki yanında kapılar vardı. Sofanın öbür ucunda boş bir otel salonu gördü. Oda deri koltuklar ve iskemlelerle doluydu ve duvarlardaki doldurulmuş hayvan başlarıyla eski bir Mısır av köşkü gibi döşenmişti. Salonun tavanından kocaman bir avize sarkıyordu ve sağdaki merdiven otelin lobisine, güvenlik masasının yanına iniyordu. Merdivenlerden iki subayın çıktığını gördü. Haider yanından geçen subayları selamladı, koridorda kaybolmalarını bekledi, bir üst kata tırmanmaya koyuldu. Koridorun sonunda, bir kapı önünde nöbet tutan iki asker ve ciddî görünüşlü iki sivil gördü. Daha bir adım bile atamadan odadan elinde evrak çantasıyla bir Amerikan tümgenerali çıktı. Haider selam verdi, general kaşlarını çatmıştı, yanına yaklaştı. "Adın ne, Albay?"

- Kowalski, efendim.

- Seni daha önce hiç görmedim.

- Beni Huckstep Kampı'ndan gönderdiler, efendim.

- Öyle mi? General bir kaşını kaldırdı. Derhal benimle aşağıya, lobiye gel.

Haider daha cevap veremeden general merdivenleri inmeye başladı, Haider'in tereddüt ettiğini görüp durdu. "Ne bekliyorsun, Albay? Yoksa sağır mı oldun?"

- Hayır, efendim.

Haider başına ne geleceğini bilemeden generali izledi, tabancasının kılıfını kalbi çarparak açtı, gerekirse adamı öldürmeye kararlıydı. Lobiye vardıklarında general doğruca güvenlik masasına yöneldi, masanın arkasındaki subay elindeki sahra telefonunu bıraktı.

- İşe başladık mı, Binbaşı? diye sordu general kabaca.

- Geliyorlar, efendim. Şu anda giriş kapısındalar. General parmağıyla Haider'e işaret etti. "Beni takip et, Kowalski." Haider, içi endişeyle dolu, generali izleyip lobiyi geçti, basamakları inip otelin dışına çıktı. General göründüğünde otelin önü birden hareketlendi, havada neredeyse elle tutulabilecek bir gerginlik vardı. Nöbetçiler esas duruşa geçti, tank mürettebatı taretlerde yere atlayıp selam durdu. Birkaç saniye sonra siyah bir Packard ve iki Ford otomobil göründü. General üniformasını düzeltti ve Haider'e "Albay, yanına iki adam al ve rampayı hazırla. Bütün bunları yaparken de Nazik olmayı sakın unutma" dedi.

Haider onu dinlemiyordu bile, bütün benliğiyle büyük bir heyecan duyuyordu. Arabalar yaklaşınca, gözlerine inanamadı. Ortadaki arabanın arka koltuğunda, açık renk bir elbise giymiş, bacaklarının üzerine bir battaniye örtmüş Franklin Delano Roosevelt oturuyordu ve bitkindi. - Albay Kowalski! General arabaların yanından bağırdı. Emrimi duymadın mı? Derhal o Allah'ın belası rampanın yanına git! Haider bir an için ne yapacağını bilemeden durdu, neredeyse paniğe kapılacaktı ki solundaki tekerlekli düzeni, generalin emrine uyup onun başına geçen iki askeri gördü. İçi rahatlayarak onların yanına gitti, askerlerin yapılacakları bildikleri anlaşılıyordu. "Generali duydunuz. Acele edin!"

Askerlerden biri aptal bir komutanla karşılaşmış gibi "Emredersiniz efendim" dedi, "her şey kontrol altında." General delici bakışlarını Haider'e dikti. "Hey Tanrım, Kowalski, bir emir vermen için iki kere düşünmen mi gerekir?"

Haider cevap verme fırsatı bulamadı. Rampa en alt basamağın yanına geldiğinde arabalar durdu. Packard'dan sivil giyimli genç adamlar fırladı; ellerindeki Thompson makineli tabancalardan gizli servis yetkilileri

oldukları anlaşılıyordu. Öndeki ve arkadaki Fordlardan elleri evrak çantalı üst düzey subaylar indi. Gizli servis ajanları askerî bir törendeymiş gibi yerlerini aldılar, ikisi başkanın arabadan inmesine yardıma koştu. Bir üçüncüsü bagajı açmış, Roosevelt'in tekerlekli sandalyesini çıkarmıştı bile. Başkan sandalyeye oturtuldu, demir kalıplar içindeki ince bacakları ayaklıklara yerleştirildi. General selam verdi.

"Başkan." Haider gizli servis ajanlarının tekerlekli iskemleyi rampada yukarı itişlerini izledi. İskemle tepeye vardığında yere çarparak sarsıldı ve Roosevelt'in bacaklarını örten battaniye düştü. Gizli servis ajanlarından biri battaniyeyi almak için eğildi ama Haider ne yaptığını düşünmeden battaniyeyi yerden kaldırmıştı bile. Battaniyeyi adama verdi, o da başkanın bacaklarına örttü. Bütün bu işler yapıldıktan sonra Haider kendini Roosevelt'le göz göze bakarken buldu. Başkan sevimli bir gülümsemeyle "Çok Naziksin, Albay" dedi.

- Bir zevkti, efendim.

- Adın ne, evlat?

- Kowalski, efendim.

- Albay Kowalski, sana nezaketin için teşekkür ederim. Haider selam verdi. "Bir şerefti, efendim." Başkan yoluna devam etti, dört gizli servis görevlisi tekerlekli iskemleyi kaldırmış, merdivenleri çıkıyordu. Haider onları izledi. General yanma yaklaştı, kulağına eğildi, öfkeli bir fısıltıyla konuştu. "Evet, Kowalski. Senden bir açıklama bekliyorum. O lanet olası rampayı yerleştirmek çok uzun sürdü. Kafan neredeydi?"

Haider rüyadan uyandı. "Özür dilerim, efendim. Gerçeği söylemek gerekirse, başkanı ilk defa bu kadar yalandan görüyorum. Galiba çarpıldım da." General yumuşadı, bağışlar gibi baktı, merdivenlerden yukarı taşınan başkomutanına baktı.

- Çarpılmakta haklısın. Sesi duygu yüklüydü. Allah kahretsin. Bu manzarayı her gördüğümde ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. Bütün hayatı boyunca acı içindeki bu adam ağzını açıp bir kere bile şikâyet etmiyor. Sana bir şey söyleyeyim mi, Kowalski? Emrim altındakilerin yarısı onun kadar cesur olsa, bu savaşı uzun süre önce bitirmiş olurdum.

- Evet, efendim. Haider fırsatı kaçınmadı, hiçbir şey yokmuş gibi sordu. Başbakan Churchill de bu gece dönecek mi, efendim?

General bir kaşını kaldırıp güldü. "Sen aydan mı geldin, Albay? O adamın bir gece baykuşu olduğunu bilmiyor musun? Bu akşam Kahire'de onuruna düzenlenmiş bir davete gitti. Tahminime göre, şafak sökmeden

dönmez.” Tabiî, efendim. - Şimdilik bu kadar, Kowalski, gidebilirsin. Bir dahaki sefere aklını başına topla. Haider selam verdi, generalin, başkanın ardından merdivenlerden çıkışını izledi. Gizli servis elemanları merdivenin tepesine vardıklarında, başkanın sandalyesini yere indirmişlerdi, Haider, Roosevelt’in başını görüyordu; yüzünü soğuk bir ter bastı, bütün benliği öfkeyle dolmuştu. On metre kadar ilerisinde babasının ölümünün ve oğlunun sakat kalmasının baş sorumlusu duruyordu. Orada bir dakika kaldı, karar verme eşiğinde, elini tabancasının kılıf kapağına koydu. Yukarıdakiler koridora girip gözden kayboldular. Haider, hiçbir mantıklı nedene dayanmaksızın, kendi güvenliğini tehlikeye atarak basamakları ikişer ikişer tırmandı, tepeye vardığında Roosevelt’in tekerlekli iskemlesinin koridorun sonuna, önünde iki askeri polisin nöbet tuttuğu odaya doğru itildiğini gördü. Gizli servis ajanları başkanın iskemlesini oda kapısından geçirmeye çalışırken Roosevelt’in yardımcıları iki kenara ayrıldı ve Haider kusursuz bir hedefle karşı karşıya olduğunu gördü. Bir kurşun, her şey bitecek. Kendi durumunun farkına varmadan kılıfın kapağını açtı, daha sonra mantığı üstün geldi. “Allah kahretsin, Haider” dedi kendi kendine, “Delirdin mi sen?”

Orada öylesine kalakaldı, tabancasını ateşlememesinin nedeninin sakat bir ihtiyara ateş etmemek mi, yoksa ateş etse bunun intihar demek olacağının bilincinde olması mıydı, bilmiyordu. Birden başkanın gizli servis ajanlarından biri geri döndü ve bakışları karşılaştı. Haider adamın soğuk bakışları karşısında gözlerini indirmedi, selam verdi. Sihir bozulmuştu ama öfkesi dinmemişti, hızla aşağıya, mutfağa indi.

Yirmi dakika kadar sonra, peşinde Kleist, mezardan çıktı. Her ikisi de üniformalarını çıkarmıştı. Onları gören Deacon ve Rachel üzerlerinden ağır bir yük kalkmış gibi derin birer nefes aldılar.

- Jack, Tanrı‘ya şükürler olsun, döndün. Rachel kollarına atıldığında Haider başını okşadı.

- Arabaya dönsen iyi olur. Buranın konukseverliğinden yeterince yararlandık. Ben de bir iki dakika içinde geleceğim. Kleist, hanımı arabaya götür. Aletleri ve lambaları şimdilik mezarda bırakacağız. Kleist çukurdan çıkması için Rachel’e yardım etti, daha sonra birlikte karanlığa karışarak gözden kayboldular.

Deacon alnını mendiliyle sildi. “Bir an için geri dönmeyeceğinizi sandım. Neden geciktiniz? Gideli bir saatten fazla oldu.” Haider ipleri ve malzemeyi yerleştirmekle meşguldü.

- Yapılacak işler vardı. Tünelin çıkışını genişletmemiz gerekti. Deacon umutla sordu. “Peki, neler gördünüz?” Haider malzemenin yerleştirilmesini bitirdiğinde başından geçenleri Deacon’a anlattı. Deacon’ın şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. “O adamı gerçekten gördünüz mü?”

- Sizin kadar yakınımdaydı. Yalnız o değil, nerede kaldığını da kesin olarak biliyorum.

- Harika! Deacon’un mutluluğu büyüktü. Kendinizi aştınız, Binbaşı. Mükemmel bir iş başardınız.

- Tebriklerinizi sonraya saklayın, daha işimiz bitmedi. Mezarlık tünelini ve çıkışını genişletmemiz gerekecek. Kayalardan söz ediyorum.

- Açtığınız deliğin görülmesi tehlikesi var mı?

- Delik iyice saklı, üstelik bir çukurun dibinde. Yine de gerekli önlemleri aldım ve bulabildiğim çalılarla ağzını kapadım.

- Ne malzeme gerekiyorsa, emin olun, bulacağım. Deacon’un yüzü karardı. O Churchill domuzuna yazık oldu. Geri döneceğini sanıyor musunuz?

- General de fazla umutlu değildi. anlaşılan ihtiyar Wilson kalabalıktan ve davetlerden hoşlanıyor.

- Ben de öyle duydum, halbuki ikisini de gebertebilsek ne başarı olurdu.

- Ne de olsa ana hedefin nerede olduğunu biliyoruz. Şimdi Churchill menzil dışında olduğuna göre, çabalarımızı artırıp Roosevelt’i kaçırmamalıyız. Deacon düşünceliydi. “Ama şimdi önümüzde daha acil bir sorun var. Yoksa Salter’ın ültimatomunu unuttunuz mu? Albay Skorzeny ve adamları inmeyi başarsalar da, kamyonlar olmadan onları havaalanından buraya taşımak imkânsız.” Haider gülümsedi. “Galiba bir fikrim var. Biraz kandırmacayla bu sorunun üstesinden gelebiliriz. Eğer Salter bize katılmak istiyorsa, belki de onu düş kırıklığına uğratmamamız gerekir.”

- Ne demek istiyorsunuz?

- Onunla önümüzdeki iki saat içinde bir buluşma ayarlayabilir misiniz? Tabiî güvenli bir yerde, bir de herhangi bir kontrol noktasından geçilmesini gerektirmeyen bir yol lazım.

- Bunu yapabilirim. Deacon’un kaşları çatıldı. Ne yapmak niyetindesiniz?

Haider kafasından geçenleri anlattı, bitirdiğinde Deacon’ın ağzı şaşkınlıktan açılmıştı; ellerini ovuşturup güldü. “Biliyor musunuz, Binbaşı, bu gerçekten de parlak bir fikir. Basit, ama parlak. Bunu neden ben düşünemedim? Siz bir dâhisiniz.”

- Pek sanmıyorum. Ama eğer başarırsak, problemi çözmüş oluruz.

- Kafamı kurcalayan bir şey daha var. Paraşütçülerimiz görülmeden çimenleri aşıp otele nasıl girecekler? Herhalde sizin gibi mutfaktan değil. Tamam, Skorzeny'nin adamları Amerikan üniforması giyiyor olacaklar ama oteldeki gösterinizden sonra mutfak kapısında kimlik kontrolü yapmaya başladıklarından eminim.

Haider onayladı. "Doğru. Tünele geri dönerken otelin birinci katındaki odaları saydım, anlaşılan Roosevelt'in kaldığı odanın geniş bir balkonu var. Eğer çevredeki nöbetçiler bir şekilde susturulursa, balkon odaya girmek için uygun bir yol olabilir. Ondan sonra odaya hızla saldırmak bence tek çare, üstelik Skorzeny böyle saldırılarda harikalar yaratıyor. Ama bütün bunlara karar vermek benim değil, albayın işi; ona durumu anlattıktan sonra değişik yollar düşüneceğinden eminim. Önemli olan Roosevelt'in hangi odada kaldığını kesinlikle biliyor olmamız. Onun dışında bahçeye girmek için güvenli bir de yolumuz var. Hepsini hesaplayınca, başarılı bir gece geçirdik diyebiliriz."

Deacon karanlıkta gülümsedi. "Biliyor musunuz, yavaş yavaş bu işi başaracağımıza inanmaya başladım. Salter konusunu halledebilirsek, Skorzeny'nin birliğinin gelmesi için Berlin'e ne zaman haber göndereceğiz?"

Haider taşlarda ayağını basacak bir yer aradı sonra Deacon'a dönüp büyük bir ciddiyetle konuştu. "Roosevelt'in geceyi geçirmek için odasına çekildiğini düşünebiliriz. Belki de şansımız yaver gider ve Churchill de döner, ama sizin de söylediğiniz gibi hiç olmazsa ana hedef menzilimize girdi, bundan sonra önceliği Roosevelt'e vereceğiz. Her şeyi düşünürsek, Müttefikler artık sırtımıza bindi, bu nedenle önümüze çıkan her fırsatı değerlendirmeli ve hızlı hareket etmeliyiz. Saldırı bu gece yapılmalı. Aynı fikirde değil misiniz?"

Elli dokuzuncu bölüm

21.30

Kel Reed yatağa çırılçıplak uzanmış, karşısında soyunan genç Arap kızını izliyordu. Kız on sekizinden fazla değildi, iri göğüsleri ve güzel vücuduyla Ramses İstasyonu yakınındaki randevuevinin en ünlü sermayesiydi. Biraz sonra alacağı zevki düşünerek sırıttı, sigarasından son bir nefes çekip izmariti yatağın yanındaki boş bira şişesine attı. "Haydi sevgilim, acele et. Bütün gece burada bekleyemem." Kız soyunmasını bitirdi, yatağa yaklaşıp yanına uzandı. Reed ellerini kızın iri göğüslerinde gezdirmeye başlamıştı ki, kapı vuruldu. "Bu pezevenk de kim?"

Kız şaşkın bakıyordu, Reed yataktan kalktı. "İnsan bu delikte işini bile rahat göremiyor." Kapıya doğru yürürken bir gürültü duydu, kapı menteşelerinden sökülüp devrildi, içeriye üniformalı iki adam girdi.

- Reed, evlat, umudumuzu kesmek üzereydik. Kentin yarısını aradık. Morris, Reed'in omzu üzerinden yataktaki kıza baktı. Yerli halkla beraber olmaya çalışıyorsun, ha?

Reed inzibat çavuşunu hemen tanımıştı ama Amerikalı subayı çıkaramadı. "Elbisenizi giyin, Bayan" dedi Weaver kıza Arapça. Kapıyı gösterdi. Kız aceleyle eşyasını toparlayıp dışarı çıktı.

- Ne bok yiyorsunuz? diye sordu Reed. Bir adamın keyfini yapması ne zamandan beri yasaklandı? Amerikalı başparmağıyla kapıyı gösterdi. "Sen de giyin, çavuş. Konuşmamız gerek."

21.30

Nil'in doğu kıyısındaki eski rıhtım gece karanlığında ıssız görünüyordu. Deacon ve Haider'in motoru iskeleye yanaştı, Haider tekneyi bağladı. Merdivenleri çıkarken kıyı tarafında park edilmiş kenarlarında kırmızı haçıyla askeri ambulansı gördüler. Ambulansın yanında İngiliz üniforması giymiş iri bir adam, elinde bir Sten'le nöbet tutuyordu. Yanında iki kişi daha vardı, biri subay üniforması giymişti ve elinde bir denizci feneri tutuyordu. Kısa boylu ve tehlikeli görünen diğeri, omuzlarına üniformasının ceketini, koltuğunun altına da kırbacını almış, sigarillo içiyordu. Deacon, Haider'e döndü. "Sigarillo içeni Salter. Öteki de Costas Demiris, Salter'ın ortağı, her işe yatkın bir kaçak."

- Bu ambulans ve üniforma fikri nereden çıktı?

- Salter'ın rahatsız edilmeden dolaşmak için kullandığı yollardan biri. Herhangi bir istihbarat örgütünü kıskandıracak güzellikte kıyafetleri ve kimlik belgeleri vardır.

- Gidip tanışalım.

İlerlediler. Salter sırıtıyordu. "Demek Harvey'in esrarengiz arkadaşı sensin. Adım Reggie Salter." Elini uzattı. "Seninkini duymadım?"

- Hiç önemi yok, dedi Haider. Uzatılan ele bakmadı bile.

- Nasıl istersen. Salter omuzlarını silkti. Herhalde Harvey sana küçük önerimden söz etmiştir.

- anlaşılan bize önerinizi kabul etmekten başka çare bırakmamışsınız, Mr. Salter. O arabalara çok ihtiyacımız var. Salter'ın sırıtışı geniş bir zafer gülümsemesine dönüştü. "Arz ve talep, bu kahrolası dünyanın da derdi bu değil mi? İşin tatsız tarafını hallettiğimize göre, aklından geçeni bana açıklamanda bir sakınca var mı?"

- Bir soygun, Mr. Salter, basit bir soygun. Şabramant Havaalanı'na inmek üzere olan iki Dakota'nın değerli yükü var.

Salter memnundu. "Sana söylemedim mi, Costas?" Haider'e baktı, sigarillosundan derin bir nefes aldı, suratından kolay zenginlik umudu akıyordu. "Peki bu yük ne kadar değerli?"

- Bir değeri yok. Paha biçilmez. Çoğunlukla değerli taşlardan ve altından yapılmış tarihî parçalar. Ama eğer parasal değerini hesaplamakta ısrar ediyorsanız, yani altının eritilip taşların tıraş edildiğini düşünürsek, tutucu bir tahminle iki milyon diyebiliriz. Sterlin, dolar değil. Salter ıslık çaldı. "Aman Tanrım."

- Yüzde onu 200.000 eder. Bu da çok para kazanacaksınız demek, Mr. Salter. Şimdi önemli olan, buna değer misiniz?

Salter heyecanla cevap verdi. 'Tabiî ki değerim, evlat. Hiç şüphen olmasın. Malzeme olsun, adam olsun, neye ihtiyacınız varsa, çekinmeyin, söyleyin. Peki ben ve Costas payımızı nasıl alacağız?"

- Bunu daha sonra, ayrıntıları konuşurken kararlaştırırız.

- Bu işte kim var?

- Deacon dahil, beş kişi. Asker mi?

- Öyle de denebilir.

- Asker olduğunu tahmin etmiştim. Peki, iş ne?

- İşe katılmak istediğinize göre, payınızı hak etmelisiniz. Buna hazır mısınız?

- 200.000 için mi? Dinle Mr. adın her neyse, böyle bir para için elimde ne varsa yapacağımdan emin olabilirsin.

- İyi o zaman, şimdi işin ayrıntılarına girebiliriz. Senin ve adamlarının pisti güvenlik altına almanızı istiyorum. Salter kaşlarını çattı. “Ne demek bu?”

- Havaalanını kontrol etmek istiyorum. Hiç kimse iznim olmadan piste girmemeli, dışarıdan hiç kimse de neler olduğunu bilmemeli. Ordunun ya da polisin durumdan haberdar olmalarını istemiyoruz.

- Anladım galiba. Havaalanını işgal edip mala el koyacağız. Peki kamyonlar ve cip ne işe yarayacak? Eskort olarak mı kullanacağız?

- Tamamen öyle.

Salter gülümsedi. “Bu işi sevdim.”

- On, on iki adam bu iş için yeterli. Hedeflerimiz kontrol kulesi, barakalar ve giriş kapısı. Bir de bütün iletişim malzemesine el koymak gerekecek. Alanda altı yedi Mısır Hava Kuvvetleri personelinin görevli olacağını sanıyoruz. Altını çizerek söylüyorum, onların öldürülmesini istemiyorum, sadece bir yere kapatılıp kilitlenmeleri yeterli. Uçaklar gelip işimizi tamamlayana kadar ayak altından çekilmeleri lazım. Bütün bunları halledebilir misiniz?

- Hiç dertlenme. Adamlarımdan en iyi on iki tanesiyle sana Kral Sarayı‘nı bile alırım. Salter kaşlarını çattı. Ben ve adamlarım komandoculuk oynarken sizler ne yapacaksınız?

- Ben adamlarımdan üçüyle beraber yanınızda, alana geleceğim ve işin bir sorunla karşılaşılmadan tamamlanmasını kontrol edeceğim. Her şey planımıza göre giderse, ikisini sizin yanınızda bırakacağım ve uçaklar indikten sonra döneceğim. Bir sürü işin arasında bir de telsiz haberleşmesiyle ilgilenmem gerek. Uçak kalkmadan önce kalkış alanında birisiyle görüşüyor olacağım; böylece geliş zamanını kestirebiliriz. Malı taşımak için kamyonları alana getirmeniz gerekecek.

Salter bir an için düşündü, başını sallayarak onayladı.

“İyi tasarlanmış görünüyor. İşi ne zaman yapacaksın?”

Haider gülümsedi. “Alan bu gece yarısı kontrolümüze girmiş olmalı.”

Şalter yeniden ıslık çaldı. “Dalga mı geçiyorsun? Bu kadar çabuk olur mu? Bana hiç zaman tanımıyorsun. Her şeyi düzenlemek içi çılgınlar gibi çalışmam gerekecek. Peki neden bu kadar çabuk?”

- Pek seçeneğimiz yok. Bu akşam nakliyenin öne alındığını öğrendik. Önerini kabul etmemin nedeni de bu. O kamyonlara ve cipe hemen

ihtiyacımız var. Ne gerekiyorsa bulurum derken, ciddîydiniz değil mi?

- Tabiî. Neden sordun?

- En aşağı on beş mil menzilli iki sahra telsizi istiyorum. Salter başını salladı. “Burada pek bir sorun yok. Uçağı ne zaman inmesini bekliyorsun?”

- Sabah üç ile dört arası. Havaalanının planını ve güvenlik önlemlerini gösterip işin nasıl yapılmasını istediğimi anlatacağım.

- Son bir şey daha Salter’ın bakışları tehdit doluydu ve kırbacını Haider’in göğsüne dayadı.

- Sen ya da arkadaşların bize kazık atmaya kalkarsa Bayım, hepinizi gömerim. Anlaşıldı mı? Haider kırbacı itti, gözlerini Salter’a dikti. “Ben sözümü tutacağım. Sen de aynı şeyi yapmaya çalış.” Cebinden bir harita çıkardı, ambulansın kaputu üzerine yaydı, Demiris’in elindeki gemici fenerini aldı. ‘Tamam, şimdi ayrıntıları teker teker gözden geçirelim de kimse salakça bir yanlışlık yapmasın.”

Yirmi dakika kadar sonra motora binmiş, Nil’in karşı yakasına geçiyorlardı. Deacon dümeni çevirirken sordu: “İşe yarayacak mı?”

- Bence yarayacak, dedi Haider, “Yalnız Dakotalar yere inip içinden yüz SS paraşütçüsü indiğinde Salter’ın yüzünü görmek isterdim.” Deacon gülümsedi: “Ben de o piçin yüzünü görmek için orada olmaya neler vermezdim.” Salter rıhtımda durmuş, karanlık sularda kaybolan motorun ardından bakıyordu. Üniformanın ceketini omuzlarına aldı, yeni bir sigarillo yaktı. “İki milyon pound’luk altın ve mücevher.” Kafasını kaşıdı. “Aklımı kaçıracağım.” Costas Demiris’in yüzü heyecandan ter içindeydi. “Gerçek bir hazine bulduk, Reggie.”

- Yerini bulsak, payımız büyük bir servetten de çok olur. Özel koleksiyoncular böyle parçalar için canını verir.

- Doğru. Deacon’un arkadaşını nasıl buldun.

- İyi müşteri. Ama soğukkanlı bir herif.

- Bana sorarsan fazla soğukkanlı. Üstelik hiç direnmeden teslim oldu. Salter parmaklarını şaklattı. “Bu da beni şüphelendiriyor. Üstelik Deacon’un Gize’de neler yaptığını da açıklamadı. Aklımı kurcalayan da bu.”

- Yani bize kazık atmaya mı çalışacaklar diyorsun?

- Kim bilir? Ne olursa olsun, bu bizimkilerin kolaylıkla becerebilecekleri bir iş.

Salter gözlerini kıstı, sigarillosunu suya fırlattı. “Deacon’un arkadaşı gerçekten de askere benziyor. Kim olduğunu bilmek isterdim.”

- Görünüşe göre özel birliklerden, ya da komando. İddiaya girerim, ona hazırladığımız sürprizden hiç hoşlanmayacak, Reggie. Hiç hoşlanmayacak. Salter, Demiris’e baktı ve sırıttı. “Hayır, nasıl hoşlansın?”

Altmışıncı bölüm

21.15

- Bütün bunların nedenini açıklayabilir misiniz, efendim? İnzibat Komutanlığının sorgu odası hamam gibiydi ve Kel Reed’in suratı ter damlacıklarıyla doluydu.

Weaver Reed’in yanında, ayaktaydı. “O işi yapanlardan birinin sen olduğuna inanıyorum.” Çalınan malzemenin listesini okuduğunda Reed kaşlarını çattı.

- Yanlış adamı yakaladınız, efendim. Çavuş Morris araya girdi. “Hayır, doğru adamı yakaladık da yalnız yanlış şarkıyı söylüyor. Huckstep Kampı‘ndaki arkadaşlarından biri şarkının tamamını söyledi, parmağıyla senin burnunu gösterdi. Bütün bunların arkasında senin olduğunu söylüyor. Haydi Kel, öt artık.” Reed asabice dudaklarını yaladı, Morris’e döndü. “Ya şaka yapıyorsunuz ya da yalan söylüyorsunuz.”

- Âdetim değil. Benden iyi bilirsin.

- Tanrı şahidimdir ki…

- Şahit falan olmayacak, askeri mahkemeye gideceksin. Zaten teşhis edildin. Onun için kaldırdığın malzemeyi ne yaptığını söylemen yararına olur.

- Size söyledim, bu işte bir yanlışlık…

Weaver’in sabrı taştı, Reed’in yakasına yapıştı. “Beni dinle, hem de iyi dinle. Kentte serbestçe dolaşan ve çok tehlikeli bir oyuna hazırlanan dört Alman ajanı var. Onların çalınan malzeme gibilerine ihtiyaç duyduklarını düşünüyoruz, o yüzden malzemeyi ne yaptığını bilmem gerek.

Bütün gece aptal rolü oynayabilirsin, Reed, ama eğer yalan söylüyorsan seni düşmana yardım suçunda idam mangasının karşısına çıkarırım.”

Reed, Weaver’a bir deliyle karşılaşmış gibi baktı.

“Ciddî… ciddî değilsiniz, değil mi?”

- Çok ciddîyim. Bunu o kalın kafana iyice sok. Reed birden bembeyaz oldu, dirseklerini dizlerine dayayıp yüzünü avuçlarına gömdü. “Beni bu işe o pezevenkler soktu, Tanrı‘nın adına yemin ederim, beni zorladılar.”

Kim?

- Reggie Salter ve Costas Demiris. Onlara yardım etmezsem taşaklarımdan tespih yapacaklarını söylediler.

Weaver çavuşa döndü. “Sözünü ettiği herifler kim?”

- Yeraltı dünyasının adamları, dedi Morris. Hırsızlık malı ve karaborsa işine girmiş asker kaçakları. Bu işin başı Salter, bir gangster kadar da tehlikelidir. Weaver tekrar Reed'e döndü. "Bütün bu malzemeyi neden istediklerini söylediler mi?"

Reed başını salladı. "Salter sadece bir anlaşma yaptığını ve malzemeye acele ihtiyacı olduğunu söyledi. Gerçekten de. yalan söylemiyorum."

- Tam olarak ne istedi?

- Cip, kamyonlar, dördü için belge ve üniformalar.

Başka?

- Hiç. Yemin ederim. Reed'in korkusu gözlerinden okunuyordu. "Beni korumanız gerek. Eğer Salter öttüğümü duyarsa, diri diri derimi yüzer."

Çavuş gülüşünü saklayamadı. "Derinin diri diri yüzülmesi ordunun sana yapacakları yanında hiç kalır. Seni sonunda yakaladım, dostum. Kendi kendini ele verdin."

- Ne demek istiyorsun?

- Kimse seni ihbar etmemişti, Kel, sadece sen öttün. Arkadaşlarının konuştuğunu söylerken palavra atıyorduk. Söylediklerini reddedileceğini sakın düşünme. Bu subay tanığımdır. Reed'in ağzı açıldı, yüzü öfkeden kıpkırmızıydı. "Sizi aşağılık orospu çocukları…

- Kes sesini, Reed, Weaver araya girdi ye çavuşa döndü. "Salter'ı buraya alıp onunla iki çift laf edebilir miyiz?"

- Saygısızlık etmek istemem efendim, ama yağa bulanmış bir yılanı yakalamak daha kolay olur. Bir yıldan beri o herifin peşindeyiz, hâlâ başaramadık. Çok dikkatli. Kentte yirmi adamı ve en az iki deposu olduğunu sanıyoruz, ama nerede olduklarını bilmiyoruz. Söylenenlere gör silahlı muhafızları ve gözcüleri varmış; üstelik başını dertten kurtarmak için bir sürü adamın cebine de bakıyor. Söylemesi keyifli değil ama, gerçek böyle.

- Onunla konuşmak ve bu işi halletmek zorundayız. Çavuş başını kaşıdı. "Nasıl yapacağımızı söyler misiniz, efendim?"

Weaver parmağıyla Reed'i gösterdi. "Salter'la iş yaptığına göre, bizi ona götürebilir" Korkudan titreyen adama döndü. "Karşılığında da suçlamalarımızdan vazgeçeriz. Nasıl, anlaştık mı, Reed?"

Şabramant 20.00

Cip havaalanının giriş kapısına iki yüz metre kalınca durdu. Salter, rıhtımdaki üniforması sırtında, ön koltukta oturuyordu. Haider arka

koltuktaydı, üzerinde Amerikan albay üniforması, elinde bir M3 makineli tüfek, yanındaki koltukta da iki tane sahra telsizi vardı. Önlerindeki karanlık yolu aydınlatan gökteki çeyrek aydan başka bir şey yoktu, alanı çevreleyen dikenli tel ve nöbetçi kulübeleri belli belirsiz fark ediliyordu.

Salter sigarillosunun külünü silkeledi. “Sakin görünüyor. Şimdilik hayatından memnun musun?”

- Havaalanını ele geçirdiğimiz zaman memnun olacağım, Haider.

Salter güldü. “Hayatım boyunca çok iyi korunmuş depodan soydum. Burasının da çok farklı olacağını sanmam.”

- Unutma, eğer mümkünse ateş edilmeyecek, yoksa her erden duyulur. Gereksiz yere adam yaralanmasını da istemiyorum.

- Hiç seni üzer miyim? Salter şoföre doğru parmaklarını aklattı. “Devam et Charlie, nöbetçi kulübelerinin önünde dur.”

- Tamam patron. Şoför motoru çalıştırdı, cip hareket edince Haider dönüp arkasına baktı. Arkalarındaki üç Ford kamyon onları izliyordu. Kleist ve Doring en öndekinin şoför kabininde oturmuş, Hasan direksiyona geçmişti. Kamyonun kasasında, Salter’ın Amerikan üniforması giymiş on iki silahlı adamı vardı. Kapıya yaklaştıklarında, Haider nöbetçilerin telaşla kulübelerinden çıktıklarını gördü. Salter sigarillo izmaritini fırlattı, kendine güven dolu bir sesle “Konuşmayı bana bırak” dedi. Cip kulübelerin önüne gelince, durdu. Yol kenarındaki bir uyarı levhası farların söndürülmesi gerektiğini belirtiyordu, cipin farları söndü. Haider askeri konvoyu görünce şaşıran Mısırlı iki genç nöbetçinin silahlarını hazırladıklarını gördü. Salter cipten indi, bir elinde kırbacı, diğerinde kâğıtlar, nöbetçilere doğru ağır adımlarla ilerledi. “Ben Binbaşı Cairns. Lütfen beni komutanınıza götürün. Görüşülecek önemli bir konu var.” Her şey çok çabuk oldu. Şaşkın nöbetçiler Salter’ın uzattığı belgeleri incelerken, kamyondan inen altı adam üzerlerine atıldı. Şaşkın Mısırlılar silahlarını doğrultmaya çalıştılarsa da, Salter’ın sayıca üstün adamlarına direnemediler. Elleri bağlandı, ceplerinden giriş kapısının anahtarları alındı.

Salter anahtarları eline alırken “Alanda tam olarak kaç kişi olduğunu ve nerede bulunduklarını öğrenin” emrini verdi, “Eğer yardımcı olmazlarsa, kollarını kırın.”

Korkudan titremekte olan nöbetçiler durumu anlamış olmalı ki, fazla direniş göstermediler. Altı adam, dedi Salter ayrıntıları duyunca. Pek de önemli bir güç değil.

- Dereyi görmeden, paçaları sıvama Salter, dedi Haider.

- Sen tedbirli bir adamsın Albay. Salter sırıttı, gerçekten eğleniyor gibiydi. Kapının kilidini açtı, konvoyun içeri girmesini işaret etti. Haydi, haydi, ilerle. Kamyonları şimdilik kapının yanında bırakacağız, yolun geri kalan kısmını yaya gideceğiz, o piçlerin bizi duymalarını istemiyorum. Binanın çevresini sarın. Siz ikiniz, nöbetçilerin üniformalarını alıp giyin.

Cip kapıdan girer ve adamlarından ikisi Mısırlı nöbetçi üniformalarını giyerken arabadan Stenini aldı, ‘Tamam o zaman” dedi Haider’e “Gidip geri kalanların da icabına bakalım.” Tek bir kurşun bile atmadan havaalanını ellerine geçirmek beş dakikalarını aldı. Salter’ın adamları Mısırlıları gafil avlamıştı. Haider içinde bir iki masa, paslı evrak dolapları bulunan geniş ana büroya girdi. Hatların kesik olduğundan emin olmak için telefonlardan birini kaldırdı, kasketini çıkardı, pencereye yaklaşarak ellerini başlarının üzerinde kenetlemiş şaşkın Mısırlı hava askerlerinin götürülüşünü izledi.

Salter, suratında memnuniyet ifadesi, iki adamıyla odaya girdi. “O herifler için endişelenme. Nöbetçi kulübelerinden birine kilitleyip başlarına iki adam dikeceğim. Birinin kaçıp da alarm vermesini istemiyorum.” Koltuklardan birine oturdu, Stenini masanın üzerine bıraktı, ayaklarını masaya dayadı ve Haider’e baktı. “Doktorun yap dediği gibi. Eee, Albay, şimdilik bütün işlerimizi tamamladık. Nasıl, memnun musun?”

- Beklentilerimi de aştın, Salter. Gitmeden önce pisti kontrol etmek istiyorum. Neden?

- Pistin kullanılabilir durumda olduğunu, üzerinde engel falan olmadığını görmek için.

- Haklısın galiba.

Haider Kleist ve Doring’e işaret etti, Hasanla birlikte dışarı çıkıp cipe bindiler, pistin ucuna gittiler. Pistin yüzeyi yer yer bozulmuştu. Öbür uca kadar gidip, uçakların inmesine engel olabilecek bir şey olup olmadığına baktılar, geriye dönerken Haider elini kaldırıp cipin durdurulmasını istedi.

- Tempelhofun pisti gibi değil galiba. Sen ne diyorsun, Kleist?

- Daha beterlerini de gördüm. Zamanı geldiğinde pilotlara iniş yerini belli etmek için elektrik fenerlerini yerleştiririm. Bir sorun çıkacağını sanmam.

- İyi. Geriye işaret gönderip gelişlerini beklemek kalıyor. Haider saatine baktı, ötekilerin de saatlerini ayarlamalarını istedi. ‘Tam 22.30. Eğer bu gece yarısından önce mesaj gönderebilirsek, Skorzeny’nin adamlarının buraya varmaları saat üçü geçmez. Gize’den tünele girmeleri için de bir saat

koyalım, saat dörtte operasyona başlarız demektir. Kleist sırıttı. “Sabah sürprizi için güzel bir saat. O zaman nöbetçiler bile yan uykuda olur.”

- Umarım haklısındır dedi Haider, endişeyle. Gidip hangarlara da bir göz atalım, bizler dönene kadar Skorzeny’nin uçaklarının güvende olması gerek.

İki hangardan kapısı açık olanının önünde durdular. Haider binaya girdi, yağ ve uçak benzini kokuyordu. Kapının yanında iki eski Gloster Gladiator, aralarında da iki kişilik küçük bir uçak görünüyordu. Haider başını salladı. “İki Dakota’yı park etmek için buradakinden çok fazla yere ihtiyacımız var. Gidip öteki hangara bir bakalım.”

İkinci hangar ana binaya daha yakındı ve duvara dayanmış iki bisiklet ve bir Moto Guzzi motosiklet dışında tamamen boştu. Motosiklet ve bisikletlerin tutsak Mısırlı askerlere ait olduğu anlaşılıyordu.

- Mükemmel. Burası tam aradığımız gibi. İstediğimden de çok yer var, dedi Haider, Hasan ve Doring’e döndü. İkiniz Salter’la kalacaksınız. Paraşütçüleri gördüğünde çok şaşıracak ve eğer direnmeye kalkarsa ölecek. ¥ Zamanı geldiğinde onu direnme fikrinden caydırmak lazım. Belki de durumu anlayıp akıllıca davranır. Ben ve Kleist villada olacağız, oradan mesaj göndermemiz gerek. Bir iki saat içinde geliriz. Eğer herhangi bir sorun çıkarsa, sahra telsiziyle bize haber verirsiniz, anlaşıldı mı, Doring?

- Evet, Binbaşım.

- Öyleyse her şey yolunda, dedi Haider ciddiyetle. Birkaç saat sonra işimiz şöyle ya da böyle bitmiş olacak.

Ana büroya döndüklerinde, Salter’ın adamlarından çoğunu binanın önündeki verandada oturur, sigara içip konuşurken buldular. Haider, Doring’e sahra telsizlerinden birisini almasını söyledi, Kleist cipte beklerken Hasanla birlikte binaya girdi. Salter yağlı bir paçavrayla Stenini temizlemekle meşguldü. “Eee, her şey yolunda mı?”

- Öyle görünüyor. Haider, Doring ve Hasan’ı gösterdi. Adamlarımdan ikisi burada kalıyor. Herhangi bir sorunla karşılaşırlarsa, telsizle bana haber verecekler.

Eğer kapıya birisi yaklaşacak olursa, her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışın ve gerekirse onları da nöbetçilerin yanına tıkın. Salter onayladı. “Merak etme, sen ne zaman döneceksin?”

- Bir iki saat içinde. O zamana kadar Mr. Salter, moralini korumaya bak.

Haider dönüp gitmeye davrandı ama Salter koluna yapıştı. “Daha önceki sözümü hatırla. Bana kazık atmaya kalkarsan, bunun sonu kan ve

gözyaşı olur.”

- Tehdide gerçekten gerek yok, Salter. Haider kolunu çekti. “Sana söz veriyorum, uçaktaki yükü gördüğünde çok şaşıracaksın.”

- O anı iple çekiyorum.

Haider bürodan çıkıp Kleist’ın yanına, cipe bindi. Doring ve Hasan telsizi kurarken cip hareket etti. Salter verandaya çıktı, Mısırlı nöbetçi üniforması giymiş adamlarının cip çıktıktan sonra kapıları tekrar kapamalarını izledi.

- Ne diyorsun Reggie, Hazır mıyız sence? Adamlarından biri yanına sokulmuştu. Salter Stenini koltuğunun altına yerleştirdi, parmaklarını kenetleyip eklemlerini çıtırdattı.

- Emin olmak için on dakika daha bekle, sonra ne yapacağını biliyorsun.

Altmış birinci bölüm

Han el Halil Çarşısı, 22 Kasım, 23.00

Sivil Ford yolun girişinde durdu. Weaver ön koltukta, Reed arkada, Çavuş Morris'in yanındaydı ve hepsi de sivil elbise giymişlerdi.

- Belaya hazırlıklı olmanız iyi bir şey, dedi Reed endişeyle. Çünkü eğer Salter buradaysa kan ve ateş olacak, etraf cesetle dolacak, bunun başka bir yolu yok. Weaver yolun ucundaki depoya baktı. Giriş kapısı demirdendi ve ortasında bir gözcü deliği, solundaki duvarda da güçlü bir ışık vardı.

- Bizi gürültü çıkarmadan içeri sokabileceğin başka bir yol yok mu? Reed başım salladı. "Hiç umutlanma. Nöbetçiler Salter'ın haberi olmadan içeri kim girerse girsin, vurmak emri almıştır. Deneyen olursa, kurşunu yer." Weaver, işler ters giderse doğruca savaş divanına çıkarılacağından emindi ama artık kendi kaderiyle ilgilenmek için çok geçti. Arka koltuktaki telsizden sesler duyuldu, Morris mikrofona konuştu, daha sonra Weaver'a döndü. "Arkamız güvenlik altında, efendim. Adamlar bizden işaret alır almaz hareket edecek durumda."

Arkalarındaki nakliye kamyonunda yirmi silahlı inzibat saklıydı. Weaver deponun arka çıkışını kontrol altına alacak olan yirmi beş askerle birlikte elindeki adamların Salter çetesinin hakkından gelebilecek bir güç oluşturduğunu düşünüyordu. "Ambulanslardan ve doktordan ne haber?"

- Fazla dikkat çekmemek için iki sokak ötedeler, efendim. Telsizle haber verir vermez burada olacaklar.

- Dua edelim de onlara ihtiyacımız olmasın. Weaver endişeyle saatine baktı. Tamam, vakit geldi. Adamlara haber ver.

Morris telsizi aldı, gerekli emirleri verdi, Weaver'a döndü. "Her şey hazır, efendim."

- Benimle gel, Çavuş. Şu işi bitirelim. Weaver arabadaki ağır sırt çantasını aldı, Morris hafifçe koluna dokunup çantayı göstererek sordu:

- Emin misiniz?

- Aklına başka bir yol geliyor mu?

Weaver arabadan indi, Morris'le birlikte yürümeye başladı. Depoya vardıklarında, çantasından üç el bombası çıkardı, demir kapının altına yerleştirdi ve çantadaki Very işaret tabancasını aldı.

- Geri kaç! dedi Morris'e.

Weaver hızla el bombalarının pimlerini çekti ve çavuşun ardından koştu. Duvara yapışıp durduklarında, el bombalarının birbiri ardına patlamasından

doğan müthiş bir gürültü oldu. Toprak ve demir parçalarından oluşan bir bulut sokağı kapladı, gök gürültüsü gibi yayıldı, kapının iki kanadı kâğıt gibi yırtılmıştı. Daha toz bulutu dağılmadan Weaver, Very tabancasını havaya kaldırıp tetiğe bastı. Tabancadan fırlayan ışık göğü kırmızıya boyadı, deponun arkasında bekleyen adamlara işaret verdi. Weaver ve Morris parçalanmış kapıdan geçerken kamyondan inen askerler, silahları ellerinde, yanlarına varmıştı bile.

Şabramant Havaalanı 23.30

Doring ve Hasan telsizi masanın üzerinde kurma işini bitirmişlerdi ki, Salter yanlarına geldi. “Şu albay dostunuz epey becerikli birine benziyor.” Doring başını sallayarak onayladı. “Evet, öyledir.”

- Nereden geldiğini ve hangi birlikte olduğunu söylemende bir sakınca var mı?

Doring sessizliğe büründü, Hasan’ın gözleri şüpheyle kısıldı. “Bunu neden kendine sormuyorsun?”

- Seninle konuşmuyorum. Salter, Arap’a baktı, bakışlarını gözlerine dikti, tekrar Doring’e döndü. Eee, evlat? Başlangıç için bana onun adını söyleyebilirsin. Kendininkini de. Salter’ın adamları belli etmeden Doring ve Hasan’ın çevresini sarmıştı. Hasan elini hançerine götürdü ama arkasından biri tabancasını sırtına dayamıştı bile. “Bir dene de karnını yarayım” dedi Salter, “Şimdi o pençelerinizi havaya kaldırın da nerede olduklarını bir göreyim.” Hasan ellerini isteksizce kaldırdı, Salter yanına gelip üzerini aradı, hançeri bulup aldı, sırıttı.

- Bu konuda seni daha önce uyarmamış mıydım? Salter’ın elindeki hançer birden parladı, Hasan’ın çenesinde derin bir yara açıldı. Gözlerini kin bürümüş Arap, Salter’ın üzerine atılmak istedi ama arkasındaki adam tüfeğinin dipçiğini ensesine indirince yığılıp kaldı.

Kendinden geçmiş, yerde yatarken Salter çizmesinin ucuyla başını çevirdi. “Bir uyarı yapıldığında, onu unutmaman gerek.” Hançeri masanın üzerine sapladı ve yavaşça Doring’in yanına yürüdü. “Evet, evlat. Bekliyorum.” Doring ani bir felaket duygusuyla paniğe kapıldı, yumruğunu Salter’ın suratına patlattı ve masanın arkasındaki Sten’i almak için umutsuzca atıldı. Elini makinelinin namlusuna dokundurmuştu ki, bir dipçik parmaklarına indi. Acıyla haykırdı, yumruklar yağmur gibi yağdı, daha ne olduğunun farkına varamadan, sürüklenerek odanın öteki ucundaki bir iskemleye oturtulduğunu anladı.

Salter, burnundan akan kanı eliyle silerek yanın geldi. Vahşice Doring'in saçına yapıştı. “Bu yaptığı aptalca buseydi, evlat. Çok aptalca.”

Doring kurtulmak için çabaladı, acısı suratında okunuyordu. Parmakları şekilsiz birer et parçası gibiydi, Salter'ın yumruğu suratında patladı.

Çatırtıdan, bir kemiğin kırıldığı anlaşıldı.

Doring acıyla bağırdı, kırılan burnundan oluk gibi kan fışkırırken neredeyse bayılıyordu.

- Her zaman söylediğim gibi, göze göz, dişe diş. Şimdi tanışmış olduk.

Odanın öbür ucunda, adamlardan biri elini Hasan'ın boynuna koydu. “Bu herif hâlâ kendine gelmedi, patron.”

- Odalardan birine götürüp ayılmasını bekle. Doring'e döndü, soğuk ve tehditkâr bakışlarını gözlerine dikti. Eee, evlat, artık bana arkadaşlarınızın kim olduğunu, uçaklar indikten sonra neler yapmayı planladıklarını anlatsan nasıl olur?

Han el Halili Çarşısı, 23.30

Weaver düş kırıklığını saklayamıyordu. Birinci katta, bir çeşit büro olarak kullanıldığı belli bir odadaydı.

Depoya saldırmışlar, Salter'a karşı koymayı akıllarından bile geçirmeyen üç adamın tutuklamışlardı. ‘Tutuklular nerede?”

Çavuş Morris cevap verdi. “Adamlar onları getiriyor, efendim.”

- Reed'i de getirmelerini söyle. Merdivenlerde ayak sesleri duyuldu, biri esmer ve bıyıklı, üç adam odaya getirildi. Birkaç saniye sonra Reed kapıda göründüğünde, Weaver sordu. “Bunları tanıyor musun?” Reed bıyıklıyı gösterdi. “Bu Costas Demiris.”

Yunanlı dişlerini gıcırdattı, öfkeden kıpkırmızı, kendini tutanlardan kurtulmaya çalıştı. “Seni orospu çocuğu Reed, Reggie seni eline geçirsin, ciğerini sökecek.”

Adamlar Demiris'i tutmaya çalışırken Weaver emir verdi. “Ötekileri aşağıya indirin, bu adamı yanıma getirin. Reed, sen arabaya dön.” Reed rahatlamış, çıkarken Demiris bir iskemleye oturtuldu. Weaver sordu. “Salter nerede?”

- Senin işin, benim bildiğimi bulmak, dedi Demiris suratında alaycı bir sırıtmayla, “Benim öteceğimi sanıyorsan yanılıyorsun. Üstelik Reggie'nin yüksek yerlerde dostları olduğunu unutma. Bu işi kısa zamanda halledecektir. Yanlış bir tutuklama.”

- Sen aranan bir suçlu ve bir asker kaçağısın, Demiris. Konuşmazsan seni karanlık bir hücreye tıkar, anahtarı da Nil'e atarım.

- Öyle mi? İddiaya girmek ister misin? Demiris'in bakışları hâlâ alaycıydı, Weaver'in sabrı taşıyordu. Demiris'in yanına gidip Yunanlının saçına yapıştı, kafasını geriye büktü. Demiris bağırdı.

- Reed'den aldığınız kamyonlar nerede?

Birden aşağıdaki sokaktan fren sesleri duyuldu, birkaç saniye sonra merdivenlerden ayak sesleri geldi. Weaver, Morris'e döndü. "Neler oluyor, gidip anla." Çavuş daha kapıya varmadan, suratı öfkeden patlıcan rengine dönen Sanson içeri girdi, odaya bakındı, gözlerini Weaver'a dikti. "Burada neler yapıyorsun?"

- Bilerek emirlere karşı geldin, Weaver. Sanson'un yüzü hâlâ öfkeliydi.

Weaver cevap vermeye yeltendi, ama Sanson fırsat bırakmadı. "Bunu daha sonra konuşuruz. İskenderiye'deki sorguda iki saati boşuna geçirdim ve pek sabrım kalmadı." Yunanlıya baktı. "Salter'in farelerinden biri bu mu?"

- Adı Costas Demiris.

- Konuştu mu?

- Bize yardımcı olmaya can attığını sanmıyorum.

- Şimdi anlarız. Odaya girişini anlamaz gözlerle izlemiş olan Yunanlıya doğru yürüdü. "Ben askeri istihbarattan Yarbay Sanson. Salter nerede?" Demiris yere tükürdü. "Siktir git."

Sanson'un yüzü kıpkırmızıydı. "Bizi yalnız bırak, Çavuş."

- efendim?

- Beni duydun! Dışarı çık! Ben çağırana kadar da odaya girme. Çavuş çıktı, çıkarken kapıyı arkasından kapadı. Sanson sakince Smith Wesson tabancasını çıkardı, bütün fişeklerin yerinde olduğundan emin olmak için açtı, tekrar kapadı. Weaver olanları izlerken, Yunanlıya yaklaştı. "Beni dinlemeni, çok iyi dinlemeni istiyorum, Demiris. İki sebepten. Birincisi, yanlış cevaplara harcayacak vaktim ve sabrım yok; ikincisi, eğer tavsiyeme uymazsan, günlerinin geri kalanım tekerlekli sandalyede geçirirsin." Demiris oturduğu yerden biraz doğruldu.

- Senin anlayacağın basit İngilizceyle söylüyorum.

Sorularıma doğru cevap vermezsen dizkapaklarını parçalayacağım. O zaman da konuşmazsan, biraz daha yukarı çıkıp o Yunanlı erkekliğine geleceğim. Şimdi, Salter'ın nerede olduğunu bana söyleyecek misin? O araçların nerede olduğunu da? Demiris kesik kesik güldü. "Bir tutukluyu

vuramazsın, Sanson. Buna cesaret edemezsin.” Sanson adamın sol dizkapağına ateş etti. Silah patladığında, Demiris acıyla haykırdı, yere yuvarlandı, parçalanmış dizkapağını tutuyordu. Kapı açıldı, çavuş ne olup bittiğini görmeye gelmişti. Sanson kükredi. “Sana dışarıda kal, dedim!.. ” Kapı hemen kapandı. Demiris yerde yatıyor, yarasından kan, gözlerinden yaş fışkırıyordu. “Çılgın herif. Allah’ın belası çılgın piç.” Sanson sakince sağ dizkapağına nişan aldı. “Daha işin yarısına gelmedik. Konuşmaya başlasan iyi olur, Demiris. Hem de hemen.” İki doktor hâlâ acıyla dizkapağını tutan Demiris’in sedyesini merdivenlerden indirirken Weaver kenara çekildi. Sanson’a döndü. “yalan söylemiyor m dersin?”

- Sanmam. Bütün söyledikleri mantıklı. Sanson duyduklarını kafasında değerlendiriyormuş gibi duruyordu.

- Bahsettiği albay şu senin Haider’e benziyor. Deacon ve Arap dostuna gelince, galiba Haider’in arkadaşlarını bulduk. Demiris’in tarifine göre o Arap, bizim aradığımız herife benziyor. Gerisini tahmin etmek kolay. Gize’ye yarım saat uzaklıkta, korumasız bir havaalanı, ha? Tam da gizlice uçak indirilecek, bir saldırı başlatılacak ideal yer. Değerli yüke gelince, Salter’ı kandırmak için uydurulmuş bir yalan olmalı. Sanson, Morris’e dönüp parmaklarını şaklattı. ‘Telsizin başına geç, bulabildiğin kadar adam topla. Şabramant kavşağında, havaalanından iki kilometre uzakta bizimle buluşmalarını sağla. Deacon’un gece kulübünün de basılmasını istiyorum. Oradaysa tutuklasınlar, benimle telsiz teması kursunlar.”

- Emredersiniz, efendim. - Ben seninle geliyorum, dedi Weaver kararlılıkla. Sanson gözlerini ona dikti. “Hayır Weaver, geliniyorsun. Eğer yaptıklarının unutulacağını sanıyorsan, bir daha düşün. Bu işi kesinlikle bitirdiğimde, sen yanımda olmayacaksın. Çavuş, bu adamın silahını al ve onu tutukla. Emre itaatsizlikten gözaltına alındı.”

Altmış ikinci bölüm

Maison Fleuve, 22 Kasım, 23.30

Haider, Kleist'la birlikte villaya vardığında, Deacon onları karşılamaya çıktı, endişeli görünüyordu.

"Eee, neler oldu?"

Haider olanları anlattı. Deacon'un heyecanı ve rahatlayışı yüzünden okunuyordu.

- Harika. Eğer her şey yolunda giderse, işin ucunda Führer tarafından şahsen verilecek bir Demir Haç Nişanı var.

- İstersen şimdilik madalyaları unutalım, Deacon. Bir mesaj göndermen gerekecek. Ya Salter?

- Beni bir iki saat içinde bekliyor.

- Hiçbir şeyden şüphelenmedi mi?

- Anlayabildiğim kadarıyla, hayır. Şimdi lütfen telsizin başına gidelim.

Kleist'la birlikte mahzene inen Deacon'un peşine takıldılar. Deacon dolabı açıp telsizi çalıştırdı. Aletin ısınmasını beklerken Lugeri çıkardı, mekanizmayı kontrol etti, tabancayı cebine koyup yanındakilere gülümsedi. "Gitme zamanı geldiğinde iyi bir tabancayı bırakmanın âlemi yok. Bunu bir hatıra olarak saklayacağım."

Haider mesajı yazmıştı, telsiz ısındığında Deacon kulaklığını taktı ve Mors anahtarın çalıştırmaya başladı. On dakika kadar sonra, aldığı mesajı bir kâğıt parçasına not etmekle meşguldü. Kulaklığını çıkarıp gözlerini kaldırdı.

Tamam.

- Cevap ne?

Deacon mesajın şifresini çözdü, sırıttı, Haider'e bakıp kâğıdı uzattı.

Berlin, 23.40

SS Genel Karargahı'nın bodrum katındaki haberleşme odası büyük bir yerdi; duvarın dibinde onlarca güçlü alıcı verici yerleştirilmiş, her cihazın başına çok deneyimli operatörler oturtulmuştu. Telsizciler gece gündüz, kadranları ayarlıyor, Mors anahtarlarına vuruyor, Rio'dan Tokyo'ya, Washington'dan Lizbon'a, dünyanın her ülkesine yayılmış SD Ausland ajanlarının gönderdikleri mesajları alıyorlardı. O akşam, haberleşme salonundan ayrı, koridordaki küçük odaya yerleştirilen özel telsizin başında üniformalı bir operatör vardı.

Çalışma alanı elektrikli bir masa lambasından gelen ışıkla aydınlanmış, kulaklığından gelen işaretleri dinlerken dikkatten kaşı çatılıyor, not defterine sürekli bir şeyler yazıyordu. Mesajı alıp şifresini çözdükten sonra kâğıdı arkasında endişeyle bekleyen, heyecandan sigarasından nefes üzerine nefes çeken Schellenberg'e uzattı.

- Özel bir cevap vermek istiyor musunuz, Herr General? Schellenberg mesajı büyük bir heyecanla okudu, sevinçten çıldıracak gibiydi. Bir süre nefes almakta zorlandı, heyecandan nabız atışları artmış, alnında ve şakaklarında ter damlacıkları oluşmuştu. Birden sorunun farkına vardı, sigarasını masanın üzerindeki madenî tablaya bastırarak söndürdü. "Evet tabiî." Şunu çek. "Mesajınız alındı. Albay gece yarısı Roma'dan hareket edecek. Berlin basan için en içten dileklerini gönderiyor."

Operatör mesajı gönderir, alındığını gösteren işareti beklerken, Schellenberg yanındaki nöbetçi subayına döndü. "Beni hemen başbakanlık binasına bağlayın. Özel olarak Führer'le görüşmem gerek." Cebinden daha önce hazırladığı kâğıdı çıkardı. "Bu mesajı derhal Roma'da Albay Skorzeny'ye çekin. En ufak bir gecikme, birini idam mangasının önüne çıkarır." Subay kâğıdı aldı, topuklarını vurdu, "Zu BefehL,[26] Herr General!"

Roma, 23.50

Practica di Mare Havaalanı kalın bir sis tabakası altındaydı, alanın her köşesi, hangarlar duman kadar kalın ve yoğun bir örtünün ardında hayal mey al görünüyordu. Sis bir saat kadar önce denizden yaklaşmış, Skorzeny yanında Yüzbaşı Neumann'la birlikte hangarların önünde kafese kapatılmış vahşi bir ayı gibi dolaşmaya başlamıştı. Siste birbirlerini bile zor görüyorlardı. "Mein Gott, [27] bu inanılmaz bir şey" dedi Skorzeny içini çekerek.

- Beklediğimden de kötü diye mırıldandı Neumann. Görüş mesafesi neredeyse sıfır. Bana sorarsanız, bu şartlarda havalanmaya kalkmak, çılgınlıktan başka bir şey değil.

- Eğer fikrine ihtiyacım olursa, sorarım, Neumann.

- Albay Skorzeny, orada mısınız? Birden sislerin arasından bir SS binbaşısı çıktı, elinde elektrikli fener, neredeyse onlara çarpıyordu. Size acil bir mesaj var Albayım. Biraz önce Berlin'den geldi. Skorzeny heyecanla zarfı yırttı, iri elleriyle kâğıdı çıkardı. Elektrik fenerinin ışığında mesajı okudu, rahatlamış gibi nefesini bıraktı ve gülerek Neumann'a döndü. "İşte

nihayet. Hemen gidiyoruz.” SS binbaşısına baktı, “Eğer bir sorunla karşılaşmadan havalanabilirsek, kalktığımız anda Berlin’e bir mesaj gönderin” dedi, “Albay yola çıktı, deyin. Bu kadar basit.” Binbaşı böyle bir havada uçmayı düşünmenin bile çılgınlık olduğunu düşünürcesine Skorzeny’ye baktı, sonra hemen toparlanıp selam verdi. “Baş üstüne, Albayım.” Binbaşı sisin içinde kaybolduğunda Skorzeny hangara doğru yürümeye başlamıştı bile. “Eee, ne bekliyorsun, Neumann? Mürettebatın beş dakika sonra hareket etmeye hazır olmasını istiyorum.”

- Ama bu siste kaybolmadan piste bile çıkamayız. Sis o kadar kalın ki, pist ışıkları da bir işe yaramaz. Mürettebat herkesin hayatını tehlikeye attığınızı düşünüyor.

Skorzeny durdu, döndü, ellerini beline koydu. “Havanın canı cehenneme. Sana emir veriyorum. Piste çıktığımızda bize elektrik fenerleriyle yol gösterilmesini, pist ışıklarının da bütün gücüyle yakılmış olmasını sağlayacağım. Dediğimi yap Neumann, yoldaki hava şartlarını da öğrenmeye bak.”

- Özür dilerim Albayım, ama ya motor arızası nedeniyle tekrar inmek zorunda kalırsak? Skorzeny tabancasını çekip horozu kaldırdı, yüzünde vahşi bir ifade vardı. “Bir daha emrimi sorgularsa, kafatasının ortasında bir delik açarım. Şimdi önünüzde, senin ve mürettebatının, basit bir seçim var, uçmak ya da ölmek. Senin mantıklı bir adam olduğuna ve mürettebatına kalkmaya hazırlanmalarını söyleyeceğine inanıyorum.”

Şabramant 23.45

Havaalanında Doring, Costas Demiris’le kıyaslandığında, biraz daha iyi durumdaydı. Surat kandan kıpkırmızıydı, bağlandığı iskemlede acıyla inliyordu. Salter saçlarına yapıştığında daha kendin tam olarak gelememişti. “Uyan! Beni duyuyor musun?”

Doring cevap olarak inledi, başı bir yana devrildi. Salter saçların bıraktı, dişlerini gıcırdatıp cama yaklaştı, ağzı öfkeyle çarpılmıştı.

Adamlardan biri sordu. “Bir de ben deneyeyim mi, Patron?”

- Aptallaşma. Onu bir daha döversek ölür. Bizim istediğimiz malın hepsi, siktirici bir yüzde on değil, o yüzden arkadaşları dönmeden önce niyetlerinin ne olduğunu tam olarak bilmek zorundayım.

- Eğer konuşmazsa pek şansımız yok demektir.

- Kafasından aşağı bir kova su dök. Sonra kamyondaki alet kutusundan bir kangal ip ve bir kerpeten getir.

- Ne yapacaksın?

Salter'ın gözlerinden bir gölge geçti. "Bir manikür işi. Eğer Gestapo kullanıyorsa, biz de kullanırız.

Tırnaklarını teker teker sökmeye başladığımda bak bakalım bu pezevenk nasıl ötüyor."

Arkalarında Doring tekrar inledi, bir şeyler mırıldandı, başı tekrar göğsüne düştü. Yanındaki adamlardan biri şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Salter adamın tepkisini kaçırmadı. "Eee, ne dedi bu?" Şaşkın adam başını kaşıdı. "Bana sanki Almancaymış gibi geldi, Patron."

Maison Fleuve, 23.50

Haider merdivenleri çıkıp Rachel'in odasına girdi. Kız yatağa oturmuş, yanındaki masanın üzerine konmuş gaz lambası duvarda gölgeler yansıtıyordu. Ayağa fırlayıp kollarını boynuna doladı, dudaklarından kuvvetle öptü, biraz çekildiğinde Haider gülümsedi ve M3'ü yatağın yanına bıraktı.

- Bir erkek böyle bir şeye çabucak alışabilir. Kızın gözlerindeki endişeyi gördü.

- Geri döndüğüne sevindim. Her şey yolunda mı?

- Şimdilik öyle görünüyor. İçini çekti, gözlerini kaşıdı, yüzünde son günlerin yükü ve yorgunluğunun izleri görülmeye başlanmıştı, yatağa devrildi. Orada, loş ışıkta yatarken vücudu ve zihni bitkindi. Rachel yanına uzandı, elini göğsünün üstüne koydu, parmaklarıyla yüzünü okşadı. "Gitmek zorunda mısın?"

- Maalesef, bir saat sonra.

- Ya ondan sonra?

- Şafaktan az önce, her şey bitmiş olacak. Ondan sonra, eğer şansımız yaver gider, Schellenberg de sözünü tutarsa buradan Almanya'ya, oradan da özgürlüğe uçacağız. Haider kızın yüzünü kendine çevirdi, gözlerinin içine baktı, sesindeki heyecanı gizleyemedi. "Buradan sağ kurtulursak, sen de Harry'yi unutup bana bir şans vermeyi kabul edersen, seninle birlikte olmak istiyorum, Rachel. Yeni bir hayata başlamak. Savaş olmayan bir yerde. Bütün bu ölümlerden, öldürmelerden sıkıldım, sevgilim."

- İstediğinin bu olduğundan emin misin?

- Hayatta hiçbir şeyden bu kadar emin olmadım. Kızın gözlerinin nemlendiğini gördü, Rachel'i kendine çekti, dudaklarını aradı, öptü, sonunda yorgunluğuna yenik düştü.

- Zavallı sevgilim, sen bitkinsin. Biraz uyumaya çalışsan iyi olur, hiç olmazsa bir saat. Gitme zamanı geldiğinde ben seni uyandırırım. Haider itiraz etmeye kalktı ama Rachel lambayı söndürmüştü bile. Gözlerini kapadı, birkaç saniye sonra karanlıkta Rachel'in parmaklarını yüzünde hissetti, daha sonra onun yataktan kalktığını, kapının hafifçe kapandığını duydu, uykuya daldı.

Roma, 23.55

Skorzeny paraşütçülerin toplanmasını emretti. Hangar kapıları ardına kadar açılmış, mürettebat motorları çalıştırıp Dakotaları dışarıya, aprona çıkarmıştı. Yer personeli ellerinde güçlü fenerlerle uçaklara piste kadar olan kısa yolu göstermeye hazırlanıyordu. Paraşütçüler esas duruşa geçtiler, Skorzeny sıraları denetledi, bastonu koltuğunun altında, giydikleri Amerikan üniformalarını gözden geçirirken Dakotaların motor sesinin üstünden onlara seslendi. "İşte artık harekete geçme zamanı geldi. Bu bizim için çok önemli bir an. Hepiniz brifingden geçtiniz ve girişeceğimiz görevin Reich'ın geleceği için hayatî önemde olduğunu öğrendiniz. Gördüğünüz gibi hava, kalkış için istediğimiz gibi değil ama ben Luftwaffe mürettebatlarına sonsuz güven duyuyorum. Unutmayın, görevinizi başarmanız için her türlü fedakârlığı yapmanız gerekiyor. Bunu sizden sadece ben değil, Führer'in kendisi de istiyor. İyi şanslar." Subaylar paraşütçüleri uygun adımla hangardan çıkardı ve Dakotalara bindirmeye başladı. Neumann hâlâ Skorzeny'nin son tehdidinin etkisindeydi, yardımcısı uçaklardan birini hangardan çıkarmıştı.

- Evet? diye sordu Skorzeny. Yolda hava nasılmış?

- Meteoroloji uzmanları endişelenmeyi gerektirecek fazla bir şey söylemedi, ama Kuzey Sicilya'dan Afrika kıyıların kadar olan bölge için 6.000 metreye kadar güçlü güneydoğu rüzgârları tahmin ediyorlar. Daha yukarıları hakkında bilgileri yok. Skorzeny memnundu. "Yeter. Bu da rüzgârın yolun büyük bölümünde arkamızdan eseceğini gösteriyor, yolculuğumuz daha da kısa sürebilir, varacağımız yere daha erken gidebiliriz. İşte duymak istediğim buydu, Neumann. Uçağının kumandasını alsan iyi olur. Artık hareket etmeliyiz." Yüzbaşının omzuna bir şamar vurdu. "Artık gülümse, daha kötüsü de olabilirdi." Neumann pek emin değildi. "Bundan daha kötüsü pek olamaz. Sisi bir kenara bırakın, brifinglerden anladığım kadarıyla bu görev çok tehlikeli."

Skorzeny sırıttı. “Haklısın. Gerçekten de sana çok eğlenceli bir gece geçireceğini söyleyebilirim. Artık uçağa binelim.”

Albay birinci Dakota’nın merdivenlerini koşarcasına tırmandı, Neumann arkasından gelip kapıların sıkıca kapatılmış, merdivenlerin çekilmiş olduklarını denetledi. Skorzeny ve adamlarının yanından geçerek pilot kabinine girdi, yardımcısının yanında yerine oturdu, adamın alnındaki ter damlalarını görmemezlikten geldi. Neumann endişesini gizlemeye çalışıyordu. “Ne yapalım Dieter, anlaşılan bu akşam çılgınlık hâkim. En iyisi albayı mutlu etmek ve havalanmak.”

- Ne zaman isterseniz, efendim. Bizim ilk havalanacağımızı söylediler.

- Neden olmasın? dedi Neumann alayla.

Pilot kabinin camından dışarı baktı. Önünde kalın bir sis perdesi vardı, Dakota’nın kalkış ışıkları bile güçlükle fark ediliyordu. Yer personeli uçağı burnundan iki metre kadar ötede, el fenerlerini sallıyordu ama Neumann onları doğru dürüst göremiyordu bile. Hafifçe gaz verdi, Dakota asfaltın üzerinde ilerlemeye başladı. İlerleyiş çok yavaştı. Neumann yer personelinin belirlediği hıza uymak zorundaydı. Pistin kenarına ulaşmaları ve uçağın burnunu çevirmeleri on dakikalarını aldı. Her iki taraflarındaki bütün pist ışıkları yakılmış olmasına rağmen belli belirsiz bir aydınlık veriyor, otuz metre ötedeyse sisin içinde kayboluyordu. Skorzeny sabırsızlıkla pilot kabinine girdi. “Pistin ucuna geldik mi?”

- Biraz önce. İsterseniz adamlarınızın yanına dönün. Kalkmak üzereyiz.

- Burada kalacağım, dedi Skorzeny telsizcinin koltuğuna oturup kemerlerini bağlayarak. “Haydi artık tereddüt etme, oğlum. Bütün geceyi burada geçiremeyiz. Yürü!”

Neumann tartışmanın, ya da cevap vermenin yararsız olduğunu anladı. Gaz kollarını iterken burnundan akan ter damlalarının farkına vardı. Motorların gürültüsü artarken, önündeki kadranlar baktı. Dakota birden hareketlendi, hızlandı, kopilot hızlarını söylerken Neumann uçağı güç fark edilen ışıkların ortasında tutmak için insanüstü çaba harcadı. Her geçen saniye, sağ ve solundaki ışıklar gittikçe artan bir hızla geçmeye başladı, gözalıcı ritimleri insanın dikkatini çekecek gibiydi. Pistten ayrılıp sis duvarının içine daldılar.

- Kaldırın diye bağırdı kopilot. Neumann dümen kolunu çekti Dakota hareket bile etmedi.

Bir an, bazı şeylerin fena halde kötü gittiğini düşündü ama uçak bütün yüküyle birlikte havayı yarmaya başlamıştı. Tekerleklerin içeri alınmasını

istedi, flaplar çekildiğinde, sis bulutundan çıkıp gecenin parlak göğüne girdiler.

Neumann rahatlayıp sessizce soluğunu boşalttı, suratındaki teri sildi. "Şimdiye kadar her şey yolunda. Bakalım ötekiler de havalanmışlar mı?" Aşağıdaki kargaşayla karşılaştırıldığında, sis bulutu üzerindeki görüş mesafesi mükemmeldi: parlak bir gece, pırıl pırıl yıldızlar, ay ışığı. Altlarında, bütün her şeyi kaplayan bir sis. Neumann dümeni sola çevirdi, uçağı kalkış ve iniş pistine dik bir açıya getirdi, o anda ikinci Dakota sis perdesini yırtıp altlarında göründü.

- Tanrı'ya şükürler olsun diye mırıldandı Neumann "Hiçbir sorun çıkmadı." Dönüp Skorzeny'ye baktı. "Önümüzde olacakların dışında, tabiî."

Skorzeny elini pilotun omzuna koydu. "İyi iş becerdin, Neumann. Bunun için ödüllendirilmene uğraşacağım."

- Cenazemde mi?

- Fazla komik olmaya çalışma. Şimdi gaz kollarını it. Bu yolculuğu rekor zamanda tamamlamak istiyorum

Şabramant 23.50

Salter kararsızdı. Elinin tersiyle alnını sildi, oda inanılmayacak derecede sıcaktı, hava akımım sağlamak için bir tavan vantilatörü bile yoktu. Almanca konuşmuş olduğundan emin misin?"

- Bana öyle geldi, Patron.

Doring yine hareket etti, terden sırılsıklam suratı acıdan çarpılmıştı. "Wasser."28

- İşte bak, yine. Geçen sefer de bunu söylemişti.

- Tamam, anladım da, söylediği ne?

- Batı Çölü'nde Alman tutsaklara nöbetçilik ederken bir iki kelime öğrenmiştim. Bana su istiyormuş gibi geliyor.

Salter kaşlarını çattı, yerdeki kovayı gösterdi. "Bir bardak bul, ona biraz su ver. Sonra adım sor ama, bu kez Almanca." Salter adamın kovadan bir bardak su alıp Doring'e uzatmasını izledi. Doring hiç kendinde değil gibiydi, güçlükle küçük bir yudum içebildi. "Was ist ihre Name?"29 Doring cevap vermeyince Salter yine saçına yapıştı. 'Tekrar sor."

- thre Name? Was ist ihre Name?

Genç Alman inledi, gözleri tavanda geziniyordu.

"Doring."

- Bu da ne demek oluyor? diye sordu Salter.

- Sanırım adı Doring. Bu bir Alman, patron, hiç şüphem yok. İyi ama Deacon ve arkadaşlarının yanında ne arıyor?

Salter'ın suratı şaşkınlıktan karışmıştı. "Ona arkadaşlarının kim olduğunu sor, niyetlerinin ne olduğunu sor." Sonra…

- Bir dakika patron. Almancam o kadar iyi değil. Salter öfkeyle patladı. "Öyleyse Almancam derhal iyileştir.

Burada ne bok yediğimizi bilmem lazım."

- İyi ama ben sadece bir iki Almanca kelime biliyorum. Salter öfkeyle yerdeki kovayı kaptı, içindeki suyu Doring'in suratına boşalttı, kovayı duvara fırlattı. Kova gürültüyle yere düşerken Doring yüzündeki suyu silkelemeye çalıştı, birden kendine gelmişti.

- Gördün mü bak? diye sırıttı Salter. "Yine aramıza döndü.

İpleri getir." İki adam Doring'in kollarını tutup bileklerini koltuğun kollarına bağlarken Salter bir iskemle çekip Doring'in yanına oturdu, saçlarına yapıştı. Alman'ın gözleri kerpeteni gördüğünde dehşetle açıldı.

- Buna yakından bir bak, dostum. Arkadaşlar arasında bir hasbıhal için uygun görünmese de elimde maalesef başka çare yok İstersen seninle anlaşalım. Bana öğrenmek istediklerimi anlat, sana söz veriyorum buradan özgür biri olarak ayrılırsın. Ama benden bir şey gizlersen, yine söz veriyorum, bütün yolun kanlı ve dikenli olur.

11.55

Weaver içinde artan huzursuzluğu ve öfkeyi hissediyordu. Kente doğru yol alan arabanın arka koltuğunda, Çavuş Morris'in yanında oturuyordu. Sanson'dan önce havaalanına varmadıkça Rachel'i kurtarmanın bir yolu kalmamıştı, bunu bilmek ona işkence gibi geliyordu. Üstelik oraya varsa bile, n yapabilirdi ki? Camdan dışarı baktı. Araba atlayamayacağı kadar hızlı gidiyordu, ama Eski Kent'e geldiklerinde, şoför bir dönemeçte yavaşlamak zorunda kaldı. Weaver fırsatı görmüştü. Kapıya uzandı, araladı, ama Morris koluna yapışıp şoföre bağırdı. "Durdur şu Allah'ın belası arabayı!" Araba durunca Weaver sırtüstü koltuğa savruldu, daha ne olduğunu anlayamadan Morris'in kolunu ensesine doladığını gördü. "Ben olsam bunu denemezdim, efendim. Bu sadece her ikimizin başını daha büyük belaya sokar." Weaver kapıdan çıkabilmeye çabaladı ama Morris cebinden çıkardığı kelepçeleri bileğine taktı. "Sakin olun efendim, yoksa bir tarafınız sakatlanacak."

- Hiç anlamıyorsun.
- Bunda haklı olabilirsiniz. Ama düşünmek benim görevim değil.
Morris kelepçeleri kontrol ederken Weaver itiraz etti. ‘Tanrı aşkına, bunlara ne gerek var?”
- Özür dilerim efendim, ama böyle emir aldım. Morris kapıyı kapadı, araba yeniden hareket etti, Weaver daha büyük bir umutsuzluğa kapıldı.

Altmış üçüncü bölüm

Berlin, 23 Kasım, 00.15

Schellenberg başbakanlığın yeraltı sığınağında, Hitler'in özel dairesine girdiğinde Führer'in onu beklediğini gördü. Himmler de oradaydı; her ikisi de deri koltuklara oturmuş, keyifle gülümsüyordu. Koltuklarından kalktılar, Himmler selam vermek için kolunu kaldırdığında gülümsedi bile. "Walter. Harika haberler. Gerçekten harika." Hitler elini Schellenberg'in koluna koydu. "Birdenbire umudum arttı, Walter. Moralim yükseldi. Ya Skorzeny'den ne haber?"

- Haberleşme odasından çıkarken Roma'dan bir mesaj geldi. Yoğun sise rağmen, on dakika önce havalandılar. Şimdi epey ilerlemiş olmalı.

Hitler heyecanlanmıştı. "Kahire'den gelen mesajı ver." Schellenberg, Deacon'un gönderdiği mesajın şifresi çözülmüş metnini uzattı, Hitler kâğıdı okurken anlatmaya devam etti. "Her şey beklediğimizden de çabuk oldu. Gördüğünüz gibi, Haider, Roosevelt'in Mena House'taki odasını belirledi, tüneli buldu, tünelin otel bahçesine girmek için kullanılabileceğini öğrendi, havaalanını eline geçirip Skorzeny'nin adamlarını hedefe taşıyacak araçları hazırladı. O ve ötekiler görevlerinin son bölümü için Albay'ın gelişini bekliyor. Bütün yapacağımız tırnaklarımızı kemirip beklemek." Hitler okumayı bitirip gözlerini kaldırdı. "Öyleyse bu sona sakladığın son koza gerek kalmadı?"

Schellenberg gülümsedi. "Öyle anlaşılıyor." Hitler birden heyecanlanmıştı. "Eğer Skorzeny bu işi de başarırsa, onu generalliğe yükselteceğim. Hayır, feldmareşal! O değişik bir adam, yapamayacağı hiçbir şey yok."

- Gerçekten de öyle, Mein Führer.

Hitler mesajı uzattığında suratı yine ciddileşmişti. "Ama daha her şey bitmedi. Üstelik Churchill'in orada bulunmamasına üzüldüm."

- Hiç olmazsa Roosevelt namlumuzun ucunda. Haklısınız, iş daha bitmedi. Ama başlangıcı iyi oldu, Mein Führer.

Hitler'in duyguları yine değişmişti. Kendini koltuğa atıp, kolluklara yapıştı, heyecanını kontrol etmekte güçlük çekiyordu. Suratındaki sevinç Himmler ve Schellenberg'in uzun süredir görmeye alışmadıkları kadar yoğundu. "Doğru, çok iyi bir başlangıç."

Şabramant 00.15

Doring'in çığlığı bütün odada yankılandı. Acı çeken vahşi bir hayvanın bağırışı gibiydi, ses kesilince adamın vücudu kasıldı, başı yana düştü. Salter'ın adamlarından biri elini Doring'in boynuna koyup nabzını aradı. "Öldü, patron."

- Görüyorum. Salter kerpeteni masanın üzerine attı. Alman ona hiçbir şey söylememişti, üç tırnağını söktükten sonra bile. Öfkelenen Salter kerpeteni bütün gücüyle kafasına indirmiş, bu son darbe Doring'e fazla gelmişti. Alman çığlık atmış, gözleri yuvalarından fırlamış, burnundan kan boşalıp hareketsiz kalmıştı. Salter suratındaki yağlı teri sildi, sinirlerini yatıştırmak için bir sigarillo yaktı. "Pezevengin gizlilik yemini etmiş olduğuna bahse girerim. Aklı başında herkes işler buraya gelmeden konuşmuş olurdu. Ama kabul etmeliyim ki, bu çok sert çıktı." Kaşlarını şüpheyle çattı, Doring'in cesedine baktı. "İçimde bir his var, oldukça garip bir his, hiç de hoşlanmadığım bir his. Deacon ve Albay bir Almanla birlikte ne yapıyorlar? Şuna bir bakın. Bana sorarsanız, bu da asker."

- Belki de kaçmış bir savaş esiridir.

- Belki. Salter ikna olmamıştı.

- Peki şimdi ne yapacağız, Patron?

Salter saatine baktı. "Artık gırtlağımıza kadar batak, öyle değil mi? Deacon'un arkadaşları bir saatten az bir sürede burada olacaklar." Odayı arşınlamaya koyuldu, olanları düşünüyordu. Ama her zamankinden daha şaşkın, daha kararsızdı. Sigarillosunu yere atıp çizmesiyle ezdi. "Alman'ı iskemleden kaldırın, Arap'ı buraya getirin. anlaşılan daha da kan dökeceğiz."

00.20

Araba genel karargâha beş dakikalık yolda, karmakarışık sokaklarda ilerliyordu. Weaver'in kafası deli gibi çalışıyordu. Çavuştan kelepçenin anahtarını almanın yolu yoktu. Durumu tamamen güçleşmişti ama çok kısa süre içinde son şansını denemesi gerektiğinin farkındaydı; yoksa bir hücreye kapatılacak, kaçması imkânsız olacaktı. Yan sokaklardan çıkıp sağa döndüler, araba Nil'in karanlık kıyısında ilerlerken hızlandı. Şoför, genç bir onbaşı, gözlerinin önlerindeki yola dikmiş, Morris dalgın dalgın camdan dışarı bakıyordu. Şoför bir eşek arabasını geçmek için arabayı sağa kaydırdığında Weaver fırsatı kaçırmadı, yana atıldı ve bütün ağırlığıyla Morris'in üzerine bindi. "Ne oluyor!" Çavuş nefessiz kaldı, Weaver'in yükü altında ezildi. Weaver uzandı, ellerini kapının tokmağına vurdu. Kapı açıldı,

Weaver kapı çerçevesine tutundu ve Morris'e bir omuz vurdu. Çavuş bir çığlık atarak arabadan yuvarlandı.

Onbaşı şaşkınlıkla arkasına baktı, frene bastı, araba durmadan önce otuz metre kaydı. "Allah kahretsin, adamı öldürebilirdin." Weaver iki yumruğunu da uzattı, adamın çenesine hızla vurdu. Sersemlemiş şoför geri düşerken, Weaver arabadan çıkmıştı bile. On dakika kadar sonra arka sokaklarda bir otele girdiğinde ter içindeydi, güçlükle nefes alıyordu. Yaşlı bir Mısırlı eski bir tezgâhın arkasından, elinde tesbihiyle çıktı. "Efendi?" - Telefonunuzu kullanmak istiyorum, dedi Weaver nefes nefese.

- Özür dilerim, Efendi. Telefon sadece otel müşterileri içindir.

- Bana derhal telefonu göster!

İhtiyar kelepçeleri gördü, tartışmamanın daha doğru olacağını anladı. "Holün dibinde bir kabin var." Weaver lobinin dibindeki telefonu buldu, güçlükle ahizeyi kaldırıp operatörün cevap vermesini bekledi. Arabanın arka sokağa girdiğini duydu. Yüreği hızla çarpmaya başladı. Gelenlerin inzibat olmamasını ümit ediyordu. O anda üniformalı Helen Kane'in ön kapıdan girdiğini gördü. Kız kelepçelere bakakaldı. "Harry, neler oluyor?"

- İstediklerimi getirdin mi?

- Evet, ama…

Kızın kolunu tuttu ve kapıya doğru yürürken "Yolda anlatırım" dedi.

00.10

Sanson, Şabramant kavşağında sabırsızlanmaya başlamıştı. Cipin yanında bir aşağı, bir yukarı yürüyor, dakikada bir el feneriyle saatine bakıyordu. Birden adamlardan birinin seslendiğini duydu. "Galiba geliyorlar, efendim."

Sanson yola baktı, şehirden gelip hızla yaklaşan, arkalarında bir toz dumanı bırakan bir dizi ışık gördü. İngiliz askerleri dolu üç açık kamyon, bir araba, bir cip, bir zırhlı ve en arkada da tepesinde bir Bren makineli tüfekle gelen zırhlı bir personel taşıyıcısı gördü. Onlara doğru koştu. Kamyonların arkasındaki arabanın yan koltuğunda oturan binbaşının elinde bir megafon vardı. Sanson ona yaklaştı, açık camdan kimliğini gösterdi ve aceleyle konuştu. "Yarbay Sanson. Kaç adam getirdiniz?"

- Yüz. Bütün bunların nedenini anlatır mısınız, efendim? Sanson soruyu duymamış gibi davrandı, arabanın arka kapısını açtı, girip oturduktan sonra şoföre döndü. "En öne geçip onlara yol göstermeye hazırlan." Binbaşıya baktı. "Şabramant'taki havaalanını biliyor musun?"

- Evet, efendim.
- Şimdi beni dikkatle dinle.
Helen Kane iki tarafı palmiye ağaçlı dar ve karanlık yoldan kentten çıkıp güneye yöneldi, bir süre sonra Weaver “Burada dur” dedi. Kız arabayı yolun kenarına çekti, Weaver indi. ‘Tabancayı getir.”
- Başını gittikçe daha fazla belaya sokuyorsun, Harry. Yaptığının akıllıca olduğuna inanıyor musun?
- Tabancayı dedim, Helen.
Oturduğu koltuğun altından otomatik Colt’u çıkardı. ‘Temel eğitimden beri hiç silah kullanmadım.”
- Öyleyse şimdi silah kullanmanın en uygun zamanı. Weaver yolun kenarında diz çöktü, avuçlarını yere dayadı, kelepçenin zincirini mümkün olduğu kadar gerdi. “Şimdi.” Helen karşısına çöktü, tabancanın namlusunu zincire yaklaştırdı, horozu kaldırdı.
- Tetiği çek, dedi Weaver.
Tetiği çekti, bir patlama duyuldu, yerden bir toz bulutu yükseldi, zincirin şakırtısı duyuldu. Weaver ayağa kalktı, bileklerini ovuşturdu. Kelepçenin demirleri hâlâ bileğindeydi. “El makasını getirebildin mi?”
- Hayır, bulamadım. Ama bagajda bir demir testeresi ve bazı aletler var.
- İşe yarar. Şimdi arabanın anahtarlarını ver. Biraz geri gideceğim. Orada bir taksi bulursun.
- Vakit yok. Üstelik, ben de seninle geliyorum.
- Bu senin işin değil, Helen. Delilik etme. Zaten şimdiden savaş mahkemesi tehlikesiyle karşı karşıyasın. Hayatını da tehlikeye atmanın bir anlamı yok.
Kızın sesinde çelik gibi sert bir kararlılık vardı. “Bütün bu olanlardan sonra son perdeyi kaçıracağımı sanıyorsan yanılıyorsun, Harry Weaver.” Bagajdaki aletleri alıp arka koltuğa attı, arabaya girdi. “Haydi bin. Ben kullanıyorum.”

Şabramant 00.25

Sanson konvoyu havaalanından beş yüz metre uzakta, kapıya giden toprak yolu üzerinde durdurdu. Daha üç kilometre ötede bütün farların söndürülmesini istemiş, bu nedenle geldiklerinin görülmemesini sağlamıştı. Arabadan inip alana baktı, ay ışığında gördüğü kadarıyla yetinmek zorunda kaldı. Uzakta iki hangar ve beş altı kulübe belli belirsiz seçiliyordu. Alanı çevreleyen gerçek bir engel yoktu, sadece yol boyunca giden dikenli teller

görülüyordu. Binbaşıyı yanına çağırdı. “Adamlarından en iyi ikisini seç, gözcü olarak gönder. Buraya da bir telsizcinin gelmesini sağla.”

- Emredersiniz, efendim. Binbaşı birkaç dakika sonra bir telsizci ve iki çavuşla döndü. “Bu iş için en iyi adamlarım, efendim.” Sanson adamlara baktı. “Alanda bir keşif yapmanızı istiyorum, dikkati çekecek bir şey var mı, araştırın. Özellikle Amerikan askerî kamyonlarına bakın. Ama Tanrı aşkına görülmemeye dikkat edin, yoksa her şeyi mahvedersiniz. Suratınızı boyayıp hemen gidin. Buraya da mümkün olduğu kadar çabuk dönmeye çalışın.” Adamlar kamyonlardan birinden aldıkları gresle suratlarını ve ellerini boyadılar, daha sonra karanlığa karışıp gözden kayboldular. Sanson telsizciye döndü. “RAF Genel Karargâhı‘yla temas kur. Kahire hava sahasına girecek bütün belirsiz uçaklar için radar gözlemi yapmalarını istediğimi belirt; düşman uçaklarının gelebileceğini sanıyoruz. Bu alanın çevresinde uçacak iki avcı uçağına ihtiyacım var. Buraya hiçbir uçağın inmesine izin verilmemesi şart.”

00.45

Gözcüler geri döndüğünde Sanson “Evet” dedi, “Anlatın bakalım.”

Adamlardan biri cevap verdi. “Her şey sakin görünüyor, efendim. Giriş kapısındaki iki nöbetçi yerlerinde duruyor.”

- Gözünüze hareketlilik çarptı mı?

- Fazla bir hareketlilik gördüğümüzü söyleyemem, efendim. Her şey normale benziyor. Ama kapıların hemen içinde park edilmiş üç Amerikan kamyonu gördük.

Sanson yerinden zıpladı, derhal binbaşıya döndü. “İçeri giriyoruz. Adamlarını hızlı bir brifing için topla. Peşinde olduğumuz adamların neye benzediklerini iyice öğrenmelerini istiyorum. Özellikle de Salter’ın, Haider’in ve o kadının.”

01.00

Hasan bir kova suyla uyandırılmış, sürüklenerek odaya getirilmişti. Salter’ın açtığı yaradan akan kan pıhtılaşmıştı. Kafasına yediği darbeden sersemlemişti ama odanın köşesinde Doring’in kanlı cesedini görünce aklı başına geldi.

- O herif daha yardımsever olmalıydı, dedi Salter öfkeyle, Senin daha akıllı davranacağını sanıyorum. Yoksa sen de aynı durumda kalırsın. Cesedi gösterdi. İlginç bir şey öğrendim, arkadaşın Alman, adı da Doring. Bütün

bu işte midemi bulandıran bir şey var. İstersen aramızdaki bütün anlaşmazlıkları unutalım, sen de bana istediklerimi anlat, ne dersin? Hasan gözlerini Salter’a dikti, bakışlarında hiç de korku izi yoktu. “Sana hiçbir şey söylemem.” Salter, Doring’in cesedine baktı. “Sana ve şu arkadaşına ne oldu? Her ikiniz de gizli bir örgütün üyesi falan mısınız? Sandalyeye oturtun, çocuklar. Ellerini bağlayın.” Adamlar Hasan’ı koltuğa oturtup kollarını sıkıca bağladı, Salter kerpeteni eline aldı. Hasan’ın sağ elini tutup kerpetenle işaret parmağının tırnağını yakaladı. ‘Terbiyeli olduğumdan, son bir kez daha soracağım.” Hasan, Salter’ın yüzüne tükürdü.

Salter yüzündeki balgamı sildi, kabaran öfkesini kontrol etmeye çalışarak tıslar gibi konuştu.

- Sert Arap’sın, öyle mi? Bakalım tırnaklarını söküp taşaklarını sıkmaya başlayınca da bu kadar sert olacak mısın? Nefretle sırıttı, kerpeteni sıktı. Sana bir şey söyleyeyim mi, dostum? Buna heveslenmiyordum dersem, yalan söylemiş olurum. Salter yükse sesle gülüp kerpetene asıldı. Tırnak parmaktan ayrılmıştı. Hasan gerildi, suratı tere battı, acıdan gözleri yuvalarından uğradı ama tek bir ses bile çıkarmadı.

- Hâlâ fikrini değiştirmedin mi?

Parmağından kan damlayan Hasan dişlerini gıcırdattı, acıdan kurtulmak istermiş gibi gözlerini yumdu.

- Hayır mı? Peki o zaman, öteki parmağı deneyelim. Salter ikinci tırnağı sıkıştırmaya yeltendiğinde, dışarılarda bir yerden makineli tüfek takırtıları duyuldu. “Neler oluyor?” Adamlarından biri odaya daldığında ayağa fırladı.

- Dert geliyor Patron, hem de kamyonlar dolusu.

Altmış dördüncü bölüm

00.50

Weaver Şabramant kavşağına vardığında arabanın farlarının ışığı tozlu yoldaki tekerlek izlerini aydınlattı. Umutsuzluk doluydu, yumruğunu öfkeyle torpido gözüne vurdu. “Allah kahretsin! anlaşılan Sanson beklediği takviyeyle buradan uzaklaşmış.”

- Şimdi ne yapıyoruz?

- Gazı köklemeye bak.

Şabramant, 01.00

Sanson ve adamları giriş kapısının karşısındaki kum tepeciklerine doğru sürünmüştü. Saldırıdan önce her şey istedikleri gibi gidiyordu. Ay ışığında nöbetçi kulübelerini, binayı ve aydınlık pencereleri gördü. Kulübelerden birine dayanmış, sigara içip gevezelik eden iki nöbetçi dışında, ortalıkta hiç kimse görünmüyordu. Suratları hâlâ siyah iki gözcüye işaret etti, karınları üzerine sürünüp kayarak karanlıkta kayboldular. Birkaç dakika sonra yolun öbür tarafında yeniden göründüler, nöbetçileri kısa sürede etkisiz hale getirdiler, ama adamlardan biri kendinden geçmeden önce ince bir çığlık atmayı başardı. Sanson öfkeliydi. “Kimsenin sesi duymamış olmasına - Kapılan açtır ve nöbetçilerden Salter’ın nerede olduğunu öğrenmeye çalış. Sonra da bana megafonu getir.

- Evet, efendim.

Sanson kapıya doğru ilerledi, adamlarına kapılar açıldığında alana yayılarak ilerlemelerini emretti. “Ben söylemeden ateş açmak yok.”

Daha birkaç adım ilerlememişlerdi ki, en yakındaki barakalardan birinin kapısı açıldı, iki adam duydukları sesin nedenini araştırmak istercesine dikkatlice yürüyerek dışarı çıktı.

“Yere yatın” diye bağırdı Sanson, herkes kendini yere atmıştı ama artık çok geçti. Barakadan çıkan adamlar İngiliz üniforması giymişler ve ellerine Sten makineli tüfekler almışlardı.

Gelenleri görünce beklemeden ateş açtılar, daha sonra aceleyle barakaya çekilip ışıkları söndürdüler.

Binbaşı, Sanson’un yanına koştu, kendini yere bıraktı. “Şansımız yokmuş, yoksa onları habersiz yakalayacaktık.”

- Bana megafonu ver. Binbaşı megafonu uzattı, Sanson ağızlığa bağırmaya koyuldu. “Ben askerî haberalmadan Yarbay Sanson. Bütün alanı

kuşattık.
Silahlarınızı bırakın ve elleriniz başınızın üstünde dışarı çıkın.”
Pencerelerden birinin camı kırıldı, aralıktan bir Sten namlusu gözüktü ve Sanson başının üzerinden geçen kurşunlardan sakınmak için kafasını kuma yapıştırdı.

- Cevapları buysa, kabul. Zırhlıyı ve personel taşıyıcısını getirin. Adamlar kaçanları yakalamak için barakaların arkasına dolansınlar, bakarsın içlerinde buradan kurtulacağını sanacak kadar aptalları da vardır.

Binbaşı telsizle konuştu, birkaç dakika sonra zırhlı araç, ardında personel taşıyıcıyla birlikte gürültüyle kapıdan girdi. İlerleyip sağa döndüler, araçların arkasına siperlenen askerleri korudular. Sanson tabancasıyla aracın zırhına vurdu, madenî bir kapak açıldı ve tüfekçinin yüzü görüldü.

- Barakaları teker teker tara, dedi Sanson. “Onların dışarı çıkmalarını istiyorum.”

Salter daha ilk makineli tüfek takırtılarını duyduğunda büronun bütün ışıklarını söndürtmüştü. Sendeleyerek adamlarından birinin elinde Sten’le mevzilendiği pencereye yaklaştı. Megafondan gelen madenî sesi, onu izleyen makineli tüfek ateşini dinlediler. “Ordu bu, Patron. Üstelik de işi ciddî tutuyorlar.” Bir zırhlı ve bir personel taşıyıcı barakalardan birine öldürücü bir salvo ateşi açtı, Salter yüz metre kadar ötesinde hareket ede gölgeler gördü. Aklı karışmış, öfkelenmişti. “Burada olduğumuzu nereden bildiler?”

- Haberim yok, ama gırtlağımıza kadar boka battık, bunun başka bir açıklaması yok.

Kısa bir ateş camı parçaladı, adam Sten’ini kaldırıp ateşe karşılık vermek üzereyken Salter onu durdurdu. “Salaklaşma, yerimizi belli edeceksin.” Odada hâlâ bekleşmekte olan dört adamına döndü. “Biriniz burada kalsın, diğerleri arkadan çıkarak ötekilerle buluşmaya çalışsın. Onlara hemen kaçmaya çalışacağımızı söyleyin. Bundan sonra herkes kendi canından sorumlu.” Adamlardan üçü binanın arkasına yöneldiler, Salter dördüncüyle birlikte pencerenin yanına çöktü, karanlıkta hareket eden yeni gölgeler gördü. Silah seslerinden, diğer barakalardaki adamlarının hâlâ direndiklerini anladı. “Sence kaç kişiler?”

- Gereğinden fazla. Bizi bulmaları da uzun sürmez. Dışarıdaki kamyonlardan birinin lastikleri atılan kurşunlardan parçalanınca Salter’ın öfkesi daha da arttı. “Piçler kaçmamamız için n gerekiyorsa yapıyor. Bunu

sonra düşüneceğiz. Arkadan en yakın hangara koş ve kullanabileceğimiz bir araç var mı, bak. Şu Arap'ın işini bitirir bitirmez arkandan gelirim."

- Tamam, Patron. Adam yerde sürünerek arkadaki koridora geçti. Salter hâlâ iskemleye bağlı oturan Hasan'ın yanına çömeldi, Sten'in namlusunu adamın yüzüne dayadı. "Sonunda baş başa kaldık, güzelim. Şimdi konuşmak, ya da ölmek zamanı. Deacon ve arkadaşları nerede? Bana söyle, hayatın bağışlayayım. Söylemezsen, kafan çürük bir kavuna benzeyecek." Bir salvo odanın içinde patladı, camlar parçalandı, duvarlar delik deşik oldu, sahra telsizinin madenî ayakları kırıldı. Salter suratındaki teri sildi, tetikteki parmağı gerildi, namluyu Arap'ın alnına dayadı. "Acele ettirmek istemem, arkadaş ama hemen cevap vermezsen pek şansın kalmayacak. Bu kadar. Son şans. Neredeler?"

Hasan'ın suratı terden sırılsıklamdı. "Nil kenarında. Maison Fleuve adlı bir villada."

- Nil kıyısında tam olarak nerede?

Hasan anlattı, Salter karanlıkta sırıttı. "Bana yalan söylemiyorsun, değil mi?"

- Gerçek bu. Beni de götür. Yolu göstereyim.

- Hiç endişelenme dostum, buradan sağ kurtulursak yolu gösterirsin. Arkadaşlarının cevaplandırması gereken bir soru var da. Salter ipleri gevşetti, silahıyla koridoru gösterdi. O sırada yeni bir salvo odanın içini tahta kıymıklarla doldurdu. "Dışarı. Arka kapıdan. Çabuk ol. Kafanı eğ."

Hasan iskemleden kalkmaya çalıştı. Karanlıkta çabalarken, masayı devirdi. Salter onu silahıyla dürttü. "Çabuk ol! Birazdan tepemize binecekler." Hasan hâlâ masaya saplı duran hançeri gördü. Bu sefer bilerek tökezledi, bıçağın kabzasını tuttu, tahtadan çıkardı ve hançeri kolundan kaydırdı.

- Çabuk ol dedim, diye kükredi Salter.

Salter binanın arka kapısında paniğe kapılmaya başladı. Ateş sesleri yaklaşıyordu. Biraz önce gönderdiği adamın onlara doğru koştuğunu gördü, elinde motoru çalışmakta olan yeşil renkli eski bir Moto Guzzi vardı. "Bu da ne?"

- Hangarda bundan ve iki eski bisikletten başka bir şey yoktu, Patron.

- Eski olması umurumda değil, çalışıyor mu?

- Çalışıyor gibi, deposu da dolu. Hasan'ı görüp kaşlarını çattı. Bu herifi de götüremeyiz. Motosiklette sadece iki kişilik yer var.

- Haklısın, dedi Salter buz gibi bir sesle, Sten'i kaldırıp tetiğe bastı, kurşunları yiyen adam arka üstü düştü.

- Motora bin. Sen kullanıyorsun. Hasan'ı itti. Arap birden döndü, elinde hançeri vardı. Salter umutsuzca Sten'in namlusunu doğrultmaya çabalarken, gözleri dehşetten küçülmüştü. Bıçak gırtlağını kesip geçti, derin bir yara açıldı, kafası arkaya düştü, kan fışkırdı. Hasan bir adım attı, bıçağı sapma kadar Salter'ın göğsüne batırdı.

Salter çığlık atarak geriye düşerken Hasan tısladı. “Git şeytanla arkadaşlık et, İngiliz.” Salter ceketi kan içinde yere yıkılırken Hasa bıçağı çekip çıkardı, yerdeki Sten'i kaldırdı, omzuna astı. Sarsak adımlarla motorun yanma gidip bindi, yaralı çenesi alev alev yanıyordu. İçinde üç askerle bir cip göründü, Hasan, Sten'i doğrulttu, ateş etti. Cip şoförü hızla geri vitese taktı.

Sanson adamlarını personel taşıyıcının arkasına saklanarak büronun bulunduğu barakaya yönlendirdi. Diğer bütün barakalar ele geçirildiğinden burası en sona kalmıştı. Salter'ın adamları kurtulma umutları kalmadığını anlayana kadar güçlü bir direnç göstermişlerdi. Barakalardan birinde bulunan bir grup şaşkın Mısır hava askeri serbest bırakıldı. Hepsinin de elleri arkalarına bağlanmış, çoğu cam parçalarıyla yaralanmıştı, ancak ölü ve yaralıların arasında ne Haider, ne de Salter vardı. Ele geçmemiş tek barakanın kalması Sanson'un sinirlenmesine neden oluyordu. “Onları uyar da teslim olsunlar.” Binbaşı megafonu kaldırdı. “Silahlarınızı bırakın ve ellerinizi başınızın üstünde tutarak dışarı çıkın. Bu emre uymazsanız, ateş açacağız.” Cevap gelmedi, Sanson “Bana iki el bombası verin” dedi. Sanson binbaşının uzattığı el bombalarını birbirlerinin ardından kırık pencereden içeri attı. İki güçlü ışık göründü, iki patlama duyuldu, Sanson zırhlının üzerindeki tüfekçiye binanın ön yüzünü taramasını söyledi. Sten makineli tüfek verandada ateşten bir çizgi çizdi. Tahta parçaları havada uçuştu, kırılan camlar yerlere döküldü, kapı menteşelerinden kurtulup devrildi.

Ateş kesilince Sanson ilerledi, tabancasını ateşe hazır tutuyordu. ‘Tamam, gidip bakalım, ne bulmuşuz.” Birisi ışıkları yakınca Sanson kurşunlarla delinmiş sahra telsizini ve bir köşede de Doring'in işkence görmüş cesedini gördü. ‘Tutsaklardan birini getirin ve burada neler olmuş, öğrenin.” Kırık burunlu, elleri kelepçeli iriyarı bir tutsak getirildiğinde Sanson ona yaklaştı. “Salter nerede?” Adam tereddüt edince, çenesine bir yumruk vurdu, tutsak geri geri sendelerken tabancasının horozunu kaldırdı,

gözlerinde kararlı bir ifade vardı. “Eğer bir daha sormam gerekirse, bir gözün eksilir.” Adam eliyle çenesini ovuşturdu. “En son gördüğümde buradaydı, yemin ederim.” Sanson yerdeki cesedi gösterdi. “Bu kim?”

- Deacon’un arkadaşlarından biri, Doring adında bir Alman. Reggie onunla ve bir de Arap’la tartıştı da.

- Burada olan her şeyi anlatsan iyi olacak. Hem de çabuk. Havaalanına saldırdığınızda yanınızda kimler vardı, bütün ayrıntılarıyla öğrenmek istiyorum. Sanson Salter’ın adamının anlattıklarını dinledi, sonra aceleyle iki askere döndü. “Arap’ı ya da Salter’ı arayın. Onları gören var mı, sorun. Hâlâ buralarda bir yerlerde olmaları gerekir. Ararken de dikkatli olun, her ikisi de yılan kadar tehlikelidir.” Doring’in cesedinin yanında diz çöktü.

- Patronuna neler anlattı.

- Hiçbir şey. Sonuna kadar ağzını kapalı tuttu. Sanson ayağa kalktı. “Deacon’un arkadaşlarından biri, şu bahsettiğin adam, hani subay üniforması giymiş olanı. Onun Haider adında aranmakta olan bir Alman ajanı olduğundan şüpheleniyorum. Onu hemen bulmam gerek. Nerede?” Salter’ın adamı tamamen şaşırmıştı.

“Allah kahretsin. Bütün bunları ilk kez duyuyorum. Neler olup bittiğini sorabilir miyim?”

- Benim soruma cevap ver.

- Havaalanına girerken yanımızdaydı, sonra adamlarından biriyle gitti. Sadece Doring ve Arap burada kaldı. Reggie onların uçak inmeden geleceklerini söylemişti.

Sanson umutsuzlukla içini çekti, parçalanmış telsize baktı. “Bizim gelmemizden önce ya da sonra hiç kimse Doring’in arkadaşlarıyla temas kurdu mu?”

- Bildiğim kadarıyla hayır.

- Uçak ne zaman inecekti?

- Patron, Deacon ve arkadaşları gelmeden bunu bilemeyeceğini söylüyordu. Arkadan bir ses geldi, az önce Sanson’un gönderdiği askerlerden biri içeri girdi. “Arap görülmüş efendim. Arkadaşlar biraz önce binanın arkasına dolanmışlar ve onu bir motosikletle kaçarken görmüşler. Şimdi onu izliyorlar.”

Ya Salter?

- Onu da bulduk, ama durumu pek iyi değil.

Salter’ı içeri taşıyıp masanın üzerine yatırdılar. Kanlı gırtlağından zorlukla soluk alıp veriyordu.

- Şimdi doktor geliyor. Dayanmaya çalış. Sanson söylediklerinin bir yararı olmayacağını biliyordu. Salter'ın göğsündeki korkunç yaradan da kan akıyordu. Masada yatarken, göğsünün üzerinde kavuşmuş elleri ve tebeşir beyazı rengiyle şimdiden bir cesede benziyordu. Sanson üzerine eğildi. "Beni dinle, Salter. Deacon'un arkadaşları Alman ajanları. Onları bulmam gerek. Beni anlıyor musun?" Salter öksürdü, ağzından kan boşandı, gözleri tavana bakıyordu. Birkaç saniye boyunca kendine gelmiş gibiydi. Sanson'un ceketini yakalamayı başardı, gözleri nefret dolu, çatlak bir sesle konuştu. "O orospu çocuğu Arap piçi, bunu o yaptı."

Sanson sabırsızlığını saklayamadı. "Nerede olduklarını biliyorsan, bana söyle." Ağzından kan geldi, Sanson'un ceketini bıraktı, soluk alıp vermesi daha da güçleşmişti.

- Dayanmaya çalış. Doktor yolda.

- Bir işe yaramaz.

- Neredeler Salter? Eğer biliyorsan, İsa aşkına söyle bana. Weaver havaalanına iki yüz metre kadar yaklaştıklarında ışıkları gördü. Makineli tüfek takırtıları ve el bombası patlamaları geceyi doldurmuştu, iyice umutsuzlaştı. Helen'e arabayı kenara çekip durdurmasını söyledi. "Geç kaldık. Başlamışlar bile." Helen şoför koltuğundan kalktı, arabanın arkasından dolandı, yanına gelip durdu. Weaver, yüzü üzüntülü, alana bakıyor, hafif silahlardan çıkan alevleri izliyordu. Elini adamın koluna koydu.

- Senin yapabileceğin bir şey yoktu, Harry. Söylemek istemiyorum ama, arkadaşların için her şey bitti. Şimdi artık ikimiz de vurulmadan buradan gidelim.

Weaver arabadan tabancasını aldı, karanlıklara doğru yürümeye koyuldu. "Eğer on beş dakikaya kadar dönmezsem, buradan git ve Kahire'ye dön."

- Harry lütfen, artık bunun bir anlamı yok.

- Neler olduğunu bilmem lazım.

Altmış beşinci bölüm

Hasan pistin yanında giden Moto Guzzi'yi hızlandırmaya çalıştı. Arkasından bir makineli tüfek sesi duydu, sağında yere kurşunlar saplandı, omzunun üstünden geriye baktı. Karanlıkta bir cip tozu dumana katarak peşinden geliyordu ve içinde üç asker vardı. Hasan daha fazla gaz verip arayı açmaya çalıştı ama gidondaki elinin acısından motoru zor kullanıyordu. Birden pistin sonuna geldi ve sola döndü. Üzerinde gitmeye çalıştığı sert kumdan tepeler motosikletin ön tekerleğini sarsıyor, bütün vücuduna acı dalgaları gönderiyordu. Ay ışığında önündeki karanlığı taradı ama kum tepeciklerinin ötesinde sadece dikenli telleri görebildi. Tuzağa düşmüştü. Makineli tüfek kurşunları önündeki kumları fışkırttı, tekrar geriye dönüp baktı. Cip de kum tepelerinin üzerinde zıplayarak ilerliyor, ancak aradaki mesafeyi hızla kapatıyordu. Sağa sola zikzaklar çizerek dikenli tellerin hemen yakınında yüksekçe bir kum tepesi aradı, sonunda elli metre kadar solunda, telin hemen dibinde aradığını buldu. Arkadan gelen kurşunlar bu kez sol tarafa düştü ama tehlikeli biçimde yakından geçmişlerdi. Önce gidonu sağa kırdı, kısa süre sonra sola döndü, ön tekerleği düz tutmaya çalıştı, motorun hızın artırarak kum tepeciğine doğru yöneldi.

Moto Guzzi hızlandı, son yirmi metreyi son hızla geçti, artık kum tepesine çarpması an meselesiydi. Son saniyede gidonu kendine çekti, bütün gazı verdi. Motor homurdandı, ön tekerlek havaya kalktı, arka tekerlek tepeciğin yükselen yüzeyine çarptığında bütün motosiklet havalandı, Hasan dikenli telin üzerinden geçerken bacağını bir şeyin ısırdığını hissetti, daha sonra düşmeye başladı. Motorun ön tekerleği yere hızla vurdu, takla attı, Hasan havada uçarak yere düştü, soluğu kesilmişti. Acıdan midesi bulanarak ayağa kalkmaya çabaladı, buyandan da peşindeki cipe bakıyordu. Şoför son anda frene bastı, çok geç kalmıştı, araba hızla kum tepeciğine çarptı, kaydı, bir toz bulutu içinde devrildi. Askerlerden biri havaya fırladı, cip yuvarlanmaya devam etti, dikenli tellerin üzerine düştü, Hasan arabanın ağırlığı altında ezilen adamların çığlıklarını duydu. Uzun çabalardan sonra ayağa kalkmayı başardı ve Moto Guzzi'yi kontrol etti. Motor hâlâ çalışıyordu, hasan görebilmek için motosiklete binip biraz yürüttü. Ön tekerlek hafifçe çarpılmıştı. Hâlâ dönüyor, ama dönerken çatala sürtünüp motorun hızını düşürüyordu. Düşerken Sten tüfek bir yanını çürütmüş, dikenli teller sağ baldırını kesmişti, yaralı çenesi yeniden kanamaya

başlamıştı. Birdenbire bir uçak sesi duydu, başını kaldırdığında alçaktan uçan bir Spitfire gördü, ardından da bir ikincisini. Avcı uçakları bütün iniş ışıklarını yakmış bir biçimde pistin üzerinden geçtiler, daha sonra motorlarına çığlık attırarak yükseldiler. Motoru hareket ettireceği sırada cipten fırlayan askerin ayağa kalkmaya çalıştığını gördü. Sten'in namlusunu doğrultup tetiğe bastı, adamın vurulmamak için kendini yere attığını görünce de gaz verdi. Weaver pistin çevresindeki yolu yarılamıştı ki arkasından bir motosiklet sesi duydu ve başını çevirdi. Telin öbür tarafında, yaklaşık yüz metre kadar ileride, bir cip tarafından kovalanan motosikleti gördü. Cipteki askerlerden biri önünde zigzaglar çizerek kaçmaya çalışan motosiklete ateş ediyordu. Motosikletin sürücüsü, Weaver'in şaşkın bakışları arasında hızla dikenli tellere doğru ilerlemeye başladı ve tele çarpmadan bir saniye önce de ön tekerleğini kaldırarak motosikleti otelin üzerinden geçirdi. Peşindeki cip kaydı, devrildi, iki takla atıp tekerlekleri havada, durdu. Weaver geri koşmaya hazırlanırken motosiklet sürücüsünün ayağa kalkıp motoruna baktığını, havadan önce bir Spitfire'ın, sonra da bir diğerinin geçtiğini, motosiklet sürücüsünün tabancasını doğrultup ateş ettiğini daha sonra aksi yönde uzaklaştığını gördü. Weaver dikenli tele yaklaştığında, biraz ötedeki çavuşun ayağa kalkmaya çalıştığını, bir eliyle de omzunu tuttuğunu gördü. Devrik cipin üzerinden atlayarak onun yanına gitti. "Yarbay Weaver, askerî istihbarat. Burada neler oldu?"

Çavuş dizlerinin üzerine çöktü. Weaver adam devrilmeden yetişip tuttu. Askerin yüzü acıdan buruşmuştu, kolunun sarkmasından omzunun kırılmış olduğu anlaşılıyordu. Cip enkazının altından görünen cesetlere baktı. "Zavallılar."

- Neler oldu. Yarbay Sanson nerede?

- Orada, havaalanında. Etrafı temizliyor, "efendim. Weaver çavuşun kemerini çıkartıp basit bir askı yaptı, acıdan inleyen adamın kolunu içinden geçirdi.

"Motosikletteki kimdi?"

- Barakalardan birinden bir Arap kaçtı. Biz de onu izliyorduk. Weaver aceleyle sordu. "İki Alman. Bir kadın, bir erkek. Onlar yakalandı mı?"

- Yakalanan bir kadın duymadım, efendim. Almanlardan da haberim yok.

Weaver motor seslerini duydu, Kum tepeciklerinin ötesinden farlar onlara doğru geliyordu. Motosikletin kaybolduğu yola baktı ve tekerleklerin toprakta bıraktıkları taze izleri gördü. Hemen karar verdi. "Yardım geliyor,

Çavuş. Sana hemen bir doktor bulurlar.” Cipin üzerinden atlayıp Helen Kane’in arabasına doğru koştu.

- Arap’ı kaçırdık, efendim.

Sanson olanları duyunca öfkeden çıldıracak gibi oldu. “İki kişi gönderip izlerini bulun. Temas sağlamak için yanlarına bir de telsizci alsınlar.”

- Elimizden geleni yapacağız efendim, ama biraz geç kaldık. anlaşılan orada bulunan Amerikan subayı onun peşine düşmüş bile. Adı Weaver. Ne?

- Yarbay Weaver, en azından bana söyledikleri bu. Kendisini öyle tanıtmış. Yaralı bir çavuşa ilk yardımını yapmış, daha sonra aceleyle oradan ayrılıp Arap’ın peşine düşmüş.

Sanson patladı. “Onun arkasından bir müfreze gönderin, bütün yol boyunu arasınlar. Weaver görüldüğü yerde tutuklanacak.” Efendim?

- Ne dediğimi duydun. Sanson kuduracak gibiydi. O kaçak bir mahkûm. Şimdi bana bir Kahire haritası bulun, derhal.

Şaşkın binbaşı emirleri subaylarından birine iletti, sonra bir harita bulup hızla döndü. Bir doktorun bakmakta olduğu, masanın üzerinde baygın yatan Salter’a bir göz attı. “Sizce kurtulacak mı, efendim?”

- Aldırdığım bile yok. Sanson’un cevabı öfkeliydi. Haritayı açtı, köşesinin havalanmasını önlemek için yumruğunu vurdu. Batı kıyısında adını söylediği o villa, Maison Fleuve, daha önce hiç duymuş muydun?

- Hayır efendim.

- Düşündüm de, telsizcinin burada kalması daha doğru olacak. Bakarsın Almanlar alana inmeye kalkar bizim de takviyeye ihtiyacımız olur. Ama her şeyden önce söyle Amerikan Büyükelçiliği’yle temas kurup General Clayton’a acele bir mesaj versin ve burada olanları ayrıntılarıyla anlatsın.

- Ya pist ne olacak, efendim?

- Pistin üzerine birkaç kamyon yerleştir, böylece kimsenin inemeyeceğinden emin ol. Adamlarından yirmisi benimle gelsin, diğerleri burada kalıp esirlere göz kulak olsun. Sahra telsizi kullandıklarına göre, villa Arap’ın gittiği yönde olabilir. Eğer Salter’ın dedikleri doğruysa, Deacon ve Almanların saklandıkları delik orası.

Maison Fleuve, 01.30

Haider bir çığlıkla uyandı, vücudu ter içindeydi. Rachel .pencerenin yanındaki bir koltuğa kıvrılmış oturuyordu, kalkıp yanma geldi, elini Haider’in alnına koydu. “Bir şey yok, Jack. Bak, buradayım.”

- Ne oldu?

- Galiba kötü bir rüya gördün, hepsi bu. Uykunda dönüp durdun. Haider yatakta oturdu, hâlâ ter içindeydi. Rachel bir havlu buldu ve vücudunu kuruladı.

- Rüyanda ne gördün?

Hatırladıkça yüzü karardı. “O falcı kafamı iyice bozmuş olmalı. Korkunç bir kâbus gördüm, Pauli’yle ilgili. Bombalar vardı, ölüyordu. Ben onu kurtaramıyordum.”

- Jack, bütün bunlar saçma.

Yataktan keyifsiz kalktı, musluğa gidip yüzünü yıkadı. “Eskiler rüyalara ruhun kehanetleri derlerdi, tanrıların bir uyarısı gibi. Bazen bizlerden çok fazla şey bildiklerini düşünüyorum.”

- Senin böyle inanışların olduğunu hiç bilmiyordum. Yüzünü kurulamaya başladığında gözlerinde garip bir rahatsızlık, yüzünde de gerginlik vardı. Rachel arkasından yaklaştı, kollarını doladı, başını sırtına dayadı. “Bütün bu olanlardan sonra, beynin fazla mesai yapıyor. O yüzden böyle korkunç bir kâbus gördün. Biliyor musun, olgun bir adamsın ama bazen çok mantıksız davranıyorsun. Şimdi lütfen bunları unutmaya çalış, Jack.” Haider döndü, Rachel’i kollarının arasına aldı, yüzüne baktı. “Sana bir şey söyleyeyim mi? Sen bana göre çok iyisin, Rachel Stern. Hem pratiksin, ayakların yere basıyor.” Rachel parmağını Haider’in dudaklarına koydu ama gözlerinden endişeli olduğu anlaşılıyordu.

- Artık aşağıya inmen gerek. Ne kadar erken dönersen, o kadar iyi. Adamın yanağına dokundu, bir öpücük kondurdu, yüzüne baktı. Bana geri döneceğine söz ver. İkimiz için döneceğine. Aşağıya, bahçeye indiğinde Deacon ve Kleist’ı önlerinde telsiz, sabırsızlıkla onu beklerken gördü. Uzakta Nil Nehri balıkçı teknelerinin küçük ışıklarıyla dolmuştu. Geniş nehir dikkati çekecek kadar durgundu, öbür yakadaki palmiye ağaçlarının siluetleri gözüküyordu. “Fırtınadan önceki sessizlik gibi” dedi Haider.

- En zoru da beklemek Deacon mendiliyle alnını sildi, “Bari dinlenebildiniz mi?”

- Pek değil. Masanın üzerinde Türk kahvesi ve fincanlar vardı, Haider kendine bir fincan doldurdu. ‘Telsizden hiçbir şey duydunuz mu?”

- Bir morg kadar ölüydü.

Haider, Kleist’a döndü. “Emin olmak için gitmeden önce onlarla bir temas kuralım.” Kleist telsize yaklaştı, bir düğmeye bastı, kulaklıkları taktı. “Saldırgan birden Saldırgan ikiye, beni duyuyor musunuz? Tamam.” Mesajı

altı yedi kez tekrarladı, kaşlarını çattı. “Hiç cevap yok, Sanki karşı taraf ölü gibi.”

- Telsizin iyi çalıştığından ve doğru frekansta olduğundan emin misin?

Kleist emin olmak için kontrol etti, başını salladı.

“İsterseniz bir de siz deneyin.”

Haider de denedi, ama cevap olarak parazitten başka bir şey duymadı. Kulaklıkları masaya bırakırken Deacon endişeyle ayağa kalktı. “Bir şey m oldu dersiniz?”

- Havaalanına gitmeden önce iki telsizi de kontrol etmiştik, ikisi de çalışıyordu. Belki de teknik bir sorundur ama bilinmez ki. Haydi arabaya Kleist, oraya gidiyoruz.

Kleist gittikten sonra Haider rahatsızca sordu. “Salter’ın beklenmedik bir şey yaptığını mı sanıyorsunuz?” Deacon’un suratı kararmıştı. “Hiç ummuyorum, özellikle eline büyük bir servet geçeceğini sandığı bir sırada. Ama onun gibi tehlikeli bir yılanın ne yapacağını tahmin etmek imkânsız. Eğer öyle bir şey yapmışsa, başa çıkabilir misiniz?”

- Öyle umuyorum. Bütün sorun onu sabırlı olmaya ikna etmekte. Salter uçaklar inene kadar orada bekleyecektir, burası kesin. Ondan sonra, onu hakkında pek endişelenmiyorum. Haider parmaklarıyla telsize vurdu. Ama bir cevap alamamamız beni korkutuyor.

- Beni de.

Haider kasketini kafasına geçirdi. ‘Telsiz problemini çözebilirsek sizi arar ve Skorzeny’nin adamlarının ne zaman indiklerini söylerim. Yoksa içimizden biri buraya gelip size haber verecek. Her ne biçimde olursa olsun, iş şafaktan önce bitmiş olacak ve son kez buluşacağız. Ben yokken kıza dikkat edin.”

Deacon, Haider’in elini kuvvetle sıktı. “İyi şanslar, Binbaşı.”

Haider gitmeye davrandı, birden M3’ünü yukarıda, yatakta bıraktığını hatırladı. Merdivene doğru ilerlerken, ön kapı tarafından yaklaşan bir motor sesi duydu. Tabancasını çekti, Deacon’ baktı.

- Bu da kim?

İkisi de ön kapıya doğru ilerlerken, karmakarışık bir yüzle Kleist içeri koştu. “Dışarı gelseniz iyi olur.”

Altmış altıncı bölüm

Weaver yol boyunca farlarını kapatmış, çöl yolunda Arap'ın bıraktığı izleri takip etmiş, sonunda da motosikletin çıkardığı toz bulutunu görmüştü. Tek ışık yarımaydan geliyor, arada sırada motosiklet bir sarhoş tarafından kullanılıyormuş gibi yalpalıyordu. Weaver mesafeyi daha fazla kapatmamak için yola dikkat ediyor, Arap'ın izlendiğinin farkın varmamasına dua ediyordu. Birkaç kilometre gittikten sonra Helen Kane'e döndü. "Yanılıyor olabilirim ama, kullanışına bakarsak sanki yaralı gibi. Gözünü ondan hiç ayırma, onu kaybetmek istemiyorum." Sabahın o saatinde yolda başka araba yoktu, on dakika kadar sonra İngiliz Köprüsü'nden geçtiler ve ıssız batı kıyısı boyunca ilerleyerek kentin dışına çıktılar. Geniş bahçeleri içinde eski Nil villalarının önünden geçtiler ve Arap'ın nehir kıyısına doğru giden dar bir toprak yola saptığını gördüler. Motosiklet toprak yolda bir süre ilerledi, sonra da beyaz duvarlı bir villanın açık kapısından girerek gözden kayboldu. Weaver derhal arabayı yolun kenarına çekti, motoru susturdu, birkaç saniye boyunca motosikletin uzaktan gelen sesini dinledi, sonra her şey sessizliğe gömüldü. Arabadan inip gözleriyle karanlığı taradı. Helen Kane'in kaşları çatmıştı. "Sence ne yapmaya çalışıyor?"

Weaver, Colt tabancasına bir göz attı, sonra silahı kemerine soktu. "Sen burada kal. Gidip bir bakacağım. Yirmi dakika sonra dönmezsem, en yakın telefona git ve Sanson'a haber ver." Helen, Weaver'in gözlerinde garip bir ifade gördü. "Harry, düşüncesizce davranıyorsun. Ne yapabilirsin? Neden Sanson'a hemen şimdi haber vermiyoruz?"

- Buraya kadar geldikten sonra, sonuna kadar giderim. Unutma, burada kal.

Hasan'ı bir koltuğa oturttular, Deacon su ve temiz havlu getirmeye gitti. Geri döndü, yaralı yanağı tedaviye girişti.

- Ne oldu? dedi Haider endişeyle.

Arap acıdan dişlerini gıcırdattı, havluyu çenesine bastırdı, kesik cümlelerle konuşmaya başladı. Onlara her şeyi anlattıktan sonra Deacon öfkeyle patladı. "O iki yüzlü piç, Salter bize kazık attı, bütün işi mahvetti."

- Şimdi kızmak bizi bir yere götürmez, dedi Haider. Beni asıl düşündüren, ordunun havaalanını nasıl öğrendiği. Bu da Salter'ın hatası değil ya?

Hasan kafasını salladı, konuşmak acı veriyordu. 'Tek bildiğim, uçakların inemeyeceği. Etrafta ateş edip onları düşürmek için bekleyen

İngiliz Spitfire'ları varken, asla."

Haider içini çekti, kaderine razı olmuş gibiydi.

"İzlenmediğinden emin misin?"

Arap debelenerek ayağa kalktı, havluyu hâlâ çenesin bastırıyordu. "O Salter domuzun öldürmem dışında hiçbir şeyden emin değilim."

- Kleist, dışarı çık ve çevreyi kolaçan et. Haider kararını vermişti. Sonra da buradan gidiyoruz. SS subayı aceleyle fırladı, Deacon meraklanmıştı. "Nereye gidiyoruz, sorabilir miyim?"

- Şimdilik nereye olursa olsun. Eğer askerler havaalanını da biliyorlarsa, başka nelerden haberleri olduğunu Tanrı bilir. Burada kalmak delilik olur. Bence hemen Berlin'e bir mesaj gönderin, vakit varken Skorzeny'yi geri çağırsınlar. Mesajı aldıklarını teyit etmelerini isteyin. Sonra tekneye gidin. Nehirden gideceğimiz yol diğer yollardan daha emindir. Haider, Rachel'i almaya giderken, Deacon kolun tuttu.

- Beni dinleyin, Haider. Bu işi hâlâ başarabiliriz. Eğer birimiz tünelden geçerse…

Haider kolunu kurtardı. "Aklınızı başınıza toplayın, Deacon. Paraşütçüler olmadan, en ufak bir umudumuz bile yok. Eğer bir intihar operasyonu için gönüllüyseniz, sizi tutamam. Ama benim için iş bitti. Size emir veriyorum, mesajı gönderin, sonra da buradan gidelim."

Arkalarından bir ayak sesi duydular. "İş hepiniz içi bitti."

Geri döndüler. Weaver orada, verandada duruyordu. "Kimse bir yere gitmiyor."

Elinde Colt, odaya girdi. "Hepiniz ellerinizi kaldırın. Yavaş yavaş."

Haider emre uydu, Deacon ve Hasan da onu izlediler. "Şimdi tabancanı yavaşça kılıfından çıkar Jack, yavaşça yere koy ve ayağınla bana doğru it." Haider söylenenleri yaptı, tabancayı ayağıyla kaydırdı. Suratı hâlâ şaşkınlık içindeydi. "Karar günü geldi, anlaşılan. Hep bu günden korkuyordum, Harry. Sen ve ben karşı karşıya, ucuz bir kovboy filminde gibi. Aramızda güzel olan ne varsa arak bitecek. Beni nasıl bulduğunu anlatsana." Weaver tabancasıyla Hasan'ı gösterdi. "Arkadaşını izledim. Bu da Deacon olmalı."

- Beni etkiledin, Harry. anlaşılan peşimize sandığımdan da istekli düşmüşsün. Hasan homurdandı. "Fırsat varken onu öldürmeme izin vermeliydin."

- Pişmanlığın artık bize bir yaran yok, dedi Haider ve Weaver'a döndü. Merakımı gidermek için söyle, askerler havaalanı işini nasıl öğrendi?

- O çaldırdığınız kamyonlar izleri Salter'a kadar götürdü. Gerisi kolay oldu.

- Anladım. Haider kaderine razı gibiydi. "Şimdiki soru, bundan sonra ne olacağı olmalı, değil mi?"

- Cevabı biliyorsun sanıyorum, Jack. Sanson ve adamları peşindeler. Bundan sonra, ya ip ya da kurşun. O giydiğin üniforma bile bir kurşunu hak ediyor.

- Sanson konusunda yalan söylemiyorsun, değil mi?

- Hayır.

Haider umutsuzca konuştu. "O halde mezarıma koyacağın çiçeği de unut, eski dost. Zaten zambakları da o kadar sevmem."

Weaver eğildi, Haider'in tabancasını aldı. "Rachel nerede?"

- O bu işe dahil değil, Harry. Haider'in gözleri sanki yalvarıyordu. Bizler hepimiz suçluyuz ama o zavallı başından beri kullanıldı. Bırak onu gitsin.

- Sana Rachel nerede dedim.

- Buradayım.

Weaver arkasında bir ses duyup döndü. Rachel kapının ağzındaydı ve elinde Haider'in M3 makinelisini tutuyordu.

- Şimdi lütfen tabancayı bırak, Harry.

Kleist içeri girdiğinde bir elinde Helen Kane'in kolu vardı, diğer eliyle tuttuğu tabancayı kızın kafasına dayamıştı. "Bırak beni." Kurtulmaya çalıştı, ama Kleist onu odanın içine itti. "Bunu dışarıda buldum, Amerikalının arkadaşı olmalı. Yolun kenarındaki bir arabada tek basına bekliyordu." SS subayı Weaver'a döndü. "Emri duydun, tabancayı hemen bırak."

Weaver öfkeyle Colt'un namlusunu doğrultmaya çalıştı ama Kleist onu uyardı. "Bunu bir daha dene, bu orospunun beynini dağıtırım."

- Harry, dediğini yapsan iyi olur, dedi Haider sakin bir sesle. anlaşılan roller değişti. Belki de doğru olanı tabancayı bırakman ve hanımı bizlerle tanıştırman. Weaver, Rachel'e baktı, kısık bir sesle "Ne yaptığını bilmiyorsun" dedi.

- Kes sesini! diye bağırdı Kleist. Derhal tabancayı bırak, yoksa. Weaver Colt'u yere bıraktı. Deacon eğilip silahı alırken Haider yürüdü, Rachel'in yanına gelip elindeki makineli tüfeğe uzandı. "Silahtan nefret eden bir kadın için bayağı iyi rol yaptm. Şimdi kimse yaralanmadan şunu bana versen iyi olacak." Rachel silahı uzatmak için hiçbir hareket yapmadı.

“Geri çekil, Jack.”

Haider kaşlarını çattı, tamamen şaşırmıştı, yüzü gölgelendi. Konuşmak için ağzını açtı, Rachel M3 ile duvarı gösterdi. “Oraya, duvarın dibine. Sen de Harry.” Kleist’a döndü. “Kadını al, aşağıya mahzene indir. Sıkıca bağla, bir yere kaçanlasın.”

Kleist, Helen Kane’i kabaca sürükleyerek odadan çıktı, Rachel, Hasan’a döndü. “Dışarı çık, gözlerini dört aç. Bir şey duyar ya da görürsen, derhal buraya dönüp haber ver.” Arap şaşkındı, acılarını unutmuştu, Deacon seslendi. “Emri duydun. Dışarı çık ve denilenleri yap. Sonra açıklarım.” Hasan dışarı çıkınca, Rachel, Deacon’a baktı. “Berlin’e mesajı gönder. Ne söyleyeceğini biliyorsun.” Deacon aceleyle odadan fırladı, ayak sesleri basamaklarda duyulup kayboldu, üçü odada yalnız kalmıştı. Weaver’in kanı çekilmişti, korkunç gerçeği görmeye başlamış, Haider’in da aynı gerçekle uyandığını yeni fark etmişti. “Biliyor musun, birdenbire Harry ile benim yıllardır yanlış bir düşün peşinde koştuğumuzu anlamaya başladım.”

- Galiba her ikinizin de gerçeği öğrenmesinin zamanı geldi.

Altmış yedinci bölüm

Berlin, 23 Kasım, 01.45

Schellenberg, SS Karargahı'ndaki özel dairesinde geç bir akşam yemeğini henüz bitirmişti ki, mühürlü bir zarf içinde beklediği mesaj geldi. Bombardıman bitince ikinci kattaki bürosuna dönmüştü. Dışarıda yağmur bütün şiddetiyle yağıyor, Berlin gecesi kara bulut kümelerinin altında kalıyordu. Zarfın balmumu mührünü söktü, içinden çıkan şifresi açılmış mesajı çabucak okudu. Yüzü gerildi, telefonu kaldırıp nöbetçi onbaşıyı çağırdı. "Hemen Amiral Canaris'i bul, onunla derhal görüşmek istediğimi söyle."

- Herr General, gece yarısını geçtik.

- Saatin farkındayım! Ne diyorsam, onu yap. Schellenberg'in gerekli telefon konuşmalarını yapmasından yarım saat kadar sonra onbaşı, yağmurdan sırılsıklam olmuş, yorgun ve meraklı Canaris'i büroya alıp çekildi. "Gecenin bu saatinde, ne istiyorsun?" Schellenberg mesaj kâğıdını uzattı. "Kahire'den biraz önce gelen acele bir mesaj. Belki görmek istersin diye düşündüm."

Canaris okumasını bitirdikten sonra kâğıdı masanın üzerine bıraktı. 'Tam düşündüğüm gibi. Sonunda bütün iş kocaman bir sıfır. Boşuna harcanan hayatlar. Herhalde yakalanıp kurşuna dizilecekler." Schellenberg masanın üzerindeki tabakadan bir sigara aldı, yakıp sanki söyleyeceklerinin tadını çıkarıyormuş gibi, dumanını ağır ağır içine çekti. "Aynı fikirdeyim, bu gerçek bir felaket. Üstelik sonuca bu kadar yaklaşmışken. Skorzeny'nin uçakları havalanmış, Mısır'a gidiyordu. Derhal Roma'ya dönmeleri emrini vermek zorunda kaldım. İnmeye kalkışsalar Müttefikler onları düşürürdü. Ama Roma'yla aramızda büyük bir telsiz kopukluğu var. Mesajlar hep kesiliyor, onlarla temas kuramıyoruz. Onları aramaya devam edeceğiz tabiî ama tedbir olarak Girit'teki Luftwaffe uçaklarına haber verdim ve çok geç olmadan Dakotaları bulmalarını istedim. Dua edelim de albayı zamanında bulalım. Tabiî Führer de düş kırıklığına uğradı. Sen gelmeden önce onunla telefonda görüştüm, söylediklerimi dinledikten sonra moralinin yüksek olduğunu söyleyemem. Yine de bütün umudunu kaybetmedi."

Canaris karşısındaki delirmiş gibi Schellenberg'e baktı. "Umudunu kaybetmedi mi? Tanrı aşkına, her şey bitti."

- Daha değil. Aslında ilginç bölümü yeni başlıyor. Canaris kaşlarını çattı. "Anlamıyorum." Schellenberg ayağa kalktı. "Anlamanı

beklemiyordum zaten. Sevgili Wilhelm, artık gerçeği öğrenmenin zamanı geldi. İyi bir istihbaratçının bilmesi gereken en önemli kuralı hatırlıyorsundur, hep bir adım önde olmak. Bak, ben de en büyük kozumu sonuna sakladım. Epey şaşıracaksın sanırım.” Schellenberg pencereye doğru yürüdü, aralıksız süren yağmuru seyretti. Bir eli arkasındaydı, diğerinde sigarasını tutuyordu. “Hatırladığım kadarıyla Bülbül adlı ajanım hakkında söylentiler duyduğunu söylemiştin, değil mi?”

- Evet, bazı dedikodular duydum. Neden sordun?

- Bu dedikoducular ne demişlerdi?

Canaris omuzlarını silkti. “Kimliğini Führer ve bir avuç yüksek rütbeli SD’den başka kimsenin bilmediğini. Bu örgütün şimdiye kadar yetiştirdiği en iyi ajan olduğunu. Acımasız olduğunu. Zeki olduğunu. Davaya bütün benliğiyle bağlı olduğunu.” Schellenberg bütün söylenenleri başıyla onaylıyordu. “Gerçekçi bir değerlendirme. Gerçekten de Bülbül emrimde çalışan en iyi ajanlardan biriydi. Son derecede akıllı, bir o kadar da pratik. Baskı altında sakin kalabilen, korku nedir bilmeyen ve verilen görevi ne pahasına olursa olsun başaran biri. Aynı niteliklerin kusursuz bir katil için de gerekli olduğunu kabul ediyor musun?” Canaris’in dudakları kurumuştu. “Ne söylemek istiyorsun?” - Bülbül Kahire’ye gönderdiğimiz ekibin içinde, görevi Haider ve Skorzeny’nin başarısız olduğu noktada devralacak. Canaris sözlerini sürdüren Schellenberg’e boş gözlerle bakıyordu. “Sana söylemiştim, Wilhelm, Roosevelt bizim ana hedefimiz. Bugünden itibarense tek hedefimiz. Bülbül’se elimizdeki son koz. Operasyonun başarıya ulaşabilmesi için elimizde kalan tek çare.” Canaris şaşkınlığını üzerinden atamamıştı. “Peki ama, kim bu adam?”

Schellenberg başını salladı. “Adam değil. Kadın. Adını söylemek gerekirse, Rachel Stern.” Canaris’in şaşkınlığı geçecek gibi değildi. Schellenberg söylediklerinin etkisinin geçmesini bekledi. “Gerçek adı bu değil, tabiî, ama şimdilik bu da yeterli.”

- Bu bir şaka, değil mi?

Schellenberg pencerenin yanından ayrılıp masasına doğru yürürken hakarete uğramış gibiydi.

- Bu hafife alacağım konulardan değil.

- Ama bu inanılmaz bir şey.

- Bilmen gereken bazı şeyler var. Savaştan önce, Mısır’daki baş ajanımızdı ve bize değerli bilgiler sağlıyordu. Askeri tesisler hakkında, İngilizlere ayakbağı olan milliyetçi gruplar hakkında, daha bir sürü konuda.

Schellenberg gözlerini kaldırdı. O zamanlar ne kadar iyi bir ajan olduğuna gerçekten inanamazsın. Diğerlerinin tümünden daha iyiydi. Geri kalanların en iyisi bile yanında amatör kalıyordu.

- İyi ama, Rachel Stern yarı Musevî değil mi? Schellenberg gülümsedi. "İşler burada biraz karışıyor. Onu ilk Mısır'a göndermeye karar verdiğimizde, inanılır bir geçmiş bulmamız gerekti. Profesör Stern ve karısı işin başından beri SD ajanlarıydı. Hem karısının Musevîliği, hem de profesörü Nazi düşmanlığı senaryoydu ve onların maskesi olarak düşünülmüştü. Böylece SD bürosunda bir günün birinde Sternler için bir kız çocuğu uydurmaya karar verdi; gerisini tahmin etmek kolay."

Canaris'in beyni hızla çalışıyordu. "Peki, y Almanya'ya getirildiklerinde Gestapo tarafında tutuklanmaları?"

- Bu da planın bir gereği. İstanbul'a giderken yolda bir Kriegsmarine gemisi tarafından alınmaları kararlaştırılmıştı, ama İzmir yanıp battı. Şansımız varmış profesör ve Bülbül kurtuldu. Tutuklanmaları görünüşü kurtarmak içindi. Aslında yeni görevlerine hazırlanmak üzere götürülmüşlerdi.

- Peki o zaman neden Ravensbruck'ta tutukluydu? Schellenberg gülümsedi. "Bunun gerisindeki nedenleri görememene şaşıyorum, Wilhelm. anlaşılan hâlâ şoktasın. Bu da sadece başka bir oyundu, hepsi bu."

- Anlayamadım.

- Haider Kahire'de ayrıldıklarından beri Rachel Stern'i görmemişti. Profesörün Nazi karşıtı konuşmaları, karısının Musevî kanı Almanya'ya döndüklerinde başlarına dert açacaktı. Bu da Haider'i beklediği bir şeydi, daha azı onu şüphelendirirdi. Kampa gelince, ayarlanması güç olmadı. Eskimiş bir kamp üniforması, bitkinlik görüntüsü verebilmek için küçük dozlarda ilaç veren bir doktor. Bütün bunların yanında, sağlıklı görünüşünün nedenini açıklamak için babasının öğrencisi olmuş uydurma bir kamp görevlisi. Canaris bembeyaz bir yüzle mırıldandı. "anlaşılan her şeyi düşünmüşsün."

Schellenberg gururla sırıttı. "Her zaman düşünmeye çalışırım. Ayrıntılar o kadar önemli oluyor ki. Burada konu Haider'in kadından yararlanması değildi, tam tersine. Haider bu görev için biçilmiş kaftan olabilirdi ama daha işin başında Himmler onda Amerikan kanı da olduğunu düşünüp, Nazi bağları hakkında şüpheye düşmüştü. Bu kadın görevin tamamlanmasını sağlayacak kişiydi. Bütün Reich'ın geleceği işin içine girince de

Skorzeny’nin paraşütçülerinin Mısır’a varamayacakları ihtimalini de düşünmemiz, buna göre alternatif bir plan hazırlamamız gerekti.”

- Haider’e neden daha başında gerçeği söylemediniz?

- Haider’in Rachel Stern’e beslediği duygular belliydi. Engeller ne olursa olsun, Kahire’ye varmak için elinden geleni yapacağı da açıktı. Ona gerçeği söylemiş olsaydık, bütün hayalleri yıkılacaktı. Belki de bu şartlar altında operasyona katılmayı bile reddedebilirdi.

- Bülbül’ün hikâyesinin kuşku çekmeyecek ve inandırıcı olmasını istiyorduk. Yakalanırsa, bizim tarafımızdan kullanılmış zavallı bir kurban olacaktı, Müttefiklerin yargılayıp idama gönderecekleri, Almanya’nın en parlak ajanlarından biri değil. Müttefikler Bülbül’ü yakaladıklarını bilseler günlerce övünür, bizi de gülünç duruma düşürürlerdi.

Uzun bir sessizlik oldu. Canaris kızgın görünüyordu. “Peki bütün bunları benden neden sakladın?”

- Bu benim suçum değil, Wilhelm. Bütün bunları sır olarak saklamanın en uygun yol olacağını düşünen Führer’di. Ne kadar az kişi bilirse, o kadar iyi dedi.

- Herhalde arkamdan bana bakıp epeyce de gülmüştür. Canaris’in sesindeki öfke azalmıştı. Gülmekte de haklı ya.

Schellenberg omuzlarını silkti. “Artık orasını sen düşün.” Canaris’in boğuk sesindeki merak, elle tutulacak kadar belirgindi. “Peki, kim bu kadın, Walter? Geçmişi ne?” Schellenberg bir sigara daha yaktı. “Bundan sonra n fark eder ki?”

- Böylesine tehlikeli bir operasyona gözü kapalı atılması için ya çılgın ya da fanatik olması gerek. Yoksa kabul eder miydi? Schellenberg sırıttı. “Çok zor bir dönemeçteyiz. Üstelik o bir vatansever.”

Canaris inanmamıştı. “Gözlerindeki ifadeden başka nedenler olduğunu çıkarıyorum.”

- Hep gizli nedeni ararsın, değil mi, Wilhelm? Bu kez de haklısın. Schellenberg dumanı üfledi, haince sırıttı. Peki öyleyse, sana bir neden söyleyeyim. General Pieter Ulrich. Hiç bu adı duydun mu? Canaris onayladı. “Ününü duymuştum. Saygın ve dürüst bir Wehrmacht subayı. Madalya almış, cesur ve şerefli bir asker.”

- Aynı zamanda da bu kadının babası. Üstelik artık saygın bir subay değil, Führer’e karşı komplo düzenleyen o alçaklardan biri. Aslında onu Gestapo zindanında son gördüğümde, delirdiğini anladım. Yalnızlık bazılarına bunu yapıyor.

- General tutuklandı mı? Canaris yine şaşkındı. En son duyduğumda, Ulrich Rusya cephesine atanmıştı.

- Korkarım durumu bundan çok daha kötü. Birkaç ay önce general ve tüm ailesi ihanet suçundan tutuklandı. Bütün ailesi derken, kızının dışında demek istiyorum. Onun bu işlere karışmadığı anlaşıldı. Yine de ona bir öneride bulunmayı kararlaştırdık.

Canaris'in yüzü karardı. "Haider'e oynadığın pis oyunun bir eşini mi hazırladın ona da?" Schellenberg omuzlarını silkti. "Sen de bilirsin, böyle oyunlar işin eski ama etkili bir geleneğidir. Kızın durumuna gelince, aileye karşı hazırlanan bütün suçlamalar durdurulacak, tabiî eğer bu operasyona katılmayı kabul eder ve gereğinde anavatan için canını feda etmeye hazır olursa. Eğer düşünürsen, Reich'ın kurtuluşu ve bütün ailesinin hayatta kalması için ödenecek düşük bir bedel. Hem anne ve babası, hem de iki kardeşi zindanda."

- General Ulrich'in oğulları mı? Onları bir keresinde görmüştüm.

Daha çocuk yaşta olmalılar. Onların ihanetle ne ilgisi olabilir?

Schellenberg yine omuzlarını silkti. "Bunu Himmler'e sorman gerek, onların tutuklanmalarının benimle bir ilgisi yok. Ama onlar yakından izliyorum ve kötü muamele görmemelerine çalışıyorum.

Belki duyunca sevinirsin, artık sorguya çekilip dayak yemiyorlar. Hiç olmazsa bu operasyon bitip kaderleri belli oluncaya kadar."

Canaris'in dudakları nefretle büzüldü. "Peki ya kız başarısız olursa?"

- Başarısızlıktan söz etmek bile istemiyorum, diye cevap verdi Schellenberg öfkeyle. Bir gece için yeterince başarısızlık gördüm. Asıl gerçek, kadın başarıya Skorzeny ve Haider'den daha yakın derken, bana inanmanı isterim. Haider kızın asıl kimliğini öğrendiğinde yıkılacaktır. Canaris koltuğuna yaslandı. Beyni hızla çalışıyor, önündeki bilmecenin parçalarını yerine yerleştirmeye çalışıyordu. "Peki şimdi Haider'e ne olacak?"

- Hayatta kalmayı başarırlarsa, Deacon'la belirlediğimiz planı uygulayacağız. Haider dahil, hepsini uçakla kaçırmaya çalışacağız. Ben şahsen buna pek inanmıyorum. Ama eğer Bülbül bunu başarabilirse, bu gece Reich'ın bütün kadehleri onun şerefine kalkacak. Ölü ya da diri, tarihteki yerini alacak. Canaris bir süre konuşmadı, duyduklarını hazmetmeye çalışıyordu.

"anlaşılan bir an için bile olsa Haider'e karşı bir şey duymadı, hepsi roldü, değil mi?"

- Gerektiğinde mükemmel bir aktristir, dedi Schellenberg. Ama Haider hakkındaki duygularına gelince, seninle aynı fikirde değilim.

Anlat.

- Mısır'dan döndükten sonra verdiği raporları okudum. anlaşılan, Haider'in yanı sıra bir başka gençten de, bir Amerikalıdan da etkilenmiş. Bu ilişkilerini rolünün bir gereği olarak geliştirmiş tabiî. Ama senin de bildiğin gibi deneyimli bir istihbarat subayı zihinleri ve kelimelerin ardındaki gerçek anlamları okumayı da öğrenir.

- Ne demeye çalışıyorsun?

- Öyle sanıyorum ki, o zaman Mısır'dan ayrılmasaydı, kişisel duygularıyla görevi arasında kalacaktı.

Geldikten sonra onunla görüştüğümde, her iki adam hakkındaki duygularını sormuştum. Her ikisi için de güçlü duyguları olduğunu kabul etti.

- Yani onlara âşık mıymış?

- Demek istediğim, onlara karşı beslediği hisler anlaşılır hislerdi. Egzotik bir ortamda genç bir kadındı, gördüğü ilgi hoşuna gitti, karşı koyma çabalarına rağmen adamların duygularına cevap vermeye başladığını fark etti. Sen de bilirsin ki, en iyi ajanlar duygusuz hayvanlar arasından değil, beyni ve yüreği olanlardan seçilir. Schellenberg omuzlarını silkti. Unutma ki, o bir kadın. Her ikimiz de onların ne kadar güvenilmez yaratıklar olduğunu biliyoruz. Her şey mümkün. Ama onun bir duygu çatışmasına yakalanmış olduğu belliydi.

- Ne demek istiyorsun?

- Almanya'ya döndükten sonra çok değişti. İş heyecanını kaybetti. Dikkati dağıldı, sonunda, İstanbul'da yaşadığı iki büyük başarısızlıktan sonra burada, Berlin'de ajan yetiştirme görevin getirildi. O zamandan beri de bu görevde. Eğer samimi düşüncemi soruyorsan, her iki adama da âşık olduğunu ve bunu kabul etmek istememesine rağmen, onları içinden söküp atamadığını düşünüyorum. Ama bu sefer gerçekten eskisi gibi çalışıyor ve yapılması gerekenin ne kadar önemli olduğunu biliyor.

Canaris koltukta oturuyor, öğrendiklerinin kendini neden şaşırtmadığını düşünüyordu. "Bana şimdi neler olacağını hâlâ söylemedin."

- Kız ve Deacon görevi tamamlamak için ne gerekiyorsa onu yapacaklar. Tünelin kullanılabilir olduğunu, Roosevelt'in otelde bulunduğunu biliyoruz. Gerisi onlara kalmış.

- Deacon kızın kim olduğunu biliyor mu?

- Başından beri bütün planlarımızı biliyordu. Kleist da öyle. Bunu ben istedim. O kahrolası huyuyla kadının yarayacağı başka bir iş kalmadığını düşünüp onu öldürmeye kalkışabilirdi. Schellenberg gülümsedi. Bunda başarılı olması imkânsız çünkü kız kendini koruyabilecek biri, silahlara da hâkim.

Canaris şoku hâlâ atlatamamıştı. Ürperdi, camdan dışarıya, yağmura ve Berlin üzerinde asılı gibi duran yoğun, kara bulutlara baktı. Öfkesi dinmişti, bir anlamı kalmamıştı, her şey onun kontrolü dışında gelişiyordu. Bir süre sonra sordu. “Roosevelt’i öldürebileceğine gerçekten inanıyor musun?”

- İnan bana, eğer bu işi birinin tamamlayacağına dair en ufak bir umut varsa, bunu başarabilecek tek insan Bülbül’dür.

Altmış sekizinci bölüm

Maison Fleuve, 23 Kasım, 01.30

Weaver, yüzü sanki taştan kesilmiş, bütün çizgileri gerili, öylece oturuyordu. Odada çıt çıkmıyordu, rahatsız edici bir sessizlikti. Rachel Stern sözlerini bitirene kadar Harry bir tek kelime etmedi, yıldırım çarpmış gibiydi. Şoku atlatamadan, fısıldar gibi bir sesle, sakince konuştu. “Kabul etmeliyim ki, beni baştan sona kandırdın” dedi, “Kamptaki o görüntü, Schellenberg’in bu operasyona katılman için ileri sürdüğü nedenler, başlangıçta bana olan düşmanlığın. Hepsi de gerçek gibiydi. Ama şimdi ne kadar yanıldığımı görebiliyorum. Hepsi bir tiyatroymuş.”

Rachel’in yüzünden bir pişmanlık gölgesi geçti. “Bunlardan hiçbiri benim hatam değildi, Jack. Ben de senin gibi iki uçurum arasında kaldım, Schellenberg’in şantajına boyun eğdim.” Camın yanından yavaşça ayrıldı. “Çok şaşırmışa benziyorsun, Harry. Bu kadar mı hayal kırıklığına uğrattım?” Weaver söyleyecek kelime bulamıyordu, vücuduna bir darbe almış gibi büküldü, sonra kısık bir sesle, fısıldar gibi konuştu. “Hiçbir zaman bilemeyeceğin kadar.”

- İşlerin bu hale gelmesinden üzgünüm. Haider’in sesi acılıydı. “Çok duygulandım, ama bu ucuz romantizmi kendine sakla, artık bir değeri yok. Ne bana, ne de Harry’ye karşı hiçbir zaman bir şey duymadın, değil mi? Hepsi tiyatroydu.”

İkisinin de yüzüne uzun uzun baktı, gözlerinde acı okunuyordu. “Söylediğine gerçekten inanıyor musun, Jack?”

- Tam bir salak olduğuma inanıyorum, gerisi boş. Bundan sonra ne olacağının dışında tabiî.

- Sen, Deacon ve benimle birlikte geleceksin. Bir kez Roosevelt’e yaklaşmayı basardın, yine becerebilirsin.

Ama bu sefer yanında ben olacağım. Eğer işin bir de sonrası olacaksa, birlikte buradan uçakla kaçacağız.

- Nasıl olacak bu?

- Deacon’un acil durum için düşündüğü bir yöntemle. Mısırlı pilot arkadaşı bizi Sakkara yakınında bir pistten alacak ve Girit’te bir Alman üssüne götürecek.

- Öyleyse sana söyleyeyim, eğer o uçağa binmeyi başaran olursa, daha birkaç yüz metre yükselmeden vurulurlar.

- Deacon öyle düşünmüyor. Rotayı hazırladı bile. Uçak Port Said'in kuzeyine varınca, Alman gece avcıları onu karşılayıp güvenliğe götürecekler.

- Peki oteldeki pis işi kim yapacak?

- Ben. Zaten asıl plan da böyleydi; senin başaramadığın, Skorzeny'nin adamlarının gelemediği durumda.

- Nasıl? Haider başını salladı. Sen bırak Roosevelt'i öldürüp oradan kaçmayı, onun yanına bile yaklaşamazsın.

- Ne yapayım, duruma göre hareket edeceğim. Şimdiyse, Rachel, Deacon'un Lugerini çıkardı, makineli tüfeği yere bıraktı, cebinde bir şeyler aradı. Haider cepten çıkan uzunca boru parçasını hemen tanıdı. Rachel parçayı Lugerin namlusunun ucuna taktı. SD'nin geliştirdiği yeni bir susturucu. Şimdiye kadar yapılanların en iyisi. Sırtından ateş etsem, duymazsın bile. Namluyu hızla Haider'e doğrulttu, tetiğe bastı. Belli belirsiz, hafif bir öksürük gibi bir ses duyuldu, kurşun Haider'in kulağının dibinden geçti, arkasındaki duvara saplandı. Bir daha tetiğe bastı, bu kez tabancayı sağa doğrultmuştu, duvardaki maskelerden birini, iki gözünün ortasından vurdu.

- Çok etkilendim, dedi Haider kurşun deliklerine bakarak. Demek ben seni tünelden geçireceğim, sen de talihini deneyeceksin?

- Başka bir çare var mı?

- Var. Bütün bunları unutmak.

Haider'e gururla baktı, kafasını salladı. "İşte bunu yapamam, Jack. Nedenini sen de biliyorsun."

- Bütün bu Nazi saçmalıklarına inanmıyorsun, değil mi? Bin yıllık Reich, bir halk, bir Führer? Rachel tereddüt etti, yüzünden bir gölge geçti, gözlerinin kenarında heyecan gözyaşları birikti.

- Neye inandığımın gerçekten de bir önemi yok. Tek bildiğim, Gestapo'nun zindanlarında çürüyen bir ailem olduğu. Bu nedenle burada ölmeye hiç niyetim yok. Bir de gece gündüz bombalanan bir ülkem var. Eğer bombardıman hemen durdurulamazsa, yakında kimseye, aklı başında kimseye bir şey bırakmayacak.

- Seni zavallı ahmak. Anlamıyor musun? Burada oynamaya çalıştığımız ölümcül bir oyun olabilir, ama yine de sadece bir oyun bu. Senin yaptıklarının en ufak bir etkisi bile olmayacak. Müttefikler her şeye rağmen savaşı kazanacaklar.

Rachel cevap vermedi. Weaver yüzü kül renginde, hiçbir şey söylemeden şaşkınlıkla söylenenleri dinliyordu. Haider'e döndü "Bir geçitten söz ettin" dedi kısık bir sesle, "Ne demek istemiştin?"

- İşin tamamen dışında kalmışsın, Harry. Başkanın güvenlik sisteminde çok ciddî bir delik var. Haider tünel hakkında konuşurken, Weaver öfkesini daha fazla kontrol edemedi, Rechel'e baktı, duygu yüklü bir sesle konuştu. "Roosevelt'in öldürülmesi bu savaşı bitirmez, sadece daha şiddetlendirir. Buna kinlenmeyecek ve intikam almak istemeyecek tek bir Amerikan askeri düşünemiyorum. Bütün Almanların dizüstü çökmelerini isteyeceklerdir. Ne pahasına olursa olsun, sonuna kadar savaşıp Almanya'yı yerle bir edeceklerdir."

- Bütün söylediklerin hiçbir şeyi değiştirmiyor Harry, dedi Rachel. Maalesef. Tamamlamam gereken bir görevim var. Sana ve arkadaşına gelince, söylenenleri .yaptığınız sürece ikinize de zarar verilmeyecek. İkinizi de bağlayıp bir yere kapatacağız. Bütün işler bittikten sonra, size bir zarar gelmeden kolaylıkla bulunacağınız bir yere. Jack, artık gitme zamanı gerçekten de geldi. Harry belki de blöf yapıyor ama, eğer doğru söylüyorsa, kısa süre sonra ziyaretçilerimiz olacak.

- Küçük bir sorun var. Nedir o?

- Seninle gelmiyorum.

Rachel tabancanın namlusunu Haider'e doğrulttu. Haider sakindi, kararlılıkla konuştu. "İstersen beni vur, ama cevabım değişmeyecek. Burada bitti. Gırtlağıma kadar ölüm ve yıkım doluyum, ben yapacağımı yaptım ve yolumun sonuna geldim."

- Ya oğlun?

Haider duygularını bastırmaya çabaladı. "Bu saçmalığa karışmayı kabul ettiğim an, Pauli'yi tekrar göremeyeceğimi biliyordum. Cevabım yine değişmeyecek."

Rachel Stern'in yüzüne bakan gözlerinde korkutucu bir acı vardı. Sonunda mağlubiyeti kabul etti. "Peki öyleyse, Jack. Senin istediğin gibi olsun." Kapı açıldı, Deacon ve Kleist içeri girdi. "Mesajı aldıklarını bildirdiler."

Ya kadın?

- Mahzende, sıkıca bağlı, dedi Kleist. Bir elinde Helen Kane'in üniformasını tutuyordu. Bunun işe yarayacağını düşündüm. Weaver'in şaşkın gözleri önünde cebinden sırıtarak bir kimlik çıkardı. "Cebinde ne

bulduğuma asla inanmayacaksın. Otel bahçesine girmek için özel bir izin belgesi."

Rachel kimliği incelerken Deacon yaklaştı, elini Weaver'in ceketinin cebine soktu, cüzdanını çekip çıkardı. "İkisinin de özel izinleri var. anlaşılan talih bu sefer bizden yana."

Weaver şaşkınlık içindeydi. Haider, Deacon'a döndü. "Demek gerçeği başından beri biliyordun."

- Tabiî Kleist da. Bir Alman'ın bir diğerine güvenememesi üzüntü verici ama, ne yapalım, gerçek bu, Binbaşı.

- Yeterince adam öldüğünü düşünmüyor musun, Deacon? Almanya için savaş bitti, bunu çarşıdaki köpekler bile biliyor. Bu aptallığa devam edere ömrünüzü boşa harcıyorsunuz. Deacon söylenenleri dinlemedi, Rachel'e döndü. "Hazır mıyız?"

- Binbaşı maalesef bizimle gelmiyor. Sadece sen ve ben. Deacon kaşlarını çattı, kızın elindeki tabancayı gösterdi.

"Fikrini değiştirtmeyi denemedin mi?" - Bir yaran yok, şansımızı yalnız deneyeceğiz. Deacon, Haider'e öfkeyle baktı. "İhaneti seçmiş olman yazık. Tarihin bir parçası olmak fırsatını kaçırıyorsun." Tekrar Rachel'e döndü. "Onu ne yapacağız?"

- Uçağa binecek. Biz gelmesek bile. Deacon itiraz etmedi. "Çok güzel, ya öteki?" Weaver'a duygu yüklü bir biçimde baktı. "Biz gidene kadar adamı ve kadını güvenli bir yere saklaman gerekecek."

Kleist kan bürümüş gözlerle söze karıştı. "En iyisi hepsini, hemen burada öldürmek." Rachel, öfkeyle ona döndü. Hiçbirine zarar verilmeyecek, bu bir emirdir. Sen söylenenleri yap. Kleist'a M3 makineli tüfeği uzattı. "Al bunu, sadece gerekirse kullan. Söylediklerimde ciddîyim, Kleist."

Kleist tabancasını kemerine sıkıştırdı, asık yüzle Rachel'in uzattığı makineliyi aldı. Rachel, Weaver ve Haider'e anlamlı bir bakış fırlattı. "Size verdiğim fırsatı doğru kullanırsınız umarım. Oyunu kuralına göre oynayın, hayatta kalırsınız."

Deacon, Rachel'e baktı. "Binbaşı görevden kaçtığına göre, motosikleti alalım derim, daha hızlı gideriz. Çölü geçip daha önce de yaptığımız gibi doğruca Nazlattı'sSaman köyüne varırız." Weaver'in Rachel'e diktiği gözleri nefret doluydu. "Roosevelt'in yanına bile yaklaşamayacaksınız. Bahçede daha on adım atamadan öldürüleceksiniz." Rachel'in yüzünde değişik bir ifade vardı, sanki gözlerinden acı ve pişmanlık okunuyordu, bir

an için bakışları yumuşadı. “Sanırım dönüşü olmayan çizgiyi aştım, Harry. Artık geriye dönmek için çok geç. Eğer beni bir daha göremezsen, ara sıra beni düşün.” Haider’e döndü. “Sen de, Jack. Yoksa sizden çok fazla mı istedim?” Uzun bir sessizlik oldu. Hiçbiri cevap vermedi, Rachel karar vermiş ve suçlayıcı bakışları daha fazla görmek istemezmiş gibi Deacon’a döndü. “Gidiyoruz.” Rachel odadan çılanca Deacon, Kleist’a döndü. “Hasan’ı yanına al, tekneye bin ve Memfis’e varıncaya kadar güneye in. Orada tekneden inip piste yayan gidin.” Saatine baktı. “Bize saat 03.30’a kadar zaman tanıyın, Yüzbaşı Rahman’ın uçağı o saatte piste inecek.”

- O zamana kadar gelmezseniz?

- Bizi beklemeden gidersiniz, dedi Deacon ciddiyetle. Weaver ve kız arkadaşı hakkında neler yapacağım duydun. Haider için de öyle.

- Merak etme, hepsi de güvenli ellerde.

Deacon, Kleist’a anlam dolu bir bakış fırlattı, sesini alçalttı. “Umarım değillerdir. Kadın onları hayatta bırakmakla büyük bir hata yapıyor. Bence duygusal bir karar bu.” Kleist keyifle sırıttı, makineli tüfeği kollarının arasına aldı. “Sen olsan, başka türlü emirler mi verirdin?”

- Sen vermez miydin?

Altmış dokuzuncu bölüm
01.40

Mena House'un başkan süitinde, gizli servisten Jim Griffith çalan telefonu bir alarma benzetti. Kımıldadı, uyandı. Süitin salonundaki kanepelerden birine uzanmıştı. Elini telefona attığında, nöbet sorumlusu Howie Anderson'u karşıdaki kanepede gerinirken gördü. "Allah kahretsin, bu zavallının dinlenmeye hakkı yok mu?"

- Eğer gizli serviste çalışıyorsa, yok, dedi gülerek Griffith ve telefona cevap verdi. Bir numaralı nöbet Griffith.

Dinledi, sonra "Evet efendim, anladım" dedi, ahizeyi yerine koydu. Anderson esneyerek saatine bakıyordu.

"Ne olmuş?"

- Lobide iki ziyaretçi var. Büyükelçi Kirk ve General Clayton. Patronla görüşmek istiyorlar.

- Bu saatte mi? Anderson gözlerini ovuşturdu, her iki adamın da özel ziyaretçiler listesinde olduğunu, otelin içine varıncaya kadar birkaç kontrolden geçtiklerini biliyordu, yine de listeye bir göz attı. Çok önemli olmalı. Patronu sen mi uyandıracaksın?

- Evet. Griffith başkanın yatak odasına giden kısa koridora girmek üzereydi ki, dışarıdaki nöbetçi kapıyı vurdu.

- anlaşılan patronun ziyaretçilerinin çok acelesi var diye homurdandı Anderson, kapının dibinde duvara dayalı duran Thompson'u aldı, şarjörünü kontrol edip koltuğunun altına kıstırdı.

- Basamakları beşer beşer çıkmış olmalılar. Griffith elini kılıfında duran 38'lik Smith Wesson'un kabzasına koydu, kapıya vurdu, dışarıdan parolayı istedi. Beklediği parolayı duyunca, arkasında onu koruyan Anderson, kapıyı açtı. Büyükelçi Kirk ve General Clayton kapıda, sabırsızlıklarını belli ederek duruyordu. Griffith güvenlik kimliklerini inceledi. "Başkan" dedi Kirk.

- Uyuyor, efendim.

- Öyleyse uyandır. Çabuk.

Maison Fleuve, 01.40

Hasan odaya girdiğinde, dışarıda çalıştırılan motosikletin sesi duyuldu. Kleist hâlâ M3'ü elinden bırakmamıştı, gözlerinde mutluluk vardı. "Demek

sonunda gerçeği öğrenmenin zamanı geldi, Haider? Korkak bir hain olduğuna hiç şaşırmadım. Eee, ne söyleyeceksin?”

- Ne söylersem söyleyeyim, dinlemeyeceksin ki. Onun için, canın cehenneme.

Kleist, gözleri nefretten korlaşmış gibi, yanına yaklaştı, Haider’in saçlarına yapıştı. “Sen ve Prusyalı tavırların midemi bulandırıyor. Hepiniz de kendini beğenmiş züppelersiniz. Sana bir şey sordum.” Haider onu duymamış gibi, Weaver’a döndü. “Uçağın düştüğü yerde, o iki subayı soğukkanlılıkla öldüren hayvana bakıyorsun. İki Mısırlı polisi kasap gibi doğrayan da bu herif.” SS subayı sırıttı, Haider’in gözlerinin içine baktı. “Sen savaşacak cesarette değilsin, Haider. Senin gibi bir korkağa nasıl üniforma verirler, anlamıyorum.”

- Hep insanlık dışı bir piç gibi davrandın, Kleist. Fırsat varken, seni öldürmeliydim.

Kleist makineli tüfeğin dipçiğiyle Haider’in suratına vahşice vurdu; Haider dudakları kan içinde, geriye sendeledi.

- Bu yalnızca bir başlangıç, eski hesabın peşinatı. Kleist’ın yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. Bana olan borcunun kalanını ödemenden çok keyif alacağım. Dışarıda, motosikletin hızla uzaklaştığını duydular.

Kleist Haider’e kötü kötü baktı. “Eğer seni uçağa götüreceğimi sanıyorsan, çok şaşıracaksın. O ikisi işlerini bitirseler bile, içimden bir ses oradan sağ çıkamayacaklarını söylüyor. Bu da sen öldü demektir.”

Çizmesi kalktı, Haider’in bacaklarının arasına vurdu, Haider yere düştü. Weaver yardım için yaklaşmak istedi, Kleist makineli tüfeği kafasına dayadı. “Beni kızdırma, Amerikalı. Üstelik düşünüyorum da kemik sıyırmak isteyen biri daha var.” Hasan bir adım attı. Elinde eğri hançer, yüzünde de büyük bir mutluluk vardı. “Beklediğim gün sonunda geldi. Dualarını etmeye hazırlan.” Kleist elini Hasan’ın koluna koydu. “Burada değil. Aklımda çok daha güzel bir fikir var. Kadını al ve hemen tekneye getir.” M3’ün namlusunu Haider’in kafasına dayadı. ” Nil timsahlarına kemirecek bir şeyler vereceğiz, binbaşı ile arkadaşlarından nehirde kurtulacağız.”

01.45

Neumann beklediğinden de iyi yol yapmıştı; güçlü kuyruk rüzgârları hızlarının daha da artmasına neden olmuştu. 5.000 metrede uçarken aşağıda

hemen hemen hiç bulut kalmamıştı. İkinci Dakota biraz önlerine geçmişti ve yaklaşık bir mil kadar ötede uçuyordu.

Sadece göstergeler ve ay ışığı tarafından aydınlanan karanlık pilot kabininde Skorzeny gittikçe sabırsızlanıyordu.

- Daha ne kadar kaldı?

- Eğer rüzgâr böyle devam ederse, Mısır kıyılarına varmamız için en fazla on beş dakika. Hedef alana varmak için de bir saatten daha az. Tabiî düşman uçaklarına rastlamamak kaydıyla. Neumann çevresine bakındı. “Kahire ye yaklaşırken çok alçaktan uçmamız, çok zor olacak, biliyor musunuz?” Skorzeny elini pilotun omzuna koyup sırıttı. “Neumann, ben sana güveniyorum.”

İşte o anda göğü yırtan ve önlerindeki Dakota’nın yanından geçen işaret fişeklerini gördüler. Üzerlerinde RAF atmasıyla nereden çıktıkları belli olmayan iki Tomahawk doğudaki karanlıklardan gelmiş, ateş açmıştı.

- Aman Tanrım diye bağırdı Neumann. Misafir var. Tomahawklardan biri öndeki Dakota’nın solundan yaklaşıp topunu ateşlerken, Neumann refleks olarak kolu hızla çekti, uçağı yükseltmeye çalıştı. Öndeki Dakota isabet aldı, sol kanadı kurşunlardan ufak parçalara ayrıldı, koca uçak bir ateş topu gibi patlayarak aşağıya, denize döküldü. .

- Aman Tanrım. Zavallılar.

Skorzeny’nin kükreyişi motorların sesini bastırdı. “İsa aşkına, Neumann, bizi buradan çıkar.”

- Yapacak bir şey yok, dedi Neumann heyecanla. Tomahawk bizden çok daha hızlı.

- Bir şeyler yap! diye çığlık attı Skorzeny. Neumann önündeki kolu hızla itti, uçağın burnu aşağı daldı, uçak korkutucu bir hızla aşağıya, köpüklü dalgalara doğru inmeye başladı. Yüzü terden sırılsıklam olan Neumann bağırdı. “Sıkı tutunun Albay, bundan sonrası zor olacak.”

Mena House, 01.45

Başkan süitinin misafir odasında deri kanepeler, bir küçük masa vardı, beyaz duvarlara Arapça yazılar ve tahta oymalar asılmıştı. Büyükelçi ve general sabırsızlıkla beklerlerken, Griffith tekerlekli sandalyeyi iterek başkanı getirdi. Başkanın üzerinde bir sabahlık vardı, gümüş renkli saçları dağınıktı ve uyandırıldığı için şaşkın görünüyordu. Yine de huzursuzluğunu belli etmedi, yorgun bir gülümsemeyle yetindi. “Her ikinizin de beni

uyandırmak için geçerli bir nedeninizin olduğuna inanıyorum. Benim gibi yaşlıların uykuya ne kadar ihtiyacı olduğunu bilirsiniz.”

- Biliyoruz efendim, dedi Kirk ve haberleri iletti.

- Öyleyse, dedi Roosevelt heyecansız bir sesle, bitti. Berlin denedi ve başaramadı.

- Tamamen bitmedi, efendim, dedi Clayton. Üç Alman kaçmayı başardı. Ama otele yaklaşmaları bile imkânsız. Bütün ordu peşlerindeyken, bütün noktalar alarma geçirilmiş, otelin çevresine çelikten bir ağ örülmüşken buraya yaklaşacaklarını düşünmek bile abes ama her tedbiri almış olmak için devriyelerin sayısını da artırdık.

- Bunu duymak beni rahatlattı, General. Eğer binden fazla asker beni koruyamayacaksa, kimse koruyamaz.

- Gerçekten de tehlike yok, efendim. Kuzey Afrika’da bulabildiğimiz bütün uçakları alarma geçirdik, biz şu anda konuşurken havacılarımız gökte devriye geziyor. Fazladan aldığımız önlemler sadece tedbirden kaynaklanıyor. O Almanların kısa sürede yakalanacaklarından eminim.

- Herhalde kaybımız oldu, değil mi?

- Altı asker yaralandı, altı tanesi de öldü. Çok daha kötü olabilirdi. Roosevelt içini çekti. “Şu Allah’ın belası savaş ne kadar erken biterse, o kadar iyi.” Saatine bir göz attı. “Söylenecek fazla bir şey kalmadı galiba. Sadece size ve adamlarınıza minnet borcum var, General.” Clayton selam verdi. “Güvenli ellerde olduğunuzdan emin olmanızı istiyorum, efendim.”

- Ondan hiç şüphem yok. Her ikinizin de yapacak önemli işleri vardır. Beyler, size iyi sabahlar diliyorum.

01.49

Dakota’da heyecan elle tutulacak gibiydi. Uçak hızla denize yaklaşırken, Neumann peşindeki Tomahawk’tan kurtulamayacağını, her şeyin bittiğini biliyor, buna karşın içindeki hayvan sezgisiyle çabalamaya devam ediyordu. Arkasındaki Tomahawkları görmemesine karşın, attıkları fişekler iz bırakarak sağından ve solundan geçti, Dakota hızını artırdıkça motorlarının homurtusu yükseldi. Neumann altimetreye bir göz attı, ibreler hızla dönüyordu, Dakota burnunun üstünde denize inmeye devam etti, sarsıntıdan göstergeleri güçlükle görüyordu. Bin metre.

- Burnu kaldırsanız, iyi olacak efendim, diye bağırdı yardımcı pilot endişeyle. Sekiz yüz. Beş yüz.

- efendim! Kurtulamayacağız! Tomahawklar hâlâ peşindeydi, attıkları mermiler sulara saplanıyordu. Neumann zamanı geldiğine inandığında kolu hızla kendine çekti, Dakota'nın burnu düzeldi, sarsıldı, dalgaların hemen üstünde ilerlemeye başladı. Kendinden çok daha hızlı uçaklar olan Tomahawklardan ikisinin, hiç olmazsa birinin, sulara çakılacağını umuyordu ama talihi yaver gitmedi, Dakota'nın doğrulmasından saniyeler sonra yanından mermilerin geçtiğini gördü. "Yolun sonuna geldik" dedi Skorzeny'ye mağlubiyeti kabul etmiş bir sesle, "İşimiz bitti."

Yardımcı pilot araya girdi, "Düşman uçakları, efendim" diye bağırdı, Tam önümüzde!" Neumann midesinin bulandığını hissetti. Gerçekten de önlerinde, hızla yaklaşan üç gölge vardı ve denizin üzerinde, alçaktan uçuyorlardı. Toplarını ateşlediler, alevler göründüğünde Neumann istemeden de olsa elleriyle yüzünü korudu.

- Bunlar Messerschmitt, diye bağırdı yardımcı pilot sevinçle. Bizimkiler bunlar!

Neumann ellerini gözlerinin önünden çekti. Doğruydu, gelenler Messerschmitt 109 uçaklarıydı ve Dakota'ya değil, Tomahawklara ateş ediyorlardı. Messerschmittler yaklaştı, biri Dakota'nın üzerinden, diğerleri iki yanından geçti ve Tomahawkların işini kısa sürede bitirdiler. 'Tanrı'ya şükürler olsun" nefes aldı, "tam zamanında. Hâlâ bütün vücudum titriyor." Daha sözlerini bitirmeden, iki yeni Messerschmitt yaklaşıp, yanına geçti, soldaki uçağın pilotu eliyle işaretler yapmaya başladı.

- Ne istiyor? diye sordu Skorzeny.

- Telsizi açmamızı, dedi Neumann, telsizin düğmesini çevirdi, dalgayı buldu, dinlemeye başladı, sonra Skorzeny'ye döndü. "Operasyon iptal edildi, onları izleyip Girit'e gideceğiz."

Ne?

- Berlin'den gelen emirler. Buna bir itirazım yok.

- Bırak da ben konuşayım onunla. Neumann kulaklıkları ve boyun mikrofonunu Skorzeny'ye uzattı. Albay aletleri taktı, 109'un pilotuyla konuştu ve kükredi. "Aldığın emirleri tekrar et."

Dinlerken yüzü tiksintiyle buruştu, kulaklıkları koparırcasına çıkardı ve Neumann'a fırlattı.

- Allah kahretsin. Allah kahretsin!

Neumann ona baktı. "Hayatta kaldığınıza sevinmemiş gibisiniz, Albay."

- Anlamıyorsun. Bu tam bir felaket.

- Doğru, öteki uçaktaki arkadaşlarımız.

- Ondan bahsetmiyorum. Skorzeny’nin üzüntüsü sonsuzdu. Ben operasyondan söz ediyorum. İptal etmek savaşın kaybı demektir.
- O kadar kötü mü?
- Bilemeyeceğin kadar, Neumann.

Gize, 02.15

Ali hep polis olmayı düşlemişti. Maaş çok düşüktü ama işin başka güzel yanları vardı. Her gün karakolda bedava yemek yiyor, her yıl bir üniforma alıyordu, üstelik arkadaşlarının da ona gıpta ettikleri açıktı. Ama her şeyden iyisi, bu meslekte bahşiş imkânının küçümsenmeyecek kadar çok olmasıydı.

Cebinde elli kuruşluk bir banknot vardı. Çavuş kadar çok para almamıştı, o bitli orospu çocuğu Amerikalı profesörün verdiği paranın çoğunu kendine ayırmıştı ama hiç olmazsa Ali’nin de payına bir şeyler düşmüştü. Çavuş gitmişti, evde şişko karısıyla sevişecekti, Ali bariyerin yanında tek başına kalmıştı. Nöbetçi kulübesinin hemen yanındaki kayanın üzerine serdiği hasırın üzerine sırtüstü uzanmış, tüfeğini dirseğine dayamış yan kapalı gözlerle gökteki parlak yıldızlara bakarken yaklaşmakta olan bir motor sesi duydu. Esnedi, burnunu çekti, tembelce doğrulurken kaşındı, tüfeğini alıp üniformasının üzerindeki tozları silkeledi. Bu saatte kimin geldiğini merak etmişti. Bazı geceler Müttefikler askerleri şehirde buldukları kadınları taksi ya da at arabasıyla getirir, mezarları görmelerine izin vermesi için Ali’ye yalvarırlardı. Ali de, ufak bir bahşiş karşılığında da olsa onları kıramazdı. Motor sesi yaklaşırken, avucuna bırakılacak bahşişin keyfiyle dudaklarını yaladı, talihi yaver giderse cebindeki elli kuruşu daha da çoğaltacaktı. Karanlıkta, üzerinde iki kişi bulunan bir motosikletin yaklaştığını gördü. Motor yanına gelince el fenerini yaktı, gelenlerin Amerikalı profesörün arabasında gördüğü kişiler olduğunu anlayınca kaşlarını çattı. Motosiklet durup üzerindekiler inince Ali tüfeği sıkan parmaklarını gevşetti. Gece yarısını geceli çok olmuştu. Bu sefer ne istiyorlardı? Nezaketle eğildi.

“Efendi, Madam.”

- Bizi hatırladın mı? dedi Deacon mükemmel bir Arapçayla.
- Tabiî.
- Bir sorun var, dedi Deacon. Kazı alanında bir şey unuttuk, almak için döndük. Çavuşla konuşmam gerek.
- Çavuş burada değil, Efendi.

- Peki, nerede?

Ali tereddüt etti. Çavuş nöbette olması gerekirken evinde uyuyordu, ama gerçeği söylemesi doğru olmazdı, onun için “Çok önemli bir görevle gitti, güneş doğmadan burada olacak” dedi. Deacon başını salladı, anlamıştı.

- Demek burada yalnızsın.

- Maalesef, Efendi, burada görevini yapan bir ben varım. Ali güldü, havada bahşiş kokusu olduğunda hep böyle gülerdi. Başparmağıyla işaret parmağını birbirine sürttü, adamın anlayabileceği bir işaret yaptı. Belki de kazı alanına dönmenizin bir yolu bulunur. Deacon gülümsedi, cüzdanını çıkarmak için elini ceketinin cebine soktu. ‘Tabiî.”

Ali kadına hiç bakmıyordu, yanlışı da bu oldu.

Nedendir bilinmez, kadın kayalıkların yanına gitmiş, çevresine bakınmıştı. Geri dönüp adama “Doğru söylüyor” dedi, “Çavuş burada değil.”

Ali şaşkınlıkla kaşlarını çattı, yolunda gitmeyen bir şey vardı, başını çevirdiğinde adamı cebinden cüzdanını değil, tabancasını çıkardığın gördü. Silah büyük bir hızla Ali’nin kafasını yanına çarptı, acıdan kusmak istedi, gözleri kararıp düştü.

Yetmişinci bölüm

Maison Fleuve, 23 Kasım, 01.35

Sanson dürbünü doğrulttu. Sadece tek gözle uzaktaki villayı karanlıklar içinde güçlükle seçebiliyordu.

- Tevekkeli değil Resifte kaçırdıktan sonra Haider ve kadını bir daha bulamadık; herhalde burada saklandılar. Bahse girerim, Deacon telsiz mesajlarını da buradan gönderiyordu.

- efendim?

Sanson dürbünü indirdi, binbaşıya döndü. "Bu da hikâyenin başka bir bölümü. Bir gün hatırlatırsan anlatırım.

Villaya giden özel yolun başında durmuşlar, cipten inip kamyonlar dolusu askeri arkalarında bırakmışlar ve karanlıkta ilerlemişlerdi. Sanson, binbaşı ve bir asker villaya yaklaşık yüz elli metre uzaklıkta küçük bir tepeciğin ardına siperlendiler. Sanson bu kez dürbün kullanmadan villanın beyaz duvarlarına baktı, bahçedeki palmiye ağaçlarının çevresini gözetledi. Panjurlar kapalıydı, hiç ışık görünmüyordu, buna rağmen bahçenin öbür ucunda, Nil'e doğru uzanmış iskeleye benzer bir yapı gördü.

- Altı yedi kişiyi suyun kıyısına gönderip binanın arkasını da çembere alırsan iyi olur. Deacon ve arkadaşlarının bir teknesi olduğunu biliyoruz. Hiçbirinin kaçmasını istemiyorum. Ölü ya da diri, bu adamları yakalamak zorundayız.

Binbaşı cevap vermedi, gözleriyle karanlığı taramaya devam ediyordu, Sanson sordu. "Ne oluyor?"

- Yolun hemen sağında park edilmiş bir araba var. Yanlış görmüyorsam, resmî bir araba. Sanson binbaşının gösterdiği gölgeyi gördü, arabanın bir Humber olduğunu anladı, tabancasını çekti. "Gidip bir göz atalım."

Humber'a yaklaştıklarında, arabanın boş olduğunu gördüler. Ön kapılar aralıktı, kontak anahtarı yerindeydi. Sanson, binbaşının fenerinin ışığında içeriye bir göz attı, yerde kesilmiş bir kelepçenin parçalarını buldu, ağzı öfkeyle çarpıldı. "Weaver. Tahmin etmeliydim." Birdenbire villa yönünden bir motor sesi duyuldu, Sanson dikilip kulak kabarttı. "Bu da ne?"

- Bir motosiklete benziyor, efendim. Sanson motor sesinin uzaklaştığını duydu. "Pezevenkler kaçıyor galiba. Adamlara haber ver. İçeri giriyoruz."

01.40

Helen Kane mahzende iplerle boğuşuyordu. Üniforması çıkarılmış, külotu terden sırılsıklam olmuştu. Bileklerindeki düğümler o kadar sıkıydı ki, gevşetmek imkânsızdı. Mahzenin sonundaki demir kapının aralığından ay ışığı giriyor, ortalığı az da olsa aydınlatıyordu. Yan karanlıkta bir hareket duydu, bacaklarının üzerinden geçenin bir sıçan olduğunu anlayınca dehşetle irkildi. Oturtulduğu iskemleyi oynatmaya çalıştı, devrilme tehlikesi atlatarak biraz dönmeyi başardı. Karşıya, şarap şişelerinin dizili olduğu raflara baktı. O şişelerden birini kırmayı başarabilse, kırık parçayı kullanarak iplerini kesebileceğini düşündü. Topuklarını yerdeki taşların üzerinde iterek ağır ağır ilerledi, her santim büyük yorgunluğa neden oluyordu. En yakın rafın yanına geldi, örümcek ağı kaplı şişelerden birini dişleriyle çekmeye çalıştı. Şişe birkaç santim geldi, takıldı. Yeniden denedi, şişeyi biraz daha çekmeyi başardı. Bir daha denedi, şişe epey geldi. Yanağıyla iterek şişeyi düşürmeye çalıştı. Şişe yuvarlandı, etrafa cam kırıkları ve kırmızı bir sıvı saçıldı. İskemlesini biraz geri itti, devrildi, cam kırıklarının üzerine düştü, kolu ve omzu kesildi. Acıdan bağırmamaya çalıştı. O anda mahzenin kapısı açıldı, elinde bir fenerle Hasan göründü. Kaşlarını çattı, basamakları uçar gibi indi. “Orospu!” diye bağırarak suratım tokatladı ve onu yukarıya sürükledi.

01.42

Kleist tabancasının ucuyla Weaver ve Haider’i verandaya doğru yürütürken dışarıda motor seslerini ve lastik gıcırtılarını duydular. Hasan, Helen Kane’i kabaca odanın içine itti, hızla pencereye yaklaştı ve perdenin aralığından dışarı baktı. “Misafirlerimiz var; askerler, hem de bir sürü.” Scheisse![30] Kleist, Helen Kane’i Weaver ve Haider’in yanına itti. Hasan’a “Onlara göz kulak ol” diye bağırıp M3’üyle birlikte en yakın pencerenin yanına çöktü. Panjurların aralığından baktı, dışarıda bir gözü bantlı bir subayın elinde tabancasıyla koşarak kapıdan girdiğini gördü. Kleist daha panjurları açıp tabancasını ateşlemeye fırsat bulamadan adam bahçeye girmiş gölgelerin arasında kaybolmuştu. Villanın duvarının dibinde duran kamyonlardan askerler atlamaya başladı. Karanlıkta emirler duyuluyordu. Birden ön kapıda gürültüler duyuldu. Biri kapıyı zorluyordu. Kleist hızla Hasan’a döndü. “Hemen mahzene koş, çabuk!” Hasan bakışlarını Weaver’dan ayıramadı. “Ya bunlar ne olacak?”

- Bana bırak. Hasan mahzene doğru koşarken Kleist silahını doğrulttu. Sen ve arkadaşların yolun sonuna geldiniz Haider. Ne yazık ki dua edecek

zamanınız yok. Bir çılgın gibi gülerek tabancayı kaldırdı, tetikteki parmağı gerildi.

Klik.

Madenî bir ses duyuldu, hepsi o kadar. Kleist'ın gülüşü dondu, suratı asıldı ama zaman kaybetmeden mekanizmayı oynattı, namluyu tıkayan mermiyi fırlattı, tekrar tetiğe bastı.

Klik.

- Haklısın, dedi Haider. Yolun sonu. İleriye atıldı, yumrukları Kleist'ın çenesine çarptı, SS subayı arkaya doğru sendeledi. Kapıdaki Hasan tepki göstermekte gecikmedi, tabancasına davrandı ama Haider daha çabuktu. Kleist'ın kemerindeki tabancayı çekti, yerde yuvarlanırken ateş etti, Arap'ı göğsünden vurdu.

İkinci kurşun Hasan'ın gırtlağını deldi, tabancası elinden düştü, debelenerek yere yığıldı. Sersemlemiş Kleist ayağa kalkmaya ve Hasan'ın tabancasına uzanmaya çabalarken Weaver atıldı, tabancaya daha önce ulaştı, iki kere tetiğe basıp Alman'ı göğsünden vurdu, SS subayını itti, tetiğe üçüncü kez basıp kafasını parçaladı.

- Beklediğimden de iyi çıktın, eski dost, dedi Haider ve M3'ü almak için eğildi. Ya Tanrılar bizden yana ya da Kleist'ın bugün hiç şansı yoktu, birbiri ardına iki bozuk fişek, inanılacak gibi değil. Makinelinin mekanizmasını açtı, inceledi, gözlerini kaldırdı. Yanılmışım, dedi. Birisi iğneyi bozmuş. Her kimse, çok düşünceliymiş.

Weaver'in rengi bembeyazdı. "Rachel?"

- Mümkün, çünkü silahı Kleist'a özellikle verdi. Gözlerinde pişmanlığın gölgesi göründü. Hiç olmazsa bize karşı kendini affettirdi. Bu da belki bir şey demektir. Ama başkanınızın konusunun başka olduğundan eminim.

Ön kapıdan silah sesleri duyuldu, verandadan gelen çizme seslerinden askerlerin villanın arkasına dolandığını anladılar. Birbiri ardına atılan mermiler tahta Pancuları parçaladı, içeri tahta ve cam parçala yağdı.

- Yere diye kükredi Weaver. Helen'i yakaladı, üçü birden yere yattı. Haider yattığı yerden Weaver'a baktı. "Arkadaşların neredeyse tepemize binecekler. Ön kapıdaki demir onları daha uzun süre durduramaz. Ne yapacağız, Harry? Teslim mi olacağız? Yoksa geç olmadan önce frenlere mi asılacağız?"

- Ne demek istiyorsun?

- Ben artık yaşayan bir ölüyüm. Ama Rachel'in durumu farklı. İddiaya girmek istemem ama, bütün bunları neden yaptığını düşünürsen, belki

askerî bir mahkemede kurtulma şansı vardır. Tabiî onu zamanında durdurabilirsek. Eğer bir şekilde Gize'ye ulaşabilirsek, bir fırsat bulabiliriz. Karar senin.

- Buradan nasıl çıkacağımızı da söyler misin?

- Eğer sofaya erişebilirsek, mahzenden bir çıkış yolu var, nehirde de bekleyen bir tekne. Sonra?

- Şimdilik sadece hayatta kalmayı düşünelim. Evet?

Panjurlar yeniden bir salvo altında kaldı, duvardan sıvalar döküldü. Weaver başını salladı. "Gidelim."

01.43

Sanson kudurmuş gibiydi. Hırsla ön kapıya bir tekme daha attı, aynı hızla kilide iki el ateş etti, omzunu dayayıp itti, ama kapı yerinden bile kımıldamadı. En yakınındaki askere döndü, "Bana bir el bombası ver" dedi. Asker çantasından çıkardığı el bombasını uzattı.

- Geri çekilin. Sanson bombayı kapının dibine yerleştirdi, adamlara sipere girmelerini emretti, pimi çekti, yan duvara yapıştı. Birkaç saniye sonra bir patlama duyuldu, kapı menteşelerinden kurtulup içeri düştü.

01.45

Sanson odanın ortasında durmuş yerdeki katliama bakıyordu. Arap'ın cesedi yerdeydi, köşedeyse göğsünden ve kafasından hâlâ kan akan bir başka ceset vardı. Binbaşı koşarak kapıdan girdi. "Ne yukarıda, ne de aşağıda başka canlı yok."

- Adamlarının nehirden kaçan kimseyi görmediklerinden emin misin?

- Hayır efendim. Motor sesi duymadık, iskeleye bağlı olan tekne hâlâ orada. Üstelik iskeleye de yaklaşamazlardı. Belki de daha önce duyduğumuz motosikletle gittiler.

- Adamların evi adamakıllı arasın.

- Zaten başladılar bile, efendim. Binbaşı Kleist'ın cesedini gösterdi. Almanlardan birisi mi, efendim?

- Eğer Almanlardan birisiyse, Haider değil demektir. Bütün odalar tekrar arayın. Her yeri, bütün delikleri, evin damından bodrum kadar her şeyi tepeden tırnağa arayın. Bakın bir de mahzen var mı?

01.45

Mahzenin karanlık basamaklarından inerken el bombasının patladığını duydular. Haider odanın ucundaki demir kapıyı itti, içeri ay ışığı ve temiz hava doldu. Tekne hâlâ sazların arasındaydı, üzerindeki brandayı kaldırdı. “Önce kürekle gideceğiz. Motor sesi bizi ele verir. Sazlıkların arasından gitmeye bakalım açılırsak görülürüz.” Weaver’a baktı. “Küçükhanım burada kalıp teslim olmaya çalışsa daha iyi olurdu. Nehirdeyken ateş ederlerse onun hayatını da tehlikeye atmanın anlamı yok.” Helen daha bir kelime bile söyleyemeden Haider elini tutup öptü. “Cesur bir kadınsın, Helen. Başka bir zamanda, değişik şartlarda seni daha yakından tanımaktan mutlu olacağımdan eminim. Ama beni bağışla. Harry ile benim yapacağımız önemli işler var. Eminim sana açıklayacaktır.”

Weaver çabucak yapılması gerekenleri anlattı. “Biz uzaklaşana kadar Sanson’u oyalamaya çalış, ona mümkün olduğu kadar çabuk Mena House’la temas kurmasını söyle, burada olup bitenleri anlatsın. Deacon’un Sakkara yakınlarında bir piste gideceğini anlat. Bunları yapabilecek misin?”

- Eğer sen öyle istiyorsan.

- Bize bir iki dakika ver, sonra avazın çıktığı kadar bağır. Hangi taraftan olduğunu açık açık söyle, bakarsın mahzene inenler soru sormadan önce ateş etmeleri daha akla yakın. Haider sandala binmişti. Weaver yanına giderken Helen koluna dokundu. “Araba belki de hâlâ bıraktığımız yerdedir. Tanrı aşkına, kendini koru, Harry.”

Weaver kızın gözlerindeki gerçek endişeyi gördü, yanağından öptü. “Harika bir kadınsın, biliyor musun?”

- Ya da çılgın bir kadın.

- Haydi, çabuk olalım dedi, Haider sabırsızca. Weaver sandala bindi, Haider küreklerden birini suya sokup sazlıkların arasında ilerlemeye başladı.

01.48

Sanson yatak odasını arşınlarken hâlâ öfkeliydi. Arama çalışmalarını denetlerken aşağıda bir yerden bir çığlık, sonra da karışık sesler duydu. Basamakları dörder dörder inerken mahzenden çıkan iki askerin arasında Helen Kane’i gördü. Üniforması yoktu, üzerinde sadece külotuyla kalmıştı, elleriyle çıplak göğüslerini örtmeye çalışıyordu.

Sanson’un şaşkınlıktan ağzı açık kaldı: “Helen.”

- Mahzende bulduk, efendim, dedi askerlerden biri. Sanson’un suratı kıpkırmızıydı, kıza bakarken öfkesini dizginlemeye çalıştı. “Orada ne

yapıyordun? Weaver nerede? Haider ve o kadın nerede?"

- Beni dinlemen gerek, kaybedecek bir saniye bile yok.

01.51

Nehirde yüz metre kadar ilerledikten sonra Haider kayığı sazlıkların arasından kıyıya yanaştırdı. Karanlıkta tekneden indiler, sazlara tutunarak karaya çıktılar ve villanın yoluna doğru ilerlediler. Humber hâlâ bıraktıkları yerdeydi, arabaya doğru gidip bindiler.

- Bu arabanın çöl yollarında da gidebileceğinden emin misin? diye sordu Haider kuşkuyla.

- Deneyeceğiz.

- Deacon o kadar zaman kazandı ki, umalım da boşa çabalıyor olmayalım.

Weaver marş düğmesine bastı, motor ilk denemede çalıştı. "Hâlâ bana bu işe nasıl karıştığını anlatmadın."

- Eğer başkanının hayatta kalmasını istiyorsan, çılgınlar gibi gitmelisin, Harry. Yolda sana her şeyi anlatırım.

Birden önlerinde askerlerin villadan koşarak çıktıklarını, kamyonlara ve ciplere doluştuklarını gördüler. "anlaşılan Sanson mesajımızı almış. Bakalım onu geçebilecek miyiz?" Weaver direksiyonu döndürdü, gaza bastı, tekerlekler çevreyi toza boğdu ve araba Nazlattı's Saman'a giden çöl yoluna daldı.

Gize, 02.30

Deacon geçitte önden gidiyor, daha önce mezarda bıraktıkları gemici fenerini kaldırarak ilerliyordu. Geçidin ucuna varıp büyük kayayı gördüklerinde lambayı yere koydu ve Rachel'e döndü.

- O üniformayı giysen iyi olur. Bu arada ben bir çıkıp çevreyi kolaçan edeyim.

Kayaya tırmandı, yukarıya çıkan tünele girdi, beş dakika kadar sonra dönüp kayadan aşağıya atladı. "Yüz metre kadar ötede iki nöbetçi var, ama yürüyorlar, biraz sonra gitmiş olurlar, sen de tehlikesizce yukarı çıkarsın." Gözünde tutkulu bir parıltı vardı, sesi heyecandan kısık çıkıyordu. "Evet, beklenen an geldi. Görevini yapmaya hazır mısın, Frâulein Stern?" Rachel, Helen Kane'in üniformasını giymişti. Deacon'a bembeyaz ve gergin bir yüzle baktı. "Sen bunu öyle mi adlandırıyorsun?"

- Ya ne diyecektim? Deacon eliyle kızın omzuna vurdu, heyecanını yenemiyordu. Bu andan itibaren Reich’ın geleceği senin başarma bağlı. Führer’i düş kırıklığına uğratma. Eğer geri dönersek, sana Berlin’de unutamayacağın bir gece vaat ediyorum: şampanya, güller, her şey. İyi şanslar.

Deacon kolunu uzatıp Nazi selamı vermek üzereydi ki Rachel adamın omzundaki elini itti, susturucu takılmış Luger’i üniformasının cebine soktu. “Bırak bu Nazi saçmalıklarını, Deacon. Ben bunları bambaşka bir şey için yapıyorum.” Deacon bir kaşını kaldırdı, sırıttı. “Nedenler beni ilgilendirmiyor, liebchen,31 önemli olan sonuç.

O Haider haininin Roosevelt’in odasının yeri hakkında yalan söylemediğini umalım. Şimdi artık gitsen, iyi olur.”

Kayaya tırmanmasına yardım etti, Rachel kayanın üzerine çıktı, tünele girip kayboldu. Birkaç dakika sonra Deacon geçide döndü, lambanın fitilini kıstı, tünelin içi karanlığa gömüldü. Sinirlerini yatıştırmak için bir puro yaktı, ağız dolusu dumanı üfledi. “Zavallı kaltak” diye fısıldadı kendi kendine, “Bu işi basarsan bile buradan canlı çıkamayacağına iddiaya girerim.”

Yetmiş birinci bölüm

Mena House, 23 Kasım, 01.55

- Beni yine pencerenin kenarına götür, evlat. Onlara bir daha bakmak istiyorum.

- Hemen, efendim.

Griffith, Roosevelt'in iskemlesini yatak odasının yere kadar inen camlarına itti, sivrisinek telini kenara çekti. Camların dışında pişmiş topraktan çinilerle kaplı bir balkon, yine topraktan yapılma saksılar içinde çiçekler, hasır koltuklar ve bir masa görünüyordu. Bir kat aşağıdaki bahçede silahlı nöbetçiler karanlık çimlerin üzerinde devriye geziyordu. Birkaç yüz metre uzakta piramitlerin devasa gölgesi yükseliyor, sanki bütün gökyüzünü kaplıyordu.

- Ne manzara, değil mi, Jim?

Başkan kişisel muhafızlarına hep ilk isimleriyle hitap eder, bu da onların çok hoşuna giderdi. Griffith, görev bir yana, bu adam için canını vermeyecek tek bir koruma olmadığına emindi. Buna büyükelçi ve general odadan çıktıktan sonra vakit öldürmek için içeride bir kanepeye oturmuş, elindeki dergileri karıştıran Howie Anderson da dahildi. "Evet efendim, gerçekten de öyle."

- Biliyor musun, bu kadar heyecan yaşlı biri için iyi değil. Dünyanın Yedi Harikası'ndan biri kapımın eşiğinde, onların yanında beni öldürmeye çalışan bir grup Alman komandosu. İlginç bir yolculuk oldu diyebiliriz sanırım.

Griffith gülümsedi. "Haklısınız, efendim. Ama general Almanların çoğunu yakalamış. Yatağa dönmek istiyor musunuz, efendim?" Roosevelt uyandırıldığından beri huzursuz görünüyordu, odanın sıcaklığı onu rahatsız etmişti. Tavanda dönen vantilatör de odadaki boğucu havayı dağıtamıyordu. "Zaten kalktım, hiç olmazsa biraz evrak okurum. Bana çantamı getir lütfen, Jim."

- Nasıl isterseniz, efendim.

Griffith tekerlekli iskemleyi pencereden uzaklaştırdı, sinek telini tekrar yerleştirdi ve gidip evrak çantasını getirdi. Deneyimleri ona başkanın gece yarısı uyandırılması durumunda bir daha uyuyabilmesi için saatler geçmesi gerektiğini söylüyordu. "Başka bir arzunuz var mı, efendim?"

- Hepsi bu kadar.

- Peki efendim. Griffith yatak odasının kapışma gitti, alışkanlığına uyup geriye baktı. Her şeyin yolunda olduğundan emin misiniz, efendim?

- Her şey yolunda. Roosevelt yanından hiç ayırmadığı madenî çanı gösterdi. Bir şeye ihtiyacım olursa, çalarım. Çantasını açarken birden yüzünde düşünceli bir ifade göründü. İçini çekti, burnundaki gözlükleri düzeltti, gözleri içinde taşıdığı acıyı gösterirmiş gibi gölgelendi. Biliyor musun, yazık oldu, çok yazık.

- Efendim?

- Bütün o ölenler, Almanlar da dahil. Bu kadar çok genç insanın, boşuna ölüyor olması beni çok üzüyor.

- Sanırım bu da savaşın bedeli, efendim.

- Ama çok yüksek bir bedel, evlat.

02.15

Weaver ayağının altındaki gaz pedalını kökledi. Eski Humber'ın motoru homurdandı, tekerlekler çöl yolunun üzerine bir toz bulutu saldı, amortisörlerden garip sesler gelmeye başladı. "Beş dakika sonra Nazlattı'sSaman'a varmış olmamız gerek."

- Bu hurdanın motoru yanmaz ya da lastiği patlamazsa demek istiyorsun. Weaver gözlerini mavi farların güçlükle aydınlattığı önündeki yoldan ayırmamaya gayret ederek konuştu. "Anlattıklarına bakılırsa, dostun Schellenberg çok karanlık bir tip."

- Bu onun için bir oyundan farksız, Harry. İnsan hayatının onun için pek bir önemi yoktur.

- Babana ve oğluna olanlara gerçekten üzüldüm, Jack. Haider cevap olarak başını sallamakla yetindi, gözleri pişmanlık doluydu. Döndü, arka camdan baktı. Saatte seksen kilometre hızla ilerlerken geride bıraktıkları toz bulutu bir şeyler görmesini engelliyordu. Kapıyı açtı, çıkmaya hazırlandı. "Şu çukurlara biraz dikkat et, arabadan düşmek istemiyorum."

Ne?

- Peşimizde kimse var mı, öğrenmem lazım. Ayağının birini basamağa koydu, kapıyı açtı, becerebildiği kadar dışarı sarktı. Toz bulutunun arasından iki mavi ışık gördü. Tekrar kendini arabanın içine çekip kapıyı kapadı.

- Yalnız değiliz. Herhalde arkadaşın Sanson, ensemizde, aşağı yukarı iki kilometre gerimizde.

- Sıkı tutun. Buradan sonrası çok eğlenceli olacak. Weaver gaz pedalını döşemeye yapıştırdı. Lastikler kaydı, tutundu, Humber'ın motoru kudurmuş bir hayvan gibi böğürdü.

02.16

- Galiba onları gördüm.

Sanson yolcu koltuğunda ayağa kalkmış, gözüne kum gözlükleri takmıştı. Çukur ve tümseklerle dolu yolda sıçrayıp duran cipten düşmemek için ön pencereye sıkı sıkı tutunuyordu. Çeyrek ay ışığı altında çöl gümüş rengindeydi ama iki kilometre kadar önlerinden yükselen toz bulutunu görebiliyordu. Arkada oturan binbaşı da kum gözlem erinin gerisinden baktı. "Bence de önümüzdeki araba efendim."

- Aynı fikirdeyim, diye cevap verdi Sanson. İçindekilerin de Weaver ve Haider olduklarına iddiaya girerim.

- Teğmen Kane'in otele zamanında haber verebildiğini umarım. Sanson koltuğa oturdu, yüzü ter içindeydi. Helen Kane ve adamları bir kamyona doldurmuş, bir telefon bulabilmek için Kahire'ye doğru göndermişti. "Eğer haber veremediyse, Berlin caddelerinde zafer yürüyüşünü başka bir bahara bırakmamız gerekecek." Şoförün omzuna vurdu. "Kökle, evlat!"

02.17

Çukurun dibine uzandı, göğsündeki, çarpıntının ve avuçlarındaki terin farkındaydı. Elli metre öteden geçen nöbetçileri gördü, adamlar uzaklaştığında ayağa kalkıp üniformasını silkeledi, çalıların arasından çıktı ve otele doğru yürüdü. Daha yirmi adım bile atamadan tüfeklerini omuzlarına asmış devriye gezen iki asker gördü. Elini Luger'in kabzasına götürdü ama askerler selam vererek geçti. Bir saniye kadar teğmen üniforması giymiş olduğunu unutmuştu, selama karşılık vermeden kısa süren bir paniğe kapıldı. Nöbetçilerden biri şaşkınlığını gördü, durup geri geldi. "Yolunda gitmeyen bir şey mi var, Teğmenim?"

- Biraz temiz havaya ihtiyacım vardı, Onbaşı. Otelin içi çok sıcak. Yine de teşekkür ederim. Onbaşı şüpheli gözlerle bakmaya devam ediyordu. Rachel bakışlarını adamın baktığı yere çevirdiğinde üniformasının eteğinin toz içinde olduğunu gördü ve silkeledi. Onbaşı kaşlarını çattı, bir açıklama bekliyormuş gibiydi.

- Biraz gözlerim karardı ve oturmak zorunda kaldım. Şimdi çok daha iyiyim.

Onbaşı üniformadaki yeşil istihbarat kokardını gördü, kuşkusu geçer gibi oldu, tekrar selam verdi. “Eğer yardıma ihtiyacınız varsa Teğmenim ya da sizi bir doktora götürmemizi isterseniz, çekinmeden söyleyin.”

- Çok Naziksin Onbaşı. Teşekkür ederim ama kendimi iyi hissediyorum.

Kamyon dar yolda gürültüyle ilerliyordu, yüksek duvarlı özel bir villaya yaklaştığında yavaşladı ve Helen Kane bağırdı. “Dur!”

Şoför motoru boşta çalıştırmaya devam etti. Helen kabinden aşağıya atladı, yanında Sten’li bir çavuşla asına kilit takılmış demir kapıya yaklaştılar. Kapının parmaklıkları arasından bahçedeki küçük havuz ve palmiye ağaçları gözüküyordu. Villanın panjurları kapalıydı, hiç ışık görülmüyordu, her yer ıssızdı. Kapının yanında bir zincir gördü, birkaç kez çekti ve uzaklarda bir yerde çalan bir çanın sesini duydu.

- Evde kimse yok gibi, Teğmenim.

- Olmalı, dedi Helen Kane. Bu son on dakika içinde kapısını çaldıkları ikinci evdi; Nil’in Gize kıyılarındaki villaların varlıklı Kahirelilerin yazlıkları olduğunu biliyordu, genellikle hafta içinde evlerde hizmetçilerden başka kimse bulunmazdı. Birinci villada evin yaşlı kâhyasını uyandırmayı başarmışlar ama şaşkın adamdan evde telefon bulunmadığını öğrenmişlerdi. Umutsuzca zinciri çekti ve kilitli kapıyı sarstı. Çavuş bahçeyi inceliyordu, daha sonra uzağa, yola baktı. “Görünürde telefon direği falan yok, Teğmenim. Bu villada da telefon yok sanırım.”

- Bir telefon bulmamız gerek. Helen umutsuzca karanlık yola baktı, hemen kararını verdi ve kamyona doğru koştu. “Üç kilometre ötede, İngiliz Köprüsü yakınlarında bir karakol var. Oraya gitmeliyiz.” Weaver, Nazlattı‘sSaman’a yıldırım gibi girdi. Humber, köyün bozuk yolları üzerinde savruldu. Köy, motor sesini duyup da kaçışan köpekler dışında, ıssızdı. Hızla sfenksin yanından geçip piramitlere yöneldi, biraz sonra yolu kapayan kırmızı beyaz polis bariyerine vardılar. Frenlere asıldı, Haider arabadan fırladı. “Ben açarım.” Bariyeri kaldırırken, nöbetçi kulübesinde, ağzında bir tıkaç, kendinden geçmiş yatan elleri bağlı polisi gördü. Adamın nabzını kontrol etti, arabaya koştu, Weaver hızlanırken atladı. “Ne olmuş?”

- Buradan geçmişler. Nöbetçinin işi bitmiş. Tepeyi gösterdi. Ben sana dur diyene kadar dümdüz git. Sanson iki dakika sonra peşlerinden köye girdi. Her yer sakindi, görünürde Weaver’in arabası yoktu. Heyecanla şoföre ‘Tepeye kadar devam et” diye bağırdı ve sfenksin yanından geçen yolu gösterdi. Nöbetçi kulübesine ve havaya kalkmış bariyere vardıklarında şoföre yavaşlamasını söyledi.

Ağzı tıkaçlı ve bağlı polis memurunu gördü, gözleriyle harabelerin ve piramitlerin gölgelerini araştırdı, öfkeden patlayacak gibiydi. “Hangi cehenneme gittiler?”

- O tüneli aramamız gerekmez mi, efendim? diye sordu binbaşı.

- Zamanımız yok, şimdi sırası değil; kadın bizden çok önde. Eğer mesajımız yerine ulaşmadıysa, başımız belada demektir. Sanson tabancasını çekti, şoförün omzuna vurdu. Doğru otele, mümkün olduğu kadar hızlı. Rachel Stern’in görüldüğü yerde vurulmasını istiyorum.

Yetmiş ikinci bölüm
Gize, 23 Kasım, 02.18

Weaver arabadan indi, yakınlardaki bir mezarın taşlarına dayanmış motosikleti gördü. Haider o yana bakmadan tünelin girişine yöneldi. Daha önce orada bırakmış olduğu aletler karıştırılmıştı. Lambalardan birini yaktı, delikten geçip mezar bölümüne süründüklerinde Weaver bir an hiyerogliflere, kimsenin dokunmamış olduğu lahde hayranlıkla baktı ama Haider geçide giden aralığın önünde diz çökmüştü bile. Suratındaki teri sildi, geçide girmeye hazırdı. “Dikkatli ol, Deacon buralarda olabilir.”

02.20

Devriyeler uzaklaşana kadar bekledi, daha sonra otele doğru yürümeye devam etti. Binanın yan tarafındaki çimenlere vardığında, damdaki uçaksavar bataryasını gördü. Gözleri damın bir kat altında, ışık yanan bir pencereye kaydı.

Odanın önünde büyük bir balkon vardı. Sağ tarafta, gölgelerin arasında, balkona kadar yükselen çiçekli bir sarmaşık gördü. Balkon kapısı kapalıydı ama sinek telinin arkasında ışık görünüyordu. Birkaç saniye durdu, mide bulantısını önlemek için derin derin nefes aldı, daha sonra gölgedeki sarmaşığa yöneldi, ağacı tutup asıldı. Onu taşıyacak gibiydi. Balkona doğru tırmanmaya başladı.

02.21

Deacon gittikçe sabırsızlanıyordu. Yeniden saatine baktı. Rachel gideli on beş dakika olmuştu. Arkasından, geçitten gelen bir ses duydu, dondu, mağaranın bir köşesine çekildi, lambayı söndürdü ve kalbi çarparak beklemeye başladı. Dehşet içinde, yaklaşan ışığı, duvarlarda oynaşan gölgeleri gördü. Korkudan ve şaşkınlıktan ne yapacağını bilmezken, önce Haider’i, arkasından da Weaver’i gördü. Haider’in kayaya tırmanmasını bekledi, sonra elinde tabancasıyla, saklandığı yerden çıktı.

- Yaptığının hiç de akıllıca bir iş olmadığını sanıyorum, Binbaşı, eğer hainlik konusundaki görüşlerin değişmemiş se. Yavaşça kayadan aşağıya in. Her ikiniz de silahlarınızı çıkarın ve yere bırakın. Weaver hareket etmedi, Haider kayadan aşağıya kaydı, korkusuzca karşısında durdu. “Vur beni, Deacon, vur da yukarıdaki nöbetçiler duysun. Bunu da düşündüğünden eminim. O halde neden tetiği çekmiyorsun?” Deacon’un alnı terden

parıldadı, asabiyetle dudaklarını yaladı. “Beni tahrik etme Haider, yoksa mezarcılara iş çıkarırsın.”

- Öyleyse bakalım, bunu yapacak cesaretin var mı? Haider yaklaştı, Deacon’un gözlerinde birkaç saniye panikten başka bir şey görülmedi, ama bu kadarı da Haider’e yetmişti. Tabancanın namlusuna yapıştığında silah büyük bir gürültüyle patladı, mermi duvarlara çarptı. Deacon çılgın gibi boğuştu ama Haider yüzüne bir yumruk attı, daha sonra Weaver da işe karıştı ve tabancasının kabzasıyla Deacon’un ensesine vurdu. Deacon ince bir çığlık atıp yere yığıldı.

- Kemerini çıkar Harry. Kemerini çıkar ve bileklerini bağla.

Tabancanın gürültüsü bir süre yankılanarak devam etti, daha sonra yavaş yavaş kayboldu. Weaver hâlâ baygın olan Deacon’un kemerini çözdü, adamın ellerini arkaya dolayarak sıkıca bağladı.

- Hayatını tehlikeye attın, seni öldürebilirdi, Jack.

- anlaşılan bugün benim kahramanlık günüm. Kaybedecek bir şeyin yoksa kolay. Nöbetçiler hakkında yanlış düşünüyor da olabilirim. Duvarlar herhalde gürültüyü emmiştir.

Haider gömleğinin koluyla terini sildi, tavandaki tüneli gösterdi.

- Hazır mısın?

- Her zaman. Sadece Rachel’in bu işi çok uzağa götürmemiş olmasına dua ediyorum.

- Yakında öğreniriz. Haider tekrar kayaya tırmandı, elini Weaver’a uzattı ve onu da yukarı çekti.

02.24

Mena House’un haberleşme odasında bir telefon çalmaya başladı. Er Sparky Johnson gözlerini kırpıştırdı, esneyerek uyandı. Nöbeti sırasında ayaklarını masanın üzerine dayamış, kestiriyordu. Gecenin o saatinde, fazla konuşma olmazdı. Önündeki masada duran iki telsiz alıcı vericisi ve altı telefon son bir saat boyunca sessiz kalmıştı. Nöbetçi subayı karşı taraftaydı, büyük bir gürültüyle horluyor, kafasını masanın üzerindeki kollarına dayamış, uyuyordu. İkinci telefon da çalmaya başladı. Johnson birinci telefonu kaldırdı. Gözünün ucuyla, esneyerek uyanan yüzbaşıya baktı. “Haberleşme odası, Mena Oteli” dedi önündeki ahizeye. ikinci telefon çalmaya devam ediyordu. Johnson ona aldırmadı, ilk telefonu dinlemeye devam etti. Kaşlarını çattı, döndü, ayağa kalkıp pantolonunu düzelten yüzbaşıya baktı.

- Anladım, efendim. Johnson ahizeyi yerine koydu ve bir şey söylemeden ikinci telefonu kaldırdı. Haberleşme odası, Mena. Yine dinledi, bu kez biri damarlarını kesiyormuş gibi duruyordu. Yüzbaşı yanına geldi, esnedi. “Bir sorun mu var, Sparky?” Johnson parmağını kaldırdı, konuşulanları duymak için sessizliğe ihtiyacı vardı, alnından ter boşandı, “Evet, Teğmenim, söylediklerinizi tabiî ki anladım, kesinlikle, bir dakika bekleyin lütfen.” Eliyle ahizeyi kapadı, korku dolu gözlerini yüzbaşıya dikti. “Birinci telefon kapandı, efendim. Genel Karargâh’tan Sanson adında bir istihbarat subayı geçmiş ve başkanın süitine doğru gidiyormuş. Güvenlik alarmı verdi ve bütün gizli servis görevlilerinin işbaşına gelmelerini istedi.”

Yüzbaşı kaşlarını çattı. “Ne istiyor ki?”

Johnson elindeki ahizeyi yüzbaşının yüzüne uzattı, başka bir telefonu kaldırıp numaraları çevirmeye başladı. “Öbür tarafta da çılgın bir kadın var, İngiliz İstihbarat Birliği’nden Teğmen Kane olduğunu söylüyor. Söylediklerini siz dinleseniz daha iyi olur.”

02.25

Sarmaşıkların tepesine vardı, gölgede kalmaya dikkat ederek korkuluğu aştı ve balkonun çinilerinin üzerine çöktü. Sinek telinin arkasındaki ışık hâlâ sönmemişti, odanın içine göz attığında Roosevelt’in o bilindik yüzünü gördü. Tek başınaydı ve tekerlekli iskemlesine oturmuş, gözünde gözlükleriyle birtakım kâğıtları okuyordu.

Kalbi hızla çarpmaya başladı. Cebinden susturuculu Luger’i çıkarıp horozu kaldırdı. Helen Kane’in kimlik kartım aldı, pencerenin aralığına yavaşça soktu, kilidin dilini sessizce kaldırdı, bir saniye sonra odaya girmişti.

Roosevelt gözlerini kaldırdı, şaşırmıştı, gözlükleri neredeyse burnundan düşecekti. Karşısında tehditkâr bir şekilde duran eli tabancalı genç kadına baktı. “Ziyaret için biraz geç değil mi, Teğmen?” diye sordu hiçbir şey yokmuş gibi. O sırada suratında değişik bir ifade gördü. Korku değil, kendinden nefret etme gibi bir şey. Kadın acınacak haldeydi. Yine de tabancayı kafasına doğrulttuğunu gördü. “Bunu yapmak zorunda kaldığım için gerçekten pişmanım, efendim.” Roosevelt gözlerini kadınınkilere dikti, bakışlarını ondan ayırmadı, sonra gözlerini yatağın yanındaki madenî çana çevirdi. Çok uzak. Bir saniye kadar tereddüt etti, tekrar kadına bakıp çok

sakin bir sesle konuştu. “Madam, eğer ateş edecekseniz, bunu hemen yapmanızı öneririm.”

02.25

Telefon çaldığında Griffith, kanepenin üzerinde uyuyordu. Ahizeyi kaldırdı, aynı anda kapının şiddetle vurulduğunu duydu. Anderson ayağa fırladı, Thompson’u koltuğunun altına kıstırdı, kapıya yöneldi. “Ben bakarım.”

Griffith’in ona bakacak hali yoktu. Telefonun öbür ucundaki heyecanlı sesi dinliyordu. Suratı bembeyaz, fırladı, koltuğunun altındaki kılıftan Smith Wesson’u çekti, kapıyı açmakta olan Anderson’a seslendi. - Bırak onu, Howie! Savaş hali! Otelde bir katil var! Ondan sonra her şey bir anda gelişti. Koridordan sesler duyuldu, umutsuz görünüşlü gizli servis görevlileri odaya doluştu, tabancalarını çekip önceden belirlenmiş noktalara çöktüler, kapıyı, koridoru ve pencereyi güvenlik altına aldılar. Peşlerinden soluksuz kalmış Sanson gözüktü ve bağırdı. ‘Tanrı aşkına, başkanın yanma gidin!”

02.25

Ortalık yatışana kadar çukurun dibinde yattılar, daha sonra Weaver, yanında Haider’le birlikte çimenleri aşıp otelin ön kapısına yöneldi. Birden bire ortalık karışıp ayaklandı, çevreden onlarca inzibat ve nöbetçi fırladı. Otelin kapısının önünde şoförsüz bir cip duruyordu. İki Sherman tank çalıştı, motorları gürültüyle kükredi, çatıdaki uçaksavar bataryaları çevresinde hareket arttı, namlularını göğe doğru çevirdiler.

Yanlarından şaşkın bir teğmen geçiyordu. Weaver adamın koluna yapıştı. “Neler oluyor?” - Bir güvenlik alarmı verildi, efendim, öyle sanıyorum ki… Sözünü bitiremedi, bir yerlerden silah sesleri duyuldu, arka arkaya iki silah sesi. Daha sonra bir yerlerden yırtıcı bir siren sesi geldi. Teğmen otele doğru koştu, yolda karşılaştığı bir grup askerî inzibata kendisini izlemelerini söyledi. Haider’in yüzü üzüntülüydü. “Çok geç kaldık.” Weaver’in kalbi hızla çarpıyordu. Üzüntülüydü ama duygularını kontrol edebiliyordu. Binanın yan tarafını gösterdi. “Ateş sesi oradan geldi.” Uzaklaşmaya başladı. Askerler bahçeden otele akmaya devam ettiler, şaşkın görünüşlü subaylar anlaşılmaz emirler veriyordu.

- Sakın koşma, Jack, dikkati çekmekten başka işe yaramaz. Ne yaparsan yap, yanımdan ayrılma. Griffith odaya daldığında, Anderson hemen

arkasında, Thomson'u ateşe hazırdı. En arkadan elinde tabancasıyla Sanson geliyordu.

Balkon kapılarından biri ardına kadar açıktı. Teğmen üniforması giymiş bir kadın Roosevelt'ten birkaç adım ötede duruyordu ve elinde susturucu takılmış bir tabanca vardı. Şaşırdı, paniğe kapıldı, tabancasını doğrultup ateş etti ve Anderson'u elinden vurdu. Anderson, Thompson'unu düşürdü ama Griffith, 38'liğini ateşleyip kadını omzundan vurmuştu bile. İkinci kurşun Rachel'e çarpıp onu açık balkon kapısından dışarı fırlattı, yaralı Anderson vücudunu Roosevelt'in önüne atarak canlı bir kalkan oluşturdu. Odada kısa süreli bir karışıklık yaşandı. Anderson, Griffith'in koruması altında tekerlekli sandalyeyi çevirdi, iki gizli servis görevlisinin de yardımıyla başkanı baş döndürücü bir hızla salona, salondan koridora çıkardılar, tehlikeden uzaklaştırdılar. Yatak odasındaysa Sanson yerdeki Thompson'u aldı, açık kapıdan balkona fırladı. Gözleriyle gölgeleri taradı ama hiçbir şey göremedi. Balkonun zemini üzerindeki Luger'e baktı, sonra balkonun köşesine koşup gözlerini aşağılara indirdi, sarmaşıklardan atlayıp çimenlere doğru koşan bir gölgeyi ancak gördü.

- Dür yoksa ateş ederim!

Kadın bir eliyle omzunu tutarak koşmaya devam etti. Thompson'un namlusunu kaldırdı, silahı beline dayayarak ateşledi. Kurşunlar çimenlerden toprak havalandırdı ama kadın koşmaya ve bahçenin karanlık bölümüne yaklaşmaya devam ediyordu. Yeniden ateş etti, bu kez tetiği uzun uzun çekti, sonunda kadın olduğu yerde döndü, ellerini ileri uzatıp düştü. Sanson makineliyi tekrar kaldırdı, uzun uzun nişan aldı ve tetiği çekti. Klik. Şarjör boşalmıştı. Bahçedeki kadın ayağa kalktı, yanını tutarak sendeledi. Sanson tabancasını çıkardı, nişan aldı, iki kez ateş etti. Kadın gölgelerin arasında kaybolmuştu. Aşağıda yüzlerce asker çimenlerin üzerine yayıldı. "O kadını durdurun" diye bağırdı, Sanson balkondan, kaybolduğu yeri gösteriyordu. "Onu izleyin!"

Otelin yanına vardıklarında balkonda Sanson'u gördüler, elinde ateş kusan bir Thompson bulunuyordu.

Haider gölgeler içinde hareket eden bir şey gösterdi. "İşte, orada. Rachel!.." Weaver, Rachel'in Sanson silahından çıkan kurşunlarla vurulduğunu gördü. Kadın olduğu yerde döndü ve bir yanını tutarak devrildi. Sanson'un ateşi birdenbire kesilince tekrar ayağa kalktı. Yukarıda, balkonda, Sanson tabancasını çıkarmaya uğraşıyordu. İki el ateş etti, Rachel siren sesleri arasında gölgelere girip kayboldu. Hemen her taraftan askerler

çıktı, Sanson onlara emirler yağdırdı, sonra hızla balkondan odaya girdi. Haider hiç beklemeden Weaver'in koluna dokundu, Rachel'in kaybolduğu yere doğru koşmaya başladılar.

02.36

Otelin öbür ucundaki korumalı odanın önü gizli servis ajanları, endişeli görünüşlü askerî inzibatlar ve nöbetçilerle doluydu. Karışıklık yavaş yavaş azalmıştı. Odanın ortasında Griffith yüzü bembeyaz, hafifçe titriyordu, Roosevelt ona baktı. "İyi misin, evlat?"

- İyiyim, iyiyim efendim. Ama çok yakından geçti.

- Daha yakından da geçmemesi için dua edelim. Howie nerede, evlat? Yarası ağır mı? Roosevelt'in sesi endişeliydi.

- Şu anda yanında doktorlar var; ciddî bir şey değil, yakında iyileşir, efendim.

- Tanrıya şükürler olsun. Ya o yarbay nerede? Ona da teşekkür borçluyum.

- Şimdi getiriyorlar, efendim. Kalabalığın arasından bir yol açıldı, Sanson göründüğünde Roosevelt elini uzattı. "Yarbay Sanson, değil mi? Son anda hayatımı kurtaran adam hakkında bana biraz bilgi verin."

- Bütün başarı sizin kendi adamlarınızın, efendim, dedi Sanson içtenlikle.

- Duyduğuma göre, siz gereğinden de fazlasını yapmışsınız. Bu nedenle size teşekkür borçluyum. Roosevelt'in yüzü karardı ve sakin bir sesle sordu. O genç kadına ne oldu? Sanson utançtan kızardı. "Hâlâ onu yakalamaya çalışıyoruz, efendim. Bu da beklediğimizden biraz uzun sürecek gibi."

- Üzerindeki üniforma çok inandırıcıydı. Peki ama güvenliğin burnu dibinden nasıl geçti? Sanson olanları anlatınca Roosevelt'in kaşları kalktı. "Ne diyorsunuz? Demek öyle?"

- Tekrar tünele kaçtığını sanıyoruz, efendim. Ama bahçeyi arayan beş yüz asker var, piramitlerin çevresine de iki kamyon asker gönderdik. Emrimdeki bir binbaşı adamlarıyla birlikte tünelin girişini arıyor. Ne yaparsa yapsın, elimizden kurtulamaz.

- Bundan eminim. Roosevelt'in sesinde sevinç veya memnuniyet yoktu. Ne düşüneceğini bilmez gibiydi. Biliyor musunuz, çok garip bir şeydi.

Efendim?

- Elinde fırsat varken, ateş etmedi. Sizler odaya dalmadan önce dışarıdan gelen gürültüyü duydu, yine de ateş etmedi. Orada öylece durup

bana baktı, sanki bu işe zorlanmış gibiydi. Sanki başarısız olmak istiyordu. Başkan gözlüklerini çıkardı, Sanson'a baktı. Bence ya vicdan sahibi cesur bir kadın ya da ölmek isteyen bir çılgın.

Kapıda bir karışıklık oldu, Sanson üniforması tozlu binbaşının odaya girmeye çalıştığını ama gizli servis görevlilerince durdurulduğunu gördü. Roosevelt'e döndü, "izin verir misiniz, efendim? Yapmam gereken acil bir iş var da." Tabiî, işinizin başına dönün. Size tekrar teşekkür ediyorum. Benzersiz bir iş başardınız. Sanson selam durdu, kusursuz bir dönüşle kapıya yöneldi. Binbaşıyı göstererek nöbetçilere "Benimle beraber" dedi, sonra da binbaşıya döndü, "Evet, onu bulabildiniz mi?"

- Tünel girişini bulduk efendim. Ama anlaşılan Weaver ve Haider de kadının peşinden tünele girmişler.

- Ne dedin?

Binbaşı yutkundu. "Anlayabildiğim kadarıyla, adamlarımdan önce tünele varmayı başarmışlar. Arkalarından elleri fenerli bir grup gönderdim." Ve?

- Deacon'u bulduk sanıyorum. Elleri bağlı ve baygın. Geçitte de kan izleri var. Anlaşılan kadını yaralamışsınız, efendim. Ama üçünden de eser yok."

- Ne demek, eser yok?

- Kaybolmuşlar.

- Nereye, Tanrı aşkına, nereye?

- Adamlarımdan biri sürünerek mezara girdi. Uzaktan bir motor sesi duyduğuna yemin ediyor. Sanson dişlerini sıktı, sanki dişlerini kemirip eritecekmiş gibiydi. "O halde piste gitmeye çalışacaktır. Teğmen Kane'in anlattığı Sakkara pisti haberinin Genel Karargâh'a ulaşıp ulaşmadığını kontrol etsen iyi olur." Binbaşı başını salladı. "Yaptım bile. Şu anda oraya bir konvoy gidiyor. Belki siz de gitmek istersiniz diye dışarıda bir cip bekletiyorum. İstediğiniz zaman hareket edebiliriz."

- Hemen istiyorum. Sanson hızla merdivenleri indi, üniformalı kalabalığı yardı. Kadın yaralıysa, piste ulaşması mucize olur. Ama oraya ulaşırsa da bir sürprizle karşılaşacak. Sanki aklına yeni geliyormuş gibi sordu. Ya Weaver ve Haider'e ne oldu?

- Onlar da kayıp, efendim.

Yetmiş üçüncü bölüm
03.25

Yüzbaşı Ömer Rahman, Heliopolis'in kuzeydoğusundaki Almaza Askerî Havaalanı'ndan kalkmıştı. Yirmi dakika kadar sonra, Nil Deltası'nın bitip de çölün başladığı yerde, Memfis'in şekerkamışı tarlalarının üzerindeyken işaretleri görmek üzere 3.000 feet'e inmeye karar verdi. Hiçbir işaret görmedi. Çok acayipti. Yolcularının çoktan orada olmaları gerekirdi, saatini tekrar kontrol etti. Zamanında gelmişti. Kontrol çubuğunu itti, Bristol daha da alçaldı. Sakkara Piramitleri'nin dışında her yer dümdüzdü, on kilometre uzaktaki dev gölgeleri buradan görebiliyordu. Rahman gözlerini tekrar yere dikti, önünde, karanlıklar arasında bir ışık gördü. Sonra bir ışık daha, sonunda bir üçüncüsü. Üç ışık yerde bir "L" harfi çiziyordu. Kendi kendine gülümsedi. "Harika! Demek becerdiniz, dostlarım." Kolu itti, Bristol inişe geçti. Sakkara Weaver, Gize'den beri Rachel'in motosikletini çölde izlemeye çabalıyordu. Kum üzerindeki izin peşinden giderken, yoldan ayrılıp Sakkara Piramitleri'ne doğru yöneldiklerini gördüler. Weaver piramitlere giden yolun sonuna vardı, biraz ilerde kenara bırakılmış Moto Guzzi'yi gördüler. Arabadan fenerini aldı, tabancasını çekti, motosikletin yanına vardıklarında Haider yere diz çöküp motora baktı. "Mermilerden biri benzin deposunu delmiş. Anlaşılan benzinsiz kalmış." Weaver fener ışığı altında depoya baktı, Moto Guzzi'nin üzerinde ve yerdeki koyu lekeleri gördü. Diz çöktü, parmağını ıslak lekelere değdirdi, kan lekeleri olduklarını anlayınca yüzü karardı.

- Fena yaralanmış. Piste yürüyerek varmayı deneyebilirdi.

Piramitlerin ötesinde, ayışığı altındaki sonsuz çölden başka bir şey görülmüyordu. Haider yıkıntıların girişini gösterdi. "Emin olmak için içeri bakalım." Piramitlere doğru giden taş döşeli yola girdiler, Weaver fenerini çevrede gezdirirken kısa ve karanlık bir geçit gördüler.

Geçit ayışığında aydınlanmış sessiz bir avluya açılıyordu. Sağda Firavun Coser'in piramidi, tam karşıda da soyluların mezar odalarının kalıntılarına inen taş basamaklar görülüyordu. En yakındaki odaya yöneldiler, fenerin ışığı kapkaranlık girişe vurunca içeriden yüzlerce yarasa fırladı. Kanat sesleri bir süre sonra dindi, etraf yine sessizdi.

- Feneri ver, dedi Haider birdenbire.
- Ne oldu?
- Galiba bir şey gördüm.

Weaver feneri uzattı, Haider ışığı önündeki basamaklara tuttu.

- Buradan geçmiş, dedi, iki ayrı mezara inen basamaklardaki damlaları göstererek.

Weaver ilk mezarı gösterdi. “Önce buna bakalım.” O sırada uzaktan uçağın motorunu duydular, göğü taradıklarında hiçbir şey göremediler. Motor sesi yaklaşıyordu. “İddiaya girerim, Deacon’un ayarladığı uçaktır” dedi Haider, “Rachel belki de piste varmayı başarmıştır.”

- Gözümüzle görelim. Weaver feneri yakarak mezara inen merdivenleri inmeye başladı, Haider hemen arkasındaydı. Rahman uçağı daha da alçalttı, kanatçıkları çıkardı, uçağın burnunu ışıklarla bir hizaya getirdi. Yüzü ter içindeydi. Bakımsız toprak bir piste inmek, gündüz ışığında bile kolay iş değildi, hele gece karanlığında, neredeyse intihar etmek demekti. Yerde görmediği bir şeye çarpsa iniş takımlarını bozabilir, ya da yumuşak kuma kayarak bir daha kalkamayacak duruma düşebilirdi.

- Yavaş yavaş, dedi kendi kendine. Gözlerini önündeki L biçimi ışıklardan ayırmadan kolu hafifçe itti. Yerden yaklaşık iki yüz feet yüksekteyken iniş ışıklarını yaktı.

İneceği çöl pisti aydınlandı, yerde bir engel olup olmadığını kontrol etti, birden kanının donduğunu hissetti. Pistin kenarı askeri kamyon doluydu. Tuzağa düşmüştü.

- Piçler, diye bağırdı, motorlara gaz verdi, kanatçıkları çekti, kola asılıp uçağı yükseltmeye başladı. Aşağıdaki kamyonların farları yandı, bütün araçlardaki makineliler ateşlendi, mermiler iz bırakarak uçağın yanından geçti.

Pilot kabininin camı parçalandı, kurşunlardan biri omzuna gelerek onu acıdan kıvrandırdı, başka bir kurşun sırtına vurdu. Acıyla yerinden sıçradı, kolun üzerine düştü. Uçağın burnu yere döndüğünde ölmüştü, toprak hızla yaklaştı, Bristol motorunun çığlıkları arasında toprakla birleşti, portakal rengi bir alev topu gibi patladı.

Rachel’i mezar duvarlarından birine dayanmış yatarken buldular. Koltuk altındaki yarayı kapatmak için üniformasının ceketini beline sarmıştı. Ceketin kumaşı kıpkırmızıydı, yolunu kaybetmiş ve umarsız küçük bir kıza benziyordu. Nefes alıp vermesi sıklaşmıştı, suratı ter içindeydi ve kan tükürüyordu. Onları gördüğünde gözleri parladı.

Weaver onun yanma diz çöktü, gözleri dolmuştu. “Hareket etmemeye bak.”

Kendini kaybediyor, kısa zaman sonra toparlıyor gibi oluyordu. Sesi kısıktı. Fısıldadı. “Beni burada bırakıp gitmeniz çok daha iyi olur, Harry.”

- Kan kaybından ölmen için mi?

Haider yanına çöktü, yavaş hareketlerle üniformasını ceketini çözdü, makineli tüfek kurşunlarının açtığı yarayı inceledi. Sonra gözlerinin içine baktı, yanağına dokundu, sesi endişeliydi. “Kleist’ın silahındaki bozukluk, bunu neden yaptın?” Suratı acıdan buruştu, ağız dolusu kan tükürdü. “İkinizde nedenini biliyorsunuz. Şimdi de ikinizden birinin bana borcunu ödeme zamanı geldi. Beni hemen burada öldürün.”

Ağzından akan kızıl kan çenesinden süzüldü. “Bu işi başlamış olduğu yerde bitirelim.” Weaver ayağa kalktı. “Yardım bulmaya gidiyorum.” Haider onun koluna yapıştı, umutsuzdu. “Öyle sanıyorum ki, yardımın artık ona bir yararı olamaz.” Rachel acı çeken bir hayvan gibi tiz ve uzun bir çığlık attı, gözleri ıslaktı. ‘Tanrı aşkına, hiç insafınız yok mu? Biri lütfen beni vursun.” Tekrar inledi, acıdan çıldırmış gibiydi, gözlerini sımsıkı yumdu. Weaver daha fazla dayanamadı, tabancasını çıkardı, tepesine dikildi. Kafasına nişan alırken eli titredi, yüzünü ter damlacıkları kapladı, uzun bir an orada, parmağı tetikte öylesine durarak kıza baktı, hareket edemiyordu. Çocukluğundan beri ilk kez ağlamak istedi.

- Lütfen…

Madenî bir ses duydu, gözleri yaş dolu Haider’in tabancasını doğrulttuğunu gördü. Patlama uzun süre taş duvarlarda yankılandı. Cesedini mezar odasından çıkardılar, kuma uzattılar, Weaver ceketini çıkarıp Rachel’in yüzüne örttü. Uzunca bir süre bir şey söylemeden sessizce durdular. Sonunda Haider’in titrek sesi duyuldu. “Yapacak başka bir şey yoktu, onu kurtardık.” Weaver’in yüzü kül gibiydi. “Yardım getirebilirdim… “

- Yine de onu kurtaramazlardı. Bunu sen de biliyorsun, Harry. Weaver içinde büyük bir umutsuzluk duydu, uzağa çöle baktı, yanan uçaktan çıkan parlak kıvılcımları gördü. “anlaşılan Sanson pistte bir kabul komitesi hazırlamış.” Haider’in suratı acılıydı, tabancasını çıkardı, zorlukla yutkundu. “Sanırım hepimiz cehenneme gideceğiz. Artık sıra beni yalnız bırakmana ve onurlu bir şey yapmama izin vermene geldi.”

- Yeni bir ölüm hiçbir şeyi değiştirmez. Her şey bitti, Jack. O tabancayı kılıfına sok.

- Başka bir yol kalmadı, maalesef kalmadı. Eğer beni tutuklarsan sonum ya ip ya da kurşun olacak. Bana sorarsan bir ipin ucunda sallanıyor olmayı

hiç istemem. Haider tabancanın horozunu kaldırdı.

- Eğer sence bir sakıncası yoksa, bana bir iyilik yap ve iki adım geriye git.

Weaver kararlılıkla elini uzattı, tabancanın namlusunu tuttu, “Sana bunu kılıfına sok dedim.”

- İşleri daha da zorlaştırıyorsun.

- Arabayı al, gidebildiğin kadar güneye git. Şansın varsa sabah olmadan Luksor’a varırsın. Ondan ötesini Tanrı bilir.

Haider şaşkınlıktan konuşamadı, Weaver devam etti. “Elinde fırsat varken kullan ve git. Sanson’un adamları neredeyse burada olur.”

- Bana ne olduğunu bilmek isteyeceklerdir.

- Bırak da onu ben düşüneyim. Git. Yoksa geç olacak. Haider söyleyecek bir şey bulamadı, Rachel’in yanma diz çöktü, ceketi kaldırıp yüzüne dokundu. Dayanamayacak gibiydi. “Ona doğru dürüst bir cenaze töreni yaptıracağına söz ver.” Çöle baktı, sesi duygu doluydu, “Oralarda bir yerlere gömsünler. Bu çılgınlık başlamadan önce hepimiz orada bir aradaydık, mutluyduk.” Weaver başını salladı. “Peki, ama şimdi gitmen gerek.” Haider’in sesi nefret doluydu, kontrolünü kaybedecek gibiydi. “Bu savaş iyice korkunçlaştı. Sonunda hepimizi mahvetti.” Weaver cevap vermedi, çünkü verebileceği bir cevap yoktu. Haider onun koluna dokundu. “Hiç olmazsa sen kendine dikkat et, Harry. Bir daha görüşüp görüşemeyeceğimizi bilmiyorum, ama ne olursa olsun, bari sen kendine normal bir hayat kurmaya çalış.” Arabaya bindi, motoru çalıştırdı, son bir selam verdi ve zeytin yeşili Humber karanlıklara daldı, bir ruh gibi gözden kayboldu. Weaver kumların üstüne, dizüstü çöktü. Rachel’in başını kollarının arasına aldı, yüzünü onun saçlarına gömdü, uzaklaşan arabanın sesini dinledi. Ondan sonra geniş ve ıssız çölde duyduğu tek ses kendi hıçkırıkları oldu.

Yetmiş dördüncü bölüm

Kahire

Weaver sözlerini bitirdiğinde saat sabahın üçüne geliyordu. Otelin lobisi boşalmış, barda çalışanlar evlerine dönmüştü. Hamsin saatler önce dinmiş onun yerini yapışkan bir sis almış, kenti bir tül gibi örtmüştü. Nil üzerinde bir yerde bir sis düdüğü öttü, durdu. Kadehini masanın üzerine bıraktı. “İşte Carney, şimdi bütün hikâyeyi biliyorsun.” Şaşkınlık içinde ona baktım. “İnanılır gibi değil.” - Değil, biliyorum; ama Tanrı şahidimdir sana gerçekleri anlattım. Ben ölene kadar hiçbir şey yazmayacağına söz vermiştin, unutma. Tabiî o zaman bunları yazmak istersen…

- Biliyorum, size söz verdim. Tek düşüncem, bu hikâyeye kim inanır? Durakladım. Size bir şey sorabilir miyim?

- Sor bakalım.

- Morgdaki cesetten nasıl haberiniz oldu? Bunca yıl sonra Haider’in hayatta olabileceğini neden düşündünüz?

- Kahire’de avukatlık yapan bir arkadaşım var, şimdi oldukça yaşlı biri, bir zamanlar onu Jack’i bulması için görevlendirmiştim. O da senin gibi gazetedeki haberi okumuş, bana haber verdi. Ölenin adı ve yaşı, üstelik de bir Alman olması fazla rastlantıydı. Bulabildiğim ilk uçağa atladım ve dün öğleden sonra buraya geldim. Geldiğime de çok memnun oldum. Üstelik havaalanı biz indikten on dakika sonra fırtına yüzünden kapandı.

- Elinizde bundan başka kanıt yok muydu?

- Vardı, ama çok eskilere dayanan şeyler.

- Ne kadar eski?

- Savaştan birkaç yıl sonra Haider ailesinin New York’taki mallarının Zürich’teki bir banka avukatı aracılığıyla satıldığını öğrendim. Jack’in hem annesi hem de babası ölmüş olduğundan, bu satışı kimin onayladığını merak ettim. Bankaya başvurdum ama istediğim bilgileri vermediler. İsviçrelileri bilirsin, gizlilik konusunda manyaktırlar, o yüzden araştırmalarımdan hiçbir şey çıkaramadım. Eski istihbaratçı tanıdıklarım da işe yaramadı. Derken, günün birinde Kazablanka’dan bir kartpostal aldım. Üzerinde sadece “Her şey yolunda. Jack” yazıyordu.

- Yani kaçmış ve hayatta kalmayı başarmıştı. Weaver başını salladı. “Yıllarca onu bulmaya çalıştım ama mümkün olmadı. Franz Haider o kadar sevilen ve sayıları ve Ortadoğu’da o denli tanınan biriydi ki, insanların Jack’e yardım etmeye hazır olmaları gerekirdi. Üstelik babası varlıklı bir

adamdı. Bir bankaya konmuş para ve gayrimenkullerden gelen gelirle hayatının sonuna kadar ismini açıklamadan yaşayabildiğine eminim.”

- Jack Haider’in oğlunun ölümüyle ilgili gerçekleri öğrendiğine inanıyor musunuz?

- Evet, hiç şüphem yok. Yıllar önce Berlin’de Pauli’nin mezarını ziyaret ettim. Oğlanı annesinin yanına gömmüşler. Weaver bir an durakladı. Acayip olan ne, biliyor musun? Her bir mezarın üzerinde iki beyaz zambak vardı. Berlinli bir çiçekçinin ayda bir kez mezara zambak getirdiğini öğrendim. Beyaz zambaklar, tıpkı babamın Haider’in annesi için yetiştirdiği gibi. Çiçekçiye talimat verenin Zürich’teki aynı banka olduğunu öğrendim, ama araştırmalarım yine tıkandı. Mezarlığa en son beş yıl önce gittim, yine beyaz zambak vardı. Bu da Jack’in hâlâ hayatta olduğuna inandırdı beni. Bardağımı tekrar doldurmak istedim, önümüzdeki şişe boştu; bardağı masaya bırakmak zorunda kaldım. “Ya ötekiler, onlara ne oldu?”

- Canaris’e olanları biliyorsun. Sfenks’in başarısızlığından kısa süre sonra Abwehr kapatıldı ve bütün görevler SD’ye aktarıldı. Hitler’e karşı komplo kurmak suçuyla tutuklandı ve asıldı. Çok sonra, İngiliz istihbaratı aracılığıyla Müttefiklere önemli bilgiler sızdırdığı öğrenildi. Schellenberg huyunu değiştirmedi ve çılgınca projeler üretmeye devam etti. Sfenksten bir hafta sonra aynı şeyi bu kez Tahran’da, Roosevelt, Churchill ve Stalin’in toplantısı sırasında yeniden denedi, yine başarıya çok yaklaştı. Müttefikler tarafından yakalandı ve 1949’da Nilrnberg’de mahkûm oldu. Savaş suçlusu olarak hapse atıldı, iki yıl sonra sağlığı bozulduğu için serbest bırakıldı, kısa süre sonra da akciğer kanserinden öldü. Himmler er üniformasıyla kaçmaya çalışırken yakalandı ama mahkeme önüne çıkarılamadan, ağzında gizlediği siyanür ampulünü kırarak intihar etti. Geri kalanlara gelince, Reggie Salter yaralarına karşın hayatta kalmayı başardı, ama altı ay sonra askeri mahkemede firar ve adam öldürmeden suçlu bulundu ve kurşuna dizildi. Harvey Deacon aynı şekilde öldü, ama casusluktan suçlanarak.”

- Ya Sanson? Helen Kane?

- Sanson başından beri haklıydı. Üstelik bütün görüş ayrılıklarımıza rağmen, iyi bir asker olduğunu da itiraf etmek zorundayım. Zor bir savaşta yanında olmasını isteyeceğin cinsten bir İngiliz’di: cesur, gözüpek, düşmana tek bir karış toprak bile vermemeye kararlı. Savaşın sonuna kadar Kahire’de kaldı, sonra İngiltere’ye döndü. İlginç olanı, bir halkla ilişkiler şirketi kurması ve uzun yıllar başarıyla yönetmesi. Sonunda emekliye ayrıldı ve on yıl kadar önce Londra’da öldü. Weaver tereddüt etti, gözleri

buğulanmıştı. Helen Kane'e gelince, erkek arkadaşının Yunanistan'da bir Alman kampında tutuklu olduğunu öğrendi. Atina'nın kurtuluşundan sonra tekrar buluştular, evlendiler ve İngiltere'ye yerleştiler. Hayatta olup olmadığını Tanrı bilir. Çok ilginç bir kadındı.

- Beni en çok şaşırtan ne, biliyor musunuz? Böyle bir hikâyenin bunca yıldır nasıl saklandığı. Bu inanılır gibi değil.

- Birkaç yıl önce bir iki tarih kitabı bu olaya dokundu ama ortaya elle tutulur bir şey çıkmadığını ben de kabul ediyorum; hele bütün gerçekler, asla. Ama eğer düşünürsen, bunun bir sır olarak saklanmasına şaşırmaman gerekir. Savaşın o denli kritik bir anında, Nazilerin liderlerini öldürmeye çok yaklaştığını öğrenmek Amerikan ve İngiliz halkının moralini bozardı. Washington ve Londra bütün hikâyeyi güvenlik sorunu olarak nitelendirdi ve bu konuda hiçbir şeyin söylenmemesini sağladı. Berlin de başarısızlığını ilan etmek istemedi. 1943'ün sonlarına doğru Naziler ipçe gerilemişti, başarısızlığa değil, zafere ihtiyaç duyuyorlardı. Bu olaydaki başarısızlıkları askerlerin moralini yükseltecek bir şey değildi, o nedenle Hitler Sfenks Operasyonu'yla ilgili tüm belgelerin yakılmasını, konu hakkında bilgi sahibi olan herkesin de gizlilik yemini etmesini emretti. Üstelik o günlerde o kadar çok söylenti duyuluyordu ki, bazıları doğruydu, bazıları inanılır gibi değildi. Bu söylentilere bakarsan Müttefikler Hitler'i öldürmeye ya da Rommel'i kaçırmaya çalışıyorlardı, Hitler, Roosevelt ve Churchill'i ya da üst rütbeli bir Müttefikler komutanını vurduruyordu. Böyle bir durumda, yalanı gerçekten ayırt etmek güçtür. Savaştan sonra da Sfenks'in öteki hikâyeler arasında kaybolduğunu sanıyorum.

- Ya siz ne yaptınız?

Weaver'in dudaklarına küçük bir tebessüm yerleşti. "Eğer sormak istediğin buysa, hiç savaş divanına çıkarılmadım. İşin en şaşılacak tarafı burası. Sanson, neden bilmem, bana karşı yaptığı suçlamalarda ısrar etmedi. Haider'in ortadan kaybolmasının sözü edildi tabiî ama üzerinde fazla durulmadı, kısa sürede unutuldu. Belki de Sanson neler yaşadığımı anlamıştı, görev, aşk ve dostluk arasında bir çatışma. Bütün bu olanlardan sonra, başkan güvenliği konusunda uzmanlaştım. Ne diyecektim? Roosevelt'in hayatının kısmen onu öldürmekle görevli bir Alman ajanı tarafından kurtarıldığını, benim de onun kaçmasına yardım ettiğimi mi? Bunları anlatsaydım, Jack hakkında başka soruların sorulmasına da neden olurdum. O yüzden her şeyin unutulmasının daha doğru olacağını düşündüm."

- Rachel Stern’in gerçek kimliği hakkındaki ayrıntıları nasıl öğrendiniz?

1945’te SD dosyalarından bazıları Müttefiklerin eline geçti.

Rachel’in dosyaları da onların arasındaydı ve bir kopyasını elde ettim. O sırada hapiste olan Schellenberg’le de görüşmeyi başardım, hikâyenin gerisini de bana anlatan odur.

Weaver’in yüzüne baktım. “Her ikinizi de mi seviyordu ?” Bir süre bir şey söylemeden oturdu, gözlerinde belli belirsiz bir üzüntü vardı. “Biliyor musun, bu sorunun cevabını ölene kadar hiçbir zaman veremeyeceğim. Bazı sorular cevapsız kalmaya mahkûmdur. Ama benden dürüst bir cevap istiyorsan, hep ikimizi de sevdiğine inanmak istedim.”

- Cesedine ne oldu?

- Sakkara yakınlarında, çölde gömüldü, mezarına hiçbir işaret konmadı. Dinî tören yapılmadı, sadece bir manga asker katıldı, bir çavuş İncil’den bir bölüm okudu. Weaver başını salladı. Ben katılmadım. Katılamadım. Çok sonraları oraya gittim ve dua ettim, artık neye yarayacaksa…

- Ya ailesi?

- Himmler tabiî sözünü tutmadı. Schellenberg’in adamın çıldırdığını söylemesine rağmen, Rachel’in babasını Hitler’e karşı komplo kurmak suçundan diğerleriyle birlikte kurşuna dizdirdi. Komployla hiçbir ilgisi olmayan o iki çocuğu da. Hayatta sadece annesi kaldı ama kısa süre sonra o zavallı kadın da öldü. Gözlerimi Weaver’a diktim. “Peki sizce Haider neden sizi görmeye çalışmadı? Bunca yıl nerede saklandı? Amerika’nın onu bir hain olarak asacağını söylediniz.

Ama bu pek gerçekçi değil. O bir askerdi, savaş suçlusu değil. Bütün bu gizliliğin nedeni ne?” Weaver derin bir soluk aldı, içini çekti. “Belki de haklısın. Bunu ne kadar sık düşündüğüme Tanrı şahittir. Kimliğini gizlemesi ve benimle temas kurmamasının birbirine bağlı iki nedeni vardı sanırım. Birincisi onurlu bir insandı. İlk başta Nazilerle birlik olarak annesinin ülkesine kötülük ettiğini düşünüyordu ama aslında pek de seçeneği yoktu. Bütün iyi Almanlar gibi o da akıntıya kapılmıştı. Schellenberg’in planında rol almayı, oğlu nedeniyle kabul etti. Yine de onun güçlü Prusyalı geleneklerini unutmamak gerekir. Önemli olan onurdur. Jack’in hayatına yön veren pjicht sözcüğüdür. Bunun anlamı “görev”dir ama gerçek anlamının bundan çok daha fazla olduğunu çok sonra öğrendim. Kelimenin asıl anlamı, yakınlarının onuruna leke süremeyeceğindir. Jack dostluğumuza leke sürdüğünü, bu nedenle bir daha karşıma çıkmaması gerektiğini düşünüyordu belki de, kim bilir?

İkinci nedene gelince, geçirdiği bütün acılardan; karısının, babasının, oğlunun ölümünden, Mısır'da olanlardan sonra belki de her şeyi ardında bırakmak, geçmişin acılarını unutmak, yepyeni bir hayata başlamak istemiş de olabilir. Büyük acılar çeken insanların eski hayatlarıyla bütün ilişkilerini kopardıkları ve her şeye yeniden başladıkları sık görünen bir şeydir. Bir çeşit ruh temizlenmesi sanki. Psikologların bunu ayrıntılarıyla açıklayabileceklerinden eminim, ama bence bu kabul edilebilir bir neden. Diyeceksin ki, karısını ve oğlunu hiç unutmadı, mezarlarına çiçek gönderterek onlarla olan ilişkisini kesmedi; ama bence çok sevdiğin aile üyelerinin ölümünden sonra onların hatırasını tamamen unutmak da mümkün değil. Arkamızda bir ses duyduk. Otelin gece temizlikçileri gelmişti. Barda hâlâ birilerinin oturduğunu görünce şaşırdılar, sonra bize aldırmadan işe girişip masaları ve iskemleleri bir tarafa yığmaya başladılar. Weaver saatine baktı.

- Biraz uyumam gerek, Carney. Ayağa kalktı. Yarın Amerika'ya dönüş biletimi ayarlamam gerek.

Elimi güçlü bir şekilde sıktı, asansöre kadar ona eşlik ettim. “Son bir sorum daha var.” Öyle mi? Nedir?

- Morgdaki cesedin Haider'e ait olmadığından emin misiniz?

- Jack'in sol bacağında belirgin bir yara izi vardı, çocukken birlikte oynadığımız dönemlerden kalma bir yara. Morgdaki zavallınınsa hiç yara izi yoktu. O adamın kim olduğunu belki de hiç kimse öğrenemeyecek.

- Yine de garip bir rastlantı. Haider'le aynı isimde, aynı yaştaydı.

- Hans Meyer adına düzenlenmiş belgeleri de var diye duydum. Onayladım. “Kahire polisinde tanıdığım biri dairesinde saklanmış kimlikler bulduklarını söyledi.”

- Bir sürü Alman'ın savaştan sonra Mısır'a geldiğini biliyorsun. Bazıları aranan Nazilerdi, bazıları genç bilim adamlarıydı ve Nâsır'ın Helvan'daki gizli roket projesinde çalışmak için gelmişlerdi. Bunlardan bazıları hâlâ hayatta. Hepsi de yaşlı, ülkelerine yeniden dönemeyecek kadar yaşlı. Kimsenin dikkatini çekmeden yaşıyorlar, genellikle de İmbaba gibi mahallelerde oturuyorlar. Çoğu daha Mısır'a ayak basar basmaz yeni birer kimlik ediniyor ve izlerini kaybettirmeye çalışıyor. Bence morgdaki ihtiyar da bunlardan biriydi ve Johann Haider adı uydurmaydı. Adın ilgi çekici bir tarafı var: Almanya'da bu isimde binlerce kişi yaşıyor, aynı Hans Meyer gibi. Her iki adın da ihtiyarın yıllardır kullandığı sahte isimler olduğuna iddiaya girerim.” Weaver durakladı.

- Şüphe ediyorsun, Carney.

Omuzlarımı silktim. “Belki de gazeteci olduğum için. Sonu olmayan hikâyeleri sevmem. Haider’in hayatta olup olmadığını gerçekten de bilmek isterdim.”

- Yani babasının koleksiyonuna ne olduğunu mu öğrenmek istiyorsun?

- Belki şaşıracaksınız ama, şu anda beni asıl ilgilendiren Jack Haider.

Weaver başım salladı. “Belki de uzun süre önce ölmüştür. Artık bizlerden hayatta kalan çok az insan var. Karısının ve oğlunun mezarına konan çiçekler, Jack’in ölümünden sonra da devam edecek şekilde ayarlanmış olabilir. Üstelik bu tam da Jack’ten beklenecek bir davranış olurdu. Ama öldüyse, gerçekten yazık. Onu tekrar görmeyi çok isterdim, son bir kez daha.” Weaver’ın sesinde gerçek bir pişmanlık, elle tutulacak kadar güçlü bir üzüntü vardı. “Ama her şey çok uzun yıllar önce geçti. Yazarın biri ne demişti? Yaşlandıkça geçmişimin sahillerinden yavaş yavaş uzaklaşıyorum, sonunda uzak ve güçlükle seçilen bir hatıra olacaklar.’ Benim de durumum böyle.”

- Ama her şeyi o kadar iyi hatırlıyorsunuz ki. Weaver tereddüt etti, yavaşça elini cebine soktu, cüzdanını çıkarıp bana bir şey uzattı. “Hatırlamak için bu var.”

Çok eski, yıpranmış, siyah beyaz bir fotoğraf. Plastik bir kılıf içine yerleştirilmişti. Step Piramidi’nin yanındaki mezarların başında duran üç genç. Yüzleri yanık, kollarını birbirlerinin beline dolamış, kameraya gülümserken. Harry Weaver’ın gençliğini hemen tanıdım. Yanında çarpıcı bir kadın vardı. Çok güzeldi, çizgileri narindi, sarı saçları güneşin altında parlıyordu. Onun yanında da yüzünde bir tebessümle yakışıklı bir adam duruyordu. Jack Haider ve Rachel Stern.

Elimdeki fotoğrafa uzun süre baktım, hikâyeni Gerçek yüzlerini canlandırdım sonra fotoğrafı sessizce uzattım. Söyleyecek bir şey bulamamıştım. Weaver fotoğrafı cüzdanına koydu. “Konuştuğumuz için çok memnunum, Carney. Eğer bir gün Amerika’ya gelecek olursan, ziyaretçileri çok severim. Beni mutlaka ara. Artık konuşabileceğim insanlar o kadar azaldı ki. Azalmaya da devam ediyorlar.”

- Tabiî ararım.

- Peki öyleyse, iyi geceler. Daha doğrusu, iyi sabahlar.

- İyi sabahlar, efendim. Asansöre girdi, kapılar kapandı. Eve yürüdüm ama uyuyamadım. Weaver’in anlattıklarını unutamıyordum. Huzursuzca oturdum, kahve üzerine kahve içtim, güneşin doğuşunu izledim, Weaver’in

anlattıklarını düşündüm. Bir süre sonra giyindim, sokağa çıktım ve ıssız Kasrü'l Nil Köprüsü'ne yürüdüm. Bir taksi görüp durdurdum. Şoför sabahın bu kadar erken bir saatinde müşteri bulduğuna şaşırmış gibiydi.

- Nereye?

- Sakkara.

Şafak vakti oraya gitmek istememe şaşırmadı, omuz silkmekle yetindi. Piramit yoluna çıkıp güneye döndük, kanal boyunca ilerledik. Geçtiğimiz köyler ıssızdı, sokaklarda tek bir günahkâr bile görünmüyordu, ünlü Memfis yıkıntılarına vardığımızda, uzun yıllar önce ölmüş bir kral adına yaptırılmış Sakkara Tapınağı önümüzdeydi.

Sakkara şafaktan hemen sonra muhteşem görünüyordu, Mısır'ın en eski piramidinin üzerine doğan portakal renkli güneş verimli Nil Deltası'nın bitip çölün birdenbire başladığı noktayı aydınlatıyordu. Önümüzde polisin gelen arabaları denetlediği bir kulübe vardı ama sabahın bu saatinde hiçbir görevli görünmüyordu. Şoföre yola devam etmesini söyledim, girişin karşısındaki park yerine vardığımızda arabadan indim. "Burada bekleyin, lütfen." Tepeye tırmandım. Gecenin soğuğundan sonra çöl hâlâ serindi ve ortalık turistlerin, can sıkıcı devecilerin ve rehberlerin yokluğunda üzüntü verecek kadar ıssızdı. Yıkıntılar boyunca yürüdüm ve Coser Piramidi'nin gölgesinde durdum. Önümdeki levha, uluslararası bir kazı ekibinin orada çalışmakta olduğunu belirtiyordu ama kimseyi görmedim ve piramidin tabanındaki taşlardan birine oturdum. Kahverengi tarihî taşların üzerine kazılmış binlerce harf vardı. Yüzyıllar boyu ziyaretçiler ya da muzaffer askerler tarafından kazılmış harfler. Roma lejyonerleri tarafından bırakılmış ilkel işaretler, Napolyon'un muzaffer komutanlarının kazıdığı isimler, yüzyıllar önce çizilmiş, çoktan ölmüş sevgililerin adları. Kumu kazıyarak uzun bir süre aradım, taştan taşa geçtim. Bazı yerlerde kayalar o kadar aşınmıştı ki, hiçbir şey okunamıyordu. Sonunda aradığımı bulduğumda ensemden aşağı soğuk bir terin indiğini hissettim. Harfler o kadar aşınmıştı ki, parmaklarımla dokunmam gerekti. Ama oradaydılar "RS, HW, JH. 1939." Harry Weaver'in Sakkara'ya ilk kez geldiği o yazı düşündüm. Jack Haider'i ve Rachel Stern'i düşündüm. Geride kalmış, vücutları toprak olmuş bütün isimleri, tutkuları ve acıları, nefretleri ve hesaplarıyla birlikte gömülen insanları düşündüm, hiçbirinin artık bir anlam ifade etmediklerini hatırladım. Ama her şeyden çok, Jack Haider'in hâlâ hayatta olup olmadığını merak ediyordum. Weaver'in dediği gibi, yavaş yavaş geçmişimizin kıyılarından ayrılıyoruz. Gerçeklerden geriye tek kalan

yıpranmış bir fotoğraf ve taşa kazınmış bu harflerdi. Ama benim için bunlar yeterli olmuştu.

Ayağa kalktım, ellerimi silkeledim, tepeden aşağıya inmeye başladım.

Jack Haider'in koleksiyonuna ne olduğunu hiçbir zaman öğrenemedim, Harry Weaver'la da bir daha karşılaşmadım. Dört ay kadar sonra bir New York hastanesinde, bir kalp krizi sonrası öldü. Bütün büyük gazetelerde onun hakkında yazılar çıktı. Doğduğu, Jack Haider'le birlikte çocukluğunu geçirdiği kasabada, kilisenin mezarlığına gömüldü. O sıralarda izin almış ve New York'a gelmiştim. Bir araba kiralamayı, eyaletin kuzeyine gidip Weaver'in cenaze törenine katılmayı kararlaştırdım. Hava fırtınalıydı, geciktim, mezarlığa vardığımda tören sona ermişti. Çoğu tanıdık, Beyaz Saray ünlüleri yağan yağmur altında dua edip hızla mezarlıktan çıktılar, siyah, büyük arabalara binip gök gürültülerinin arasında uzaklaştılar. Yalnız kalmıştım. Beyaz boyalı küçük kilisenin ötesinde bir tepede, bir zamanlar Haiderlere ait olan araziyi görüyordum. Haider ailesinin evi çoktan yıkılmış, yerine bir alışveriş merkezi ve otopark yapılmıştı. Nedense bir zamanlar orada oynayıp dost olan, şartların ve tutkularının sonucu birbirlerine düşman taraflarda kalan, aynı kadına duydukları sevgi nedeniyle neredeyse birbirlerini öldürecek olan iki küçük çocuğu düşündüm. Yağmurun altında dururken, mezarı inceledim. Taşın üstü her cins ve çeşitten çelenkler ve çiçeklerle doldurulmuştu. Çelenklerden bazıları Pentagon'dan, eski askeri derneklerden gelmişti. Önceki Amerikan başkanlarından ikisinin gönderdiği çelenkleri de gördüm.

Ama bütün çelenklerin ve çiçeklerin arasında duran bembeyaz, tek zambak ve bir zarf dikkatimi çekti. Sırtımdan aşağı soğuk bir ter boşandı. Zarfı açtım, içindeki düz, beyaz kartı çıkardım. El yazısı titrekti ama kelimeler apaçık okunuyordu. “Sözümü tuttum. Jack.”

SON

Yazarın notu

Hiçbir kitap yardımsız yazılmaz, araştırmalarım sırasında bana yardım eden birçok kişi arasında adlarını özellikle belirtmek istediklerim şunlardır: arşivlenmiş malzeme bulmam konusundaki yardımları için, Başkan Roosevelt'in gizli servis ajanı ve 1943'te Kahire Zirvesi katılımcılarından James H. Griffith; gizli servis arşivcisi Mike Sampson; Washington'da Hükümet ve Kamu İşleri Eşgüdüm Bürosu Başkan Yardımcısı H. Terrence Samway, casusluk konularındaki uzmanca önerileri için yazar Ted Allbeury ve Ortadoğu Hizmetleri Grubu'ndan Steven Frank; bir yazarın bütün ömrü boyunca duyabileceğinden fazla öyküleri için, gerçek İngiliz centilmeni John Hackett; savaş dönemi Kahire konusundaki uzmanlığı ve Mısır'daki araştırmalarım sırasında gösterdiği konukseverlik için tarihçi ve yazar Samir Raafat. Sakkara'nın Kumları bir tutam gerçekle harmanlanmış hayal ürünüdür, bilinerek yapılmış tarihî yanlışlar ve diğer yanlışlar bana aittir.

Nazilerin Başkan Roosevelt ve Başbakan Churchill'i 1943 yılının sonlarına doğru Ortadoğu'da düzenlenen bir dizi konferans sırasında öldürmeyi planladıkları tarihî bir gerçektir. Sfenks Operasyonu kaynağını, Türkiye'deki ünlü Nazi casusu Cicero'nun İngiliz büyükelçisinin kasasından çaldığı belgelere dayanarak verdiği ve Amerikan başkanı ile İngiliz başbakanının Kahire ve Tahran'da gizli görüşmeler için buluşacakları bilgisi üzerine Heinrich Himmler ve Walter Schellenberg'in yürürlüğe koyduğu cüretkâr Uzun Atlama Operasyonu'ndan alır. SD ve Abwehr'in birlikte geliştirdikleri planın ilk aşamasında özel ajanlardan kurulu bir ekip Müttefikler liderlerin buluşma yerlerini kesin olarak belirler. Operasyonun son bölümünde de Berlin iki uçak dolusu uzman SS paraşütçüsü gönderir, amaçlar konferans yerine saldırmak, Roosevelt ve Churchill'i öldürmektir; ana hedef Amerikan başkanı olacaktır. Operasyon başarılmasına ramak kalmış olmasına karşın, tutuklu bir Alman casusunun planı açıklaması, amaca varılmasını son anda önler. Uçaklar yönlendirmede kullanılmak üzere tarihî bir mezara gizlenmiş telsiz imha edilir, Luftwaffe uçaklarından biri düşünülür, ikincisi geri dönmeye zorlanır. kalan ajanlar yakalanana ya da öldürülene kadar gizli servis ajanları Başkan Roosevelt'i bugün bile belirlenememiş bir yerde güvenlikte tutarlar. İkinci Dünya Savaşı'nın o karanlık, heyecan verici ve entrika dolu günlerinde yaşananlar hakkında bildiklerimizin büyük bir çoğunluğu, zaman ve uzaklık bulutlarının arkasında kalmaktadır. Eski ajanlar gün geçtikçe azalmakta, sırlarını beraberlerinde götürmektedir. Sfenks Operasyonu'nun tarihin akışını değiştirmeye ne kadar yaklaştığı sonsuza dek bilinmeyecektir. , İkinci Dünya Savaşı'nın tam ortasında Mısır'da geçen ilginç ve sürükleyici bir öykü. Yıl 1939. Annesi Prusyalı, babası Amerikalı olan Jack, bahçıvanlarının oğlu Harry'yle birlikte Mısır'a, Sakkara kazılarında çalışmaya girl- Orada güzel Alman Yahudisi Rachel Stern'le karşılaşan iki genç ona âşık olurlar. İkinci Dünya Savaşı'nın çıkmasıyla Jack Avrupa'ya döner. İzmir'e doğru yola çıkan Rachel ise Naziler tarafından yakalanır ve ortadan kaybolur. Dört yıl sonra, Roosevelt ve Churchill savaşın en önemli zirve *, toplantısı için Mısır'a gelir. Olaylar Harry, Jack ve Rachel'in Mısır'da tekrar bir araya gelmelerini sağlar, ancak bu kez ayrı taraflardadırlar. Sadece savaşın değil, bütün - . yüzyılın kaderini gerçek bir olaya dayandıran Meade, “Nazilerin, 1943'te çok önemli bir toplantı için

Ortadoğu'ya gelen Roosevelt ve Churchill'i öldürmeyi planlamaları tarihî bir gerçektir" diyor. Gerçek ve yarı gerçek olayların birbirine iyi bağlandığı, esas karakterlerin kusursuzca seçildiği kitap olağanüstü bir anlatıma sahip. Gazeteciliğin yanı sıra pilot eğitmenliği de yapan , Dublin'de yaşıyor. Polisiye ve gerilim romanlarıyla ünlü olan yazarın yayınevimizden çıkacak diğer kitapları Brandenburg ve Kar Kurdu'dur.

1

İkinci Dünya Savaşı‘nda Alman ordusuna verilen ad. (ç.n.)

2

Alman denizaltısı. (ç.n.)

3

Kısa bacaklı, uzun gövdeli, uzun ve sarkık kulaklı ufak bir köpek, (ç.n.)

4

Emredersiniz, (ç.n.)

5

Mussolini, (ç.n.)

6

Hava Kuvvetleri, (ç.n.)

7

Casablanca, İspanyolcada Beyaz Ev anlamına gelir, (ç.n.)

8

Donanma, (ç.n.)

9

Fransız direnişçisi, (ç.n.)

10

Yıldırım aşkı. (ç.n.)

11

Nil Deltası‘nda kullanılan baş bodoslaması çok yüksek, iki ya da üç direkli yelkenli tekne, (ç.n.)

12

Çalışma biçimi, (ç.n.)

13

Mareşal Montgomery’ye takılan ad. (ç.n.)

14

“Let Me Entertain You.” (ç.n.)

15

“Ben Manfred Berger Hauptmann, numaram…” (ç.n.)

16

Bira mahzeni, (ç.n.)

17

Ümitleri ilk kıranlar olmaya çalışırken, ne kadar karmaşık bir örümcek ağı örüyoruz, (ç.n.)

18

Amerikan altınlarının saklandığı bina. (ç.n.)

19

Kaç, Rommel, kaç. (ç.n.)

20

Bert buradaydı, (ç.n.)

21

İngiliz Kraliyet Hava Kuvvetleri, (ç.n.)

22

Değil mi? (ç.n.)

23

Evet? (ç.n.)

24

Aşk. (ç.n.)

25

Arapça, fahişe, (ç.n.)

26

Emredersiniz, (ç.n.)

27

Allahım. (ç.n.)

28

Su. (ç.n.)

29

Adınız ne? (ç.n.)

30

Boka battık! (ç.n.)

31

Sevgilim, (ç.n.)